Bát Bảo Trang

Contents

Bát Bảo Trang **3**
1. Chương 1: Cô Nương Lười Của Hoa Phủ . . . 3
2. Chương 2: Tình Thân . . . 6
3. Chương 3: Hôn Lễ . . . 9
4. Chương 4: Hoa Mắt . . . 12
5. Chương 5: Tạ Ơn . . . 15
6. Chương 6: Người Trong Hậu Cung . . . 18
7. Chương 7: Vương Phủ Xinh Đẹp . . . 21
8. Chương 8: Lời Đồn Thất Thiệt . . . 24
9. Chương 9: Bản Tính . . . 26
10. Chương 10: Lại Mặt . . . 29
11. Chương 11: Mặc Kệ Lời Đồn . . . 32
12. Chương 12: Kinh Diễm . . . 34
13. Chương 13: Thái Tử . . . 37
14. Chương 14: Mạch Nước Ngầm . . . 40
15. Chương 15: Thái Tử Phi . . . 42
16. Chương 16: Không Thiếu Chuyện Lạ . . . 45
17. Chương 17: Nói Và Làm . . . 48
18. Chương 18: Án Mạng . . . 50
19. Chương 19: Tương Vương Có Thê . . . 53
20. Chương 20: Tiệc Rượu . . . 57
21. Chương 21: Biểu Hiện Giả Dối . . . 60
22. Chương 22: Hoài Nghi . . . 62
23. Chương 23: Tức Giận . . . 66
24. Chương 24: Mạch Nước Ngầm . . . 72
25. Chương 25: Thân Thiết . . . 77
26. Chương 26: Tỷ Muội . . . 81
27. Chương 27: Khác Biệt . . . 86
28. Chương 28: Mỹ Nhân Nổi Giận . . . 90
29. Chương 29: Hương Tiêu . . . 97
30. Chương 30: Hòa Thuận . . . 102
31. Chương 31: Trêu Chọc . . . 107
32. Chương 32 . . . 112
33. Chương 33: Lô Thị Tức Giận . . . 116
34. Chương 34: Phương Gia . . . 121
35. Chương 35: Khổ Tâm . . . 126
36. Chương 36: Ngụy Quân Tử . . . 130
37. Chương 37: Mời . . . 134
38. Chương 38: Không Cần Phải Lo Lắng . . . 138
39. Chương 39: Thân Vương . . . 143
40. Chương 40: Chúc Mừng . . . 148
41. Chương 41: Rượu Hoa Quế . . . 152

42. Chương 42: Chân Tướng . . . 157
43. Chương 43: Ân Ái . . . 161
44. Chương 44: Ngoài Ý Muốn . . . 166
45. Chương 45: Ám Sát . . . 170
46. Chương 46: Toan Tính . . . 175
47. Chương 47: Sáng Tỏ . . . 180
48. Chương 48: Điểm Đáng Ngờ Quan Trọng . . . 185
49. Chương 49: Hầu Thị Sảy Thai . . . 189
50. Chương 50: Hoài Nghi . . . 193
51. Chương 51: Thái Tử Bị Hãm Hại . . . 196
52. Chương 52: Mỗi Người Đều Là Diễn Viên Giỏi . . . 201
53. Chương 53: Lòng Căm Thù Của Hoàng Hậu . . . 205
54. Chương 54: Đáng Tiếc . . . 209
55. Chương 55: Thổ Lộ Tình Cảm . . . 214
56. Chương 56: Chỗ Dựa . . . 217
57. Chương 57: Tỏ Ra Yếu Đuối . . . 222
58. Chương 58: Sự Tình . . . 226
59. Chương 59: Tin Mừng Đáng Ngờ . . . 231
60. Chương 60: Nhân Từ . . . 236
61. Chương 61: Nhà Mẹ Đẻ . . . 241
62. Chương 62: Sở Vũ . . . 246
63. Chương 63: Khó Xử . . . 250
64. Chương 64: Không Thể Chịu Đựng Được . . . 255
65. Chương 65: Đêm Tuyết . . . 259
66. Chương 66-1: Sinh Tử (1) . . . 264
67. Chương 66-2: Sinh Tử (2) . . . 268
68. Chương 67: Trời Sinh Một Đôi . . . 274
69. Chương 68: Phẩm Hạnh Và Dung Mạo . . . 279
70. Chương 69: Bệnh Tình Nguy Kịch . . . 283
71. Chương 70: Thái Tử Hoăng . . . 288
72. Chương 71: Thích Khách? . . . 293
73. Chương 72: Kinh Hoàng . . . 298
74. Chương 73: Tâm Tính . . . 302
75. Chương 74: Phu Cương Không Chấn . . . 306
76. Chương 75: Lại Nổi Sóng Gió Lên . . . 310
77. Chương 76: Giả Dối Và Chân Thật . . . 315
78. Chương 77: Hứa Hẹn . . . 319
79. Chương 78: Tâm Tư Của Thái Hậu . . . 323
80. Chương 79: Yêu Thương . . . 328
81. Chương 80: Xa Gần . . . 332
82. Chương 81: Thực Hư . . . 337
83. Chương 82: Lễ Vật . . . 341
84. Chương 83: Thủ Đoạn . . . 345
85. Chương 84: Đục Nước Béo Cò . . . 349
86. Chương 85: Vì Yêu Sinh Hận . . . 353
87. Chương 86: Cảnh Báo . . . 358
88. Chương 87: Hạ Độc . . . 363
89. Chương 88: Phượng Thệ . . . 368
90. Chương 89: Tang Lễ . . . 373
91. Chương 90: Nữ Nhi Hoa Gia . . . 378
92. Chương 91: Tự Vẫn . . . 383
93. Chương 92: Túc Trực Bên Linh Cữu . . . 387
94. Chương 93: Âm Mưu Trùng Trùng . . . 392
95. Chương 94: Nói Ra . . . 397

96. Chương 95: Kim Dưới Đáy Biển . . . 403
97. Chương 96: Sợ Vợ? . . . 409
98. Chương 97: Chúng Ta Sinh Con Nhé . . . 413
99. Chương 98: Lập Trường . . . 418
100. Chương 99: Ai Tính Kế Ai? . . . 422
101. Chương 100: Kế Hậu . . . 428
102. Chương 101: Tội Nô . . . 433
103. Chương 102: Không Có Tác Dụng . . . 438
104. Chương 103: Không Đánh Mà Thắng . . . 442
105. Chương 104: Lại Nổi Phong Ba . . . 447
106. Chương 105: Đêm Loạn Lạc . . . 452
107. Chương 106: Bình Định . . . 457
108. Chương 107: . . . 462
109. Chương 108: Phiên Ngoại . . . 466

Bát Bảo Trang

Giới thiệu

Edit: Snowdrop aka Hoa TuyếtThể loại: Sảng văn, xuyên không, cung đình hầu tước, sủng sạch, nhẹ

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/bat-bao-trang

1. Chương 1: Cô Nương Lười Của Hoa Phủ

Đông đi xuân đến, quần áo của nha hoàn nhất đẳng ở phủ Nghĩa An hầu đều đổi từ áo vải bông dày thành váy dài xanh nhạt bó eo, làm cho cả hầu phủ tràn đầy sức sống và không khí mùa xuân.

Phía sau tấm màn sa, chiếc chăn bằng gấm nhô cao, người ở bên trong hình như phải giãy dụa thật lâu mới vươn một cánh tay trắng nõn từ trong chăn ra. Mấy nha hoàn chờ bên ngoài màn vui vẻ, đang nghĩ người trên giường sẽ tỉnh lại thì thấy cánh tay kia chỉ sờ sờ mép giường, rồi lại rụt vào chăn.

"Tiểu thư, đã tới giờ Thìn canh ba rồi." Bạch Hạ thấy người trên giường không có ý định dậy thì hơi cúi người xuống, giọng nói mang theo ý cười nói, "Hôm qua phu nhân đã dặn người phải dậy sớm, bên Hương Loa các sẽ tới may quần áo mùa xuân cho người."

"Không phải nửa tháng trước người của chế y phòng trong phủ đã làm cho ta mấy bộ rồi sao?" Người trên giường ôm chăn ngồi dậy, mái tóc đen theo động tác của nàng trút xuống, dù chưa được chải chuốt nhưng vẫn suôn mượt như tơ.

Hồng Anh đứng cạnh Bạch Hạ bước tới vén màn sa lên, cười giải thích: "Phu nhân nói vật liệu may đồ ở Hương Loa các dù không phải tốt nhất, nhưng tay nghề ở đấy tinh xảo, kiểu dáng rất đặc biệt."

Hoa Tịch Uyển từ trên giường đứng dậy, sau khi được nha hoàn hầu hạ rửa mặt súc miệng, thì ngồi trước gương, tay trái che miệng ngáp một cái, tay phải nâng má lười biếng nói: "Người ta nói đêm xuân ngủ say, trời sáng không hay. Bạch Hạ, ngươi dám phá giấc ngủ ngon của ta."

"Bạch Hạ xin tiểu thư trách tội, " Bạch Hạ buông cây lược gỗ trong tay ra, khom người với Hoa Tịch Uyển, nhưng ý cười trên mặt lại không giảm: "Người đừng buồn bực nữa."

Bốn đại nha hoàn bên cạnh đều đi theo mình đã nhiều năm, Hoa Tịch Uyển biết các nàng không phải là người làm việc tùy tiện. Đoán là sáng nay có chuyện, mẫu thân mới kêu bọn họ đánh thức mình sớm, vì thế nàng ngoắc ngón tay, ý bảo Bạch Hạ đứng dậy, tiếp tục nâng má lên để nha hoàn trang điểm cho mình.

Trong lòng mấy nha hoàn đều biết tiểu thư nhà mình lười biếng ít nói, ba chân bốn cẳng trang điểm cho nàng, sau đó đem ra mấy hộp trang sức ra cho Hoa Tịch Uyển chọn lựa.

Hoa Tịch Uyển vươn tay chỉ mấy thứ, sau đó đứng dậy để bọn nha hoàn hầu hạ mình thay quần áo, nhìn đuôi mày xinh đẹp do Hồng Anh vẽ rồi nói: "Đi thôi."

Ra khỏi tiểu viện, Hoa Tịch Uyển mang theo vài nha hoàn tới chính viện, vừa vào cửa đã thấy mẫu thân Lô thị của mình đang lật xem một tờ giấy thật dài, hình như chê thứ gì đó trên giấy chưa đủ nhiều, liên tục nhắc người bên cạnh nhớ phải thêm vào.

"Nữ nhi thỉnh an mẫu thân, đêm qua mẫu thân ngủ có ngon không?" Hoa Tịch Uyển cười nói đi đến gần Lô thị, còn chưa kịp khom người đã được nha hoàn đắc lực nhất của Lô thị đỡ dậy.

Nhìn thấy Hoa Tịch Uyển đi vào, Lô thị để tờ giấy qua một bên, đứng dậy đi đến bên người Hoa Tịch Uyển, sờ sờ lòng bàn tay của nàng, thấy ấm áp mới yên tâm: "Tuy đã là mùa xuân, nhưng là con gái phải luôn chú ý đừng để bị lạnh, sau này dễ mắc bệnh không tốt."

Hoa Tịch Uyển dìu mẫu thân ngồi xuống, cười nói: "Mẫu thân yên tâm đi, con nhất định sẽ không để ngươi lo lắng."

Lô thị thở dài, tiếc hận nói: "Nếu không phải vì người tam phòng, năm đó con sao có thể bệnh nặng như vậy. Nghĩ đến bọn họ, trong lòng ta liền thấy phiền." Tổ tiên Lô thị là nhà võ, mặc dù hai đời có vài người làm quan văn, nhưng các cô nương trong gia tộc tính cách vẫn mạnh mẽ hơn những nữ nhân khác. Năm đó, thế tử phủ Nghĩa An hầu Hoa Hoà Thịnh một lòng muốn cưới nàng, chịu mang danh sợ vợ hơn hai mươi năm, cũng không hề có thiếp.

Thấy mẫu thân tức giận, Hoa Tịch Uyển bưng một ly trà dâng tới trước mặt Lô thị: "Mẫu thân, người cần gì chấp nhặt với bọn họ, chẳng phải hạ thấp thân phận mình sao?" Cha của nàng có hai đệ đệ, một muội muội, trong đó một đệ đệ muội muội là do kế phu nhân sinh ra, cho nên tính ra hiện tại nhà bọn họ thân thiết với nhị thúc nhất, nhưng cũng chỉ là ngoài mặt.

"Đúng vậy, chỉ là mấy trò giả vờ tôm tép, không đáng để chúng ta quan tâm" Lô thị bưng chén trà nữ nhi đưa lên uống mới thấy bớt giận một nửa, cười nhạo nói, "Cả ngày bọn chúng ở bên ngoài đồn đãi lung tung, nghĩ như vậy là tài giỏi, không biết rằng người đang làm, trời đang nhìn, ai như thế nào, ông trời đều biết rõ."

Ý cười trên mặt Hoa Tịch Uyển hơi nhạt đi, vẻ mặt ngượng ngùng nói: "Mẫu thân, người nói gì đó."

"Được rồi, chúng ta không nói tới việc này nữa," Lô thị thấy nữ nhi xấu hổ, liền lấy ra tờ danh sách vừa xem khi nãy ra, cười nói "Hoàng thượng đột nhiên hạ chỉ tứ hôn, cũng may mấy năm trước ta đã bắt đầu chuẩn bị cho con, bằng không sẽ ủy khuất cho con ta rồi."

Nhìn sơ qua tờ giấy kia, Hoa Tịch Uyển lập tức hiểu được vừa rồi mẫu thân xem cái gì, sau đó cũng không tiếp tục nhìn nữa mà lại nói: "Không phải mẫu thân nói có người tới đo quần áo cho con sao?" Trước kia mẫu thân chưa bao giờ cho người bên ngoài đến đo quần áo cho nàng, sao lần này lại để nàng gặp người của chế y phòng ở bên ngoài như vậy?

"Chẳng qua chỉ là người may trang phục bên ngoài, sao có thể để bọn họ đến gần người con được, mẫu thân đã sai hạ nhân nói cho bọn họ biết kích thước, con theo ta đi thỉnh an lão phu nhân." Làm mẫu thân, Lô

thị sao lại không nhìn ra nữ nhi không mấy vui vẻ với ý chỉ tứ hôn này của thánh thượng, nhưng hiện giờ thánh chỉ đã ban, nói gì cũng vô ích.

Hiển quận vương dù là người hoàng tộc, thân phận tôn quý, dung mạo tài hoa xuất chúng, là phu quân lý tưởng của nhiều quý nữ trong kinh, nhưng trong lòng Lô thị, người như vậy hoàn toàn không thích hợp làm vị hôn phu của nữ nhi nhà mình. Tạm thời không nói đến những chuyện rắc rối phía sau trong nhà chồng tương lai, nam nhân tuấn tú như Hiển quận vương rất được lòng các cô gái, nữ nhi gả cho nam nhân như vậy rất dễ sầu não.

Hôm nay nàng dùng lý do này bảo nữ nhi dậy sớm là để đi sang tam phòng thỉnh an lão phu nhân thôi.

Đại phòng bọn họ không gần gũi với lão phu nhân lắm, không phải bởi vì Nghĩa An hầu không hiếu thuận, mà vì vị lão phu nhân này là vợ sau của lão hầu gia. Đại phòng và chi thứ hai là con của vợ trước, sau khi lão hầu gia qua đời, ba huynh đệ liền phân nhà. Đại phòng và chi thứ hai cùng lão phu nhân chỉ là tình cảm ngoài mặt, nói chi đến tình mẫu tử, cho dù người khác tin bọn họ cũng là không tin.

Năm đó sau khi Hoa Hòa Thịnh và Lô thị thành thân, vị lão phu nhân này cũng làm chút chuyện khiến cho người khác không vui. Nhưng Lô thị không phải người khúm núm, sau khi làm cho lão phu nhân mất mặt vài lần, bà cũng thu liễm lại. Lô thị cũng không phải là người không hiểu lý lẽ, mấy năm nay bên ngoài vẫn thể hiện tình cảm, nhưng quả thật như thế nào cũng không thân thiết được.

Hoa Tịch Uyển cũng biết một ít ân oán đời trước, nhưng thấy tính tình mẫu thân mình quá dũng mãnh, cho dù nàng gả đi cũng không cần lo lão phu nhân hay người của tam phòng có thể ức hiếp mẫu thân. Huống chi nàng còn có hai người ca ca ruột vô cùng tài giỏi, dù sao Nghĩa An hầu phủ cũng sẽ không đến nỗi không người nối nghiệp.

Lão phu nhân ở cùng với tam phòng, cho nên mỗi lần đi thỉnh an lão phu nhân, Nghĩa An hầu phủ đều phải chuẩn bị kiệu, đi dọc từ phố Đông đi hướng Tây hai ba khắc mới đến quý phủ tam phòng.

Nghe âm thanh rao bán của người dân ngoài đường, Hoa Tịch Uyển nhẹ vén cửa sổ của kiệu lên, thấy mặt trời đã mọc, ánh nắng hơi chói mắt, nàng lập tức buông bức màn xuống, nhắm mắt lại dưỡng thần. Đời trước lúc nàng làm diễn viên, khi quay phim có lúc phải làm cả ngày lẫn đêm, mệt mỏi cực kì vẫn không có được thành tựu lớn. Đời này thành tiểu thư nhà giàu sang quyền thế, nếu không hưởng thụ, vậy thì uổng phí một đời rồi.

Khi cỗ kiệu Nghĩa An hầu phủ đi qua, người dân ven đường bắt đầu đàm luận xem đây là nhà ai, miếng ngọc lưu ly trên cỗ kiệu thật xinh đẹp.

"Trong kinh thành, nữ quyến có thể sử dụng loại kiệu này có mấy nhà chứ?" Một người qua đường chỉ chỉ hai đầu phố Đông rồi nhướng mày, vẻ mặt của đám người đang bàn tán phút chốc trở nên phức tạp.

Nghe đồn phu nhân phủ Nghĩa An hầu khá dữ dằn, nhưng danh tiếng với dân chúng ở kinh thành cũng không tệ, vì vị phu nhân hầu gia này ngày thường hay cứu tế giúp đỡ dân nghèo, hơn nữa gia tộc nhà mẹ đẻ Lô thị làm nhiều việc thiện, cho nên dù vị phu nhân này bị đồn là dữ dằn cũng không ai nói xấu nàng điều gì.

"Chỉ tiếc là..." Người nói chuyện lắc lắc đầu, không nói tiếp, chỉ tiếc con gái của vị phu nhân này không bằng con gái của phu nhân tam phòng, Hoa cử nhân tam phòng tuy rằng không được làm quan như hai ca ca, nhưng có một đứa con gái tài mạo song toàn, được nhiều người khen ngợi. Ngược lại, vị tiểu thư Hầu phủ này chưa bao giờ ra ngoài dạo chơi, thậm chí chưa từng tham gia bất cứ buổi yến tiệc nào trong kinh thành. Tuy rằng người Hầu phủ nói là do sức khỏe tiểu thư nhà bọn họ yếu ớt, nhưng chưa ai thấy Hầu phủ đi tìm danh y gì.

Cho nên, mọi người đoán rằng tướng mạo của vị tiểu thư Hầu phủ này quá tầm thường, vì sợ người khác chê cười nên không muốn lộ diện, lại lo lắng người khác hoài nghi mới lấy lý do cơ thể ốm yếu.

Bất quá, người ngoài bảo vị tiểu thư Hầu phủ này xấu xí, nhưng mệnh nàng lại rất tốt, được thánh thượng ban hôn với Hiển quận vương. Việc này giết chết không ít ước mơ của các nữ tử khuê các, nhiều người đều thấy tiếc thay cho Hiển quận vương. Với tài hoa dung mạo của Hiển quận vương, vương phi phải là một nữ tử dịu hiền, tài mạo song toàn, sao có thể là một nữ tử xấu xí có mẫu thân dữ dằn được chứ?

Nhưng mặc kệ người ngoài đồn thế nào, Nghĩa An hầu phủ cũng không chút phản ứng gì với lời đồn, giống như nhân vật trong lời đồn này không phải tiểu thư nhà họ mà chỉ là một người không quen biết. Thái độ như vậy lại làm cho đám người kia không còn tâm tư cười nhạo, cùng lắm chỉ thở dài thay Nghĩa An hầu phủ mà thôi.

Lúc Hoa Tịch Uyển sắp ngủ gục thì thấy cỗ kiệu ngừng lại, sau đó nghe âm thanh Bạch Hạ mời nàng xuống kiệu.

Màn kiệu được Hồng Anh vén lên, Hoa Tịch Uyển đưa tay cho Bạch Hạ, bước ra khỏi kiệu theo sau Lô thị đi về phía chính viện. Còn chưa vào cửa chính, đã có nha hoàn bà tử tiến lên mở cửa vém màn, dâng trà rót nước, chào hỏi nhiệt tình với Hoa Tịch Uyển.

"Đại tẩu đến rồi, mau mau, mời vào, lão phu nhân đang trông đấy" Hoa tam phu nhân Diêu thị từ trong phòng bước ra cười nói, đầu tiên chào hỏi Lô thị, rồi nhiệt tình nắm tay Lô thị, nhìn Hoa Tịch Uyển bên cạnh nói, "Tam cô nương cũng mau mau vào đi."

Lô thị nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay Diêu thị, cười cười nói: "Làm phiền đệ muội đích thân ra đón, cô nương nhà ta yếu ớt, tới hơi chậm, muội đừng để bụng."

Diêu thị vừa cười nói không ngại, vừa dẫn bọn họ vào phòng, nét mặt có chút xấu hổ, nhưng sau khi Lô thị ngồi xuống, nàng vẫn là tự tay bưng trà đưa đến trên tay Lô thị.

"Đa tạ đệ muội" Lô thị khách khí gật đầu, sau đó ngồi đối diện lão phu nhân nói: "Lão phu nhân, gần đây người vẫn khỏe chứ?"

"Khỏe, rất khỏe" Lão phu nhân cười gật đầu, sau đó nhìn Hoa Tịch Uyển đang ngồi im lặng nói, "Tam nha đầu dạo này ngày càng xinh lên, làm cho lão thái bà ta đây luyến tiếc phải gả nàng đi."

Lão phu nhân hời hợt với Lô thị cùng Hoa Hòa Thịnh, nhưng lại không có thành kiến gì với cô cháu gái Hoa Tịch Uyển, tốt xấu gì cũng là cháu gái của chồng mình. Dù không gần gũi như con của con trai mình Hoa Sở Vũ, nhưng so với Hoa Y Liễu của nhị phòng lại thân thiết hơn.

Dù sao lão phu nhân cũng chưa từng gặp qua cô nương xinh đẹp như vậy. Ai không thích cái đẹp, bà lớn tuổi rồi, đương nhiên không còn ganh tị với mấy nha đầu tuổi trẻ xinh đẹp, ngược lại còn rất yêu thích.

2. Chương 2: Tình Thân

Nhắc tới chuyện Hoa Tịch Uyển xuất giá, nữ quyến trong phòng mỗi người đều có suy nghĩ khác nhau, nhưng trên mặt đều lộ vẻ vui mừng. Tuy rằng trong lòng Diêu thị không thoải mái, nhưng vẫn cười tươi nói: "Lão phu nhân, ngài luyến tiếc tam cô nương là chuyện thường tình, nhưng có thể gả cho Hiển quận vương là phúc khí của tam cô nương nhà chúng ta, không biết có bao nhiêu người trong kinh thành còn hâm mộ Hoa gia chúng ta đấy." Mấy ngày nay, bà cố ý sai người ra ngoài hỏi thăm tin tức, biết bên ngoài cũng đồn nhiều việc khó nghe. Nghĩ đến mấy lời đồn linh tinh như "hoa tươi cắm lên bãi phân trâu" Diêu thị đã thấy sảng khoái, bộ dạng đẹp thì sao, là tiểu thư hầu phủ thì thế nào, ở trong mắt người khác cũng chỉ là một cô gái xấu xí, làm mất thể diện Hiển quận vương mà thôi.

Lão phu nhân nghe như vậy không mấy vui vẻ, năm đó bởi vì nhà mẹ đẻ bà không quá hiển hách, mới phải gả cho lão hầu gia làm vợ kế, người khác đều nói bà có phúc khí, nhưng thực tế ra sao chỉ có trong lòng bà hiểu rõ. Trong lòng không thoải mái, nhưng Diêu thị là vợ con mình, lão phu nhân cũng không muốn làm nàng ta mất mặt trước mọi người, chỉ cười nhạt nói: "Ngày sau vợ chồng hòa thuận, đó mới là phúc khí lớn nhất."

Diêu thị nghe vậy mới nhận ra lời vừa nói không thích hợp, nên không mở miệng nữa.

Còn người đang bị bàn tán – Hoa Tịch Uyển, từ đầu đến cuối đều trầm mặc cầm ly sữa hạnh nhân uống, trong mắt người khác hiển nhiên là dáng vẻ thẹn thùng ít nói, nhưng Lô thị biết nàng là lười nói chuyện,

xem tốc độ uống của nàng, chắc bởi vì dậy trễ, còn chưa dùng điểm tâm.

Lô thị tự nhiên đẩy đĩa điểm tâm của mình đến trước mặt Hoa Tịch Uyển, vừa chống tay nói với lão phu nhân: "Lão phu nhân ngài nói đúng, làm trưởng bối không phải chỉ mong hậu bối sống tốt hay sao?" Quận vương thân vương cái gì, có ích lợi gì, còn không bằng một nam nhân toàn tâm toàn ý đối xử tốt với nữ nhi của nàng. Mặc dù hầu phủ bọn họ không phải giàu nhất kinh thành, nhưng cũng không cần dùng hạnh phúc cả đời của nữ nhi để đổi lấy vinh quang.

Lão phu nhân gật gật đầu, cùng vãn bối nói chuyện chốc lát rồi đề nghị mẹ con Lô thị ở lại dùng cơm trưa, nhưng khi Lô thị uyển chuyển từ chối bà cũng không kiên trì giữ lại, mọi người khách khí vài câu, Lô thị liền mang theo Hoa Tịch Uyển rời quý phủ Hoa tam gia.

Mùa xuân là thời điểm nam nữ ở kinh thành dạo chơi, cho nên trên đường lớn lúc này có không ít người mặc cẩm y hoa phục. Đang đi nửa đường thì cỗ kiệu dừng lại, Hoa Tịch Uyển biết là do gặp phải người có thân phận.

Kiếp trước khi nàng đóng phim, có diễn một bộ phim nội dung là hai nhân vật có thân phận gia thế ngang nhau, chỉ vì chuyện cỗ kiệu nhà ai đi trước mà cãi nhau ồn ào. Sống ở đây rồi nàng mới biết được, bình thường dưới tình huống này, song phương đều vô cùng khách khí, sau khi khiêm nhượng vài lần mới quyết định ai đi trước. Cho dù một bên thân phận cao quý, cũng không tỏ thái độ vênh váo tự đắc. Nếu là người có thân phận, sẽ để cho hạ nhân bên người đến cảm ơn.

Người đứng vững ở kinh thành này, phần lớn đều trải qua sóng mưa gió, làm việc hết sức cẩn thận, không muốn vì một chút việc nhỏ ảnh hưởng thanh danh gia tộc.

Không lâu sau, Hoa Tịch Uyển chợt nghe âm thanh của một phụ nhân bên ngoài kiệu truyền tới: "Đa tạ Nghĩa An hầu phu nhân, công chúa đang muốn về phủ gấp, phu nhân khách khí như thế, công chúa tạ đại nghĩa của phu nhân."

"Mama khách khí, công chúa thân thể vàng ngọc, lại có chuyện quan trọng, thần phụ nhường đường một chút làm sao nói là đại nghĩa." Âm thanh Lô thị không cao không thấp, nhưng đủ để cho ma ma nghe rõ lời nói của nàng, "Mời ma ma."

Vị phụ nhân lại nói tạ ơn, một lúc lâu sau, Hoa Tịch Uyển nghe tiếng xe ngựa đi qua, nàng nhẹ vén bức màn sa, nhìn thấy hoa văn hình phượng trên xe, vách xe còn có hai chữ Thụy Hòa.

Thì ra là xe ngựa của Thụy Hòa công chúa, Hoa Tịch Uyển buông màn lụa mỏng ở cửa sổ xuống, tiếp tục dựa vào tấm đệm mềm sau lưng nghĩ ngợi.

Dưới gối của đương kim thánh thượng con nối dõi đơn bạc, tuy rằng nữ nhân hậu cung không ít, nhưng đến nay cũng chỉ có một nam một nữ, vừa mới đi ngang qua chính là con gái duy nhất của ông, Thụy Hòa công chúa. Tuy rằng đã xuất giá, nhưng vẫn được hoàng đế vô cùng yêu thương.

Khi mẹ con hai người trở lại hầu phủ, Nghĩa An hầu đã ở trong phủ, chờ mẹ con hai người vào cửa, Hoa Hòa Thịnh nói ngay: "Hôm nay thánh thượng lại hạ chỉ đem hôn kỳ của nữ nhi cử hành trước thời hạn."

"Cái gì?" Sắc mặt Lô thị có chút khó coi, nhìn nữ nhi bên cạnh mình, bà xua tay cho hạ nhân trong phòng lui ra ngoài, "Lúc trước khi tứ hôn không phải nói là đợi đến mùa thu mới thành hôn sao?"

Đuôi lông mày Hoa Tịch Uyển hơi nhíu lại, sau khi đỡ Lô thị ngồi xuống mới mở miệng nói: "Phụ thân, hoàng thượng dời thời gian sớm bao lâu?"

Hoa Hòa Thịnh thở dài, ở trong mắt của ông, nữ nhi cái gì cũng tốt, ngay cả chút khuyết điểm là lười nhác cũng do lần bệnh nặng năm đó mà ra, ông làm sao không luyến tiếc nữ nhi xuất giá vội vàng như vậy: "Hoàng thượng nói, hai mươi tám tháng sau là ngày lành."

Hoa Tịch Uyển nhíu mày không nói gì, chỉ cầm quả hạch đào trên bàn lên nhìn ngắm, tất nhiên không đồng ý với cái cớ này của hoàng đế.

Đương kim thái tử tư chất bình thường, lại không nghe theo lời khuyên của người khác, trên triều không được lòng người. Nhưng dưới gối hoàng đế chỉ có một đứa con trai như vậy, cho nên hiện tại, hắn rất kiêng kị con cái của huynh đệ, nhìn vào việc chọn người tứ hôn cho nhi chất của ông cũng có thể thấy được.

Đối tượng tứ hôn nếu không có nhà mẹ đẻ suy nghĩ kém linh hoạt, thì cũng là gia đình có địa vị cao nhưng không có thực quyền. Tuy rằng nhà bọn họ không thuộc hai loại trên, nhưng bên ngoài lại đồn rằng thân thể nàng ốm yếu, tướng mạo lại xấu xí.

Hiển quận vương dung mạo tuấn tú, toàn bộ người trong kinh thành đều biết, mà dáng vẻ con gái cưng của phủ Nghĩa An hầu mọi người cũng "biết" thế nào. Cho nên một nam nhân hoàn hảo như vậy lại phải cưới nữ nhân tướng mạo xấu xí, làm sao không oán hận trong lòng được, làm sao không nạp thiếp rồi bỏ bê chính thê được? Cứ như vậy, chắc chắn sẽ đắc tội với toàn bộ người trong phủ Nghĩa An hầu, cũng đắc tội với những người quan hệ tốt với Nghĩa An hầu phủ.

Hiện tại, ai có thể nói là hoàng đế cố ý cưới cho cháu mình một đối tượng kết hôn không tốt, còn lời đồn về tướng mạo nàng, hoàng đế cũng không phải người dân bên đường, làm sao nghe được mấy điều này?

Hoa Tịch Uyển nghĩ tới chuyện này, đương nhiên Hoa Hòa Thịnh cũng đã nghĩ tới, ông thở dài nói: "Cái nơi hoa lệ rực rỡ kia, kì thực là nơi dơ bẩn nhất."

Nghe phụ thân nói như thế, Hoa Tịch Uyển cười cười, thật không ngờ người có thân phận như Hoa Hòa Thịnh có thể nói ra những lời như vậy, tư tưởng thật tiến bộ.

"Sớm biết như vậy, năm đó tôi nên sớm định hôn sự cho Tịch Uyển" Tâm tình Lô thị hơi kém, "Ai biết bên ngoài đã đồn đãi dung mạo Tịch Uyển như vậy rồi, hoàng thượng còn ban hôn." Bà vốn muốn chọn một nhi tử của huynh muội nhà mẹ đẻ làm trượng phụ cho nữ nhi mình, như vậy bà sẽ yên tâm không ít, không sợ nữ nhi chịu thiệt.

Khi đó, bên ngoài đồn đãi tướng mạo nữ nhi tầm thường, vợ chồng hai người cũng không có ý định làm sáng rõ, tuy rằng con gái xinh đẹp là chuyện may mắn, nhưng là xinh đẹp quá mức lại không phải chuyện tốt.

Tạm thời không nói thanh xuân của người con gái ngắn ngủi, dù cho không già, nhưng nếu nam nhân chỉ động lòng vì vẻ ngoài của nàng ta, vậy chờ dung nhan tàn phai, kết cục vẫn là phòng không gối chiếc. Nếu dung mạo của nữ nhi sớm bị người khác biết được rồi gây ra tai họa, đến lúc đó không ai nói nam nhân này tham hoan háo sắc, mà chỉ nói nữ nhi nhà họ là hồng nhan hoạ thủy.

Nhà bọn họ không muốn tranh đua, cũng không muốn lấy hạnh phúc cả đời của nữ nhi ra đánh cược, nhưng người tính không bằng trời tính, họ không nghĩ đến một đạo thánh chỉ cứ thế quyết định cuộc đời nữ nhi họ.

Hoa Tịch Uyển biết tâm ý của cha mẹ mình, nàng buông quả hạch đào trong tay xuống, nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Phụ thân, mẫu thân, tuy rằng Hiển quận vương tướng mạo tài hoa hơn người, nhưng hắn là lựa chọn không tồi. Thân phận hắn không hợp ý, nhưng chúng ta cũng biết nhân phẩm thanh danh tướng mạo hắn. Huống chi nữ nhi cũng không xấu xí như lời đồn, như vậy Hiển quận vương sẽ không làm ra những việc quá phận. Hai người đã làm cho con quá nhiều việc, hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, việc này sao có thể trách hai người?"

Hoa Hòa Thịnh nghe thế, biết là nữ nhi không đành lòng nhìn hai vợ chồng họ vì việc này mà phiền lòng, nên miễn cưỡng cười nói: "Con nói đúng, nếu Hiển quận vương đối xử với con không tốt, cha sẽ xin cho hai người hòa ly, hầu phủ chúng ta nuôi con cả đời."

"Được" Hoa Tịch Uyển cười nói, "Đến lúc đó hai người không được chê nữ nhi phiền đó." Trong lòng nàng hiểu rõ, hoàng đế ban hôn sao có thể hòa ly được, trừ khi chính hoàng đế hạ chỉ, bằng không chẳng phải là đánh vào mặt hoàng đế, nói ông ban hôn không tốt sao?

Nhưng phụ mẫu nàng vì nàng nghĩ đến việc này, ở thời đại này, đã là vô cùng hiếm thấy. Nếu là những gia đình khác, có lẽ sẽ vui mừng khôn xiết khi biết nữ nhi mình có thể gả cho quận vương rồi.

Dùng cơm trưa cùng cha mẹ xong, Hoa Tịch Uyển mới trở lại sân viện của mình, nhìn trong phòng, cách bài trí thoải mái theo ý mình, nàng cong miệng cười. Sau khi để nha hoàn tháo trang sức xuống, nàng mới lên giường nằm nghỉ trưa.

Tôn thị nhìn hai chữ Thượng Du viên trên tấm bảng, không khỏi nhớ tới tâm tình kinh ngạc khi lần đầu nhìn thấy em chồng sau ngày thành thân. Trước khi nàng vào hầu phủ, có nghe qua lời đồn em gái của chồng tướng mạo bình thường, trước khi xuất giá mẫu thân còn cố dặn dò nàng nhất định phải đối xử tốt

với em chồng, không được vì dung mạo mà coi thường đối phương. Nàng cũng hiểu được một cô gái vì dung mạo không đẹp mà bị người khác bàn tán không hay làm sao chịu được, cho nên nàng vẫn nghĩ sẽ gần gũi với em chồng để đối phương không thấy bối rối. Không ngờ khi nàng nhìn thấy người thật, những ý nghĩ tốt đẹp kia đều vô ích.

Không có ngôn ngữ nào có thể diễn tả được dung mạo của em chồng nàng, nếu nàng là nam nhân, nhất định sẽ muốn đem người cưới về nhà giấu đi.

"Thiếu phu nhân." Bạch Hạ thấy Tôn thị đến, vội hành lễ một cái, tự vén màn mời Tôn thị vào phòng.

"Muội muội rời giường chưa?" Tôn thị và em chồng rất thân thiết, cho nên khi nói chuyện với đám người Bạch Hạ cũng rất rất tùy ý, "Ta có quấy rầy giấc ngủ trưa của muội muội không?"

"Chị dâu đừng giễu cợt muội, đã sắp chạng vạng rồi, còn ngủ trưa cái gì" Hoa Tịch Uyển mặc bộ váy áo ngắn từ trong phòng đi ra, nhiệt tình kéo Tôn thị ngồi xuống, "Chị dâu tìm muội có chuyện tốt gì không?"

"Chẳng lẽ không có chuyện tốt thì không thể tìm muội" Tôn thị vừa cười nói vừa lấy một cái hộp đưa cho Hoa Tịch Uyển, "Ta phải trở về trông Phúc nhi, muội không cần giữ ta."

Phúc nhi là nhi tử của đại ca và đại tẩu, giờ đã tám chín tháng tuổi, rất bám người, Tôn thị phải nhân cơ hội bà vú dỗ Phúc nhi ngủ đến đây. Cho nên Hoa Tịch Uyển cũng không giữ nàng ta lại, chỉ cười nói vài câu rồi để Tôn thị rời đi.

Chờ sau khi Tôn thị đi khỏi, Hoa Tịch Uyển mới mở hộp ra xem, phát bên trong không phải ngọc bội trang sức linh tinh, mà là một chồng giấy ngay ngắn, bên trong viết những nhà có quan hệ với Hiển vương.

Đóng nắp hộp lại, Hoa Tịch Uyển cười cười, không cần biết mấy thứ này có dùng được hay không cũng là tâm ý của Tôn thị, khó mà có được.

3. Chương 3: Hôn Lễ

Mặc kệ bên ngoài đồn đãi khó nghe thế nào, nhưng phủ Hiển quận vương vẫn vô cùng xem trọng hôn lễ này, lễ nghi không một chút sai sót. Mấy ngày sau, được đưa đến hầu phủ, ngoài sính lễ dựa theo phẩm cấp mà Tỉnh Trung điện an bài, vương phủ còn mua đủ loại vật phẩm thêm vào, hơn nữa những vật phẩm này không chỉ để góp đủ số lượng mà còn vô cùng chất lượng.

Sau khi nhìn thấy sính lễ được đưa đến, cuối cùng bất mãn trong lòng Hoa Hòa Thịnh và Lô thị cũng tiêu tan chút ít. Mặc kệ trong lòng Hiển quận vương nghĩ thế nào, nhưng ít nhất ngoài mặt không có nửa điểm bất ổn. Sau khi nữ nhi gả qua đó, đối phương cũng không đến nỗi sủng thiếp diệt thê.

Thay Hiển quận vương mang sính lễ đến là Từ vương phi đức cao vọng trọng đã hơn sáu mươi tuổi. Trong lời nói của Từ vương phi ngầm biểu đạt rằng Hiển quận vương không có nửa điểm bất mãn với hôn lễ này, đồng thời cũng ngầm cam đoan Hiển quận vương sẽ đối xử thật tốt với Hoa Tịch Uyển. Lô thị lại có thêm hảo cảm với Hiển quận vương hơn một ít.

Tuy rằng tính cách Lô thị thẳng thắng, nhưng vẫn là nữ tử thế gia vọng tộc, nghe ra Từ vương phi dò hỏi về nữ nhi nhà mình, bà chỉ cười mà không nói gì. Từ vương phi thấy thế cũng không kiên trì, hôn ước đã được ban xuống, mặc kệ vị Hoa cô nương này là xấu thật hay giả, thì sự tình cũng định, nhiều lời cũng vô nghĩa.

Chờ sau khi Từ vương phi rời đi, Hoa Tịch Uyển mới từ phía sau bước ra, Lô thị nhìn nàng nói: "Người hoàng gia đều như thế, lưỡi xán hoa sen (lời nói nở ra hoa), lời nói thì dễ nghe, nhưng con phải biết rằng mỗi câu nói của bọn họ đều chứa đầy cạm bẫy. Hôm nay mẹ cho con ở phía sau nghe lén, không phải để con biết Hiển quận vương phủ phú quý ra sao, mà muốn cho con hiểu được người trong hoàng gia là loại người thế nào."

Hoa Tịch Uyển nhìn sính lễ bày đầy trong nhà, một lúc sau mới bình thản nói: "Quả nhiên... Hiển quận vương là người chu đáo như lời đồn." Chỉ cần việc này truyền ra, trong kinh ai sẽ không tán thưởng Hiển quận vương phúc hậu, sính lễ dày như vậy, năm ngoái khi Thịnh quận vương cưới cháu gái thái sư còn không làm lớn được như thế.

Nếu sau này cảm tình bọn họ có không tốt đi nữa, người khác cũng chỉ nói do tướng mạo nàng xấu xí lại hay ghen, làm lãng phí một nam nhân tốt như vậy.

Lô thị thấy vẻ mặt nàng không vui không buồn, tưởng nàng mất hứng vì việc xuất giá, liền khuyên giải nàng: "Ngày sau con có bị ủy khuất gì, còn có cha mẹ với hai ca ca con, hầu phủ chúng ta mặc dù không hiển hách bằng quận vương phủ, nhưng Hiển quận vương cũng sẽ không dám làm gì quá đáng đâu."

"Mẫu thân, người nghĩ đi đâu vậy" Hoa Tịch Uyển vuốt tóc, cười nói: "Nữ nhi cũng không phải người dễ bị ức hiếp, người cứ yên tâm đi."

Lô thị gật đầu, thân là mẫu thân, bà cũng biết tính tình nữ nhi nhà mình, nên cuối cùng cũng chỉ thở dài nói: "Mấy ngày nay con theo ma ma giáo dưỡng học hỏi một chút nghi lễ hoàng gia cho tốt, hoàng thất không có người nào đơn giản, con biết một ít sẽ có lợi hơn."

Hoa Tịch Uyển gật đầu, thấy Lô thị còn có việc, nàng xin phép rời khỏi chính viện, trở lại tiểu viện của mình theo ma ma học một ít lễ nghi cung đình, sau khi dùng qua cơm trưa xong thì vẫn ngủ trưa như thường lệ.

Trời đất bao la, sầu lo cũng vô dụng, thuyền đến đâu cầu tự nhiên sẽ thẳng.

Hai mươi tám tháng ba năm Khải Long, thích hợp cưới gả.

Người lười biếng thích ngủ như Hoa Tịch Uyển ngày này cũng phải thức dậy thật sớm để trang điểm, thay long phượng trình tường cát phục, những nha hoàn bà tử bên người vội vàng bận rộn, còn nàng lại là người nhàn nhã nhất.

Phòng trong đốt nến đỏ, trên cửa sổ cũng đã sớm dán chữ (hỷ), ngay cả bọn nha hoàn cũng thay quần áo trang sức tươi vui nhằm ngụ ý cát tường.

Đúng lúc này, Lô thị tự tay bưng một chén bánh trôi đậu phộng đến, hốc mắt ửng đỏ nói: "Trọn vẹn tràn đầy, thuận thuận lợi lợi."

Hoa Tịch Uyển nhận chén bánh trôi trong tay Lô thị, nhìn hai ca ca đang đi ở phía sau, hốc mắt cay cay, cười nói: "Mẫu thân vất vả."

Khi nữ tử xuất giá, trưởng bối trong nhà tự tay làm một chén chè ngụ ý cát tường, sau đó để cho bạn bè trang lứa hoặc vãn bối cùng ăn, đại biểu nhà mẹ đẻ chúc phúc cho nữ nhi, cũng là hứa hẹn với nữ nhi xuất giá, nhà mẹ đẻ vĩnh viễn là hậu thuẫn của nàng. Phong tục này đã ít thấy ở các nhà gia thế, hoặc nói là, rất nhiều thế gia vì lợi ích gia tộc, không dám hứa hẹn thế này. Nhưng hiện tại, phụ mẫu và ca ca nàng lại cho nàng một một lời hứa mà thế gia vốn không dễ dàng hứa, nàng cảm thấy vô cùng may mắn.

Bánh trôi đậu phộng có chút ngọt, nhưng trong lòng Hoa Tịch Uyển còn ngọt hơn, nàng trừng mắt nhìn, phát hiện tầm mắt mình có chút mơ hồ.

Ăn bánh trôi xong, một phúc phụ giúp Hoa Tịch Uyển sửa sang hỷ phục, sau đó bắt đầu vấn tóc. Ngay khi vừa đội mũ phượng, Hoa Tịch Uyển cảm thấy đỉnh đầu mình trầm xuống, sau đó nghe những lời chúc cát tường của các phúc phụ.

(Phúc phụ: phụ nhân phúc hậu có cuộc sống sung sướng, viên mãn)

Phúc phụ Cao thị trong kinh thành là người có thân phận địa vị cao, nếu không phải vì giao tình cùng Nghĩa An hầu phủ bà đã không đến đây, dù sao bà cũng có nghe qua lời đồn đãi trong kinh, thật sự không muốn xen vào việc này.

Ai ngờ sau khi thấy bộ dáng Hoa Tịch Uyển, Cao thị mới hiểu được cái gì gọi là tai nghe vi hư (trăm nghe không bằng một thấy/tai nghe là giả), dung mạo đẹp đến thế này còn bị gọi là cô gái xấu xí, thì thế gian này sẽ không có nữ nhân đẹp nữa. Người của phủ Nghĩa An hầu cũng chịu đựng thật giỏi, bên ngoài đồn

đãi như vậy cũng không thấy bọn họ làm rõ mọi việc. Bất quá ngẫm lại dung mạo Hoa Tịch Uyển, bà phải thừa nhận rằng như vậy lại tốt cho Hoa Tịch Uyển.

Đợi đến khi tiếng pháo bên ngoài vang lên, các phúc phụ dưới ánh mắt tha thiết của người Hoa gia, nói một tiếng hỉ, sau đó đội khăn voan lên cho Hoa Tịch Uyển.

Đội khăn voan lên, trước mắt chỉ còn lại một màu hồng, Hoa Tịch Uyển hơi cúi đầu, thấy được đôi giày thêu của Lô thị đứng cạnh bên, nàng chỉ vừa đi hai bước, lại muốn lui về.

"Quận vương phi, xin bước lên."

"Một bước, vinh hoa phú quý, vĩnh kết đồng tâm."

Lô thị che miệng, lấy tay lau khóe mắt, không muốn để nữ nhi phát hiện mình rớt lệ, nhưng tình cảm như sợi dây liên kết, làm sao có thể che dấu được.

"Hai bước, bách niên giai lão."

Hoa Tịch Uyển nhìn về phía Lô thị, tuy cách khăn voan, nhưng nàng biết trong phòng này, người nàng nhìn chính là Lô thị.

"Ba bước, con cháu đầy nhà."

Tuy rằng nhìn không thấy đường đi phía trước, nhưng Hoa Tịch Uyển được các phúc phụ đỡ, bước đi rất vững. Sau khi đến cửa lớn, âm thanh huyên náo bên ngoài vọng tới, sau đó nàng chợt nghe giọng của Hiển quận vương.

"Tử Lăng bái kiến nương tử, mời nương tử lên kiệu."

Hiển quận vương tên Yến Tấn Khâu, tự Tử Lăng, Hiển thân vương bốn năm năm trước bệnh chết, Yến Tấn Khâu kế thừa vương vị. Nghe đồn người này dung mạo xuất chúng, lịch sự tao nhã, là nam nhân tốt hiếm thấy.

Giọng nói Yến Tấn Khâu nhu hòa dễ nghe, nhưng gương mặt Hoa Tịch Uyển bên trong khăn voan vẫn không chút biểu tình. Sau ba lượt mời của Yến Tấn Khâu, đại ca Hoa Tịch Uyển – Hoa Trường Bảo mở cửa, thi lễ với Yến Tấn Khâu, nhị ca Hoa Tịch Uyển – Hoa Định Quang khom lưng để các phúc phụ đỡ tay nàng ra khỏi cổng.

Mấy vị con cháu hoàng thất đi cùng Yến Tấn Khâu cười đùa mời tân nương tử đi ra, mọi người vây quanh phủ chờ tân nương vô cùng náo nhiệt, thái độ nhiệt tình không hề vì lời đồn đãi bên ngoài ảnh hưởng chút nào.

Đến khi nhìn thấy từng rương từng rương đồ cưới nhất được nâng ra từ hầu phủ, người dân xem náo nhiệt bên đường đều chắt lưỡi, bọn họ đều nghe qua Nghĩa An hầu phủ vô cùng yêu thương khuê nữ, nhưng lại không nghĩ yêu thương đến vô pháp vô thiên như thế, chỉ sợ gương đồ cưới thứ nhất đã vào tới vương phủ, gương cuối cùng còn không chưa ra khỏi cửa lớn hầu phủ đâu.

Cũng có người cảm thấy Nghĩa An hầu chuẩn bị nhiều đồ cưới như vậy cho Hiển quận vương phi là vì lo lắng cho nàng. Dù sao tướng mạo không đẹp thì đồ cưới phải nhiều một chút, nếu không đến hoàng gia bị người ta xem thường thì sao?

Dù sao đi nữa, trong tay nữ nhân tiền bạc nhiều thì sẽ bớt lo hơn. Cho nên một vài phụ nhân đến xem náo nhiệt cực kỳ hâm mộ, mặc kệ Hiển quận vương phi xấu xí cỡ nào, nhưng nhà mẹ đẻ tốt như vậy là phúc khí cả đời mà nhiều nữ nhân cầu cũng không được.

Nghĩ như vậy, mọi người lại nhìn về phía Hiển quận vương quan trường mở rộng đang cưỡi trên tuấn mã, nét mặt hưng phấn kia giống như người hắn cưới không phải một cô gái xấu xí mà là một cửu thiên huyền nữ. Nhìn thấy cảnh này, mọi người thở dài lần nữa, không hổ là Hiển quận vương phong thái hơn người.

Kiệu hoa đi quanh kinh thành một vòng, trong tiếng chúc mừng của mọi người rốt cục cũng tới cửa lớn quận vương phủ. Hoa Tịch Uyển nghe ngoài cỗ kiệu pháo nổ đùng đùng, cảm thấy tai sắp điếc đến nơi rồi.

Màn kiệu bị vén lên, sau khi bị một người cõng lên, nàng mới phát hiện người cõng mình không phải là hỉ nương, mà là một nam nhân.

"Nương tử, chúng ta vào cửa."

Biết người cõng mình là Yến Tấn Khâu, Hoa Tịch Uyển cong miệng cười, không nói gì, chỉ dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vai đối phương tỏ ý mình đã nghe thấy.

Nghe mọi người xung quanh khen Hiển quận vương thâm tình chu đáo, nụ cười trên môi Hoa Tịch Uyển càng rõ rệt. Đúng vậy, thật là một nam nhân tốt, không chê thê tử tướng mạo xấu xí, thậm chí vì lo lắng nàng bị người khác xem thường mà tự mình cõng nàng xuống kiệu hoa, thật tri kỷ, thật khiến người ta cảm động đến phát khóc.

Nếu thật sự tướng mạo nàng xấu xí, chắc không sống thọ nổi. Chỉ sợ bằng hành động này của Yến Tấn Khâu đã khiến điên đảo vô số tâm hồn thiếu nữ.

Vào cửa lớn vương phủ, Yến Tấn Khâu buông Hoa Tịch Uyển xuống, nhận hồng lăng từ hỉ nương, cầm chặt một đầu, một đầu đưa vào tay Hoa Tịch Uyển, sau đó thật cẩn thận dẫn Hoa tịch Uyển đi.

Hai người đi qua cánh cửa này đến cánh cửa khác, lại đến một hành lang gấp khúc, nghe những câu chúc cát tường, sắc mặt Hoa Tịch Uyển dưới khăn voan càng lúc càng lãnh đạm, khi đến chính đường chuẩn bị bái thiên địa, nàng đã bình tĩnh hơn nhiều.

Sau khi sứ giả hoàng đế phái tới đọc xong thánh chỉ, mới bắt đầu bái thiên. Nhất bái thiên địa, cúi đầu ba lần. Nhị bái cao đường, cúi đầu ba lần, phu thê giao bái, cúi đầu ba lần.

Sau khi được các phúc phụ của quận vương phủ dìu đến tân phòng nghỉ ngơi, những người không phận sự lui xuống, trong phòng chỉ còn lại Hoa Tịch Uyển và bốn nha hoàn của nàng.

Tìm một tư thế thoải dựa vào đầu giường, Hoa Tịch Uyển biết có người canh ngoài cửa, nên không mở miệng nói chuyện, chỉ che miệng ngáp một cái rồi nhắm mắt dưỡng thần, chờ tân lang còn đang bị kính rượu bên ngoài vào vén khăn voan.

Ngày thường Yến Tấn Khâu giao thiệp không tồi, mọi người mời rượu một vòng thì buông tha, vốn dĩ mấy thanh niên muốn nháo động phòng nhưng nghĩ đến lời đồn đãi bên ngoài, sợ hắn khó xử, nên không đòi xem tân nương tử nữa. Cuối cùng chỉ có hỉ nương và vài vị nữ quyến theo hắn về tân phòng.

Hắn đẩy cánh cửa tân phòng đang khép hờ ra, chỉ thấy Hoa thị đoan trang ngồi trên giường, dáng người thướt tha. Bốn tì nữ xinh đẹp đứng hai bên, thấy hắn tiến vào đồng loạt hành lễ với hắn, tư thế tao nhã, có thể thấy được hầu phủ đã dạy dỗ bọn họ rất tốt.

Hoa thị này tướng mạo bình thường lại dám cho bốn nha hoàn xinh đẹp như vậy hầu hạ bên người, thật là lớn gan.

"Hiển quận vương, mời vén khăn voan." Hỉ nương thấy Hiển quận vương cứ nhìn chằm chằm tân nương tử, liền cười hai tay dâng hỉ xứng tới.

Tiếp nhận hỉ xứng, Yến Tấn Khâu đi đến bên người Hoa Tịch Uyển, hơi do dự vươn tay tới, sau đó nhanh chóng xốc khăn voan lên.

4. Chương 4: Hoa Mắt

Yến Tấn Khâu cảm thấy do động tác nhấc khăn voan lên quá nhanh cho nên làm mắt mình có chút hoa.

Trong phòng yên lặng như tờ, thái giám Mộc Thông bên người Yến Tấn Khâu thấy mọi người trong phòng không lên tiếng, sợ tới mức không dám thở mạnh, cũng không dám nhìn đến quận vương phi. Quận vương phi có thể đem người trong phòng dọa cho kinh hãi như vậy, không biết bộ dáng tôn quý thế nào.

Một lúc lâu sau, hỉ nương tìm lại được giọng nói của mình, cười nhận lại hỉ xứng trong tay Yến Tấn Khâu, giọng nói mang theo chút run rẩy: "Chúc mừng quận vương gia, chúc mừng quận vương gia có được kiều thê. Chúc quận vương gia cùng quận vương phi bách niên giai lão, con cháu đầy nhà." Bà đã làm hỉ nương cho không ít hôn lễ của nhà gia thế, nhưng chưa bao giờ thấy tân nương tử xinh đẹp như thế này, tân nương đẹp như tiên nữ trong tranh, làm một lão bà như bà cũng không nhịn được nhìn thêm vài lần nữa.

Mộc Thông nghe ngữ khí của hỉ nương không đúng lắm, nên trộm nhìn về phía quận vương gia nhà mình, nhưng chỉ nhìn thấy quận vương gia nghiêng mặt mỉm cười, không đoán được trong lòng ngài ấy đang vui hay thất vọng. Vì thế, Mộc Thông đành phải gục đầu xuống, động tác này làm hắn thấy được đôi giày thêu màu đỏ trên chân quận vương phi, trên mặt giày thêu long phượng diễn châu, hạt châu được khảm trên đó là loại thượng hạng, chế tác vô cùng khéo léo tinh xảo, làm cho đôi chân thêm xinh đẹp.

Ngay lúc trong phòng đang yên tĩnh thì tiếng bước chân ngoài cửa truyền đến. Yến Tấn Khâu nhìn cánh cửa đang khép hờ, yên lặng đi đến phía trước chắn cho Hoa Tịch Uyển.

"Hôm nay là ngày vui của Hiển quận vương, đương nhiên bổn cung phải đến tham gia náo nhiệt rồi" Đoan Hòa công chúa mặc bộ váy áo xa hoa, người còn chưa vào cửa đã nghe tiếng cười truyền đến. Đến khi nàng ta và mấy nha hoàn của mình vào cửa, liền nhìn lướt qua người trên giường, chỉ thấy làn váy đỏ thẩm của tân nương tử, nàng ta che miệng cười nói, "Không nỡ để chúng ta nhìn sao?"

Sau đó nắm tay Mẫn Huệ quận chúa kéo vào, Đoan Hòa công chúa cười vỗ vỗ tay Mẫn Huệ quận chúa nói: "Nhìn bộ dáng của Hiển quận vương kìa, nương tử mới vào cửa đã yêu thương đến vậy rồi."

Mẫn Huệ quận chúa là cô nương chưa chồng, tuy rằng bị Đoan Hòa công chúa kéo đến đây góp vui, nhưng trong trường hợp này vẫn ngượng ngùng không nói gì.

"Hoàng tỷ nói đùa" Yến Tấn Khâu cười nhạt nhìn Đoan Hòa công chúa nói, "Nội tử da mặt mỏng, nhìn thấy nhiều người sẽ ngượng ngùng."

Đoan Hòa công chúa cười cười, cũng không đòi xem diện mạo nương tử nữa, mà lại chu đáo lui lại, nhìn về phía Hoa Tịch Uyển nói: "Nếu đã như vậy, ta sẽ không quấy rầy hai người nghỉ ngơi." Ngữ khí nàng ta bình thản, giống như chỉ làm theo nghĩa vụ của một vị đường tỷ đến xem chứ không có ý gì khác.

Hiện tại, nàng ta thấy được Yến Tấn Khâu không muốn cho tân nương gặp mặt người khác, vì thế càng tin lời đồn đãi bên ngoài hơn, sau khi nói hai câu thì cùng Mẫn Huệ quận chúa rời khỏi tân phòng. Chờ mọi người đều đi khỏi, nụ cười trên mặt hắn dần phai nhạt.

Công chúa Đoan Hòa hững hờ nhìn vẻ mặt hoảng hốt của Mẫn Huệ quận chúa, lạnh nhạt nói: "Hiện giờ Hiển quận vương đã có vương phi, kế tiếp ngươi cũng nên kết hôn đi."

Mẫn Huệ quận chúa miễn cưỡng cười nói với Đoan Hòa công chúa: "Muội biết."

Đoan Hòa công chúa gật đầu, không nói thêm gì nữa. Nhớ lại hành động vừa rồi của Hiển quận vương, ánh mắt hiện lên sự hài lòng.

Đoan Hòa công chúa đến rồi lại đi, Hoa Tịch Uyển trong lòng đoán được rằng Đoan Hòa công chúa cũng không muốn Yến Tấn Khâu cưới được một quận vương phi vừa lòng đẹp ý. Nàng ta là độc nữ của đương kim thánh thượng, thân phận tôn quý, đương nhiên muốn hoàng đế tiếp theo là anh ruột của mình, chứ không phải anh em họ.

Tâm tư của vị Đoan Hòa công chúa này cũng xảo quyệt, cố ý mang một vị quận chúa chưa xuất giá đến đây, tuy rằng chưa nói gì nhưng lại làm người khác thấy được vị quận chúa này cùng Hiển quận vương từng gì đó, hoặc là vị quận chúa này có ý với Yến Tấn Khâu.

Hai vợ chồng còn chưa kịp bồi dưỡng cảm tình đã có người đánh phủ đầu, về sau cảm tình còn có thể tốt được sao? Đừng nói chi tân nương tử này nếu vì tướng mạo xấu xí mà tự ti, lại bị so với vị quận chúa Mẫn Huệ được khen là mỹ mạo hiền đức, chẳng phải càng thêm tự ti hơn sao?

Nhưng lại không thể tìm ra nửa điểm sai sót trong hành động này của Đoan Hòa công chúa, dù sao nháo động phòng vốn là phong tục trong này vui, nàng nếu nghĩ nhiều, cũng là do lòng dạ nàng không đủ khoan dung, làm sao có thể trách người khác được?

Người hoàng gia chính là người hoàng gia, nụ cười chứa độc, thủ đoạn thật sự là giết người không thấy máu. Hoa Tịch Uyển chậm rãi nhướng mày, nhìn Yến Tấn Khâu nhẹ giọng cười nói: "Để cho vương gia chê cười rồi."

Mộc Thông cúi đầu đứng một bên thầm nghĩ, giọng nói của quận vương phi thật dễ nghe, nhẹ nhàng mềm mại nhưng lại không làm cho người nghe cảm thấy không có sức sống, mà khiến cho người ta cảm thấy ngọt ngào tận tâm can. Có thể thấy được ông trời vẫn rất công bằng, dù không cho quận vương phi sắc đẹp, nhưng lại ban một giọng nói ngọt ngào tự nhiên.

Các vị nữ quyến hoàng thất và hỉ nương thấy thế đều mở miệng muốn đi ra nhà khách góp vui.

"Hôm nay đa tạ các vị trưởng bối giúp đỡ, vãn bối Tử Lăng vô cùng cảm kích" Yến Tấn Khâu hướng các vị nữ quyến hoàng thất thi lễ, "Nội tử nhát gan, xin chư vị bao dung."

"Hiển quận vương khách khí, tân nương thẹn thùng là chuyện thường tình, ngài làm phu quân, phải yêu thương nhiều hơn đó" Nữ quyến ở đây đều nghe ra trong lời nói của Hiển quận vương hi vọng các nàng không đem sự tình hôm nay nói ra ngoài. Hôm nay các nàng có thể bước vào hỉ phòng của Hiển quận vương là do có quan hệ thân thiết với phủ Hiển quận vương, đương nhiên sẽ không nhiều chuyện. Lão thái phi đứng đầu bọn họ nói, "Lão thái bà chúng ta không quấy rầy các ngươi nữa, sớm nghỉ ngơi đi."

Chờ mọi người rời khỏi tân phòng, Yến Tấn Khâu mới tự tay bưng hai chén rượu trên bàn lên, đi đến bên cạnh Hoa Tịch Uyển ngồi xuống cười nói: "Tịch Uyển, hôm nay là ngày vui của ta và nàng, chén rượu này không thể không uống."

Ngón tay mềm mại trắng nõn lơ đãng xẹt qua tay hắn, sau đó nhận chén rượu, bàn tay cầm ly rượu Hồng Ngọc nên càng xinh đẹp hơn.

Dưới ánh nến, dung mạo tinh xảo của nàng làm cho một người đã quen đối mặt với đủ loại mỹ nhân như Yến Tấn Khâu cũng cảm thấy kinh diễm, trong lúc giật mình, hắn có chút hoài nghi, thế gian này làm sao có một mỹ nhân xinh đẹp như thế?

Cánh tay giao nhau, cả hai cùng uống cạn ly rượu, Yến Tấn Khâu nhận lại ly rượu không, nói với Mộc Thông đang cúi đầu đứng một bên: "Dọn bàn rượu xuống, mang mấy món dễ tiêu đến."

"Dạ" Mộc Thông khom người nhận lấy ly rượu không trong tay Yến Tấn Khâu, thoáng thấy được cổ tay lộ ra dưới tay áo của quận vương phi, trong lòng thầm nói: làn da trắng như tuyết thế này, đáng tiếc không phải mỹ nhân.

Bốn người Bạch Hạ thấy người bên cạnh vương gia đi chuẩn bị thức ăn, trao đổi ánh mắt với nhau, phúc thân với hai người một cái rồi lui ra ngoài cửa canh giữ.

"Vương gia" Chờ hạ nhân trong phòng đều lui ra ngoài, Hoa Tịch Uyển mới chỉ vào mũ phượng của mình nói, "Có thể giúp thiếp gỡ xuống được không, nặng quá, cổ thiếp bị ép rất đau."

Mũ phượng làm từ vàng ròng, phía trên hình phượng ngậm châu ngọc đang bay, tuy rằng chế tác vô cùng tinh xảo, nhưng mũ vàng vẫn nặng nề không chịu nổi.

"Lấy cái trâm cài đầu này sao?" Yến Tấn Khâu rút một cái trâm cài ra, gở cái mũ phượng nặng nề xuống để qua một bên, sau đó rất tự nhiên xoa xoa cổ Hoa Tịch Uyển, giúp nàng thư giãn gân cốt, "Quả thật rất nặng."

Vì gở trâm cài và mũ phượng xuống, những sợi tóc đen mượt của nàng liền xõa tung bên hông, mu bàn tay Yến Tấn Khâu chạm vào những sợ tóc mềm mại kia, xúc cảm nhẵn nhụi làm cho hắn không nhịn được sờ thêm vài cái nữa, cảm thấy tơ lụa tốt nhất trong phủ cũng đều kém xa.

Tuy hai người hiện tại là phu thê, nhưng lại là người xa lạ lần đầu gặp mặt. Yến Tấn Khâu thấy Hoa Tịch Uyển lẳng lặng ngồi bên cạnh mình, liền nói: "Sau này hai chúng ta sống chung với nhau, đừng khách khí như vậy, nàng có thể gọi ta là Tấn Khâu."

Hoa Tịch Uyển ngẩng đầu nhìn người bên cạnh, chỉ là chàng trai khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo quả thật xuất chúng, khóe mắt hơi nhếch lên, trông có chút đào hoa, nhưng ngôn hành cử chỉ đều vô cùng chu đáo. Nàng cười nhẹ nhàng nói: "Đại khâu vi sơn, sơn lại xưng lăng, tên vương gia thật hay."

(Mình bỏ qua vụ thơ từ đi hé)

Tầm mắt hai người giao nhau, sau đó cùng cười một cái, Yến Yến Khâu nói: "Tên chỉ là danh hiệu mà thôi."

"Vương gia nói có lý" Hoa Tịch Uyển cười cười không tiếp tục đề tài này nữa, cúi đầu ngắm vòng tay trên cổ tay mình cái túi hương ngọc bội bên hông.

"Quận vương gia, quận vương phi, thức ăn đã chuẩn bị xong" Mộc Thông ở ngoài cửa báo một tiếng, lại dừng một chút mới cho người đem thức ăn đã chuẩn bị tốt bưng vào.

"Hiện tại đã tối, nàng cả ngày hôm nay chưa ăn gì, trước ăn mấy món lót dạ đã" Yến tấn Khâu đứng dậy nắm tay Hoa tịch Uyển đến bàn ăn ngồi xuống.

"Bẩm quận vương gia, quận vương phi, bởi vì người trong phòng ăn không biết khẩu vị quận vương phi, cho nên mỗi món đều làm hai dạng khác nhau" Mộc Thông giới thiệu hương vị mấy món ăn, "Quận vương phi nếu thích ăn gì xin cứ việc phân phó tiểu nhân, tiểu nhân sẽ cho người phía dưới chuẩn bị thỏa đáng."

Hoa Tịch Uyển cong khóe miệng, nói với Yến Tấn Khâu: "Người bên cạnh Tấn Khâu thật chu đáo." Lời này nghe như biểu hiện trung tâm với nàng, kì thực là muốn nói cho nàng biết quản gia quý phủ này chính là hắn?

Yến Tấn Khâu không cho phép, cái vị thái giám Mộc Thông này sẽ không có lá gan nói vậy, xem ra Yến Tấn Khâu đã ám chỉ trước?

"Về sau trong phủ có ai không nghe theo nàng, trực tiếp loạn côn trừng trị" Yến Tấn Khâu đem một chén cháo thịt thơm ngon đến trước mặt Hoa Tịch Uyển, tùy tiện nói, "Hiện tại quận vương phủ đã có nàng là nữ chủ nhân, cuối cùng cũng có thể gọi là nhà rồi."

Hoa Tịch Uyển tiếp nhận cháo, mỉm cười từ chối cho ý kiến.

Mộc Thông ở bên cạnh hơi bất ngờ, lời này của vương gia là thay đổi ý định trước kia sao? Hắn lại nhìn trộm nhìn một chút, cảm thấy dưới chân mềm nhũn, thở không ra hơi, thiếu chút nữa là quỳ xuống đất luôn.

Cô gái xấu xí không dám ra khỏi nhà trong truyền thuyết đâu rồi, vị mỹ nhân tuyệt thế này là ai?

Mộc thông cảm thấy cả người đều không khỏe lắm, bởi vì hắn không dám nhìn quận vương phi nữa, diện mạo này thật sự quá… xinh đẹp quá đáng rồi.

Giờ phút này trong đầu hắn chỉ có thể nghĩ đến bốn chữ "hồng nhan hoạ thủy".

5. Chương 5: Tạ Ơn

Xưa có bài "Lạc Thần Phú" viết về vẻ đẹp của Lạc Thần, Yến Tấn Khâu cảm thấy bài này không đúng lắm, trên đời làm sao có cô gái xinh đẹp như vậy, nếu thực sự có không biết sẽ làm điên đảo bao nhiêu chàng trai?

Nhưng tối qua dùng bữa xong, sau đêm động phòng hoa chúc của hai người, hắn mới biết được như thế nào là "Phiên nhược kinh hồng, Uyển nhược du long. Vinh diệu thu cúc, Hoa mậu xuân tùng".

Sáng hôm sau, khi hắn thay y phục, nhìn nữ nhân đang ngồi trước bàn trang điểm, rõ ràng chỉ là dùng đôi tay trắng nõn chống má, mà tư thế của nàng lại đẹp đến thế, làm cho người xem bên cạnh ao ước được nàng nắm trong đôi tay trắng ngọc kia, chỉ muốn được trông thấy nụ cười của mỹ nhân.

Vì vừa thành hôn, lại phải đi bái kiến đế hậu, nên Hoa Tịch Uyển chọn một bộ váy dài thêu hoa bách hợp, tuy màu sắc có hơi rực rỡ nhưng khi Hoa Tịch Uyển mặc vào lại làm dịu bớt vẻ diễm lệ của làn váy đỏ thẫm, chỉ nổi bật làn da trắng nõn và dáng người thướt tha của nàng.

Nhìn thoáng qua búi tóc phi tiên của mình trong gương, Hoa Tịch Uyển chọn một cây trâm hình phượng hoàng ngậm châu trong hộp trang sức cài lên, phối hợp với mái tóc của nàng càng thêm xinh đẹp.

Mấy người Bạch Hạ không hỏi quận vương phi vì sao lại chọn cây trâm xinh đẹp thế này, chỉ tập trung trang điểm dựa theo ý thích của nàng, không có nửa điểm sai sót.

Các nàng đã theo hầu hạ quận vương phi bảy tám năm, rất ít thấy quận vương phi để ý vẻ ngoài của mình, ngày thường đều rất thoải mái. Chỉ khi đến phủ Hoa tam gia thỉnh an lão thái thái, quận vương phi mới mặc trang phục phù hợp với thân phận tiểu thư hầu phủ. Ăn mặc tỉ mỉ, tự tay lựa chọn từ trâm cài đến túi thơm như hôm nay là lần đầu tiên.

Hoa Tịch Uyển dùng chì kẻ mi cẩn thận trang điểm mi mắt cho mình, thậm chí còn đặc biệt dùng bút tô vẽ khóe mắt. Sau khi tự tay trang điểm xong, nàng đứng dậy để nha hoàn sửa sang trang sức túi thơm trên người mình lại.

Người phụ nữ nào cũng có mặt lười biếng, nhưng khi các nàng cần ra ngoài gặp gỡ người khác thì trang điểm tinh xảo, sức phục hoa lệ là việc cần thiết. Có người nói nữ nhân thích trang điểm ăn mặc tỉ mỉ là để người khác vui vẻ, đối với những lời này Hoa Tịch Uyển chỉ cười nhạt. Nàng ăn mặc xinh đẹp khi ra ngoài không phải vì nam nhân hay ai khác, mà chỉ để thỏa mãn lòng yêu thích cái đẹp của bản thân mà thôi. Trên thế giới này có nam nhân nào không muốn mình anh tuấn một chút, có nữ nhân nào không thích mình xinh đẹp hơn.

Nhưng nam nhân đều nghĩ toàn bộ nữ nhân trên đời ăn mặc xinh đẹp là để hấp dẫn bọn họ, thật không biết da mặt dày cỡ nào mà có thể tự tin như vậy.

Khi ở nhà nàng có thể ăn mặc tùy tiện, nhưng khi ra ngoài, nàng nhất định phải là một nữ vương ngăn nắp xinh đẹp.

Chờ nha hoàn vuốt miếng ngọc trên mép váy của nàng thật ngay ngắn, Hoa Tịch Uyển mới xoay người ngồi đối diện Yến Tấn Khâu cười dịu dàng nói: "Để Tấn Khâu chàng đợi lâu."

"Xem mỹ nhân trang điểm cũng là một loại hưởng thụ, tại sao nói là chờ" Yến Tấn Khâu hơi dời tầm mắt, đi đến trước mặt Hoa Tịch Uyển nói, "Sắc trời không còn sớm, chúng ta cùng nhau ăn sáng rồi tiến cung yết kiến thánh thượng thôi."

"Tất cả đều nghe chàng an bài." Hoa Tịch Uyển gật đầu, biết mẫu thân Yến Tấn Khâu mất sớm, phụ thân Hiển vương mất bốn năm trước, cho nên không cần dâng trà cho trưởng bối. Nàng mỉm cười, rất tự nhiên đưa tay cho Yến Tấn Khâu nắm. Ra đến nhà ăn, đã thấy mấy nha hoàn đang bưng đủ loại thức ăn vào phòng, sau khi sắp xếp đồ ăn lên bàn lại lui ra ngoài.

Xem ra tuy rằng không có nữ quyến, nhưng quy củ quý phủ này không có nửa điểm lơi lỏng. Hoa Tịch Uyển quét mắt nhìn mấy nha hoàn thái giám đang cúi đầu đứng yên trong phòng, cùng Yến Tấn Khâu ngồi xuống, để nha hoàn hầu hạ rửa tay rồi bắt đầu dùng cơm.

Tuy rằng số lượng món ăn ở đây không nhiều hơn ở Hầu phủ lắm, nhưng nàng có thể cảm nhận được hương vị tinh tế hơn ở hầu phủ rất nhiều, chắc hẳn quản gia Mộc Thông này làm việc rất trách nhiệm, hạ nhân cũng rất kính sợ vị chủ tử Hiển quận vương này.

Bên ngoài đều nói thái độ làm người của Hiển quận vương rất ôn hòa chu đáo, không biết đã dùng thủ đoạn nào mà làm cho hạ nhân kính sợ hắn như vậy?

Nàng nương theo động tác húp cháo, liếc nhìn Yến Tấn Khâu bên cạnh, khách quan mà nói, Yến Tấn Khâu quả thật rất đẹp, đời trước nàng lăn lộn trong giới giải trí đã thấy qua không ít trai đẹp. Một nam nhân chân chính khí chất thế này, khó trách lại nổi danh trong đám nữ quyến ở kinh thành như vậy.

Cháo được nấu từ gạo tuyển thượng hạng, nhẫn nhụi lại co dãn, ăn ngon mà không ngấy, thức ăn cũng tươi mát ngon miệng, thật thích hợp dùng vào buổi sáng. Nàng vừa lòng nghĩ, đến phủ Hiển quận vương, ít nhất không cần lo lắng về thức ăn.

Dùng xong bữa sáng, Hoa Tịch Uyển súc miệng, rồi dùng khăn lau khóe miệng, sau đó cười nói với Yến Tấn Khâu: "Không biết đầu bếp trong phủ là ai, thức ăn rất ngon miệng. Hồng Anh, thưởng cho bếp trưởng

mười hai lượng, các đầu bếp khác năm lượng, những người còn lại trong phòng bếp mỗi người một xâu tiền."

Hồng Anh thi lễ nói: "Nô tỳ nhớ kỹ."

Hoa Tịch Uyển gật đầu, nhìn về phía Yến Tấn Khâu nói: "Gả cho Tấn Khâu, ngày sau thiếp có lộc ăn rồi."

Yến Tấn Khâu vừa rửa tay xong, đang lau nước trên tay, nghe lời nói của Hoa Tịch Uyển thì nói: "Có thể hầu hạ chủ tử thoải mái là bổn phận của bọn họ, cũng là phúc khí bọn họ."

Hoa Tịch Uyển cười nói: "Tuy nói thế, nhưng đối với hạ nhân tận tâm phải có thưởng, để làm gương cho người khác."

"Tịch Uyển nói có lý" Yến Tấn Khâu nhìn sắc trời bên ngoài, đứng dậy nói, "Canh giờ không còn sớm, chúng ta nên đi thôi."

Hoa Tịch Uyển gật đầu, khi chuẩn bị đứng dậy lại thấy bàn tay Yến Tấn Khâu đưa trước mặt mình, nàng cũng không ngại ngùng, nắm tay đối phương thuận thế đứng lên, đi theo Yến Tấn Khâu ra khỏi phòng.

Ngoài phòng chính hai người ở có một vườn hoa không nhỏ, bên trong có đủ loại hoa thơm cỏ lạ, còn có núi đá giả, thoạt nhìn rất nghệ thuật. Ra khỏi chính viện, bên ngoài có một ao sen rất lớn, phía trên có xây một cây cầu chín đoạn, khi Hoa Tịch Uyển đi trên cầu nhìn xuống thấy có mấy con cá bơi qua bơi lại trong nước.

Phủ Hiển quận vương này cũng thật thú vị, chính viện cạnh bên hồ nước, phong thuỷ rất tốt, lại có một ao sen ngụ ý cát tường, có thể thấy được trước kia khi lão vương gia xây vương phủ đã dùng không ít tinh lực.

Ra cửa thuỳ hoa, đã có hai nhuyễn kiệu sớm chờ bên ngoài, Hoa Tịch Uyển lên kiệu, khi cỗ kiệu được nâng ra ngoài cửa lớn, nàng nhìn ra cỗ kiệu, thấy đôi sư tử bằng đá khí thế của vương phủ, lại quét mắt bốn phía, không thấy người qua đường tụ tập, chỉ có thị vệ đứng thẳng tắp hai bên. Trước xe ngựa là sáu con tuấn mã đen huyền đeo chuông đồng nổi bật trên cổ.

"Đến rồi" Yến Tấn Khâu ngồi trên mã xa, khom lưng vươn tay với Hoa Tịch Uyển "Đi thôi."

Người trước mắt mặc bộ áo bào màu xanh mềm mại làm từ gấm Tứ Xuyên, đầu đội mũ Bạch Ngọc, bộ dáng mỉm cười vươn tay kia quả thật là hình tượng nam nhân hoàn hảo trong mắt nữ tử. Hoa Tịch Uyển cười đưa tay cho hắn,giẫm lên bàn đạp nhảy lên lưng ngựa, bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển, phát ra phong thái nữ nhân e thẹn.

Nhưng mà trên thế giới này cho tới giờ chưa tồn tại người nào hoàn mỹ không tì vết, con người chỉ cần có dục vọng, sẽ có khuyết điểm.

"Cẩn thận" Yến Tấn Khâu vòng tay qua thắt lưng Hoa Tịch Uyển, "Vào trong cung chớ khẩn trương, hết thảy có ta."

Hoa Tịch Uyển rũ mắt xuống, cười trả lời: "Vâng."

Khải Long đế cũng là một nam nhân có năng lực, năm đó trước các huynh đệ tài năng đoạt được ngôi vị hoàng đế, đã thể hiện bản lãnh của hắn. Sau khi hắn kế vị, cũng chứng minh hắn thích hợp làm một vị đế vương, đời này tiếc nuối lớn nhất của hắn chính là con nối dõi đơn bạc. Trong phương diện này, huynh đệ hắn mạnh hơn không ít.

Hoa Tịch Uyển biết Yến Tấn Khâu còn có một bào tỷ và một thứ đệ nhỏ hơn hắn mấy tháng, nhưng nàng chưa từng thấy hai người này, cho nên sẽ không tùy tiện nhắc tới trước mặt Yến Tấn Khâu.

Vào hoàng cung, Hoa Tịch Uyển phát hiện nơi này tuy rằng giống với cố cung mà nàng từng thăm quan ở đời trước, nhưng không khí không giống nhau. Chính xác mà nói, bởi vì cố cung đời trước mà nàng thấy đã không còn bóng dáng phong kiến thống trị, trở thành nơi tham quan, cảm giác trang nghiêm đã mất đi nhiều. Mà hoàng cung này, mỗi bước chân nàng đến đều cảm nhận được mùi vị của sự tôn nghiêm.

Trên đường đi cung nữ thái giám gặp được bọn họ đều sợ hãi khom người hành lễ, còn thái giám dẫn đường thái độ vô cùng cẩn thận, làm cho nàng chân chính cảm nhận được cái gì gọi là hoàng gia. Đời trước nàng đóng vai hoàng hậu cũng không thể lĩnh hội được một điều, đó chính là uy nghiêm hoàng gia.

Khải Long đế ở tại Quảng Dương điện trong Thừa Chương cung, Yến Tấn Khâu cùng Hoa Tịch Uyển ngồi bên ngoài điện đợi không đến nửa nén hương, Mã công công đắc dụng bên người Khải Long đế đã tới báo hoàng thượng tuyên gặp hai người bọn họ.

"Nô tài còn chưa chúc mừng quận vương gia" Mã công công khom người nói, "Chúc quận vương gia cùng quận vương phi sớm sinh ra quý tử."

"Cảm ơn ý tốt của Mã công công" Hiển quận vương cười cười, cũng không cố ý lấy lòng người bên cạnh hoàng đế, "Phiền công công dẫn đường."

"Quận vương gia khách khí," Mã công công cung kính lui về bên cạnh, hơi khom người dẫn hai người về phía Quảng Dương điện, từ đầu tới cuối đều không tò mò đánh giá Hoa Tịch Uyển.

"Xin quận vương gia, quận vương phi xin chờ" Tới cửa chánh điện, Mã công công thi lễ một cái mới vào nội điện hội báo, chỉ lát sau một thái giám có thân phận ra mời hai người đi vào.

"Thần chất cùng nội tử bái kiến hoàng thượng." Yến Tấn Khâu dẫn Hoa Tịch Uyển đi đến tiền điện, Hoa Tịch Uyển chỉ thấy một góc áo bào lộ ra, liền quỳ theo Yến Tấn Khâu.

Ngay khi Yến Yấn Khâu dẫn Hoa Tịch Uyển tiến vào cửa điện, nụ cười trên mặt Khải Long đế liền phai nhạt vài phần, nhưng sau khi Yến Tấn Khâu quỳ xuống, vẻ mặt hắn lại khôi phục như thường: "Tiểu Mã tử, mau đỡ quận vương gia dậy."

Mã công công và một nữ quan bên người cười tươi đỡ hai người dậy, Hoa Tịch Uyển gật đầu với nữ quan dìu nàng, rồi đứng yên lặng bên cạnh Yến Tấn Khâu.

"Người trong nhà sao lại khách khí như vậy, ngồi xuống hết đi" Khải Long đế cười sang sảng, hắn làm đại bá không có thể nhìn chằm chằm cháu dâu, nên dừng mắt trên người Yến Tấn Khâu, nói "Hiện giờ khanh đã thành gia, nên đặt nhiều tâm tư vào chính sự, trẫm còn đợi khanh giúp trẫm để được thư thái hơn đây."

"Hoàng thượng nói quá lời, thần chất tuổi trẻ không hiểu chuyện, ngài không chê thần chất làm việc bất ổn đã là may mắn của thần chất, thật sự không dám nhận hai chữ giúp đỡ." Cứ chỉ lời nói Yến Tấn Khâu mang chút dáng vẻ thư sinh, người ngoài đồn hắn tài hoa hơn người không phải không có căn cứ.

"Người trẻ tuổi nên học hỏi nhiều" Khải Long đế tỏ vẻ không để ý lắm, vô cùng từ ái nói, "Người của Nghĩa An hầu phủ gia phong nghiêm cẩn, lại có lễ độ của thế gia, nhà bọn họ nhất định sẽ dạy dỗ nữ nhi rất tốt, khanh đừng phụ lòng trẫm."

"Thần chất ghi nhớ lời dạy bảo của hoàng thượng" Yến Tấn Khâu đứng dậy hành lễ hoàng thượng, "Thần chất cảm tạ ân đức hoàng thượng, nếu không nhờ hoàng thượng, thần chất sao có thể cưới một hiền thê như thế."

Hoa Tịch Uyển cúi đầu thấp hơn, biểu lộ mình đang ngượng ngùng.

Khải Long cong miệng cười: "Ha ha, khanh là cháu trẫm, trẫm làm sao không lo nghĩ cho vãn bối các khanh được chứ."

"Thần chất cảm tạ hoàng thượng lo lắng." Yến Tấn Khâu cũng cười nói biểu lộ sự vui vẻ.

6. Chương 6: Người Trong Hậu Cung

"Trẫm nghe nói sức khỏe Hiển quận vương phi yếu ớt, trong cung nhiều thái y, Tử Lăng có thể cho gọi họ đến khám và điều trị cho Vương Phi của khanh." Tầm mắt Khải Long đế đảo qua người Hoa Tịch Uyển, giọng điệu trưởng bối, "Trẫm đang chờ ôm cháu trai đây."

"Vâng, thần chất nhớ rõ." Yến Tấn Khâu trả lời.

"Mấy ngày nay lão thái hậu cứ nhắc tới khanh, lúc này chắc đã chờ sốt ruột rồi, trẫm không lưu hai khanh nữa" Sau khi Khải Long đế ban cho hai vợ chồng họ ít quà, rồi để hai người rời đi.

Mã công công tiễn hai người đến cửa cung, thở dài nhìn bóng dáng hai người rời đi, hắn vừa rồi chỉ nhìn thoáng qua, không rõ dung nhan của Hiển quận vương phi nhưng có thể khẳng định đối phương là một mỹ nhân, chứ không phải cô gái xấu xí như đồn đãi.

Vừa xoay người trở về Quảng Dương điện, Mã công công đã nghe âm thanh đồ vật bị ném vỡ trong phòng truyền ra, hắn dừng chân một chút rồi nhanh chóng bước vào nội điện, thấy hoàng thượng đã gạt văng toàn bộ đồ vật trên bàn xuống đất, rõ rằng là đang rất giận dữ.

Toàn bộ người hầu hạ trong điện thấp thỏm lo sợ quỳ trên mặt đất, Mã công công cũng lập tức quỳ xuống nói: "Hoàng thượng, xin ngài bớt giận."

"Bớt giận, trẫm bớt giận cái gì?!" Khải Long đế không ngờ rằng mình đã tính toán hết thảy nhưng không tính đến việc con gái của Nghĩa An hầu phủ lại không phải cô gái xấu xí như trong lời đồn mà là một vưu vật hiếm có trên thế gian. Cho dù Hiển quận vương không ham mê nữ sắc, nhưng đối với dung nhan khuynh thành kia cũng sẽ xiêu lòng, như vậy làm sao có thể khiến cho hắn nảy sinh mâu thuẫn cùng phủ Nghĩa An hầu phủ?!

Nghĩ đến việc chính mình đã tự dâng cho Yến Tấn Khâu thứ tốt như vậy, người toan tính như Khải Long đế vô cùng tức giận, đột nhiên thấy mấy cung thị khúm núm trong điện cũng không vừa mắt, "Kéo toàn bộ xuống, đánh mười trượng."

Nhóm cung thị không dám cầu xin, sau khi bị kéo ra ngoài đánh mười trượng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, ít nhất bảo toàn được mạng sống.

Tuy rằng Mã công công cũng bị đánh mười trượng nhưng người hành hình biết hắn là người hầu hạ bên cạnh hoàng thượng, cho dù hoàng thượng nhất thời không vui phạt hắn, thì sau đó vị này vẫn là người đắc dụng của hoàng thượng. Cho nên bọn họ giơ cao gậy, đánh cho vang, thực tế dùng lực không lớn lắm.

Đánh xong mười trượng, liền có tiểu thái giám tiến đến đỡ Mã công công dậy, thậm chí còn có người bưng trà đưa nước tới. mông của Mã công công đã bị thương nên không thể ngồi xuống, đành phải để tiểu thái giám đỡ ông vừa đứng dựa vào cây cột vừa uống trà. Uống hết một chén trà, Mã công công mới chậm rãi thở ra, hắn không thể chịu đựng như mấy thái giám trẻ tuổi được, ở trong cung mấy năm nay, thân thể hắn đã yếu đi nhiều, bây giờ chỉ cố gắng chống đỡ thôi.

"Được rồi, các ngươi hầu hạ hoàng thượng tận tâm một chút" Mã công công được bọn họ giúp đỡ, nên không mặn không nhạt nhắc nhở họ một câu rồi không nói gì thêm.

Mọi người ở đây đều hầu hạ bên cạnh hoàng thượng, người nào cũng tinh ý, đương nhiên hiểu Mã công công đang ám chỉ tâm tình hoàng thượng gần đây không tốt. Bọn họ thông minh không hỏi nhiều, chỉ cẩn thận đỡ Mã công công trở về, trong lòng ngầm hiểu phải làm gì.

Trong Phúc Khang cung, hoàng hậu đang nói chuyện với thái hậu, tuy rằng không khí không sôi nổi lắm nhưng cũng không quá nhạt nhẽo. Những năm gần đây, hoàng hậu đã quen với bầu không khí này cho nên không thấy lúng túng.

Thái hậu không phải mẹ đẻ hoàng thượng, chỉ là năm đó hoàng thượng và Hiển vương được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của thái hậu. Sau này hoàng thượng đăng cơ đã tôn bà làm hoàng thái hậu. Ngày thường thái hậu cũng không thích nhúng tay vào chuyện hậu cung, vẫn duy trì hình tượng mẫu từ tử hiếu với hoàng thượng, mấy năm nay hoàng thượng cũng coi như rất tôn kính thái hậu.

"Khởi bẩm thái hậu, khởi bẩm hoàng hậu, Hiển quận vương và Hiển quận vương phi tới thỉnh an." Lúc này Triệu ma ma bên người thái hậu tiêu sái tiến vào, hành lễ với hai người nói, "Có triệu kiến không ạ?"

Không chờ hoàng hậu mở miệng, thái hậu đã vui vẻ nói: "Mau cho bọn họ tiến vào, ai gia đang muốn xem dáng vẻ cháu dâu thế nào đây."

Hoàng hậu ngồi bên cạnh hé miệng cười khẽ, cũng quay đầu nhìn ra ngoài cửa. Trong đám con cháu, thái hậu vẫn thích Hiển quận vương nhất, ngay cả địa vị thái tử trong lòng bà cũng kém hơn Hiển quận vương.

Bất quá thái hậu không có thực quyền, Hiển quận vương lại là người yêu thích thi văn không màng chính sự, nên hoàng thượng và nàng cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Xem bộ dáng này của thái hậu chắc chưa nghe qua tin đồn về dáng vẻ xấu xí của Hiển quận vương phi, bằng không sao có tâm tư chờ gặp cháu dâu thế này.

Nụ cười trên mặt hoàng hậu càng rõ ràng hơn, sau khi nghe thái giám báo Hiển quận vương cùng Hiển quận vương phi tới, bà hơi nghiêng người để tư thế ngồi trở nên đoan trang hơn.

Chỉ là không lâu sau, nụ cười trên mặt hoàng hậu đã trở nên miễn cưỡng.

Cô gái theo sau Hiển quận vương búi tóc phi tiên kế diễm lệ, cài một cây trâm kim phượng rực rỡ, làn da non mềm như tuyết, những đóa hoa trên váy sinh động như thật, chiếc váy trên người khiến nàng thêm xinh đẹp như tiên nữ hạ phàm, làm khi người ta chỉ nhìn thấy mỗi nàng, không thể nhìn thấy gì khác nữa.

Cô gái xinh đẹp quyến rũ thế này… Hoàng hậu có chút giật mình, có thể nói hậu cung của hoàng thượng mỹ nhân vô số, nhưng so với vị Hiển quận vương phi này thì các nữ nhân trong cung cũng trở nên tầm thường.

Chờ sau khi Hiển quận vương và Hiển quận vương phi thỉnh an thái hậu xong, hoàng hậu mới bình tĩnh lại, bà nhìn thái hậu cầm tay Hiển quận vương phi không buông, trong lòng thở dài, lần này hoàng thượng tính toán sai rồi.

Nhưng như vậy cũng tốt, người có tư sắc như quận vương phi mà tiến cung làm phi tử, chỉ sợ hoàng hậu như nàng cũng sẽ không sống yên trong cung nổi. Càng không nói nếu thái tử nhìn trúng phi tử xinh đẹp thế này, sẽ gây nên tai tiếng ngàn năm, khi đó ngôi vị hoàng đế rơi vào tay ai khó mà đoán trước được.

Nữ nhân mỹ lệ quá mức thì sự tồn tại của chính họ là một loại tai họa, nếu không thì trên đời làm sao có câu hồng nhan họa thủy? Hiển Quận Vương cưới một nữ nhân như vậy là phúc hay họa còn chưa biết được.

"Tốt, tốt, tốt" Thái hậu tỉ mỉ đánh giá Hoa tịch Uyển một lượt rồi nói tốt liên tục ba lần, sau đó mới nói với Yến Tấn Khâu " Ai gia rất thích vị vương phi này của con, ngày sau con phải đối xử tốt với nàng, nếu ta biết con để nàng phải chịu khổ, ai gia nhất định không tha cho con."

Yến Tấn Khâu cúi đầu cung kính nói: "Hoàng tổ mẫu yên tâm, tôn nhi nhất định sẽ đối xử tốt với Tịch Uyển, không để cho nàng chịu bất cứ khổ cực gì."

Thái hậu vừa lòng gật đầu, sau đó quay đầu kéo Hoa tịch Uyển ngồi xuống bên cạnh mình, bà vỗ tay nàng nói: "Đã lâu ai gia chưa thấy cô bé nào xinh xắn duyên dáng như thế này, thần thái cũng không tầm thường."

Hoa Tịch Uyển để mặc thái hậu kéo tay mình, ôn nhu nói: "Quận vương gia đối xử với tôn tức tốt lắm, xin hoàng tổ mẫu yên tâm." Dường như thái hậu không hiểu rõ bản thân, bà vốn nghĩ mình không thích cái đẹp, nhưng hình như bà đã suy nghĩ nhiều.

Thái hậu nghe nói như thế, càng thêm vui vẻ: "Nhìn thấy vợ chồng son các con cảm tình tốt như thế, lòng ai gia cũng rất yên lòng." Nói xong liền thưởng một đống quà cho Hoa tịch Uyển, trong đó không ít món quý hiếm.

Dù biết xưa nay thái hậu luôn thiên vị Hiển quận vương, nhưng là nhìn cảnh này trong lòng hoàng hậu vẫn có chút không vui. Lúc trước thái tử cùng thái tử phi đến bái kiến thái hậu, cũng không thấy thái hậu nhiệt tình như vậy, số lượng phần thưởng cũng không khác biệt lắm nhưng làm sao trân quý được thế này?

Bất quá dù mất hứng, trên mặt hoàng hậu cũng không biểu lộ gì, ngược lại luôn phụ họa lời nói của thái hậu, hơn nữa còn ban thưởng cho họ nhiều hơn dự tính hai phần.

"Nếu không vì mấy năm nay sức khỏe Hiển quận vương phi không tốt, chưa từng tham gia yến hội trong cung, bổn cung cũng sớm yêu thích cô nương xinh đẹp thế này rồi" Hoàng hậu nói nhỏ với thái hậu, "Hiển quận vương thật tốt số, cưới được giai nhân như thế."

"Cảm ơn ý tốt của hoàng hậu nương nương" Yến Tấn Khâu quay về phía Quảng Dương điện chắp tay nói, "Tất cả đều nhờ long ân của thánh thượng thần chất mới có thể cưới được một hiền thê như thế."

Hoàng hậu nói về dung mạo của Hoa Tịch Uyển, Yến Tấn Khâu lại nhấn mạnh về tài đức, còn cố ý đem hoàng đế ra chặn lời hoàng hậu làm hoàng hậu không thể phản bác gì.

Hoàng hậu là nữ nhân đã sống quá lâu trong hậu cung, sẽ không vì một câu nói mà mất tự nhiên, ngược lại cười gật đầu nói: "Hoàng thượng và bổn cung là trưởng bối của hai đứa, đương nhiên phải suy nghĩ cho con cháu. Vốn dĩ ta còn lo lắng vương phi của Hiển Vương thân thể yếu đuối, hôm nay thấy nàng thần sắc không tồi, bổn cung cũng an tâm."

Yến Tấn Khâu là đàn ông, tất nhiên sẽ không tiếp tục tranh cãi với hoàng hậu, hắn chỉ cảm tạ một câu rồi ngồi một bên không lên tiếng nữa.

Lúc này Hoa Tịch Uyển mới nói: " mấy năm trước bởi vì chất tức sinh bệnh nặng, nhờ cha mẹ tìm danh y mới có thể giữ được mạng sống. Vì thầy thuốc căn dặn chất tức phải tĩnh dưỡng nên mấy năm nay luôn ở trong phủ không ra ngoài, gần một năm mới khỏi hẳn. Mấy năm nay thân thể không tốt, không thể nhìn thấy phượng nhan của thái hậu và hoàng hậu nương nương, chất tức rất tiếc nuối. Hôm nay có thể gặp được phượng nhan, mới biết thái hậu càng hiền lành tôn quý, hoàng hậu nương nương càng đoan trang xinh đẹp hơn trong tưởng tượng."

Lời này nói rõ nguyên nhân mấy năm qua nàng không gặp gỡ người ngoài là do sức khỏe kém.

Đuôi mày hoàng hậu hơi nhíu lại nhưng vẫn cười hiền hoà nói: "Thân thể có thể bình phục là chuyện rất tốt, hiện giờ chúng ta đã là người trong nhà, gặp thái hậu nương nương và bổn cung cũng đừng khách khí quá."

"Đúng vậy" Thái hậu cười nói, "Ngày sau con muốn gặp ai gia thì cứ việc tiến cung." Nói xong, liền đưa cho Hoa Tịch Uyển một thẻ bài "Đây là thẻ bài của Phúc Khang cung, sau này con muốn tiến cung gặp ai gia cũng không phải trình thẻ bài trước, trực tiếp cầm thẻ bài này đến Phúc Khang cung là được."

Hoa Tịch Uyển đương nhiên biết đây là giấy thông hành vào hoàng cung, nàng từ chối không dám nhận, nhưng sau cùng thấy thái hậu kiên quyết, đành khó xử nhận lấy.

Tuy nàng không quá rõ thế trận hậu cung, nhưng trực giác được quan hệ của thái hậu cùng đế hậu không tốt như đồn đãi, vị lão thái thái này đối xử với tôn tử Yến Tấn Khâu có chút thiệt tình, về phần thiệt tình này có bao nhiêu thật lòng nàng tạm thời còn chưa nhìn ra.

Chiêu này của thái hậu có chút vô lại, bà cố tình ban thẻ bài thông hành hoàng cung cho Yến Tấn Khâu trước mặt hoàng hậu làm cho hoàng hậu bực tức mà không thể làm gì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn, nhưng vẫn phải tỏ ra bình thường. Dù sao thái hậu là làm trò trước mặt nàng, nếu là nàng không muốn có thể thẳng thắn lên tiếng. Nếu không lên tiếng chính là đã chấp nhận.

Làm sao nàng có thể thốt ra lời chối từ với thái hậu?

Chiêu này của thái hậu chiêu vừa đơn giản vừa ép buộc, nhưng lại là một cách tốt nhất để đối phó đế hậu.

Hoa Tịch Uyển vuốt lệnh bài đen tuyền trong tay, lòng thầm thở dài, dưới gối không con cái lại có thể giữ vững vị trí, còn có thể thu dưỡng hai hoàng tử, cuối cùng thành công trở thành thái hậu, người phụ nữ như thế sao có thể là người đơn giản?

7. Chương 7: Vương Phủ Xinh Đẹp

Bái kiến ba vị đứng đầu hoàng cung xong, hai vợ chồng liền rời đi. Vừa lên xe ngựa, Hoa Tịch Uyển đã đưa lệnh bài đến trước mặt Yến Tấn Khâu: "Lệnh bài của thái hậu nương nương vô cùng quý giá, để Tấn Khâu giữ sẽ thỏa đáng hơn."

Yến Tấn Khâu chỉ nhìn lệnh bài chứ không định nhận lấy: "Thái hậu thích nàng, cho nên hi vọng nàng thường xuyên dùng lệnh bài vào thăm bà. Nàng cứ giữ lấy, ta rất yên tâm."

Hoa Tịch Uyển không kiên trì nữa, cười cười nhận lại lệnh bài cất vào chiếc túi bên hông, cười như không cười nói: "Thái hậu là một trưởng bối hiền lành."

"Khi còn bé, sức khỏe mẫu thân rất yếu, ta đã được thái hậu nuôi dưỡng vài năm." Yến Tấn Khâu tươi cười ấm áp nói, "Bà luôn đối xử hiền lành hòa ái với mọi người."

Hoa Tịch Uyển nghe vậy, lại nhớ tới một lời đồn rằng, Hiển vương phi xuất thân từ thế gia thi thư, gả cho Hiển vương một năm sau thì sinh bào tỷ Yến Tấn Khâu, hai năm sau lại mang thai Yến Tấn Khâu. Ai ngờ trong khi bà mang thai, Hiển vương lại làm cho một tiểu thiếp có bầu, nửa năm sau khi Yến Tấn Khâu chào đời, đứa con của vị tiểu thiếp ấy cũng được sinh ra.

Lúc đó, Hiển vương và Hiển vương phi có vì điều đó mà xảy ra mâu thuẫn hay không người ngoài không ai biết được, chỉ biết sau khi Hiển vương phi sinh con xong thân thể không tốt. Năm Yến Tấn Khâu hai tuổi đã được thái hậu đưa vào hoàng cung nuôi dưỡng, năm sáu năm sau Hiển vương phi bệnh nặng, Yến Tấn Khâu mới từ trong cung trở về chăm sóc mẹ. Trước khi Hiển vương phi bệnh chết, Hiển vương đã phong Yến Tấn Khâu làm thế tử vương phủ.

Tuy rằng không biết trong lòng Hiển vương phi có oán giận hay không, nhưng nàng thấy, thân là nữ nhân, trong khi mang thai lại hay tin trượng phu mình làm cho nữ nhân khác mang bầu thật là điều không thể chịu được.

Hoa Tịch Uyển muốn nói, có thể được thái hậu nuôi dưỡng là phúc khí lớn, nhưng nhìn nụ cười trên mặt Yến Tấn Khâu, nàng đột nhiên không nói nên lời. Bên trong xe ngựa yên tĩnh lại, nàng nghe tiếng vó ngựa bên ngoài rồi điều chỉnh tư thế thoải mái dựa vào vách nghỉ ngơi trên đường về vương phủ.

Yến Tấn Khâu đợi một lát không nghe Hoa Tịch Uyển nói gì, nhìn về phía nàng thì phát hiện nàng đã dựa vào tấm đệm say ngủ. Nhớ lại đêm qua, hắn không nhịn được nở nụ cười.

"Quận vương gia, quận vương phi, tới vương phủ rồi." Mộc Thông ở ngoài xe ngựa cất giọng thông báo.

Yến Tấn Khâu nghiêng đầu nhìn Hoa Tịch Uyển ngủ say, đang định bế nàng xuống thì Hoa Tịch Uyển đã mở mắt ra.

"Tới rồi à?" Hoa Tịch Uyển chỉnh trâm cài ngay ngắn lại, vén rèm xe lên nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi xoa xoa thắt lưng một cái, "Bây giờ chưa đến giờ cơm, không biết Tấn Khâu có đồng ý cùng thiếp dạo vương phủ một chút không?"

"Mỹ nhân đã mong muốn, tất nhiên không thể từ chối rồi." Yến Tấn Khâu vén rèm bước xuống xe ngựa, sau đó dưới ánh mắt của đám hạ nhân, đỡ lấy tay Hoa Tịch Uyển, chờ nàng xuống xe ngựa rồi mới buông ra tay ra nói: "Quý phủ có vài chỗ cảnh trí không tệ, ta cùng nàng đi dạo một chút."

Mộc Thông thấy hai người định đi dạo, vội kêu người bên cạnh căn dặn mấy hạ nhân thô lỗ tránh đi, để tránh va chạm phải quận vương phi.

Tuy rằng theo quy chế thì sau khi Yến Tấn Khâu kế thừa vương vị phải khóa bớt một số nơi trong vương phủ, nhưng bên cạnh những nơi bị khóa vẫn còn giữ lại một số kiến trúc rất đẹp.

Trên đường đi, quả nhiên Hoa Tịch Uyển thấy một số tòa nhà xa hoa, bên cạnh lại có Mộc Thông giảng giải nên cảm thấy rất thú vị.

Sau khi vào cửa thuỳ hoa, Hoa Tịch Uyển cười với Mộc Thông nói: "Khó trách quận vương gia lại coi trọng ngươi, nếu bên cạnh ta có một người thông minh như vậy ta nhất định cũng sẽ trọng dụng."

"Không dám nhận lời khen của quận vương phi, tiểu nhân chỉ làm đúng bổn phận mà thôi." Mộc Thông kính cẩn làm đại lễ, "Nếu vương phi có điều gì phân phó, tiểu nhân nhất định sẽ làm hết sức mình, mong quận vương phi không ngại tiểu nhân vụng về."

"Có thể nói những lời thế này sao có thể là người vụng về được chứ." Hoa Tịch Uyển cười nói, khi bước vào cửa thuỳ hoa, tay nàng được Yến Tấn Khâu đỡ lấy, nàng quay đầu lại nhìn vẻ mặt tươi cười chu đáo của đối phương.

"Cám ơn." Nhìn những hạ nhân đi phía sau, Hoa Tịch Uyển không rút tay ra mà để mặc Yến Tấn Khâu dẫn nàng đi về phía núi giả trong vườn, ai ngờ hai người mới đi tới bên cạnh núi giả đã nghe tiếng hai nha hoàn đang tám chuyện với nhau, hình như còn nhắc tới hai chữ vương phi.

Mộc Thông vốn định trách cứ bọn họ, nhưng thấy vương phi dừng bước nên hắn do dự một chút rồi im lặng đứng một bên.

"Tôi đã thấy qua vài vị quý nhân, nhưng Thịnh quận vương phi vẫn là người đẹp nhất."

"Đẹp thì sao chứ, thân phận còn kém xa vương phi nhà chúng ta…"

"Cô ngốc quá, không lẽ cô không biết quận vương phi nhà chúng ta dung mạo tầm thường sao?" Nha hoàn thứ nhất nói nhỏ, "Tôi nghe nói bởi vì vương phi nhà chúng ta tướng mạo không đẹp, cho nên hoàng thượng mới ban nàng cho quận vương nhà chúng ta."

"Cô đừng nói bậy, tâm tư của hoàng thượng sao cô biết được?" Cô nha hoàn thứ hai nghe thế giật mình, giọng nói cũng run rẩy "Nếu bị quận vương nghe được thì làm sao?"

Nha hoàn thứ nhất lúc này mới thấy hối hận, có chút lo lắng nhưng vẫn nói: "Quận vương cùng quận vương phi lúc này không ở trong phủ, làm sao có thể nghe thấy chúng ta nói chuyện được, cô đừng tự dọa mình…" Nàng ta vừa nói xong câu này thì nhìn thấy một góc áo bào màu xanh lộ ra phía sau núi giả, dù chưa thấy sau là ai nhưng nàng ta đã sợ tới mức hai chân mềm nhũn, ngay cả rên cũng không dám rên một tiếng, vội vàng quỳ xuống đất.

Hoa Tịch Uyển thấy Yến Tấn Khâu bên cạnh sắc mặt không tức giận cũng không nói gì, lại nhìn về phía hai nha hoàn đang sợ tới mức mặt như màu đất, toàn thân run rẩy kia, mới bị nhìn một cái đã bị dọa thành như vậy mà còn dám ở sau lưng nói những lời này, lá gan cũng thật lớn.

"Quận vương tha mạng! Quận vương tha mạng!"

Nha hoàn thứ nhất nói xấu Hoa Tịch Uyển bắt đầu dập đầu liên tục, cộp cộp hai cái đã đổ máu, nhưng động tác của nha hoàn này vẫn không nhẹ lại mà còn đập mạnh hơn, giống như nếu nhẹ đi một chút sẽ không giữ được cái mạng nhỏ nữa vậy.

Nhìn tảng đá bị máu tươi nhiễm đỏ, Hoa Tịch Uyển mở miệng nói: "Được rồi, đừng đập nữa."

Động tác của nha hoàn đầu đầy máu kia hơi chậm lại, nhưng vẫn không tin lời nói của Hoa Tịch Uyển có tác dụng, không biết mình có nên dập đầu cầu xin tiếp hay không.

"Nếu quận Vương phi không thích ngươi dập đầu nữa thì ngươi đừng để quận Vương phi không vui." Yến Tấn Khâu nhìn phiến đá nhiễm đầy vết máu, khẽ nhíu mày nói, "Quy củ của Vương phủ là gì, các ngươi là người hầu trong viện hẳn là rõ ràng."

Toàn thân nha hoàn đầu đầy máu kia mềm nhũn, sợ tới mức quỳ rạp trên mặt đất, ngay cả nha hoàn thứ hai nghe vậy cũng trở nên tuyệt vọng. Nhưng không biết lấy đâu ra dũng khí, nàng ta đột nhiên lao lên phía trước, dập đầu với Hoa Tịch Uyển cốp cốp hai cái: "Quận Vương phi, nô tỳ thất lễ, xin quận Vương phi tha mạng!"

Nàng ta sợ tới mức mặt đầy nước mắt, nhìn Hoa Tịch Uyển cầu xin, vẻ mặt bế tắc không nói nên lời, một lúc lâu sau mới quỳ rạp trên mặt đất nói: "Nô tỳ có tội."

Hoa Tịch Uyển thấy nha hoàn này là người vừa nãy đã khuyên người kia không nên nói lung tung, bèn ho nhẹ một tiếng: "Tấn Khâu, ta thấy này nha hoàn còn biết chút quy củ, hay là phạt nàng ta nhẹ một chút đi?"

"Nếu quận vương phi đã nói thay, vậy ngươi tự đi hình phòng lĩnh hai mươi gậy đi, nếu tái phạm nữa sẽ tính luôn tội này mà phạt nặng." Yến Tấn Khâu khoát tay với Mộc Thông ý bảo có thể tha cho nha hoàn này.

"Cám ơn quận vương, cám ơn quận vương phi." Nha hoàn đó kích động đến bật khóc, chật vật nói.

Về phần nha hoàn đầu đầy máu kia thì bị hai tên thái giám chặn miệng kéo xuống, việc nàng ta bị phạt thế nào thì Hoa Tịch Uyển không hỏi, Yến Tấn Khâu cũng không giải thích.

Hai người giống như cùng nhau quên đoạn nhạc đệm này, không đề cập tới chuyện tứ hôn, càng không đề cập tới lời đồn bên ngoài về diện mạo của Hoa Tịch Uyển nữa.

Bọn họ cùng nhau dùng cơm rồi ở bên nhau cả một ngày, không khí giữa hai người không tẻ nhạt cũng không làm cho người ta có cảm giác như cố gắng bắt chuyện. Vốn là hai người xa lạ chưa từng gặp mặt, giờ thành thân trở thành vợ chồng mới cưới, vậy mà lại như đôi tình nhân tình cảm sâu đậm, mỗi cái nắm tay liếc mắt đều vô cùng ôn nhu.

Mộc Thông hầu hạ hai người dùng cơm, vẻ mặt phức tạp nhìn tư thái tao nhã của quận vương phi, chỉ sợ quận vương phi cũng không phải chỉ là một mỹ nhân đơn thuần như vậy.

Buổi chiều, Yến Tấn Khâu có việc phải rời phủ, Hoa Tịch Uyển tự nhiên về phòng ngủ bù. Đêm hôm qua, lần đầu tiên, tốc độ của vị Hiển quận vương điện hạ kia có chút nhanh, nhưng hai lần sau, không biết có phải vì chứng minh gì đó với nàng hay không mà giày vò nàng không ít.

Tỉnh giấc đã đến chạng vạng, sau khi rời giường, nàng thay một bộ váy gấm thoải mái, để Hồng Anh vấn cho nàng một kiểu đơn giản, sau đó lười biếng tựa vào nhuyễn tháp để nha hoàn bóp vai cho mình.

"Quận vương hồi phủ chưa?" Nàng thấy sắc trời bắt đầu tối dần, mới nhớ tới bản thân vẫn mang danh phận quận vương phi, dù thế nào cũng nên hỏi tới vị quận vương kia một chút.

"Quận vương vẫn chưa hồi phủ, buổi chiều người ở phòng ăn có đến, nô tỳ bảo bọn họ làm mấy món như thường ngày, hiện tại có cần truyền lên không ạ?" Bạch Hạ dâng một ly sơn trà táo đỏ đến tay Hoa Tịch Uyển, "Chắc phòng bếp đã chuẩn bị xong rồi."

"Ta mới vừa thức dậy vẫn chưa muốn ăn uống gì, để một lát nói sau." Nàng lười biếng thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa lúc hoa lan bên ngoài nở rộ, dưới trời chiều càng thêm xinh đẹp.

Vị Hiển quận vương này so với tưởng tượng của nàng còn phức tạp hơn nhiều, khi hai nha hoàn kia vô cùng sợ hãi đối mặt hắn, nàng thấy rất rõ ràng, giống như chỉ cần hắn chớp mắt một cái cũng có thể lấy đi mạng sống của bọn họ và người nhà vậy.

Nàng thở dài điều chỉnh tư thế nằm thoải mái một chút: "Bạch Hạ, em thấy quận vương phủ này thế nào?"

Bạch Hạ trầm mặc một lúc mới nói: "Vương phủ rất tốt, hạ nhân rất quy củ."

Hoa Tịch Uyển cười cười: "Cũng không phải chỉ có quy củ thôi?"

Bạch Hạ giật giật môi, nàng biết từ trước đến nay chủ tử đều rất thông tuệ, luôn nghĩ xa hơn mình, cho nên sau cùng vẫn không mở miệng.

Nàng quét mắt quanh căn phòng hoa lệ, tuy rằng thoạt nhìn vương phủ rất tốt, hạ nhân đều thành thật quy củ, nhưng vì quá mức quy củ, nơi đây quá mức tốt đẹp nên khiến người ta cảm thấy không chân thật.

Đại khái là do bản sắc hoàng gia?

8. Chương 8: Lời Đồn Thất Thiệt

Hoa Tịch Uyển gả vào phủ quận vương chưa đến ba ngày, toàn bộ người trong phủ đều biết nàng rất được quận vương gia yêu thích, thậm chí còn có người đồn rằng quận vương phi đẹp như tiên nữ khiến người ta nhìn mà quên đi những kẻ dung tục tầm thường. Nhưng hình như không có mấy người tin tưởng lời đồn đãi này, chỉ cảm thấy người tung ra lời đồn này đang lấy lòng quận vương phi, thủ đoạn lại không quá cao minh, còn không bằng nói quận vương phi có khí chất, dáng người thướt tha.

Đám người Bạch Hạ trong quận vương phủ cũng biết lời đồn này, bên ngoài thì thấy quận vương và quận vương phi có vẻ thân mật, nhưng làm nha hoàn hầu hạ bên cạnh quận vương phi đã nhiều năm, sao các nàng không nhìn ra quận vương phi nói chuyện với quận vương rất cứng nhắc và khách sáo, càng không nói tới bình thường quận vương phi cũng không hay nhắc tới Hiển quận vương, dường như quận vương chỉ là người sống cùng nhà mà thôi.

"Bạch Hạ tỷ, tỷ đã kiểm tra danh sách này chưa?" Hồng Anh cầm một một tờ danh sách thông thường đi vào phòng, thấy Bạch Hạ đang ngồi làm tất cho quận vương phi thì đặt tờ danh sách xuống, nói: "Tay nghề thêu thùa của tỷ càng ngày càng tốt, khó trách quận vương phi thích mặc quần áo tỷ may."

Không phải Hồng Anh cố ý nịnh bợ Bạch Hạ, mà hoa văn tịnh đế liên* được thêu trên đôi tất kia trông rất sống động, nếu không nhìn kỹ sẽ rất khó phát hiện, khi sờ vào rất mềm mịn nhẵn nhụi làm cho người ta không cảm thấy khác thường.

(Tịnh đế liên: hai đoá sen mọc cùng một gốc, ý chỉ tình vợ chồng mặn nồng)

"Rãnh rỗi nên làm mấy đôi thôi" Bạch Hạ để đồ thêu xuống, đặt giỏ kim chỉ qua một bên, chờ Hồng Anh ngồi xuống rồi nói, "Hiện giờ bên người quận vương phi có người của châm tuyến phòng phục vụ, tú nương của vương phủ tinh thông may vá thêu thùa, còn có tài nghệ gia truyền, tỷ làm sao có thể sánh bằng được. Quận vương phi quen mặc quần áo tỷ làm là do nhớ tình cũ thôi."

"Tỷ cần gì phải tự xem nhẹ mình?" Hồng Anh nhìn cây chuối tây ngoài cửa sổ đã bắt đầu xanh mơn mởn, "Tú nương của vương phủ tài nghệ hiếm thấy, nhưng sự quan tâm của tỷ dành cho quận vương phi, thì những tú nương kia không sánh được."

Bạch Hạ nghe vậy cười cười, lấy tờ danh sách trên tay Hồng Anh cẩn thận xem xét: "Buổi sáng tỷ cùng Mộc tổng quản đến nhà kho đối chiếu rồi, đồ trong danh sách không thành vấn đề."

Hồng Anh gật đầu thở phào nhẹ nhõm. Nhà kho thế gia có không ít đồ tốt, nhưng đôi khi do đồ vật được cất giữ lâu năm hoặc do hạ nhân tay chân không sạch sẽ, khiến số lượng đồ trong kho khác với số lượng thống kê trên danh sách nhập kho. Ngay cả hầu phủ đôi khi cũng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn này. Thật không ngờ quận vương phủ không có nữ chủ nhân mà lại được quản lý gọn gàng ngăn nắp như vậy.

"Như vậy sáng sớm mai quận vương phi lại mặt sẽ không xảy ra sơ suất gì" Trong mấy ngày tân hôn cần chú ý giữ may mắn, nếu lễ vật lại mắt bị hư hại sẽ rất rắc rối. Hồng Anh liếc nhìn danh mục quà tặng một cái, "Bề ngoài quận vương gia đối xử với quận vương phi cũng không tệ lắm."

Khi tân nương lại mặt, lễ vật mang về đại biểu cho mức độ tôn trọng của nhà chồng đối với nàng. Nếu quá ít thì chẳng những trong lòng tân nương khó chịu mà ngay cả nhà mẹ đẻ đều sẽ bị người khác giễu cợt.

(Lại mặt: vợ chồng về nhà bố mẹ vợ sau ngày cưới)

"Được rồi, quà tặng không có vấn đề gì cả" Bạch Hạ thở dài, còn một vấn đề lớn nhất chính là quận vương gia có đồng ý cùng về lại mặt với quận vương phi hay không. Nàng nhìn sắc trời bên ngoài nói "Quận vương phi ngủ trưa sắp dậy rồi, chúng ta đi qua đó thôi."

Hồng Anh gật đầu, lòng cũng hiểu được quận vương phủ không thiếu mấy thứ này, quận vương gia thế nào không phải chỉ nhìn mấy thứ này mà còn phải xem ngày sau.

Cái gọi là "đường dài mới biết ngựa hay, ở lâu mới biết kẻ ngây hay tà" thì thời gian sẽ là câu trả lời tốt nhất, châu báu trang sức, hoa phục mỹ thực cũng chỉ là điểm tâm có vẻ ngoài tinh xảo nhưng mùi vị thế nào thì chưa ăn đến miếng cuối cùng, không ai nói rõ được.

"Quận vương phi, ngài tỉnh rồi à?

Hoa Tịch Uyển ngồi trên giường nhìn mấy nha hoàn ngoài màn sa, dụi dụi mắt nói "Vén màn lên đi."

Màn sa được hai nha hoàn vén lên, Hoa Tịch Uyển dùng nước ấm Bạch Hạ mang đến rửa mặt, sau đó lau khô nước trên tay rồi thấp giọng hỏi: "Chuẩn bị đồ vật ngày mai hồi phủ xong chưa?"

Bạch Hạ đưa chậu nước cho tiểu nha hoàn phía sau, đỡ hoa Tịch Uyển ngồi trước gương: "Lễ vật lại mặt đều đã chuẩn bị xong rồi ạ."

Hoa Tịch Uyển chợt dừng bàn tay đang chọn vòng ngọc, mỉm cười nói: "Ừm, vậy thì tốt." Bạch Hạ nói đúng, ngày mai nàng đến phủ Nghĩa An hầu không phải là hồi phủ mà là lại mặt.

"Lấy cho ta một bộ quần áo thoải mái đi" Hoa Tịch Uyển từ trong hộp trang sức lấy ra mấy cái trâm, lưu loát vấn một kiểu tóc đơn giản, đời này tuy thái độ làm người của nàng lười nhác nhưng ngày thường hay rèn luyện thân thể, ví dụ như luyện quyền phòng thân.

Triều đại này, nữ tử danh môn thế gia ngày thường thích mở hội thơ, cưỡi ngựa ngắm hoa linh tinh gì đấy. Nàng là một người lười xuất môn, vận động tại chỗ thích hợp với nàng hơn.

Khi Mộc Thông hấp tấp chạy vào nội viện chỉ thấy quận vương phi đứng trong viện, vài nha hoàn đứng xung quanh, hắn còn chưa kịp hành lễ với quận vương phi thì đã thấy quận vương phi nhẹ nhàng đá bay một cái ghế khắc hoa, khí thế đầy người, hắn bỗng thấy hai chân mềm nhũn.

Nghe đồn Nghĩa An hầu phu nhân là nữ nhi nhà võ tướng, cũng nghe đồn Nghĩa An hầu hơn hai mươi năm không nạp thiếp là vì Nghĩa An hầu phu nhân bưu hãn dũng mãnh, Nghĩa An hầu không đánh lại bà? Nghe đồn năm đó khi Nghĩa An hầu cầu cưới phu nhân còn bị mọi người trong phủ tướng quân uy hiếp một phen.

Tuy rằng lời đồn này nọ nửa thật nửa giả, nhưng có thể khẳng định một điều, chính là người Nghĩa An hầu phủ thật sự là một nữ nhân bưu hãn, quận vương phi nhà bọn họ… Là được mẫu thân của nàng – Nghĩa An hầu phu nhân truyền thụ?

Trong đầu không ngừng hiện ra cảnh tượng quận vương gia bị quận vương phi đánh ngã, Mộc Thông xoa xoa khóe miệng, làm cho nụ cười trên mặt mình tươi tắn hơn: "Tiểu nhân bái kiến quận vương phi, quận vương gia trong cung gặp được thái tử điện hạ, thái tử điện hạ mời quận vương gia ở lại dùng bữa tối, cho nên sai tiểu nhân về báo cho ngài một tiếng."

"Ta biết rồi" Đánh xong hai bộ quyền cước, Hoa Tịch Uyển chậm rãi thu thế, từ từ thở ra một hơi, rồi nhận lấy khăn từ tay Hồng Anh lau mồ hôi trên mặt "Quận vương gia còn có chuyện gì dặn ngươi báo cho ta biết nữa không?"

Mộc Thông lắc đầu: "Quận vương gia chỉ nói ngài nên nghỉ ngơi sớm."

Cho nên… Sai thái giám thân cận đi về một chuyến chỉ để nói cho nàng biết hắn không về phủ dùng cơm nước?

Hành vi quan tâm tỉ mỉ như vậy thật dễ làm người ta cảm động, nhưng Hoa Tịch Uyển lại hoàn toàn không động lòng, nàng liếc mắt đánh giá Mộc Thông từ đầu đến chân, người cao gầy là do hay chạy vặt?

Quận vương phi không nói gì nên Mộc Thông cũng không dám đi, thấy quận vương phi đang đánh giá mình, tư thế đứng của Mộc Thông càng cung kính thẳng tắp.

"Đã phiền Mộc công công chạy về một chuyến" Hoa Tịch Uyển thấy búi tóc của mình có chút lỏng lẻo liền gỡ cây trâm xuống tự búi lại, rồi nói "Bạch Hạ, tiễn Mộc công công đi ra ngoài."

"Không dám phiền Bạch Hạ cô nương," Mộc Thông ngẩng đầu lên thì thấy quận vương phi đang phóng khoáng vấn tóc, vội vàng cúi đầu thấp xuống, sau khi rời khỏi nội viện hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Người đẹp làm gì cũng đẹp, ngay cả động tác vấn tóc cũng đều phong tình vô hạn, chỉ là động tác có chút dũng mãnh.

Lời đồn nữ nhi Nghĩa An hầu xấu xí trầm mặc ít nói là ai đồn ra, vì sao lại đồn sai sự thật như vậy???

Cẩn thận ngẫm lại, vẫn có chỗ đồn đúng, ví dụ như… giới tính?

9. Chương 9: Bản Tính

Trong căn mật thất tối tăm không một tia sáng chiếu vào, người đang quỳ rạp dưới đất cơ thể chằng chịt vết thương, da thịt không một chỗ lành lặn nguyên vẹn, tóc tai bù xù tán loạn trên mặt, hai mắt trũng sâu mở to, thoạt nhìn giống như ác quỷ đến từ địa ngục làm người ta cảm thấy khiếp sợ.

Ở trong căn phòng ẩm ướt dơ bẩn như thế, lại có một người nhàn nhã ngồi uống trà một bên, những ngón tay được cắt tỉa gọn gàng cầm chén trà ngọc thạch chậm rãi đưa lên môi, sau khi uống một ngụm khóe miệng lộ ra một nụ cười hoàn mỹ: "Trà ngon."

Đặt chén trà xuống, hắn phủi phủi tay áo trắng không tì vết của mình, chậm rãi đứng dậy đi đến bên cạnh nam nhân đang nằm vật trên mặt đất, dường như không hề bận tâm áo bào trắng tinh bị nước bẩn bám vào.

"Đã sớm nghe đồn Trương công tử là một người cứng cỏi, hôm nay trông thấy quả không sai." Bàn tay trắng nõn sạch sẽ kia nắm mạnh tóc người nọ khiến hắn ta phải ngẩng đầu lên. Cho dù hắn ta không khuất phục nhưng bị đối phương khống chế chỉ có thể phát ra tiếng rên ú ớ trong cổ họng, ngay cả một câu mắng chửi cũng mắng không nên lời.

Dường như vì ngại tóc trong tay quá bẩn, nam nhân áo trắng buông tóc trong tay ra, ấn gương mặt vị Trương công tử kia xuống mặt nước bẩn, hai giọt nước bẩn vì vậy mà bắn lên mặt giày làm từ gấm trắng của hắn.

Nhưng chỉ trong chớp mắt đã có người trong bóng tối đi ra dâng cho hắn một chiếc khăn trắng, hơn nữa còn khom người lau hai giọt nước bẩn kia trên giày hắn.

Hắn dùng khăn gấm lau tay, sau đó ném cái khăn tới bên cạnh Trương công tử, thong thả nói: "Nhưng ta lại không quá thích những người cứng rắn, nhất là người cứng rắn này lại được phái đến ám sát ta." Hắn nhấc chân dẫm lên đầu Trương công tử, làm cho khuôn mặt đối phương dán chặt trên mặt đất, ngữ khí lạnh lùng nói, "Ngươi đã cứng đầu như vậy thì ta sẽ cứng rắn hơn, đến lúc đó người đừng có khóc lóc cầu xin tha thứ."

Hắn thu chân về, chấp tay sau lưng xoay người rời khỏi mật thất, khi cánh cửa mở ra, ánh sáng ngoài cửa rọi vào bên trong, hắn mới cười nói: "Các ngươi tiếp tục hầu hạ Trương công tử cho thật tốt, đừng làm cho Trương công tử thất vọng."

Cánh cửa mật thất lần nữa đóng lại, căn phòng lại chìm vào bóng tối, Trương công tử tuyệt vọng nhắm mắt lại, há miệng ú ớ gầm lên một tiếng, nhưng đầu lưỡi hắn ta đã bị cắt, đời này tuyệt đối không thể nói được nữa.

"Ngươi nói quận vương phi đang luyện quyền trong sân?" Yến Tấn Khâu đang nhìn vạt áo trong gương đồng, nghe Mộc Thông hội báo xong hơi nhướng mi cười cười, "Quận vương phi không hổ là nữ nhi nhà tướng, luyện quyền giúp cơ thể khỏe mạnh, không tệ!"

Mộc Thông cầm khăn cẩn thận lau nước còn đọng trên tóc Yến Tấn Khâu, cười nói: "Quận vương gia nói phải, mấy năm nay sức khỏe quận vương phi không tốt không thể ra ngoài cưỡi ngựa ngắm hoa, cũng không thể đi xa, tập võ đúng là biện pháp tốt để rèn luyện thân thể."

Yến Tấn Kâu nghe thế cong miệng cười không nói gì, Mộc Thông thấy vậy cũng không dám nhiều lời nữa, động tác lau tóc càng thêm cẩn thận.

Trong chính viện quận vương phủ, Hoa Tịch Uyển vừa mới tắm rửa, mái tóc đen xõa tung bên người, dựa trên tháp quý phi xem một quyển truyện ma quái đang thịnh hành trên phố, Lục Châu hầu hạ bên cạnh thường xuyên dùng một cái thìa bạc xuyên hoa quả đưa tới bên miệng nàng, Tử Sam ngồi trên ghế nhỏ cạnh bên nhẹ nhàng bóp chân cho nàng, trong phòng huân hương sang trọng, rõ ràng là một khung cảnh lười nhác xa xỉ, nhưng vì người hưởng thụ ở đây là một cô gái xinh đẹp nên đã trở thành một bức tranh mỹ nhân.

Bạch Hạ tiến lên giúp Hoa Tịch Uyển điều chỉnh cái đệm lót sau lưng nàng một chút để nàng nằm thoải mái hơn, "Quận vương phi, quận vương gia sắp trở về rồi, ngài có cần trang điểm không?"

"Trang điểm?" Lực chú ý của Hoa Tịch Uyển từ trong mấy câu chuyện ma quái được kéo về, đưa tay vén mấy sợi tóc rớt xuống hai bên má, lười biếng che miệng ngáp, "Ta lười đi đi lại lại lắm, như vầy được rồi."

Bạch Hạ thấy trên người nàng chỉ mặc một chiếc quần lụa trắng mỏng, mũi chân dưới váy lộ ra, lui sang một bên không nói gì nữa.

Xem xong mấy chuyện ma quái, Hoa Tịch Uyển rốt cục cũng nhúc nhích, nàng mang tất đi xuống nhuyễn tháp nhìn sắc trời mịt tối ngoài cửa sổ, nói với Lục Châu, "Bảo phòng ăn dọn cơm lên đi."

"Quận vương phi, không đợi quận vương gia sao?" Lục Châu nghe vậy hỏi, "Quận vương gia nói buổi tối sẽ trở về."

"Không sao đâu, chuẩn bị đi," Hoa Tịch Uyển khoát tay, "Giờ này hắn còn chưa về, chắc đã dùng cơm chỗ thái tử rồi." Trước đó sai người bảo hắn ở chỗ thái tử, lúc này còn nói sẽ về phủ, nếu đêm nay hắn có về không, chẳng lẽ nàng cũng không được ăn cơm?

Lục Châu thi lễ lui xuống, mấy năm nay các nàng đã quen với tính tình quận vương phi, biết nàng lười nói nhiều, các nàng làm tỳ nữ cũng sẽ không khiến chủ tử phiền chán.

Vậy mà lúc Yến Tấn Khâu vừa vào chính viện đồ ăn cũng mới được dọn lên bàn.

Hoa Tịch Uyển nhìn hắn một cái, người này vẫn mặc một bộ trang phục ưu nhã đẹp mắt, người khác mặc một thân áo bào lụa tím sẽ mang đến cảm giác nhà giàu mới nổi, mặc trên người hắn lại biến thành khí chất cao quý.

Thế giới này thật bất công.

Hoa Tịch Uyển thu hồi tầm mắt, vừa rửa tay vừa nói: "Tấn Khâu trở về thật đúng lúc, mau ngồi xuống dùng bữa."

Yến Tấn Khâu nghe vậy liền ngồi xuống bên cạnh Hoa Tịch Uyển, nắm lấy tay nàng trong chậu đồng, cười nói: "Không cần lấy chậu nước khác cho ta, như vậy là được rồi."

Hoa Tịch Uyển nhìn mặt nước vì động tác rửa tay của hai người mà không ngừng lay động, im lặng rút bàn tay trong chậu nước ra lau khô nước trên tay rồi nói: "Hai ngày gần đây có chuyện gì sao, ta thấy thấy chàng thường không ở trong phủ."

"Đúng là có một số việc nhưng đã xử lý sắp xong rồi, ngày mai ta sẽ cùng nàng sang nhà nhạc phụ đại nhân chơi một ngày, giờ thân chúng ta mới hồi phủ." Yến Tấn Khâu lau tay, có chút áy náy nói, "Vốn ba ngày này ta muốn vui vẻ ở bên cạnh để nàng, không ngờ đột nhiên lại phát sinh chút chuyện."

"Nếu có việc, Tấn Khâu không cần như vậy, sau này bên cạnh ta nhiều hơn là được." Hoa Tịch Uyển không để tâm cười cười, cầm đũa lên không nói gì nữa.

Ở thời đại này, ngày nữ tử về lại mặt phải rời khỏi nhà mẹ để trước khi mặt trời lặn, bằng không sẽ bị coi là điềm xấu. Yến Tấn Khâu nói cùng nàng lại mặt đến giờ thân mới về, tuy rằng mặt trời còn chưa lặn nhưng cũng không còn sớm nữa. Đối phương có thể làm được đến mức này tuy không biết là diễn trò hay thật lòng, nhưng đã rất hiếm thấy rồi.

Hai người dùng cơm chiều xong, hạ nhân hầu hạ hai người rửa mặt rồi rời khỏi phòng ngay, chỉ để lại vài người gác đêm.

Hình ảnh in trên cửa sổ lay động rồi hai cái bóng dần dần chồng vào nhau, ánh nến trong phòng phụt tắt, cả căn phòng đều chìm vào bóng tối.

Sáng sớm hôm sau, khi Hoa Tịch Uyển tỉnh lại sắc trời đã hừng sáng, Vì hôm nay là ngày lại mặt rất quan trọng, nên nàng chỉ ở trên giường trở mình vài cái thì rời khỏi giường ngay. Trong loạt quần áo, nàng chọn một cái váy dài bó eo đỏ tươi chỉ vì màu sắc và hoa văn trên váy rất đẹp.

Vào ngày nữ nhi lại mặt, cha mẹ muốn biết nàng sống có tốt không sẽ xem cách ăn mặc của nàng, xem xét vẻ mặt, lời nói, thái độ của con rể đối với nàng. Cho dù nàng không phải nữ nhi thật sự của họ, nhưng với tình cảm Nghĩa An hầu phủ dành cho nàng đáng để nàng thật lòng báo đáp.

Yến Tấn Khâu nhìn Hoa Tịch Uyển đang ngồi trước gương, cách ăn mặc cẩn thận này thật khác với dáng vẻ thoải mái thường ngày, chợt nhớ tới một câu mẫu thân nói với hắn khi còn bé.

Vĩnh viễn không được xem thường nữ nhân, cho dù bình thường họ hiền lương thục đức, dịu dàng vô hại thế nào.

Có lẽ vì mẫu thân nói lời này khi đã bệnh nặng, hắn muốn nhớ kỹ từng lời nói cử chỉ của mẫu thân nên mới có thể nhớ rõ ràng rành mạch như thế, cũng có lẽ vì trước đây bản thân không hiểu ý nghĩa của lời này nên theo bản năng lưu nó lại trong đầu.

Nhưng mặc kệ là vì nguyên nhân gì, bây giờ hắn đã hiểu rõ những lời này, thậm chí nhớ rõ biểu tình của mẫu thân khi nói, giống như xúc động cũng giống như khuây khoả.

Chờ Hoa tịch Uyển trang điểm xong, Yến Tấn Khâu phát hiện tất cả trang sức trên người nàng đều là những món mình chuẩn bị cho nàng trước khi vào vương phủ, không dùng một món đồ cưới nào mang theo từ Nghĩa An hầu phủ cả.

Hắn nghĩ một chút liền hiểu được dụng ý của Hoa Tịch Uyển. Hắn đứng dậy đi đến bên người Hoa Tịch Uyển, lấy một miếng ngọc chạm hình con cừu nhỏ trong hộp trang sức ra đeo lên cổ Hoa Tịch Uyển: "Khối ngọc này đeo vào rất hợp với trang phục của nàng."

Hoa Tịch Uyển vuốt ve miếng ngọc quý báu, nhìn khuôn mặt tươi cười của Yến Tân Khâu trong gương đồng, không quan tâm bàn tay đang khoát trên vai mình, cười nhẹ nhàng nói: "Đúng là rất hợp."

Trong Nghĩa An hầu phủ, lão phu nhân, đại phòng Hoa Hòa Thịnh, Lô thị, chi thứ hai Hoa Trí Minh, Trương thị, tam phòng Hoa Chi Tuấn, Diêu thị cũng chờ ở chính đường. Nếu không phải Hoa Tịch Uyển gả cho người trong hoàng thất, hôm nay cũng sẽ không có nhiều người chờ đợi ở Hầu phủ như vậy. Nhưng hôm nay nàng đã là quận vương phi, người Hoa gia là người nhà mẹ đẻ, mặc kệ là làm chỗ dựa cho Hoa Tịch Uyển hay giữ thể diện Hiển quận vương, lúc này bọn họ đều cần phải có mặt.

Ba huynh đệ ở đây bề ngoài hòa thuận nhưng trong lòng mỗi người suy nghĩ thế nào e rằng chỉ bản thân họ mới biết.

Hoa Trí Minh và Hoa Hòa Thịnh là huynh đệ một mẹ, đương nhiên đều hi vọng Hoa Tịch Uyển được sống tốt, cho nên sau khi tới hầu phủ liền thường xuyên nhìn ra ngoài cửa. Khác với hai người họ, Hoa Chi Tuấn tỏ ra bình tĩnh hơn, từ đầu tới cuối chỉ cầm chén trà nhàn nhã uống.

Sáng sớm Lô thị đã trang điểm thật tốt vội vả tới chính đường, trong lòng bất an, ngay cả điểm tâm cũng không muốn ăn, càng không có tâm tư trò chuyện cùng chị em dâu.

Ngay lúc Lô thị đang vô cùng lo lắng thì một nha hoàn đưa tin vội vàng chạy vào, vẻ mặt vui mừng nói: "Lão phu nhân, Hầu gia, phu nhân, quận vương gia và quận vương phi tới rồi."

Lô thị nghe vậy vui mừng vội từ trên ghế đứng lên, vừa bước ra cửa chính đường đã nhìn thấy nữ nhi của mình một thân hoa phục được một đám nha hoàn bà tử vây quanh đi tới, đi bên cạnh nữ nhi còn có Hiển quận vương dung mạo xuất chúng.

Diêu thị đỡ lão phu nhân đi ra cửa, thấy bộ dáng thân thiết của Hiển quận vương bên cạnh Hoa Tịch Uyển, bà bĩu môi, bất quá dựa vào nhan sắc xinh đẹp trong nhất thời thôi, xem nàng có thể đắc ý bao lâu?

Lão phu nhân thấy bộ dáng này của Diêu thị, đưa tay ngắt nàng một, sau đó tiến lên phía trước nói: "Lão thân gặp qua Hiển quận vương."

Sau khi bà gả cho lão hầu gia vẫn không được phong cáo mệnh, đến khi lão hầu gia qua đời, bà cũng không thích ra ngoài nhưng vẫn nhớ rõ quy củ.

Trên danh nghĩa, tuy rằng Hiển quận vương là con rể hầu phủ, nhưng trong lòng mọi người đều nhớ hắn là quận vương của hoàng thất. Ở trước mặt hoàng quyền, những mối quan hệ này không quan trọng.

10. Chương 10: Lại Mặt

"Lão phu nhân không cần đa lễ" Hiển quận vương đưa tay đỡ lão phu nhân dậy, từ chối lời mời ngồi của Nghĩa An hầu, ngược lại làm một lễ vãn bối với Nghĩa An hầu và Lô thị, sau đó đến cái ghế đầu tiên bên trái ngồi xuống.

Lực chú ý của Lô thị sớm đã đặt trên người nữ nhi, thấy thần sắc của nàng tươi tắn, trang sức trên người đều là của quận vương phủ, biết Hiển quận vương rất quan tâm nàng, cuối cùng bà cũng nhẹ lòng một ít.

Hoa Tịch Uyển hành lễ với trưởng bối trong nhà, rồi trưởng bối trong nhà lại đáp lễ với nàng, nhìn dáng vẻ cha mẹ hoàn lễ với mình, trong lòng nàng có chút khó chịu. Nàng đi đến cầm tay Lô thị, kiềm chế cảm giác cay cay nơi khóe mắt: "Phụ thân, mẫu thân, hai ngươi làm gì vậy?"

Làm mẫu thân, Lô thị làm sao nỡ để nàng khổ sở, bà đứng thẳng dậy kéo nàng đến bên cạnh mình ngồi xuống, quay đầu thấy Hiển quận vương đang nói chuyện cùng trượng phu, nói: "Đàn ông các người nói chuyện đi, nữ nhân chúng tôi không tiện xen vào, chúng tôi đi hậu viện tán gẫu đây."

Yến Tấn Khâu quay đầu lại, thấy Lô thị cùng Hoa Tịch Uyển đang nắm nhau, đương nhiên không phản đối. Nghĩa An hầu cũng biết thê tử mình rất nhớ nữ nhi, hai mẹ con nhất định có nhiều chuyện muốn nói với nhau nên để bọn họ đi.

Chờ lão phu nhân và nữ quyến đi vào hậu viện, Nghĩa An hầu mới cười nói: "Đã sớm nghe danh Hiển quận vương có thiên phú thi văn, hạ quan đối với thi văn cũng rất có hứng thú, không biết quận vương gia có thể chỉ giáo một phần."

"Nhạc phụ đại nhân quá lời, tiểu tế cũng chỉ hiểu biết sơ lượt chút ít, nào dám nhận hai từ chỉ giáo" Yến Tấn Khâu khiêm tốn nói, "Nếu nhạc phụ đại nhân không chê, tiểu tế nguyện bồi ngài đàm luận thi văn."

"Quận vương gia không cần khiêm tốn" Nét cười trên mặt Nghĩa An hầu không đổi, đứng dậy nói, "Không bằng chúng ta đến thư phòng nói chuyện."

"Nhạc phụ đại nhân, mời." Tuy rằng không thấy gì qua nét mặt Nghĩa An hầu nhưng Yến Tấn Khâu phát hiện, vị Nghĩa An hầu này khôn khéo hơn đồn đãi rất nhiều, cũng rất bình tĩnh.

Lô thị và Hoa Tịch Uyển vừa vào nội viện, bà liền mở miệng hỏi: "Tịch Uyển, Hiển quận vương là người thế vào, đối xử với con tốt không?"

Nhìn dáng vẻ lo lắng của mẫu thân, Hoa Tịch Uyển đưa tay chỉnh trâm cài giúp bà, cười tươi đỡ bà ngồi xuống, "Trong phủ quận vương quy củ chỉnh tề, quận vương gia không có thông phòng thị thiếp, đối với con vô cùng quan tâm chăm sóc. Mẫu thân người không cần lo lắng cho con. Ngược lại gần đây thời tiết nóng lạnh thất thường, người và phụ thân phải chú ý giữ gìn sức khỏe."

"Trong phủ nhiều người hầu hạ như vậy, còn có thể để mẹ chịu lạnh chịu đói sao" Lô thị khoát tay áo nói, sau khi nghe Hiển quận vương không có thông phòng thị thiếp, tâm tình bà tốt lên không ít, bà quay đầu nhìn lão phu nhân cùng với nhị đệ muội Trương thị, tam đệ muội Diêu thị, rồi nói nhỏ bên tai Hoa Tịch Uyển, "Nhà nhị thẩm xảy ra chút chuyện, con nói chuyện với bà ấy ít thôi."

Hôm nay là ngày lại mặt tốt đẹp của nữ nhi, bà không muốn không khí ngột ngạt, nói bà ích kỷ cũng được, không có tình nghĩa cũng được, dù sao trong lòng bà, con cái vĩnh viễn ở vị trí thứ nhất. Huống chi, tuy là nhà bọn họ gần gũi với nhị thúc nhưng không có nghĩa là bà có thiện cảm với nhị đệ muội. Mấy năm nay nhị đệ muội ỷ vào gia tộc Trương thị của mình, ở Hoa gia thái độ cao ngạo không xem ai ra gì. Tuy rằng không trực tiếp tranh cãi với bà nhưng cũng nói xấu sau lưng không ít.

Mỗi nhà mỗi việc, Hoa Tịch Uyển gật đầu không hỏi đã xảy ra chuyện gì, lúc lão phu nhân đi vào, nàng đang bưng chén trà uống.

Lão phu nhân và mọi người thấy cả người Hoa Tịch Uyển đều lộng lẫy rực rỡ, mà lòng mang tâm tình khác nhau. Lão phu nhân thật lòng vui mừng cho Hoa Tịch Uyển, xem thái độ của Hiển quận vương như thế, chắc hẳn cũng có chút tình cảm với tam nha đầu.

Trong lòng Diêu thị mặc dù có chút ghen ghét nhưng e ngại thân phận hiện tại của Hoa Tịch Uyển nên nịnh hót hai câu, thấy Hoa Tịch Uyển không nói gì cũng bà cũng không xấu hổ, dù sao toàn bộ mọi người trong Hoa phủ đều biết, Hoa tam cô nương là một người ít nói.

"Nhị tẩu làm sao vậy?" Diêu thị đối với Lô thị là hâm mộ ghen tị, còn đối Trương thị bà chỉ chỉ có hai từ chán ghét, thấy Trương thị mấy ngày nay sắc mặt khó coi, bà cười châm biếm nói, "Chẳng lẽ tâm tình không tốt?"

Trong ngày quận vương phi lại mặt mà trưng ra bộ mặt khó coi như vậy với quận vương phi sao?

Trương thị không ngốc, đương nhiên hiểu được ẩn ý trong lời nói của Diêu thị, bà miễn cưỡng cười nói: "Cám ơn tam đệ muội quan tâm, chỉ là cơ thể ta hơi mệt, không có gì đáng ngại."

Diêu thị ha ha cười một tiếng, ánh mắt quỷ dị quét một vòng trên người bà ta rồi mới thu hồi tầm mắt.

Trương thị vờ như không nhận thấy ánh mắt của Diêu thị trên người mình, cười nói với Hoa Tịch Uyển: "Cái váy đỏ quận vương phi mặc thật là đẹp, chắc hẳn là do của thợ trong cung làm ra? Mọi người nhìn xem, con hạc trắng thêu trên làn váy sống động như thật vậy."

"Thật sao?" Hoa Tịch Uyển cúi đầu nhìn hoa văn trên làn váy của mình, thản nhiên nói, "Vẫn là nhị thẩm kiến thức rộng rãi, ta chỉ thấy đẹp thôi chứ không chú ý nhiều như vậy."

Nụ cười của Trương thị càng thêm ôn hòa: "Ngươi là người trẻ tuổi làm sao lại hứng thú với mấy thứ này, không biết là chuyện thường." Bình thường bà không hay nịnh bợ người trong Hoa gia, nhưng hiện tại Trương gia bọn họ xảy ra chuyện, nếu Hiển quận vương đồng ý giúp đỡ sẽ có hy vọng nhiều hơn.

Đáng tiếc Trương thị nói xong lời này, Hoa Tịch Uyển chỉ cười cười không nói gì thêm, tâm ý của Trương thị chẳng khác nào vô nghĩa.

Diêu thị ở bên cạnh thấy cảnh này mỉm cười khinh bỉ, còn tưởng bà ta là người thanh cao lắm, đến khi có việc cũng phải cúi người với kẻ khác thôi.

Lão phu nhân và Lô thị giống như không chú ý đến, chỉ ngồi tán gẫu đôi câu về mấy nữ quyến trong kinh, rồi ban cho Hoa Tịch Uyển một ít quà, ngoài ra xem như không nghe thấy gì nữa.

Tới giờ dùng cơm trưa, lúc đoàn người đi vào nhà ăn đã thấy hai ca ca của Hoa Tịch Uyển, Hoa nhị gia và Hoa tam gia có mặt rồi.

Mọi người khách sáo chào nhau, vị trí Yến Tấn Khâu ngồi bên cạnh lão phu nhân. Lão phu nhân cũng không có thói quen để con dâu hầu hạ dùng cơm, cả đại gia đình đều ngồi trước bàn rửa tay, chờ hạ nhân mang thức ăn và rượu lên.

Tuy hầu phủ không có nhiều quy tắc như quận vương phủ, nhưng lễ tiết quy củ tương tự nhau, Hoa Tịch Uyển gắp mấy món Lô thị thích vào bát bà, thấy Lô ăn ngon miệng trong lòng nàng vừa chua xót lại ngọt ngào, khó chịu không tả được.

Giây phút nàng mặc giá y ra khỏi hầu phủ đã không thể bên cạnh chăm sóc cha mẹ được nữa, ngược lại còn để cha mẹ bận tâm về mình, trong lòng nàng thật sự không dễ chịu được.

Dùng cơm trưa xong mọi người lại về hậu viện, hai vị cô nương Hoa phủ mới xuất hiện, đại cô nương Hoa Y Liễu là trưởng nữ của Hoa nhị gia, năm mười lăm tuổi đã đính hôn với con trai của Chu thị lang Chu Vân Hằng, nhưng vì Chu lão phu nhân mất, Chu Vân Hằng phải giữ đạo hiếu ba năm, tháng sau mới hết hiếu kì, cho nên hôn sự vẫn còn kéo dài đến nay.

Nhị cô nương Hoa Sở Vũ là trưởng nữ của Hoa tam gia, tướng mạo xuất chúng lại rất tài hoa, là một cô nương rất thông minh lương thiện, Hoa Tịch Uyển không có thiện cảm với cha mẹ nàng ta nhưng lại rất yêu thích nàng ta. Chỉ có điều mẫu thân nàng thì không như vậy, đại khái là bởi vì mùa đông mấy năm trước, Hoa Sở Vũ bị té xuống nước, nàng vì cứu Hoa Sở Vũ mà hại bản thân cũng té theo, bệnh nặng một thời gian.

Hoa Y Liễu và Hoa Sở Vũ là nữ tử chưa gả, buổi sáng không tiện gặp Hiển quận vương, hiện tại hai người nhìn thấy cách ăn mặc của Hoa Tịch Uyển, cả hai đều cười đứng dậy vây quanh nàng.

"Muội muội tốt cả chứ?" Hoa Y Liễu đánh giá từ trên xuống dưới Hoa Tịch Uyển một phen sau, mới mỉm cười nói, "Xem ra muội sống trong phủ quận vương cũng không tệ lắm." Nàng đã nghe chuyện Hiển quận vương tự mình đưa tam muội lại mặt, cứ nghĩ là bọn nha hoàn bên người khoa trương, hiện tại vừa thấy trang phục trên người Hoa Tịch Uyển mới thấy bọn họ nói không sai, sự thật chỉ có hơn chứ không kém lời kể.

Sau khi Hoa Y Liễu cầm tay Hoa Tịch Uyển, Hoa Sở Vũ liền lui lại mấy bước, nghe mấy lời khen trắng trợn của Hoa Y Liễu thì quay đầu lại nhìn mẫu thân Diêu thị của mình, thấy bà đang bận lấy lòng lão phu nhân nên nàng quay lại cười cười với Hoa Tịch Uyển, rồi im lặng đứng sau Diêu thị.

Hoa Tịch Uyển cười lại với Hoa Tịch Vũ, tùy ý trả lời Hoa Y Liễu hai câu, liền ngồi trên ghế không nói gì nữa, thường ngày giờ này nàng đã sắp ngủ trưa rồi.

11. Chương 11: Mặc Kệ Lời Đồn

Từ khi nhìn thấy Hoa Tịch Uyển, Hoa Y Liễu vẫn luôn không yên lòng, thấy mẫu thân nháy mắt với mình nàng ta do dự một chút rồi cười nói: "Gần đây nhà ngoại tỷ đã xảy ra một số việc, nhìn thấy muội sống tốt thế này cuối cùng cũng có sự kiện vui vẻ."

Hoa Tịch Uyển nghe vậy đưa tay cầm ly trà lên, cười đáp lời: "Cuộc sống của muội ở quận vương phủ rất tốt, đại tỷ không cần lo lắng." Sau khi nói xong, chậm rãi uống một ngụm trà, ý cười trên mặt không chút thay đổi.

"Vậy là tốt rồi" Đối phương phản ứng không như dự tính, Hoa Y Liễu cười càng thêm xấu hổ, lúc quay đầu vừa bắt gặp ánh mắt Hoa Sở Vũ nhìn mình gương mặt lập tức nóng lên, vừa giận Hoa Tịch Uyển không hiểu chuyện, vừa hận ánh mắt Hoa Sở Vũ giống như cái gì cũng biết. Nàng oán hận một lúc đến khi Trương thị mở miệng, nàng mới bình tĩnh lại.

"Quận vương phi, hôm nay ta vốn không định nói điều này, nhưng ta thật sự không còn cách nào khác." Trương thị thấy Hoa Tịch Uyển nghe không hiểu ẩn ý của mình, da mặt nữ nhi lại quá mỏng, bà nhịn không được trực tiếp mở miệng nói, "Phụ mẫu ta mấy năm qua khó khăn lắm mới có một người con trai, mặc dù có chút cưng chiều ngu đệ nhưng cũng không chiều hắn thành một người hư hỏng, mà ngược lại hắn rất chăm chỉ cầu tiến, ai ngờ hai ngày trước ngu đệ mất tích, cha mẹ tìm khắp kinh thành cũng không thấy, đã báo quan phủ nhưng đến nay vẫn không có tin tức gì. Nghe nói Hiển quận vương điện hạ giao thiệp rộng, nhiều bằng hữu, xin người ở trước Hiển quận vương điện hạ nói tốt giúp chúng tôi vài câu, xin ngài ấy giúp đỡ Trương gia chúng tôi."

"Càn quấy!" Lão phu nhân quả quyết mắng, "Hiển quận vương cũng không phải người của nha môn, làm sao tìm người giúp ngươi, mau câm miệng cho ta!" Trương thị này thật sự đáng giận, nói chuyện không biết suy nghĩ, cái gì mà Hiển quận vương giao thiệp rộng rãi, đây là chỉ Hiển quận vương kết bè kết phái trong kinh thành sao?

Trương thị cũng ý thức được lời nói của mình không ổn, nhưng bị lão phu nhân quát như vậy trên mặt hơi ngượng ngùng, sắc mặt thay đổi vài lần mới cứng nhắc nói với Hoa Tịch Uyển: "Quận vương phi, thần phụ nhất thời lỡ lời, xin ngài thứ lỗi."

"Nhị thẩm nói gì vậy, chúng ta người một nhà có gì thứ lỗi với không thứ lỗi chứ," Hoa Tịch Uyển buông ly trà xuống, nhìn sắc trời bên ngoài đứng lên nói, "Sắc trời không còn sớm, ta cũng nên quay về quận vương phủ rồi."

Trương thị thấy Hoa Tịch Uyển không có ý giúp đỡ, liền vội nói: "Tam điệt nữ..."

"Nhị đệ muội có việc gì cứ nói với chị em dâu, hiện tại sắc trời không còn sớm nữa, quận vương phi còn lưu lại đây nữa sẽ trễ giờ về vương phủ, như vậy không tốt" Lô thị đến trược mặt Trương thị cầm lấy cổ tay bà ta tự tiếu phi tiếu nói, "Bà nói có phải không, nhị đệ muội?"

Sắc mặt Trương thị trắng bệch, chỗ cổ tay bị Lô thị nắm đau nhói, mặc dù bà không cam lòng nhưng không dám tranh cãi với Lô thị, đành phải nhục nhã im miệng.

Thấy bà ta biết điều không nói nữa, Lô thị mới quay đầu lại lưu luyến nhìn Hoa Tịch Uyển, đi đến chỉnh vạt áo cho nàng nói: "Sống cho thật tốt, đừng để bản thân chịu khổ."

"Nữ nhi biết, người đừng lo lắng," Hoa Tịch Uyển cầm tay Lô thị, lui về phía sau vài bước cúi chào Lô thị, rồi mang Bạch Hạ và mấy nha hoàn xoay người rời đi.

Nàng biết Lô thị và mấy nữ quyến khác nhất định đang đi theo phía sau nàng, nhưng nàng không dám quay đầu lại, càng không đành lòng nhìn đôi mắt quyến luyến của Lô thị.

Đoàn người Lô thị tiễn Hoa Tịch Uyển đến cửa thuỳ hoa, sau đó dừng bước lại, Hiển quận vương đang đứng chờ ở cửa thuỳ hoa.

Hoa Tịch Uyển rốt cục cũng không nhịn được quay đầu lại nhìn Lô thị, cười thật tươi với bà, rồi nhấc váy bước ra cửa thuỳ hoa.

Nghe thấy tiếng bước chân phía sau, Yến Tấn Khâu vốn đứng đưa lưng về phía cửa thuỳ hoa xoay người lại, thấy người đến là hoa tịch uyển vội tiến lên vài bước, chấp tay về phía trong cửa rồi nắm tay Hoa Tịch Uyển, cúi đầu nói với nàng: "Nếu sau này nàng nhớ nhà ta sẽ đưa nàng về thăm bọn họ."

"Cám ơn" Hoa Tịch Uyển ngẩng đầu nhoẻn miệng cười với Yến Tấn khâu, sau đó được hắn đỡ vào nhuyễn kiệu, màn kiệu vừa buông xuống, nụ cười trên mặt nàng dần biến mất.

"Khởi kiệu!"

Theo mệnh lệnh của Mộc Thông, cỗ kiệu cách cửa thuỳ hoa ngày càng xa, đến khi không nhìn thấy nữa, Lô thị mới thu hồi tầm mắt. Bà quay đầu nhìn Trương thị, cười lạnh nói: "Nếu trong nhà nhị đệ muội có chuyện thì trở về sớm đi, tẩu tử cũng không giữ ngươi lại nữa."

Trương thị thấy thái độ Lô thị như thế lập tức nổi giận: "Tẩu là nhạc mẫu quận vương gia, công việc bận rộn, người thường như ta không dám quấy rầy!" Sau đó xoay người nói với Hoa y Liễu, "Còn đứng đây làm gì, còn chưa đủ đẹp mặt sao?" Nói xong hai câu này, bà liền tức giận đùng đùng rời đi.

Hoa Y Liễu thi lễ với mấy trưởng ở đây rồi cúi đầu vội đi theo. Hành vi đó trong mắt Hoa Sở Vũ giống như đang chạy trối chết vậy.

Trên đường về nhà, tâm tình Diêu thị rất tốt nói với Hoa Sở Vũ: "Sở Vũ con phải nhớ nữ nhân có thể không quá xinh đẹp, nhưng phải có cá tính. Một nữ nhân xinh đẹp mà tính tình khúm núm không chút cá tính, sớm muộn gì nam nhân cũng chán nàng ta đi tìm niềm vui nơi nữ nhân khác."

Hoa Sở Vũ biết mẫu thân đang nói Hoa Y Liễu, nàng im lặng gật đầu. Nhấc góc màn xe ngựa lên, nàng hơi thất thần nghĩ nếu nữ nhân dùng cá tính hấp dẫn nam nhân thì còn gì là "cá tính"?

Không biết vì sao, nàng đột nhiên nhớ tới dáng vẻ lười nhác của Hoa Tịch Uyển, trong lòng cực kỳ hâm mộ, nếu có thể sống tùy ý như Hoa Tịch Uyển, nam nhân không yêu chiều thì cũng có sao?

Không ít công tử nhà giàu,quý nữ thế gia dù không cam lòng đều đặc biệt quan tâm đến tân hôn của vợ chồng Hiển quận vương, cho nên sau khi biết tin Hiển quận vương đưa Hiển quận vương phi lại mặt đến giờ thân mới quay về quận vương phủ, thì rất nhanh tin tức này đã truyền khắp kinh thành làm cho không ít người ngạc nhiên.

Hiển quận vương đưa quận vương phi lại mặt đã rất quý, còn cùng quận vương phi ở lại Nghĩa An hầu phủ đến giờ thân mới về, cái này không chỉ dùng từ "quý" để hình dung nữa, chẳng lẽ... Hiển quận vương thực vô cùng yêu thương sủng ái quận vương phi?

Đừng nói quý nữ trong kinh không tin tưởng chuyện này mà ngay cả các công tử thế gia cũng không tin Hiển quận vương sẽ thật sự yêu thích một cô gái xấu xí. Bọn họ nghĩ mãi, cuối cùng đưa ra suy đoán rằng Hiển quận vương là người tốt trăm năm khó gặp, Nghĩa An hầu phủ đã có được một chàng rể quý.

Nhất định là đời trước Hoa thị làm rất nhiều việc thiện, đời này mới có thể gả cho một nam nhân xuất chúng như Hiển quận vương.

Người bị đồn đãi đời trước làm vô số việc thiện Hoa Tịch Uyển đối với chuyện bên ngoài không chút hứng thú, trong quận vương phủ không có tiểu thiếp thông phòng, bọn hạ nhân cũng đều vô cùng quy củ, quận vương phi nàng bình thường ngoài ngắm cảnh đọc sách ngủ nghỉ ra không còn việc gì có thể làm nữa.

Cũng may nàng vốn lười biếng, chỉ thích xem mấy quyển truyện xưa, thưởng thức món ngon do nhóm đầu bếp tài giỏi trong phủ làm, ngày ngày trải qua vô cùng vui vẻ, không hề có chút ý muốn ra ngoài chơi.

Cho nên khi Mộc Thông đến nói với nàng hai ngày sau trong cung sẽ tổ chức yến tiệc, nàng ngay cả mí mắt đều lười nhúc nhích, chờ Mộc Thông nói xong tầm quan trọng của cung yến xong, nàng mới dời lực chú ý từ trong sách ra: "Vạn thọ của thánh thượng?"

"Đúng vậy, hoàng thượng hạ lệnh, không phải nguyên thọ của người cho nên không tổ chức lớn, chỉ ở Chiêu Dương điện bày vài bàn gia yến cho mọi người trong nhà cùng nhau đến dự." Mộc Thông thấy sắc mặt quận vương phi vẫn bình tĩnh, đừng như không mấy hứng thú với cung yến cho nên lại bổ sung, "Quận vương gia còn nói, lễ vật vạn thọ đã chuẩn bị tốt từ hai tháng trước nên quận vương phi không cần chuẩn bị thêm."

Hoa Tịch Uyển nghe vậy gật đầu bỏ quyển truyện trong tay xuống, ăn miếng lê từ tay Hồng Anh, nâng cằm nói, "Ngươi đi nói với vương gia ta đã biết."

Mộc Thông thấy quận vương phi lại cầm quyển truyện vừa nãy lên, nên khom người lui ra ngoài, ra chính viện mới nhẹ nhàng thở ra. Không biết vì sao mỗi lần hắn nói chuyện trước mặt quận vương phi đều đặc biệt cẩn thận, đại khái chắc bởi vì... thấy tư thế hiên ngang oai hùng của quận vương phi khi một cước đá bay cái ghế gỗ?

"Nếu những người này không muốn mở miệng thì cho bọn họ không cần mở miệng nữa" Yến Tấn Khâu ném tờ khẩu cung lộn xộn trên tay xuống đất, dùng khăn lau tay nói, "Muốn mạng ta là mấy người kia, ta cũng không có hứng thú biết ai đứng phía sau. Các ngươi đừng để bọn họ chết quá thoải mái, bằng không bọn họ sẽ không biết cái gì gọi là sống không bằng chết."

"Dạ " Người quỳ trên mặt đất nhặt tờ khẩu cung bị ném lên, hơi do dự nói, "Những người này có quan hệ với Trương gia mà chính thê của bào đệ Nghĩa An hầu lại xuất thân từ Trương gia, thuộc hạ lo việc này có liên quan đến Nghĩa An hầu phủ."

"Ngươi cho là Hoa Hòa Thịnh là ai?" Yến Tấn Khâu cười lạnh, "Một người khôn khéo như vậy sẽ không làm mấy chuyện này, chỉ sợ ngay cả mọi người trong Trương gia vẫn chưa hay biết gì." Vị Trương công tử này là con chó ngoan của thái tử, chủ nhân còn chưa dám lộn xộn, con cho như hắn lại dám tự ý cắn người.

Người quỳ trên mặt đất không dám hé răng nữa cúi đầu càng thấp hơn.

"Quận vương gia" Giọng nói Mộc Thông ngoài cửa vang lên, một lúc sau mới bước vào, hắn cũng không thèm nhìn người quỳ trên mặt đất, "Tiểu nhân đã nói chuyện cung yến cho quận vương phi biết."

"A?" Yến Tấn Khâu đem khăn ném lên mặt bàn, nhướng mi hỏi: "Quận vương phi nói sao?"

"Quận vương phi nói ngài ấy đã biết " Mộc Thông nói xong câu đó, cái cổ tự nhiên lại cúi thấp hơn.

"Ừm" Yến Tấn Khâu nhìn sắc trời bên ngoài nói, "Quận vương phi lại đang xem truyện thần thoại?"

"Tiểu nhân không biết quận vương phi đang xem sách gì, nhưng khi đến chính viện, đúng là trong tay quận vương phi đang cầm một quyển sách." Mộc Thông vốn nghĩ đến quận vương phi sau khi đến đây sẽ đem quyền quản gia nắm trong tay, nhưng đã hơn nửa tháng, quận vương phi hình như không quan tâm chuyện trong phủ lắm, cũng không lập uy trước mặt hạ nhân. Hành vi này thật làm cho Mộc Thông có chút bất ngờ, có chủ mẫu nào lại không chút hứng thú với quyền hành ở hậu viện?

"Nếu quận vương phi thích xem, ngươi sai người đến thư phòng thu thập một ít sách truyện quận vương phi thích xem cho nàng" Yến Tấn Khâu bình thản nói, "Đừng để quận vương phi tìm không thấy sách hay xem."

"Tiểu nhân nhớ kỹ," Mộc Thông trả lời rồi lui đi.

12. Chương 12: Kinh Diễm

"Quận chúa, cẩn thận dưới chân," Mẫn Huệ quận chúa được nha hoàn đỡ xuống xe ngựa, nghe tiếng nha hoàn nhắc nhở, nàng ta dừng bước lại nhìn ra ngoài cung.

"Quận chúa, xe ngựa của Đoan Hòa công chúa đang phía trước" Nha hoàn của nàng ta nhỏ giọng nhắc nhở.

Mẫn Huệ quận chúa mím môi thu hồi tầm mắt, cố gắng cười tươi nhấc váy đi về phía Đoan Hòa công chúa, nàng ta dừng lại cách Đoan Hòa công chúa ba bước nhẹ nhàng cúi đầu nói: "Công chúa vạn phúc."

"Tỷ muội trong nhà cần gì khách khí như vậy?" Sau khi Mẫn Huệ quận chúa hành lễ xong, Đoan Hòa công chúa tươi cười tiến lên nắm tay Mẫn Huệ quận chúa, liếc nhìn xung quanh, đuôi lông mày hơi nhíu lại nói, "Cô đâu?"

Nụ cười của Mẫn Huệ quận chúa phai nhạt vài phần: "Mấy ngày nay sức khỏe của mẫu thân không tốt, để tránh làm ảnh hưởng đến các quý nhân nên đặc biệt sai thần nữ tới chúc mừng vạn thọ của hoàng thượng." Mặc dù mẫu thân nàng với hoàng thượng là huynh muội nhưng không cùng một mẹ, tính cách phụ thân nàng lại bình thường, không được hoàng thượng trọng dụng, cho nên mặc dù nàng là nữ nhi của công chúa nhưng cũng không nổi bật lắm trong đám quý nhân ở kinh thành. Trước mặt độc nữ của hoàng thượng – Đoan Hòa công chúa, nàng luôn e dè cẩn thận, lo sợ đắc tội đến công chúa sẽ mang tới tai họa cho Viên gia bọn họ.

Đoan Hòa công chúa nghe vậy thân thiết an ủi Mẫn Huệ quận chúa vài câu, sau đó hai người mới một trước một sau đi về phía Chiêu Dương điện.

Đi một lúc, Mẫn Huệ quận chúa giống như vô ý hỏi: "Công chúa, mấy ngày gần đây ngài có nghe tin đồn về Hiển quận vương phi không?"

"Nàng ta làm sao?" Đoan Hòa công chúa tự tiếu phi tiếu liếc nhìn nàng ta một cái, bước chân chậm lại, "Muội nghe được chuyện gì hay ho à?"

"Cũng không chuyện lớn gì, chỉ là có người nói tình cảm của Hiển quận vương và quận vương phi rất sâu đậm, quận vương phi cũng không giống như trong lời đồn mà là một mỹ nhân hiếm thấy" Mẫn Huệ quận chúa nói đến đây giọng nói nhỏ dần nhìn xung quanh, thấy Đoan Hòa công chúa vẫn tự tiếu phi tiếu như cũ mới tiếp tục nói, "Thậm chí còn có người đồn rằng Hiển quận vương đối với quận vương phi là nhất kiến chung tình, quan tâm săn sóc cho quận vương phi vô cùng chu đáo, cẩn thận, là một đôi trời định."

"Vợ chồng mới cưới lý nào lại không thấy mới mẻ?" Đoan Hòa công chúa mỉm cười vuốt ve mấy sợi tóc mai bên khuyên tai, "Về phần quận vương phi có xinh đẹp khuynh thành hay không, đêm nay gặp rồi sẽ biết." Nụ cười có chút lạnh lùng, nàng quay lại nhìn ra cửa cung đúng lúc thấy một chiếc xe ngựa dừng lại, hạ nhân bên cạnh hình như là của phủ Thịnh quận vương.

Ánh mắt của Mẫn Huệ quận chúa hơi thay đổi, "Xinh đẹp khuynh thành" câu này nghe như khen ngợi nhưng trên thực tế đối với nữ thân thế gia mà nói không phải là điều tốt đẹp gì, mà thích hợp nói về nữ nhân phong trần hơn. Mặc dù cảm thấy lời này không ổn, nhưng là sâu trong nội tâm của nàng lại có chút sảng khoái, nếu không phải xung quanh có nhiều hạ nhân, có lẽ nàng đã không khống chế biểu tình trên mặt mình mà cười thành tiếng rồi.

Đoan Hòa công chúa không có hảo cảm với Hiển quận vương, nhưng càng chán ghét Thịnh quận vương hơn, mặc dù ngoài mặt hắn rất nổi danh ở kinh thành vì dung mạo và tài hoa, nhưng mặc khác lại làm nàng kiêng kị bởi năng lực trên triều chính.

Về dung mạo, Thịnh quận vương không xuất chúng bằng Hiển quận vương, nhưng thành tựu về văn hoá, giáo dục, võ công đều rất xuất sắc, mà một người bình thường không có gì nổi bật như thái tử càng không thể so với hắn, thậm chí đôi khi người ta chỉ nhớ rõ tài năng của Thịnh quận vương mà quên rằng thái tử mới là hoàng đế tương lai.

"Gặp qua Đoan Hòa hoàng tỷ, Mẫn Huệ biểu muội." Thịnh quận vương mang theo quận vương phi đến trước mặt hai người, thản nhiên hành lễ với hai người một cái, tuy rằng không có gì sai sót nhưng người ngoài có thể nhìn ra bọn họ không thân thiết gì.

"Thịnh quận vương miễn lễ." Đoan Hòa công chúa đáp lễ, xưng hô thập phần xa lạ, về phần Thịnh quận vương phi bên cạnh, nàng ngay cả ánh mắt cũng không muốn bố thí.

Trái lại, Mẫn Huệ quận chúa nghiêm túc hành lễ lại với hai vợ chồng họ rồi lập tức lui về sau nửa bước, không can dự vào mâu thuẫn của ba người. Nàng nghe nói từ khi Hầu thị chưa lấy chồng Đoan Hòa công

chúa đã không thích nàng ta. Sau Hầu thị lại gả vào Thịnh quận vương phủ, làm cho Đoan Hòa công chúa càng thêm chán ghét. Cho nên mấy năm gần đây, vì quan hệ với Đoan Hòa công chúa mà không ít mệnh phụ trong kinh cũng không dám quá gần gũi với Thịnh quận vương phi.

Thịnh quận vương thấy thái độ này của Đoan Hòa công chúa, không mặn không nhạt nói: "Hoàng tỷ và biểu muội đang trò chuyện, Bá Ích ăn nói vụng về không quấy rầy nhã hứng của hai vị, xin đi trước một bước." Nói xong lễ độ gật đầu rồi mang theo Hầu thị rời đi.

Đoan Hòa công chúa nhìn Thịnh quận vương rời đi, sắc mặt trầm xuống nhưng bước chân lại không chút rối loạn, mỗi cái giơ tay nhấc chân đều toát ra vẻ ung dung của một công chúa hoàng gia.

Xe ngựa của Hiển quận vương phủ dừng lại ở cửa cung liền có thái giám tiến lên dẫn ngựa, kê ghế kê chân, cung kính cúi người đứng một bên chờ quận vương gia và quận vương phi xuống xe ngựa.

Mộc Thông thấy tất cả đều đã được chuẩn bị tốt mới tiến lên khom người nói: "Quận vương gia, quận vương phi, tới cửa cung rồi."

Chờ sau khi quận vương gia lên tiếng, Mộc Thông mới leo lên xe ngựa, khom người vén mành, hai thái giám khác cẩn thận đỡ ghế kê chân, chờ quận vương gia bước xuống.

Sau khi màn bị vén lên, Hoa Tịch Uyển thuận mắt nhìn ra bên ngoài, ngoại trừ có nhiều cung thị hơn lần trước, hoàng cung vẫn cho nàng cảm giác như cũ.

Tuy hai tiểu thái giám đỡ ghế kê chân không dám ngẩng đầu nhìn thẳng dung nhan chủ tử, nhưng khi đôi giày gấm thêu hoa mang theo hương thơm bước qua, làn váy hoa lệ rực rỡ như nước phất qua mu bàn tay bọn họ, bọn họ không khỏi sửng sốt, không biết là bởi vì làn váy kia quá đẹp hay bởi vì mùi hương kia quá ngọt ngào.

"Chiêu Dương điện ở hướng nào?" Hoa Tịch Uyển nhìn hoàng cung uy nga lộng lẫy, hỏi ra vấn đề duy nhất mình quan tâm.

"Cách nơi này không xa lắm" Mơ hồ đoán được người bên cạnh đang lo lắng điều gì, Yến Tấn Khâu cười dịu dàng, nói "Ước chừng một hai khắc đi bộ sẽ đến Chiêu Dương điện, sẽ tới nhanh thôi."

Khoảng cách mười lăm phút đến nửa giờ… Chẳng lẽ rất gần?

Hoa Tịch Uyển vén mấy sợi tóc mai rơi bên tai, cười dịu dàng nói: "Thật gần." Nàng thật sự một bước cũng không muốn đi, thật sự!

Lễ vạn thọ của hoàng đế cho dù chỉ là gia yến thì cũng rất long trọng. Bát tự của cung thị hầu hạ có xung khắc với hoàng đế hay không, người dự lễ đau bệnh thế nào, trong nhà có tang không, phàm là người phạm phải những điều trên đều không thể xuất hiện ở Chiêu Dương điện.

Khi Hoa Tịch Uyển và Yến Tấn Khâu đến Chiêu Dương điện đã có không ít người trong hoàng thất có mặt. Mộc Thông trình lệnh bài đại biểu Hiển quận vương cho thủ vệ xem qua liền có thái giám cao giọng truyền báo: "Hiển quận vương và quận vương phi đến."

Chiêu Dương điện vốn đang náo nhiệt bỗng trở nên im lặng, thậm chí có người tâm tư không sâu ra đến cửa nhìn, muốn thấy tướng mạo tầm thường của Hoa thị trong đồn đãi.

Thấy xa xa, ngoài điện một đôi nam nữ đang nắm tay nhau đi đến, một xanh nhạt, một đỏ rực, mặc dù không rõ dung mạo nhưng nhìn từ xa quả thật như là thần tiên quyến lữ.

Mẫn Huệ quận chúa không kìm lòng được ngẩng đầu nhìn đôi nam nữ ngoài điện kia, đến khi bọn họ vào đại điện, đến khi âm lượng xung quanh trở nên yên tĩnh, nàng vẫn chưa thu hồi tầm mắt.

Nàng chưa bao giờ tin rằng trên thế gian lại có nữ nhân da trắng như tuyết, mặt mày như tranh vẽ, dáng người thướt tha, tất cả đều hoàn mỹ. Đối với nàng, mỹ nhân như thế chỉ có trong những bản thoại tươi đẹp do đám tú tài nghèo túng viết ra, chỉ tồn tại để thỏa mãn ảo tưởng của nam nhân mà thôi.

Nhưng sau khi dung mạo của Hiển quận vương phi tiến vào tầm mắt nàng, nhất thời đáy lòng nàng bùng lên sự ghen tị, ganh ghét, không cam lòng, ngay cả ánh mắt Đoan Hòa công chúa nhìn mình nàng cũng không chú ý tới.

Nhóm nữ quyến ở đây hâm mộ có, ghen tị cũng có, nhưng so với bọn họ, nam nhân hoàng thất ở đây càng kinh diễm và ảo não hơn, đến tột cùng là ai nói nữ nhi Nghĩa An hầu phủ là cô gái xấu xí? Sớm biết Nghĩa An hầu phủ cất giấu một mỹ nhân như vậy bọn họ đã sớm đi cầu hôn rồi, sao lại chờ đến bây giờ để Hiển quận vương thuận lợi có được mỹ nhân?

Mặc dù bọn họ cảm thấy Hiển quận vương tài mạo song toàn, được các nữ nhân trong kinh ngưỡng mộ nhưng khi hắn là cưới phải một nữ nhân thân phận cao quý dung mạo lại tầm thường, bọn họ vẫn lén cười nhạo đối phương một phen. Ai biết sự thật và lời đồn hoàn toàn trái ngược, Hiển quận vương phi căn bản không phải là cô gái xấu xí, mà bộ dạng thiên kiều bá mị, kiều diễm mị hoặc, làm nam nhân bọn họ thật vô cùng hâm mộ ghen tị oán hận Hiển quận vương, thậm chí có cảm giác oán trách ông trời bất công.

"Hiển quận vương phi thật xinh đẹp" Hầu thị rót cho Yến Bá Ích một chén trà, thấy hắn ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, ý cười càng tươi, "Ngay cả thiếp thân là nữ nhân cũng nhịn không được nhìn ngắm vài lần."

Yến Bá Ích nâng chén trà lên uống một ngụm mới nghiêng đầu liếc mắt ra ngoài cửa một cái, sau đó rất nhanh thu hồi tầm mắt, ngữ khí nhạt nhẽo nói: "Hiển quận vương có phúc."

Hầu thị buông ấm trà xuống, ngẩng đầu tỉ mỉ đánh giá vợ chồng Hiển quận vương bên kia: "Gót hài uyển chuyển thướt tha, nhẹ nhàng thanh thoát không chi sánh bằng."

Những lời này là dùng để miêu tả dung nhan xinh đẹp nữ tử ngày xưa, cũng là nguồn gốc của một chuyện xưa bi thảm. Trong câu chuyện xưa đó, người nữ nhân kia sống không bằng chết, sau cùng phải tự vẫn.

Yến Bá Ích nghe thế đặt chén trà xuống, cũng không đáp lời.

Nói câu đó xong, Hầu thị mới thấy có chút không ổn, nhưng xem Quận vương gia không phát hiện điều gì bất thường, nàng cười nói cho qua: "Quận vương gia nói đúng, Hiển quận vương quả thật thật có phúc."

Nàng là Thịnh quận vương phi, chưa từng tâm tâm đến Hiển quận vương, phần lớn là thưởng thức dung mạo của Hoa Tịch Uyển, hâm mộ một chút, nhưng không hề ghen tị.

Thân phận của Yến Bá Ích và Yến Tấn Khâu giống nhau nhưng không biết người an bài chỗ ngồi vô tình hay cố ý mà lại xếp vị trí của hai kế bên nhau, Yến Tấn Khâu đúng lúc ngồi phía trên Yến Bá Ích.

Khi đi ngang qua bàn của Yến Bá Ích, Yến Tấn Khâu mỉm cười gật đầu chào hỏi, Yến Bá Ích đứng dậy trả lễ: "Đường đệ, đường đệ muội."

Hoa Tịch Uyển hơi nghiêng người tránh đi nửa lễ của đối phương, sau đó khụy quỳ gối phúc thân một cái rồi cùng Yến Tấn Khâu tiến đến chỗ ngồi.

Hầu thị chú ý tới động tác này của Hoa Tịch Uyển, ý cười trên mặt càng thiệt tình, tuy rằng dung mạo của nàng quá mức diễm lệ, nhưng lời nói và cử chỉ vô cùng quy củ.

Xác định thân người Yến Tấn Khâu giúp mình che bớt những ánh mắt đánh giá kia, Hoa Tịch Uyển mới lấy tay che miệng ngáp, kiềm chế dục vọng muốn gục xuống ngủ.

Buổi sáng rời giường quá sớm quả nhiên không có tinh thần.

13. Chương 13: Thái Tử

Trong Chiêu Dương điện, có vài người con cháu hoàng tộc nhàn tản tự cho là bản thân đang rất kín đáo quan sát vợ chồng Hiển quận vương, nhưng lại không biết chén rượu trong tay họ đã đổ sắp hết rồi.

Bất quá người hoàng gia giỏi nhất là diễn trò, mặc kệ nội tâm kinh diễm thế nào, hâm mộ ghen tị ra sao, sau khi kinh diễm qua đi họ vẫn có thể quay về dáng vẻ chính nhân quân tử phong độ lúc đầu chờ yến hội mở màn.

Mặc kệ trong điện có bao nhiêu người chú ý đến mình, từ đầu tới cuối vẻ mặt Hoa Tịch Uyển vẫn không chút thay đổi, chào hỏi mọi người xung quanh xong thì ngồi yên lặng bên cạnh Yến Tấn Khâu, giống như xung quanh không có ai chú ý đến mình.

"Rượu này gọi là hà tiên tửu, hương thơm, vị không nặng, nghe nói rượu có thể giúp tăng tuổi thọ, lưu thông máu, dưỡng nhan sắc, rất thích hợp cho nữ tử." Yến Tấn Khâu rót cho Hoa Tịch Uyển một chén rượu, nụ cười ôn nhu trên mặt có thể làm không ít nữ nhân hoa mắt, "Tịch Uyển nếm thử chút đi."

Hoa Tịch Uyển nhướng mày, hoài nghi hỏi: "Thần kỳ như vậy?" Nói xong, nàng bưng lên chén rượu kề sát cái miệng nhỏ, hương vị quả thật thực thanh mát, sau khi uống vào lại có một mùi hương như lá sen lượn lờ trong miệng, ngọt ngào chứ không nồng đậm.

"Thế nào?"

Hoa Tịch Uyển bỏ chén rượu không xuống, lấy tay lau khóe miệng, miễn cưỡng nói ra ba chữ: "Cũng không tồi." Đời trước nàng lăn lộn trong giới giải trí, tuy rằng không dùng quy tắc ngầm nhưng tham gia tiệc tùng cũng không ít, có rượu gì chưa uống qua.

Đối với nàng mà nói, rượu với nam nhân tương tự nhau, ngon như vậy cũng chỉ uống một chút là được, còn nếu không có nó sống không được như vậy coi như xong đời rồi.

Thấy Hoa Tịch Uyển không có hứng thú với rượu lắm, Yến Tấn Khâu cũng không tức giận, chỉ kề bên tai nàng nói nhỏ các quan hệ và thân phận của những người có mặt trong điện, hơn nữa còn vô cùng chu đáo thay ly rượu trước mặt nàng thành một ly trà nóng.

Hoa Tịch Uyển lẳng lặng lắng nghe, nghe tới chuyện Trữ vương phong nhi tử của vợ kế làm thế tử, đuôi mày hơi nhíu lại. Nếu nàng nhớ không lầm thì khi sinh thời vợ trước của vị Trữ vương này phẩm hạnh cũng không vấn đề gì, kết quả thế tử là là con của vợ kế, thật thú vị.

Cũng khó trách hoàng đế cảnh giác như vậy, ngôi vị hoàng đế vất vả lắm mới cướp được, các huynh đệ thì như hổ rình mồi, khó khăn lắm mới có hai người tài giỏi chết đi, kết quả con của bọn họ đều là người có năng lực, còn đứa con trai độc nhất của mình lại không bằng ai, ngẫm lại thật lo lắng thay hoàng đế.

Mặc dù trong lời nói của Yến Tấn Khâu rất chuẩn mực, nhưng Hoa Tịch Uyển vẫn liên tưởng tới một số chuyện. Chính là hoàn cảnh tương tự nhau, nhưng Trữ vương lại khoan dung hơn hoàng đế rất nhiều, bề ngoài trên triều hoàng thượng khá trọng dụng Thịnh quận vương, kết quả ông vẫn tìm cho vãn bối của mình một người vợ có gia thế hữu danh vô thực. Bình thường quan hệ của thái tử không quá thân thiết với các đường huynh đệ, nhưng con trai của vợ kế Trữ vương Yến Khiên Tuần thường đi theo thái tử.

Tư chất của thái tử tầm thường lại không có huynh đệ, các đường huynh đường đệ thì tài giỏi hơn người, việc này đúng là họa vô đơn chí.

Dáng vẻ thân mật này của hai người khiến cho một ít người vốn hâm mộ ganh tị với Yến Tấn Khâu càng thêm đỏ mắt, cái gì mà cô gái xấu xí chứ? Vì sao ông trời bất công như vậy, cho hắn nhiều thứ như vậy, còn cho hắn một người vợ thiên kiều bá mị, làm cho bọn họ tin vào công bằng nữa chứ?

Đoan Hòa công chúa nghe tiếng nói chuyện thì thầm xung quanh, nụ cười trên mặt không thay đổi nói với phò mã mang gương mặt chất phác bên cạnh: "Phò mã, chàng thấy tư sắc của Hiển quận vương phi thế nào?"

Phò mã đang cúi đầu uống rượu nghe Đoan Hòa công chúa hỏi vậy mới nhìn thoáng qua chỗ Hoa Tịch Uyển, nhìn một cái liền thất thần ngay, nhịn không được nhìn thêm một lúc mới nói: "Cũng không tồi, công chúa có một đường đệ muội thật tốt."

Đoan Hòa công chúa thấy bộ dáng này của hắn, hơi mất kiên nhẫn dời tầm mắt, cười nói: "Lời này của phò mã lời có hơi tầm thường, nữ nhân có tốt hay không thì liên quan gì với dung mạo?"

Phò mã nghe lời nói của nàng có chút không đúng nhưng cũng không trả lời lại, tiếp tục cúi đầu phẩm rượu.

Thấy dáng vẻ không hiểu phong tình của hắn, đáy mắt Đoan Hòa công chúa có chút không vui, nhưng rất nhanh khôi phục vẻ bình tĩnh.

"Thái tử giá lâm!"

Một tiếng truyền báo này làm cho mọi người trong đại điện yên tĩnh lại. Yến Tấn Khâu vốn đang nói chuyện với Hoa Tịch Uyển cũng ngừng lại, ngồi thẳng lên nhìn ra cửa điện. Hoa Tịch Uyển theo động tác của hắn nhìn ra ngoài, chỉ thấy một nam nhân cao ráo trẻ tuổi mang theo mấy cung thị tiến vào đại điện, tướng mạo mặc dù không xuất chúng như Yến Tấn Khâu nhưng cũng tuấn tú, mặt mày rất giống hoàng hậu, chỉ là cử chỉ hơi lộ vẻ cao ngạo tự đại.

Thái tử vừa đi vừa cùng tộc nhân hoàng thất khách khí chào hỏi mấy câu, khi tiến đến vị trí của mình liếc thấy một tuyệt thế mỹ nhân trang phục lộng lẫy, bước chân liền dừng lại, trong chốc lát mới hoàn hồn, sau đó hơi tiếc nuối nói với Yến Tấn Khâu: "Đây là đường đệ muội? Đường đệ thật là có diễm phúc."

Thái tử không phải người đầu tiên nói thế nhưng là người đầu tiên nói trắng trợn như vậy, mọi người hoàng thất xung quanh nghe thế trong lòng thầm giễu cợt. Một đường huynh lại nói lời trêu ghẹo đường đệ muội, lại còn nói trước mặt nhiều nữ quyến như thế, cho dù là người ngay thẳng cũng không nên nói trắng ra như thế. Tốt xấu gì đây cũng đường đệ muội của hắn, là chính thê được Hiển quận vương dùng kiệu lớn tám người nâng cưới về vương phủ, sao có thể dùng lời nói như trêu đùa tiểu thiếp để nói chuyện với Hiển quận vương?

"Ha ha," Yến Tấn Khâu đứng lên chấp tay nói với thái tử, "Thần đệ là sao có phúc khí bằng thái tử điện hạ."

Thái tử tuy không quá khôn kéo nhưng cũng không phải người ngu xuẩn, thấy nụ cười của Yến Tấn Khâu có vẻ không đúng, hắn rốt cục cũng thu hồi ánh mắt đang nhìn Hoa Tịch Uyển lại, vỗ vai Yến Tấn Khâu hào sảng cười nói: "Ca ca nói chuyện có chút tùy ý, nhưng thật tình vui mừng thay ngươi, ngươi đừng để ý."

Yến Tấn Khâu cười cười chấp tay với hắn một cái, chỉ có điều không nói là có để ý hay không.

Thái tử thấy hắn cười đến ấm áp nghĩ là chắc hắn không thèm để ý câu nói kia, thu hồi bàn tay đang chụp bả vai hắn, xoay người đi tới chỗ ngồi dành riêng cho thái tử. Dù sao đối với hắn, cho dù vị đường đệ này có khúc mắc thì cũng không là cái gì, hắn là đương kim thái tử, đường đệ gì đó sau này cũng phải dựa vào hắn để sống thôi, đã như vậy hắn sao phải để ý đến người nhất định sẽ ở dưới quyền mình nghĩ thế nào?

Hoa Tịch Uyển ngồi bên cạnh nhìn nụ cười hoàn hảo trên mặt Yến Tấn Khâu, nâng chén trà lên uống che dấu vẻ mặt của mình, không biết có phải do ảo giác không nhưng nàng cảm thấy nụ cười này của Yến Tấn Khâu như chứa đầy lãnh ý.

"Thái tử là một người tùy tiện, nàng không cần để ý tới lời nói và việc làm của hắn" Sau khi Yến Tấn Khâu ngồi xuống, nói bên tai Hoa Tịch Uyển một câu, "Không cần phí tâm tư so đo việc vặt, không đáng."

Ngón trỏ hắn vuốt ve chén rượu, giống như vuốt ve tâm tình của chính mình, nụ cười trên mặt càng tươi hơn.

Sau khi thái tử tới Chiêu Dương điện, không đến một nén nhang sau thái hậu hoàng đế và hoàng hậu cũng đến, mọi người hành lễ xong thì nghe hoàng đế nói mấy lời trước khi khai yến, sau đó ngồi xuống vị trí của mình nâng ly với mọi người, nghe khúc thưởng vũ.

Về phần lễ vật, bọn họ đã sớm giao cho lễ quan, để bọn họ đưa vào sách mục lễ vật, chờ yến hội kết thúc hoàng đế sẽ tự xem. Còn như trong mấy phim truyền hình, một đám hoàng tộc thế gia diễn trò với nhau, hơn thua nhau chuyện lễ vật của ai quý hiếm giá trị hơn, là chuyện không có khả năng. Nhiều nhất chỉ là vài người trong hoàng tộc mời rượu hoàng đế rồi nói vài câu cát tường mà thôi.

Thái tử là người có thân phận cao nhất trong đám hậu hối, tự mình làm một bài văn chúc thọ hoàng đế, sau đó trước mặt chúng hoàng thất diễn một màn phụ từ tử hiếu vô cùng xuất sắc làm mọi người đều khen ngợi hoàng thượng nhân hậu, thái tử hiếu thuận, giống như họ là đôi phụ tử mẫu mực nhất thế gian vậy.

Hoa Tịch Uyển cảm thấy mọi người trong hoàng tộc đều là ảnh đế ảnh hậu, xem những vẻ mặt cảm động kia, những nụ cười tươi không chút sai xót kia, quả thực đều có thể hạ gục hết các diễn viên chuyên nghiệp.

Cũng may đối với diễn trò nàng cũng có chút tự tin, bằng không trong trường hợp này chỉ sợ không thể bày ra khuôn mặt cảm động chân thật thế này được.

Chờ vở kịch phụ từ tử hiếu kết thúc, mọi người rốt cục cũng có thể ăn uống thoải mái, từng món ăn tinh xảo hiếm thấy được nườm nượp bưng lên. Đến cuối buổi tiệc, Hoa Tịch Uyển không nhớ nổi mình đã ăn bao nhiêu món, dù mỗi món chỉ dùng một đũa nàng cũng cảm thấy no đến năm sáu phần rồi.

Thỉnh thoảng có người đến mời rượu Yến Tấn Khâu, Hoa Tịch Uyển không nhớ rõ dung mạo của họ lắm, nhưng vẫn hiểu sơ về tên tuổi thân phận của bọn họ nên khi nói chuyện với nhau không thấy lúng túng.

Người trong hoàng tộc vốn chỉ cảm thấy Hoa Tịch Uyển dung mạo hơn người, nào ngờ qua một hồi thăm dò, phát hiện nàng mặc dù không nhiều lời nhưng là thái độ mềm dẻo, khí chất ung dung, không giống một nữ nhân hướng nội chưa từng tham gia yến tiệc xã giao.

Tuy thái tử nói chuyện hơi ẩu tả, nhưng xem tình huống trước mắt, Hiển quận vương cưới được một quận vương phi như vậy quả thật rất có phúc khí.

Sinh ra trong thế gia, thân phận tôn quý, ăn nói khéo léo, dung mạo khuynh thành, một người tập hợp nhiều ưu điểm như vậy nếu không phải có phúc khí trời ban thì Yến Tấn Khâu làm sao may mắn thế?

Huống chi không ít người cũng biết ý định thật sự của hoàng thượng là cố ý tìm một cô cái xấu xí ban hôn cho hắn, nào ngờ lời đồn không đúng, nữ nhi Nghĩa An hầu phủ thật sự vì sức khỏe yếu mới không ra cửa, chứ không phải vì tướng mạo có vấn đề.

Mấy năm nay hình như cũng có người giải thích rằng tướng mạo của nữ nhi Nghĩa An hầu phủ không tầm thường, vì thân thể không khoẻ mới không ra ngoài xã giao. Có điều không có mấy người tin tưởng, chỉ cảm thấy những lời này là do Nghĩa An hầu phủ truyền ra để giữ gìn thể diện cho cô nương nhà họ.

Tới hôm nay bọn họ mới hiểu được một đạo lý, chính là trăm nghe không bằng một thấy*, đa số thắng thiểu số chưa chắc là chân lý.

14. Chương 14: Mạch Nước Ngầm

Thọ yến tiến hành được một nửa, Hoa tịch Uyển đã ăn được kha khá, nên nhân cơ hội đánh giá đám người trong hoàng thất một chút, phát hiện những người này mặc dù là nam hay nữ, dung mạo đều rất khá, chính thê của mấy thân vương bá tước mặc dù không phải tuyệt thế mỹ nhân, những đều rất đoan trang khéo léo, không chút khuyết điểm.

Giống như người ngồi ở kia khiến cho người khác cảm giác được một loại khí chất quý tộc đặc thù. Giống như kiếp trước khi nàng diễn xuất, diễn nhân vật giai cấp khác nhau phải có cử chỉ lời nói phải khác nhau, ngay cả khí chất bên trong cũng biến hóa theo hoàn cảnh. Mấy thứ này gọi là kĩ năng diễn xuất.

Triều đại thay đổi, cho dù tướng mạo hoàng đế bình thường cỡ nào, nhưng yêu cầu về tướng mạo trình độ của phi tần vẫn không thay đổi, đều phải xinh đẹp và cao quý.

"Hiển quận vương phi lần đầu tiên tham gia gia yến trong cung, có chỗ nào không quen không?" Hoàng hậu ngồi trên phượng tọa thấy Hoa Tịch Uyển dừng đũa, nên cười hỏi, "Ở đây mọi người đều là người một nhà cả, có gì không quen khanh cứ việc nói, tất cả mọi người sẽ thông cảm cho khanh."

Lời này của hoàng hậu thật vi diệu, Hoa Tịch Uyển thấy sắc mặt của mọi người khác thường nên đứng dậy phúc thân nói: "Đa tạ hoàng hậu nương nương quan tâm, yến hội tốt lắm, chất tức không có gì không quen cả." Yến thọ của hoàng đế, một quận vương phi như nàng nếu bảo không thoải mái, không thích nghi được thì chẳng khác nào tìm đường chết.

Hoàng hậu nghe vậy vui vẻ gật đầu, "Khanh quen là tốt rồi, bổn cung thấy khanh thích dùng món tiên nữ tán hoa kia, nên bảo cung thị mang lên cho ngươi một phần nữa, thích thì ăn nhiều một chút."

"Chất tức tạ ơn hoàng hậu nương nương" Hoa Tịch Uyển cảm thấy ánh mắt của nữ quyến xung quanh dừng trên người mình, nàng tươi cười tỏ vẻ thụ sủng nhược kinh, có chút luống cuống vì được hoàng hậu nương nương coi trọng.

Các nữ quyến thông minh thấy thế thu hồi tầm mắt, vị Hiển quận vương phi này vẫn còn quá trẻ tuổi, lại xem hành vi hiện tại của hoàng hậu là hảo ý, tính tình đơn thuần như vậy nếu Hiển quận vương không che chở tốt thì thật không thích hợp tồn tại trong hoàng gia.

Tầm mắt hoàng hậu đảo qua chỗ mọi người, lại ôn hòa nói với Hoa Tịch Uyển vài câu mới để cho nàng ngồi xuống, trong lòng cũng xem nhẹ Hoa Tịch Uyển hơn, mặc dù tướng mạo không tồi nhưng không đủ tâm kế, nếu là nữ quyến khác khẳng định sẽ biết trả lời thế nào để không đắc tội tới nàng, cũng không khiến người khác ghen ghét, còn Hoa Tịch Uyển lại làm như được đặc biệt coi trọng, Nghĩa An hầu phủ nuôi dạy nữ nhi thật tốt.

Hoàng đế tựa hồ không phát hiện mưu kế của hoàng hậu, chỉ nói với Yến Tấn Khâu vài câu để mọi người ở đây thấy hắn coi trọng Yến Tấn Khâu, sau đó mới cảm hài lòng nghe mấy lời nịnh hót của những người khác với hắn.

Nghe nói khi hoàng đế mới đăng cơ là một đế vương đầy dã tâm quyết đoán, nhưng hiện giờ trong mắt Hoa Tịch Uyển cũng chỉ là một lão hoàng đế bình thường tâm tư nặng hay đề phòng, thích được xu nịnh mà thôi.

Không gì có thể dễ dàng làm cho người ta đánh mất phương hướng hơn quyền thế, Khải Long đế đã sớm mất đi những thủ đoạn quyết đoán năm đó khi vừa đoạt được đế vị, trở thành một ông lão tham lam, ai tiếp cận ông ta, ông ta đều nghĩ kẻ đó muốn cướp đoạt gì đó của ông.

Ngồi ở trên cao quá lâu, bản tính lại không kiên định rất dễ phạm phải thói kiêu căng tự đại, luôn cho rằng mình là người thắng cuối cùng, khi cư xử với ngườikhác, ngay cả chính hắn cũng không phát hiện bản thân mình tự mãn.

Nếu Khải Long đế không quá tự mãn, bỏ chút tâm tư điều tra thực hư về Nghĩa An hầu phủ có lẽ sẽ không đem nàng và Hiển quận vương gán vào một chỗ. Ánh mắt vừa rồi của hoàng hậu khi nhìn nàng cũng thế, đại khái trong tiềm thức của bà, phần lớn nữ nhân xinh đẹp đều ngốc nghếch, cho nên hoàng hậu liếc mắt một cái đã xem thường nàng.

Mà nàng chưa bao lo lắng người khác xem thường mình, nàng chỉ sợ có người sẽ xem trọng mình thôi.

"Quận vương gia?" Hầu thị phát hiện Yến Bá Ích vừa nhìn Hoa Tịch Uyển, nụ cười trên mặt không đổi rót cho hắn một chén rượu đưa tới bên miệng hắn, "Nghe nói rượu này mỗi bàn chỉ có một bình nhỏ, người thích uống rượu như vậy đừng bỏ lỡ. Phải biết rằng qua hôm này sẽ không có để uống nữa đâu."

Một hơi uống cạn chén rượu, Yến Bá Ích ngữ khí lạnh nhạt nói: "Rượu ngon khó được nhưng không phải không thể tìm được, chỉ là hiếm thấy mà thôi."

"Quận vương gia nói có lý," Hầu thị nhận lại chén rượu không, rót cho hắn một chén nữa.

"Ai gia thấy các cháu dâu rất tốt, dáng vẻ tính tình đều tốt đẹp" Thái hậu ở phía sau mở miệng, bà nói lời này xong liền nhìn hoàng đế, "Hoàng thượng, người nói có phải không?"

"Mẫu hậu nói rất đúng" Hoàng đế đặt chén rượu xuống, trả lời thái hậu.

"Ừm" Thái hậu vừa lòng gật đầu, sau đó khen ngợi thê tử của mấy tôn bối một phen, nhưng khi nhắc tới thái tử phi bà chỉ nói một câu"Đoan trang chững chạc" chứ không nói gì thêm.

Thái tử và thái tử phi thành thân gần một năm nhưng vẫn không có tin vui, vì thế hoàng hậu đứng ngồi không yên, an bài cho thái tử hai lương đệ, đáng tiếc ba nữ nhân có danh phận này đều không có tin tức gì. Về phần mấy nữ nhân bị thái tử chơi đùa khác cũng không thấy truyền ra chút tin vui nào khiến hoàng hậu và hoàng đế đều vô cùng sốt ruột.

Thái tử vô năng mê muội, dưới gối hoàng thượng lại không còn người con trai nào khác đương nhiên rất ngóng trông dưới gối thái tử nhiều con nối dõi, ai ngờ thái tử thật sự cố gắng cày cấy nhưng lại không có thu hoạch.

Sắc mặt thái tử phi có chút xấu hổ, nữ quyến khác đều xuất hiện cùng phu quân mình, còn nàng bởi vì thái tử đi trước đành phải một mình chạy tới nơi này, hiện tại trong lời nói thái hậu còn thể hiện ít sự bất mãn với nàng làm cho nàng cảm thấy lúng túng không thôi.

Nhìn gương mặt mờ mịt của thái tử bên cạnh, nàng cúi đầu cười khổ, làm thái tử phi thì sao, gả cho một nam nhân như vậy đời này còn hi vọng gì chứ?

Quan hệ của ba nữ nhân cao quý nhất ở đây không hòa hợp gì, tuy rằng đa số nữ quyến ở đây không phát hiện ra, nhưng một số người vẫn tinh mắt nhận thấy nhiều chỗ không thích hợp. Ví dụ như năm nay thái hậu phá lệ không giữ thể diện cho hoàng hậu, ví dụ như Quang Hòa công chúa lúc nào cũng dính lấy hoàng hậu như thiên lôi sai đâu đánh đó hôm nay cáo bệnh không xuất hiện, ví dụ như công chúa duy nhất xuất hiện ở yến hội là Đoan Hòa công chúa lại rất gần gũi với Mẫn Huệ quận chúa.

Tuy rằng Hoa Tịch Uyển không hiểu một số việc trong hoàng thất nhưng nàng cảm thấy hoàng thất thật sự hỗn loạn. Nói cho cùng, trên đời này khó sống nhất không phải ở thôn quê nghèo nàn mà là hoàng thất hoa lệ.

"Ăn ngon không?" Yến Tấn Khâu thấy Hoa Tịch Uyển vẫn trầm mặc im lặng, nhỏ giọng nói, "Chờ yến hội kết thúc, chúng ta về phủ dùng thêm vài món nữa."

Hoa Tịch Uyển cười nói: "Ta đã no rồi, chàng muốn nuôi ta như nuôi heo sao?"

"Heo cũng không có đãi ngộ tốt như vậy" Yến Tấn Khâu vui đùa nói, "Trên thế gian này cũng không có con heo nào đẹp vậy."

"Không được xem ta là heo, trên người ta không có lông rậm, dùng hai chân để đi, cũng không quái dị" Hoa Tịch Uyển đưa tay che miệng ngáp một cái, lười biếng nói: "Có nhiều động vật có lông khác dễ thương hơn heo lắm."

"Ví dụ như con chuột?"

Hoa Tịch Uyển: "…"

"Người bình thường đều nghĩ đến con mèo con chó" Hoa Tịch Uyển lấy tay nâng cằm nhìn Yến Tấn Khâu, "Ít nhất trên đuôi của chó mèo có rất nhiều lông, đuôi chuột không nhiều lông bằng?"

Hai người nói chuyện một lúc dần lệch khỏi chủ đề chính, Yến Tấn Khâu nghe Hoa Tịch Uyển nhắc tới chó mèo nên nói, "Hay là ta sai người tìm cho nàng một con mèo nhỏ ngoan ngoãn nghe lời?"

"Thôi, sinh vật như chó mèo muốn nuôi phải bỏ ra tình cảm, ta lo mình làm không tốt hoặc không chịu được khi chúng nó rời đi trước, chi bằng không nuôi" Hoa Tịch Uyển thẳng thừng cự tuyệt, "Không có hi vọng sẽ không thất vọng, cho đối phương hai phần cảm tình lại không thu hồi được, đó là chuyện tàn nhẫn nhất."

Yến Tấn Khâu nghe xong, nhìn vào đôi mắt nàng, không nhắc tới vụ chó mèo nữa. Đúng lúc này một vị nữ quyến hoàng thất mặc bộ váy dài màu xanh đột nhiên hỏi "Hiển quận vương phi có từng nghe qua lời đồn bên ngoài về mình chưa?"

Lời này vừa nói ra trong điện nhất thời yên tĩnh không ít.

15. Chương 15: Thái Tử Phi

Trong buổi cung yến, lại có người dám hỏi đến chuyện này, chẳng phải là muốn làm Hiển quận vương phi khó xử vì nguyên nhân thật sự hoàng thượng ban hôn cho nàng và Hiển quân vương sao? Mặc kệ lời đồn bên ngoài thế nào, hoàng thượng cũng "không biết", ông ban hôn cho hai người với thân phận trưởng bối, vì lo lắng Hiển quân vương không cha không mẹ, nếu người hoàng thất biết lời đồn kia chẳng phải là công khai chỉ trích hoàng thượng chỉ hôn lung tung sao?

Hoa Tịch Uyển ngẩng đầu nhìn về phía người vừa đặt ra câu hỏi, đó là một vị phu nhân mập mạp trắng trẻo, đầu cài một cây trâm vàng lấp lánh đến chói mắt, làm tăng vẻ quý khí bức người của vị phu nhân kia hơn.

"Lệ Dao phu nhân muốn hỏi về tin đồn quận vương gia đối xử rất tốt với ta sao?" Nói tới đây, Hoa Tịch Uyển tỏ vẻ ngượng ngùng, "Quả thật quận vương gia đối với ta vô cùng tốt."

Trượng phu của vị phu nhân này là Tĩnh Bình bá, có tổ phụ là một vị quận vương, trên dưới ba đời cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì tước vị "bá", bởi vì được hoàng đế trọng dụng, phong hắn tam phẩm bá lên nhất phẩm bá, cùng lắm chỉ có thể coi là một gia tộc xuống dốc, so với phủ Hiển quận vương hiển hách thì vị phu nhân Tĩnh Bình bá đầu cài trâm vàng này có chút tục tằng, mà ngay cả kiểu dáng của cây trâm kia cũng là kiểu của mấy năm trước, nếu ở thế gia khác đã đem cây trâm này làm vật phẩm thưởng cho nha hoàn đắc dụng rồi.

Phu nhân Tĩnh Bình bá không ngờ Hoa Tịch Uyển lại đề cập đến lời đồn này, nàng ta há miệng thở dốc, muốn nói không phải chuyện này nhưng khi thấy vẻ mặt quái dị của mọi người xung quanh mình nhìn, ngay cả những người ngồi cạnh bên cũng nháy mắt với mình, nên dù trong lòng nàng ta không cam tâm nhưng không thể dò xét tiếp.

Trên thế gian này chưa bao giờ thiếu kẻ ngốc nghếch, cho dù trong hoàng gia cũng vậy. Hoa Tịch Uyển thấy phu nhân Tĩnh Bình bá lặng lẽ thu quân, cũng lười so đo cùng nàng ta trong trường hợp này, nàng làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, cười cười với mọi người rồi tiếp tục cúi đầu.

Nụ cười này làm cho không ít người phải hít vào một hơi, một số nam nhân ham mê nữ sắc thầm nghĩ, nếu Hoa Tịch Uyển cười với mình như vậy thì muốn bọn họ là gì bọn họ cũng đồng ý.

"Uống chén trà tiêu thực cho dễ tiêu hóa" Yến Tấn Khâu vén tay áo bào rộng thùng thình, giơ tay châm trà cho Hoa Tịch uyển, đồng thời che chắn hơn phân nửa ánh mắt của mọi người đang hướng về bên này. Động tác lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, nước trà chảy ra vẽ nên một vòng cung duyên dáng trên không, chuẩn xác chảy xuống cái chén, không bắn ra ngoài một giọt nào.

Hoa Tịch Uyển nâng chén lên, chén trà nóng trong tay tỏa ra một mùi hương thanh mát, nàng uống một ngụm rồi đặt chén trà xuống, nhìn ra ngoài điện nói: "Canh giờ không còn sớm nữa." Hiện tại đã đến giờ nàng ngủ trưa.

Yến Tấn Khâu bừng tỉnh, hiểu Hoa Tịch Uyển nghĩ tới chuyện gì, thì thầm bên tai nàng: "Sẽ kết thúc nhanh thôi."

Hoa Tịch Uyển cười cười nhẹ nhàng nghiêng đầu đi để lỗ tai mình cách xa môi Yến Tấn Khâu một chút.

Yến Tấn Khâu nhìn cái khuyên tai đính ngọc trên tai Hoa Tịch Uyển, mỉm cười rót cho mình một chén rượu.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Yến Tấn Khâu, hai nén hương sau, ba người đứng đầu hoàng cung rời đi. Chính chủ đã đi rồi, bọn họ là khách cũng chỉ ngồi lại một chút rồi đều đứng dậy cáo từ.

Lúc Hoa Tịch Uyển và Yến Tấn Khâu sắp lên xe ngựa, một nội thị cầm hộp gỗ đàn hương vội vàng chạy tới quỳ xuống trước mặt hai người: "Bái kiến Hiển quận vương, Hiển quận vương phi, nô tỳ Dương thị là cung thị của thái tử phi, thái tử phi đối với ngài vừa gặp đã thân, nên đặc biệt sai nô tỳ mang cho Hiển quận vương phi ngài một món quà nhỏ."

Trong cả buổi tiệc, hai nàng chỉ chào nhau một lần lúc đầu, có cái gì mà vừa gặp đã thân chứ?

Hoa Tịch Uyển nhìn cái hộp gỗ đàn hương chạm ngọc, gật đầu cười nói: "Thái tử phi khách khí quá, thần phụ sợ hãi."

Dương Khả thấy Hoa Tịch Uyển không tỏ ra vui mừng kinh ngạc vì được thái tử phi đối xử đặc biệt, nên đoán vị Hiển quận vương phi này dù không phải cực kì thông minh nhưng cũng rất chững chạc. Nàng ta giao cái hộp trên tay cho tỳ nữ bên cạnh Hoa Tịch Uyển, khom người thi lễ: "Trước đó, thái tử phi bảo với nô tỳ rằng, tri kỷ ngàn vàng cũng khó đổi được, có thể cùng quận vương phi vừa gặp đã thân là chuyện may mắn, mấy món quà nhỏ này cũng chỉ là đồ vật vô tri, không đáng kể."

Nếu đối phương đã hạ quyết tâm muốn tặng quà, Hoa Tịch Uyển cũng không kiên trì từ chối, sau khi khách khí với Dương Khả vài câu sau, nàng mới giẫm lên ghế kê chân bước lên xe ngựa.

Xe ngựa rời khỏi cửa cung, Hoa Tịch Uyển cũng không thèm nhìn tới đàn hộp đàn hương kia, chán ghét nói: "Trở về đem món này cất chỗ nào đi, đừng để ta nhìn thấy lần nữa." Tuy rằng Dương Khả luôn nhắc tới

thái tử phi nhưng nàng có thể khẳng định người tặng quà không phải thái tử phi mà là một người khác.

Tặng quà cho nàng trước mặt Yến Tấn Khâu, đây là coi thường Yến Tấn Khâu hay là đang khinh thường nàng?

Hoa Tịch Uyển đỡ chiếc vòng ngọc trên cổ tay, cố gắng làm cho tâm trạng dễ chịu một chút, thấp giọng oán hận: "Chó chết." ~~^_^

~~Yến Tấn Khâu vòng tay nàng qua lưng, khẽ cười nói: "Đúng là đồ chó chết." Còn là một con chó tuyệt tử tuyệt tôn.

Hắn nhấc bức màn lên nhìn ra bên ngoài, xe ngựa đã tiến vào phố xá sầm uất trong kinh thành, đám người nhốn nháo rộn ràng mang đến cảnh tượng thiên hạ phồn vinh.

"Bên ngoài đẹp không?"

Yến Tấn Khâu quay đầu lại, chỉ thấy Hoa Tịch Uyển đang lười biếng dựa vào tấm đệm mềm, tuy rằng hỏi về bên ngoài nhưng trên mặt không có chút tò mò.

"Hỉ nộ ái ố, nhân sinh muôn hình vạn trạng" Yến Tấn Khâu buông màn xuống, đột nhiên mở miệng hỏi, "Tịch Uyển có bao giờ nghĩ đến những người này nghĩ gì không?"

Hoa Tịch Uyển đang dựa trên đệm, không đồng tình với vấn đề này của Yến Tấn Khâu: "Nhìn ngang nên dải, nghiêng đỉnh không, gần xa cao thấp ấy bất đồng, chẳng rõ Lư Sơn khuôn dạng thật, bởi thân còn vướng giữa non bồng, Tấn Khâu thấy bài thơ này thế nào?"

Ánh mắt Yến Tấn Khâu khẽ thay đổi, lập tức cười nói: "Lời này của Tịch Uyển có ý gì?"

Hoa Tịch Uyển điều chỉnh tư thế, tiếp tục lười biếng nói: "Chính là như ý trong bài thơ trung, ta chỉ là chỉ là một người bình thường, ngay cả bản thân mình ta còn không hiểu rõ, làm sao biết người khác nghĩ gì?"

"Tịch Uyển thật thẳng thắn," Yến Tấn Khâu nhìn sâu vào đôi mắt nàng, "Vậy Tịch Uyển có bao giờ nghĩ rằng, đứng ở vị trí cao nhất nhìn ngắm, phong cảnh sẽ đặc biệt hơn?"

"Khác chứ, núi cao gió lớn mà " Hoa Tịch Uyển ngáp một cái, híp mắt nói, "Nếu lần sau khi chàng đi ngắm cảnh, phải chuẩn bị quần áo thật dày cho ta, không được để ta bị lạnh, không được để ta bị đói, như vậy ta sẽ đi cùng chàng."

Yến Tấn Khâu phức tạp nhìn Hoa Tịch Uyển đã nhắm mắt nghĩ ngơi, sau một lúc lâu mới cười nói: "Nàng là người phụ nữ của ta, ta làm sao có thể để nàng chịu khổ được chứ?"

Mí mắt Hoa Tịch Uyển giật giật, nhưng cũng không mở mắt.

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, lắc lư lắc lư khiến Hoa Tịch Uyển dần ngủ say.

Trong điện thái tử, thái tử hơi mất kiên nhẫn để lão ngự y bắt mạch cho mình: "Mỗi ngày đều bắt mạch, gia cũng không thấy có tác dụng gì."

Ngự y nghe vậy lui về sau hai bước quỳ trên mặt đất: "Thái tử điện hạ, ngài can yếu tì hư, thật sự không nên uống rượu, hôm nay……"

"Được rồi, thân thể mình như thế nào, trong lòng gia biết rõ" Thái tử đứng lên, sắc mặt âm trầm nhìn lão ngự y có chút run rẩy quỳ trên mặt đất, "Ngươi không cần nhiều lời nữa, lui ra đi."

Lão ngự y định khuyên tiếp, nhưng khi ngẩng đầu lên thấy sắc mặt thái tử khó coi, liền nhịn xuống, hiện giờ thái tử còn trẻ thân thể khỏe mạnh, cũng có nhu cầu cao trong phương diện kia, nhưng nếu muốn có con nối dõi thì phải tu thân dưỡng tính, ít uống rượu, hạn chế chuyện phòng the lại. Chỉ là thái tử quá bướng bỉnh cố chấp, hắn làm sao có khả năng khuyên một người như vậy?

Ra đến nội viện, lão ngự y thấy thái tử phi mang theo mấy cung thị đi về phía này, còn chưa kịp hành lễ đã bị cung thị bên người thái tử phi đỡ dậy.

"Hà ngự y không cần đa lễ, thân thể thái tử thế nào?" Khác với thái độ xấc xược của thái tử, thái tử phi có vẻ gần gũi ôn hòa, "Có chuyển biến tốt đẹp hơn không?"

Hà ngự y nghe vậy trả lời: "Hồi bẩm thái tử phi, mặc dù hiện tại thái tử điện hạ mới hơn hai mươi, chỉ là lúc này nếu có thể uống ít rượu lại sẽ có lợi cho việc có con nối dõi hơn."

Thái tử phi nghe xong những lời này, mỉm cười cho người tiễn Hà ngự y xuất phủ, trong lòng lại thở dài, tính tình thái tử như thế, nàng là thái tử phi nhưng nhiều lần bị thái tử coi thường trước mặt nữ nhân khác, nàng đã mất đi sự uy nghiêm từ lâu, làm sao có thể khuyên nhủ thái tử thay đổi được?

16. Chương 16: Không Thiếu Chuyện Lạ

Edit & beta: Hoa Tuyết

Yến thọ của Khải Long đế qua đi, tin đồn về Hoa Tịch Uyển nhanh chóng lan khắp kinh thành.

Nghe đồn Hiển quận vương phi trước khi lấy chồng không thường ra ngoài giao tiếp thật sự là do sức khỏe không tốt chứ không phải vì nguyên nhân khác. Trên thực tế, vị Hiển quận vương phi này có dáng vẻ khuynh quốc khuynh thành, khi xuất hiện trong yến thọ của thánh thượng đã làm cho không ít người choáng váng.

Lời đồn này vừa được truyền ra từ nhóm quý tộc thì đã có không ít người tỏ vẻ bản thân vốn luôn cảm thấy Hiển quận vương phi không có khả năng là cô gái xấu xí, nếu không thì vì sao Nghĩa An hầu phủ không tìm cách che giấu?

Có mấy hạ nhân trong nhà bà con thân thích của Nghĩa An hầu phủ bỗng thấy hãnh diện, ngày xưa bọn họ từng nói tiểu thư Hoa phủ dung mạo rất đẹp nhưng không ai tin, còn nói bọn họ nịnh bợ Hầu phủ. Hiện tại đám quý nhân kia nói Hiển quận vương phi là đại mỹ nhân thì tin đồn cũ liền biến mất chút dấu vết, trong một đêm đã xuất hiện không ít người tỏ ra "đã sớm biết" sự thật.

Những nhà từng có ý định cầu hôn với Nghĩa An hầu phủ, nhưng lại ngại lời đồn bên ngoài hiện tại hối hận muốn chết, Hoa gia là một đại gia tộc quyền quý, hai huynh trưởng của Hoa Tịch Uyển đều tài giỏi hơn người, nếu kết thân với một môn gia như vậy là chuyện không gì tốt bằng. Kết quả bọn họ lại lãng phí một cơ hội tốt thế này, để cho Hiển quận vương chiếm được.

Đến lúc này, tiếc hận có, hâm mộ có ghen tỵ có, thậm chí còn có người ở trước mặt hai người chị nhà mẹ đẻ Lô thị châm ngòi ly gián, ám chỉ rằng Lô thị không xem hai người chị dâu là người một nhà, còn nói sao hai người chị dâu này lại cam lòng để một đứa cháu gái tốt như vậy gả vào hoàng gia, vân vân và mây mây.

Người Lô gia mặc dù tính tình ngay thẳng nhưng không có nghĩa là bọn họ không biết suy nghĩ. Nếu người Lô gia không có đầu óc, thì năm đó tổ tiên họ làm sao có thể điều binh khiển tướng, đi theo tiên đế tranh đoạt giang sơn? Người am hiểu mưu kế binh pháp, đương nhiên sẽ rất khôn ngoan nhạy bén, nhìn xa trông rộng, há có thể vì mấy thủ đoạn châm ngòi ly gián cỏn con này mà nảy sinh hiềm khích với người nhà mình?

Hai vị nữ quyến Lô gia là người tính tình cởi mở lại bao che khuyết điểm, sau khi nghe mấy lời thị phi, ly gián trắng trợn như thế đã trực tiếp bày tỏ chất nữ Lô gia bọn họ gả cho Hiển quận vương là do ông trời tác hợp, trời sinh một đôi.

Tuy không nói gì nhiều nhưng bọn họ dần không lui tới với những người này nữa.

Hiển quận vương phủ.

Hoa Tịch Uyển đang xem thư Lô thị viết cho nàng, sau đó gấp lá thư lại đưa Bạch Hạ cất vào hộp. Nàng đi đến bên cửa sổ, nhìn ánh nắng chói lọi bên ngoài, cau mày nói: "Mấy hôm nay trời càng ngày càng nóng."

Tử Sam đang đốt huân hương chống muỗi, nghe vậy trả lời: "Nếu quận vương phi thấy nóng thì sai Hồng Anh tỷ tỷ làm trái cây ướp lạnh cho người dùng, món này chính là sở trường của tỷ ấy."

Hoa Tịch Uyển mềm mại như không xương ngồi tựa vào nhuyễn tháp bên cửa sổ, lại cảm thấy tư thế này vẫn không thoải mái nên dứt khoát nằm nhoài người lên nhuyễn tháp, mặt dán lên chăn gấm mát lạnh, cuối cùng cũng khiến nàng thư thái chút hơn: "Cũng được."

Hồng Anh nghe vậy liền ngừng việc đang làm, mỉm cười phúc thân với Hoa Tịch Uyển rồi dẫn người đi vào hầm băng để lấy băng chuẩn bị món ăn.

"Làm nhiều mấy bát, lát nữa các ngươi cũng nếm thử một chút đi" Hoa Tịch Uyển lại miễn cưỡng bổ sung một câu, sau đó nhận cái gối mềm Bạch Hạ đưa tới lót dưới người, tay trái nâng cằm nằm nghiêng người, tay phải đặt nhẹ trên chân, không nhanh không chậm nói: "Lục Châu, sổ sách của mấy cửa hàng hồi môn ta mang theo, em tính toán thế nào rồi?"

"Nô tỳ đã hạch toán xong, lợi nhuận tháng này không ít." Lục Châu lấy mấy quyển sổ trong hộp gỗ ra, thấy Hoa Tịch Uyển không có ý định xem qua chỗ sổ sách này, nên đem tình huống đại khái nói rõ cho Hoa Tịch Uyển biết.

"Mấy cửa hàng này đều nằm ở mặt tiền, lợi nhuận nhiều là chuyện bình thường," Hoa Tịch Uyển tiện tay lật một quyển sổ của cửa hàng trang sức ra, "Những người thợ này tay nghề điêu luyện, đều được bồi dưỡng rất kĩ lưỡng. Các em nhớ nói cho quản sự phía dưới biết, phàm là thợ giỏi làm từ mười lăm đến năm mươi năm ở cửa hàng, nếu không có phạm sai lầm gì và làm việc thành thật, mỗi tháng ngoài tiền công ra thì thưởng thêm nửa xâu tiền thưởng cho bọn họ. Còn nếu bọn họ muốn nghỉ việc về nhà nghỉ dưỡng, thì mỗi tháng có thể đến cửa hàng lĩnh nửa xâu tiền trợ cấp. Nhưng nếu ai đem chuyện nội bộ trong cửa hàng nói ra ngoài, đến lúc đó cũng đừng trách chủ tử làm việc không lưu tình."

Bởi vì ở thời đại này điều kiện chữa bệnh hạn chế, tuổi thọ của mọi người không cao, người có thể sống đến năm mươi tuổi đã được xem là thân thể cường tráng, với tuổi thọ trung bình như vậy, Hoa Tịch Uyển không sợ lời hứa của mình quá mạo hiểm.

Lục Châu nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, sau đó hiểu ra được là quận vương phi muốn giữ những thợ giỏi có tay nghề cao lại, nên nói: "Nô tỳ sẽ dặn quản sự làm tốt chuyện này." Việc này thoạt nhìn thì đơn giản, nhưng trong quá trình thực hiện rất dễ để người khác lợi dụng sơ hở, cũng may với thân phận quận vương phi, khi thực hiện chính sách này thì những người thợ trong của cửa hàng cũng sẽ tin tưởng lời hứa hẹn hơn.

Dù sao cũng có mấy người thợ làm quá năm mươi năm, có thể dựa vào tay nghề giỏi mà mỗi quý được lĩnh nữa xâu tiền chứ?

Đem sổ sách ném qua một bên, Hoa Tịch Uyển tiếp tục nằm sấp trên nhuyễn tháp, nói: "Ta ngủ một lát, chút nữa nhớ gọi ta vậy."

Bạch Hạ thấy thế liền ngồi xuống ghế đôn bên cạnh nhuyễn tháp cầm quạt tròn nhẹ nhàng phe phẩy cho nàng. Lục Châu và Tử Sam cầm hộp sổ sách nhẹ nhàng bước ra nội viện, còn dặn bọn nha hoàn hầu hạ bên ngoài làm việc nhẹ nhàng, sau đó rời khỏi phòng ngủ.

"Các cửa hàng quận vương phi quản lý hai tháng nay tiền lời khá nhiều," Đi theo Hoa Tịch Uyển nhiều năm, nhưng đến nay Lục Châu vẫn cảm thấy mình còn không rõ hết tình tình thật sự của quận vương phi. Rõ ràng là một người thông tuệ, nhưng lúc nào cũng mang dáng vẻ lười nhác. Rõ ràng là quý nữ xuất thân từ hầu phủ, mười ngón không dính nước xuân, nhưng lại tinh thông tính toán quản lý sổ sách trục lợi.

Nghĩ đến đây, nàng lại nhớ quận vương phi từng nói: bất kể như thế nào nữ nhân cũng không thể không có tiền bạc trong tay, "Nếu quận vương phi ra ngoài kinh doanh buôn bán thì chắc chắn sẽ là quý nữ giàu nhất kinh thành…"

Nghe thấy giọng nói mình hơi lớn, Lục Châu vội ngậm miệng lại, thấy trên hành lang không có ai mới thả lỏng miệng ra.

Thấy bộ dạng này của nàng ta, Tử Sam cười trách mắng: "Cho ngươi nói bậy, quận vương phi là chủ tử, chúng ta chỉ cần làm thật tốt những điều quận vương phi phân phó, nói mấy lời vô nghĩa này làm gì."

"Ngươi nói đúng, là ta nghĩ quá nhiều rồi" Lục Châu phúc thân với Tử Sam một cái, tạ ơn nàng ta nhắc nhở mình, nàng nhìn hàng cột chạm trổ tinh xảo trong sân, cười nhạt nói: " Ta nhất thời cao hứng quá mà quên mất đây là nơi nào."

Tử Sam thản nhiên nhận một lễ của nàng ta xong mới đáp lễ lại, nói: "May mà ngươi hiểu rõ, bằng không cho dù ta có nhắc nhở ngươi cũng vô dụng." Quận vương phi tuy lười nhác và tốt tính nhưng một khi nổi giận, cho dù ai cũng không ngăn được, cầu tình cũng vô dụng.

Khi Yến Tấn Khâu vào chính viện thì thấy Hoa Tịch Uyển đang ngủ say, trong phòng chỉ còn Bạch Hạ quạt cho nàng, những nha hoàn khác đều ở bên ngoài, hắn thả nhẹ bước chân, để hai thái giám bên cạnh lưu tại gian ngoài.

Bạch Hạ thấy hắn tiến vào, đứng dậy im lặng phúc thân với hắn.

Yến Tấn Khâu gật đầu, cởi ngoại bào bằng gấm trắng trên người xuống, lấy cây quạt tròn trên tay Bạch Hạ rồi ngồi trên nhuyễn tháp quạt cho Hoa Tịch Uyển, hạ giọng nói: "Gần đây trời bắt đầu nóng lên, khi các ngươi hầu hạ quận vương phi phải cẩn thận chu đáo."

"Xin quận vương gia yên tâm, bọn nô tỳ sẽ nhất định hầu hạ tận tâm" Bạch Hạ nhìn về phía nhuyễn tháp, xem họ nói chuyện có làm ảnh hưởng Hoa Tịch Uyển nghỉ ngơi không, mới yên tâm nói tiếp "Quận vương phi mùa hè giảm cân*, trong phòng lúc nào cũng đặt băng không tốt cho sức khỏe, nên trước khi thành thân quận vương phi thích ở chỗ mát mẻ thông thoáng."

*Tên một loại bệnh

Yến Tấn Khâu nhìn hai cánh tay mảnh khảnh của Hoa Tịch Uyển, cười cười, người thon thả như vậy rồi còn mùa hè giảm cân.

Bạch Hạ liếc nhìn hai người một cái rồi im lặng lui ra ngoài, gặp Hồng Anh bưng đá bào tiến vào liền ngăn nàng ta lại, kéo người ra khỏi phòng.

"Quận vương phi đang nghỉ ngơi," Bạch Hạ mỉm cười chỉ vào bát đá bào trong tay nàng ta, "Món ngon này tỷ muội chúng ta chia nhau dùng đi."

Hồng Anh mờ mịt nhìn Bạch Hạ một cái, hình như tâm tình Bạch Hạ không tồi? Nàng nghi hoặc quay đầu nhìn về phía phòng ngủ, ngay cả Bạch Hạ cũng đi ra, chẳng lẽ quận vương gia đã trở về? Nghĩ vậy, nàng đem bát đá bào nhét vào tay Bạch Hạ, "Bạch Hạ tỷ tỷ vất vả rồi, món ngon này cho tỷ."

"Hi hi," Bạch Hạ bưng bát đá bào khẽ cười khúc khích một tiếng, đang muốn mở miệng nói chuyện, ngẩng đầu lên lại thấy Mộc Thông đang vội vàng chạy tới, thấy hai người các nàng canh giữ ngoài cửa cũng đoán được quận vương phi đang nghỉ ngơi, vừa thấy sốt ruột vừa lo lắng quấy rầy quận vương gia và quận vương phi nghỉ ngơi, đành phải đảo qua đảo lại không ngừng trước mặt Bạch Hạ và Hồng Anh.

"Mộc tổng quản, ngài làm gì vậy?" Hồng Anh cười tủm tỉm nhìn bộ dạng này của Mộc Thông, "Có chuyện gì quan trọng sao?"

Mộc Thông nhìn hai vị nha hoàn đắc dụng của quận vương phi trước mặt, thở dài nói: "Hai vị cô nương, vừa rồi hạ nhân báo lại hiện tại Lâm Bình quận chúa đã vào kinh, nhị vị nếu có thì giờ rãnh thì thay ta thông truyền một tiếng."

"Mộc công công khách khí, ngài chờ một chút." Hồng Anh đầu tiên là sửng sốt, sau đó phản ứng nhanh chóng, Lâm Bình quận chúa không phải là tỷ tỷ ruột thịt của quận vương gia sao? Nàng đang chuẩn bị xoay người vào thông báo, quay đầu lại đã thấy quận vương gia mặt không cảm xúc thong thả bước ra.

"Vội vàng cuống quýt như thế còn ra thể thống gì nữa?" Nghe Mộc Thông nhắc tới chị ruột của mình, trên mặt Yến Tân Khâu không có nửa điểm vui mừng, thản nhiên nói, "Quận vương phi đang nghỉ ngơi trong phòng, chớ đánh thức nàng."

Mộc Thông nghe vậy, vẻ mặt lo lắng lập tức biến mất, quỳ rạp xuống trước mặt Yến Tấn Khâu, "Tiểu nhân mất chừng mực, xin quận vương gia trách phạt."

"Đứng lên nói đi" Yến Tấn Khâu nhíu mày hỏi, "Mấy năm nay Lâm Bình quận chúa luôn ở Giang Thành, sao lại đột nhiên quay về kinh?"

"Tiểu nhân nghe nói do hoàng thượng mật chiếu quận mã vào kinh nhập chức, cho nên quận chúa mới theo quận mã trở về kinh," Mộc Thông đứng lên, khom người nói, "Khi tiểu nhân nghe được tin tức này, quận chúa và quận mã đã vào kinh rồi."

Yến Tấn Khâu nghe Mộc Thông nói xong, mặt không chút thay đổi, hơi rũ mắt xuống nói: "Nếu vậy thì mặc kệ nàng ta đi."

Bạch Hạ và Hồng Anh đã sớm cúi đầu thối lui tới góc phòng, nghe đoạn đối thoại đó, trong lòng hai người cảm thấy hơi kỳ quái, hai tháng trước, quận vương gia và quận vương phi thành thân, Lâm Bình quận chúa không về dự. Bây giờ lại im hơi lặng tiếng về kinh thành, cũng không nói một tiếng với quận vương phủ, cảm tình của chị em họ hình như cũng không được thân thiết lắm.

Hai người trao đổi ánh mắt với nhau, trái tim đang căng thẳng cũng dần thả lỏng.

Trong hoàng gia, ngay cả phụ tử còn tương tàn huống chi là tỷ đệ.

Thiên hạ tuy rộng lớn, nhưng chỉ có hoàng gia là không thiếu chuyện lạ.

17. Chương 17: Nói Và Làm

Edit & beta: Hoa Tuyết

"Lâm Bình quận chúa?" Hoa Tịch Uyển đang thưởng thức mấy viên trân châu thượng hạng, nghe Hồng Anh nói xong, từ từ ném mấy hạt trân châu kia vào rương, "Bốn năm trước không phải nàng ta đã theo chồng đi Giang Thành rồi sao?" Nghe nói vị quận mã đó cũng không phải là người thế gia mà chỉ là một thư sinh gia cảnh khá giả vào kinh thi. Sau kì thi đình, vị thư sinh này đỗ hạng hai trên khoa bảng, trong mắt người thường đã được xem là làm rạng rỡ tổ tông, nhưng ở phần đông thế gia trong kinh thành, người như vậy mỗi ba năm lại có, thật sự không có gì đặc biệt, có thể làm bọn họ để mắt tới ít nhất cũng phải đỗ nhất giáp.

(Đời khoa cử, thi tiến sĩ lấy nhất giáp, nhị giáp, tam giá để chia hơn kém. Cho nên bảng tiến sĩ gọi là giáp bảng. Nhất giáp có ba cấp bậc. (1) Trạng nguyên, (2) Bảng nhãn, Thám hoa gọi là đỉnh giáp.)

Thành tích của người này ở Giang Thành cũng không được xem là đặc biệt, nhưng là hắn ta dựa vào vẻ ngoài tốt và mấy bài văn thơ lại được Lâm Bình quận chúa của Hiển vương nhìn trúng, chết sống muốn gả cho hắn, đúng là vận khí tốt không ai sánh bằng mà.

Rối rắm bên trong người ngoài không thể nào hiểu hết, nhưng Hoa Tịch Uyển nhớ rất rõ việc này năm đó cũng gây ồn ào một thời gian ngắn trong kinh thành, thẳng đến mấy tháng sau khi Lâm Bình quận chúa đến Giang Thành mới dần dần không ai nhắc tới nữa. Nhưng hiện tại Lâm Bình quận chúa cùng quận mã và con cái quay về kinh, chỉ sợ chuyện năm đó sẽ bị nhiều người nhắc lại. Hoa tịch uyển cúi đầu nhìn cái hộp chưa đầy những viên trân châu xinh đẹp, không chút để ý nói, "Nếu quận vương gia nói không cần để ý đến việc này thì các ngươi cũng không cần thăm dò nhiều."

Bốn năm trước, trong khi lão Hiển vương bệnh nặng, Lâm Bình quận chúa vẫn kiên trì rời khỏi kinh thành đến Giang Thành xa xôi, có thể thấy được nàng ta rất coi trọng vị quận mã kia, chỉ sợ trong lòng nàng ta phân lượng của đệ đệ Hiển quận vương còn kém xa trượng phu mình.

"Nô tỳ đã rõ" Hồng Anh thu hồi hộp trân châu lại, đem trà nóng đến trước mặt Hoa Tịch Uyển, "Nô tỳ chỉ lo lắng Lâm Bình quận chúa lần này quay về kinh sẽ làm khó dễ ngài." Nữ nhân xuất giá, sợ nhất gặp phải mẹ chồng xảo quyệt, chị em chồng khó khăn, nếu gặp phải tình huống như vậy thì thật đáng lo.

"Nàng lấy gì để hoạch họe ta chứ?" Hoa Tịch Uyển nâng chung trà lên, nhẹ nhàng thổi cho bớt nóng rồi chậm rãi uống một ngụm, sau đó nói, "Nói về nhà mẹ đẻ, tình cảm của người nhà ta và ta thâm hậu, sẽ yêu thương ta, che chở ta; so về nhà chồng, Hiển quận vương phủ danh vọng quyền thế hơn Hà gia ở Giang Thành nhiều lần, các em nói, ta còn sợ nàng cái gì?"

Đừng nói là tình cảm giữa Yến Tấn Khâu và Lâm Bình quận chúa không tốt, cho dù tình cảm của tỷ đệ bọn họ có thâm hậu đi nữa, nếu đối phương cố ý làm khó dễ nàng, nàng cũng sẽ không tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Phụ mẫu nàng yêu thương nuôi dưỡng nàng mười mấy năm không phải là để nàng đến Hiển quận vương phủ chịu uất ức khổ sở. Mà cho dù nàng có thể chịu được cơn giận này, nàng cũng sẽ không cam chịu, để những người khác cảm thấy nữ nhân Hoa gia đều yếu đuối dễ ức hiếp, chính là với đắc tội nàng.

Hồng Anh thấy chủ tử nhà mình đã có dự tính trước, trong lòng cũng buông bỏ lo lắng, lại cảm thấy chính mình không đủ bình tĩnh ngay cả chuyện này cũng không nghĩ đến.

"Ta biết các em lo lắng cho ta," Hoa Tịch Uyển đặt chén trà xuống, mỉm cười nhìn bọn người Hồng Anh Bạch Hạ nói, "Có các em bên cạnh ta cũng thấy an tâm hơn."

Mấy người Hồng Anh Bạch Hạ liên tục nó không dám nhưng trong lòng lại yên tâm hơn, ít nhất quận vương phi không cảm thấy bọn họ nhiều chuyện, mà còn biết được lòng trung thành của các nàng.

"Quận vương phi, quận vương gia hồi phủ, đang trên đường đến đây" Tử Sam từ bên ngoài đi vảo, thấy vẻ mặt của Bạch Hạ và Hồng Anh hơi lạ, nên rũ mặt xuống phúc thân, "Quận vương phi, nô tỳ nghe nói khi quận vương gia hồi phủ sắc mặt không tốt lắm."

Nghe thế, Hoa Tịch Uyển nhướng mày, nói: "Sắc mặt hắn không tốt cũng sẽ không lấy ta ra trút giận, có gì phải lo lắng chứ, các em đi làm việc của mình đi."

Tử Sam há miệng thở dốc, một câu cũng không nói nên lời, rõ ràng lời nói của quận vương phi rất đúng, nhưng nàng vẫn cảm thấy có chỗ nào đó hơi sai sai.

Yến Tấn Khâu vừa mới tiến vào cửa chính viện, đã thấy xung quanh viện không ít nha hoàn, còn quận vương phi nhà hắn khoác chiếc áo choàng rộng thùng thình, trên tóc chỉ cài một cây trâm ngọc bích, vẻ mặt nghiêm túc đứng trong sân, dường như đang tức giận điều gì.

Đang nghĩ vậy, hắn lại thấy hai tay Hoa Tịch Uyển từ từ nắm thành quyền, đồng thời chân phải chầm chậm họa ra một đường cung đẹp mắt, động tác tuy chậm rãi nhưng là không hiểu sao lại mang lại cho người khác một loại cảm giác lưu loát sinh động như mây bay nước chảy.

Yến Tấn Khâu đứng tại chỗ nhìn Hoa Tịch Uyển chậm rãi đánh xong một bộ quyền pháp rất đẹp mắt, sau đó mới tiến lên phía trước nói: "Bộ quyền pháp Tịch Uyển vừa đánh gọi là gì vậy?"

Hoa Tịch Uyển đang dùng khăn lau mồ hôi trên trán, thấy Yến Tấn Khâu đi tới, đưa tay vén tóc mai rơi xuống bên má, nói: " Quyền pháp dùng để tăng cường sức khỏe, sao hôm nay chàng về sớm vậy?" Tuy rằng Yến Tấn Khâu mang dáng vẻ không hứng thú với chính sự, nhưng tốt xấu gì cũng có chức vị trong triều, ít nhiều gì cũng phải làm việc chứ.

"Trong triều không có chuyện lớn gì cả" Yến Tấn Khâu thấy vài sợi tóc vương trên hai má Hoa Tịch Uyển nên đưa tay vén chúng ra sau tai nàng, "Mấy năm nay sức khỏe nàng không tốt, chưa từng đi chơi xa, không bằng mấy ngày tới chúng ta chọn một ngày thời tiết đẹp ra ngoài du ngoạn một chuyến?"

Hoa Tịch Uyển nghĩ đến thời tiết gần đây ngày càng nóng bức, hưng trí ra ngoài chơi vừa mới nổi lên trong lòng lập tức biến mất không chút tăm hơi, nhanh chóng nói: "Gần đây thời tiết càng ngày càng nóng, mấy ngày này không thích hợp để đi chơi lắm?"

"Đã vậy thì đợi hết hè ta sẽ đưa nàng ra ngoài vui đùa một phen" Yến Tấn Khâu thấy Hoa Tịch Uyển chưa định vào nhà, nên ngồi xuống cái ghế bên cạnh, nói "Ta chỉ lo lắng nàng ở trong phủ một mình sẽ buồn chán."

"Trong vương phủ rất tốt, sẽ không chán đâu." Hoa Tịch Uyển mỉm cười, nàng còn ước gì được sống thanh nhàn thế này, ngủ đến tự nhiên tỉnh, muốn ăn gì thì ăn, mặc sao thì mặc, nhàm chán xem bản thoại, loại nhàn nhã này quả thật vô cùng tốt.

Thấy Hoa Tịch Uyển lại bắt đầu luyện quyền, Yến Tấn Khâu liền im lặng ngồi trên ghế thưởng thức dáng vẻ hiên ngang oai hùng của nàng, dù động tác có chút mãnh liệt nhưng khi Hoa Tịch Uyển thể hiện lại mang theo mỹ cảm khác thường.

Lúc nhìn thấy Hoa Tịch Uyển đá bay bao cát chuyên dùng để luyện võ, tư thế ngồi của Yến Tấn Khâu bỗng trở nên thẳng tắp hơn.

"Tấn Khâu, chúng ta vào nhà đi," Hoa Tịch Uyển nhận cái khăn Bạch Hạ đưa tới, vừa lau tay vừa đi tới trước mặt Yến Tấn Khâu, hơi thở không chút rối loạn, "Đúng rồi, ta nghe nói hôm qua Lâm Bình quận chúa về kinh, hay là mời cả nhà bọn họ về phủ ở mấy ngày?"

Mộc Thông và mấy lão hạ nhân khác của quận vương phủ toát mồ hôi lạnh, quận vương phi đúng là "không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì", đây không phải là thêm dầu vào lửa sao?

(Nguyên văn: na hồ bất khai đề na hồ: câu này để miêu tả những người cố ý hoặc vô tình làm khó dễ, đề cập đến chuyện riêng tư khó nói hoặc chuyện đau lòng, điểm yếu của người khác. Cũng có nghĩa khuyên: những gì nên hỏi thì hỏi, không nên hỏi thì đừng hỏi. Theo baike)

Tầm mắt Yến Tấn Khâu đảo quanh cái cổ trắng nõn của Hoa Tịch Uyểnmột vòng, hơi mỉm cười nói: "Không cần, tỷ ấy ở ngoài nhiều năm như vậy,bản thân đã có gia đình không rảnh đến phủ quận vương của chúng ta đâu, sau này nàng cũng không cần quá quan tâm tới tỷ ấy, mệt thân."

Nhất thời, trong lòng mọi người ở đây thoáng thả lỏng, quận vương phi vừa nói là "về phủ", còn quận vương gia lại nói "đến phủ quận vương của chúng ta", xem ra trong lòng quận vương gia, Lâm Bình quận chúa không nghi ngờ gì đã là người ngoài rồi.

Đối phương đã nói đến nước này, Hoa Tịch Uyển cũng lười giả vờ khuyên nhủ, gật đầu nói, "Thì ra là thế," xong lại nói sang chuyện khác "Hôm nay ta dặn người ở phòng ăn nấu hai chén canh bổ giải nhiệt, chàng cũng uống thử một chén, sắp đến mùa hè rồi, thời tiết không tốt cho cơ thể."

Có lẽ không ngờ Hoa Tịch Uyển sẽ đồng ý trực tiếp nhanh chóng như vậy, ngay cả khuyên nhủ hay hòa giải cũng không nói một câu, nên Yến Tấn Khâu sửng sốt một lúc mới gật đầu, "Được, buổi trưa ta nhất định uống."

Mộc Thông ngẩng đầu nhìn nụ cười trên mặt quận vương gia, lập tức cúi đầu càng thấp hơn.

Hai người sóng vai vào phòng, Hoa Tịch Uyển vào nhà thay quần áo, vấn tóc xong xuôi lại ngồi trên nhuyễn tháp phe phẩy quạt tròn, thấy Yến Tấn Khâu ngồi cạnh bàn, liền nói: "Chỗ này thông gió, mát mẻ hơn bên bàn bên đó."

Yến Tấn Khâu nghe vậy, lập tức đứng dậy đi đến bên người nàng ngồi xuống, "Quả thật mát hơn, khó trách bình thường nàng thích nằm đây đọc sách."

Hoa Tịch Uyển cười tủm tỉm phe phẩy cây quạt nói: "Chủ yếu vẫn là vì ta thích nhuyễn tháp* thôi."

(Giường nhỏ mềm mại)

Mấy hạ nhân thấy thế, dâng trà và điểm tâm lên xong liền nhanh chóng lui ra ngoài, Bạch Hạ và Tử Sam đi sau cùng còn cẩn thận đóng cửa lại.

Chờ mọi người đều lui ra ngoài hết, Hoa Tịch Uyển mới nói: "Sáng sớm hôm nay Đoan Hòa công chúa cho người ta đưa thiếp mời đến phủ tặng chúng ta, nói là vừa mua một sơn trang ở ngoại thành, mời chúng ta ba ngày sau đến chơi.

Yến Tấn Khâu nghe vậy ánh mắt khẽ biến, "Nếu hoàng tỷ đã mời, thì đến xem một chút " Thần sắc hắn thản nhiên nói, "Ba ngày sau ta và nàng cùng đi."

Hoa Tịch Uyển ngừng quạt, mỉm cười nhìn bức tranh mỹ nữ cưỡi ngựa trên quạt.

Từ trước đến nay, nữ nhân thông minh thì sẽ không nói nhiều.

Mà nam nhân thông minh cũng sẽ không để nữ nhân của mình phải nói nhiều.

18. Chương 18: Án Mạng

Edit & beta: Hoa Tuyết

Đến nửa đêm, Hoa Tịch Uyển đột nhiên bừng tỉnh từ trong mơ, nàng ngồi ở đầu giường nhìn bóng cây in trên cửa sổ, ngớ ngẩn một lúc mới nghiêng đầu nhìn người nằm cạnh mình, sau đó lau lớp mồ hôi trên trán thở phào một hơi.

Một bàn tay ấm áp sờ lên trán nàng, phát hiện trên mặt ướt mồ hôi liền dùng ống tay áo lau giúp nàng, ôm eo nàng hỏi, "Gặp ác mộng sao?"

"Không sao," Hoa Tịch Uyển thấy Yến Tấn Khâu định ngồi dậy, mỉm cười nói, "Chỉ là mơ thấy ta đột nhiên bị rơi từ trên vách núi đen xuống nên hoảng sợ."

"À" Yến Tấn Khâu cười nhẹ, đưa tay sờ sợi tóc mềm mại của nàng, kéo nàng nằm xuống đắp chăn thật kĩ cho nàng rồi nói: "Nghe người già nói, đây là do đang cao lên."

Hoa Tịch Uyển thấy hơi nóng nên rút cánh tay trong chăn ra, "Chàng thấy cô nương nhà ai mười bảy tuổi còn cao lên không?"

"Người khác không có, không có nghĩa là nhà chúng ta không có" Yến Tấn Khâu sờ sờ cánh tay nàng, phát hiện hơi nóng nên không nhét tay nàng vào chăn nữa, "Ngủ đi, có ta ở đây."

Trong bóng tối, Hoa Tịch Uyển không thấy rõ biểu cảm của yến Tấn Khâu nhưng nàng có thể khẳng định, nhất định ánh mắt của Yến Tấn Khâu không dịu dàng như lời hắn nói. Nhắm mắt lại, nghe tiếng ngọn cây xào xạc trong gió đêm ngoài cửa sổ, nàng nhếch môi cười, hư tình giả ý thì sao, miễn nàng có thể sống thư thả thoải mái là được.

Lục Châu đang gác đêm bên ngoài nghe trong phòng có động tĩnh, vốn định cầm đèn vào xem nhưng sau khi nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong lại nghĩ không cần vào nữa. Đợi bên trong an tĩnh lại, nàng mới nghiêng người nằm xuống.

Ngay lúc đó đột nhiên ngoài cửa sổ nổi lên một tia chớp, sau đó là tiếng sấm vang rền, nàng sợ tới mức vội vàng đứng dậy mang giầy, đi đến cửa nội thất, nghe bên trong có tiếng động truyền ra mới hỏi: "Quận vương gia, quận vương phi, có cần thắp đèn không ạ?"

"Không cần, không có việc gì, lui ra đi."

Nghe quận vương gia trả lời, Lục Châu vẫn do dự một chút, xác định quận vương phi không có ý kiến gì mới lui về giường nhỏ của mình. Lúc này, bên ngoài cuồng phong gào thét, cửa sổ bị thổi run lạch cạch, nàng ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, hình như nghe được tiếng giọt mưa rơi trên mái ngói.

Quả nhiên một lúc sau, trời liền ào ào đổ mưa, tiếng mưa rơi như muốn đập vỡ nóc nhà, theo ánh sáng của tia chớp, nàng nhìn về phía phòng ngủ, kéo chặt tấm chăn trên người rồi nhắm mắt lại.

Ngày mai phải đến điền trang của Đoan Hòa công chúa chơi, không biết tới lúc đó đã tạnh mưa chưa.

Trời mưa đến canh bốn thì ngừng, khi Hoa Tịch Uyển rời giường, trong viện đã được quét tước sạch sẽ, ngay cả một chút vết tích của trận mưa to kia cũng không còn. Nàng nhìn bầu trời đang dần ửng đỏ, xoa xoa mày rồi quay đầu nói với Bạch Hạ ở phía sau, "Tối qua sấm chớp không ngừng, làm ta ngủ không được ngon giấc."

Yến Tấn Khâu đứng bên cạnh cửa sổ nghe vậy nói: "Lát nữa lên xe ngựa cho nàng ngủ bù."

Hoa Tịch Uyển che miệng ngáp một cái, không cự tuyệt lời đề nghị tốt đẹp này của Yến Tấn Khâu.

Bởi vì đêm qua mưa to, đường phố dưới ánh mặt trời tràn ngập không khí tươi mát, Hoa Tịch Uyển vén rèm xe lên nhìn dòng người qua lại và phố xá sạch sẽ bên ngoài, vỗ vỗ cái gối mềm kề lưng, chọn một tư thế thoải mái nằm xuống bắt đầu ngủ bù.

Yến Tấn Khâu thấy nàng thật sự dựa vào gối mềm ngủ, dứt khoát đem chân nàng đặt lên đầu gối của mình để nàng ngủ được thoải mái hơn. Làm xong, hắn nhìn thoáng ra bên ngoài, xe ngựa đã tới gần cửa thành.

Vệ quân thủ thành đến gần xe ngựa liền nhận ra ký hiệu trên xe là của Hiển quận vương phủ nên khách khí kiểm tra lấy lệ một chút rồi để xe đi.

Xe ngựa ra khỏi thành, men theo đường lớn đi về phía trước, ai ngờ đi được một đoạn đột nhiên ngừng lại.

Thấy Hoa Tịch Uyển đang ngủ trên gối mềm có dấu hiệu tỉnh lại, Yến Tấn Khâu nhíu mày, nhấc màn xe lên hỏi: "Sao lại thế này?"

“Quận vương gia, đoạn đường phía trước bị chặn lại, còn có xe ngựa của Thịnh quận vương phủ và Trữ vương phủ ở phía trước, ”Mộc Thông bên ngoài xe ngựa trả lời, “Nghe vệ binh nói, ở đó đã xảy ra án mạng, hình như là Trương gia công tử.”

Hoa Tịch Uyển đang đang mơ mơ màng màng, nghe tới bốn chữ Trương gia công tử, nhớ tới chuyện nhị thẩm nhắc tới hôm lại mặt, lập tức tỉnh táo, xoa xoa mày hỏi: “Trương công tử nào?”

Yến Tấn Khâu nhìn nàng không nói gì, Mộc Thông bên ngoài cũng hơi do dự một chút mới mở miệng nói: “Nghe nói là công tử đích tôn của dòng tộc Trương thị ở kinh thành.”

Hoa Tịch Uyển nghe vậy trầm mặc lại, bộ tộc Trương thị danh gia nhưng con cháu lại không có mấy người, nhi tử cũng chỉ có một, chính là vị đệ đệ kia của nhị thẩm…

“Nàng đừng lo lắng, ta sẽ cho Mộc Thông đi hỏi thăm một chút.”

“Không cần,” Hoa Tịch Uyển buông bàn tay đang xoa mày xuống, “Chuyện này có Đại Lý Tự lo liệu, nếu chúng ta hỏi nhiều chỉ sợ sẽ phát sinh phiền toái.” Bình thường người nào ở hiện trường tỏ ra quá quan tâm đến vụ án sẽ bị coi là đối tượng tình nghi, mấy chuyện phiền toái thế này không dính vào thì hơn.

“Không sao đâu, tốt xấu gì Trương gia và Hoa gia cũng là thông gia, Hiển quận vương phủ chúng ta đến hỏi hai câu cũng là chuyện thường tình,” Yến Tấn Khâu biết nàng đang lo lắng điều gì, sau khi khuyên giải vài câu thì sai Mộc Thông đi hỏi thăm tin tức.

Trữ vương thế tử phi Tằng thị có chút phiền muộn vò cái khăn lụa nói: “Thật là xui xẻo, giữa trưa trên đường lớn lại gặp phải chuyện này.” Quay đầu thấy trượng phu mình đang mãi mê ngắm nhìn món đồ chơi hắn mới tìm được từ bên ngoài về, nhất thời càng tức giận hơn, đành phải xoay mặt qua một bên cố nén giận.

“Gấp cái gì, dù sao đến điền trang kia cũng chỉ ngồi ngây người ở đó, ít nhất ngồi trên xe ngựa cũng tự tại hơn” Yến Khiên Tuần cẩn thận bỏ món đồ chơi của mình vào hòm, sau đó lại đem cái hòm bỏ vào một ngăn kéo trên xe ngựa, “Hơn nữa, chuyện này xảy ra ngay ngày Đoàn Hòa công chúa mở tiệc, liên quan gì tới nàng?”

“Thế tử nói vậy là sao?” Tằng thị rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, nhưng lo lắng nội dung cuộc trò chuyện bị người bên ngoài xe ngựa nghe được nên mới miễn cưỡng nhỏ giọng nói, “Chàng ngày thường đi theo thái tử, Đoan Hòa công chúa là tỷ tỷ ruột thịt của thái tử điện hạ, nếu nàng ta không tốt thì chúng ta được lợi ích gì?”

“Nói là nói như vậy, nhưng vị này làm quá nhiều việc không đúng,” Yến Khiên Tuần bĩu môi nói, “Hai tháng trước vì mua điền trang này còn đánh chết một người. Quan trọng chính là, chỉ vì chuyện ăn chơi trác táng mà làm ra chuyện như vậy, vị này cũng quá độc ác rồi.”

“Chàng bớt nói nhảm đi” Tằng thị sợ tới mức vội bụm miệng Yến Khiên Tuần lại, “Nếu để cho người khác nghe thấy sẽ rất phiền toái.”

“Xì” Yến Khiên Tuần cười nhạo một tiếng nhưng vẫn vì kiêng kị thân phận của Đoan Hòa công chúa mà không mở miệng nữa.

Tằng thị thấy thế mới nhẹ nhàng thở phào, nhưng trong lòng ít nhiều cũng có chút đồng tình, chuyện hai tháng trước Đoan Hòa công chúa vì mua điền trang mà cho hạ nhân đánh chết người, cơ hồ là bí mật mà tất cả thế gia đều biết, chỉ là bởi vì hoàng thượng sủng ái nàng ta nên những người khác cũng không dám nhiều lời mà thôi.

Dầu gì cũng là một sinh mệnh, vậy mà bị đánh chết dễ dàng như vậy, cho dù là bọn hạ nhân không hiểu quy củ của quý phủ cũng không có nghĩa là được tùy tiện đánh chết người.

Trong lòng bỗng cảm thấy khó chịu, nàng vừa vén màn lên liền nhìn thì thấy một thái giám áo lam đang nói gì đó với thống lĩnh vệ quân, nàng nhíu mày: “Tên kia không phải là thái giám đắc dụng của Hiển quận vương sao?”

Yến Khiên Tuần quay đầu nhìn sang rồi gật đầu nói: “Xem ra Hiển quận vương gia cũng bị ngăn ở phía sau, nghe nói nạn nhân là đệ đệ ruột của nhị thẩm Hiển quận vương phi?”

Tằng thị gật đầu, thở dài nói: "Tháng trước đã bắt đầu tìm người khắp kinh thành, thật không ngờ…"

Hai người đều trầm mặc không nói tiếp, dù sao việc này cũng không liên quan đến bọn họ.

Khoảng chừng một nén hương sau, Mộc Thông mới hỏi thăm tin tức trở về, lắp ba lắp bắp nói: "Quận vương gia, quận vương phi, tiểu nhân nghe được một ít tin tức, nhưng có chút đáng sợ, tiểu nhân không biết có nên nói không."

"Có cái gì mà không nên nói chứ," Hoa Tịch Uyển nhanh chóng mở lời trước Yến Tấn Khâu, "Nói, đã xảy ra chuyện gì?"

Nghe Mộc Thông nói xong, trong lòng Hoa Tịch Uyển thấy rất kỳ quái, đêm qua mưa gió to như vậy, rốt cuộc lúc đó ai có khả năng ném một cỗ thi thể ra đường.

Người chết toàn thân đầy thương tích, đầu lưỡi đã bị cắt mất, ngay cả mắt cũng thiếu một con, da thịt trên người thối rữa nghiêm trọng, nhưng lại không tổn thương đến xương cốt, thậm chí trên người còn đang mặc bộ quần áo đã mặc khi mất tích một tháng trước, quần áo vẫn sạch sẽ không chút hư hại, chứng tỏ thời điểm người chết bị sát hại không phản kháng kịch liệt, hoặc là thực lực của đối phương quá cao cường, hắn căn bản không kịp phản kích đã bị bắt đi.

Hiện tại đối phương đột nhiên đem thi thể ném tới đây, hơn nữa còn ngay trên đường lớn gần đại môn kinh thành, hành động này thật sự có chút đáng ngờ.

Huống chi, muốn đem một cỗ thi thể từ cửa thành đến đây đã là chuyện không dễ dàng gì, phải đồng thời vừa tránh khoảng thời gian cấm đi lại trong thành vừa phải tránh vệ binh tuần tra ban đêm. Có thể làm được điều đó, trừ khi ngay từ đầu Trương gia công tử đã bị nhốt và tra tấn ở ngoại ô, hoặc là vào ngày hôm qua có ngươi ra khỏi thành, còn thuận lợi mang thi thể vận chuyển ra khỏi cửa thành.

Nếu vô thanh vô thức làm được chuyện đó mà không có sự hỗ trợ, thì không dễ dàng như vậy. Đem thi thể ném tới nơi trọng yếu thường xuyên có người đi đường qua lại thế này, chẳng phải là chờ người khác tới phát hiện thi thể sao?

"Vệ binh đã thông báo với người Trương gia chưa?" Hoa Tịch Uyển vừa nói xong câu đó, đột nhiên nghe tiếng nữ nhân gào khóc bên ngoài truyền vào. Nàng nhất thời cả kinh, vén màn lên nhìn ra ngoài, mấy hạ nhân thần sắc hấp tấp đỡ hai vị trưởng bối một nam một nữ lảo đảo đi về phía này, hai vị trưởng bối kia gần như là nhờ người khác nâng mới miễn cưỡng chống đỡ được thân mình, vẻ bi thống trên mặt làm sao cũng không che dấu được.

Nghe tiếng gào khóc thương tâm như muốn chết đi của Trương phu nhân, Hoa Tịch Uyển buông màn xuống, thở dài nói: "Người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh là điều tàn nhẫn nhất trên đời."

Đáng thương hai cụ già Trương gia, đến từng tuổi này rồi còn gặp chuyện buồn này, không biết hai người họ phải làm sao có thể chấp nhận chuyện này.

Yến Tấn Khâu thản nhiên nói: "Ở chốn kinh thành, cái không thiếu nhất chính là mạng người."

Hoa Tịch Uyển nghe thế trầm mặc không nói.

19. Chương 19: Tương Vương Có Thê

Edit & beta: Hoa Tuyết

(Tương vương có thê: câu này xuất xứ từ "Thần nữ phú" của Tống Ngọc, nói về Sở Tương vương yêu mến thần nữ, khổ sở theo đuổi nhưng thần nữ lại không mảy may đoái hoài. Từ đó câu "Tương vương có ý, thần nữ vô tình" hoặc đơn giản là "Tương vương có ý" đều để chỉ tình cảm đơn phương của 1 người không được bên kia đáp lại.) – Cám ơn bạn ThùyLam đã tìm và edit câu này giúp mình

Cho dù cách khá xa nơi đám người Đại Lý Tự đứng, nhưng Hoa Tịch Uyển vẫn nghe được tiếng khóc tang thương của Trương phu nhân. Có lẽ do tiếng khóc kia quá mức thê lương, nàng nhịn không được sờ sờ cánh tay của mình, thấp giọng nói: "Mộc Thông, ngươi thay mặt quận vương phủ chúng ta đi khuyên nhủ Trương phu nhân đi, tránh để bà quá thương tâm mà ảnh hưởng tới sức khỏe."

"Dạ" Trong lòng Mộc Thông biết rõ lúc này cho dù có khuyên giải thế nào, thì trước nỗi đau mất con cũng không tác dụng gì. Quận vương phi là người thông minh, không có khả năng không biết điều này, chỉ là nếu quận vương phi đã bảo hắn làm như vậy thì ắt hẳn có dụng ý của nàng.

"Hiển quận vương phi thật là nhân hậu," Thịnh quận vương phi Hầu thị buông màn xuống, không mặn không nhạt nói, "Lại sai hạ nhân đến đó an ủi."

"Ừm" Yến Bá Ích lật trang sách trong tay, cũng không ngẩng đầu lên mà chỉ trả lời một tiếng: "Phu nhân chi thứ hai của Hoa gia xuất thân từ danh gia Trương thị."

"Thì ra là thế," Hầu thị cười cười, thấy mọi tinh lực của Yến Bá Ích đều đặt trên quyển sách nên không nói gì nữa, vén màn xe lên nhìn thoáng qua bên ngoài, chỉ thấy mấy hạ nhân của Hiển quận vương phủ vây quanh Trương phu nhân khuyên giải an ủi bà, vẻ mặt lo lắng khổ sở giống như công tử Trương gia là người nhà bọn họ vậy.

Chứng kiến cảnh này, Hầu thị hơi rũ mắt xuống, ý cười nơi đáy mắt cũng nhạt đi vài phần, người trong phủ Hiển quận vương không ai là đơn giản cả.

Lại qua một lúc lâu sau, con đường phía trước mới được thông xe, xe ngựa của Thịnh quận vương phủ và Hiển quận vương phủ nhún nhường với nhau một hồi thì xe ngựa Thịnh quận vương phủ mới chịu đi trước trước, theo sau là Trữ vương thế tử cùng thế tử phi và Mẫn Huệ quận chúa.

Từ trước đến nay, Mẫn Huệ quận chúa luôn xem Đoan Hòa công chúa như thiên lôi sai đâu đánh đó, những dịp thế này nàng ta đến góp vui là chuyện rất bình thường.

Khi Hoa Tịch Uyển biết xe ngựa của Mẫn Huệ quận chúa cũng ở phía sau, nàng lại nhớ tới những lời Đoan Hòa công chúa nói vào đêm tân hôn hôm đó, bèn nói: "Mẫn Huệ quận chúa là nữ nhi của Thuận Nghi công chúa, sao lại được phong hào quận chúa?" Theo lý thuyết, Mẫn Huệ quận chúa thân là nữ nhi của công chúa, phẩm tước phải là ông chúa mới đúng.

"Hoàng hậu đặc biệt thích Mẫn Huệ quận chúa, năm trước đã đặc cách phong nàng làm quận chúa, cũng ban hai chữ Mẫn Huệ làm hiệu, xem như nhận nàng ta làm nghĩa nữ" Yến Tấn Khâu tỏ vẻ phức tạp, cười nói "Loại vinh sủng này không phải nữ nhi của công chúa nào cũng có được."

Phẩm cấp của ông chúa và quận chúa giống nhau, nên phải xem loại vinh sủng này có đem lại lợi ích thực tế gì cho bản thân và người nhà không, bằng không thì mang cái hư danh này làm gì? Nếu hoàng hậu thật sự muốn nhận người ta làm nghĩa nữ thì nên ban cho người ta phong hào công chúa, phong làm quận chúa giống như đang đề phòng điều gì đó hơn.

Nàng nhìn vẻ mặt tự tiếu phi tiếu của Yến Tấn Khâu, không hỏi gì thêm nữa.

Khoan xe yên tĩnh trong chốc lát, Yến Tấn Khâu lại đột nhiên mở miệng hỏi:"Nàng có quan tâm đến vụ án này của Trương gia không?"

"Việc này có Đại Lý Tự điều tra, ta quan tâm đến làm gì?" Ánh mắt Hoa Tịch Uyển nhìn Yến Tấn Khâu sáng quắc, cong miệng cười nhạt nói, "Sớm muộn gì cũng có đáp án thôi, chàng nói có đúng không?"

"Đương nhiên rồi, từ trước đến nay Đại Lý Tự phá án đều luôn nghiêm cẩn" Yến Tấn Khâu cười cười, vén màn xe lên nhìn ra bên ngoài, "Sẽ nhanh thôi."

Hoa Tịch Uyển nhướng mắt, không nói gì.

Điền trang Đoan Hòa công chúa mới mua, lần đầu mời người khác đến chơi, Yến Tấn Khâu biết rõ đường đi như vậy chỉ sợ không phải là lần đầu tiên đến đây.

Trước khi mọi người tới thôn trang của mình, Đoan Hòa công chúa đã nghe hạ nhân báo lại việc tân khách trên đường đi gặp phải một vụ án mạng, tức thì có chút mất hứng, dù sao cũng là lần đầu tiên nàng mở

tiệc đãi khách tại điền trang mới lại gặp phải chuyện này thì thật sự là xui xẻo.

"Có phải là Trương gia có năm trạng nguyên, bốn bảng nhãn, bảy thám hoa kia không?" Tuy rằng trong lòng Đoan Hòa công chúa có chút tức giận nhưng trên mặt không chút biểu lộ, nàng nhìn mấy vị phu nhân ngồi bên cạnh, tỏ vẻ thương xót nói, "Nghe nói vị Trương công tử này tài hoa nổi bật, không ngờ lại gặp phải việc xấu. Kẻ bắt cóc bắt được người và hành xử điên cuồng như thế, thật sự quá to gan lớn mật!"

Trương công tử này đã mất tích hơn một tháng, Trương gia vì tìm hắn mất không ít công sức, người ngoài đã sớm cảm thấy vị này lành ít dữ nhiều, hiện giờ tin này truyền đến, phần lớn mọi người cũng chỉ cảm thán một tiếng "quả nhiên như thế" thôi.

Trong kinh, phần đông là thế gia, là nơi phồn hoa nhất đồng thời cũng là nơi tranh đấu không ngừng, tuy vị Trương gia công tử này là thiếu niên tài giỏi, nhưng lại là kẻ cậy tài khinh người, ỷ mình xuất thân từ Trương gia, luôn tỏ ra vô cùng chướng mắt những thư sinh hàn môn. Gần hai năm nay, sau khi hắn qua lại với thân cận với thái tử, tính khí càng thêm cuồng ngạo, hiện tại bị người khác cắt lưỡi móc mắt, không chừng là bị ai đó ghi hận mới rơi kết cục như thế.

Xưa nay kẻ cậy tài khinh người phần lớn không có kết cục tốt, ngược lại người tài đức vẹn toàn vì nước tận trung, trong sách sử cũng lưu lại một số.

Mọi người ở đây nghe công chúa nói vậy đều thở dài một phen, giống như tất cả đều từng gặp qua vị Trương gia công tử ưu tú kia vậy.

Than thở xong, Đoan Hòa công chúa lại hỏi: "Có mấy nhà bị ngăn trên đường?"

"Hồi bẩm công chúa, tiểu nhân nghe nói xe ngựa của Thịnh quận vương, Hiển quận vương, Trữ vương thế tử và Mẫn Huệ quận chúa đều bị ngăn ở phía sau, Đại Lý Tự khanh còn tự mình đến điều tra việc này, có lẽ... hoàng thượng rất tức giận," Thái giám trả lời là hạ nhân thân cận của Đoan Hòa công chúa, nên ăn nói chuyện có chút lớn mật.

"Mấy vị nữ quyến có bị kinh sợ hay không?" Đoan Hòa công chúa lo lắng nói, "Mấy vị nữ quyến kia đều còn trẻ tuổi, làm sao chịu được kinh hách như vậy?"

"Xin công chúa yên tâm, Đại Lý Tự đã chặn ngựa xe lại cách nơi phát sinh vụ án một đoạn, các quý nhân vẫn chưa nhìn thấy gì, cảm xúc đều vẫn ổn định. Chỉ là Hiển quận vương phi có quen biết với Trương gia, cho nên sai người đến hỏi thăm vài câu." Thái giám do dự trả lời, "Hơn nữa còn lưu lại vài người khuyên giải an ủi Trương phu nhân và Trương đại nhân."

Đoan Hòa công chúa nghe vậy gật đầu, ý bảo thái giám lui ra, nói với mấy phu nhân bên cạnh: "Hiển quận vương phi là một người biết quan tâm đến người khác, tướng mạo tốt, xuất thân cao, lại rất chu đáo, có nàng bên cạnh đường đệ, bổn cung cũng yên tâm hơn." Nói xong, nàng thở dài một hơi, "Trong phủ phải có một nữ nhân trông nom nhà cửa mới được."

Hiển nhiên chư vị phu nhân lại phụ họa một phen, tuy rằng bọn họ đều là người hoàng tộc, nhưng so với vị này thì thật sự không đáng giá nhắc tới, đương nhiên phải ra sức tâng bốc Đoan Hòa công chúa. Về phần Đoan Hòa công chúa ngoài mặt khen ngợi quận vương phi, kì thực ám chỉ Hiển quận vương phi tướng mạo quá mức xinh đẹp, bọn họ coi không nghe thấy.

"Tới điền trang rồi sao?" Mẫn Huệ quận chúa được nha hoàn bên người đỡ xuống xe ngựa, vừa ngẩng đầu đã thấy xe ngựa của Hiển quận vương phủ ở phía trước, trong lúc nàng ta đang ngây người, thì thấy Yến Tấn Khâu giẫm lên ghế kê chân bước xuống xe ngựa.

Mẫn Huệ quận chúa dừng chân, đang muốn tiến lên nhanh hơn một chút, chỉ thấy trong xe ngựa vươn ra một bàn tay trắng nõn, mà người không ai sánh được trong mắt nàng – Hiển quận vương lại mỉm cười nắm lấy bàn tay kia.

Bước chân nàng chậm lại, vẻ mặt hốt hoảng vừa rồi được thay bằng gương mặt tươi cười, tiến lên phúc thân với Hiển quận vương phi: "Biểu tẩu vạn phúc."

"Mẫn Huệ quận chúa vạn phúc, " Hoa Tịch Uyển rút bàn tay được Yến Tấn Khâu nắm chặt ra, mỉm cười đáp lễ lại một cái, sau đó đứng sánh vai cùng nàng ta, nói: "Sớm nghe danh Mẫn Huệ quận chúa đức mạo*

song toàn, hôm nay gặp mặt, quả nhiên lời đồn không sai."

(*) đức hạnh, dung mạo

"Biểu tẩu quá khen, chẳng qua mọi người cất nhắc ta thôi," Mẫn Huệ quận chúa nhân cơ hội này tinh tế đánh giá Hoa Tịch Uyển, "Ở trước mặt người, trên thế gian này còn mấy nữ nhân xứng với chữ "đẹp"?"

Hoa Tịch Uyển nghe thế, lắc đầu cười, nửa thật lòng nửa khách sáo nói: "Diện mạo có xinh đẹp cũng chỉ là vẻ bề ngoài, cũng có ngày sẽ già đi, hồng nhan bất quá cũng chỉ còn một bộ xương khô."

Tuy rằng trong lòng Mẫn Huệ quận chúa không đồng tình, nhưng vẫn tươi cười nói phải, lén nhìn Yến Tấn Khâu lẳng lặng đi phía sau các nàng, bộ dáng công tử như ngọc, phong độ nhẹ nhàng.

"Mẫn Huệ quận chúa," Hoa Tịch Uyển đột nhiên khoác tay lên lưng nàng, mỉm cười nói, "Nghe nói quận chúa có sở trường thơ ca, không biết ta có vinh dự đọc quá thơ do quận chúa làm không."

"Chỉ là viết lách lung tung mà thôi, sao có thể xưng là thơ ca được chứ." Mẫn Huệ quận chúa hoảng sợ thu hồi tầm mắt, có lẽ vì tự chột dạ nên nàng cảm thấy bàn tay khoác trên lưng mình nóng hổi khiến nàng luống cuống buồn bực.

"Thật hiếm thấy, hôm nay có thể gặp được hai vị mỹ nhân." Gặp Thịnh quận vương phi đi đến cũng không làm nỗi phiền muộn trong lòng Mẫn Huệ quận chúa vơi đi, nàng mỉm cười phúc thân với đối phương, trong lòng phát khổ. Tuy nhìn qua phẩm cấp các nàng không có gì khác biệt, nhưng bản thân nàng rất rõ ràng, trên thực tế nàng không sao sánh bằng hai người này được. Mẫu thân nàng tuy là công chúa, nhưng vì mẫu thân xuất thân thấp hèn, Viên gia bọn họ lại là một gia tộc xuống dốc, quận chúa như nàng nếu không phải vì được hoàng hậu coi trọng, chỉ sợ trước mặt các nàng ta nàng càng không có trọng lượng.

"Đường tẩu tư sắc như vậy mà còn giễu cợt bọn ta," Hoa Tịch Uyển và Thịnh quận vương phi Hầu thị phúc thân với nhau, rồi không biết là ai cầm tay ai trước, chỉ trong chớp mắt, dáng vẻ hai người đã như tỷ muội tốt, cười nói, "Ta thấy tẩu là cố ý nói như vậy để ta khen ngược lại tẩu thôi"

"Bị muội phát hiện rồi, sao lại hay như vậy?" Hầu thị che miệng cười khẽ ra tiếng.

Hoa Tịch Uyển trừng mắt nhìn: "Nếu đường tẩu có thể cho ta ngàn lượng hoàng kim, vạn lượng bạc trắng, ta có thể cân nhắc ngậm miệng lại."

"Ta không có nhiều tiền như vậy, không bằng ta đem bản thân tặng cho muội, để muội tùy ý sai đi châm trà rót nước," Hầu thị lắc đầu thở dài nói, "Lúc đó muội phải thương tiếc ta một chút đó."

"Người đẹp như vậy, sao ta có thể không thương tiếc," Hoa Tịch Uyển cười nói, "Chỉ sợ đến lúc đó đường bá luyến tiếc, ta sẽ thành tội nhân mất."

Hầu thị nghe vậy, mặt ửng đỏ, nụ cười có vài phần thật lòng.

Mẫn Huệ quận chúa đứng bên cạnh nhìn hai người vốn chưa từng nói chuyện với nhau bao giờ hiện tại lại thoải mái vui đùa như tỷ muội tốt lâu năm, trong lòng cười lạnh một tiếng. Bày ra bộ dáng này cho ai xem, nếu không có thái tử điện hạ, chỉ sợ hai nhà này đã sớm đấu đá ta sống ngươi chết, gà chó không yên.

Nàng ngẩng đầu kín đáo nhìn về phía Hiển quận vương và Thịnh quận vương, Hiển quận vương mỉm cười không nói, Thịnh quận vương lạnh nhạt trầm lặng, hai người tuy rằng đi song song với nhau, nhưng ở giữa lại cách xa một khoảng.

Mẫn Huệ quận chúa thu hồi tầm mắt, muốn cười nhưng rốt cuộc cũng không cười ra.

Nếu nàng có thể gả cho Hiển quận vương, đừng nói vì hắn quản lý nhà cửa, sinh con dưỡng cháu, cho dù phải đấu đá với người khác nàng cũng nguyện ý.

Chỉ tiếc Tương vương có thê, mà nàng bất quá chỉ mơ mộng hão huyền mà thôi.

20. Chương 20: Tiệc Rượu

Edit & Beta: Hoa Tuyết

Mấy vị tân khách quan trọng vừa đến, Đoan Hòa công chúa đã tự mình dẫn mấy vị tân khách này đi tham quan cảnh trí xung quanh. Chỉ là Hoa Tịch Uyển cảm thấy, kiến trúc của điền trang này cũng không tráng lệ tinh xảo như lời đồn thổi của các vị phu nhân, nhưng ngoài mặt nàng vẫn là phối hợp tỏ vẻ ngạc nhiên cảm thán.

Sau một màn tán thưởng vẻ tinh xảo của điền trang, mọi người lại tụ tập chơi trò ném tên vào bình rượu. Hoa Tịch Uyển nhìn mấy bình rượu nhỏ hẹp kia, rồi nhìn sang mấy vị tân khách có nam có nữ đang xoắn tay áo lên, bản thân cố gắng tỏ vẻ hưng phấn một ít.

"Chúng ta đã lớn tuổi, nhìn mấy người trẻ tuổi vui đùa là được rồi." Từ vương phi đợi mấy nữ quyến có tuổi ngồi xuống xong mới đề nghị bọn họ ngồi một bên làm trọng tài là được. Những người cũng khác không ý kiến gì, dù sao mấy trò này vốn chỉ thích hợp với bọn trẻ, những người tuổi cao mắt kém như họ làm sao có thể ném mũi tên vào bình được chứ.

Tuy Đoan Hòa công chúa là chủ nhà, hẳn là nên để tôn khách chơi trước, nhưng vì nàng ta là độc nữ được đương kim thánh thượng sủng ái, nên tự nhiên mọi người ở đây không ai dám chơi trước nàng ta, trì hoãn một phen, Đoan Hòa công chúa mới ném mũi tên đầu tiên, mũi tên ném ra hơi lệch, nhưng may mắn rơi vào miệng bình.

"A, thật nguy hiểm" Đoan Hòa công chúa vỗ vỗ bàn tay, nhận một mũi tên khác từ tay tỳ nữ, quay đầu nhìn lướt qua mọi người, rồi tiến lên đưa cho Hoa Tịch Uyển, "Đường đệ muội là tân nương, tiếp theo muội lên đi, chỉ là nếu ném không vào thì phải bị phạt một chén rượu." Nói đến đây, Đoan Hòa công chúa tự tiếu phi tiếu nhìn về phía khách nam đứng ở bên cạnh, "Nhưng nếu có người luyến tiếc, thì cũng có thể chịu phạt ba chén lớn thay muội."

Hoa Tịch Uyển tiếp nhận mũi tên, lắc đầu cười nói: "Không thành vấn đề." Nói xong, bước lên phía trước vài bước, phóng khoáng lưu loát ném mũi tên về phía miệng bình.

Mũi tên bay trúng miệng bình, leng keng vài tiếng, rồi rớt ra ngoài.

"Muội đây tài nghệ không bằng hoàng tỷ, xấu hổ quá." Hoa Tịch Uyển thở dài, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Yến Tấn Khâu.

"Nội tử không tiện uống rượu, ta thay nàng chịu phạt ba chén," Yến Tấn Khâu tiến lên vài bước, đến bên cạnh Hoa Tịch Uyển, cười yếu ớt với Đoan Hòa công chúa rồi thở dài nói, "Xin hoàng tỷ thủ hạ lưu tình."

Đoan Hòa công chúa vỗ tay cười nói: "Biết ngay sẽ có người đau lòng cho vợ mình mà, người tới, rót rượu cho Hiển quận vương."

Rượu nhanh chóng được mang ra, ba chén rượu cỡ nắm tay nữ tử được rót đầy, Yến Tấn Khâu cũng không từ chối, đưa tay bưng chén đầu tiên lên ngửa đầu uống cạn, rồi dùng ngón trỏ lau rượu trên khóe miệng, hắn cười nhẹ nói, "Rượu ngon." Nói xong, nhìn Hoa tịch Uyển cười cười, lại ngửa đầu uống tiếp hai chén rượu còn lại.

Mấy vị nữ quyến thấy thế đều giễu cợt hắn quá thương xót vương phi nhà mình, trong lòng cũng cực kỳ hâm mộ, nhưng chỉ nghĩ trong lòng, chứ ngoài mặt vẫn tỏ ra nhiệt tình vui vẻ.

Mẫn Huệ quận chúa nhìn Yến Tấn Khâu không chút do dự thay Hoa Tịch Uyển uống ba chén rượu, không nhịn được trong lòng dâng lên sự không phục và oán hận. Ngoài dáng vẻ xinh đẹp ra, nữ nhân này còn có gì xứng với Hiển quận vương nữa đâu, biết rõ nếu ném mũi tên không vào bình sẽ liên lụy Hiển quận vương bị phạt rượu, vậy mà nàng ta còn thờ ơ như vậy, thật sự đáng giận.

Uống cạn ba chén rượu, sắc mặt Yến Tấn Khâu vẫn không thay đổi, phong độ tiếp nhận mũi tên Đoan Hoàn công chúa đưa cho mình, dưới ánh mắt của mọi người dễ dàng ném mũi tên vào bình.

"Hay lắm!" Đoan Hòa công chúa cười nói, "Biết là trò chơi nhỏ này không làm khó được đệ mà."

"Chỉ là vận khí tốt mà thôi, hoàng tỷ quá lời rồi." Yến Tấn Khâu nhận ly trà từ tay hạ nhân bưng lên trà súc, làm bay bớt mùi rượu trong miệng.

Hoa Tịch Uyển đưa khăn tay của mình cho hắn, hắn cười nhận lấy lau sạch khóe miệng, rồi nhét khăn lụa vào tay áo mình, "Lần sau ta sẽ dạy nàng chơi ném tên vào bình rượu. Ném vào hay không cũng không sao, dù sao tửu lượng của ta cũng không tệ lắm."

"Ngàn chén không say?" Hoa Tịch Uyển đang định đùa giỡn với Yến Tấn Khâu vài câu, chợt nghe có người đến báo Lâm Bình quận chúa và quận mã tới.

Hoa Tịch Uyển nhíu mày, ngẩng đầu nhìn sắc mặt không thay đổi tí nào của Yến Tấn Khâu, cong miệng muốn cười, quả nhiên vị Lâm Bình quận chúa này cũng đến đây, y như dự liệu của nàng.

Chỉ một lát sau, nàng đã nhìn thấy một nam một nữ được đám nha hoàn vây quanh đi đến, nữ tử sáng sủa lộng lẫy khoảng hai mươi tuổi, dung mạo không giống Yến Tấn Khâu lắm, bộ dạng cũng chỉ được xem là thanh tú thôi, ngược lại người đàn ông đi cạnh nàng ta môi hồng răng trắng, lịch sự tuấn nhã, vẻ ngoài rất đẹp.

Lâm Bình quận chúa vừa đến, liền tạ lỗi với Đoan Hòa công chúa, giải thích là vì trên đường gặp phải một số việc cho nên mới tới trễ.

Đoan Hòa công chúa lập tức cười nói, bỏ qua việc này, sau đó chỉ vào Hoa Tịch Uyển, nói: "Ngươi đừng chỉ lo nói chuyện phiếm với ta, xem xem bên đó là ai kìa?"

Lâm Bình quận chúa theo tay nàng ta nghiêng đầu nhìn về phía Hoa Tịch Uyển, sau khi đánh giá một chút thì không mặn không nhạt nói: "Vị này chắc là đệ muội Hoa thị của ta rồi, tướng mạo cũng thật tốt."

Có lẽ vì ngữ khí này có chút sai sai, nữ quyến ở đây nhận thấy không thích hợp lắm, nên nhất thời không ai góp lời, chỉ có vài người dùng ánh mắt đồng tình nhìn Hoa Tịch Uyển.

"Tỷ tỷ, tỷ phu vạn phúc," Hoa Tịch Uyển thoải mái trang nhã tiến lên phúc thân một cái, sau đó mỉm cười nhìn về phía quận mã La Trọng Tránh nói, "Tướng mạo của tỷ phu cũng thật tốt."

Lời này vừa nói ra liền có nữ quyến đưa tay che miệng cười, bốn năm trước Lâm Bình quận chúa vì nhìn trúng tướng mạo của vị tài tử này mà ầm ĩ đòi lập gia đình, hiện giờ vừa mới về kinh đã không được khách khí với người đệ muội chưa gặp của mình như thế, khó trách Hiển quận vương phi người ta không cho nàng ta mặt mũi.

"Đệ cưới được một người vợ thật tốt, gia giáo lễ nghi hiếm thấy như vậy." Lâm Bình quận chúa không ngờ rằng Hoa Tịch Uyển lại nói chuyện với mình như thế, sắc mặt lập tức khó coi. Về phần La Trọng Tránh, người bị Hoa Tịch Uyển mặt ngoài khen đẹp, kì thực trào phúng dựa vào nhan sắc để ăn cơm mềm*, trên mặt lại không chút buồn bực.

(*)Dựa hơi vợ

"Tính tình Tịch Uyển vốn là như thế, ngay cả hoàng tổ mẫu cùng với hoàng thượng và hoàng hậu nương nương đều khen nàng tốt, lo lắng ta ăn hiếp nàng," Yến Tấn Khâu không mặn không nhạt nói, "Nếu Tịch Uyển không được thế, sao hoàng thượng lại ban hôn cho nàng và ta được."

Nghe xong lời này, sắc mặt Lâm Bình quận chúa càng khó coi hơn, La Trọng Tránh bên cạnh nàng ta bèn mở miệng nói: "Đệ đệ cưới được một giai nhân như thế, thật sự rất đáng mừng."

Nghe La Trọng Tránh nói vậy, sắc mặt Lâm Bình quận chúa tuy vẫn khó coi, nhưng không nói gì nữa, chỉ nhìn Yến Tấn Khâu và Hoa Tịch Uyển một cái rồi bình tĩnh ngồi sang một bên.

Nữ quyến ở đây thấy vậy, dù ngoài mặt không thể hiện gì nhưng trong lòng cảm thấy hơi khó hiểu, Hiển quận vương phủ là nhà mẹ đẻ Lâm Bình quận chúa, cha mẹ của nàng ta đã qua đời, chỉ còn lại một người đệ đệ có thể giúp đỡ nàng ta, nàng ta tội gì làm mọi việc ầm ĩ như vậy, chỉ khiến bản thân khó xử, vậy không phải càng khiến đệ đệ xa cách mình hơn sao?

Mặc kệ tột cùng Lâm Bình quận chúa muốn thế nào, chỉ cần nhìn vào thái độ của Hiển quận vương đối với Hiển quận vương phi, và thái độ của Hiển quận vương phi đối với Lâm Bình quận chúa, đã khiến cho đa số

nữ quyến quyết định cách xa Lâm Bình quận chúa một chút rồi. Dù sao, so sánh một bên là quận chúa bất hòa với nhà mẹ đẻ, nhà chồng không chút tiếng tâm, còn một bên là quận vương phi được nhà mẹ đẻ coi trọng, nhà chồng hiển hách, thì phàm là ai có mắt đều biết không nên đắc tội với bên nào.

"Biểu tỷ tới đúng lúc lắm, lúc nãy chúng tôi đang chơi trò ném tên vào bình rượu, tỷ cũng tới chơi đi," Mẫn Huệ quận chúa thấy không khí có chút căng thẳng, lấy một mũi tên đưa đến trước mặt Lâm Bình quận chúa, nắm tay nàng cười giải thích quy tắc trò chơi, "Năm đó biểu tỷ chơi trò này bách phát bách trúng, đến nay muội vẫn không quên tư thế oai hùng của tỷ trước kia."

"Đó đã là chuyện cũ rồi," Lâm Bình quận chúa rút lấy mũi tên từ tay Mẫn Huệ quận chúa, đi đến ném mũi tên về phía bình rượu nhưng không vào, nàng thản nhiên cười nói, "Gần hai năm nay không chơi trò này rồi nên cảm thấy lạ tay."

Hoa Tịch Uyển nghe thế, đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, thế gia mở tiệc chiêu đãi tân khách, bình thường đều chơi những trò lịch sự tao nhã như ném tên vào bình rượu này, Lâm Bình quận chúa đến Giang Thành bốn năm, làm sao ngay cả trò chơi bình thường của thế gia cũng không chơi?

Đợi rượu bưng lên, Lâm Bình quận chúa cũng không khước từ, đưa tay áo che chén rượu uống cạn, rồi lau khóe miệng nói: "Mọi người đến chơi đi, ta đây tài nghệ là không tốt lắm."

Mọi người thấy thế liền nói đùa vài câu, lại quay đầu nhìn về phía Hoa Tịch Uyển. Tuy rằng kĩ thuật ném tên vào bình rượu của nàng không được tốt, nhưng sức lực lại không tệ.

Dưới sự trợ giúp của Yến Tấn Khâu, mũi tên thứ hai vẫn rơi ra ngoài như cũ, nàng tỏ ra không bận tâm nói: "Xem ra cả đời này ta cũng không có hy vọng tinh thông trò ném tên vào bình rượu này được."

Nàng vừa nói xong, nhóm nữ quyến lại một phen cười ra tiếng, Yến Tấn Khâu cũng cười lắc đầu, nói với mọi người: "Ta thật sự sắp đạt tới cảnh giới ngàn chén không say rồi." Nói xong, không đợi mọi người nhắc nhở, lập tức uống cạn ba chén rượu đầy.

Lâm Bình quận chúa nhìn ba chén rượu không trên mâm rượu, bỗng cảm thấy chén rượu mình vừa uống đang thiêu đốt yết hầu nàng, khó chịu vô cùng, ngay cả đầu lưỡi thấy cay đắng.

Sau một phen náo nhiệt, mọi người đến tiền thính dùng cơm. Cơm no rượu say lại bắt đầu xem diễn nghe khúc, mới nghe đến một nửa đã có thái giám trong cung đến truyền khẩu dụ của hoàng hậu, triệu Đoan Hòa công chúa và Lâm Bình quận chúa tiến cung.

Nếu chủ nhà phải đi, đương nhiên quan khách sẽ không tiếp tục lưu lại, mọi người đều ngồi trên xe ngựa rời khỏi điền trang của công chúa.

Hoa Tịch Uyển ngồi trong xe ngựa nhìn đường phố náo nhiệt bên ngoài, cũng không xem sắc mặt Yến Tấn Khâu thế nào mà nói: "Tấn Khâu, có phải trưởng tỷ hiểu lầm ta chuyện gì không?"

Yến Tấn Khâu nắm lấy tay nàng, trả lời: "Không cần nghĩ nhiều."

Hoa Tịch Uyển quay đầu lại nhìn hắn, cười cười không nói gì.

"Nàng là nữ chủ nhân của Hiển quận vương phủ, người khác có hiểu lầm nàng hay không cũng không quan trọng, chỉ cần ta không hiểu lầm nàng là được," Hắn đưa tay chỉnh cây trâm cài giúp nàng, "Chỉ cần ta nguyện ý tin tưởng là được, người khác nghĩ thế nào ta không quan tâm."

Ý nghĩa câu này là, người khác nói thế nào hắn cũng không để trong lòng, cũng sẽ chịu ảnh hưởng bởi ai cả, hơn nữa sẽ luôn nguyện ý che chở nàng?

Hoa Tịch Uyển mỉm cười như cũ, nàng biết Yến Tấn Khâu không phải là người đơn giản như vẻ ngoài, mà Yến Tấn Khâu cũng cố ý để nàng phát hiện ra điểm này. Yến Tấn Khâu hi vọng mình đứng cùng chiến tuyến với hắn sao? Đáng tiếc nàng rất lười, ngay cả đứng cũng không nguyện ý, làm sao còn có thể ra tới chiến trường?

Xe ngựa về tới quận vương phủ, Hoa Tịch Uyển vừa xuống xe đã thấy xe ngựa của nhị thúc trước cửa, nàng dừng chân lại, nhìn thoáng qua Yến Tấn Khâu bên cạnh, sau đó cùng hắn sóng vai đi vào cửa lớn quận vương phủ.

21. Chương 21: Biểu Hiện Giả Dối

Edit & Beta: Hoa Tuyết

Quả nhiên, Hoa Tịch Uyển và Yến Tấn Khâu vừa bước vào cửa phủ đã có hạ nhân báo lại rằng nhị phu nhân Hoa phủ đến phủ đã gần hai canh giờ rồi.

"Ta biết rồi" Hoa Tịch Uyển không đợi Yến Tấn Khâu mở miệng, đã nói thẳng: "Tấn Khâu bận rộn, nhị thẩm để ta tiếp được rồi." Việc này chỉ có nàng ra mặt sẽ đơn giản hơn rất nhiều, những nếu có thêm Yến Tấn Khâu thì sự việc khó lòng mà từ chối được.

Yến Tấn Khâu bình thường luôn luyến tiếc tách khỏi Hoa Tịch Uyển, hôm nay lại không do dự lập tức gật đầu rồi mang đám người Mộc Thông rời đi, đem sự việc cho Hoa Tịch Uyển toàn quyền quyết định.

"Ta đi thư phòng, có chuyện gì nàng cứ cho người đến báo ta biết." Yến Tấn Khâu chỉ thiếu điều nói thẳng rằng đừng sợ gì cả, cho dù có chuyện gì hắn cũng sẽ chống lưng cho nàng.

Hoa Tịch Uyển gật đầu, sau đó sai hạ nhân cho mời Trương thị đến sườn điện chờ, còn nàng vào nội thất thay quần áo sẽ đến gặp khách sau.

"Quận vương phi, hiện tại nhị phu nhân đến đây có phải vì chuyện Trương công tử bị mưu sát không?" Tử Sam dùng một bộ trâm vàng hồ điệp mạ ngọc cài lên búi tóc của Hoa Tịch Uyển, "Từ trước đến nay nhị phu nhân luôn khoe khoang mình xuất thân từ dòng dõi thư hương tiếng tăm, xem thường phu nhân nhà chúng ta xuất thân từ thế gia võ tướng, sao bây giờ lại đến cầu xin người?"

"Nhân sinh trên đời, khó tránh khỏi việc phải hạ mình, thế nên thường ngày không được tự cao tự đại xem thường xuất thân của người khác, người xưa thường nói ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, chính là như thế." Hoa Tịch Uyển cũng không trách Tử Sam nói chuyện khó nghe, vị nhị thẩm Trương thị này của nàng ngày thường luôn xem thường mọi người, tỏ vẻ thanh cao tri thức, nhưng thực chất không có cốt cách tài hoa của người có ăn học, như vậy có gì để kiêu ngạo chứ?

Đeo trang sức xong, Hoa Tịch Uyển sờ đôi hoa tai huyết ngọc, lơ đãng nói, "Đi thôi."

Trên thực tế thì tâm nhãn của Trương thị cũng không lớn, mấy năm nay nàng biết bà ta luôn tỏ ra ngạo mạn với mẫu thân, nàng có thể lấy ơn báo oán với một người "thân thích" như vậy mới là chuyện lạ.

Trước sườn viện quận vương phủ, Trương thị nhìn cách bài trí trong phòng, bàn tay cầm chén trà có chút run rẩy, bộ dáng thanh cao thoát tục hiển nhiên đã biến mất không chút tăm hơi. Hoa Y Liễu thấy bà như vậy bèn cầm tay bà nói: "Mẫu thân, người đừng vội, đường tỷ sẽ tới nhanh thôi."

"Y Liễu, con hãy nói chuyện với quận vương phi thật đàng hoàng vào, nàng luôn đối xử tốt với các con, con mà nói nàng nhất định sẽ quan tâm hơn," Trong lòng Trương thị hiểu rõ Hoa Tịch Uyển luôn để ý việc mấy năm qua bà cư xử ngạo mạn với đại tẩu, tuy rằng nha đầu này không nói nhiều nhưng bà có thể thấy được thái độ của nàng với bà rất lạnh nhạt, hẳn là do nàng để bụng chuyện này.

Trong lòng Hoa Y Liễu khổ sở, hôm nay mẫu thân đưa nàng theo đại khái là muốn nàng cầu tình đường tỷ. Nghe mẫu thân căn dặn, nàng lại cảm thấy vô cùng khó xử. Đều là nữ nhi Hoa gia, nàng nhờ nhà ngoại Trương gia danh giá mà người đến cầu thân muốn đạp nát cửa nhà; ngược lại trưởng nữ Hầu phủ Hoa Tịch Uyển bị bên ngoài đồn đãi lung tung, cộng thêm nhà ngoại là thế gia võ tướng, không được những gia tộc thư hương ưa thích cho nên ít người hỏi tới. Mặc dù nàng biết lời đồn bên ngoài là thất thiệt, nhưng trong nội tâm cũng mơ hồ vui sướng, bằng không vào buổi lễ bách hoa năm trước, khi Mẫn Huệ quận chúa dò hỏi nàng thực hư về lời đồn, nàng đã không cố ý ám chỉ để Mẫn Huệ quận chúa tin vào đồn đãi.

Nàng nhớ ngày đó khi trở về, trong lòng nàng có chút hối hận, sau đó luôn cảm thấy có lỗi, mãi đến mấy tháng sau, khi hoàng thượng ban hôn cho Hoa Tịch Uyển, nàng mới hết áy náy. Ít nhất đường muội cũng không vì lời đồn bên ngoài mà chịu thiệt, ngược lại có thể gả cho Hiển quận vương, người được rất nhiều nữ nhân ái mộ, đây là chuyện nhiều khuê nữ cầu cũng không được.

Nàng vốn đang vui mừng, thì hiện tại phải nhìn người mẫu thân cao ngạo của mình phải khúm núm cầu tình trước Hoa Tịch Uyển, thậm chí nàng cũng bị liên lụy vào, niềm vui kia dần dần hóa thành ngũ vị tạp trần*, đâm vào lòng khiến nàng đau nhói.

(Ngũ vị tạp trần: năm vị: ngọt, chua, cay, đắng, mặn; ý nói nhiều cảm xúc lẫn lộn khó tả.)

Lúc Hoa Y Liễu đang ngây người thì ngoài cửa truyền vào tiếng vấn an của nhóm tỳ nữ, nàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Hoa Tịch Uyển được một đám tỳ nữ mỹ mạo vây quanh đi đến, sức phục lộng lẫy, quý khí bức người.

Trương thị thấy Hoa Tịch Uyển tiến vào, có chút cứng ngắc đứng từ trên ghế lên, còn chưa kịp hành lễ đã bị Bạch Hạ đỡ dậy.

"Nhị thẩm, đường tỷ," Hoa Tịch Uyển cười với hai người, rồi ra hiệu cho nhóm tỳ nữ đỡ hai người ngồi xuống, "Hôm nay ta đi điền trang của Đoan Hòa công chúa, không biết hai người đến chơi, để hai người phải đợi lâu rồi."

"Đâu có, là do chúng tôi không được mời mà đường đột tới, có liên quan gì đến quận vương phi ngài đâu," Trương thị miễn cưỡng cười nói, "Ta đã nghe gia mẫu kể về việc hôm qua, chắc khiến cho quận vương phi sợ hãi rồi."

"Sự việc tày trời như thế, không ai muốn nó xảy ra, xin nhị thẩm nén bi thương," Hoa Tịch Uyển thở dài, "Trương đại nhân và Trương phu nhân vẫn khỏe chứ?"

Trương thị đưa tay lau vành mắt ửng đỏ, giọng nói có chút khàn khàn, nhưng có gắng không để thanh âm run rẩy, nói: "Mẫu thân vừa hồi phủ đã ngã bệnh, thái y nói là do tâm bệnh. Đệ đệ là con trai độc nhất trong nhà, từ trước đến nay cha mẹ luôn rất thương yêu, hiện giờ nó gặp phải chuyện này, hai người họ làm sao có thể chấp nhận được. Hôm nay ta đến, cũng là mong quận vương phi có thể nói vài câu với quận vương gia giúp mẫu thân ta, chúng tôi không mong gì nhiều, chỉ mong đệ đệ chết được nhắm mắt."

"Người một nhà cần nói mấy lời khách sáo này, ta nghe nói hoàng thượng đã hạ chỉ cho Thịnh quận vương hiệp lực với Đại Lý Tự điều tra vụ án này, mặc dù quận vương gia nhà ta không giám thị việc này, nhưng vẫn có thể hỏi giúp người vài câu," Hoa Tịch Uyển khẽ cau mày nói, "Từ trước đến nay Thịnh quận vương thanh minh chính trực, tin chắc hắn có thể tra ra được manh mối sự tình."

Trương thị biết hoàng thượng đã hạ chỉ giao việc này cho Thịnh quận vương xử lý, nếu Hiển quận vương can thiệp quá mức sẽ không tốt, nhưng từ trước đến nay Trương gia bọn họ không thân cận với người hoàng tộc lắm, Thịnh quận vương lại lạnh tâm lạnh tính, bọn họ không có cách nào cầu cứu, đành phải đến Hiển quận vương phủ.

Bà vốn lại định cầu xin Hoa Tịch Uyển giúp bọn họ biết quy trình tra án tử, nhưng bà biết, cho dù Hoa Tịch Uyển có đồng ý việc này, thì Hiển quận vương muốn giúp và không thể giúp, cho nên cứ do dự mãi, luôn miệng nói tạ ơn.

"Sắc trời đã không còn sớm, nhị thẩm cùng đường muội lưu lại dùng cơm đi," Hoa Tịch Uyển nhìn sắc trời bên ngoài, "Mặc dù hàn xá không có món quý hiếm gì, nhưng vẫn có chút rau quả bốn mùa."

Tuy rằng nội tâm Trương thị muốn lập tức nhận lời, nhưng bà biết nếu thật sự làm vậy, mặc kệ Hiển quận vương có thể hay không, cũng sẽ coi thường bà.

"Thiện ý của quận vương phi chúng tôi vốn không nên từ chối" Trương thị cười nói, "Nhưng bỉ phủ của chúng tôi cũng đã làm đồ ăn xong, chúng tôi không quấy rầy quận vương phi và quận vương gia nữa."

"Nếu đã vậy, ta cũng không cứng rắn lưu nhị thẩm và đường tỷ nữa" Hoa Tịch Uyển được Bạch Hạ đỡ tay đứng lên, nói "Sắc trời không còn sớm, ta không tiện tiễn xa."

"Xin quận vương phi dừng bước," Trương thị đứng lên theo, phúc thân với Hoa Tịch Uyển, "Việc này xin làm phiền."

Hoa Tịch Uyển đáp lễ, lại tiễn Trương thị va Hoa Y Liễu ra sườn điện, rồi dừng bước lại nhìn theo hai người đi xa, sau đó mới thản nhiên mở miệng nói: "Quay về chính viện thôi."

Ngồi trên xe ngựa rời quận vương phủ, Trương thị cười khổ, tuy rằng Hoa Tịch Uyển vừa rồi rất khách khí, nói chuyện tử tế, thực tế lại chưa đáp ứng điều gì cả, nhưng bà không tìm lý do để nói tiếp, cũng không mặt mũi tiếp tục cầu xin. Lúc trước chính bà xem thường xuất thân đại tẩu, hiện giờ lại đi cầu tình nữ nhi của người ta vốn đã rất xấu hổ lắm rồi.

Hoa Tịch Uyển không sập cửa vào mặt bà đã xem như có hàm dưỡng tốt. Nếu là bà, chỉ sợ làm không được như vậy.

"Mẫu thân, Tịch Uyển đã đồng ý giúp đỡ, người đừng buồn nữa" Hoa Y Liễu ôn nhu an ủi, "Mặc dù chuyện của cậu khó có thể chấp nhận, nhưng người cũng phải chú ý sức khỏe bản thân."

Trương thị vỗ vỗ tay nàng, nhìn đôi mắt ngây thơ của nàng cũng không tiện nói rõ rằng vừa rồi ngoài mặt Hoa Tịch Uyển nói chuyện có vẻ dễ nghe, nhưng thực tế chưa đồng ý giúp đỡ điều gì, vì thế cuối cùng bà chỉ thở dài.

Vốn dĩ trước kia bà cảm thấy mặc dù nữ nhi mình tướng mạo không bằng Hoa Tịch Uyển, tài hoa không bằng Hoa Sở Vũ, nhưng ít ra là một người ôn nhu chu đáo, hiện giờ so sánh với Hoa Tịch Uyển, bà mới phát hiện mình đã dạy nữ nhi quá mức đơn thuần, ngày sau xuất giá phải làm thế nào mới tốt đây.

Trong chính viện, sau khi Hoa Tịch Uyển và Yến Tấn Khâu dùng bữa tối xong, thì ngồi ở bàn đá bên ngoài vừa ngắm trăng vừa nói chuyện phiếm.

Hoa Tịch Uyển ngại ghế đá quá cứng ngồi không thoải mái, cho nên cố ý sai Bạch Hạ lót thêm một cái đệm mềm, một tay nàng chống má, nhìn vầng trăng sáng tỏ trên bầu trời, lười biếng nghe Yến Tấn Khâu, bản thân không nói lời nào.

"Khi ta còn bé đánh nhau với thứ đệ, thiếu chút nữa rơi vào hồ nước trong phủ" Yến Tấn Khâu rót cho mình một chén trà, thổi thổi rồi nhấp một ngụm, "Về sau phụ vương mất, khi thứ đệ và ta phân phủ, ta lập tức cho người lấp cái hồ kia lại."

Ở mấy phủ khác, con vợ kế so với con trai trưởng dù không thể sánh bằng nhưng cũng không quá thua kém, vậy con trai trưởng của Hiển vương phủ có thể lật đổ con của vợ kế hoàn toàn như thế, thật là thú vị.

Giống như biết được suy nghĩ trong lòng Hoa Tịch Uyển, Yến Tấn Khâu thảnh thơi vuốt ve chén trà trong tay: "Dù mẫu thân của ta mất sớm, nhưng vì từ nhỏ ta được hoàng tổ mẫu nuôi dưỡng, cho nên cũng không thân thiết với bào tỷ. Sau khi hồi phủ, bởi vì ta là trưởng tử duy nhất trong phủ, bọn hạ nhân rất nịnh bợ ta, điều đó làm cho bào tỷ và thứ đệ không cam lòng, thường xuyên ầm ĩ náo loạn với ta."

"Sau đó thì sao?" Hoa Tịch Uyển thấy Yến Tấn Khâu nhếch môi cười, bèn hỏi "Phụ vương có biết việc này không?"

"Tuy rằng ông chỉ quản lý sơ hậu trạch, nhưng cũng biết được việc này" Nhắc tới Hiển vương, ngữ khí Yến Tấn Khâu rất bình thản, "Sau đó thứ đệ và bào tỷ bị trách cứ, mẫu thân của thứ đệ cũng bị phụ vương chán ghét vứt bỏ. Vì tránh tình huống bất phân trưởng- thứ, phụ vương ngày càng lạnh nhạt với thứ đệ, trước khi chết cũng chỉ phân cho hắn vài phần tài sản."

Yến Tấn Khâu phong đạm vân kinh kể lại, tựa hồ sự việc không quan hệ gì với hắn, nhưng Hoa Tịch Uyển có thể nhìn ra trong nụ cười tao nhã của nam nhân trước mắt này, có gì đó lạnh lẽo đến rợn người.

22. Chương 22: Hoài Nghi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit & Beta: Hoa Tuyết

Sáng sớm khi tỉnh lại, Hoa Tịch Uyển vừa mở mắt ra đã thấy Yến Tấn Khâu ngồi ở mép giường nhìn mình cười tươi, nàng mỉm cười một cái rồi trở mình tránh đi ánh mắt của hắn, sau đó nhoài người nằm trên cái gối mềm êm ái, nói: "Hôm nay chàng không vào triều sao?"

"Hôm nay hoàng thượng không khoẻ nên không thượng triều," Yến Tấn Khâu đưa tay vén mấy sợi tóc đen mượt dán trên mặt nàng ra sau, ngón cái mơn trớn dấu vết hồng hồng sau tai nàng, ôn nhu cười nói, "Thức dậy ăn sáng thôi."

Toàn thân Hoa Tịch Uyển mềm nhũn bổ nhào trên giường, mày nhăn lại nói: "Không muốn động đậy."

Yến Tấn Khâu khẽ cười thành tiếng, cúi người vừa nhẹ nhàng hôn lên trán nàng vừa nói: "Ngủ nhiều quá không tốt cho sức khỏe, ăn trưa xong chúng ta lại ngủ tiếp."

Mấy nha hoàn hầu hạ trong phòng nhìn thấy hành động thân mật của hai chủ tử, xấu hổ cúi đầu, quận vương gia đối với quận vương phi thật ôn nhu, săn sóc.

"Cả đời người có vài sở thích" Hoa Tịch Uyển không tình nguyện ngồi dậy, nói "Có người yêu thích quyền lợi, có người yêu thích tiền bạc, có người yêu thích sắc đẹp, còn ta đây không có sở thích cao sang gì, chỉ thích ăn và ngủ, nếu không có hai thứ này, quả thực là sống không bằng chết."

"Nói bậy bạ gì đó," Yến Tấn Khâu nhíu nhíu mày, nhưng thấy vẻ mặt Hoa Tịch Uyển còn ngái ngủ chưa tỉnh, đành bất đắc dĩ thở dài, "Có ta ở đây, chắc chắn sẽ bảo đảm cho cả đời nàng luôn được ăn ngon ngủ tốt, vô tư vô lo, không phải sống ưu thương."

"Bởi vì có Tấn Khâu che chở cho ta nên ta mới dám nói như vậy đó." Hoa Tịch Uyển mỉm cười nằm sấp lên đùi Yến Tấn Khâu, "Có lẽ là do có chỗ dựa nên không biết sợ?"

Yến Tấn Khâu lại lần nữa khẽ cười thành tiếng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen mượt của nàng, ánh mắt tựa như triền miên, lại tựa như ôn nhu vô hạn.

Ngón tay Hoa Tịch Uyển như có như không gãi gãi lên mấy hoa văn thêu trên áo choàng của hắn, gương mặt ngập tràn hạnh phúc.

Hạ nhân trong phòng nhìn thấy cảnh này, cực kỳ hâm mộ nghĩ thầm, thần tiên quyến lữ bất quá cũng chỉ thế mà thôi.

Ngoài phủ Hiển quận vương, Yến Bá Ích ghìm dây cương, xoay người xuống ngựa, tùy tiện ném mã tiên trong tay cho tùy tùng phía sau, rồi thản nhiên nói: "Gõ cửa đi."

Thị vệ canh giữ phủ Hiển quận vương đã sớm nhận ra Yến Bá Ích, không chờ hạ nhân của hắn gõ cửa, đã có người gác cổng mở cửa ra, sau đó một quản sự có thân phận tiến lên hành lễ, nói: "Tiểu nhân gặp qua Thịnh quận vương."

"Quận vương gia nhà các ngươi có trong phủ không?" Thịnh quận vương liếc mắt nhìn tên quản sự này, quần áo chỉnh tề, lời nói và hành động đúng lễ nghi phép tắc, có thể nhìn ra được quý phủ rất có quy củ.

"Hồi bẩm Thịnh quận vương, quận vương gia có ở trong phủ, mời ngài vào phủ chờ một chút, tiểu nhân lập tức cho người đi bẩm báo với quận vương gia nhà chúng tôi" Quản sự khom người làm ra một tư thế mời vào, khóe mắt khẽ đảo qua đám tùy tùng và thị vệ theo sau Thịnh quận vương rồi nhanh chóng rũ mắt xuống.

"Làm phiền." Yến Bá Ích gật đầu với quản sự, nhấc chân đi vào.

"Không dám, không dám," Quản sự cúi người càng thấp hơn, dẫn Thịnh quận vương đi về phía chính viện vương phủ.

Trong nội viện, Hoa tịch Uyển vừa dùng xong đồ ăn sáng, vừa súc miệng rửa tay, vừa nói: "Nếu hôm nay Tấn Khâu không cần ra ngoài, chi bằng theo giúp ta đi cho cá chép ăn đi."

"Được." Yến Tấn Khâu đang lau tay, nghe Hoa Tịch Uyển đề nghị vậy thì lập tức đồng ý, "Đúng rồi, mấy ngày trước ta đã sai Mộc Thông mua mấy bộ trang sức cho nàng, làm sạch mấy bộ trang sức trong nhà kho, buổi chiều ta sai người mang đến cho nàng, thích thì dùng, không thích thì để lại thưởng cho hạ nhân."

Nghe thế, Hoa Tịch Uyển cũng không khuyên Yến Tấn Khâu phải tiết kiệm hay nói mình không thích trang sức này nọ, chỉ thản nhiên gật đầu nói: "Nhiều trang sức như vậy, khi nào ta mới dùng hết được?"

"Không sao, không dùng hết thì mỗi ngày nhìn ngắm cũng được" Yến Tấn Khâu cười nói, "Cả vương phủ này đều là của nàng, nàng thích làm gì thì làm."

Hoa Tịch Uyển đang chuẩn bị mở miệng trả lời thì thấy một quản sự nhất đẳng vội vàng đi đến, hành lễ với hai người rồi nói: "Quận vương gia, quận vương phi, Thịnh quận vương tới chơi."

"Thịnh quận vương?" Nụ cười trên mặt Yến Tấn Khâu nhạt đi, từ trước đến nay, hắn và Yến Bá Ích nước giếng không phạm nước sông, càng không nói có bao nhiêu giao tình. Hiện tại, vị này ngay cả thiệp cũng không đưa đến lại trực tiếp tới cửa, xem ra không phải chuyện tốt lành gì. Hắn cười áy náy với Hoa Tịch Uyển, đứng dậy nói, "Ta sẽ quay lại ngay."

Hoa Tịch Uyển khẽ gật đầu, nhìn theo bóng dáng Yến Tấn Khâu xa dần, chậm rãi buông cái khăn lau tay xuống, ngồi một lúc lâu rồi chỉnh cây trâm phượng hoàng ngậm châu lại, nói với Bạch Hạ: "Đi tới đó xem một chút."

Tuy Bạch hạ không rõ vì sao chủ tử lại đột nhiên quyết định đi chính điện, nhưng vẫn theo ý nàng dẫn theo mấy đại nha hoàn hầu hạ nàng đi ra.

Khi Yến Tấn Khâu đi vào chính viện, đã thấy Yến Bá Ích ngồi trên ghế dành cho khách, trong tay cầm ly trà nhưng không uống, hắn cười nhạt đến gần rồi hành lễ nói: "Sao hôm nay đường huynh lại có thời gian ghé hàn xá chơi vậy?"

Yến Bá Ích đứng dậy đáp lễ nói: "Hôm nay ta đến quấy rầy đường đệ là vì vụ án của Trương công tử, ta có chút vấn đề muốn hỏi đường đệ, ngươi có thể giải thích nghi hoặc giúp ta được không?"

"Đường huynh không rõ vấn đề gì?" Yến Tấn Khâu ngồi xuống vị trí chủ tọa, cười nói, "Nếu ta biết thì nhất định sẽ nói hết*."

(*Nguyên văn: Tri vô bất ngôn: biết gì đều nói hết)

Yến Bá Ích nhìn bộ dáng văn hoa thư sinh của Yến Tấn Khâu, con ngươi tối lại, nói: "Theo kết quả khám nghiệm tử thi cho biết, đầu lưỡi và con mắt của Trương công tử bị lấy đi đại khái khoảng nửa tháng trước, kẻ bắt Trương công tử thủ đoạn thập phần độc ác, sau khi dùng mọi cách tra tấn hắn, kẻ đó mới giết hắn vào mấy ngày trước mọi người phát hiện thi thể. Trong kinh, có thể sau khi giết người còn vô thanh vô tức ném thi thể ra đường lớn như thế, ngươi nói xem kẻ đó có thân phận gì?"

Yến Tấn Khâu nhíu mày nói: "Người này nếu có thể bắt người đi, tại sao còn đem thi thể ném trên đường lớn, chẳng lẽ là cố ý làm thế?"

"Có lẽ chỉ có hung thủ mới biết được," Yến Bá Ích lãnh đạm nói, "Không biết thời gian đó nửa tháng trước, ngươi đang làm gì?"

"Thịnh quận vương hỏi vậy là có ý gì?" Nụ cười Yến Tấn Khâu chợt tắt, vẻ mặt nghiêm túc nói, "Có một số việc nói rõ ràng thì tốt hơn."

"Bởi vì có người nói từng thấy ngươi phát sinh tranh chấp với Trương công tử, cho nên ta mới theo lệ đến hỏi ngươi, xin đường đệ hiểu cho," Yến Bá Ích nâng chung trà lên uống một ngụm, "Ta tin tưởng đường đệ nhất định sẽ cho ta một câu trả lời thỏa đáng."

"Thì ra là thế," Yến Tấn Khâu hơi bình tĩnh lại, "Đường huynh chắc không quên, hơn một tháng trước chính là thời điểm ta cưới quận vương phi, ngày Trương công tử mất tích đại khái là sau ngày thành thân của ta hai hoặc ba hôm."

"Là ba ngày sau," Yến Bá Ích đặt chén trà xuống, "Buổi chiều hôm đó ngươi còn đến phủ thái tử."

Yến Tấn Khâu sững sờ suy nghĩ, sau đó gật đầu, nói: "Hai năm nay Trương công tử tài hoa xuất chúng, khó tránh có chút cao ngạo, ngẫu nhiên có mạo phạm đến nhưng ta chưa bao giờ để trong lòng, dù sao đối phương cũng là thân thích bên nhà mẹ đẻ của quận vương phi nhà ta."

Trương công tử cho rằng Yến Tấn Khâu không tài hoa bằng hắn, chỉ vì tướng mạo xuất chúng mới được mọi người trong kinh thành sùng bái, cho nên thường dùng lời lẽ thơ văn phong tranh với Yến Tấn Khâu. Chỉ có điều dù trong lòng hắn không phục, nhưng lần nào phong tranh, hắn đều ở thế hạ phong, điều này làm Trương công tử vốn kiêu căng ngạo mạn khó chấp nhận được, cho nên khi nhắc tới Yến Tấn Khâu, hắn đều tỏ ra rất vô lễ.

Việc này Yến Bá Ích cũng biết đến, cho nên hắn không tiếp tục truy hỏi việc này nữa, mà lại nói, "Không biết ngày đó ngươi đến phủ thái tử bao lâu mới quay về phủ?"

Yến Tấn Khâu lắc đầu: "Việc này ta không nhớ rõ," Hắn cẩn thận suy nghĩ, "Có lẽ tùy tùng của ta còn nhớ, người đâu, đi truyền Mộc Thông đến đây."

"Quận vương gia không cần truyền Mộc Thông làm gì, tuy rằng Mộc Thông lanh lợi cơ trí, nhưng cũng khó mà nhớ được mấy chuyện nhỏ nhặt này."

Yến Bá Ích nghe ngoài cửa vào giọng nói của nữ nhân, nên ngẩng đầu nhìn ra cửa đại điện thì thấy một nữ nhân mặc bộ cung trang hoa văn hạc phi tường vân, theo mỗi bước chân, cánh phượng trên cây trâm cài cũng lay động theo.

(Hạc phi tường vân đại loại thế này nhỉ)

"Hoa thị gặp qua đường bá," Nữ nhân mặc cung trang thi lễ với hắn một cái, sau đó cười nói, "Quấy rầy nhị vị nói chuyện rồi, chỉ là nghe hạ nhân nói đường bá đến đây vì vụ án của Trương công tử, nên ta tới nghe một chút, dù sao Trương gia cũng là thông gia với Hoa gia ta."

Yến Bá Ích thu hồi tầm mắt, đáp lễ nói: "Đường đệ muội khách khí, ta chỉ tới hỏi một số việc thôi."

"Sớm đã nghe danh đường bá chính trực ngây thẳng, ta đương nhiên không hoài nghi cách làm việc của đường bá, chỉ là việc này có liên quan đến phu quân ta và thân thích bên gia mẫu, cho nên ta không thể không ra mặt," Hoa Tịch Uyển ngồi xuống cái ghế bên cạnh, nói: "Bởi vì ngày đó là ngày thứ ba ta thành thân, hôm sau là ngày ta lại mặt, tâm tình có chút khẩn trương nên ta đặc biệt nhớ rõ ngày hôm đó. Ta nhớ ngày đó quận vương gia nhà ta đột nhiên bị thái tử gọi đi, sau đó nghe người báo lại chàng phải lại phủ thái tử dùng cơm, ai ngờ trước bữa tối quận vương gia đã trở lại, sau lại tới thư phòng nửa canh giờ thì về phòng dùng bữa tối với ta, lúc ấy ta còn cố ý dặn phòng ăn làm thêm mấy món quận vương gia thích."

"Một khi đã như vậy, ta không quấy rầy đường đệ và đường đệ muội nữa, cáo từ." Yến Bá Ích đứng dậy thi lễ, nói vài câu khách khí với vợ chồng hai người rồi rời khỏi phủ Hiển quận vương.

Ra khỏi phủ Hiển quận vương, tùy tùng Thanh Hà phía sau hắn nói: "Quận vương gia, chúng ta còn điều tra Hiển quận vương tiếp không?"

"Vẻ mặt hắn tự nhiên, tuy rằng rất phiền não vì bị việc này liên lụy tới, nhưng hắn vẫn không nhớ rõ những chuyện xảy ra ngày hôm đó, chứng tỏ ngày hôm đó không có đặc biệt gì với hắn. Hắn cũng không cố ý ghi nhớ thời gian hoặc bịa ra khoảng thời gian để ứng phó khỏi sự hoài nghi của người khác." Sắc mặt củaYến Bá Ích lạnh lùng, không nói tiếp nữa, nếu việc này thật sự có liên quan tới Yến Tấn Khâu mà hắn ta còn có thể có thể bày ra phong thái này thì tâm tư người này thật sự quá mức thâm trầm, hơn nữa đã sớm xóa sạch những điểm đáng ngờ, cho dù hắn có tra cũng tra không ra được điều gì nữa.

Thanh Hà cũng hiểu việc này không liên quan tới Hiển quận vương, Hiển quận vương là người phong độ văn nhã, làm sao có thể chỉ vì mấy lời của Trương công tử mà phải lấy mạng hắn. Lại nói, Trương công tử bất kính với Hiển quận vương đã lâu, nếu muốn giết thì Hiển quận vương đã giết chết hắn từ lâu, sao phải đợi đến ngày tân hôn mà hành động?

Hắn nhớ tới mấy lời của Hiển quận vương phi, nhịn không được nói: "Quận vương gia, vừa rồi Hiển quận vương phi có đề cập đến việc thái tử mời Hiển quận vương ở lại dùng bữa tối, nhưng là đột nhiên thay đổi chủ ý, ngài nói có thể hay không vì..." Dù sao việc mời người khác dùng cơm, người ta đã tới nửa đường rồi còn đổi ý, bình thường chẳng ai làm vậy cả.

"Câm miệng," Thịnh quận vương lập tức trầm mặt mắng, "Việc này không liên quan đến thái tử."

"Phải" Thanh Hà lập tức cúi đầu.

23. Chương 23: Tức Giận

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit & beta: Hoa Tuyết

"Quận vương gia, chàng về rồi à?" Hầu thị đang ngồi bên cửa sổ thêu túi hương, thấy Yến Bá Ích vào nhà thì lập tức bỏ những thứ trong tay qua một bên, tiếp nhận chén trà từ tỳ nữ mang đến trước mặt Yến Bá Ích, thấy sắc mặt hắn không được tốt, bèn quan tâm hỏi, "Có chuyện gì không hài lòng sao?"

"Không có việc gì," Yến Bá Ích nhận lấy chén trà uống một ngụm, phất tay cho hạ nhân trong phòng lui ra hết mới mở miệng nói, "Án tử này liên lụy rất rộng, mấy ngày tới nếu có ai đến phủ hỏi tỉ mỉ cụ thể về tình hình vụ án, nàng cứ làm như không biết gì cả."

Vì bình thường Yến Bá Ích rất ít chủ động đề cập mấy chuyện bên ngoài với Hầu thị, cho nên nghe hắn nguyện ý nói việc này với mình, trong lòng Hầu thị rất mừng rỡ, lập tức lo lắng hỏi, "Chẳng lẽ hung thủ là người thế gia?"

Yến Bá Ích lắc đầu, không muốn nói tiếp, "Gọi hạ nhân dọn thiện đi."

Hầu thị thấy thế, biết hắn sẽ không tiếp tục bàn luận chuyện bên ngoài với mình nữa, đáy lòng có chút mất mát, nhưng vẫn đi gọi hạ nhân an bài bữa tối, lại hầu hạ Yến Bá Ích thay ngoại bào.

Sau khi hai người im lặng dùng xong bữa tối, Hầu thị thấy Yến Bá Ích vẫn chưa rời đi, nên hơi do dự nói: "Quận vương gia, sắc trời còn sớm, chi bằng đi ra vườn hoa dạo một chút, nghe hạ nhân nói linh lan trong

vườn đang nở rộ, vừa thơm lại xinh đẹp…"

"Ngày mai nói sau, ta còn muốn đi Đại Lý Tự phá án," Yến Bá Ích từ trên ghế đứng lên, sắc mặt lạnh nhạt nói, "Phiền nàng tốn nhiều tâm tư cho quý phủ rồi."

"Chàng nói gì vậy" Hầu thị ôn nhu đeo túi hương chống muỗi vào bên hông hắn, "Ta là quận vương phi của chàng, quản lý vương phủ là chức trách của ta, có gì phiền chứ. Tuy đã đầu hạ, nhưng ban đêm vẫn có gió lạnh, chàng chú ý đừng để lạnh."

Yến Bá Ích ừ một tiếng, chờ đeo túi hương xong lập tức bước ra khỏi phòng.

Hầu thị nhìn căn phòng trống rỗng, nụ cười trên mặt dần biến mất. Nàng ngơ ngác nhìn ra cửa sổ, nhớ tới phủ thái tử có vô số thiếp thất, lại nghĩ tới hai người thông phòng không được sủng ái trong quý phủ mình, nhất thời những phiền muộn trong lòng biến mất không thấy tăm hơi.

Trong phủ Hiển quận vương, Mộc Thông sai hạ nhân trộm vớt mấy con cá chép gấm bị no chết do quận vương gia và quận vương phi cho ăn quá nhiều ra khỏi ao, lại thay vào đó mấy con cá chép gấm xinh đẹp khỏe mạnh khác, xong xuôi mới trộm thở phào nhẹ nhõm. Nội trong hai canh giờ ngắn ngủi, phải tìm nhiều cá chép gấm vảy màu rực rỡ xinh đẹp khỏe mạnh như vậy về thật không dễ dàng, nhưng quận vương gia lại hạ lệnh không được để cho quận vương phi phát hiện hồ cá có điểm bất thường, làm hắn lo lắng muốn chết.

"Mộc tổng quản, làm sao với số cá chép chết này bây giờ?" Gã sai vặt nhìn nửa thùng cá lật bụng chết, không biết phải làm sao.

"Đương nhiên là chôn, việc nhỏ như vậy cũng phải để ta dạy ngươi sao?" Mộc Thông không kiên nhẫn xua tay, "Được rồi, xử lý nhanh lên, đừng để quận vương phi nhìn thấy."

"Dạ," Gã sai vặt không dám trì hoãn, cùng một gã sai vặt khác khiêng nửa thùng cá vội vàng rời đi.

Mộc Thông phủi mấy giọt nước dính trên ngoại bào, lấy khăn lau tay, rồi nói với mấy hạ nhân ở đây: "Làm rất tốt, nhưng nếu ai lắm mồm thì sau này không cần nói chuyện nữa."

"Dạ," Đám hạ nhân rùng mình một cái, hận không thể vùi đầu vào cổ.

Mộc Thông liếc nhìn bọn họ một cái, cảm thấy rất hài lòng với thái độ thành thật của bọn họ, rồi mới xoay người đi về hướng chính viện. Vào tới chính viện, chỉ thấy cảnh quận vương gia và quận vương phi đang ngồi bên bàn đá trong viện, một người vẽ tranh, một người thưởng thức trái cây trong đĩa.

Trong kinh, có người nào không biết Hiển quận vương vô cùng am hiểu vẽ tranh, thậm chí không ít người mong có vinh hạnh có được tác phẩm của quận vương gia, chỉ tiếc Hiển quận vương rất ít vẽ tranh vì người khác, mặc dù trong phủ chất đầy bức tranh, tranh treo khắp phòng, nhưng cũng không lưu hành ra ngoài.

Hoa Tịch Uyển thấy Yến Tấn Khâu vẽ vài nét bút đã phát ra một bức tranh thủy tiên đồ, nàng ngắm tỉ mỉ tường tận vài lần, rồi đút cho Yến Tấn Khâu một miếng xoài ngọt, nói: "Trước kia nghe người ta đồn Tấn Khâu chàng tự tiện múa vài đường cũng thành bức tranh, ta còn tưởng những người đó vì muốn lấy lòng chàng mới nói như vậy, hiện tại xem ra đồn đãi không sai."

Yến Tấn Khâu không thích ăn ngọt nên nhanh chóng nuốt miếng xoài xuống rồi đặt cọ xuống, nói: "Còn nàng không giống nửa điểm so với lời đồn đại bên ngoài."

Hoa Tịch Uyển không chút để tâm mỉm cười, thuận tay đút hắn một miếng trái cây nữa, rồi buông đĩa trái cây trong tay xuống, nói: "Cho nên miệng lưỡi thế nhân đôi khi là chân lý, đôi khi lại không chút đạo lý, thật thật giả giả thị thị phi phi, phải tự mình nghe nhìn mới phán đoán chính xác được."

Mộc Thông thấy quận vương phi đút trái cây cho quận vương gia đến tận hai lần, nhịn không được âm thầm hít vào một hơi, hắn đi theo quận vương gia đã nhiều năm, biết đối phương không thích ăn ngọt, hôm nay lại mặt không đổi sắc ăn hết toàn bộ, có thể thấy được địa vị của quận vương phi trong lòng quận vương gia.

Thưởng họa xong, sắc trời cũng dần tối, Hoa Tịch Uyển thấy ánh trăng đã treo cao trên bầu trời, đột nhiên nói: "Câu hỏi của Thịnh quận vương hôm nay có chút kỳ quái."

Đuôi mày Yến Tấn Khâu khẽ nhúc nhích, vẻ mặt mang ý cười: "Sao?"

Hoa Tịch Uyển cũng mỉm cười, nói: "Chàng là quận vương gia, câu hỏi đó của hắn… nhìn thì có vẻ khá sắc bén, nhưng thực tế là tránh nặng tìm nhẹ." Yến Tấn Khâu đường đường là quận vương, nếu muốn âm thầm bắt Trương công tử thì cần gì phải chứng minh lúc ấy mình đang làm gì, chẳng lẽ bắt người còn cần hắn tự đi sao?

Thịnh quận vương gióng trống khua chiêng đến phủ Hiển quận vương hỏi chuyện, đã làm người ngoài thấy được hắn công chính nghiêm minh, dù Hiển quận vương có chút đáng ngờ hắn cũng sẽ tự mình tra hỏi, như vậy vừa không làm Yến Tấn Khâu thật sự chịu liên lụy, vừa không đắc tội với phủ Hiển quận vương.

Hoàng thất làm gì có ai công chính ngay thẳng, không màng danh lợi, nếu thực sự có người như vậy, chỉ sợ đã sớm làm người khác hiềm nghi, bị toàn bộ tộc nhân hoàng thất xa lánh chán ghét, chứ làm sao được như Thịnh quận vương, bên ngoài mang danh tài đức, trong triều làm mưa làm gió?

Tầm mắt Yến Tấn Khâu vẫn dừng trên người Hoa Tịch Uyển, chờ nàng nói xong, nụ cười của hắn càng thêm phức tạp: "Tịch Uyển nghĩ sao mà lại nói như thế?"

Nụ cười của Hoa Tịch Uyển không thay đổi, nói: "Chúng ta vốn là phu thê, có gì không thể nói ra chứ?"

"Đương nhiên không có gì không thể nói ra rồi," Yến Tấn Khâu đi đến bên cạnh nàng, nhẹ nhàng nhéo nhéo vành tai nàng, dấu ấn hồng hồng hắn để lại sau tai nàng tối qua giờ đã phai bớt, giọng nói có chút khàn khàn, "Sắc trời đã tối, chi bằng chúng ta nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Bọn hạ nhân nghe thế, đều im lặng lui lại mấy bước. Mộc Thông thấy thế cũng lui xuống theo, thân là hạ nhân, đầu tiên phải học cách quan sát, bằng không dù đầu óc có thông minh, tay chân có linh hoạt cũng đều vô dụng.

Chỉ sau một đêm, không ít người trong kinh thành đã biết chuyện Thịnh quận vương đến phủ Hiển quận vương tra án tử, mặc dù có người khen ngợi thái độ làm việc của Thịnh quận vương nghiêm túc cẩn thận, nhưng đa phần mọi người đều cảm thấy Hiển quận vương hoàn toàn vô tội, một người cao quý như vậy sao có thể làm ra việc tàn nhẫn đó, huống chi Trương công tử ở kinh thành đắc tội với không ít người, trong số những người bị hắn mạo phạm, lại có mấy người độ lượng được như Hiển quận vương.

Sự tình truyền tới quý phủ Hoa Trì Minh – nhị thúc của Hoa Tịch Uyển, Trương thị sau khi nghe xong nhất thời đứng ngồi không yên. Sáng hôm trước bà vừa nghe tin người của phủ Hiển quận vương đến Đại Lý Tự hỏi thăm về vụ án, hôm sau Thịnh quận vương đã hoài nghi Hiển quận vương, chẳng lẽ việc này là do bà gây nên?

Trong lòng bà đã sớm biết vì việc này mà đám người trong kinh không dám qua lại với bà, Hiển quận vương phái người đi dò hỏi giúp cũng vì nể mặt Hoa Tịch Uyển thôi, giờ làm hại Hiển quận vương bị nghi ngờ, không biết Hiển quận vương có vì vậy là oán giận quý phủ của bọn họ không?

Hoa Trì Minh từ hộ bộ trở về, thấy vẻ mặt Trương thị bất an, nên hỏi thăm vài câu, sau khi nghe rõ ngọn nguồn sự tình, hắn nhất thời tức giận đập vỡ cả bộ ấm trà.

"Bà làm như vậy không phải đã đẩy nhị điệt nữ vào hố lửa sao?" Sắc mặt Hoa Trì Minh đỏ bừng, nói: "Việc này người khác không tiện nhúng tay vào, hiện giờ Hiển quận vương bị liên lụy, không biết hắn có vì vậy mà giận chó đánh mèo với nhị chất nữ không đây?"

Trương thị bụm mặt khóc rống nói: "Ta không còn cách nào khác, tuy rằng Trương gia ta nhiều đời trong sạch, nhưng từ trước đến nay không dính đến chính sự, hiện giờ đệ đệ chết bất đắc kì tử, chẳng lẽ lại để cho hắn chết không được rõ ràng sao?!"

"Bà chỉ quan tâm tới Trương gia của bà, mà không nhớ Tịch Uyển là cháu gái ruột của ta sao?!" Những năm gần đây, Trương thị vẫn luôn thiên vị nhà mẹ đẻ, Hoa Trì Minh nể tình vợ chồng, không đành lòng trách mắng nặng lời, vậy mà bây giờ bà lại vì Trương gia mà làm hại chất nữ vô tội chịu liên lụy vào, cơn tức giận ẩn nhẫn bao năm qua rốt cục bùng nổ, "Tịch Uyển gả đến hoàng gia, vốn phải đề phòng cẩn thận trăm bề, nhưng bà làm thím lại hận không thể mang thêm phiền toái cho Tịch Uyển, chẳng lẽ bà thấy nó chưa đủ phiền sao? Nếu sau này bà còn vì mấy chuyện này mà đi tìm Tịch Uyển, thì đừng trách sao ta trở mặt!"

Trương thị vừa tức lại vừa sợ, lau nước mắt nói: "Hiển quận vương khoan dung nhân hậu, làm sao có thể vì chuyện nhỏ này mà giận chó đánh mèo với nhị chất nữ. Huống chi… huống chi nhị chất nữ dung mạo xinh đẹp, Hiển quận vương sẽ thương tiếc…"

"Câm miệng lại cho ta," Hoa Trì Minh mỏi mệt nhìn thê tử mình, hắn muốn nói tri nhân tri diện bất tri tâm, muốn nói lấy sắc thị quân có thể được bao lâu, nhưng đến cuối cùng đều hóa thành một tiếng thở dài. Hắn xoa tâm mi, nói: "Bà tự suy ngẫm lại đi, ta không muốn cãi cọ với bà nữa." Nói xong xoay người ra khỏi phòng.

"Cô nương," nha hoàn đứng phía sau Hoa Y Liễu nhìn lão gia vội vàng cước bộ khỏi phòng phu nhân, có chút lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của Hoa Y Liễu, đưa tay đỡ lấy nàng.

"Ta không sao," Hoa Y Liễu đẩy tay nha hoàn ra, ưỡn thẳng lưng nói, "Trở về thôi."

Nha hoàn muốn nói phu nhân và lão gia mới cãi nhau, tâm tình nhất định không tốt, nếu cô nương có thể đi khuyên nhủ sẽ có lẽ sẽ trấn an tâm tình phu nhân được một ít. Nhưng nàng thấy sắc mặt cô nương nhà mình khó coi như thế, làm sao dám nói nhiều nữa.

Hoa Y Liễu lúc này không buồn bận tâm tới nha hoàn bên người nghĩ thế nào, trong đầu nàng tất cả đều là những lời nói của cha mẹ khi cãi nhau, và hình ảnh lúc đến phủ Hiển quận vương, những hạ nhân kia vô cùng cung kính vây quanh Hoa Tịch Uyển, hình ảnh Hoa Tịch Uyển toàn thân sức phục rực rỡ cao quý.

Nếu Hiển quận vương thật sự giận chó đánh mèo với Tịch Uyển…

Dưới chân nàng lảo đảo một cái, làm thế nào cũng không thể ngừng suy nghĩ về chuyện đó, nếu nàng ta thật sự bị giận chó đánh mèo… thì thật tốt.

Trong phủ Hiển quận vương, Hoa Tịch Uyển không chút để ý ném viên ngọc mắt mèo lên bàn: "Chiều hôm qua Mộc Thông cho người đem đổi đàn cá chép gấm chết trong ao à?"

Tử Sam gật đầu cười nói: "Đúng vậy, nô tỳ nghe nói quận vương gia còn phân phó đừng để ngài biết được."

Không để nàng biết được, thế sao chuyện này lại truyền tới tai của thị nữ bên người nàng?

Hoa Tịch Uyển khẽ cười ra tiếng, vỗ về chiếc vòng ngọc trên cổ tay, thản nhiên nói: "Một khi đã như vậy, các em cũng làm như không biết đi, ta cũng sẽ như chưa bao giờ nghe các em nhắc tới."

Có người nguyện ý để nàng xem một mảnh thâm tình, vậy thì nàng sẽ chuyên tâm thanh nhàn mà nhìn, về phần là thật hay diễn căn bản không trọng yếu, quan trọng là… vở kịch thâm tình này kỳ hạn bao lâu.

Tử Sam thấy vẻ mặt quận vương phi bình thản, tựa hồ không mấy cảm động vì chuyện này, vì thế cũng không tiếp tục nói chuyện này nữa, nàng không thông minh như quận vương phi, cho nên quận vương phi nói như thế nào, nàng sẽ làm như thế ấy.

Hoa linh lan:

Cá chép gấm:

Đá mắt mèo

www.Wallpapers6.com

24. Chương 24: Mạch Nước Ngầm

Edit & beta: Hoa Tuyết

Thời tiết ngày càng nóng bức, Hoa Tịch Uyển bắt đầu thay những bộ cung trang bằng gấm bằng những bộ váy dài bằng tơ lụa, trong phòng cũng dùng hương bạc hà thanh mát để đuổi côn trùng thay vì huân hương.Mặc dù vậy, nàng vẫn cảm thấy nóng bức khó chịu, thế là nàng đã vốn lười nhác, nay càng không thích ra ngoài hơn, nếu có vị phu nhân nào mời nàng tham gia yến tiệc gì đó, nàng cũng chỉ tìm cách từ chối, chứ không thể di chuyển tới lui trong thời tiết mùa hè thế này.

Bạch Hạ và mấy nha hoàn khác biết nàng bệnh mùa hè giảm cân*, cho nên khi hầu hạ nàng luôn tìm đủ loại phương pháp giảm nóng, chỉ là lo lắng quận vương phi từ chối mọi lời mời như thế sẽ làm quận vương

gia không hài lòng, dù sao đối với thế gia mà nói thì mối giao tình hậu viện giữa các nữ quyến cũng rất quan trọng.

Sau khi Hoa Tịch Uyển biết được mối lo lắng của bọn họ, thì cười hỏi: "Các em cảm thấy tính tình của Đoan Hòa công chúa thế nào?"

Đám người Bạch Hạ, Lục Châu đưa mắt nhìn nhau, sau khi trầm mặc một lúc lâu, Lục Châu mới do dự nói: "Công chúa tôn quý, bọn nô tỳ không dám tùy ý đàm luận."

"À," Hoa Tịch Uyển lười biếng tựa vào tháp quý phi, xuyên một quả vải ướp lạnh bỏ vào miệng, sau khi ăn xong mới nói, "Cái gọi là giao tình hậu viện cũng chỉ dành cho tầng lớp thấp kém, hoặc những người thích kết bè kết phái, quận vương phủ chúng ta không hề có ý định lập bang lập phái, chỉ muốn được sống những ngày thanh tĩnh, mấy loại yến tiệc gì đó tham gia hay không cũng không quan trọng." Nàng không hiền lành đức hạnh được như Thịnh quận vương phi, không chỉ quản lý toàn bộ hậu viện vương phủ gọn gàng ngăn nắp, còn được nữ quyến bên ngoài tán dương ca ngợi.

Người khác nói nàng ỷ vào thân phận cao quý cũng được, nói nàng thanh cao thoát tục cũng được. Dù sao những nữ nhân đó ở trước mặt nàng vẫn phải cẩn thận cười nói tâng bốc nàng. Như vậy họ có thích nàng hay không thì có quan hệ gì?

Nếu toàn bộ nam nhân hoàng triều đều phải dựa vào giao tình của nữ nhân để củng cố quyền lực, thì nam nhân còn có tác dụng gì?

"Từ trước đến nay Đoan Hòa công chúa luôn cao cao tại thượng, thái độ kiêu căng, nhưng nhìn xem có ai trong kinh thành này không kính trọng, nịnh bợ nàng ta?" Giọng nói Hoa Tịch Uyển có chút trào phúng, "Một người dù có tài giỏi thế nào, thì trước hoàng quyền cũng đều vô dụng."

Đám người Bạch Hạ cảm thấy buồn cười, lời này của quận vương phi thẳng thắn quá mức, nhưng lại hoàn toàn chính xác, ai cũng ham mê quyền lợi, giao tình kia với họ chẳng đáng là gì. Các nàng nhớ trước kia ở Hầu phủ, cũng có nữ quyến bên ngoài nói phu nhân các nàng tính tình hung dữ, thái độ lỗ mãng, nhưng có mấy người trong bọn họ ở trước mặt phu nhân không mang vẻ mặt khách khí, tươi cười nịnh bợ?

"Đúng rồi, quận vương phi, sắp tới là ngày sáu tháng sáu, có cần phái người đi mời Lâm Bình quận chúa đến quận vương phủ ở một hai ngày không ạ?" Lục Châu đột nhiên nhớ ra ngày sáu tháng sáu là lễ cô cô**, dựa theo thông lệ thì nữ nhân đã xuất gia sẽ về nhà mẹ đẻ ở mấy ngày, chỉ là từ khi Lâm Bình quận chúa về kinh đến nay vẫn chưa từng phái người đến quận vương phủ chào hỏi qua, cho nên việc này có chút khó xử.

"Không phải quận vương gia đã nói rồi sao, mọi thứ vẫn như cũ, trước kia thế nào thì hiện tại cứ dựa theo đó mà làm," Hoa Tịch Uyển không có thiện cảm với Lâm Bình quận chúa này, cho nên cũng lười quan tâm, đến cả người làm đệ đệ là Yến Tấn Khâu còn lạnh nhạt với vị tỷ tỷ này, nàng làm đệ muội còn tỏ vẻ cái gì?

Trong Đại Lý Tự, Yến Bá Ích nhìn số tư liệu đã điều tra được, những tài liệu này đều vô tình hoặc hữu ý chỉa mũi nhọn về phía thái tử, hắn nhìn Đại Lý Tự khanh mồ hôi đầy đầu đang ngồi đối diện mình, đem

tư liệu ném trên mặt bàn: "Triệu đại nhân thấy việc này thế nào?"

"Hạ quan… hạ quan không dám lộng quyền, xin Thịnh quận vương chỉ thị." Mồ hôi trên trán Triệu đại nhân càng đổ nhiều, nhưng ông ta không dám lấy khăn trên người ra, đành túm tay áo của mình chật vật lau.

"Triệu đại nhân nói đùa, ngài là Đại Lý Tự khanh, chỉ sợ ngay cả bản thân ngài cũng không đếm được mình đã tra ra bao nhiều vụ án oan, án tử này sao có thể làm khó được ngài?" Ngón trỏ Yến Bá Ích gõ nhẹ lên mặt bàn, phát ra âm thanh cộc cộc khiến Triệu đại nhân càng căng thẳng hơn.

"Thịnh quận vương, Triệu đại nhân, Hiển quận vương ở bên ngoài muốn gặp." Một thị vệ vội vàng tới báo.

Yến Bá Ích nhíu mày, lập tức đứng dậy nói: "Mau cho mời."

Không lâu sau, Yến Tấn Khâu người mặc trù bào xanh biếc phong độ nhẹ nhàng tiến vào, trong tay còn cầm một cây quạt giấy, bộ dáng vân đạm phong kinh, khi hắn nhìn thấy Yến Bá Ích thì lập tức thi lễ: "Tử Lăng gặp qua đường huynh."

"Đường đệ khách khí," Yến Bá Ích đáp lễ rồi nói, "Không biết lần này đường đệ tới có chuyện gì không?"

"Tử Lăng không mời mà tới, quấy rầy hai vị, chỉ là quận vương phi nhà ta vô cùng quan tâm đến vụ án của Trương công tử, ta không đành lòng thấy nàng khó xử nên đến đây hỏi thăm vài câu," Tầm mắt Yến Tấn Khâu đảo qua hai người, rồi chậm rãi nói, "Nếu có gì khó xử, xin hai vị cứ nói với ta, ta cũng chỉ muốn hỏi vài câu thôi."

"Hiển quận vương gia đúng là một người chồng mẫu mực," Triệu đại nhân ha ha cười, cũng không nói việc này có khó xử hay không, "Vụ án của Trương công tử đang được điều tra, xin quận vương gia yên tâm, việc này chúng tôi nhất định sẽ tra ra manh mối."

"Nếu như vậy, thì vất vả cho đường huynh và Triệu đại nhân," Yến Tấn Khâu chậm rãi khép cây quạt lại, nhẹ nhàng gõ cây quạt giấy vào lòng bàn tay cười nói: "Ta không quấy rầy nhị vị nữa, cáo từ."

Triệu đại nhân nghe vậy lập tức đứng dậy nói: "Hạ quan công vụ bừa bộn, không thể tiếp đãi quận vương gia, xin quận vương gia thứ lỗi."

"Triệu đại nhân khách khí," Yến Tấn Khâu chắp tay với Yến Bá Ích rồi rời đi.

Triệu đại nhân theo sau hắn, mãi đến khi thấy hắn ra tới cửa Đại Lý Tự mới nói: "Quận vương gia đi thong thả, hạ quan không tiễn."

"Triệu đại nhân dừng bước," Yến Tấn Khâu lễ độ gật đầu, sau đó dưới cái nhìn chăm chú của Triệu đại nhân bước vào xe ngựa.

Trông thấy xe ngựa của Hiển quận vương đi xa dần, Triệu đại nhân mới thu hồi tầm mắt, thở dài một tiếng, án tử này liên quan tới nhiều người, lại có không ít thế gia nhìn chằm chằm vào, thật sự khiến cho Đại Lý Tự hắn cảm thấy vô cùng áp lực, thái tử lại có nhiều điểm khả nghi, bọn họ biết làm thế nào cho phải?

Trở lại nơi làm việc, Triệu đại nhân thấy Thịnh quận vương vẫn nghiêm túc ngồi tại chỗ, nội tâm lại thở dài, những người này chẳng có ai là dễ đối phó cả. Ngay cả vị Hiển quận vương nhìn như dễ nói chuyện vừa rồi cũng không phải là người đơn giản.

Chuyện Hiển quận vương lấy ơn báo oán, vì quận vương phi nhà mình mà đích thân đến Đại Lý Tự thăm hỏi về vụ án của Trương công tử rất nhanh đã truyền khắp kinh thành, có người nói Hiển quận vương đối với Hiển quận vương phi nhà mình thâm tình một mảnh, vì nàng mà nhiều lần dò hỏi, làm đắc tội người nhà của mình. Cũng có vài nữ quyến cảm thấy Hiển quận vương phi ỷ vào dung mạo xinh đẹp, khiến cho một người cao quý như Hiển quận vương phải nhúng tay vào mấy việc phiền phức đó, sớm muộn gì sẽ có ngày bị ghét bỏ.

Mặc kệ bên ngoài đồn đãi thế nào, người Trương gia vẫn vô cùng cảm kích việc làm của Hiển quận vương phủ. Thói đời bây giờ, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì ít, dệt hoa trên gấm lại nhiều. Con trai duy nhất của Trương gia đã qua đời, đồng nghĩa với việc huyết mạch của bọn họ đã bị chặn đứt, sớm muộn gì vị trí của bọn họ cũng sẽ bị các chi khác trong gia tộc chiếm mất. Lúc này, có người nguyện ý đưa tay giúp đỡ bọn họ là điều đáng quý biết bao.

Bởi vì mất đi trưởng tử độc nhất, chỉ qua một đêm Trương lão gia đã già đi thấy rõ, ông thở dài nói với phu nhân nhà mình: "Cũng chỉ có người phong thái xuất chúng như Hiển quận vương mới có thể giúp đỡ thế gia thư hương như Trương gia chúng ta."

"Không phải bên ngoài nói Hiển quận vương là do nể mặt Hiển quận vương phi..." Trương phu nhân nhớ trưởng nữ mình từng đến phủ Hiển quận vương nhờ Hiển quận vương phi giúp đỡ, "Chẳng lẽ không đúng?"

"Mặc dù ta không hoàn toàn hiểu rõ tính cách của Hiển quận vương như thế nào, nhưng ít nhiều cũng có nghe thấy, hắn không là người có thể vì nữ sắc mà thay đổi chủ ý, tính tình hắn vô cùng thanh cao lại có thiên phú thơ họa, hắn đồng ý giúp Trương gia ta có lẽ là vì thanh danh của Trương gia ta mấy năm qua," Ánh mắt của Trương lão gia ngập tràn mệt mỏi, "Ân tình này ta sẽ nhớ kỹ."

Trương phu nhân muốn nói, mặc dù Hiển quận vương không bị sắc đẹp bình thường mê hoặc, nhưng tư sắc của Hiển quận vương phi cũng không phải có thể dùng hai chữ "bình thường" để hình dung. Nhưng khi thấy vẻ mặt mệt mỏi của phu quân mình, bà không có lòng dạ nào nói ra, có nam nhân nào thật sự không rung động vì nữ sắc đâu?

So với mấy lời đồn đãi bên ngoài, phủ Nghĩa An hầu thật ra càng quan tâm một sự kiện khác hơn, đó là chuyện đón Hoa Tịch Uyển về phủ chơi một ngày vào mùng sáu tháng sáu.

Hoa Trường Bảo làm huynh trưởng của Hoa Tịch Uyển đương nhiên trở thành lựa chọn hàng đầu để đi đón Hoa Tịch Uyển, nhưng ngày mùng sáu tháng cũng chỉ là một ngày lễ của dân gian, không biết Hiển quận vương có cảm thấy nhà mẹ đẻ Tịch Uyển nhiều chuyện không.

"Nghĩ nhiều như vậy làm gì," Lô phu nhân lập tức nói, "Đón cô nương nhà chúng ta về nhà mẹ đẻ, là tâm ý của chúng ta, chẳng lẽ cánh cửa phủ Hiển quận vương cao đến nổi không cho phép cô nương nhà ta về nhà mẹ đẻ sao?"

Hoa Định Thần mạnh mẽ gật đầu tán thành: "Mẫu thân nói có lý, Hiển quận vương sẽ không nghĩ nhiều vậy đâu."

Hoa Hòa Thịnh bất đắc dĩ thở dài, hiện giờ nữ nhi đã đã gả đến hoàng gia, dù Nghĩa An hầu phủ bọn họ có năng lực thế nào nhưng nếu chỉ vì mấy chuyện này làm ảnh hưởng không tốt tới cảm tình của vợ chồng bọn họ, đó mới là mất nhiều hơn được.

Đang lúc do dự, chợt nghe hạ nhân báo lại Hiển quận vương đến.

"Hiện tại Hiển quận vương tới làm gì?" Lô thị nhíu mày khi nhớ chuyện ồn ào huyên náo vì án tử của Trương công tử mấy ngày qua, "Không phải vì chuyện của nhà mẹ nhị đệ muội chứ?"

Hoa Hòa Thịnh cũng không biết vì sao, lắc đầu nói: "Không cần đoán mò, Trường Bảo, Định Thần hai người các con theo ta đi gặp khách."

Hai huynh đệ Hoa Trường Bảo vào Hoa Định Thần liếc nhìn nhau một cái rồi đứng dậy đi theo phụ thân ra ngoài.

Lô thị nhìn phụ tử ba người đi ra chính viện, oán giận nói với nha hoàn bên cạnh: "Phụ tử họ giống như đúc từ một khuôn ra vậy."

"Đại công tử và nhị công tử đều là người có năng lực, Hầu gia đương nhiên muốn dẫn bọn họ ra ngoài nhiều để mở mang kiến thức," Nha hoàn tiến lên nhẹ nhàng xoa bóp bả vai cho bà, nửa thật nửa tâng bốc nói, "Mùa thu năm nay nhị công tử sẽ tham gia thi hương, làm quen với một ít thế gia trong kinh cũng tốt."

Lô thị cười bảo nha hoàn lắm miệng, nhưng trên mặt tràn đầy kiêu hãnh vì ba đứa con.

Chú thích

**Bệnh mùa hè giảm cân là một thuật ngữ y học, triệu chứng: mùa hè khi nhiệt độ lên cao, sức ăn bị giảm xuống, cơ thể sốt nhẹ (37-37,5 độ), thân thể mệt mỏi, không có tinh thần. Kì thật "mùa hè giảm cân" cũng không phải là một loại bệnh nghiêm trọng, có thể cung cấp vitamin C, vitamin B cho cơ thể và nhiều rau quả để điều trị và ngăn ngừa bệnh "mùa hè giảm cân"*

***Lễ cô cô hay còn được gọi là lễ Thiên Huống của Trung Quốc vào ngày mùng 6 tháng 6 âm lịch, ý nghĩa là trời ban, bắt nguồn từ nhiều nguồn gốc, cuối cùng hình thành nên một ngày lễ gồm nhiều hoạt động: cất nước, phơi áo, phơi sách, phụ nữ có chồng về nhà mẹ đẻ, cầu khẩn trời xanh….v…v. (Nguồn Phongbui.wordpress- cảm ơn bạn ThuyLam tìm giúp mình)*

25. Chương 25: Thân Thiết

Edit & beta: Hoa Tuyết

Khi Hoa Hòa Thịnh dẫn theo hai người con trai đến phòng khách, Hiển quận vương đang ngồi ngay ngắn trên ghế, trong tay còn cầm một chén trà chậm rãi thưởng thức. Nhìn thấy bọn họ tiến vào, hắn nhanh chóng lễ phép đặt chén trà xuống, thậm chí còn đứng đứng lên chào hỏi.

"Hiển quận vương," Hoa Hòa Thịnh mỉm cười bước tới chắp tay hành lễ, nói, "Xin mời ngồi."

"Nhạc phụ đại nhân khách khí," Yến Tấn Khâu làm một lễ vãn bối với Hoa Hòa Thịnh một cái, rồi chào hỏi với hai người con trai Hoa Hòa Thịnh,"Hôm nay ta tới cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là nghe nói năm nay nhị ca chuẩn bị tham gia thi hương, ta đã cho người tìm vài đề thi hương của mấy năm trước, tuy không có tác dụng gì lớn, nhưng có thể giúp nhị ca luyện tập trước, làm quen chút ít với cơ cấu bài thi."

Hắn vừa nói xong, đã có hai tùy tùng im lặng phía sau tiến lên giao hai cái hộp gỗ cho hạ nhân trong phủ, rồi lại im lặng lui sang một bên.

"Hiền tế có tâm," Nét mặt Hoa Hòa Thịnh mang ý cười, mời Yến Tấn Khâu ngồi xuống, lại sai hạ nhân thay đổi chén trà nóng cho Yến Tấn Khâu, "Khuyển tử năm nay hăng hái tham gia thi hương, cũng chỉ để thử thời vận, có thể yết bảng hay không còn dựa vào ý trời, lại phiền hiền tế lo lắng rồi."

Hoa Định Thần bị Hoa Hòa Thịnh dìm hàng như vậy, cũng không bất mãn, ngược lại còn tỏ ra khiêm tốn, vui tươi hớn hở chắp tay với Yến tấn Khâu nói: "Đa tạ muội phu đã suy nghĩ chu đáo cho ta như thế, mấy ngày trước ta còn muốn tìm đề thi năm trước để tham khảo, không ngờ lại được muội phu đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, ta thật sự vô cùng cảm kích." Nói xong lại muốn hành lễ với Yến Tấn Khâu nhưng bị Yến Tấn Khâu nhanh chóng đỡ lấy.

"Sao nhị ca lại khách khí như thế, ta và huynh đều là huynh đệ trong nhà, cần gì nói mấy chuyện cảm kích với không cảm kích?" Yến Tấn Khâu vỗ vỗ bả vai Hoa Định Thần, rồi nói với Hoa Hòa Thịnh, "Lần này ta tới chủ yếu là vì chuyện của Tịch Uyển, ngày mai là lễ cô cô mùng 6 tháng 6, Tịch Uyển "mùa hè giảm cân*", xin nhạc phụ chuẩn bị nhiều băng trong phủ một chút."

(*tên một loại bệnh đã giải thích ở chương trước)

Hoa Hòa Thịnh là người thông minh, lập tức nghe ra gợi ý trong lời nói của Yến Tấn Khâu, là mùng sáu tháng sáu có thể đón Hoa Tịch Uyển về Hầu phủ trải qua lễ cô cô, hành vi của đối phương thể hiện sự tôn trọng Hầu phủ họ.

"Cô nương nhà ta còn nhiều thiếu sót, nếu có chỗ nào làm chưa được thỏa đáng, xin hiền tế thông cảm nhiều hơn," Ngữ khí của Hoa Hòa Thịnh càng thân thiết hơn, "Đều tại mấy năm qua chúng ta quá nuông

chiều nó."

"Tịch Uyển tốt lắm, từ sau khi quận vương phủ có nàng xử lý, trên dưới quý phủ đều trở nên trật tự gọn gàng hơn," Yến Tấn Khâu chân thành nói, "Có thể lấy được nàng là may mắn của ta."

Nghe qua những lời này, ánh mắt của Hoa Trường Bảo và Hoa Định Thần nhìn hắn cũng ôn hòa hơn vài phần.

Khi Yến Tấn Khâu đi khỏi Hầu phủ, hai huynh đệ Hoa Trường Bảo và Hoa Định Thần đích thân tiễn hắn ra tới cửa chính, lời nói cử chỉ của hai bên vô cùng thân mật.

Chờ huynh đệ hai người tiễn Hiển quận vương trở lại phòng khách, Hoa Hòa Thịnh mở bộ đề thi của mấy năm trước Hiển quận vương đưa đến ra xem, vẻ mặt khó lường nói: "Các con cảm thấy tính tình của Hiển quận vương như thế nào?"

Hoa Trường Bảo rũ mắt xuống không nói gì, Hoa Định Quang suy nghĩ một chút rồi nói: "Hiển quận vương quả thật như lời đồn đãi, là một người tài hoa phong nhã."

"Còn gì nữa không?" Hoa Hòa Thịnh nhìn bộ đề trong tay, tất cả đều được sắp xếp phân loại cẩn thận, thậm chí còn đánh dấu những mục hay cho thi những năm gần đây.

Hắn từng may mắn gặp thấy qua bút tích của Hiển quận vương, so với chữ viết này giống nhau như đúc.

"Thái độ làm người của hắn khiêm tốn lễ độ, có thể xem là một người nhã nhặn," Hoa Định Quang cẩn thận suy nghĩ lại bổ sung thêm một câu: "Cũng là người rất thông minh."

"Hắn đúng là một người thông minh," Hoa Hòa Thịnh khép hộp gỗ trong tay lại, đưa nó cho Hoa Định Thần, "Mấy thứ này rất hữu dụng, con có thể lấy về tham khảo, nghiên cứu cẩn thận."

Hoa Định Thần liếc mắt nhìn phụ thân và huynh trưởng một cái, hớn hở mang hai hộp gỗ nặng nề về phòng.

"Tính tình Định Thần như vậy cũng tốt," Hoa Hòa Thịnh đứng bên cửa sổ nhìn bóng dáng đứa con út ngoài sân, "Suy nghĩ trong sáng, là một người thích hợp đọc sách."

Hoa Trường Bảo nghe vậy nói: "Phụ thân, tâm tư Hiển quận vương thâm trầm như vậy, con lo lắng sau này ở vương phủ Tịch Uyển sẽ…"

"Có cái gì mà lo lắng," Hoa Hòa Thịnh cầm chén trà cười nhạt nói, "Muội muội của con là người mưu trí nhất trong số huynh đệ các con, nếu nàng là nam tử, thì thế tử của Hầu phủ chúng ta sẽ không phải là con."

Hoa Trường Bảo phụng phịu nói: "Phụ thân, người nên xét thêm những mặt khác nữa chứ, ví dụ như tình tình lười nhác của Tịch Uyển."

Hoa Hòa Thịnh trầm mặc một lúc lâu mới hỏi ngược lại: "Vì sao con không học tập theo đệ đệ con, tính tình đơn thuần một chút?"

"Lần sau gặp vấn về này, con sẽ nhớ rõ học tập theo đệ đệ." Hoa Trường Bảo không chút thành ý trả lời.

Hoa Hòa Thịnh câm lặng uống một ngụm trà, vì sao ba đứa con của hắn tính cách khác biệt nhau lớn như vậy, hắn thân là phụ thân, áp lực thật sự rất lớn.

"Quận vương phi, quận vương gia đã trở về," Lục Châu vội vàng đi vào phòng, thấy Hoa Tịch Uyển còn tựa mình trên tháp quý phi nghe nữ tiên sinh thuyết thư kể chuyện, dừng chân hỏi, "Quận vương phi?"

"Hử?" Hoa Tịch Uyển lười biếng ngẩng đầu nhìn về phía nàng ta, "Quận vương gia trở về nếu muốn gặp ta sẽ tự động đến đây, gấp cái gì."

Lục Châu xấu hổ đứng tại chỗ, thấy Bạch Hạ và Tử Sam đều nhìn mình, bèn nói: "Chỉ là nô tỳ lo lắng quận vương gia trở về nhìn thấy ngài trang phục không chỉnh chu sẽ không vui."

Hoa Tịch Uyển khoát tay, ý bảo nàng ta lui ra: "Được rồi, ta đã biết."

Lục Châu thấy quận vương phi để chân trần nằm tựa trên tháp quý phi, hoàn toàn không vì lời nói của nàng di chuyển, phẫn nộ thối lui sang một bên.

Bạch hạ hơi nhíu mày, nhịn không được liếc nhìn Lục Châu mấy cái, nhưng vì ngại chủ tử đang ở đây nên không tiện trách cứ nàng ta.

"Chỉ trong nháy mắt, một con chó to lông đen từ trong rừng cây lao ra, khiến Lưu tiểu thư và nha hoàn của nàng ta sợ tới mức hoa dung thất sắc…" Nữ tiên sinh thuyết thư đang kể đến chỗ mấu chốt, đột nhiên nghe tiếng bước chân ngoài sân truyền vào, đoán đó có thể là Hiển quận vương tới, vì thế lập tức dừng lại lùi sang một bên.

Nàng mới vừa lui xuống đã thấy một nam tử mặc cái cẩm y bước vào, đầu đội ngọc quan, thắt lưng đeo ngọc bội tường vân, chân đi giày quan, phong lưu phóng khoáng không sao tả được, trong lòng nàng thầm than thở, khó trách nhiều quý nữ trong kinh thành khi nhắc tới Hiển quận vương đều không ngừng tán thưởng, không nói đến tài năng và thân phận của hắn, chỉ riêng khuôn mặt kia đã có thể làm không ít nữ tử phải si mê rồi.

"Ta mới đến phủ nhạc phụ đại nhân, ngày mai đại ca sẽ tới đón nàng về Hầu phủ chơi một ngày, nàng muốn mang theo thứ thì sai hạ nhân chuẩn bị cẩn thận," Yến Tấn Khâu vừa nói vừa đi tới nắm tay Hoa Tịch Uyển, phát hiện tay nàng đổ mồ hôi, nhíu mày hỏi, "Băng không đủ xài sao, đổ nhiều mồ hôi như vậy?"

Hoa Tịch Uyển cố ý lau mồ hôi trong tay lên ngực áo hắn, nói: "Trong phòng này đã dùng hết hơn phân nửa băng trong phủ, vì ta mới uống một bát canh giải nhiệt nên chảy chút mồ hôi thôi, ta có bảo Lục Châu để lại một chén cho chàng, có muốn dùng thử một chút không?"

Yến Tấn Khâu gật đầu, cũng không để ý việc Hoa Tịch Uyển lau mồ hôi lên người mình, cầm quạt tròn trên tháp lên nhẹ nhàng quạt cho nàng, nhìn quanh phòng, hắn phát hiện nữ thuyết thư đứng trong góc phòng nên hỏi: "Đang nghe chuyện gì vậy?"

"Anh hùng cứu mỹ nhân nhân," Hoa Tịch Uyển trừng mắt nhìn, "Mỹ nhân bị chó dữ truy đuổi, cuối cùng được anh hùng cứu giúp, mỹ nhân cảm kích nên lấy thân báo đáp."

Yến Tấn Khâu bỗng quạt nhẹ lại, bình thản nói: "Thế gian này có mấy vị thiên kim khuê tú và tài tử hàn môn được hạnh phúc bên nhau, nghe chút chuyện xưa cho vui cũng được."

Hoa Tịch Uyển cười nhẹ nhàng, nói: "Chàng nói rất đúng, lần sau ta sẽ bảo nữ tiên sinh kể chuyện mỹ nhân cứu anh hùng cho ta nghe."

Yến Tấn Khâu cười cười, đưa tay muốn nhéo vành tai nàng, kết quả lại bị Lục Châu bưng canh giải nhiệt vào cắt ngang.

"Quận vương gia, mời ngài dùng canh giải nhiệt." Cổ tay Lục Châu vì động tác giơ lên mà lộ ra một mảng da thịt trắng nõn, cái vòng ngân ti trên cánh tay cũng đẹp đến lạ thường.

Yến Tấn Khâu thản nhiên dời tầm mắt, quay đầu nhìn sang Hoa Tịch Uyển nhẹ nhàng cười, rồi thản nhiên nói: "Bổn vương chưa khát, để xuống đi."

Lục Châu nghe vậy phúc thân một cái, rồi đặt chén canh lên bàn, lui sang một bên.

Hoa Tịch Uyển đảo mắt nhìn chiếc váy viền hoa của Lục Châu, ngồi dậy cầm chén canh lên, dùng thìa khuấy khuấy mấy cái rồi thản nhiên nói: "Canh này nấu đã lâu rồi, hương vị không còn ngon như lúc đầu nữa." Nàng nhìn sang ba nha hoàn khác bên cạnh, "Hồng Anh, ta nhớ em nấu canh đậu xanh rất ngon, xuống phòng bếp nấu một chén đi." Nói xong, nàng nhẹ nhàng đặt chén canh lên trên bàn, tiếp tục nằm dựa vào tháp quý phi, nữa oán giận nữa đùa giỡn nói, "Nằm nghiêng người lâu mỏi eo quá."

Yến Tấn Khâu nghe vậy bất đắc dĩ mỉm cười, phất tay cho nữ tiên sinh thuyết thư lui ra rồi đưa tay ấn nhẹ lên hai bên hông nàng, nói: "Sáng sớm ngày kia ta sẽ đến Hầu phủ đón nàng về."

Lực đạo bên hông không nhẹ không nặng khiến Hoa Tịch Uyển thoải mái nhắm mắt lại, khẽ ừ một tiếng.

Yến Tấn Khâu cười cười, tầm mắt đảo qua chén canh giải nhiệt đã nguội lạnh trên bàn, đáy mắt hoàn toàn không chút ý cười.

Sáng sớm ngày sáu tháng sáu, Hoa Trường Bảo đã chạy tới phủ Hiển quận vương, nhưng tiếp đãi hắn chỉ có mỗi Yến Tấn Khâu. Hai người khách sáo hàn huyên một lúc, hắn mới do dự hỏi: "Quận vương gia, không biết xá muội..." Trong lòng đã có dự đoán mơ hồ, nhưng hắn không thể tin được sau khi gả đến quận vương phủ, giờ giấc sinh hoạt nghỉ ngơi của Tịch Uyển vẫn như lúc chưa xuất giá.

"Giờ Tịch Uyển còn chưa rời giường, phiền đại ca chờ thêm một lát," Yến Tấn Khâu áy náy cười nói, "Không biết đại ca đã ăn sáng chưa, nếu chưa, mời dùng qua đồ ăn sáng rồi lại đón Tịch Uyển về Hầu phủ."

Hoa Trường Bảo thầm thở dài một tiếng, hắn cảm thấy lúc này phải là hắn áy náy mới đúng, chứ không phải Yến Tấn Khâu. Nghĩ vậy, sắc mặt hắn ôn hòa hơn rất nhiều: "Đa tạ quận vương gia, ta đã dùng qua."

Yến Tấn Khâu nghe vậy gật đầu, đành cho hạ tiếp tục rót trà cho Hoa Trường Bảo, đáy lòng thầm nghĩ, Nghĩa An hầu phủ đã nuôi dạy con thế nào mà lại nuôi ra một nữ nhi lười nhác như vậy?

Hai huynh muội này thật sự quá khác biệt.

Hai người ngồi đợi khoảng nửa non một canh giờ, rốt cục cũng nghe hạ nhân báo lại, quận vương phi đã rời giường.

"Gần đây trời nóng, ban đêm Tịch Uyển ngủ không được ngon, cho nên buổi sáng dậy hơi trễ, mong đại ca thông cảm." Trong lòng Yến Tấn Khâu thở dài, hôm nay thế mà nàng lại dậy sớm hơn ngày thường nửa canh giờ, tình cảm của Tịch Uyển và Nghĩa An hầu quả nhiên vô cùng thâm hậu.

Hoa Trường Bảo muốn nói với Yến Tấn Khâu là đừng giải thích nữa, hắn đều hiểu cả. Chỉ là nhìn biểu cảm chân thật của Hiển quận vương, hắn lại không thể nói nên lời.

26. Chương 26: Tỷ Muội

Edit & beta: Hoa Tuyết

Khi Hoa Tịch Uyển xuất hiện trước mặt Hoa đại ca đã là chuyện của nửa canh giờ sau. Hoa Trường Bảo nhìn trang phục của muội muội, lại nhìn Hiển quận vương ngồi bên cạnh đang vén tóc mai cho muội muội nhà tình, chỉ biết thở dài.

Lúc mang Hoa Tịch Uyển ra khỏi phủ, hắn quay đầu lại nhìn Hiển quận vương-người đích thân tiễn bọn họ ra tận cửa lớn quận vương phủ, chắp tay nói: "Quận vương dừng bước, ta đi trước một bước."

"Đại ca đi thong thả," Yến Tấn Khâu đỡ Hoa Tịch Uyển lên xe ngựa xong, mới xoay người nói với Hoa Trường Bảo, "Thứ cho ta không thể tiễn xa"

“Dừng bước, dừng bước,” Hoa Trường Bảo phi thân lên ngựa, đi được một đoạn mới quay đầu nhìn lại, Hiển quận vương vậy mà vẫn còn đứng tại chỗ, chỉ là khoảng cách hơi xa, hắn không thấy rõ được biểu cảm trên mặt Hiển quận vương.

Hoa Trường Bảo thu hồi tầm mắt, nhíu mày nhìn ấn kí trên xe ngựa của Nghĩa An hầu phủ, đến tột cùng Hiển quận vương là người thế nào?

Mộc Thông nhìn xe ngựa của Nghĩa An hầu phủ đi xa dần, đến khi không thấy rõ nữa mới cúi đầu xuống.

“Hồi phủ,” Yến Tấn Khâu xoay người đi vào cửa lớn quận vương phủ, đi đến cổng hậu viện, mới lạnh lùng nói: “Bên ngoài có đồn đãi gì về vụ án của Trương công tử không?”

“Bên ngoài có không ít người nói việc này có liên quan đến thái tử, nhưng vì hoàng thượng muốn bảo trụ thái tử nên chuẩn bị đem tội danh này chụp loạn lên đầu kẻ khác,” Mộc Thông thành thành thật thật nói, “Nghe nói ngay cả người của Trương gia cũng bắt đầu hoài nghi thái tử.”

Yến Tấn Khâu cười nhạo một tiếng, chắp tay sau người đi về phía thư phòng: “Xem ra việc này còn có Yến Bá Ích trợ giúp phía sau, bằng không mấy tin tức thật thật giả giả này là do ai truyền ra?”

Mộc Thông trầm mặc nghe, không dám nhiều lời.

Yến Tấn Khâu tới thư phòng ngồi một lúc, đột nhiên nhớ ra hôm qua trong phủ có một đầu bếp mới, bèn nói: “Bảo đầu bếp mới tới làm vài món sở trường mang đến cho quận vương phi đi.”

Mộc Thông sửng sốt một lúc mới mở miệng nói: “Quận vương gia, hôm nay quận vương phi đã về Nghĩa An hầu phủ rồi.”

Tầm mắt Yến Tấn Khâu ngừng lại trên cuốn sách một lúc, rồi khoát tay không nói gì nữa.

Trong một cửa hàng son phấn nổi tiếng nhất kinh thành, Lâm Bình quận chúa đứng bên cửa sổ dưới lầu nhìn xe ngựa Nghĩa An hầu phủ vừa đi qua ngã tư đường, nhịn không được nhíu mày, xe ngựa của Nghĩa An hầu phủ sao lại đi từ phủ Hiển quận vương phủ về hướng phủ Nghĩa An hầu?

Đợi xe ngựa Nghĩa An hầu phủ đi xa, nàng mới nghe tiếng nữ quyến cách vách nói chuyện với nhau.

“Nghĩa An hầu phủ thật là yêu thương khuê nữ nhà mình, mùng 6 tháng 6 này mới sáng sớm đã sốt sắng đến phủ Hiển quận vương đón người, Hiển quận vương phi thật tốt số, nhà mẹ đẻ che chở, phu quân thì cưng chiều, khiến mọi người đều ngưỡng mộ.”

“Đây là do số mệnh, có hâm mộ cũng không được đâu.”

Mùng sáu tháng sáu? Lâm bình quận chúa sửng sốt một lúc mới nhớ tới hôm nay là ngày lễ cô cô của dân gian, là ngày mà cha mẹ huynh đệ trong nhà sẽ đón nữ nhi đã xuất giá về nhà chơi. Nghe hai nữ quyến cách vách không ngừng nói hâm mộ Hoa Tịch Uyển, nàng mất kiên nhẫn mang theo nha hoàn rời khỏi cửa hàng.

Nếu năm đó khi xuất giá, Yến Kim Lăng nàng đã quyết định không dựa vào nhà mẹ đẻ nữa, thì ngày hôm nay cũng sẽ không tha thiết gì với lễ cô cô này. Bất quá là chỉ là ngày lễ của dân gian, chỉ có dân đen mới tham gia thôi, vậy mà Nghĩa An hầu phủ còn coi như một ngày lễ lớn, thật sự buồn cười.

Xe ngựa vừa dừng ở cửa Hầu phủ, Hoa Tịch Uyển đã nghe tiếng nhị ca, nàng nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy nhị ca đang ngóng trông trước cửa, lập tức nhịn không được cười vang: "Nhị ca."

"Về tới rồi," Hoa Định Thần bước nhanh đến xe ngựa đỡ Hoa Tịch Uyển xuống, đánh giá Hoa Tịch Uyển từ trên xuống dưới một phen, qua sắc mặt Hoa Tịch Uyển biết nàng ở quận vương phủ không tồi, mới vừa lòng nói: "Xem ra quận vương gia đối với muội không tệ lắm, ta có thể an tâm hơn rồi."

Hoa Trường Bảo xoay người xuống ngựa, đi đến bên cạnh hai người nói: "Có chuyện gì vào phủ nói sau, đứng ở cửa lớn nói chuyện còn ra bộ dáng gì nữa?"

Huynh muội hai người trao đổi ánh mắt với nhau, ngoan ngoãn đi theo sau Hoa Trường Bảo vào Hầu phủ, tuy rằng ba huynh muội bọn họ tính cách khác nhau, nhưng huynh trưởng Hoa Trường Bảo vẫn uy nghiêm có thừa.

Trên đường đi vào, tất cả mọi thứ trong Hầu phủ so với lúc nàng chưa xuất giá vẫn không có nhiều thay đổi, Hoa Tịch Uyển đi vào chính viện, nhìn thấy mẫu thân và đại tẩu Tôn thị của nàng đã sớm chờ ở đó, nàng bước nhanh vào phúc thân nói: "Nữ nhi gặp qua mẫu thân, gần đây mẫu thân khỏe không? "

"Khỏe Khỏe Khỏe," Lô thị liên tục nói khỏe ba lần, rồi tinh tế đánh giá Hoa Tịch Uyển một phen, "Đã quen hết mọi thứ trong quận vương phủ chưa, quý phủ ai bất ổn không" Lần trước lại mặt nhiều người ở đó, có chút vấn đề bà không tiện hỏi nhiều, hiện tại trong phòng chỉ có người nhà bọn họ, bà không phải bận tâm điều gì nữa.

"Quận vương phủ đều do con định đoạt, làm gì có ai không vừa mắt con được?" Hoa Tịch Uyển kéo Lô thị ngồi xuống, nói với Tôn thị bên cạnh, "Một thời gian không thấy đại tẩu, khí sắc tẩu càng ngày càng tốt lên rồi."

Tôn thị cười nói: "Miệng lưỡi muội vẫn ngọt như vậy."

Hoa Tịch Uyển nghiêm mặt nói: "Đây không phải là nói ngọt, ta là người thành thật nhất, không bao giờ nói dối."

Tôn thị bất đắc dĩ lắc đầu, thấy sắc mặt phu quân mình tuy vẫn thản nhiên, nhưng đáy mắt đều tràn ngập vui vẻ. Biết Hoa Trường Bảo là người mặt lạnh tim nóng, Tôn thị cũng đã quen, bèn nói: "Là do mẫu thân thương ta, có món ngon gì cũng cho ta ăn mới dưỡng khí sắc ta tốt như vậy."

Lô thị cười nói: "Ta chỉ có hai khuê nữ các con, thứ tốt không để cho các con thì cho ai?" Bà đưa tay chỉ về phía Hoa Trường Bảo và Hoa Định Thần, "Chẳng lẽ cho hai xú tiểu tử này? Cho dù hai con đồng ý, ta cũng ngại bọn họ lãng phí thứ tốt." Lời này là đem hai nữ tử thành khuê nữ nhà mình, mà không phải ai khác.

Tôn thị che miệng cười khẽ, tìm khắp kinh thành này, có được mấy người mẹ chồng săn sóc rộng lượng được như thế này nữa?

Hoa Định Thần nghe vậy tỏ vẻ không phục, nhưng ở trước mặt nữ nhân hắn không thể nói lí lẽ được, bất quá là bị mấy nữ quyến trêu ghẹo một phen thôi mà.

Đùa giỡn một lúc, Hoa Tịch Uyển nói: "Mấy ngày trước ta có mua vài cuộn lụa tuyết đoạn, ta đã bảo Tử Sam may mấy bộ quần áo cho Phúc nhi, tẩu xem xem có vừa người không, nếu không vừa thì nha hoàn sửa lại."

Lụa tuyết đoạn sờ vào mát mẻ nhưng không lạnh lẽo, có tiền cũng khó mà mua được loại tốt thế này, Tôn thị lập tức nói: "Phúc nhi chỉ là đứa bé mười một tháng tuổi thôi, cần gì mặc loại vải tốt thế này?"

"Cũng bởi vì Phúc nhi nhà chúng ta còn nhỏ, nên quần áo trên người mới cần phải tốt một chút," Hoa Tịch Uyển cười tủm tỉm nói, "Chờ nó trưởng thành rồi thì các người có cho nó mặc vải thô ta cũng sẽ không có ý kiến gì."

Đáy lòng Tôn thị ấm áp, biết Hoa Tịch Uyển không thích khách sáo màu mè, nên nàng cười tiếp nhận phần tâm ý này.

Trong lúc ăn cơm trưa, Hoa Tịch Uyển phát hiện phần lớn các món ăn trên bàn đều là món mình thích, thậm chí có mấy món còn do Lô thị tự mình làm, nàng thấy trong lòng hơi chua xót, nhưng khi ngẩng đầu lên gương mặt vẫn mỉm cười rạng rỡ.

Bữa cơm này, Hoa Tịch Uyển ăn nhiều hơn bình thường nửa chén cơm, Lô thị lo lắng bụng nàng khó chịu, nên sai nha hoàn pha chén trà tiêu thực cho nàng uống. Chờ đến khi trong phòng chỉ còn lại bà, Tôn thị và Hoa Tịch Uyển, bà mới nói đến mấy chuyện ở hậu viện: "Đại cô nương và nhi tử Chu thị lang đã định ra hôn kỳ, là ngày mùng hai tháng tám."

Hoa Tịch Uyển bỗng nhớ tới mấy lời đồn đãi liên quan tới nhi tử của Chu thị lang, nên hỏi: "Nghe nói nha hoàn thông phòng của vị Chu công tử kia có thai, rốt cuộc là thật hay giả?"

"Thật thì sao, giả thì sao?" Lô thị uống một ngụm trà, thản nhiên nói, "Lúc trước Chu gia bọn họ tận lực cầu thân, đại cô nương lại chờ Chu công tử mười năm ròng, bây giờ dù thế nào thì Chu gia bọn họ cũng không thể để nữ nhân khác hạ sinh đứa nhỏ được."

Hoa Tịch Uyển nhíu mày, dù vậy nhưng sao Hoa Y Liễu phải gả cho một nam nhân như vậy, "Chu gia dám làm ra chuyện ồn ào như vậy, sao nhị bá và nhị thẩm không hủy hôn?" Ở thời đại này, nữ tử hủy hôn cũng

không phải không sống nổi, tuy từ hôn sẽ ảnh hưởng tới thanh danh nữ tử nhưng vẫn tốt hơn là gả cho một nam nhân không đáng tin cậy.

"Chu phu nhân và nhị thẩm con giao tình rất tốt, ai biết được nhị thẩm con tính toán cái gì chứ," Lô thị lắc đầu, "Nếu ngày sau Chu công tử không phạm thêm tật xấu gì nữa thì không sao, nhưng nếu sau khi thành thân vẫn thế chỉ đáng thương cho đại cô nương rồi."

Trong ba cô nương của Hoa gia thì Hoa Y Liễu là lớn nhất, Hoa Tịch Uyển là nhỏ nhất. Theo lý thuyết, Hoa Tịch Uyển hẳn là nên thân thiết với Hoa Y Liễu, dù sao nhị bá và cha nàng cũng là anh em ruột thịt. Vậy mà Hoa Tịch Uyển lại thích nhị tỷ Hoa Sở Vũ hơn, còn cảm giác với Hoa Y Liễu chỉ bình thường.

Nhưng bất kể thế nào, nàng vẫn không muốn trơ mắt nhìn Hoa Y Liễu gả cho nam nhân tệ bạc: "Nhị thẩm chỉ có một nữ nhi là đại tỷ, chẳng lẽ bà có thể để nữ nhi mình chịu khổ vậy sao?"

Lô thị thở dài, không nói gì.

Đang lúc trò chuyện, lại có hạ nhân vào báo là đại cô nương và nhị cô nương đến chơi.

"Mau mời hai vị cô nương vào," Lô thị đứng dậy nói, "Ta đến hậu viện, tỷ muội các con tâm sự với nhau đi."

Tôn thị thấy thế cũng đứng dậy theo, nói: "Sắp đến giờ ngủ trưa của Phúc nhi rồi, ta phải về xem một chút." Tuy rằng Tôn thị rất gần gũi với người em chồng Hoa Tịch Uyển này, nhưng nàng lại không tới lui nhiều với hai cô nương khác của Hoa gia, cho nên cũng không muốn ở lại làm ảnh hưởng việc tâm tình của ba tỷ muội họ.

Hoa Tịch Uyển đành phải nói: "Cũng được, buổi tối chúng ta lại tâm sự tiếp."

Khi Hoa Sở Vũ và Hoa Y Liễu vừa vào chính viện đã có mấy nha hoàn ra chào đón dẫn hai người vào phòng, một bên đỡ hai người ngồi xuống, một bên dâng trà bánh, trông vô cùng náo nhiệt.

So với sắc mặt hồng nhuận của Hoa Sở Vũ, thì sắc mặt của Hoa Y Liễu

có chút tái nhợt, ngồi trên ghế nhìn bọn nha hoàn vội đến vội đi, không nói một lời. Nàng ta ngẩng đầu nhìn Hoa Tịch Uyển và Hoa Sở Vũ vui vẻ trò chuyện, thất thần một lát rồi có chút phiền muộn nói: "Thời tiết càng ngày càng nóng, hết hè sẽ vào thu." Vị Chu công tử kia nàng đã từng gặp mặt một lần, tuy tướng mạo anh tuấn, nhưng so với Hiển quận vương thì còn kém xa lắm. Thân phận và tài hoa lại càng không thể sánh với Hiển quận vương được, chẳng lẽ sau này nàng sẽ thật sự phải gả cho một nam nhân như vậy sao?

Hoa Sở Vũ nghe thế, nhìn nàng ta một cái không nói gì.

Hoa Tịch Uyển nhướng mày đáp: "Tới mùa thu trời sẽ không nóng như vậy nữa."

Hoa Y Liễu khổ sở trong lòng, nàng thì lo sợ mùa thu đến vì không muốn gả cho một nam nhân như vậy, còn Hoa Tịch Uyển lại vì bệnh mùa hè giảm cân mà mong mùa thu mau đến. Có lẽ trong mắt Hoa Tịch Uyển, hạnh phúc cả đời nàng còn không quan trọng bằng mấy ngày mát mẻ của nàng ta.

Tỷ muội gì chứ, cũng chỉ thế này mà thôi.

27. Chương 27: Khác Biệt

Edit & beta: Hoa Tuyết

Giống như nhận thấy được cảm xúc khác thường của Hoa Y Liễu, Hoa Sở Vũ mở miệng nói: "Cây trâm xuất vân của đường tỷ thật đặc biệt, là thợ của cửa tiệm nào đã làm vậy?"

"Vậy à, vậy mà ta còn thấy màu sắc nó hơi nhạt," Hoa Y Liễu miễn cưỡng cười, sờ sờ cây trâm trên đầu hỏi,"Thật sự đẹp sao?"

"Ừm, rất hợp với làn da của tỷ," Hoa Sở Vũ gật đầu, sau đó nhìn về phía Hoa Tịch Uyển, "Tịch Uyển, muội nói có đúng không?" Nàng không biết Hoa Tịch Uyển đã biết chuyện Chu công tử, cho nên cố ý nháy mắt mấy cái.

"Nhị đường tỷ nói đúng," Hoa Tịch Uyển mang ngữ khí hâm mộ nói, "Ngay cả ta cũng muốn có một cái như vậy, chỉ là sợ mang không hợp."

"Tịch Uyển thiên sinh lệ chất*, đâu cần dùng mấy vật này để tăng thêm sự rực rỡ. " Vẻ mặt Hoa Y Liễu tốt lên không ít, khi nói chuyện cũng có sức sống hơn, "Hôm nay trước khi ta tới Hầu phủ, mẫu thân còn dặn ta phải cám ơn muội. Lần trước vì vụ án của cậu ta mà làm hại Hiển quận vương bị nghi ngờ, mẫu thân cảm thấy rất hổ thẹn, mong Tịch Uyển thứ lỗi."

*(*trời sinh đã xinh đẹp)*

"Có gì đâu," Hoa Tịch Uyển cười cười, rồi sai hạ nhân đổi hai đĩa điểm tâm khác cho hai vị đường tỷ, "Đều là người một nhà cả, không cần khách sáo."

Hoa Sở Vũ nghe Hoa Y Liễu nói mới biết nhị thẩm vậy mà vì Trương gia đã làm Hiển quận vương phủ bị liên lụy theo, khó trách mẫu thân vốn hay vui sướng khi người khác gặp họa, mấy ngày trước còn cãi nhau với nhị bá và nhị thẩm, chắc là bởi vì chuyện này. Làm vẫn bối, tuy rằng nàng biết mình không nên bình phẩm việc làm của nhị thẩm, nhưng nghĩ đến Hoa Tịch Uyển vì vậy mà bị liên lụy thì không nhịn được, nói: "May mà Hiển quận vương rộng lượng, không thì vì chuyện này mà oán giận Tịch Uyển thì không hay rồi."

Hoa Y Liễu nghe ra ý tứ trách móc phê phán trong lời nói của Hoa Sở Vũ, ý cười trên mặt nhất thời cứng

đờ: “Muội còn biết lo lắng cho Tịch Uyển sao, vậy năm đó ai đã hại Tịch Uyển sinh bệnh phải nằm trên giường hai tháng?”

Hoa Sở Vũ nghe thế, muốn cãi lại là năm đó nếu không phải nàng ta đụng vào mình, thì sao mình lại rơi xuống hồ, làm hại trong mùa đông khắc nghiệt như thế Tịch Uyển vì cứu mình mà rơi xuống nước theo? Nhưng nghĩ đến Tịch Uyển khó khăn lắm mới được về nhà mẹ đẻ một lần, nàng không muốn làm không khí ngột ngạt nên đành cưỡng chế nuốt cơn tức vào bụng.

“Trí nhớ của đường tỷ thật tốt, chuyện lâu như vậy mà còn nhớ rõ,” Hoa Tịch Uyển buông chén trà trong tay xuống, tự tiếu phi tiếu nói, “Ta đã quên việc này xảy ra thế nào rồi, hình như là vì tỷ đụng phải nhị đường tỷ? Hay là nhị đường tỷ tự trượt ngã?”

Khóe môi Hoa Y Liễu khẽ run, sau một lúc sau mới cười khan nói: “Ta cũng nhớ không rõ nữa.”

Hoa Sở Vũ khẽ cười một tiếng, không nói thêm gì, nhưng mấy nha hoàn hầu hạ trong phòng đều biết chuyện này nên khẽ cười thành tiếng. Còn hai nha hoàn hầu hạ Hoa Y Liễu không tự chủ được mà cúi đầu.

Sắc mặt Hoa Y Liễu tuy không thay đổi, nhưng trong lòng lại ngập tràn căm hận, mình ngồi ở đây cũng chỉ là làm trò cười cho Hoa Tịch Uyển và Hoa Sở Vũ thôi, nàng muốn bỏ đi nhưng e ngại thân phận của Hoa Tịch Uyển nên đành phải ngồi góp vui.

“Ta nhớ muội hay bị mùa hè giảm cân, lúc này ăn ngủ có tốt không?” Hoa Sở Vũ lười so đo với Hoa Y Liễu, cũng không muốn để ý tới nàng ta, bèn đem lực chú ý đặt hết lên người Hoa Tịch Uyển, “Hạ nhân trong phủ quận vương hầu hạ có tận tâm không?”

“Hạ nhân đều rất chăm chỉ, quy củ của quận vương phủ rất nghiêm ngặt, hạ nhân nào dám không tận tâm,” Hoa Tịch Uyển vỗ tay nói, “Nói đến ta mới nhớ mình quên mất một việc, mấy ngày trước ta phát hiện trong phủ có vài tập thơ rất hiếm thấy, nghĩ chắc tỷ sẽ thích nên đã sai người chép cho tỷ một bản, để muội bảo Bạch Hạ giao nó cho nha hoàn của tỷ.”

“Thật sao?” Hoa Sở Vũ lập tức vui mừng nói, “Ta đợi không kịp nữa rồi, hay muội bảo Bạch Hạ mang đến cho ta ngay đi.”

“Xin nhị cô nương chờ một chút,” Bạch Hạ phúc thân với Hoa Sở Vũ, “Ngài cứ việc sai bảo nô tỳ, Bạch Hạ nhất định sẽ đi lấy cho ngài mà.”

“Một nha đầu tốt như vậy, ta không nỡ sai bảo,” Hoa Sở Vũ che miệng khẽ cười vài tiếng, “Ngươi mau mau lấy mấy tập thơ đó đến đây cho ta chiêm ngưỡng nét chữ của người xem.”

“Trong phòng hơi oi bức, ta ra ngoài một chút,” Hoa Y Liễu bên cạnh đột nhiên đứng lên, ném lại một câu như vậy rồi lập tức mang theo hai nha hoàn đi ra ngoài.

“Muội đừng để ý đến tỷ ấy, gần đây tính tình tỷ ấy càng ngày càng quái gỡ,” Hoa Sở Vũ sợ tâm tình của Hoa Tịch Uyển bị ảnh hưởng nên vội vàng khuyên giải, “Mấy ngày nay tỷ ấy cũng đối xử kì quái như vậy với ta, giống như tất cả mọi người trong Hoa gia đều thiếu nợ tỷ ấy vậy.”

Hoa Tịch Uyển không chút lưu tâm nói: “Không sao cả.”

Thấy nàng thật sự không thèm để ý, Hoa Sở Vũ mới thở dài nói: “Mặc dù ta cũng rất thông cảm cho tỷ ấy vì chuyện của Chu công tử cùng với nha hoàn thông phòng mà tâm tình không tốt, nhưng trên đời này không phải chỉ có mỗi tỷ ấy chịu bất hạnh, tỷ ấy phải đối mặt với sự thật, chứ chỉ có chúng ta nhường nhịn tỷ ấy thì có ích gì? Về sau gả đến Chu gia, nếu tỷ ấy được trượng phu yêu thương, cha mẹ chồng thấu hiểu, thì đó mới thật sự có ích.”

Hoa Tịch Uyển biết lòng dạ Hoa Y Liễu có chút hẹp hòi, lại hay suy nghĩ lung tung, tính cách như vậy đến Chu gia thì có lẽ phải chịu nhiều khổ cực mới khôn khéo lên được, “Trên đời này không phải ai cũng lo nghĩ cho tỷ ấy như phụ mẫu tỷ ấy.”

Hoa Sở Vũ muốn nói phụ mẫu tỷ ấy cũng không thể lo nghĩ hết mọi chuyện cho tỷ ấy được, nhưng nghĩ đến hành vi thường ngày của phụ mẫu mình, nàng chỉ biết thầm thở dài chứ không mặt mũi nói ra những lời đó.

“Đúng rồi, Lục Châu bên cạnh muội đâu rồi?” Hoa Sở Vũ chỉ nhìn thấy ba người Bạch Hạ, Tử Sam, Hồng Anh, nên cảm thấy hơi kỳ lạ, hỏi: “Nàng ta không theo muội trở về sao?”

“Cần có người ở lại trông coi quận vương phủ nên ta để nàng ta ở lại trong phủ rồi,” Hoa Tịch Uyển uống một ngụm trà tiêu thực, ngáp một cái rồi nói, “Đêm nay tỷ đừng trở về nữa, ở lại trò chuyện với ta đi, hiện giờ ta đã gả đến quận vương phủ, không thể thường xuyên gặp mặt tỷ giống như ngày xưa nữa.”

“Cho dù hôm nay muội có đuổi ta đi, ta cũng sẽ không đi,” Hoa Sở Vũ đứng dậy đi đến cái ghế bên cạnh Hoa Tịch Uyển ngồi xuống, thở dài rồi cười khổ nói, “Mấy ngày nay mẫu thân đang tìm đối tượng thành thân cho ta, còn hay mang ta so sánh với muội.” Nói đến đây, nàng có chút bất đắc dĩ, “Làm con không thể trách mẹ, nếu sau này bà có nói gì mạo phạm đến muội, cho ta xin lỗi muội trước, mong muội khoan dung. Bà thật sự không có ý xấu gì đâu.”

Hoa Tịch Uyển thấy Hoa Sở Vũ tỏ ra khó xử, gật đầu nói: “Ta hiểu tính tình tam thẩm mà.”

Hoa Sở Vũ vẫn cười khổ như cũ, vừa thấy cảm kích lại vừa thấy có lỗi với Hoa Tịch Uyển, nếu không phải năm xưa mẫu thân mình ở bên ngoài đồn đãi lung tung, thì sao mấy năm qua Tịch Uyển lại bị đồn là cô gái xấu xí? Mà nàng cũng thật không ngờ, mẫu thân chỉ tùy tiện nói lung tung bên ngoài mấy câu, vậy mà toàn bộ người trong kinh thành đều tin, chuyện này là hoàn toàn ngoài dự liệu.

Trong quận vương phủ, Mộc Thông đứng ngoài thư phòng, nhìn ánh mặt trời hừng hực trên cao không nhịn được lấy khăn tay ra lau tầng mồ hôi trên trán, vừa mới cất khăn vào thì lại thấy một nữ tử trang phục xanh lục đi về phía này, hắn nhướng mày, tiến lên phía trước cản người lại: “Đây không phải là Lục Châu cô nương sao, có chuyện gì vậy?”

Lục Châu quy củ thi lễ với Mộc Thông: "Ta thấy thời tiết quá nóng nên làm nước ô mai ướp lạnh cho quận vương gia giải nhiệt, làm phiền Mộc tổng quản đem nước vào." Nàng đưa đồ tới trước mặt Mộc Thông, chứ không có ý vào thư phòng.

Mộc Thông nhìn cặp lồng trước mặt, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Chuyện này có thể Lục Châu cô nương không biết, từ trước đến nay quận vương gia không thích món ngọt, nước ô mai ướp lạnh này vẫn là cô nương giữ lại uống đi, còn nữa, xung quanh thư phòng là trọng địa, không thể tùy ý tới gần. Ngày sau nếu vì chuyện này mà bị trách phạt, cũng đừng trách ta không nhắc nhở cô nương trước."

Mộc Thông chưa bao giờ đối xử với mình không khách khí như vậy, nên Lục Châu sửng sốt một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, nhìn bộ dáng ngoài cười nhưng trong không cười của Mộc Thông, lảng tránh ánh mắt của hắn, ngữ khí nhu hòa nói: "Một khi đã như vậy, ta không quấy rầy nữa."

Mộc Thông lạnh mặt nhìn Lục Châu ôm cặp lồng trở về, chờ đối phương cách xa bảy tám bước mới mở miệng gọi nàng ta lại: "Lục Châu cô nương."

Lục Châu dừng bước, khi quay đầu lại trên mặt mang theo nụ cười yếu ớt, hỏi: "Mộc tổng quản còn có chuyện gì sao?"

"Không có việc gì," Mộc Thông cười cười, "Xin bảo trọng."

Đáy mắt Lục Châu lóe lên sự nghi hoặc, nhưng đi tới hậu viện nàng ta vẫn không hiểu ý tứ của Mộc Thông.

Sau khi thấy bóng dáng Lục Châu biến mất khỏi hành lang, Mộc Thông mới cười nhạo một tiếng, hắn đã sớm thấy ả nha hoàn này gần đây khác thường rồi, dám tự tiện làm đồ ăn cho quận vương gia, cũng không xem lại thân phận của mình.

Quận vương phi nhìn thì có vẻ không thích quản sự lắm, kì thực là một người khó qua mặt được, Lục Châu đây là muốn tìm đường chết mà. Hắn quay đầu nhìn những hạ nhân coi giữ thư phòng tâm phúc khác, có chút khinh thường nói: "Làm hạ nhân quan trọng nhất không phải là thủ đoạn, mà là trung tâm. Nếu như có suy nghĩ nào không nên…" Hắn híp mắt nói, "Cứ chờ xem kết cục của vị Lục Châu cô nương này đi."

Hắn cũng muốn nhìn xem đến tột cùng quận vương phi có thủ đoạn đến đâu.

Hoa Tịch Uyển ở Nghĩa An hầu phủ nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm mới vừa trang điểm xong, còn chưa kịp ăn sáng đã nghe người đến báo là quận vương gia tới đón nàng hồi phủ.

Hoa Sở Vũ chỉnh lại cây trâm cho Hoa Tịch Uyển, lui lại ngắm kỹ nàng rồi cười nói: "Rất đẹp."

Hoa Tịch Uyển giương môi cười khẽ, sánh vai với Hoa Sở Vũ đi ra ngoài, lúc hít thở bầu không khí trong lành vào buổi sáng, nàng chợt nghiêng đầu về phía Hoa Sở Vũ nói: "Ta nhớ tỷ rất thích hứng sương sớm để pha trà."

"Đáng tiếc trà ngon như vậy hơn phân nửa đều vào bụng cái đồ lười biếng nhà muội," Hoa Sở Vũ lắc đầu thở dài nói, "Muội lại còn là một người không hiểu phong nhã nữa."

"Dung tục có cái hay của dung tục, phong nhã có cái tốt của phong nhã, như chúng ta gọi là đại tục đại nhã," Hoa Tịch Uyển hồn nhiên không thèm để ý, lắc đầu nói, "Nếu ai cũng đều phong nhã hết thì còn có ý nghĩa gì?"

Hoa Sở Vũ muốn cười nàng là đồ ngụy biện, nhưng khi ngẩng đầu lên đã thấy cuối hành lang gấp khúc có một nam tử mặc cẩm y mang theo vài thái giám nha hoàn đi về phía này, nàng dừng bước, cười yếu ớt nói: "Có người tới đón muội rồi kìa."

Hoa tịch Uyển cười nói vài câu với nàng ta, rồi mới đi về phía Yến Tấn Khâu.

Hoa Sở Vũ lẳng lặng đứng tại chỗ, chờ Hiển quận vương mỉm cười nói với Hoa Tịch Uyển mấy câu, lại chỉnh cây trâm cài đầu giúp Tịch Uyển, sau đó cùng nhau biến mất ở cuối hành lang, nàng mới mang theo thị nữ chậm rãi đi theo.

28. Chương 28: Mỹ Nhân Nổi Giận

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit & beta: Hoa Tuyết

Nghĩa An hầu phủ đã chuẩn bị món súp há cảo sở trường, thơm mà không ngấy, là món Hoa Tịch Uyển thích ăn nhất hồi chưa lấy chồng. Cho nên sáng sớm hôm nay, Lư thị đã sai hạ nhân làm món cháo này cộng thêm món há cảo, và mấy món ăn nhẹ mà Hoa Tịch Uyển thích ăn.

Yến Tấn Khâu và Hoa Tịch Uyển đến chính viện thỉnh an hai vị trưởng bối xong thì cả nhà dời bước đến nhà ăn, cùng nhau ăn sáng.

Sau khi rửa tay xong, chờ Hoa Hòa Thịnh và Lư thị cầm đũa lên trước, Yến Tấn Khâu mới nhấc đũa lên, gắp một cái há cảo xinh xắn bỏ vào chén Hoa Tịch Uyển, sau đó tự nhiên thoải mái múc hơn nửa bát canh hạnh nhân đặt bên tay trái nàng. Làm xong hết thảy, hắn mới bắt đầu gắp món ăn cho mình.

Lư thị chú ý tới hành động này của hắn, ánh mắt cũng lộ vẻ hài lòng, ngay cả khi ăn món kẹo hạnh nhân rất bình thường cũng cảm thấy ngon miệng hơn.

Buổi sáng dậy có hơi khát nên Hoa Tịch Uyển nhanh chóng uống hết nửa chén canh hạnh nhân, rồi đẩy cái chén không về phía Yến Tấn Khâu, sau đó cười tủm tỉm nhìn hắn. Lư thị thấy thế, vốn định phân phó nha hoàn bên cạnh múc canh cho con gái, nhưng thấy Bạch Bạ và mấy nha hoàn bên cạnh vẫn đứng im không hề động đậy, bà suy nghĩ một chút rồi làm như không thấy điều gì.

Sau khi thấy cử chỉ thân thiết của hai người họ, Hoa Y Liễu cũng ăn chậm lại. Bà nhìn cử chỉ săn sóc của Hiển quận vương, bàn tay cầm thìa nắm chặt hơn, phát hiện Hoa Sở Vũ bên cạnh đang nhìn mình, nàng ta lạnh lùng liếc mắt một cái, rồi cúi đầu ăn chén cháo nhạt nhẽo của mình.

Ánh mắt Tôn thị lơ đãng đảo qua hai người, sau đó mỉm cười thu hồi tầm mắt.

Ăn sáng xong, Hoa Tịch Uyển theo Yến Tấn Khâu quay về quận vương phủ, trước khi lên xe ngựa, nàng xoay người nhìn phụ thân và hai huynh trưởng phía sau, một lúc lâu sau mới nói: "Đừng quá lo lắng, mọi

người bảo trọng."

Hoa Hoà Thịnh nhìn con gái ngồi vào xe ngựa, bức màn xe phủ xuống chắn tầm mắt ông lại, ánh mắt ông nhìn chăm chăm chiếc xe ngựa đang đi chuyển về phía trước, mãi đến khi không thấy bóng dáng nữa ông mới quay đầu lại nhìn hai người con trai nói: "Vào thôi."

Vừa rồi khi rời đi, tuy rằng Tịch Uyển chỉ nói có mấy chữ, nhưng ông có thể nghe ra hàm ý thâm sâu ẩn trong câu nói của con gái.

Hiển quận vương tâm tư thâm sâu không lường được, dã tâm bừng bừng, nhưng lại giỏi đóng kịch ngụy trang tính tình, Tịch Uyển không muốn Hầu phủ liên lụy vào vũng nước đục này, nên mới nói ra hai chữ "bảo trọng".

Hoa Trường Bảo đăm chiêu theo sau phụ thân, nhớ tới chiếc xem ngựa xa hoa vừa mang muội muội đi, hắn thầm thở dài trong lòng.

Trong xe ngựa, Yến Tấn Khâu ngắm nghía hai món hạch điêu*, rồi nghiêng đầu nhìn Hoa Tịch Uyển cười nói: "Tịch Uyển có biết hoa đăng tiêu không, vào mùa hoa này nở rộ trông đẹp lộng lẫy, nhưng trên thực tế, hoa đăng tiêu có đẹp đến đâu thì cũng do con người trồng ra thôi."

(*Hạch điêu: nghệ thuật thủ công mỹ nghệ truyền thống của Trung Quốc, dùng hạt đào, hạt hạnh, hạnh cây ô-liu để điêu khắc thành các món hàng mỹ nghệ, được xếp vào nhóm thứ hai di sản văn hóa phi vật thể cấp quốc gia)

(Hoa đăng tiêu: hay còn được gọi là hoa chùm ớt)

"Loại hoa đăng tiêu này nghe có vẻ kiều diễm, nhưng cũng có thế mà thôi," Hoa Tịch Uyển nhếch môi, tựa tiếu phi tiếu, "Loại hoa này chỉ để nhìn ngắm hay trang trí, nhìn một chút là được rồi, cần gì nghiên cứu nó thế nào?"

Yến Tấn Khâu cười nhạt đánh giá nàng, một lâu sau mới lấy hạch điêu ném vào một cái hộp tinh xảo, "Nàng nói rất đúng."

Hoa Tịch Uyển mỉm cười không nói gì.

Xe ngựa tới quận vương phủ, Hoa Tịch Uyển xuống trước, cũng không đợi Yến Tấn Khâu đi ra, đã để Bạch Hạ đỡ tay về chính viện.

"Tịch Uyển," Yến Tấn Khâu thấy nàng bước xuống, nhìn theo bóng dáng Hoa Tịch Uyển gọi, "Sao lại đi nhanh như vậy?"

Hoa Tịch Uyển quay đầu lại nhìn người đàn ông vẫn còn ngồi trong xe ngựa, khẽ hất cằm cười nhạo nói: "Quận vương gia còn có nhiều việc, làm sao thiếp dám quấy nhiễu." Nói xong xoay người bước đi, được vài bước nàng nhìn thấy một khối đá nhô ra bên cạnh núi giả, dừng lại nói: "Sao trên núi giả lại nhô ra một khối đá như vậy, thật chướng mắt."

Nói xong, nàng lùi về sau vài bước, vén váy qua một bên, nhấc chân đá mạnh một cái, chỉ nghe ầm một tiếng, khối đá kia đã nằm trên mặt đất.

"Như vậy mới thuận mắt hơn," Hoa Tịch Uyển quay đầu lại cười dịu dàng với Yến Tấn Khâu, "Chàng thấy có phải không, quận vương gia?" Nói xong lời này cũng không đợi Yến Tấn Khâu trả lời, nàng thanh nhã buông làn váy xuống, để mặc Bạch Hạ và mấy nha hoàn khác sửa sang lại làn váy cho nàng, sau đó uyển chuyển bước đi.

Xung quang yên lặng, Mộc Thông nhìn một góc núi giả bị đá vỡ kia, cảm thấy bụng dưới của mình âm ỷ đau, hắn nuốt nước miếng một cái rồi nói: "Còn thất thần ở đó làm gì, quận vương phi đã nói cái núi giả này xấu xí, còn không mau cho người đến bày trí lại đi."

"Dạ," Bọn hạ nhân bị dọa đến mất hồn lúc này mới kịp phản ứng lại, ba chân bốn cẳng nâng khối đá kia lên, một tên hạ nhân to gan nhịn không được quay đầu lại lén nhìn biểu cảm của quận vương gia, thầm cảm thán trong lòng, không hổ là quận vương gia, dù quận vương phi dũng mãnh như thế vẫn có thể bình tĩnh ngồi im trên xe ngựa.

“Quận vương gia?” Mộc Thông đi đến gọi một tiếng.

Không có phản ứng.

“Quận vương gia?”

Yến Tấn Khâu nghiêng đầu lạnh lùng nhìn hắn một cái: “Đem khối núi giả này chuyển đi đi, trồng thay vào mấy bụi tường vi.”

Trồng tường vi ven đường? Mộc Thông nghi hoặc nhìn quận vương gia, thấy vẻ mặt đối phương thật sự nghiêm túc, mới cúi đầu nói: “Tiểu nhân nhớ kỹ.”

Tường vi thì tường vi, ít nhất vẫn tốt hơn mấy loài cây không lá chỉ có gai mang từ Tây Vực về.

Sau khi Hoa Tịch Uyển trở lại chính phòng lập tức cởi cung trang ra thay một bộ trang phục đỏ rực bằng lụa mỏng, dùng một cây trâm huyết ngọc vấn tóc lên, thản nhiên gọi một nha hoàn nhị đẳng đang đứng im không dám chớp mắt đến hỏi: “Cả ngày hôm qua Lục Châu đã làm gì?”

Nha hoàn nhị đẳng này thành thật báo lại hành vi của Lúc Châu ngày hôm qua, sau đó cúi đầu im lặng.

“Bạch Hạ, Lục Châu đã bên cạnh ta mấy năm rồi?” Hoa Tịch Uyển vừa lấy bút vẽ lên trán mình một đóa hoa đào đỏ rực quyến rũ không gì sánh bằng, vừa nói, “Thời gian có thể mài giũa con người, tốt cũng có thể biến thành xấu, xấu lại có thể biến thành tốt.”

Bọn người Bạch hạ đứng bên cạnh không dám nói lời nào, các nàng đi theo chủ tử đã lâu, đương nhiên biết lúc này chủ tử đang rất phẫn nộ.

“Người tới, đi gọi Lục Châu tới đây.” Nàng để cây bút trong tay xuống, cẩn thận nhìn gương mặt đã được trang điểm tỉ mỉ của mình trong gương, lại dùng than kẻ mi tô mi, tùy tiện mở một hộp trang sức ra, trang sức bên trong suýt nữa làm hoa mắt người khác.

“Chủ tử,” Bọn Bạch Hạ thấy thế, đành phải quỳ xuống.

Hoa Tịch Uyển giống như không thấy các nàng đã quỳ xuống, lấy một đôi vòng tay hồng ngọc trong hộp ra, chậm rãi đeo vào cổ tay mình.

Trong phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy được từng tiếng hít thở, không ai dám cử động lộn xộn, ngay cả hít thở cũng cố gắng nhẹ nhàng hết mức có thể.

“Quận vương phi, quận vương gia cho người đưa tới một hộp bảo thạch.” Một hạ nhân vào báo lại.

“Để đó đi,” Hoa Tịch Uyển cũng không thèm nhìn tới hộp bảo thạch hạ nhân đưa tới, bàn tay trắng nõn bưng chén trà phỉ thúy lên, mặt không chút biểu tình.

Sau khi Lục Châu đi theo nha hoàn vào chính phòng, đã cảm nhận được bầu không khí dị thường ở đây, khi nàng ta nhìn chủ tử mặc bộ trang phục đỏ rực ngồi ở phía trên,mặt không chút biểu cảm, ba tỷ muội khác đều quỳ trên mặt đất, liền cảm thấy bất an, hai chân mềm nhũn quỳ xuống đất.

“Cạch,” tiếng chén trà phỉ thúy đặt mặt bàn, rất nhỏ, nhưng lại đủ để Lục Châu sợ tới mức giật nảy mình.

“Lục Châu, ngươi năm nay chắc mười bảy tuổi nhỉ?!” Hoa Tịch Uyển một tay chống cằm, lười biếng nhìn Lục Châu đang quỳ gối trước mặt, thở dài một hơi nói: “Ngươi theo hầu hạ ta cũng sáu bảy năm rồi.”

“Chủ tử, nô tỳ sai rồi.” Không đợi Hoa Tịch Uyển nói hết, Lục Châu đã lên tiếng cầu xin tha thứ, “Nô tỳ nhất thời bị ma xui quỷ khiến, xin chủ tử nghĩ tình chủ tớ bao năm qua, xin cho nô tỳ một cơ hội nữa.”

Hoa Tịch Uyển thấy nàng như vậy, cũng không giận mà lại cười nói: “Loại tình cảm gì mà khiến cho ngươi nảy sinh tâm tư muốn leo lên giường đàn ông của chủ tử mình vậy?”

Lục Châu suốt ngày ở nội viện, không được gặp gỡ nhiều đàn ông lắm, nhìn thấy quận vương gia đối xử dịu dàng ôn nhu với chủ tử nhà mình như vậy, lâu ngày dần có những suy nghĩ không nên, hiện giờ bị Hoa Tịch Uyển vạch trần trước mặt nhiều tỷ muội trong phòng, sắc mặt lập tức trắng bệch, một câu biện giải cũng nói không nên lời. Nàng biết mình cần phải nói gì đó, nhưng thấy chủ tử rũ mắt tự tiếu phi tiếu, thì ngay cả một chút âm thanh nàng cũng phát không ra được.

"Quận vương phi, quận vương gia sai tiểu nhân mang đến cho ngài hai đĩa trái vải ướt lạnh." Mộc Thông vào chính phòng, không liếc nhìn Lục Châu đang quỳ ở bên cạnh, sau đó khom người đến trước Hoa Tịch Uyển, "Đây là đặc sản của Việt Châu, mời ngài nếm thử?"

"Để đó đi," Hoa Tịch Uyển cũng thèm không nhìn đến hai đĩa trái vải, "Phiền quận vương gia hao tốn tâm tư rồi."

Mộc Thông nghe thế, đành để đồ lên bàn rồi lui xuống, xem ra quận vương phi còn đang rất giận dữ, chỉ sợ lúc này quận vương gia có đưa gì tới đây cũng vô dụng.

"Lúc ta xuất giá, Hầu phủ đem khế ước bán thân của các người đưa cho ta," Hoa Tịch Uyển lấy ra một tờ khế ước bán thân ném lên bàn, chậm rãi nói: "Ngươi đi đi."

"Chủ tử!" Lục Châu không ngờ chủ tử không đánh cũng không mắng, mà thẳng thừng đuổi nàng ra khỏi quận vương phủ. Nhưng nàng chỉ là một cô gái trẻ tuổi, ra khỏi đây rồi nàng biết làm gì?

"Có những chuyện, từ trước khi xuất giá ta đã nói rồi, hiện giờ ngươi cầu tình thì có tác dụng gì, khi ngươi lén lút làm chuyện này sau lưng ta hẳn nên nghĩ đến hậu quả này," Hoa Tịch Uyển lạnh lùng liếc nhìn Lục Châu một cái, "Ta để ngươi đi, là đã giúp ngươi giữ gìn thể diện rồi, bằng không ngay cả thể diện cũng không giữ được."

Lúc này Lục Châu đã hối hận không thôi, nàng vốn nghĩ mình và chủ tử nhiều năm tình cảm như vậy, nếu quận vương gia thật sự để ý đến mình, chủ tử sẽ vì phần tình cảm đó mà cho nàng một danh phận, ai ngờ sự tình ra nông nỗi này, quận vương gia không để ý đến nàng, chủ tử cũng không chút lưu tình.

Nàng muốn xin bọn Bạch Hạ cầu tình giúp, nhưng khi nhìn về phía các nàng, các nàng chỉ vùi đầu quỳ trên đất, ngay cả liếc nhìn nàng một cái cũng không dám.

Trong nháy mắt, nỗi tuyệt vọng trong lòng nàng hóa thành phẫn nộ: "Chủ tử, ngài sinh ra đã xinh đẹp, xuất thân lại cao quý, chuyện này đối với ngài chỉ là một chuyện nhỏ thôi, nhưng nô tỳ bởi vì xuất thân không phải là thiên kim thế gia, mọi việc đều không được như ý, ngay cả người đàn ông mình mến mộ cũng không dám nhìn nhiều, trong lòng ta khổ sở thế nào ngài có biết không?"

"Ngươi mến mộ chàng vì cái gì?" Mặt Hoa Tịch Uyển không chút thay đổi nhìn Lục Châu, "Nếu là vì dung mạo, thì sớm muộn gì chàng cũng sẽ già đi. Nếu vì tài hoa, ngươi biết làm thơ vẽ tranh sao? Nếu vì tính tình, chàng có bao giờ đối xử tốt với ngươi chưa, tính tình chàng thế nào ngươi có biết không, còn dám nói tới hai chữ "mến mộ" sao?"

Lục Châu không biện giải được, chỉ là trong lòng cảm thấy mình không nông cạn như chủ tử nói, nàng đối với quận vương gia là nhất kiến chung tình, chứ không phải vì bất cứ thứ gì.

"Hay cái ngươi xem trọng là tài mạo hơn người của Hiển quận vương? Nếu chàng chỉ là một thư sinh nghèo, ngươi có để ý tới chàng không?"

"Nếu quận vương gia là một thư sinh nghèo, chủ tử có liếc nhìn tới ngài ấy hay không?"

"Đương nhiên không," Hoa Tịch Uyển cười nhạo một tiếng, "Ta từ nhỏ đã là thiên kim Hầu phủ, nhất định sẽ gả cho một nam tử thế gia, nếu chàng là thư sinh nghèo thì làm gì có cơ hồi xuất hiện trước mặt ta?"

"Như vậy cái ngài thích cũng chỉ là thân phận của quận vương gia đó thôi." Lục Châu cảm thấy tiếc thương cho quận vương gia, ngài ấy rất quan tâm chăm sóc cho chủ tử, mà chủ tử lại nói ra những lời hững hờ vô tình như vậy, đến cả một nha hoàn như nàng cũng có thể nhìn ra tình cảm của quận vương gia đối với chủ tử, thì một người thông tuệ như chủ từ chẳng lẽ lại không cảm nhận được?

"Vậy ngươi biết chàng coi trọng ta vì cái gì sao?" Hoa Tịch Uyển nhắm mắt lại, không thèm nhìn Lục châu nữa, "Ngươi đi đi, từ nay về sau, tình nghĩa chủ tớ của chúng ta đã chấm dứt."

Lục châu kinh ngạc nhìn tử tử mặc bộ váy đỏ ngồi ở trước mặt mình, sau đó dứt khoát dập đầu ba cái, "Chủ tử, xin ngài về sau đối xử thật tốt với quận vương gia, Lục Châu xin từ biệt." Sau khi nói xong liền đứng lên xoay người ra khỏi chính phòng.

Chờ sau khi Lục Châu rời đi, Hoa Tịch Uyển mới thản nhiên nói: "Các ngươi đều đứng lên đi."

Từ nhỏ nàng đã không phải là người dễ dàng mềm lòng, trước kia như thế, ngày sau cũng sẽ như thế.

Từ sau khi mấy người Bạch Hạ biết được Lục Châu có tâm tư với quận vương gia, bọn họ đều hoảng sợ đến thất sắc, lúc này được lệnh đứng dậy, vẻ mặt vẫn chưa dịu đi nhiều.

Rốt cuộc thì Lục Châu suy nghĩ thế nào mà lại nói ra những lời hồ đồ như thế?

(Lời của editor: Mỹ nhân nổi giận, hậu quả khôn lường!!!)

congzhongxiao
Bai du 百科

29. Chương 29: Hương Tiêu

(Hương tiêu: Bỏ mình, hay còn gọi là chết đó:3)

Edit & beta: Hoa Tuyết

Nhìn thấy Lục Châu cũng không thèm cầu xin chủ tử, thật sự xoay người bỏ đi, Bạch Hạ bị dọa đến hai chân mềm nhũn, nếu chủ tử trách phạt Lục Châu hoặc biếm nàng ta đến ngoại viện làm việc nặng còn đỡ hơn là đuổi nàng ta ra khỏi quận vương phủ. Hôm nay Lục Châu bước ra khỏi quận vương phủ, chỉ sợ ngày mai nàng ta đã trở thành một cỗ thi thể ở bãi tha ma rồi.

"Quận vương phi," Bạch Hạ quỳ xuống lần nữa, muốn cầu tình nhưng không biết nói gì cho phải. Xin chủ tử cho Lục Châu một đường sống? Nhưng chủ tử không đánh không mắng, thậm chí không trực tiếp ném Lục Châu ra cửa. Xin chủ tử cho Lục Châu ở lại, nhưng có nữ chủ nhân nào có thể tha thứ cho một nha hoàn thương nhớ nam chủ nhân?

Khóe môi nàng run rẩy, một lúc lâu sau mới nói: "Chủ tử nhân từ."

Hoa Tịch Uyển trầm ngâm nhìn nàng, một lúc sau mới thu hồi tầm mắt, nói: "Nếu các ngươi có thích ai, nhớ nói cho ta biết một tiếng, chúng ta tốt xấu gì cũng là chủ tớ một thời gian, ta sẽ không để cho các ngươi chịu ủy khuất khi xuất giá đâu."

"Chủ tử, bọn nô tỳ tuyệt đối không hai lòng, nếu vi phạm lời này, sẽ chịu..." Tử Sam Bạch Hạ Hồng Anh đã sớm sợ hãi đến mức mềm nhũn hai chân, hận không thể lập tức thổ lộ lòng thành, chỉ cần chủ tử có thể tin tưởng các nàng là được.

"Được rồi," Tầm mắt Hoa Tịch Uyển lướt qua bọn họ, rơi xuống đình viện ngập tràn ánh nắng, "Tất cả đứng lên đi làm việc của mình của mình đi." Nói xong, nàng chỉ về phía nha hoàn nhị đẳng đã tố giác hành vi của Lục Châu, "Từ hôm nay trở đi, ngươi thay thế vị trí của Lục Châu, tên cũng đổi lại, gọi là Tranh Thu đi."

"Nô tỳ tạ ơn quận vương phi ban tên," Tuy rằng trong lòng Tranh Thu vô cùng vui mừng, nhưng vẫn bước lên hành lễ theo đúng quy củ không chút sai sót. Sau khi nàng hành lễ với Hoa Tịch Uyển xong, thì quay sang làm một lễ vạn phúc với ba người Bạch Hạ, rồi yên lặng thối lui đến một bên.

Hoa Tịch Uyển mặc kệ mấy người các nàng làm gì, lập tức dựa người vào nhuyễn tháp, nhắm mắt dưỡng thần.

"Xí! Đồ thối tha không có mắt, tiền viện là nơi ngươi có thể đến sao, nhanh cút ngay, đừng làm bẩn mắt đại gia bọn ta," Một ma ma thô sử chỉ vào con quạ đang kêu trên cây, chửi ầm lên, hai bà tử bên cạnh bà cũng chửi hùa theo.

Lục Châu ôm bọc hành lý, nghe thấy mấy lời chỉ cây dâu mà mắng cây hòe này, vừa ủy khuất lại vừa khổ sở, ngẩng đầu nhìn con quạ trên cây, không hiểu sao trong lòng dâng lên một nỗi bi thương.

Nàng đã hầu hạ chủ tử nhiều năm như vậy, cho dù không có công cũng có khổ, vậy mà giờ lại rơi vào kết cục thế này. Một nữ nhân lòng dạ lạnh lùng vô tình như thế, ở bên cạnh quận vương gia chẳng phải là làm hại quận vương gia sao?

Đột nhiên nàng nhìn thấy xa xa trên hành lang xuất hiện một đoàn người, đi đầu là một nam nhân áo trắng, quạt lông mũ ngọc, không phải quận vương gia thì là ai. Đáy lòng nàng bỗng dâng lên một dũng khí chưa từng có, liền chạy về phía đó.

"Quận vương..."

Nàng còn chưa nói hết câu đã bị một người bịt miệng, sau đó lại có một người ấn đầu nàng xuống mặt đất, cảm thấy trong mũi đầy mùi đất cát, nàng hoảng loạn muốn quay đầu nhìn lại xem là ai dám bắt mình, kết quả bị người nọ ấn mạnh mặt xuống mặt đất, khiến trong mũi miệng đều đầy đất cát.

"Tiện tì không biết xấu hổ, ở trong quận vương phủ mà dám chạy loạn gọi bậy, cũng không chịu soi gương xem mình là ai, dám nảy sinh tâm tư bất chính, ngươi nghĩ mình còn là nha hoàn hầu hạ bên người quận vương phi sao?" Một bà tử khỏe mạnh nắm tóc, tát lên mặt nàng bóp bóp hai cái, "Quận vương phủ của chúng ta không có người không biết xấu hổ như vậy, mau xéo đi!"

Mấy bà tử xem náo nhiệt bên cạnh nghe vậy tiến lên lôi Lục Châu ra ngoài, cũng không biết là cố ý hay vô tình, bọc hành lý của nàng bị kẻ khác mạnh mẽ kéo ra, quần áo trang sức và bạc bên trong rơi ra tán loạn. Lục Châu muốn khom xuống nhặt lại, kết quả bàn tay vừa đưa xuống đã bị một bà tử giẫm lên, còn một cái bà tử trực tiếp kéo quần áo nàng ra.

"Đã phản bội chủ tử còn muốn mang theo đồ vật chủ tử ban thưởng đi, chúng ta là những bà tử lỗ mãng không có học, không biết chữ, nhưng cũng biết cái gì gọi là trung thành," Bà tử này lôi nàng ra ngoài hùng hổ nói, "Ngươi dám làm như thế, bất quá cũng là ỷ quận vương phi tính tình ôn hòa thôi!"

Lục Châu ngẩn ra, thẳng đến khi cánh cửa hậu viện quận vương phủ bị mấy bà tử này đóng sập lại nàng vẫn chưa lấy lại tinh thần. Thật sự nàng dám nổi giận với chủ tử là do ỷ vào ngày thường chủ tử đối xử tốt với các nàng sao?

Cánh cửa rầm một tiếng đóng lại trước mặt nàng, toàn thân nàng nhếch nhát, sớm đã không còn dáng vẻ như khi hầu hạ bên cạnh quận vương phi nữa. Nhìn dòng người đi lại trên đường, trong lòng nàng nhất thời lo sợ và hối hận không thôi, thiên hạ rộng lớn như vậy, nàng biết đi đâu đây?

Không lâu sau, một chiếc xe la chạy qua, sau đó trước cửa hậu viện không còn bóng dáng ai nữa.

"Quận vương gia, sự việc đã tiến hành rất tốt." Một nam nhân trung niên mặc trường sam màu xanh khom người đứng trước mặt Yến Tấn Khâu, "Thi thể đã xử lý sạch sẽ."

"Ừa," Yến Tấn Khâu mặt không đổi sắc nhìn dung mạo bình thường của nam nhân trung niên kia: "Có bảo đảm khi động thủ có người nhìn thấy chứ?"

"Dạ," Nam nhân trung niên vùi đầu nói, "Người chứng kiến sự việc là quản sự của Thịnh quận vương phủ và Từ vương phủ, hiện tại đã có người báo quan phủ."

Yến Tấn Khâu yên lặng gật đầu, rồi phất tay cho người ta lui ra, sau đó quay đầu nhìn về phía Mộc Thông đang đứng trong góc phòng: "Việc này không cần gạt quận vương phi, chỉ là sau khi vụ án kết thúc hãy nói."

Đầu tiên Mộc Thông hơi nghi hoặc, sau đó lập tức hiểu được dụng ý của quận vương gia. Nếu sự tình mới vừa xảy ra, quận vương gia đã biết thì không phải sẽ làm quận vương phi hoài nghi bọn họ rất để tâm tới nha đầu Lục Châu này sao? Còn nếu nói với quận vương phi trễ một chút, sẽ làm quận vương phi thấy được là quận vương gia không chút để ý đến Lục Châu, nhưng lại rất tôn trọng quận vương phi, biết có việc liền lập tức báo cho quận vương phi biết.

Yến Tấn Khâu rất hài lòng về sự nhanh nhạy của Mộc Thông, nói ít làm nhiều, còn biết quan sát tốt. Giao công việc cho người như vậy rất tiện lại yên tâm.

Gần đây trong kinh gần đã xảy ra một vụ án không lớn không nhỏ, đó là một nha hoàn của Hiển quận vương phủ do chân tay không sạch sẽ bị đuổi ra khỏi phủ, không lâu sau lại bị mấy tên lưu manh cưỡng gian rồi giết chết. Nếu không phải quản sự của Từ vương phủ và Thịnh quận vương phủ trùng hợp thấy được, hơn nữa còn hợp sức bắt người lại mang đi báo quan, thì nha hoàn kia chỉ còn cách bỏ mình oan mạng. Cuối cùng kết quả điều tra vụ án này làm cho người ta có chút khiếp sợ, vì mấy tên lưu manh này vốn là gã sai vặt ở phủ thái tử.

Lưu manh cưỡng gian giết chết nữ tử, rồi vứt xác ven đường, loại án kiện này tuy mang tính chất ác liệt, nhưng nếu không phải vì có liên quan đến thái tử và Hiển quận vương thì cũng sẽ không huyên náo xôn xao dư luận đến vậy.

Tất cả mọi người trong kinh thành đều biết người trong phủ thái tử lộng hành ngang ngược, thế nhưng ngang nhiên giữa thanh thiên bạch nhật cưỡng gian rồi giết chết nữ tử thì quá mức càn rỡ rồi. Cũng không biết là ai đã đột nhiên nhắc tới việc lúc trước kẻ giết hại Trương công tử cũng có liên quan đến thái tử, khiến không ít người đọc sách viết thư lên án hành vi hiếp đáp dân chúng của phủ thái tử, thậm chí nhiều người còn cho rằng thái tử quá tàn bạo, căn bản không có năng lực làm thái tử, nếu hoàng đế tương lai của triều Đại Chiêu lại là một người như thế thì không phải ngày sau dân chúng trong thiên hạ phải lâm vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng sao?

Còn Trương gia tốt xấu là gì cũng là thế gia thư hương, tuy không có thực quyền, nhưng lại khá nổi danh, được nhiều người đọc sách tôn sùng, việc này ầm ĩ khiến nhiều thư sinh trong thiên hạ bức xúc, những lời đồn đãi liên quan tới việc làm hoang đường của thái tử rất nhanh đã truyền khắp Đại Chiêu. Nếu ngày nào hoàng thượng vẫn chưa trừng phạt thái tử, thì ngày đó người đọc sách sẽ vẫn tranh cãi không ngừng.

Thân là người đứng đầu triều Đại Chiêu, Khải Long đế sau khi nghe đến những lời trách tội của đám thư sinh kia, tức giận đến gọi thái tử tiến cung mắng một trận, nhưng chuyện đã ồn ào đến mức này, chỉ là mắng thái tử không thì cũng không thể giải quyết được.

Cuối cùng, kết quả của vụ án cưỡng gian rồi giết này là mấy gã sai vặt của phủ thái tử đều bị chém đầu, thái tử cũng tự tay viết một bức thư hối lỗi, bề ngoài thì giải thích, còn thực chất là đem mọi tội lỗi đều đổ lên người mấy gã sai vặt kia, sai lầm của hắn bất quá chỉ là quản hạ nhân không nghiêm thôi.

Về phần án tử của Trương công tử, quan sai đã bắt được mấy tên đạo tặc lạ mặt ngoài kinh lẻn vào, bọn họ khai rằng bởi vì thấy Trương công tử ăn mặc sang trọng mới nảy sinh tâm tư bắt người cướp tiền, ai ngờ vị Trương công tử này quá kích động, trong cơn giận dữ, bọn họ đã ra tay giết người.

Sau khi kết quả án tử này được định xuống, mặc kệ có bao nhiêu người tin tưởng, hoàng đế vẫn phong cho Trương lão gia làm nhị đẳng hầu tước, sau lại tìm hai ông bà một đứa trẻ không cha không mẹ của một chi thuộc Trương gia làm con thừa tự, chuyện này cứ thế dần yên tĩnh lại. Chỉ là hình tượng của thái tử trong lòng toàn bộ dân chúng Đại Chiêu đã xuống dốc không phanh.

Không ai nghĩ rằng chỉ vì án tử nho nhỏ của một tỳ nữ bị cưỡng gian rồi giết chết lại dẫn đến tranh cãi lớn như vậy, mọi người còn không chú ý đến tên tuổi của nàng ta. Thậm chí tin đồn truyền đi ngày càng bị phóng đại ác liệt hơn, khi đến tai của những người dân ngoài kinh thành đã trở thành thái tử ở tại phủ quận vương cưỡng gian rồi giết chết một tỳ nữ.

Triều Đại Chiêu có bao nhiêu vương gia quận vương thì người dân chúng địa phương không biết, bọn họ chỉ biết là thái tử có một người mà thôi, trong lời đồn này, hình ảnh thái tử là một kẻ hung thần ác bá, tướng mạo xấu xí, phẩm hạnh thấp kém, luôn hiếp đáp dân chúng.

Cho nên bất luận hoàng đế có bao che cho thái tử như thế nào, thì thanh danh của thái tử trong lòng dân chúng cũng đã trở nên thối nát, hoàng đế cũng vì vậy mà biến thành một hôn quân không biết phân biệt thị phi đúng sai.

Khi chuyện Lục Châu bị hại rơi vào hậu viện thì thân phận của mấy kẻ lưu manh đã được tra rõ ràng.

Hoa Tịch Uyển nghe Mộc Thông kể rõ đầu đuôi ngọn ngành sự việc xong, trầm mặc nhìn chằm chằm Mộc Thông nhìn một lúc lâu mới nói: “Ta biết rồi.”

Một câu nhẹ nhàng như vậy rơi vào tai Mộc Thông lại có chút ý vị, không biết có phải do ảo giác hay không, hắn cảm thấy hình như quận vương phi đã biết được chuyện gì đó. Nhưng khi hắn ngẩng đầu lên nhìn quận vương phi, chỉ thấy thần sắc nàng bình tĩnh, giống như Lục Châu chỉ là một người xa lạ, mà không phải là nha hoàn thân cận bên người nàng vậy.

“Ngươi lui ra đi,” Hoa Tịch Uyển nhẹ nhàng liếc nhìn Mộc Thông còn đang đứng trước mặt mình, nói: “Ngươi trở về chuyển lời với quận vương gia rằng gần đây trong người ta không được thoải mái, mời ngài ấy đến nơi khác nghỉ ngơi đi.”

Mộc Thông cúi người càng thấp hơn: “Tiểu nhân xin cáo lui.”

Trong phòng dần yên tĩnh lại, Hoa Tịch Uyển đi đến đứng bên cửa sổ, trầm mặc thật lâu mới nói: “Tuy rằng Lục Châu không cha không mẹ, nhưng có một biểu tỷ đang làm hạ nhân ở Thịnh quận vương phủ, nghe nói còn gả cho một quản sự trong phủ, cho người mang ba mươi lượng bạc đến đó, bảo nàng ta hãy nén bi thương.”

Bạch Hạ giật mình, vì sao nàng chưa bao giờ nghe thấy Lục Châu nhắc tới chuyện này?

Tựa như nhìn ra được sắc mặt khác thường của Bạch Hạ, Hoa Tịch Uyển rũ mắt xuống nói: "Đại khái là sau khi ta đến quận vương phủ, nàng ta mới qua lại với người biểu tỷ này."

Năm đó lúc Lục Châu gặp tai nạn ở quê nhà, cha mẹ đã qua đời, còn nàng ta bị bán vào Hầu phủ. Bởi vì dáng vẻ nàng ta xinh xắn, lại là người thông minh, cho nên khi Hoa Tịch Uyển sắp được mười tuổi, nàng ta được vào hậu viện hầu hạ, sau đó lại được nâng lên làm nha hoàn nhất đẳng, quen biết nhau đã sáu bảy năm rồi, thật không ngờ lại rơi vào kết cục như thế.

Bạch Hạ nghe tới chuyện sau khi chủ tử đến phủ quận vương Lục Châu liền qua lại với người của phủ Thịnh quận vương, Bạch Hạ nhịn không được suy diễn đến nhiều chuyện khác, càng nghĩ tới trong lòng nàng càng thấy sợ hãi, may mà hiện tại chủ tử vẫn còn tốt, bằng không…Tử Sam và Hồng Anh cũng phản ứng kịp, các nàng thật không ngờ Lục Châu lại to gan như thế, dám thông đồng với người của phủ khác nội ứng ngoại hợp. Nếu bị quận vương gia phát hiện mà sinh lòng nghi kỵ chủ tử vì chuyện này, thì chẳng phải đẩy chủ tử vào hố lửa hay sao?

"Khó trách hành vi của nàng ta gần đây rất kì lạ, thậm chí còn chủ động đổi ca gác đêm với ta," Tử Sam nhịn không được hồi tưởng lại những hành vi dạo gần đây của Lục Châu, sau đó nhớ lại nàng ta từng nhiều lần chủ động thay mình trực đêm, càng nghĩ càng thấy chua xót, vừa phẫn nộ lại vừa tiếc hận thay nàng ta. Nếu cứ sống thành thật không sinh dị tâm thì sao lại rơi vào kết cục như thế, chủ tử đã sớm phát hiện những hành vi đó của nàng ta, nhưng vì nghĩ đến tình cảm nhiều năm nên không vạch trần, mà ngược lại còn hi vọng nàng ta có thể thật sự tỉnh ngộ, ai ngờ là làm cho lá gan của nàng ta càng lúc càng lớn hơn, thậm chí còn nảy sinh tâm tư không nên… Có mấy nha hoàn vốn thấy thủ đoạn của chủ tử quá mức ngoan độc, giờ đều hiểu ra chủ tử đã tận tâm tận nghĩa với nàng ta, chỉ tại Lục Châu không biết trân trọng, kết quả tự hủy đi mạng sống của chính mình.

Nếu nàng ta vẫn là nha hoàn nhất đẳng bên người chủ tử, cả quý phủ này ai dám không kính trọng nàng, ai không cho nàng mấy phần thể diện, làm sao có thể gặp phải mấy tên sai vặt phủ thái tử, để chịu cảnh chết không trong sạch như vậy?

30. Chương 30: Hòa Thuận

Edit & beta: Hoa Tuyết

Yến Tấn Khâu bước vào hậu viện đã là hai ngày sau, lúc này mặt trời vừa lặn, hắn đứng trong bóng tối nhìn Hoa Tịch Uyển đang ngồi dưới tàng cây nghe nghệ nhân khẩu kỹ biểu diễn, vẻ mặt biến đổi vài lần, nhưng vẫn đứng tại chỗ không tiến lên.

Nghệ nhân khẩu kỹ đang diễn vở "Bách điểu triều phượng", tiếng hót khác nhau của những loài chim, âm thanh vỗ cánh, thậm chí là tiếng gió thổi trong sơn cốc cũng được biểu diễn rất sống động, còn có nước chảy trong khe núi, âm thanh đàn cá nhảy lên từ trong nước, Hoa Tịch Uyển nhắm mắt lắng nghe những thanh âm này, tựa như thấy được chốn bồng lai tiên cảnh.

Có rất nhiều môn nghệ thuật cổ quý giá đã biến mất theo dòng thời gian, khi ở hiện đại, nàng đặc biệt tôn trọng các lão nghệ nhân luôn vất vả vì nghệ thuật, bình thường rất khó xem được những màn biểu diễn thế này, hiện tại có cơ hội tốt như vậy, sao nàng có thể bỏ lỡ. Biểu diễn khẩu kỹ là một lão giả đã hơn năm mươi tuổi, khi ông biểu diễn xong, Hoa Tịch Uyển sai hạ nhân đưa đến cho lão giả một chén trà nhuận hầu, chờ ông uống xong nàng mới nói: "Tài nghệ của lão tiên sinh thật sự rất lợi hại, không hổ là truyền nhân khẩu kỹ của thế gia."

Lão giả nghe vậy có chút thụ sủng nhược kinh nói: "Có thể được quận vương phi tán thưởng là phúc khí tám đời của lão hũ." Ông chỉ là một người làm xiếc, chưa bao giờ được khen là khẩu kỹ thế gia. Trên thực tế ông cũng chỉ là một lão già dùng chút tài nghệ đi khắp giang hồ kiếm cơm, ngày thường bị vô số người khinh bỉ, làm sao dám nghĩ đến sẽ có ngày được biểu diễn trước mặt quận vương phi, còn được quận vương phi gọi một tiếng "tiên sinh".

"Lão tiên sinh đừng quá khiêm tốn," Hoa Tịch Uyển cười nói, "Ông biểu diễn rất sống động, đây không chuyện mà người bình thường có thể làm được, nếu lão tiên sinh không chê quận vương phủ quá đơn sơ, ngày sau mời lão tiên sinh thường xuyên đến quận vương phủ biểu diễn một đoạn."

Lão giả nghe vậy lập tức mừng rỡ, rối rít hành lễ nói: "Quận vương phi thích nghe, được tới quận vương phủ biểu diễn là may mắn của lão hủ, sao lại dám ghét bỏ."

Một tên thái giám thấy thế tiến lên đỡ lão giả dậy, Bạch Hạ lại thưởng cho lão giả một túi tiền, bên là một ít bạc: "Lão tiên sinh đã không chê thì ngày sau xin mời người thường xuyên đến quận vương phủ biểu diễn, quận vương phi nhà chúng tôi thích nhất là xem mấy thứ này." Lão giả cầm túi tiền ước lượng, thấy không nhẹ lại bái tạ Hoa Tịch Uyển và Bạch Hạ một phen mới theo gã sai vặt ra khỏi viện. Mới vừa đi tới hành lang, bỗng thấy gã sai vặt dẫn đường phía trước quỳ xuống, ông cũng không dám ngẩng đầu lên, đoán phía trước chắc là có quý nhân đi đến, liền quỳ xuống theo.

"Đứng lên đi, quận vương phi đã thích lão tiên sinh này biểu diễn thì các ngươi nhớ đưa người về cẩn thận."

Lão giả nghe ra giọng nói này là của một người còn trẻ, lúc đứng dậy chỉ thấy một nam nhân toàn thân khoác áo bào trắng đẹp đẽ cao quý đứng trong bóng tối. Tuy ông đã lớn tuổi thế nhưng đôi mắt còn rất tốt, chỉ nhìn sơ một cái đã thấy người thanh niên này tuấn tú không tả được, ông vào Nam ra Bắc nhiều năm như vậy, chưa từng thấy ai trẻ tuổi anh tuấn như vậy.

Chờ ra sân nhỏ, gã sai vặt cười nói: "Lão tiên sinh ngài vận khí thật là tốt, người vừa rồi bảo bọn ta cẩn thận đưa ông về nhà chính là quận vương gia của chúng ta, ngày sau ông sẽ gặp nhiều mắn mắn rồi."

"Quận vương gia?" Lão giả kinh ngạc nhìn sang gã sai vặt, sau khi thấy hắn gật đầu khẳng định, mới run rẩy nói: "Trời ạ, lão già ta đây hôm nay lại có thể gặp được may mắn như thế." Nói xong, lấy trong túi ra một thỏi bạc kín đáo đưa cho gã sai vặt, thấy mình nói gì gã sai vặt cũng không chịu nhận lấy, ông mới vui vẻ cất bạc vào.

Chờ sau khi ngồi trên xe ngựa của quận vương phủ về nhà, lão giả mới vuốt ve túi tiền trong tay áo, vẻ vui mừng trên mặt là sao cũng không giấu được, vị quận vương phi kia mi thanh mục tú, mắt sáng mũi thon, là một người quý khí sang trọng. Còn quận vương gia khí chất trên người thật không tầm thường, chỉ cần

liếc mắt nhìn qua đã biết là một người cao quý, hai người này không chỉ có tướng mạo hơn người, mà toàn thân cũng quý khí hiếm thấy, thật không hổ là quận vương và quận vương phi, khí chất thật không tầm thường.

*(*Mi thanh mục tú: chỉ lông mày thanh mảnh, rõ nét, còn ám chỉ mắt sáng và đẹp. Người có đặc điểm này có đầu óc thông minh, linh khí dồi dào, tâm tính nho nhã, có khả năng quan sát nhạy bén và phân tích tốt)*

Dưới bóng cây, Hoa Tịch Uyển khẽ híp mắt nhìn Yến Tấn Khâu đang đi đến bên này, nàng đem cây quạt trong tay bỏ lên bàn, bưng chén canh đậu xanh lên chậm rãi uống, khi Yến Tấn Khâu đến gần cũng không bỏ chén canh xuống.

Yến Tấn Khâu thấy Hoa Tịch Uyển không để ý đến mình, lẳng lặng ngồi bên cạnh nhìn nàng uống hết nửa chén canh đậu xanh mới nói: "Đã lâu rồi chúng ta chưa tiến cung thăm hoàng tổ mẫu, ngày mai nàng theo ta đi một chuyến được không?"

Hoa Tịch Uyển đặt chén xuống, nhận lấy chén trà Hồng Anh đưa đến súc sạch miệng, rồi lấy khăn lụa chậm rãi lau miệng, nói: "Quận vương gia đã ra lệnh, thiếp đương nhiên vâng theo."

"Ta đã nói rồi, giữa chúng ta không cần chú trọng lễ nghi," Yến Tấn Khâu vẫy tay với Mộc Thông đứng phía sau, cầm lấy hộp gỗ đàn hương trong tay hắn nói, "Vài ngày trước nàng nói thích vải vóc của nước Thục, ta đã sai tú nương mấy đêm liền làm khăn tay, nàng xem thử có thích không, nếu thích ta lại bảo họ làm cho nàng mấy bộ váy áo."

Hoa Tịch Uyển nhận cái hộp trong tay hắn, mở hộp ra liếc nhìn chiếc khăn lụa trong hộp, rồi nhìn Yến Tấn Khâu gật đầu cười nói: "Làm phiền quận vương gia chu đáo như vậy." Xong cũng không nói có thích hay không, đã đem cái hộp bỏ qua một bên.

Tầm mắt Yến Tấn Khâu đảo qua cái hộp bị ném một bên, liếc nhìn mấy nha hoàn và gã sai vặt xung quanh, sau khi phất tay cho bọn họ lui ra, mới thở dài nói: "Tịch Uyển, có đôi khi ta thật sự không hiểu được suy nghĩ của nàng."

Nghe thế, Hoa Tịch Uyển cũng không tức giận mà lại thấy buồn cười: "Có đôi khi suy nghĩ của ta và chàng thật giống nhau."

Vẻ mặt Yến Tấn Khâu khẽ run, hơi dời tầm mắt nói: "Ta và nàng là vợ chồng son, có chuyện gì không thể nói ra?"

Hoa Tịch Uyển trầm ngâm nhìn hắn, một lúc sau đột nhiên cười nói: "Vậy chàng muốn nói gì, ta nhất định sẽ chăm chú lắng nghe."

Bầu không khí lập tức trầm mặc lại, một lúc sau, Yến Tấn Khâu đưa tay vén mấy sợi tóc mai bên tai nàng ra sau, thở dài nói: "Chúng ta hãy sống với nhau thật vui vẻ, đừng vì mấy chuyện nhỏ nhặt mà khiến tâm trạng không thoải mái, không chỉ làm sứt mẻ tình cảm, mà đối với ta và nàng cũng không tốt."

Bàn tay trên gương mặt nàng có chút ấm áp, Hoa Tịch Uyển ngẩng đầu nhìn vẻ mặt tươi cười ôn nhu của nam nhân này, khóe miệng dần lộ ra nụ cười: "Được."

Yến Tấn Khâu đưa tay vòng ra sau nàng, ôm thắt lưng nàng bế lên, sau đó… hai chân lảo đảo một cái.

Hoa Tịch Uyển xoay người từ trong ngực hắn nhảy xuống, cười híp mắt nói: "Vẫn là để ta tự đi đi." Người đời đều biết Hiểu quận vương chỉ yêu văn, không thích võ, người thường ngày không thích võ như hắn làm sao có thể dễ dàng ôm ngang một người bế lên?

Nàng quay đầu lại liếc nhìn bọn nha hoàn và mấy gã sai vặt đứng phía xa, để mặc Yến Tấn Khâu nắm lấy tay mình, sau đó dưới nụ cười hơi ngượng ngùng của đối phương, nàng vô cùng chu đáo nói thêm: "Bế không nổi cũng không sao, tuy rằng nhìn ta có vẻ gầy, nhưng thực chất vẫn có chút nặng."

Yến Tấn Khâu: "…" Dù đối phương đã an ủi nhưng hắn vẫn cảm thấy không được thoải mái lắm, nhất là khi đối phương lại cười đến không thành thật như thế.

Bọn hạ nhân phục vụ trong viện phát hiện quận vương gia lại quay về nội viện nghỉ ngơi, còn tặng đến rất nhiều thứ cho quận vương phi. Mà quận vương phi vẫn sống nhàn nhã phóng túng như trước, giống như chuyện quận vương gia phải ngủ trong thư phòng mấy ngày chưa từng tồn tại.

Mấy người Mộc Thông Bạch Hạ cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao chủ tử có mâu thuẫn, thì đối với hạ nhân bọn họ cũng không phải là chuyện tốt, hiện tại hai người đã hòa thuận tốt đẹp như ban đầu, quả thực không gì tốt bằng.

Số lần Hoa Tịch Uyển tiến cung cũng không nhiều, một là vì thân phận bọn họ có nhiều điều cần cấm kỵ, hai là vì nàng cũng lười âm thầm đấu đá với mấy người trong cung. Nhưng bất kể thế nào, ngoài mặt vẫn phải biểu hiện thật tốt, tựa như hoàng hậu và thái hậu, rõ ràng không có cảm tình với nhau, thế nhưng trong những trường hợp quan trọng tuyệt đối phải thể hiện bộ dáng mẹ chồng nàng dâu hòa thuận vui vẻ.

Phúc Khang cung của thái hậu luôn mang lại cho Hoa Tịch Uyển sự xa hoa lộng lẫy, nàng nhìn cung nữ dẫn đường đi phía trước, nhớ tới vị thái hậu lúc nào cũng luôn tỏ ra hài lòng với mình, lại nghĩ tới vị hoàng hậu lúc nào cũng nói những lời ẩn chứa cạm bẫy, trong lòng chỉ có thể thầm thở dài một tiếng.

Vừa đến nội thất, quả nhiên hoàng hậu đã có mặt, không chỉ có bà, thái tử và thái tử phi cũng ở đây. Hoa Tịch Uyển liếc nhìn Yến Tấn Khâu, rồi tiến lên vài bước nói: "Tịch Uyển gặp qua hoàng tổ mẫu, mấy ngày không gặp, sắc khí của hoàng tổ mẫu hình như lại tốt hơn, chẳng lẽ là vì cháu dâu không đến làm phiền hoàng tổ mẫu, cho nên hoàng tổ mẫu mới có thần khí sinh lực như vậy?"

"Haizz, ai gia thật thương nhớ người cháu dâu tốt như con," Thái hậu bị mấy lời của Hoa Tịch Uyển dụ dỗ tươi cười, không đợi Hoa Tịch Uyển hành lễ với hoàng hậu đã kéo nàng đến trước mặt mình, sau khi khen ngợi một trận mới nói với Yến Tấn Khâu bên cạnh, "Ta thấy Tịch Uyển hơi gầy hơn trước, xem ra là người làm phu quân như con không tận tâm rồi"

"Hoàng tổ mẫu, quận vương gia rất tốt với cháu dâu, chỉ là gần đây trời quá nóng, cháu bị ăn ít đi. Quận vương gia vì muốn cháu dâu ăn nhiều hơn, đã hận không thể đem tất cả các món ngon trong phủ cho cháu ăn, ngài không thể nghĩ oan cho chàng, nếu không khi trở về chàng không đợi cháu thì phải làm sao?" Hoa Tịch Uyển níu tay áo bà, đỏ mặt giải thích, "Vậy lúc đó cháu dâu chỉ có thể tìm hoàng tổ mẫu than khóc thôi."

"Nó dám," Thái hậu cười híp mắt, sai hạ nhân lấy ghế cho Yến Tấn Khâu, sau đó nói với hoàng hậu, "Nhìn bọn hậu bối tình cảm mặn nồng, ai gia cũng vui vẻ theo."

Hoàng hậu biết thái hậu đang ám chỉ tới thái tử và thái tử phi tình cảm không tốt, miễn cưỡng cười nói: "Mẫu hậu nói phải."

Thái tử phi hâm mộ liếc nhìn Hoa Tịch Uyển, lại nhìn về thái tử bên cạnh, trong lòng vừa lúng túng vừa khổ sở, đành gục đầu xuống.

Thái tử ngẩng đầu nhìn Hoa Tịch Uyển vài lần, nhưng ngại có thái hậu và Yến Tấn Khâu ở đây, nên hắn không dám thể hiện không quá lộ liễu. Thế nhưng ánh mắt của hắn cứ liên tục liếc nhìn xung quanh Hoa Tịch Uyển, khiến đuôi mày của Yến Tấn Khâu hơi chau lại.

"Thái tử điện hạ," Yến Tấn Khâu đột nhiên lên tiếng, "Nghe nói nhiều ngày nay thái tử điện hạ đã theo Chung thái phó học tập, không biết Chung thái phó có quá nghiêm khắc không?"

"Aizz," Thái tử thở dài, lại thấy hoàng hậu nhìn mình chằm chằm, nên miễn cưỡng cười nói: "Chung thái phó tài học* uyên bác, bổn điện hạ theo ông đã học tập được không ít điều hay." Nghĩ đến Chung thái phó mặt mày nghiêm túc, thái tử điện hạ cảm thấy trong lòng vô cùng buồn bực.

*(*tài học: tài năng và học vấn)*

"Chung thái phó tinh thông cầm kỳ thư họa, người thường muốn thỉnh giáo ông cũng không thể, điện hạ có thể được Chung thái phó dạy bảo là chuyện rất tốt," Yến Tấn Khâu chắp tay nói với hắn, "Ngày sau nếu thần đệ có điều gì không biết, xin điện hạ chỉ giáo nhiều hơn."

"Ha ha, khách khí, khách khí." Thái tử cười gượng hai tiếng, hắn lại đi chỉ giáo cho một Yến Tấn Khâu tài học hơn người, đây quả thực là một chuyện cười.

Hoa Tịch Uyển yên lặng chuyển tầm mắt đi, ở trước mặt Yến Tấn Khâu, chỉ số thông minh của thái tử đặc biệt thấp, khiến nàng không đành lòng nhìn. Nàng lén quan sát sắc mặt của hoàng hậu, quả nhiên thấy bà dù cố tươi cười nhưng cũng không thể áp chế hết vẻ tức giận. Rõ ràng hoàng đế và hoàng hậu đều là người rất thông minh, tại sao chỉ số thông minh của thái tử lại giống như tiến hóa ngược vậy?

Hoàng hậu vừa muốn nói gì đó, kết quả bị thái hậu mở miệng cắt đứt: "Được rồi, đường huynh đệ các người đều là đứa trẻ ngoan, không cần khách sáo với nhau. Hai ngày trước điện Trung Tỉnh vừa đưa đến chỗ ta một ít huyết yến, ta để cho nhà bếp làm một chút, các người cũng cùng nhau nếm thử mùi vị đi."

Vừa nói xong, đã có mấy cung nhân bưng mấy khay đồ ăn bước ra, trên mỗi khay có một chén nhỏ tinh xảo cỡ nắm tay người lớn. Hoa Tịch Uyển nhìn vào chén huyết yến vừa nhận được, không kìm lòng được nhếch mày nhìn sang hoàng hậu.

Khi hoàng hậu nhìn thấy chất lượng của huyết yếu đã chưng, lập tức biến sắc, quỳ xuống trước thái hậu.

Hoa Tịch Uyển vốn đang ngồi trên cái ghế nhỏ trước mặt thái hậu, thấy hoàng hậu quỳ xuống liền vội vàng đứng dậy lui đến đứng cạnh Yến Tấn Khâu.

31. Chương 31: Trêu Chọc

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp (KhanhLinhBui)

Nhìn thấy hoàng hậu quỳ xuống, thái tử và thái tử phi cũng ngồi không yên, lập tức quỳ xuống theo. Hoa Tịch Uyển quay đầu nhìn Yến Tấn Khâu dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra, nên cũng đứng yên bên cạnh, trời nóng như vậy còn quỳ trên mặt đất thì thật khó chịu.

"Ai gia tuổi già sức yếu, sớm đã trở thành cái gai trong mắt người khác," Thái hậu dường như không nhìn thấy hoàng hậu đang quỳ trước mặt mình, viền mắt đỏ ửng, giống như một lão bà cực khổ mất hết tất cả không nơi nương tựa, đối với cuộc sống không còn hy vọng gì nữa, "Hôm nay ngay cả cung thị cũng có thể lấn át lên đầu ai gia, ai gia còn sống để làm gì nữa? Năm đó ai gia nên đi theo tiên hoàng, thì giờ đâu phải ở lại trong căn phòng lạnh lẽo, ăn uống lung tung thế này"

"Mẫu hậu bớt giận, con dâu nhất định sẽ nghiêm trị những ác nô to gan lớn mật này, ngài là trụ cột của hoàng thượng và con dâu, ngài nói như thế thì con dâu còn mặt mũi nào mà sống nữa?" Hoàng hậu nói chưa xong, nước mắt đã tuôn rơi, "Là sai sót của con dâu, chỉ xin mẫu hậu khoan dung, đừng tức giận mà ảnh hưởng đến sức khỏe, nếu không thì con dâu thực sự không còn mặt mũi nào đi gặp hoàng thượng nữa."

Chuyện điện Trung Tỉnh thường lạnh nhạt sơ suất với Phúc Khang cung, hoàng hậu cũng biết được, nhưng cũng chỉ nhắc nhở mấy câu, chứ không thật lòng để ý đến. Bà vốn cảm thấy với tính tình của thái hậu thì nhất định sẽ không làm lớn chuyện, ai ngờ thái hậu vậy mà lại làm ầm ĩ như vậy, nếu việc này truyền đi, hoàng thượng và bà chẳng phải đều mang danh bất hiếu hay sao?

Triều Đại Chiêu lấy hiếu trị quốc, từ trước đến nay luôn chú trọng việc kính già yêu trẻ. Thái hậu mặc dù không phải là mẹ đẻ của hoàng thượng, thế nhưng ngày nào bà ta còn là thái hậu, thì ngày đó bà ta còn là mẫu hậu của hoàng thượng, trên dưới triều đình đều phải hiếu kính với thái hậu. Đường đường là thái hậu lại bị hạ nhân trong cung đối xử hà khắc, sẽ không ai tin rằng có cung thị nào to gan lớn mật như thế, chỉ sợ mọi người sẽ cho rằng người làm hoàng hậu là bà cố ý sơ suất với thái hậu thôi.

Mặc kệ lúc này trong lòng có bao nhiêu tức giận vì việc làm này của thái hậu, thì nét mặt hoàng hậu vẫn tràn đầy lo lắng hối hận, đỏ mắt rơi lệ không ngừng khuyên giải thái hậu, nghiễm nhiên là dáng vẻ của một người con dâu hiếu thảo.

"Mà thôi đi, ngươi tuy là hoàng hậu, nhưng việc hậu cung phức tạp, có chút sai sót cũng là bình thường," Sắc mặt thái hậu chán nản cho người đỡ hoàng hậu dậy, gạt lệ nói, "Là ai gia suy nghĩ quá nhiều."

Lời này nghe như thông cảm cho hoàng hậu, nhưng kì thực là định tội danh sơ suất lên người hoàng hậu, hơn nữa nơi bà sơ suất còn là Phúc Khang cung chứ không phải nơi nào khác.

Hoa Tịch Uyển nhìn cặp mẹ chồng nàng dâu này diễn trò với nhau mà trong lòng không khỏi sợ hãi, thái hậu đột nhiên gây khó dễ, hơn nữa dùng loại thủ đoạn thô bạo thế này, tất nhiên là bởi vì hậu cung đã xảy ra chuyện, thái hậu vì muốn tự bảo vệ mình mới làm lớn chuyện ra.

Đôi khi đem sự tình huyên náo làm cho mọi người đều biết thế này đối với thái hậu mà nói lại là chuyện tốt. Dù sao nếu thái hậu có xảy ra chuyện gì, khi mọi người phát hiện sẽ không tự chủ được mà hoài nghi hai người đế hậu, dù có thực sự không liên quan đến đế hậu thì hai người này cũng khó mà giải thích với mọi người được.

"Thái hậu, Thịnh quận vương và Thịnh quận vương phi cầu kiến."

Thật náo nhiệt mà! Hoàng hậu không ngờ lúc này Thịnh quận vương cũng đến, bà thậm chí hoài nghi việc này là do thái hậu cố ý bày ra, cố ý làm bà mất mặt trước hai vị quận vương. Thế nhưng mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng nét mặt bà vẫn không mảy may biểu lộ, khi quan sát thái hậu, bà phát hiện vẻ mặt Thái hậu cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, giống như không ngờ tới phu thê Thịnh quận vương cũng đến.

"Để bọn họ vào đi." Thái hậu sửa sang lại áo mão, thoạt nhìn thì có vẻ đã khôi phục lại phong thái như cũ, thế nhưng khóe mắt ửng đỏ nhìn sơ cũng biết bà vừa mới khóc.

Thái tử phi muốn tiến lên giúp hoàng hậu chỉnh lại góc áo, lại bị hoàng hậu thản nhiên ngăn lại, bà chậm rãi lau khóe mắt nói: "Ngồi xuống."

Thái tử phi mím môi ngồi xuống bên cạnh thái tử, vẻ mặt có chút u ám. Thái tử thấy thái hậu và hoàng hậu không tiếp tục ồn ào nữa, chỉ muốn đứng dậy rời đi, nghe thấy Thịnh quận vương tới, hơi phiền chán cau mày, nhưng cũng may hắn biết đây trường hợp nào, nên không biểu hiện quá rõ.

Khi Yến Bá Ích và Hầu thị tiến vào đã nhận thấy được bầu không khí không đúng lắm, sau khi hành lễ xong thì im lặng ngồi một bên. Hắn khác với Yến Tấn Khâu, từ nhỏ được cha mẹ mình nuôi dưỡng, cho nên cũng không có nhiều tình cảm với thái hậu, tới thăm thái hậu bất quá là làm theo lễ phép mà thôi.

Bởi vì thái hậu vừa mới khóc xong, cho nên khi nói chuyện giọng có hơi khàn khàn, Hầu thị không kìm lòng được hỏi: "Hoàng tổ mẫu, thân thể người không khỏe sao?"

"Không sao, chỉ là xảy ra một số chuyện mà thôi," Thái hậu liếc nhìn hoàng hậu, nói tiếp với Hầu thị, "Thật không ngờ ba huynh đệ các con lại cùng nhau đến thăm ai gia, chẳng lẽ có hẹn trước?"

Thái tử và Thịnh quận vương vốn không hợp nhau, nghe Thái hậu nói như vậy, Thái tử liền quăng cho Thịnh quân vương một cái liếc mắt, vẻ mặt vô cùng khinh thường. Yến Tấn Khâu lại cười nói, "Chúng con không có hẹn trước, chỉ là do tất cả mọi người đều nhớ hoàng tổ mẫu mà thôi."

Thái hậu bị lời này của hắn dỗ đến mỉm cười, sau đó nói với hoàng hậu: "Chuyện điện Trung Tỉnh đưa ai gia tổ yến hư, ngươi tự giải quyết đi, ai gia muốn tâm sự với tụi nhỏ một chút, ngươi công việc bận rộn, không cần theo tiếp chuyện với ai gia."

Hoàng hậu nghe vậy đứng dậy phúc thân với thái hậu, nói: "Con dâu xin cáo lui."

Lão bất tử thái hậu, trước mặt mọi người lại dám làm bà khó xử! Sau khi hoàng hậu ra khỏi Phúc Khang cung, sắc mặt thay đổi mấy lần mới khôi phục dáng vẻ đoan trang thường ngày được, trong lòng bà vô cùng bất mãn với hành vi này của thái hậu, nghĩ đến thế cục hiện tại trong triều, bà không thể làm gì hơn là cắn răng đem cơn giận này nhịn xuống, bà sẽ chống mắt lên xem lão bất tử kia có thể sống tới khi nào!

"Hoàng hậu." Một cung nữ vội vã đi tới, sắc mặt tái nhợt, hạ giọng nói bên tai hoàng hậu: "Nô tỳ mới nghe được tin tức trong thái y viện truyền đến là Mẫn phi đã mang thai hai tháng."

"Hai tháng?" Hoàng hậu nhướng mày, lập tức cười nói, "Phi tần trong cung có thai là chuyện đáng mừng, để bổn cung đi thăm Mẫn phi một chút, các ngươi chuẩn bị lễ vật đi, đừng để Mẫn phi nương nương chịu ủy khuất."

"Dạ," Cung nữ nghe vậy sắc mặt dần khôi phục bình thường, im lặng lui sang một bên.

Trong Phúc Khang cung, mặc kệ là bình thường ba huynh đệ ai không hợp với ai, ai ít chung đụng với ai, lúc này vẫn khách khí trò chuyện với nhau, điều kiện tiên quyết là bỏ qua ánh mắt dáo dác của thái tử và gương mặt không chút biểu cảm của Thịnh quận vương.

Bởi vì trời nóng, cung nữ bưng đến cho bọn hắn một bát canh bạc hà để giải nhiệt, Hoa Tịch Uyển nhìn kiểu dáng tinh xảo của bát canh trong tay, dáng vẻ này thật không giống như bị điện Trung Tỉnh thờ ơ.

Uống một ngụm canh, cảm nhận được hương sen nhàn nhạt, vừa thơm vừa ngọt, giải nhiệt nhưng không nhạt nhẽo, loại canh này nhìn có vẻ đơn giản, nhưng thực tế cách làm lại vô cùng công phu, xem ra ngay cả đầu bếp bên cạnh thái hậu cũng không phải là người tầm thường.

"Sớm đã nghe nói sức khỏe của Hiển quận vương phi mấy năm trước không được tốt, không biết bây giờ như thế nào?" Thái tử phi nói, "Thường ngày cũng không thấy muội ra ngoài chơi, ta muốn được thân thiết với muội từ lâu rồi."

“Đa tạ thái tử phi quan tâm, sức khỏe ta đã tốt lên nhiều, chỉ là vẫn bị mùa hè giảm cân và sợ lạnh như xưa,” Hoa Tịch Uyển lau khóe miệng, vẻ mặt e thẹn nói, “Ta cũng muốn thường xuyên ra ngoài chơi với mọi người, chỉ là lo lắng sẽ đem đến phiền toái cho mọi người, cảm thấy cứ ở trong phủ sẽ tốt hơn.”

“Chúng ta là người trong nhà, có gì mà phiền toái chứ,” Thái tử phi tỉ mỉ quan sát Hoa Tịch Uyển, đối phương mặc một bộ cung trang mùa thu, làn da trắng như trong suốt, quả thực có vẻ hơi gầy yếu, “Ngày sau nếu có cơ hội, chúng ta nhất định phải tâm sự nhiều hơn.”

“Thái tử phi đã ngỏ lời, thì chỉ cần sức khỏe tốt, ta nhất định sẽ vui vẻ tham gia,” Hoa Tịch Uyển ôn nhu cười, mang dáng vẻ yếu đuối mỏng manh đến đáng thương.

Thái tử phi vốn có chút đố kị với sắc đẹp của nàng, thấy nàng nói vậy, vẻ mặt cũng không tỏ ra chán ghét trái lại có phần thích thú nói: “Vậy thì tốt, chỉ là nếu thân thể không khỏe thì cũng không cần quá miễn cưỡng.”

Hầu thị nghe thế, có chút ngạc nhiên liếc mắt nhìn thái tử phi, lời này thật không giống với cách nói của thái tử phi, ban đầu có ý muốn bức Hoa Tịch Uyển ra ngoài, rồi lại chủ động lui về sau một bước, thái tử phi từ lúc nào lại trở nên dễ nói chuyện như thế?

Bất quá Hiển quận vương cũng thật tốt tính, cưới phải một quận vương phi không thích lo chuyện gì như thế, sau này có lẽ hắn sẽ phải đau đầu đây. Hầu thị thấy Yến Tấn Khâu đang cong miệng cười, trong lòng cảm thấy có chút mỉa mai, dáng vẻ thâm tình này không biết là làm cho Hoa Tịch Uyển xem hay cho người của Nghĩa An hầu phủ xem nữa?

“Lão bà như ai gia đây rất thích thấy các cô gái trẻ bọn con ngồi chung một chỗ,” Thái hậu mở miệng nói, “Dáng vẻ xinh đẹp này thật khiến người ta yêu thích.” Nói xong câu này, bà lại nhìn sang Yến Tấn Khâu và Hoa Tịch Uyển mấy lần, bà thích đôi phu thê này nhất không phải là không có nguyên nhân, hoàng thất bọn họ cũng không tìm được đôi phu thê nào đẹp đôi như bọn họ nữa.

Thái tử nghe thế, nhân cơ hội ngắm Hoa Tịch Uyển một chút, sau đó cười hì hì nói: “Hoàng tổ mẫu nói thật có lý.”

Ánh mắt Yến Tấn Khâu bắn lên người thái tử, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Thái tử điện hạ đã có một hiền thê như thái tử phi, thảo nào lại tán thành với lời nói của hoàng tổ mẫu.”

Hoa Tịch Uyển ai oán liếc mắt với hắn: “Lời này của quận vương gia là ghét bỏ thiếp sao?”

Thái tử thấy dáng vẻ ai oán đó của Hoa Tịch Uyển, thiếu chút nữa đã trả lời thay Yến Tấn Khâu là không phải, chỉ tiếc mỹ nhân đã có phu quân, hắn chỉ có thể đỏ mắt ngắm nhìn nhiều hơn một chút mà thôi.

“Ở trong lòng ta, nàng đương nhiên là tốt nhất,” Yến Tấn Khâu trước mặt mọi người đưa tay nhéo nhéo lòng bàn tay Hoa Tịch Uyển, vẻ mặt cười đến ôn nhu.

Thái tử nhìn bàn tay của Yến Tấn Khâu mà trong lòng hâm mộ không thôi, nếu mỹ nhân xinh đẹp này là nữ nhân của mình thì hay biết mấy, hắn nhất định yêu thương nàng, không để nàng chịu chút ấm ức nào, nàng muốn gì cũng sẽ cho nàng, sẽ coi nàng như tâm can bảo bối của mình.

Thái tử phi đang bưng chén trà súc miệng, lặng lẽ nhìn bộ dáng này của thái tử, bàn tay run rẩy một cái, làm chén trà tinh xảo rớt xuống mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy, khiến thái tử giật mình thu hồi ánh mắt vô lễ của bản thân.

"Cháu dâu lỡ tay, làm kinh động đến hoàng tổ mẫu, xin hoàng tổ mẫu trách phạt," Thái tử phi đứng hành lễ với thái hậu một cái.

"Chỉ là một chén trà, có gì trách phạt với không trách phạt chứ," Thái hậu sai người đổi cho thái tử phi một chén trà, cười híp mắt với thái tử và Yến Bá Ích, nói, "Các con nên học hỏi Tấn Khâu, phải thương vợ nhiều hơn."

"Bá Ích cẩn tuân hoàng tổ mẫu giáo huấn," Yến Bá Ích nghiêm túc làm một lễ, tuy rằng cung kính thế nhưng có hơi khách sáo khô khan.

Thái hậu cười cười không nói gì, chỉ cầm chén trà lên nói: "Hôm nay cũng không còn sớm, người trẻ tuổi các cháu có nhiều chuyện, vậy trở về sớm một chút đi."

Đám hậu bối nghe thế, đồng loạt đứng dậy cáo từ.

Chờ sau khi ra khỏi Phúc khang cung, thái tử đi đến bên cạnh Yến Tấn Khâu nói mấy lời vô nghĩa, nhưng luôn bị Yến Tấn Khâu hời hợt đáp lời dăm ba câu, sau vài lần, hắn rốt cuộc cũng phải lui binh.

Yến Bá Ích lạnh mặt nhìn ánh mắt của Yến Tấn Khâu càng lúc càng sắc bén, lặng lẽ dời tầm mắt của mình, nhằm che giấu sự chán ghét đối với thái tử của bản thân. Chỉ bởi vì xuất thân mà một kẻ phóng đãng lại trở thành thái tử dưới một người trên vạn người, thiên hạ rơi vào tay một người như vậy, tổ tiên dòng tộc Yến thị nếu biết được không biết sẽ nghĩ gì?

Chờ thái tử đi xa, nụ cười trên mặt Yến Tấn Khâu đã biến mất không còn một chút, hắn đưa tay chỉnh cây trâm cài tóc đính trân châu cho Hoa Tịch Uyển, rồi bỗng cười nói: "Bảo bối sao có thể để người khác nhìn trộm được."

Hoa Tịch Uyển cười đến dịu dàng triền miên, hoàn toàn như chẳng nghe ra thâm ý trong lời nói của Yến Tấn Khâu.

32. Chương 32

Beta: Linh Xốp (KhanhLinhBui)

Bọn họ từ trong cung trở về ngày thứ ba, Hoa Tịch Uyển chợt nghe được một tin tức kinh thiên động địa, đó chính là Mẫn phi trong cung bị sinh non, nguyên nhân sinh non lại là vì thái tử đột nhiên đi từ chỗ rẽ ra đụng phải bụng nàng ta. Mẫn phi trượt chân ngã một cái, thai nhi trong bụng lập tức vì cú ngã này mà mất đi.

Bởi vì con nối dõi của hoàng đế đơn bạc, cho nên khi sau nghe tin Mẫn phi có thai, ông rốt cục cũng có chuyện để vui vẻ sau những ngày sứt đầu mẻ trán vì mấy lời đồn đại bên ngoài về thái tử, kết quả còn chưa vui vẻ quá hai ngày, có người lại báo cho ông biết hài tử không còn nữa, đầu sỏ gây nên chính là người luôn khiến ông nhức đầu – thái tử.

Lần này dưới sự kích động, hoàng đế tức giận thu phượng lệnh của hoàng hậu, phạt bà nghiền ngẫm lỗi lầm một tháng. Sau đó kêu thái tử đến mắng một trận, cho người đánh hắn mười trượng, thậm chí còn hạ lệnh cưỡng chế hắn phải đàng hoàng thành thật ở trong phủ thái tử học tập cùng thái phó, tạm thời không được xuất hiện trên triều, cũng không cần tiến cung.

Hoa Tịch Uyển thấy nếu như không phải vì hoàng đế chỉ có một đứa con trai là thái tử, thì thái tử đã sớm mất đi cái chức thái tử vị này rồi. Chỉ tiếc dưới gối ông chỉ có mỗi mình thái tử, có tức giận đến thổ huyết cũng không thể nói ra câu "phế thái tử" được. Nhưng dù vậy, trong lòng hoàng đế, tình cảm ông dành cho thái tử ngày càng càng bị mài mòn đi mất.

Cảm tình là thứ mà có đôi khi không thể trải qua quá nhiều giày vò, huống chi Khải Long đế là hoàng đế, coi như có tình phụ tử với thái tử, nhưng là tuyệt đối sẽ không thuần túy như tình cảm của dân thường.

Hành động của Khải Long đế dưới cơn nóng giận như một cái tát đánh vào mặt hoàng hậu và thái tử. Hoàng hậu thân là quốc gia chi mẫu, lại bị tịch thu phượng lệnh còn phải nghiền ngẫm lỗi lầm một tháng, chuyện này đã trở thành chuyện cười cho giới quyền quý trong kinh thành một phen. Càng miễn bàn tới chuyện thái tử là người kế thừa tương lai của Đại Chiêu lại bị trách phạt nặng nề, đây quả thực là giẫm nát thể diện của thái tử mà, sau này nếu hắn có được thừa kế ngôi vị hoàng đế đi nữa thì việc đó cũng sẽ trở thành vết nhơ của cuộc đời hắn.

Xem ra Khải Long đế đã tức đến nổ phổi, nếu không làm sao lại đưa ra những quyết định như vậy. Hoa Tịch Uyển không có tí hảo cảm gì với thái tử cho nên khi nghe đến mấy lời đồn này, lập tức bảo phòng ăn nấu thêm cho nàng mấy món, vì tâm trạng tốt mà tự mời mình một bữa.

Vì hoàng hậu và thái tử bị một phen mất mặt mà Đoan Hoà công chúa cũng thu liễm không ít, ngày thường nàng ta vốn thích mời mọi người đi xem kịch ngắm hoa, như g mấy ngày nay lại chỉ nghiêm chính ở trong phủ công chúa của mình, khiến cho mấy người thường hay xu nịnh nàng ta cũng phải cẩn thận từng li từng tí theo.

Qua vài ngày sau, không biết do Khải Long đế hết giận hay do ý thức được việc làm của bản thân không được ổn lắm, nên đã cố ý ban cho thái tử không ít thuốc bổ, cũng trả lại phượng lệnh cho hoàng hậu. Hành

động này cũng coi như là nói cho mọi người trong kinh thành biết là việc này đã qua, hoàng hậu vẫn là hoàng hậu, thái tử vẫn là thái tử.

Lại qua mấy ngày nữa, Mẫn phi được hoàng đế tấn phong làm quý phi, được ban thưởng không ít, nhất thời làm cho nhiều người trong kinh thành sáng mắt ghen tỵ. Bất quá Mẫn quý phi cũng không phô trương, mà càng biết điều, dần dần cũng không có ai lại nhắc đến nàng nữa.

Sau khi nghe chuyện của Mẫn phi, Hoa Tịch Uyển không kìm lòng được thở dài, làm phi tần trong hậu cung cũng không phải là điều may mắn, vất vả lắm mới có thai, đối với nữ nhân trong cung mà nói cũng không khác gì sét đánh ngang tai, coi như Mẫn phi trở thành quý phi thì có ích gì chứ? Chẳng lẽ còn có thể mang thai một lần nữa?

Nàng đang nghĩ đến việc này, lại thấy Yến Tấn Khâu mang vẻ mặt tươi cười đi đến, nên hỏi: "Tấn Khâu đã gặp chuyện tốt gì sao?"

"Vừa rồi ta mới có được bức thư pháp của một danh gia, đây chính là trân phẩm hiếm thấy, đương nhiên là vui mừng rồi." Yến Tấn Khâu tiếp nhận chén trà nha hoàn dâng lên, uống một ngụm rồi nói, "Nghe nói nhà Hoa thị lang sắp có hỉ sự?"

"Đúng vậy, đại đường tỷ của ta và nhi tử Chu thị lang sắp thành thân." Hoa Tịch Uyển bỗng nhớ tới chuyện Chu Vân Hằng vừa hết tang đã làm cho nha hoàn thông phòng có thai, lại vì không đồng ý để phụ mẫu phá bỏ cái thai mà làm sự việc ầm ĩ ra khiến mọi người đều biết. Hiện tại tuy rằng người nha hoàn thông phòng kia đã bị đưa đi, hài tử đã bị phá bỏ, thế nhưng trong mắt Hoa Tịch Uyển, nam nhân như vậy vẫn không phải là một đối tượng tốt để kết duyên.

Thấy vẻ mặt nàng có chút khác thường, Yến Tấn Khâu liền hỏi: "Có gì không ổn sao?"

"Không có gì, chỉ là nghe nói vị Chu công tử trong phòng làm ra một số việc không hay," Hoa Tịch Uyển thở dài, "Ta chỉ lo lắng đại đường tỷ gả qua đó sẽ chịu khổ mà thôi."

"Phụ mẫu mối mai, nếu cửa hôn sự này có gì không ổn, phụ mẫu nàng ta đã sớm giải trừ hôn ước, hôm nay người nhà đại đường tỷ không có bất kỳ phản ứng nào, chứng tỏ bọn họ đã xác định muốn gả nữ nhi vào Chu gia, nàng lo lắng thì có ích lợi gì," Yến Tấn Khâu nhếch mày nói, "Nhà ngoại tổ mẫu đại đường tỷ hôm nay đã có hầu tước, chắc Chu gia không dám thất lễ với nàng ta."

Yến Tấn Khâu không rõ quan hệ tỷ muội của nàng nên cũng không nói với nàng rằng có một đường muội là quận vương phi như nàng, Chu gia cũng sẽ thu liễm không ít. Hắn đưa tay vỗ vỗ lưng nàng nói "Đừng suy nghĩ quá nhiều, cẩn thật mệt người."

Hoa Tịch Uyển cười cười, lại cùng hắn nói chuyện phiếm một lúc. Yến Tấn Khâu không hay nói mấy chuyện bên ngoài với Hoa Tịch Uyển, mà Hoa Tịch Uyển cũng vui vẻ không hỏi nhiều, sau khi nói chuyện linh tinh một hồi, chẳng biết thế nào lại nói chuyện đến trên giường luôn.

Tỉnh dậy đã là giữa trưa, Hoa Tịch Uyển từ trên giường ngồi dậy, nhìn nam nhân đang ngồi đọc sách bên cửa sổ, ánh mặt trời chiếu rọi trên đầu hắn làm tóc hắn nhuộm một màu vàng chói. Hoa Tịch Uyển vừa thưởng thức sắc đẹp, vừa nghiêm túc suy nghĩ, ở đời trước lúc nàng mười tám tuổi nhất định sẽ thích mẫu con trai tướng mạo anh tuấn, thân phận cao quý, tao nhã lại dịu dàng thế này. Thế nhưng sau khi nàng lăn lộn trong giới giải trí, chứng kiến được mặt trái của những tên đàn ông có tiền, đối với loại đàn ông đẹp trai giàu có như vậy chỉ để nhìn chứ không đáng để yêu.

Cuộc đời ngắn như vậy, tình yêu lại hư ảo như vậy, nàng không muốn lãng phí cuộc đời ngắn ngủi của mình vào tình yêu. Nữ nhân luôn có thói quen vì yêu tình mà có thể trả giá hết thảy, thậm chí hy sinh cả bản thân mình, có lẽ là khi nàng yêu bản thân mình nhiều hơn một chút, thì tình yêu cũng sẽ không còn trọng yếu nữa.

Yến Tấn Khâu ngoảnh đầu lại thấy Hoa Tịch Uyển nhìn mình, nên bỏ quyển sách trong tay xuống cười nói: "Tỉnh rồi sao?"

"Ừ," Hoa Tịch Uyển đi tới trước gương cầm lấy cái lược từ từ chải tóc cho mình, nhìn gương mặt mơ hồ trong gương đồng, nói: "Ở bên ngoài, tranh vẽ của Tấn Khâu sớm đã là thứ ngàn vàng khó có được, thật không ngờ vẫn sẽ vì có được một bộ tranh chữ mà vui mừng đến vậy."

"Tiền bối có nhiều điều ưu tú đáng để ta tán thưởng và học tập, có được thứ càng quý giá thì càng khiến người ta vui vẻ mà." Yến Tấn Khâu đi tới phía sau Hoa Tịch Uyển, cầm cái lược trong tay nàng, chải lên mái tóc đen mượt của nàng. Bởi vì tóc Hoa Tịch Uyển vô cùng suôn mượt, vừa để lượt xuống đã nhẹ nhàng rơi xuống.

"Tóc Tịch Uyển thật xinh đẹp," Hắn chọn một cây trâm ngọc thạch từ trong hộp trang sức, nhẹ nhàng cài lên búi tóc nàng, hình như thấy mình cài chưa được đẹp lắm, lại chỉnh cây trâm vài lần, "Mỗi khi tâm trạng ta không vui, sờ vào làn tóc đen này một cái là mọi phiền muộn đều tan đi hết."

Thẳng thắn thổ lộ tình yêu đối với tóc thế này cũng được sao?

Hoa Tịch Uyển cảm thấy tóc mình đã bị Yến Tấn Khâu phá vô cùng thê thảm, nhưng để tránh đả kích lòng nhiệt huyết của hắn và gu thẩm mỹ của mình, nên nàng dứt khoát không nhìn mình trong gương nữa, dù sao mắt không thấy thì tâm không phiền: "Vậy sau này Tấn Khâu không được làm ta tức giận, vì ta nghe nói nếu nữ nhân thường xuyên tức giận sẽ rất dễ bị rụng tóc."

"Sao ta có thể nỡ lòng làm thế?" Yến Tấn Khâu lại chọn một cái mão đính ngọc cố định lên tóc nàng, làm cho búi tóc thoạt nhìn không còn lỏng lẻo nữa, "Cuộc đời này có nàng, ta còn mong gì hơn nữa."

Hoa Tịch Uyển chỉ cười không nói, nam nhân này có rất nhiều tham vọng, chỉ mình nàng thì làm sao thỏa mãn được tham vọng của hắn? Hai phu thê thân mật trò chuyện với nhau xong, lại dùng cơm tối, sau đó lại ôm nhau ngủ.

Mùng hai tháng tám, Hoa Tịch Uyển hiếm khi dậy sớm, chọn cho mình một bộ trang phục tím nhạt, trang điểm thật cẩn thận, rồi ngồi xe ngựa đến quý phủ Hoa nhị gia. Hôm nay là ngày Hoa Y Liễu xuất giá, nên

cho dù nàng thích ngủ nướng đến đâu thì hôm nay cũng không thể đến trễ được.

Trong quý phủ Hoa thị lang, tân khách đã đến không ít, Hoa Tịch Uyển vừa vào phủ, đã có không ít nữ quyến vây quanh chào hỏi nàng, thậm chí ngay cả Trương phu nhân cũng vì vụ án của Trương công tử hai tháng trước còn đặc biệt cảm tạ nàng.

Bởi vì hôm nay là ngày đại hỉ của ngoại tôn nữ, Trương phu nhân đặc biệt mặc một cái áo choàng ngắn đỏ sậm, chỉ là gương mặt bà trông có chút thon gầy nhợt nhạt.

"Mọi người mau ngồi xuống, không cần khách khí như vậy," Hoa Tịch Uyển đỡ tay Trương phu nhân ngồi xuống, cười nói với các nữ quyến có mặt ở đây, "Hôm nay là ngày đại hỉ của đường tỷ, chúng ta không cần quá chú trọng lễ nghi, nếu không sau này nhị thẩm sẽ không cho ta tới chơi nữa."

Thấy Hoa Tịch Uyển có ý tăng thể diện cho nữ nhi nhà mình, Trương thị không giấu được vẻ vui mừng, nói: "Quận vương phi đừng nói oan cho nhị thẩm, cho dù ngài có nguyện ý ở lại phủ của nhị thẩm, thì chỉ sợ quận vương gia cũng không đồng ý."

Mấy nữ quyến đã có gia đình nghe vậy đều thiện ý cười ra tiếng, còn mấy tiểu thư chưa lập gia đình đều cúi mặt ngượng ngùng làm bộ như nghe không hiểu lời đùa kia.

Mọi người trong kinh thành đều sớm biết chuyện Hiển quận vương vô cùng yêu thương quận vương phi nhà mình. Hôm nay Hoa Tịch Uyển đã ngồi xe ngựa của quận vương gia đến phủ Hoa thị lang, phía trước có thị vệ mở đường, phía sau có cung nữ bưng lô sưởi, có thể thấy được quận vương gia đã thương tiếc không nỡ để nàng chịu một chút thiệt thòi.

Nam nhân sợ đi sai đường, nữ nhân sợ gả sai chồng, Tam tiểu thư Hoa gia gả cho Hiển quận vương, lại được Hiển quận vương yêu thương như vậy, không biết phúc mấy đời nữa.

Có người ngưỡng mộ, thì đương nhiên cũng có người đố kỵ, những tiểu thư tương tư Hiển quận vương có mặt hôm nay thấy cảnh tượng Hoa Tịch Uyển xuất hiện mở mày nở mặt như thế, trong lòng đã sớm đổ mấy bình dấm chua, hận không thể nói mấy câu để đem sự chua xót này đổ lên đầu Hoa Tịch Uyển, chỉ là vì ngại thân phận nữ nhi chưa xuất giá của mình nên cố nén sự ghen tức lại.

"Sớm nghe nói Hiển quận vương phi trời sinh đã quốc sắc thiên hương, lão thân vẫn chưa có duyên gặp gỡ, hôm nay có duyên gặp mặt mới biết lời đồn quả không sai," Một vị phụ nhân khoảng sáu mươi tuổi cười nói, "Lời nói có chút vượt quá phép tắc, mong quận vương phi khoan dung, chỉ là lão thân sống hơn sáu mươi năm, cũng chưa từng thấy qua nữ nhân nào đẹp như quận vương phi."

Hoa Tịch Uyển cười dịu dàng nói: "Lời này của Lục phu nhân thật làm ta xấu hổ, ta chỉ cần người khỏe mạnh để ngồi trong phòng với các tiểu thư đây là đã thấy rất vui mừng rồi."

Có vài nữ quyến thông minh nghe vậy lập tức kinh ngạc, vị quận vương phi này trước kia hầu như chẳng xuất hiện ở những chỗ đông người thế này, sao có thể dễ dàng nhận biết người khác rõ ràng như thế, người

này tầm nhìn và tâm tư phải sâu thế nào chứ?

Khó trách nàng có thể mê hoặc Hiển quận vương đến điên đảo thần hồn, với dung mạo và thủ đoạn như vậy, thì có mấy nam nhân trên đời này có thể chống lại được chứ?

33. Chương 33: Lô Thị Tức Giận

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp (BuiKhanhLinh)

Mọi người đang nói chuyện cười đùa thì bỗng có người báo là tân lang đã đến trước phủ Hoa thị lang, Hoa Tịch Uyển thấy lão thái thái đã đứng lên, nên mỉm cười tiến lên dìu lão phu nhân: "Tổ mẫu cẩn thận, tôn nữ dìu người ra ngoài nhìn một chút."

"Tốt tốt," Lão phu nhân thấy tôn nữ dù đã làm quận vương phi nhưng vẫn dìu mình, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ, đến bước chân cũng vững vàng hơn, các nữ quyến xung quanh đều bu đến khen Hoa Tịch Uyển hiếu thuận, càng làm cho lão thái thái cười đến gương mặt nở hoa.

Diêu thị và Lô thị theo sau lão thái thái, nghe những lời khen dồn dập xung quanh, Diêu thị có chút ghen tỵ liếc nhìn đại tẩu bên cạnh, hôm nay tam chất nữ trở thành quận vương phi, nữ quyến trong kinh cũng bắt đầu nịnh nọt đại tẩu, giống như Hoa Tịch Uyển tùy tiện thở một cái cũng là thở ra tiên khí.

Hiện tại cũng vậy, không phải chỉ là dìu lão thái thái thôi sao, mọi người lại nói như Hoa Tịch Uyển làm chuyện gì to lớn cao cả lắm vậy, mấy lời xu nịnh này bà nghe mà phải đỏ mặt thay họ.

"Đệ muội, cẩn thận phía dưới," Lô thị tự tiếu phi tiếu đưa tay đỡ Diêu thị một cái, khiến Diêu thị lấy lại tinh thần, miễn cưỡng cười nói, "Đại tẩu, mời."

Lô thị nhìn bà ta một cái, rồi nhấc chân đi về phía trước.

Bà muốn tỏ ra khách khí với Diêu thị nhưng thấy thế cũng muốn tức đến nổ phổi.

Đoàn người tiến vào nội viện thì thấy Chu Vân Hằng đang đứng trước cửa phòng mời Hoa Y Liễu ra, mọi người liền dừng bước lại, đứng một bên đánh giá Chu Vân Hằng. Công bằng mà nói thì tướng mạo Chu Vân Hằng cũng không tệ lắm, hỉ phục tân lang đỏ tươi trên người càng làm nổi bật nét đẹp của hắn, chỉ là trong mắt Hoa Tịch Uyển thì dáng vẻ này của hắn có hơi ngả ngớn, xem ra chẳng phải là một nam nhân chịu sống yên phận. Nam nhân đều tham hoan háo sắc, chỉ cần không làm ra chuyện gì quá khó coi, thì trong mắt các nam nhân khác hắn cũng chỉ là một thiếu niên phong lưu, chỉ tiếc cho những nữ nhân phải gả cho người nam nhân như vậy.

"Aizzz." Lão phu nhân đã sống vài thập niên, làm sao không nhìn ra được Chu Vân Hằng không phải là một mối nhân duyên tốt, nhưng vì e ngại thân phận, mối hôn sự của Chu-Hoa hai nhà lại là ván đã đóng thuyền, bà thật sự không tiện nói nhiều.

Tuy rằng bà không thích tính tình Hoa Y Liễu, nhưng dù sao nàng ta cũng là con cháu Hoa gia, bà làm sao có thể hy vọng người Hoa gia gả đi lại phải sống ấm ức bên ngoài chứ?

Hoa Tịch Uyển nghe thấy tiếng thở dài này, trong lòng lại kính trọng lão thái thái hơn, mặc dù bà từng làm ra mấy việc hồ đồ, nhưng cũng không phải là người xấu lắm.

Tiếng thở dài này Diêu thị và Lô thị cũng nghe được, nhưng cả hai cũng không nói gì.

Vào lúc Chu Vân Hằng cất tiếng mời lần thứ ba, cửa phòng liền mở ra, Hoa Y Liễu được đệ đệ nàng – Hoa Tồn Lộ cõng ra ngoài, Trương thị đứng sau cửa phòng lau nước mắt, nét mặt đầy vẻ bất đắc dĩ. Hoa Tịch Uyển thấy dáng vẻ này của Trương thị cũng chẳng biết làm thế nào, tầm mắt chỉ hướng lên người Hoa Y Liễu ở trên lưng Hoa Tồn Lộ. Nghe nói gần đây Hoàng đế có ý định thăng Chu lão gia lên làm thượng thư, đồng thời để hắn làm quan chủ khảo của kỳ thi mùa xuân sắp tới.

Trương thị thà chấp nhận việc Chu Vân Hằng không minh bạch với nha hoàn thông phòng trước ngày cưới, cũng phải gả Hoa Y Liễu đến Chu gia, chắc là để lót đường công danh cho Hoa Tồn Lộ rồi. Hay là ở trong mắt Trương thị, nhi tử mới quan trọng, còn hạnh phúc cả đời của nữ nhi mình so với sự nghiệp công danh của nhi tử không đáng để nhắc tới. Nếu không thì trên đời này có mấy người làm mẹ lại nỡ gả nữ nhi cho một nam nhân như vậy, cũng không phải cùng đường, hà tất gì phải làm như thế?

Không biết nhị thúc nghĩ gì về việc này? Là cam chịu hay thỏa hiệp?

Tiếng pháo "đùng đùng" làm hai tai Hoa Tịch Uyển ong cả lên, nên nàng thẳng thắn dứt khoát cùng các nữ quyến trở về phòng khách, một lát sau lại thấy Trương thị đỏ mắt trở về.

Tân khách thấy thế khen ngợi Chu vân Hằng vài câu, cuối cùng cũng làm bà mỉm cười một chút: "Vừa gả khuê nữ đi, trong lòng ta cứ như thiếu vắng điều gì vậy."

"Đương nhiên rồi, lúc nữ nhi còn ở nhà thì như hòn ngọc quý trên tay, tới khi gả tới nhà người khác, nếu không được phu quân thương yêu, thì chẳng phải chịu khổ cả đời sao."

Nghe thế, vẻ mặt Trương thị có hơi bất an, nhưng trong chớp mắt, bà giống như tự an ủi mình, nói: "Chu gia là thế gia thư hương, nhất định biết phân rõ phải trái, có lẽ khuê nữ nhà tôi gả đến đó sẽ không phải chịu ấm ức đâu."

Các nữ quyến khác nghe vậy cũng cười bảo đúng vậy, làm như không biết chuyện Chu công tử vừa hết tang kỳ không lâu lại làm thông phòng lớn bụng, quay sang khen ngợi cốt cách Chu gia.

Diêu thị khinh bỉ trề môi, uổng công nhị tẩu xuất thân từ Trương gia, vậy mà lại có thể làm ra loại chuyện này. Mở to mắt nhìn khuê nữ nhà mình gả cho một người như vậy mà còn tươi cười nói đó là lương duyên tốt, đúng là làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ trinh tiết. Bà tự thấy mình là tục nhân, nhưng không thể để khuê nữ của mình gả cho người như vậy được, nữ nhi cũng là khúc ruột của bà, bà không thể để nữ nhi làm vật hy sinh như thế được.

Đã như vậy rồi còn không biết xấu hổ tự nhận mình xuất thân từ danh gia, thật là nói khoác mà không biết ngượng mà, phi!

Lão thái thái thấy Diêu thị tỏ vẻ khinh bỉ quá lộ liễu, lại đưa tay kéo nàng ta một cái: "Sao hôm nay nhị cô nương không đến đây?"

"Thân thể nhị nha đầu không thoải mái, hôm nay là ngày vui của đại cô nương, nên con bảo nàng ở trong phủ nghỉ ngơi rồi," Diêu thị cũng sợ khách khứa phát hiện nên bà không để lộ tâm tình, cười nói, "Đợi ngày đại cô nương về lại mặt, con sẽ bảo nàng trò chuyện với đại cô nương nhiều hơn."

Trong hôn lễ cần chú ý nhiều điều, nếu nữ nhân chưa gả có nguyệt sự thì không thể tham gia hôn lễ của người khác được, nếu không sẽ làm hôn sự không may. Diêu thị vừa nói ra điều này, khách nhân trong phòng này đều là nữ nhân, nên tự động hiểu Diêu thị nói đến điều gì, nên cảm thấy nhị cô nương Hoa gia thật hiểu chuyện, không vì ham vui mà khiến hôn sự của đường tỷ mình gặp chuyện không may dù vị đại cô nương Hoa gia này cũng không phải là gả cho một nam nhân tốt đẹp gì.

Đột nhiên Hoa Tịch Uyển cảm thấy hơi chán ghét, nàng đi tới ngồi xuống bên cạnh Lô thị, nâng chén trà lên chậm rãi uống, nàng lười nói nhiều với loại người như Trương thị.

"Muốn nói tới có được phu quân tốt, ta cảm thấy tam cô nương càng tốt số hơn," Diêu thị đột nhiên mở miệng nói, "Luận về tài mạo hay quyền thế Hiển quận vương đều xuất sắc hơn Chu công tử, lại có vương phủ riêng, mọi người nói có phải không?"

Lời này của Diêu thị ngoài mặt là khen Hiển quận vương, nhưng thực tế là đang đánh lên mặt Trương thị, đồng thời còn có ý tứ chia rẽ ly gián bên trong.

Vừa nghe qua lời này, đã biết được vẻ mặt Trương thị khó coi đến mức nào rồi. Bất kì ai khi nghe người khác nói con rể nhà mình không bằng con rể nhà người khác cũng đều không vui nổi, huống chi Hoa Tịch Uyển và Hoa Y Liễu còn là đường tỷ muội nữa, vậy mà lại bị người khác mang ra so sánh này nọ.

Chúng nữ quyến đưa mắt nhìn nhau, ai cũng không ngờ rằng Diêu thị lại nói ra huỵch toẹt như vậy, các nàng phải trả lời thế nào đây? Nói phải thì là đánh thẳng vào mặt Trương thị, nói không phải thì chẳng khác nào đắc tội với Hiển quận vương phi.

Đây là mâu thuẫn giữa chị em dâu Hoa gia, các nàng cũng không muốn tự dưng lại bị dính vào.

"Ta thấy cả hai cháu rể đều rất tốt, đều là người biết quan tâm chăm sóc," Lão thái thái cười híp mắt liếc

nhìn Diêu thị, cất giọng nói, "Hôm nay là ngày đại hỉ của đại cô nương nhà chúng ta, quý phủ đã chuẩn bị tiệc rượu, mong mọi người không chê cơm nước đơn sơ."

Lão thái thái – người có bối phận cao nhất của Hoa gia đã lên tiếng nên tất cả mọi người đều nể mặt, lần lượt dắt nhau rời đi, sau đó dựa theo thân phận mà ngồi xuống, chờ Hoa gia khai tiệc.

Tiệc rượu kết thúc không bao lâu thì Hoa Tịch Uyển kiếm cớ đứng dậy cáo từ. Hôm nay nàng đã đến phủ Hoa thị lang một lúc, nàng lười biếng chả muốn ngồi ở đây nữa, càng không muốn xem Trương thị diễn trò nữa.

Càng ở đây lâu nàng càng cảm thấy người như Trương thị còn ghê tởm hơn cả Diêu thị.

Lô thị không nhiều lời, chỉ căn dặn nàng phải chú ý giữ gìn sức khỏe, sau khi tiễn nàng ra khỏi cổng phụ, thấy nàng lên kiệu, bà lẳng lặng nhìn theo cỗ kiệu đi xa dần rồi mới xoay người quay về nội viện.

Lúc này trong nội viện đã không còn khách lạ, Trương thị và Diêu thị đang cãi nhau vì lời nói ban nãy của Diêu thị. Khi Lô thị vào nhà, đã nghe Trương thị nói: "Quận vương gia thì thế nào chứ, cũng không phải là hoàng tử, bây giờ Hoa Tịch Uyển chỉ là dựa vào dung mạo xinh đẹp để được Hiển quận vương sủng ái thôi, đợi vài năm nữa xem nàng ta còn có thể làm gì?"

Nghe Trương thị nguyền rủa nữ nhi của mình như thế, Lô thị lập tức quơ tay đập nát một bình hoa, sau đó giận dữ chỉ vào mặt Trương thị, hung hăng nói: "Trương thị, ngươi có bản lĩnh lặp lại lời nói vừa rồi một lần nữa xem?!"

Trương thị liếc nhìn bình hoa bể nát tứ tung trên mặt đất, lại thấy dáng vẻ nổi giận đùng đùng của đại tẩu, cố chấp chống chế nói: "Ta nói có gì sai chứ?"

"A," Lô thị tức giận đến bật cười, sau đó châm biếm nói: "Con rể nhà ta dù gì cũng là hoàng thân quốc thích, không giống như vài người nọ, mặc dù biết chuyện con rể mình làm thông phòng to bụng cũng trơ mắt đem khuê nữ gả đến đó, mấy trò đó ta thực sự làm không được. Bộ dáng như vậy còn không biết xấu hổ dám nói này nói nọ trước mặt ta, sao không tự soi gương, nhìn xem bản mặt mình là yêu hay quỷ, thật làm cho người ta ghê tởm."

Lời lẽ này của Lô thị vừa thô lỗ vừa thống khoái, làm Trương thị thiếu chút nữa tức đến thở không nổi, nhưng những điều Lô thị nói lại là sự thật, nên dù bà muốn phản bác cũng không tìm được lý do.

Lô thị cũng mặc kệ bà ta tức giận ra sao, không quan tâm nói: "Ta là một người thô lỗ, không biết diễn trò danh gia này nọ, cũng không thể làm mấy chuyện như vì lót đường cho nhi tử mà bán rẻ nữ nhi, hai đứa con trai nhà ta tuy không có chí hướng cao, nhưng ta luôn dạy chúng nó là phải tự lực cánh sinh, đừng nghĩ rằng muội muội được gả đến hoàng tộc mà có thể dựa dẫm vào, thiên hạ này không có bữa ăn nào miễn phí cả, đừng bao giờ xem người khác là kẻ ngốc!"

Thấy đại phòng và chi thứ hai cãi nhau ầm ĩ như vậy, Diêu thị vui mừng xem náo nhiệt, chỉ là trong lòng

càng sợ hãi Lô thị, nghĩ thầm sau này bà nên ít đụng đến bà ta thì hơn.

"Nếu nhị đệ muội đã không muốn chứa chấp một tục nhân như ta, thì ta xin cáo từ," Lô thị vừa mắng chửi xong, lạnh lùng nhìn sắc mặt tức giận đến trắng bệch của Trương thị, sau đó mang theo nha hoàn bà tử của mình xoay người rời khỏi phủ Hoa thị lang.

Người khác nói bà chanh chua cũng được, thô lỗ cũng được, dù sao bà cũng sẽ không thể làm như Trương thị, hài tử của nàng, người nào cũng đừng mong có thể ức hiếp được!

"Xí," Diêu thị cười nói: "Dám đem hạng người như vậy so sánh với Hiển quận vương, thật không biết xấu hổ." Nói xong, bà đỡ lão thái thái đi ra cửa, để mặc Trương thị trong phòng tức đến đỏ mặt tía tai, đập vỡ không biết bao nhiêu đồ vật để trút giận.

Ầm ĩ một trận như vậy, Diêu thị càng thấy đại tẩu thuận mắt hơn, Trương thị như vậy là cố làm ra vẻ người tử tế, nên trị nàng như vậy.

Trên xe ngựa của Hiển quận vương phủ, Hoa Tịch Uyển nghĩ về cách đối nhân xử thế của Trương thị và Diêu thị. Trương thị thì già mồm cãi láo, Diêu thị thì thích lợi dụng người khác. Nhưng về thái độ với nữ nhi của mình, Diêu thị tốt hơn Trương thị rất nhiều, cá nhân nàng không thích hạng người như Trương thị, dù trong các gia tộc thế gia vẫn tồn tại không ít chuyện hi sinh nữ nhi để trợ giúp cho nhi tử.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng la kinh sợ của nhiều người, xe ngựa nàng đang ngồi cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, cả người nàng lắc lư rồi đầu đập mạnh vào vách xe.

"Quận vương phi!" Xe ngựa lắc lư vài lần nữa mới ngừng lại, Bạch Hạ và Hồng Anh lo lắng chạy vào trong xe ngựa, cẩn thận đỡ nàng ngồi dậy, "Quận vương phi, ngài không sao chứ?" Chờ sau khi Hoa Tịch Uyển ngẩng đầu lên, các nàng sợ đến tái mặt, có dòng máu đỏ tươi trên thái dương Hoa Tịch Uyển bị rướm ra, xem chừng là bị thương không nhẹ.

"Người đâu, mau mời thái y đến quận vương phủ," Bạch Hạ dùng một cái khăn bông sạch sẽ bịt lên vết thương của Hoa Tịch Uyển, "Mau hồi phủ, quận vương phi đã bị thương."

Hoa Tịch Uyển thấy dáng vẻ kinh hoàng này của Bạch Hạ, khoát tay nói: "Đừng quá lo lắng, chỉ là nhìn có hơi đáng sợ mà thôi, bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?"

Sắc mặt Bạch Hạ có chút khó coi, nói: "Con ngựa của quốc cữu gia bị hoảng sợ, đụng phải mấy sạp hàng bên đường, hiện tại con ngựa đã bị cấm vệ quân chế trụ."

"Chẳng phải đã sớm có quy định, ngoại trừ tình huống đặc biệt ra thì không thể tự do phóng ngựa trong thành sao?" Trong kinh thành nhiều người như vậy, cho nên một số con cháu quý tộc thích cưỡi ngựa cũng phải ra vùng ngoại ô vui chơi, nếu cưỡi ngựa trong thành thì nhất định phải có thị vệ dắt ngựa, quốc cữu gia đang làm gì đây?

"Nô tỳ không biết, chỉ nghe nói quốc cữu gia đánh cược với người khác là với kĩ thuật cưỡi ngựa của ông thì cho dù cưỡi ngựa trong thành cũng sẽ không xảy ra chuyện gì," Bạch Hạ nói đến đây, có chút nghiến răng nghiến lợi, "Vừa rồi bên ngoài còn có một đứa bé bị thương."

"Tại hạ vệ úy tự thiếu khanh Trương Hậu, đặc biệt đến thỉnh tội với Hiển quận vương phi, tại hạ làm việc bất lực, đã khiến quận vương phi bị sợ hãi!"

Bên ngoài truyền đến giọng nói của một nam nhân, Hoa Tịch Uyển không trả lời.

Hồng Anh bước xuống xe ngựa, phúc thân với người này, nói: "Đây là việc ngoài ý muốn, đại nhân không cần để ý, chỉ là quận vương phi nhà chúng tôi đã bị thương ở đầu, cần phải hồi phủ gấp để trị thương, phiền đại nhân lo lắng chú ý đến nơi này nhiều hơn."

Nói xong, lại lấy ra một hà bao đưa đến trước mặt người này, "Quận vương phi nghe nói trên đường có một đứa bé bị thương, nên sai nô tỳ đưa chút tiền thuốc men cho đứa bé, xin đại nhân giúp dùm." Nói xong, lại phúc thân một cái.

"Cô nương khách khí, quận vương phi nhân hậu, người nhà đứa bé kia nhất định sẽ biết ơn của ngài," Trương Hậu là tứ phẩm vệ úy tự thiếu khanh, là nhân vật có vài phần mặt mũi ở kinh thành. Lần này gặp phải sự cố của quốc cữu gia, còn dẫn đến Hiển quận vương phi bị thương, hắn vốn nghĩ rằng với sự hiển hách của Hiển quận vương phủ, sẽ không cho hắn sắc mặt tốt. Không ngờ rằng, quận vương phi là người khoan dung như vậy, hắn cầm lấy hà bao, hành lễ với người trong xe ngựa nói, "Tại hạ cáo từ, hy vọng quận vương phi sớm ngày bình phục."

Lúc này hắn nghe trong xe ngựa truyền ra một giọng nữ, âm thanh không lớn, nhưng đủ để hắn nghe rõ.

"Đa tạ Trương đại nhân."

"Không dám." Hắn lui về phía sau vài bước, đưa mắt nhìn xe ngựa của quận vương phủ dần dần đi xa, sau đó cúi đầu nhìn cái hà bao trong tay, nở nụ cười.

Quốc cữu gia phóng ngựa làm kinh động tới xe ngựa của Hiển quận vương phủ, khiến Hiển quận vương phi bị thương, e rằng mấy ngày sắp tới trong kinh thành lại có chuyện náo nhiệt rồi.

Chỉ tiếc trên dưới vệ úy tự bọn hắn cũng bị hành động này của quốc cữu gia làm liên lụy không ít.

34. Chương 34: Phương Gia

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp (KhanhLinhBui)

Nhắc tới quốc cữu gia, ở kinh thành cũng không phải là nhân vật có khả năng đặc biệt gì, bất quá là ỷ vào tỷ tỷ mình là hoàng hậu trong cung, cháu trai lại là thái tử đương triều, nên rất kiêu ngạo, không xem dân thường ra gì. Nhưng dù hắn là người lỗ mãng cuồng ngạo*, nhưng khi nghe nói bởi vì mình phóng ngựa mà khiến xe ngựa của Hiển quận vương phi hoảng sợ, làm hại Hiển quận vương phi bị thương, thì đã biết mình gây phiền toái lớn.

(*) Cuồng ngạo: Điên cuồng ngạo mạn

Gây phiền toái thì phải làm sao? Dĩ nhiên là bắt mẹ già nhà mình mang thẻ bài vào cung gặp hoàng hậu, nhờ nàng nghĩ cách đem việc này lau sạch, nếu không khi sự tình vỡ lở ra, chỉ sợ sẽ khó xử trí.

Hoàng hậu nghe báo người nhà mẹ đẻ mình trình thẻ bài tới gặp mình, cảm thấy có chút kỳ quái, không phải hai ngày trước mới gặp qua sao, tại sao lại trình thẻ bài cầu kiến nữa rồi? Tuy trong lòng bà hiếu kỳ, nhưng vẫn cho cung nhân đưa người nhà mẹ đẻ tiến vào.

Nhà mẹ đẻ của Hoàng Hậu họ Phương, vốn không phải là gia tộc lớn ở kinh thành, tuy rằng sau khi nàng làm Thái tử phi thì gia tộc ngày càng lớn mạnh nhưng so với những gia tộc lâu năm khác ở kinh thành thì cũng không là gì.

Sau khi gặp mặt người nhà, hoàng hậu nhận thấy sắc mặt của mẫu thân và em dâu có chút khó xử, tựa như có điều gì khó nói, nên đoán chắc là người đệ đệ kia lại gây ra chuyện rồi, bà mím môi hỏi: "Trong nhà lại xảy ra chuyện gì rồi?"

Phương thái thái nhìn nữ nhi cao quý ung dung, khó khăn mở miệng kể lại đầu đuôi ngọn ngành sự việc, đồng thời còn nhấn mạnh việc Hiển quận vương phi bị thương ở trán.

Hoàng hậu nhớ tới gương mặt như hoa như ngọc của Hiển quận vương phi và mức độ yêu thích của Hiển quận vương đối với vị quận vương phi này, liền cảm thấy có chút khổ não: "Tại sao đệ đệ lại phóng ngựa trong kinh thành, từ lâu đã có lệnh cấm không cho phép cưỡi ngựa trong thành, sao các người lại để hắn làm ra chuyện này?" Nàng liếc nhìn đệ muội Lâm thị, có ý trách cứ Lâm thị không biết khuyên nhủ đệ đệ mình.

Lâm thị bị cái nhìn này của hoàng hậu làm cho hơi khó chịu, chỉ là thân phận đối phương tôn quý, nàng không có cách nào làm ra hành động bất kính được. Phu quân ngay cả lời của mẫu thân còn không nghe, làm sao có thể nghe theo lời khuyên nhủ của nàng được, dù cho hoàng hậu nương nương có trách nàng, nàng cũng không thể làm gì hơn.

"Hôm nay mọi việc đã ầm ĩ như vậy, mong hoàng hậu nương nương nghĩ cách giúp đệ đệ ngài," Phương thái thái lau nước mắt nói, "Dưới gối ta chỉ có hai hài tử các người, hiện tại trong phủ hoàn toàn dựa vào đệ đệ của ngài chống đỡ, nếu hắn có xảy ra chuyện gì, Phương gia chúng ta phải làm sao bây giờ, hai đứa cháu trai của ngài đều còn nhỏ như vậy."

Hoàng hậu bất đắc dĩ thở dài một tiếng, việc này không phải chỉ là Hiển quận vương phi bị thương, mà là chuyện đệ đệ phóng ngựa trong thành làm hoàng thân quốc thích bị thương. Việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Mấy năm nay Hiển quận vương phủ rất có uy thế, Nghĩa An hầu phủ lại là một đại thế gia, nếu sự việc bị truy cứu, Phương gia nhất định không được yên.

"Điều quan trọng nhất là nhanh chóng xem vết thương của Hiển quận vương phi ra sao, nếu không quá nghiêm trọng thì còn dễ nói, còn nếu nghiêm trọng..." Hoàng hậu phất tay, có chút mệt mỏi nói, "Trước tiên các ngươi chuẩn bị đến Hiển quận vương phủ nhận lỗi đi, về phần sau đó phải làm sao, còn phải xem thái độ của hoàng thượng và Hiển quận vương."

Phương thái thái thấy giọng nói nữ nhi nhẹ nhàng hơn, biết nàng sẽ giúp đỡ nên cười nói: "Ngài là hoàng hậu, Hiển quận vương còn phải nể mặt ngài, chắc sẽ không làm huyên náo mọi việc lên đâu."

Đó là bởi vì người không nhìn thấy dáng vẻ Hiển quận vương yêu thương quận vương phi nhà mình ra sao, Hoàng hậu muốn nói vậy, nhưng thấy vẻ mặt vui mừng của mẫu thân, nàng mệt mỏi rã rời không muốn nói gì thêm, cuối cùng khoát tay nói: "Vậy các người trở về chuẩn bị đi, ta mệt rồi."

Khi còn bé cha nàng sủng ái thiếp thị, mẫu thân vì để bảo vệ nàng và đệ đệ mà chịu khổ không ít, tuy rằng hôm nay nàng vẫn nhớ ân tình năm đó, nhưng phần ân tình này lại bị nhà mẹ đẻ lần lượt mài mòn chẳng còn lại bao nhiêu.

"Nương nương," cung nữ thấy bà mệt mỏi như thế, nên bưng đến một chén trà nhân sâm, lại nhẹ nhàng xoa bóp huyệt thái dương cho bà.

"Chuẩn bị một ít đồ bồi bổ khí huyết, bảo Triệu Đông tự mình mang đến Hiển quận vương phủ một chuyến." Triệu Đông là thái giám tổng quản của bà, để đích thân hắn đi tặng lễ vật, xem như là bày tỏ thái độ của bà.

Cung nhân bên cạnh nghe vậy, lập tức chuẩn bị lễ vật dựa theo phân phó của hoàng hậu nương nương, chỉ là nhớ tới gương mặt xinh đẹp như hoa của Hiển quận vương phi, nếu thật sự bị sẹo thì thật đáng tiếc.

Lúc này ở Hiển quận vương phủ đang bận bịu một trận, trên trán của đương gia chủ mẫu bị thương, đây chính là đại sự, cho nên phải vội vã nấu nước vội vã sắc thuốc, còn phải đi thông báo cho quận vương gia biết. Nhưng cũng may là quy củ ở quận vương phủ rất tốt, tuy rằng bọn hạ nhân vội vàng, nhưng không bị rối loạn.

Chờ tới lúc Yến Tấn Khâu từ bên ngoài trở về, đã có hai vị thái y đến phủ, khi hắn đi vào nội viện chỉ thấy thái y đang bắt mạch cho Hoa Tịch Uyển, tuy rằng vết máu trên thái dương nàng đã được lau khô, nhưng bị sưng to như vậy nhìn thật giật mình. Yến Tấn Khâu nhíu mày, đi tới bên cạnh Hoa Tịch Uyển, khoát tay lên vai nàng hỏi: "Vết thương còn đau không?"

Hoa Tịch Uyển nở nụ cười: "Không sao, thái y đã thoa thuốc cho ta rồi, chỉ là nhìn hơi dọa người mà thôi."

Yến Tấn Khâu nghe vậy không nói gì thêm, chỉ nhìn chằm chằm vào chỗ sưng đỏ trên trán nàng, sắc mặt càng ngày càng âm trầm, cuối cùng dứt khoát lạnh lùng lớn tiếng nói với mấy người hầu hạ Hoa Tịch Uyển: "Các ngươi đã làm cái gì, lại để cho chủ tử bị thương nghiêm trọng như vậy?"

Hạ nhân trong phòng lập tức quỳ xuống đầy đất, bị lời này của quận vương gia làm cho hoảng sợ đến không dám thở mạnh.

"Việc này không trách bọn họ được, chỉ là ngựa bất ngờ bị giật mình, mới làm cho xe ngựa chao đảo," Hoa Tịch Uyển đưa tay kéo tay áo của Yến Tấn Khâu, "Chàng đừng giận, chàng giận làm đầu ta cũng đau theo."

Yến Tấn Khâu bị lời nói của nàng chọc cho vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, nhìn chỗ sưng phù bên thái dương trắng nõn của nàng, lập tức mềm lòng nói: "Được rồi, quận vương phi không nỡ phạt các ngươi thì các ngươi đứng lên đi."

"Tạ ơn quận vương gia, tạ ơn quận vương phi, " Bọn hạ nhân đều thở phào một hơi, sau khi từ trên đất đứng dậy, hành động càng thêm cẩn thận từng li từng tí, chỉ hận không thể khiến thái y mang thần đan diệu dược ra để quận vương phi lập tức khỏe lên.

Thái y bắt mạch xong, đứng dậy thi lễ với Yến Tấn Khâu một cái: "Quận vương gia, vết thương quận vương phi thương thế không nhẹ, mấy ngày tới cần ít ăn đồ cay độc, phải chú ý xem khi ngủ có bị nôn mửa không, hạ quan kê một toa thuốc an thần bổ huyết, hạ nhân quý phủ cần sắc thuốc cẩn thận, ba chén nước nấu thành một chén, sau khi uống nếu không có gì bất thường, thì uống thêm hai thang nữa."

"Làm phiền," Yến Tấn Khâu đem thang thuốc giao cho Mộc Thông phía sau, rồi hỏi thêm: "Nếu là khi ngủ bị nôn mửa thì có gì nghiêm trọng không?"

"Đầu con người là bộ phận phức tạp nhất, hạ quan không dám vọng ngôn, bất quá thấy màu máu của quận vương phi như vậy chắc sẽ không phát sinh hậu quả nghiêm trọng nhất, chỉ là phải nằm trên giường nghỉ ngơi mấy ngày, tận lực không để bị hoảng động," Thái y thấy Hiển quận vương vô cùng quan tâm tới thương thế của quận vương phi, lại nói thêm mấy việc cần chú ý mới mang theo học trò rời quận vương phủ.

Thái y vừa đi khỏi, Yến Tấn Khâu lập tức sai người pha nước cho Hoa Tịch Uyển ngâm chân, sau đó không nói gì đỡ nàng nằm xuống giường. Thấy sắc mặt nàng có hơi tái nhợt, hắn nói: "Chuyện xảy ra ta đã nghe hạ nhân kể lại, nàng cứ an tâm dưỡng thương, mọi chuyện bên ngoài đã có ta."

Lời này của hắn là có ý chuẩn bị đi tính sổ với đệ đệ của hoàng hậu nương nương?

Thấy vẻ mặt hắn hiện tại cũng không phải như đang nói đùa, Hoa Tịch Uyển nằm tựa lên đầu giường: "Ta chỉ bị thương ngoài da một chút thôi, thái y đã nói vết thương sẽ không lưu lại sẹo, chỉ là đáng thương cho mấy người buôn bán hai bên đường, hàng hóa bị hư hại không ít, cũng không biết người của vệ úy tự có bồi thường tổn thất cho bọn họ không."

"Chắc bọn họ sẽ xử lý tốt việc này thôi," Yến Tấn Khâu không nói cho Hoa Tịch Uyển là hắn còn biết nàng đã sai nha hoàn giao cho vệ úy tự thiếu khanh một hà bao, để vệ úy tự thiếu khanh đưa hà bao cho một đứa bé bị thương. Hắn đưa tay sửa sang áo ngủ cho nàng, ôn nhu nói: "Trước tiên nàng hãy nghỉ ngơi một chút, ta sẽ cho nhà bếp chuẩn bị vài món bổ huyết ngưng thần cho nàng."

Hoa Tịch Uyển cười cười, thật sự nhắm mắt ngủ, dù sao ở quý phủ Hoa thị lang trò chuyện với mấy nữ quyến hơn nửa ngày, quả thật có chút mệt mỏi. Chờ Hoa Tịch Uyển chìm vào giấc ngủ, Yến Tấn Khâu mới phân phó mấy người Bạch Hạ chăm sóc nàng thật tốt, rồi đứng dậy ra khỏi phòng.

Mới vừa ra ngoài, đã nghe Mộc Thông báo lại là Phương quốc cữu mang lễ vật đến quận vương phủ bồi tội. Yến Tấn Khâu lạnh lùng cười, ngoài miệng không nói gì thêm, nhưng trong lòng đã sinh ra một ý tưởng ngoan độc, lát sau mới mở miệng nói: "Đi trước dẫn đường."

Trong lòng Mộc Thông run sợ không thôi, sau khi dẫn Yến Tấn Khâu đến chính điện, lại đứng yên trong góc.

Phương Thừa Đức thấy Yến Tấn Khâu xuất hiện, từ trên ghế đứng lên, cười hì hì nói với Yến Tấn Khâu: "Hiển quận vương, hôm nay tại hạ không cẩn thận khiến xe ngựa của quận vương phi hoảng loạn, nên đặc biệt đến thỉnh tội với ngài và quận vương phi."

"Quốc cữu gia khách khí," Yến Tấn Khâu nâng chung trà lên chậm rãi uống một ngụm, thổi hơi nóng trong chén trà rồi giương mắt liếc nhìn Phương Thừa Đức, "Chỉ tại vận khí nội tử không tốt, lại lựa lúc quốc cữu gia phóng ngựa trên đường phố mà đi qua."

Nghe lời nói kia có chút sai sai, nụ cười trên mặt Phương Thừa Đức cứng đờ, mặc dù trong lòng có chút tức giận, nhưng thấy nét mặt không chút tươi cười của Yến Tấn Khâu, không biết tại sao trong lòng hắn có chút hoảng sợ, không dám biểu hiện bất mãn ra ngoài: "Việc này đúng là ngoài ý muốn, chẳng biết thương thế của quận vương phi ra sao?"

"Tuy rằng chảy hơn nửa chén máu, nhưng may mắn bảo toàn được mạng sống," Yến Tấn Khâu đem chén trà đặt lên bàn, lạnh mặt nhìn sang Phương Thừa Đức nói, "Tại hạ không yên lòng về nội tử, đi trước một bước, mời quốc cữu gia tự nhiên."

Thấy Yến Tấn Khâu không nể mặt mình như vậy, sắc mặt Phương Thừa Đức thay đổi mấy lần, cuối cùng cũng không dám phát giận ở quận vương phủ, chờ sau khi bị hạ nhân trong quận vương phủ "tiễn" ra khỏi phủ, hắn mới tức giận đạp con sư tử bằng đá trước cửa một cước, thấy thị vệ quận vương phủ nhìn mình, lập tức giận dữ nói: "Nhìn cái gì, đồ cẩu vật!"

Mắng xong mấy câu, Phương Thừa Đức mới tự thấy tâm tình thoải mái hơn, xoay người lên xe ngựa, quyết định sau này không bao giờ tới đây chơi nữa.

Thị vệ phủ Hiển quận vương lạnh lùng nhìn dáng vẻ kia của Phương Thừa Đức, đều đứng nghiêm chỉnh, không vì hành động của hắn mà chịu chút bị ảnh hưởng nào.

Mộc Thông đứng ở cửa xì một tiếng khinh miệt, nói ra ngoài cửa: "Giữ cửa cho đàng hoàng, đừng để lũ chó mèo không cẩn thận chạy vào, nếu kinh động đến quận vương gia và quận vương phi thì coi chừng bị ăn hèo."

Bất quá chỉ là đệ đệ của hoàng hậu, thật sự cho mình là đại nhân vật sao, thực sự buồn cười.

35. Chương 35: Khổ Tâm

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Hoa Tịch Uyển cảm thấy bản thân chỉ là bị đụng đầu một chút, tuy máu chảy hơi nhiều, nhưng cũng không đến nỗi nghiêm trọng như bên ngoài đồn đại. Nàng không biết bên ngoài nghe lời đồn nhảm từ đâu, hay do Yến Tấn Khâu cố ý lan truyền tin tức như thế, cho nên dứt khoát phối hợp nằm trên giường nghỉ ngơi, buồn thì bảo ca cơ trong phủ hát khúc cho mình nghe, phiền phiền thì có ảo thuật gia trong phủ biểu diễn cho mình xem, nghĩ mọi biện pháp để cho cuộc sống nằm trên giường của mình được thư thái hơn.

(Nghệ nhân diễn xiếc và ảo thuật thì mình kêu là ảo thuật gia đi hé, tuy có hơi hiện đại một chút nhưng mình không tìm ra từ thích hợp để thay thế)

"Quận vương phi, y nữ tới đổi thuốc cho ngài," Bạch Hạ từ bên ngoài đi vào, đỡ Hoa Tịch Uyển ngồi dậy, rồi kê một cái gối mềm sau lưng nàng.

Hoa Tịch Uyển cho ảo thuật gia lui ra, "Mời nàng tiến vào đi."

Sau khi y nữ được nha hoàn trong phòng vén màn cho mình, mới cất bước đi vào. Nàng là người chuyên phụ trách trị liệu ngoại thương, mặc dù đã làm ở thái y viện nhiều năm nhưng chưa từng tới phủ Hiển quận vương. Hôm nay đến phủ Hiển quận vương, cứ năm bước có một bức tranh, mười bước có một cảnh trí, cuối cùng nàng cũng tin lời của các trưởng bối, rằng tiên đế rất thương yêu Hiển thân vương.

Cách bài trí trong phòng của Hiển quận vương phi vô cùng lịch sự tao nhã, nhưng không làm người khác cảm thấy mất đi sự giàu sang cao quý, có thể thấy được người bố trí gian phòng này vô cùng dụng tâm, lại càng quan tâm đến chủ nhân của gian phòng này hơn.

"Tại hạ gặp qua Hiển quận vương phi," Y nữ nhìn thấy một mỹ nhân mặc áo lụa trắng đang nằm trên giường, biết ngay vị này chính là người Hiển quận vương vô cùng yêu thích – Hiển quận vương phi, nàng tiến lên phúc thân một cái, nói: "Tại hạ được thái y viện phân phó tới để đổi thuốc cho quận vương phi ngài."

"Làm phiền đại nhân." Giọng nói của người trên giường vô cùng mềm mại, mang theo một chút quyến rũ, y nữ này thân là nữ nhân còn cảm thấy tê dại trong lòng, không nhịn được muốn nhìn người nằm trên giường nhiều hơn. Nàng tuy là y nữ của thái y viện, nhưng chỉ là một chức quan bát phẩm, rất nhiều người trong thế gia đều coi thường nữ nhân làm nghề y, khi nói chuyện luôn tỏ ra khinh thường, người thật tâm khách khí như Hiển quận vương phi rất ít.

"Xin quận vương phi đừng cử động, có thể khi mới bắt đầu sẽ hơi đau," Y nữ tiến lên, trước tiên cẩn thận gỡ băng gạc cũ ra, thấy miệng vết thương không sưng đỏ hay sinh mủ, mới thở phào nhẹ nhõm, rồi dùng cây bông thấm rượu thuốc rửa thuốc mỡ xung quanh vết thương, nhẹ giọng nói: "Miệng vết thương của quận vương phi khôi phục rất tốt, mấy ngày tới nhớ chú ý để phòng thông thoáng, tuyệt đối không được để nóng bức, càng không thể để vết thương đụng nước."

Rửa vết thương xong y nữ càng cẩn thận từng li từng tí, thế nhưng trong lòng nàng biết rõ, mặc kệ có cẩn thận cỡ nào thì vẫn rất đau. Thế nhưng cũng may là Hiển quận vương phi không trách phạt nàng, thậm chí còn không rên một tiếng. Chờ thay thuốc xong, y nữ thở phào một hơi: "Quận vương phi, đã thay thuốc xong."

Hoa Tịch Uyển lại nói cảm ơn lần nữa, rồi bảo Bạch Hạ đích thân tiễn y nữ ra khỏi cửa. Địa vị của y nữ ở thái y viện không bằng nam nhân, rất nhiều người cảm thấy chắc chắn y thuật của nữ nhân thua kém nam nhân, cho nên độ tin tưởng đối với y nữ rất thấp, ngay cả nữ tử thế gia cũng có cái nhìn như vậy.

Nhưng trong mắt Hoa Tịch Uyển động tác xử lý vết thương của vị y nữ vừa rồi rất nhuần nhuyễn, làm việc cũng rất chuyên nghiệp. Đều là nữ nhân, nên nàng cố tình muốn tăng chút thể diện cho nàng ta.

Y nữ được Bạch Hạ đích thân tiễn ra khỏi cửa, lại được xe ngựa của Hiển quận vương phủ đưa về thái y viện, khiến không ít đồng sự ngưỡng mộ nàng, được tận mắt nhìn thấy Hiển quận vương phi.

Y nữ vừa rời khỏi không lâu, thì Hoàng hậu nương nương ban chỉ đến, người tuyên chỉ là thái giám tổng quản của Hoàng hậu, đối với Yến Tấn Khâu cũng vô cùng khách khí, thái độ đặc biệt cung kính. "Không biết thương thế của quận vương phi thế nào, Hoàng hậu nương nương hết sức quan tâm tới quận vương phi, cho nên đặc biệt sai tiểu nhân đến thăm hỏi đôi lời," Triệu Đông không đoán được vẻ hỉ nộ trên nét mặt của Hiển quận vương, cũng biết việc này khó mà làm tốt được, "Sau khi Hoàng hậu hay tin quận vương phi bị thương vẫn ăn ngủ không yên, nếu không phải vì không thể tùy tiện xuất cung, ngài ấy đã sớm đích thân đến thăm quận vương phi rồi."

"Nội tử làm sao có thể gánh nổi sự quan tâm như thế của hoàng hậu nương nương," Yến Tấn Khâu rốt cục cũng mỉm cười, chỉ là nụ cười này có chút lạnh lẽo, "Vận khí của nội tử tốt, tuy đầu bị thương nhưng may mắn không đến nỗi quá nguy hiểm."

Triệu Đông nghe vậy lập tức nói theo: "Quận vương phi nhất định là người có phúc khí, ông trời phù hộ, ông trời phù hộ."

Ngón cái của Yến Tấn Khâu vuốt ve chén trà, tự tiếu phi tiếu nói: "Còn không phải là do ông trời phù hộ sao." Hắn chậm rãi uống một ngụm trà, "Xin công công hãy báo lại với Hoàng hậu nương nương, hiện tại thương thế của nương tử ta chưa lành, không thể đích thân khấu tạ phượng ân, xin Hoàng hậu nương

nương thông cảm."

"Không dám, không dám, tiểu nhân nhất định chuyển lời." Triệu Đông cười khan rồi hành lễ một cái, cảm giác mình thực sự không có can đảm ở lại thêm nữa, Hiển quận vương bây giờ khí thế quá mạnh, mặc dù hắn là thái giám tổng quản của hoàng hậu, thế nhưng trước mặt vị này cũng chẳng tính là gì.

Chờ Triệu Đông mang theo mấy tiểu thái giám rời đi, Yến Tấn Khâu khẽ nhướng mi, nói với Mộc Thông: "Đem danh sách lễ vật này đến cho quận vương phi xem qua, còn mấy cái này không cần đưa đến chỗ quận vương phi, nếu quận vương phi có thiếu gì cứ trực tiếp đến khố phòng của ta mà lấy, mấy thứ này…" Tầm mắt hắn đảo qua mấy lễ vật Hoàng hậu, "Tìm khố phòng để vào đi."

"Dạ," Mộc Thông liếc nhìn chỗ lễ vật, đều là những thứ hiếm thấy, chỉ là người nhà mẹ đẻ của hoàng hậu làm việc không thành thật, hơn nữa với thái độ kia của quốc công gia sau khi làm quận vương phi bị thương, thì khó trách quận vương gia thấy không vừa mắt.

Mấy đời Phương gia chỉ có hoàng hậu là người thông minh, còn lại đều là những kẻ không đáng nhắc tới. Cũng khó trách thái tử lại như thế, xem ra là giống người Phương gia.

Mộc Thông nhanh chóng đem danh sách kia đến trước mặt Hoa Tịch Uyển, Hoa Tịch Uyển quét mắt qua một lần rồi bỏ tờ danh sách qua qua một bên: "Đa tạ phượng ân của Hoàng hậu nương nương."

Mộc Thông cúi đầu không nói.

"Hai ngày nay quận vương gia đều ở trong phủ với ta, như thế có làm trì hoãn công việc bên ngoài của chàng không?" Hoa Tịch Uyển vừa uống xong thuốc, cho nên để nha hoàn hầu hạ súc miệng, xong lại dùng khăn tay lau miệng, nói, "Ngươi đi nói với quận vương gia là ta không sao, tuyệt đối không được trì hoãn chính sự của chàng." Nàng cũng không muốn sau này, có việc gì xảy ra Yến Tấn Khâu lại nói mấy câu như "Nếu trước đây không phải vì nàng blah blah, thì ta đã blah blah", nàng lo lắng đến lúc đó mình sẽ không nhịn được cởi giày đạp lên mặt vị này.

"Xin quận vương phi yên tâm," Mộc Thông không trả lời là bên ngoài có chuyện gì không, chỉ nói, "Quận vương gia vô cùng lo lắng đến vết thương của ngài, chỉ cần ngài khỏe thì quận vương gia sẽ không có đại sự gì."

Thảo nào Yến Tấn Khâu lại trọng dụng Mộc Thông như vậy, ăn nói thật khéo, nàng cười cười: "Được rồi, ngươi chỉ giỏi giúp chủ tử các ngươi nói năng dễ nghe dọa ta thôi, mấy ngày nay thời tiết hơi oi bức, các ngươi phải hầu hạ quận vương gia cho chu đáo, tránh để chàng bị nóng nực."

"Tiểu nhân nhớ kỹ." Chờ Mộc Thông ra chính viện, mới không tự chủ thở phào một hơi, không biết vì sao, rõ ràng tính cách quận vương phi vô cùng ôn hòa, vậy mà hắn vẫn không dám có chút bất kính nào.

Có lẽ là do bị… khí thế oai hùng của quận vương phi khi đá bay cái ghế và đá nát hòn núi giả làm cho chấn động, nên sâu thẳm trong nội tâm hắn không kìm lòng được khuất phục?

Cuối cùng Mộc Thông cũng hiểu được đạo lý "sức mạnh là chân lý", thật đáng mừng!

Triệu Đông trở lại trong cung một lúc đã bị Hoàng hậu tuyên đi, hắn lập tức không dám chậm trễ, vội vàng đến chỗ Hoàng hậu.

"Thương thế của quận vương phi thế nào?" Vẻ mặt của Hoàng hậu không chút khác thường, thế nhưng Triệu Đông vẫn nhận thấy Hoàng hậu vô cùng quan tâm đến việc này, vì vậy đầu đuôi nói rõ ngọn ngành.

"Khi tiểu nhân đến quý phủ của Hiển quận vương thì đúng lúc thấy y nữ của thái y viện đến đổi thuốc cho quận vương phi đi ra, vô tình nghe được vài câu, nói là vết thương không nhẹ." Triệu Đông cảm thấy câu nói đó thực mơ hồ, nhưng vẫn thuật lại nguyên văn, "Sau khi tiểu nhân vào phủ cũng không thấy quận vương phi, có người nói ngài ấy đang nằm trên giường nghỉ ngơi. Trong phủ, tiểu nhân thấy vẻ mặt của Hiển quận vương buồn bực nên cũng không dám ở lâu, liền ra về."

Hắn đem cuộc nói chuyện của mình và Hiển quận vương thuật lại cho Hoàng hậu, nói xong bản thân hắn cũng cảm thấy, khả năng Hiển quận vương phi bị thương nhẹ không cao.

Hoàng hậu nghe xong lời kể của hắn, khẽ cau mày, thở dài nói: "Trên triều có truyền đến tin tức gì không?"

"Tiểu nhân chỉ nghe nói trên triều đã có người vạch tội quốc cữu gia phóng ngựa trong kinh thành làm đả thương người khác, chỉ là tội trạng thế nào còn phải chờ bệ hạ định đoạt."

Sắc mặt Hoàng hậu càng thêm khó coi, vốn lúc trước bởi vì chuyện của Thái tử, Hoàng thượng đã bất mãn với bà, hôm nay nhà mẹ đẻ của bà lại không yên phận, gây ra loại chuyện này, bà làm sao có thể cầu Hoàng thượng khai ân.

Triệu Đông thấy Hoàng hậu nương nương không nói lời nào, cũng đàng hoàng thành thật đứng một bên. "Ngươi lui xuống trước đi," Hoàng hậu thở dài một hơi, xua tay để cho Triệu Đông lui ra, cảm thấy u sầu đầy bụng.

Nhi tử không có ý chí phấn đấu, nhà mẹ đẻ cũng không chịu thua kém, nếu không phải vì dưới gối Hoàng thượng chỉ có mỗi Thái tử, chỉ sợ bà đã không còn chỗ đứng trong hậu cung này từ lâu rồi.

"Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng tới." Một cung nữ hấp tấp chạy vào báo tin, Hoàng hậu còn chưa kịp phản ứng đã thấy Khải Long đế vội vã từ bên ngoài đi vào.

"Các ngươi đều đi ra ngoài," Tuy sắc mặt Hoàng đế khó coi, nhưng cũng biết không thể nổi giận với Hoàng hậu trước mặt cung nhân, chờ sau khi mọi người lui ra hết, Hoàng đế mới nổi giận nói: "Ngươi xem người nhà ngươi đã gây ra chuyện gì đi, hôm nay không ít thế gia trong kinh thành đến vạch tội người nhà ngươi hành sự bừa bãi, ngươi muốn trẫm giúp ngươi che đậy thế nào?!"

"Hoàng thượng, là thiếp vô năng, không quản tốt người nhà mẹ đẻ," Hoàng hậu biết lúc này không thể cứng

rắn cãi lại hoàng thượng, trước tiên yếu ớt nói, “Chuyện của Hiển quận vương phi, thiếp cũng vô cùng lo lắng…”

“Ngươi nghĩ hắn làm mỗi Hiển quận vương phi bị thương thôi sao?” Khải Long đế lãnh đạm nói, “Tất cả mọi người trong kinh thành đều nhìn chằm chằm vào việc làm của người nhà nhà các ngươi, ngươi không nghĩ cho mình, cũng phải nghĩ thay Thái tử chứ, lẽ nào người muốn mọi người trong thiên hạ đều biết Thái tử có một cữu gia như vậy sao?” Hôm nay danh tiếng của Thái tử đã xấu không chịu được, Phương gia lại gây ra chuyện ồn ào như vậy, thật là họa vô đơn chí, không thể vãn hồi rồi.

Hoàng hậu nghe thế, vẻ mặt ngẩn ra, không thốt nên lời. Bà nên trách nhà mẹ đẻ mình không biết suy nghĩ cho mình, hay trách con trai mình không biết phấn đấu? Nên trách bản thân không dạy con thật tốt, hay trách mình không quản được nhà mẹ đẻ đây?

Sau một lúc, Hoàng hậu mới cúi người thật thấp phúc thân với Khải Long đế: “Thiếp biết sai rồi, chỉ xin Hoàng thượng đừng để việc nhà mẹ đẻ của thần thiếp ảnh hưởng đến Thái tử.”

Khải Long đế hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bỏ đi, trong lòng càng có sự ngăn cách với Hoàng hậu.

Hoàng hậu nhìn bóng lưng của Hoàng đế, nước mắt lưng tròng, nhưng cuối cùng vẫn không rơi xuống.

36. Chương 36: Ngụy Quân Tử

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Chuyện quốc cữu gia phóng ngựa làm Hiển quận vương phi bị thương nhanh chóng lan truyền khắp kinh thành. Vì quốc cữu gia vốn hành sự tuỳ tiện, nên từ lâu đã có rất nhiều người bất mãn với hắn, bây giờ nghe nói vị này tự tìm đường chết, làm xe ngựa của Hiển quận vương phi kinh hãi, khiến trên trán Hiển quận vương phi bị thương, làm cho Hiển quận vương vô cùng đau lòng. Nhưng vị quốc cữu gia này đến phủ Hiển quận vương phủ thỉnh tội mà lại mang dáng vẻ ăn trên ngồi trước, thậm chí khi ra khỏi phủ quận vương còn đá con sư tử đá trước cửa, hành động cực kì phách lối, ngay cả người trong hoàng thất cũng dám coi thường.

Phải biết là sư tử đá chính là bộ mặt gia tộc, vì vậy mà các gia tộc có địa vị vẫn thường đặt đôi sư tử đá trước cửa, thế mà vị quốc cữu gia này lại có thể tùy tiện đá lên thể diện của nhà người ta, đây không phải là càn rỡ ngông cuồng thì là gì?

Trong mắt người đời, Phương gia cũng chỉ là một gia tộc dựa vào nữ nhân mới có thể trở thành quý tộc, cái chữ “quý” này có được là nhờ Phương thị, vì nể mặt Hoàng thượng và Thái tử, chứ nếu không thì bọn họ chẳng thèm liếc mắt dù chỉ một cái với hạng người vừa thô lỗ vừa thiếu lễ giáo như vậy.

Trong kinh thành không có gì là bí mật, mỗi một lời nói việc làm của Phương Thừa Đức đều bị người khác biết được, người hoàng thất trong kinh thành đều cảm thấy Phương Thừa Đức thực hiếp người quá đáng, nên rất không vừa lòng với cả gia tộc Phương thị và Hoàng hậu. Trên triều đình, tấu chương buộc tội Phương gia càng ngày càng nhiều, chỉ là Khải Long đế cố tìm cách đè xuống, khiến cho không ít hoàng tộc tôn thất ngày càng bất mãn. Hôm nay vị Phương quốc cữu dám cư xử như thế với Hiển quận vương, vậy sau này khi thái tử đăng cơ, những người không được tính là người hoàng thất hiển hách như bọn họ sẽ còn bị đối xử như thế nào nữa. Chẳng lẽ bọn họ phải sống đè nén dưới uy thế của Phương thị hay sao, vậy bọn họ còn có tôn nghiêm hoàng thất gì nữa?

Có lẽ vì biết người trong hoàng thất bất mãn về chuyện này, nên mấy ngày sau Khải Long đế rốt cục cũng ở trước mặt triều thần đưa ra ý chỉ trừng trị Phương Thừa Đức. Trong ý chỉ không có đề cập đến những chuyện mờ ám Phương gia đã làm, chỉ là ngôn từ kịch liệt phê bình việc Phương Thừa Đức phóng ngựa giữa phố xá sầm uất làm nhiều người vô tội bị thương hại, tiếp đó phạt hắn ba năm bổng lộc, từ nhất đẳng hậu xuống làm tam đẳng hậu, đồng thời ban lệnh cưỡng chế ở nhà nghỉ ngơi, không được tùy tiện ra phủ.

Những điều này vừa nghe thì có vẻ rất nghiêm khắc, thế nhưng nếu tỉ mỉ ngẫm nghĩ lại cảm thấy là gãi không đúng chỗ ngứa, trên thực tế cũng không phạt quá nghiêm. Trên người Phương Thừa Đức còn mang hầu tước, tuy là bị giảm thứ bậc, nhưng ngày sau cũng chỉ cần mấy câu nói của Hoàng thượng thì lại có thể khôi phục tước vị lại thôi.

Không bằng trực tiếp kéo Phương Thừa Đức ra ngoài điện trượng trách mười côn, chứ loại nghiêm phạt này có lẽ còn dễ chịu hơn là bị phạt quỳ nữa. Việc làm này của hoàng thượng bất quá là làm cho dân chúng người không hiểu chính sự thấy mà thôi, chứ chưa phải là một câu trả lời thỏa đáng cho bọn hoàng thất bọn hắn.

Yến Tấn Khâu không mấy ngạc nhiên với quyết định này của Hoàng đế, bởi vì cho dù Hoàng đế có năng lực cỡ nào, thì cũng có một nhược điểm trí mạng, đó chính là Thái tử. Thái tử mê muội vô năng, xa hoa dâm dật, nhưng hắn vẫn là nhi tử duy nhất của Hoàng đế. Phương gia chính là nhà ngoại của Thái tử, nếu Phương gia rớt đài, như vậy chỉ sợ sau này Thái tử sẽ khó lòng đăng cơ. Cho nên Hoàng đế chỉ có thể bảo trụ Phương gia, vì Phương gia là nhà ngoại Thái tử, là phe phái duy nhất của thái tử, tuy Phương Thừa Đức vô năng, nhưng hắn có hai nhi tử hơn mười tuổi rất thông tuệ, đợi khi thái tử kế vị thì họ cũng đã tới tuổi vào triều làm quan, đến khi đó hai người họ nhất định sẽ phò trợ tốt cho Thái tử.

Nghĩ tới đây, Yến Tấn Khâu cười nhạt trong lòng, hai đứa bé kia của Phương gia có bản lãnh đi nữa thì sao chứ, cũng chỉ là hài tử choai choai còn chưa xác định được tính tình, huống chi Hoàng đế có thể chống đỡ đến lúc chúng lớn được không còn chưa biết, cho đến nay chưa có vị thái tử nào danh tiếng không tốt mà có thể ngồi trên cái vị trí kia lâu dài được cả.

"Quận vương gia, đã phát hiện được mấy tên mật thám trà trộn vào hạ nhân trong vương phủ."

"Đưa chúng đến mật thất đi," Yến Tấn Khâu rũ mặt xuống, thong thả khép quyển du ký trong tay lại, khóe miệng chậm rãi nở nụ cười: "Bản vương phải thẩm vấn bọn họ một phen thật tốt mới được."

Người vừa hồi báo cúi đầu thật thấp: "Dạ."

Đường hầm dẫn đến mật thất rất sáng sủa, cách vài bước lại có một viên ngọc bích khảm dạ minh châu và đủ các loại trang sức xa hoa, nếu có người lạc vào chỗ này, chỉ sẽ cảm thấy đây là chỗ cất giữ vàng bạc châu báu thư họa quý giá của quận vương phủ, chứ không thể liên tưởng những thứ này với nơi nào khác được.

Cuối đường hầm là một gian nhà không lớn không nhỏ, bên trong trưng bày đủ loại trân bảo, vật quý báu hiếm có đủ để làm mù mắt người khác. Ở nơi tia sáng chiếu đến sáng nhất, thuộc hạ sau lưng Yến Tấn Khâu tiến lên gõ một cái lên một viên gạch khác với gạch nền, ngay cả thanh âm gõ lên cũng không chút khác thường, rồi gỡ viên gạch nền thứ ba từ dưới đếm lên, chỉ thấy bức tường nặng nề hai bên từ từ mở ra, phía sau đó là một không gian u ám.

Đi xuống một đoạn đường, hình dạng mật thất mới hiện ra, một mùi máu tươi xộc đến, trên tường treo đầy dụng cụ tra tấn, mặt đất hơi ẩm ướt, trong góc phòng là những viên dạ minh châu được khắc thành hình cự thú mở to miệng, ở những chỗ u tối có vẻ dữ tợn trong phòng, không ai không nghĩ tới đó là lỗ thông khí của mật thất.

Mấy tên mật thám đều bị khóa trên xương tỳ bà, treo lên ở một khoảng cách cao hơn chiều cao của bọn họ một chút, nếu không muốn bị móc sắt của xương tỳ bà xé rách, bọn họ nhất định phải nhón chân lên, thế nhưng do bị mất quá nhiều máu, bọn họ không đủ sức để chống đỡ được lâu. Khi chân kiệt sức thì móc sắt của xương tỳ bà lại xé rách miệng vết thương của bọn họ, cứ lập lại chu kì như vậy, tra tấn bọn họ đến muốn chết không được muốn sống không xong, chỉ hận không thể được người khác một đao chém chết để bọn họ được dễ chịu hơn.

(Xương tỳ bà: Dụng cụ tra tấn của TQ cổ đại)

"Chư vị đúng là những mật thám kín miệng, xem ra những móc sắt này cũng không thể ngăn được các ngươi." Trong mật thất có chút oi bức, khiến không khí trong này cũng không được dễ chịu lắm, mấy thuộc hạ sau lưng Yến Tấn Khâu bận rộn phẩy hương, đặt băng, dường như xem đây không phải mật thất để tra tấn, mà làm như thư phòng Yến Tấn Khâu vậy.

"Ngươi là tên ngụy quân tử, có thủ đoạn gì cứ việc dùng, cần gì nói mấy lời nhảm nhí này," Tên lớn tuổi nhất nhìn Yến Tấn Khâu, miệng ói ra một bụm máu, trong giọng nói lại ngập tràn căm thù và không cam tâm, "Không biết trong kinh thành này, có mấy người biết được đường đường Hiển quận vương lại ra tay độc ác, dã tâm bừng bừng như vậy, vị quận vương phi xinh đẹp quyến rũ của người có biết bộ mặt thật của người không?"

"Nữ nhân của bản vương thế nào, không cần các ngươi xen vào," Yến Tấn Khâu tự tiếu phi tiếu nhìn những tên này, hoàn toàn không thấy chút tức giận, hắn đi lên phía trước kéo cái móc sắt, nhìn vẻ mặt thống khổ đến vặn vẹo của tên vừa nói chuyện, nụ cười trên mặt càng đậm hơn, "Bản vương có phải ngụy quân tử hay không không cần các ngươi phải nói, bọn mật thám các người lại đi châm biếm người khác là ngụy quân tử, đúng là không biết ngượng miệng."

Có lẽ do vết thương quá đau, tên mật thám lớn tuổi không nói nên lời, còn mấy tên khác, hình như do trong lòng quá khiếp ý, đều mệt mỏi không nói câu nào.

"Tại sao đều câm họng hết vậy?" Yến Tấn Khâu dùng cái quạt trong tay gõ lên cái móc sắc của xương tỳ

bà một cái, sau đó hình như có chút ghét bỏ đem cái quạt ném qua một bên, rồi lấy khăn lau tay, "Mấy người các người nếu cứng đầu như vậy, không muốn nhận tội, cứ treo ở đây như vậy đi, bản vương thích nhất là lũ chó trung thành như các ngươi."

Nhìn những giọt máu của bọn họ rơi tí tách xuống đất, nụ cười trên mặt hắn càng tươi hơn, tựa như đang thưởng thức bức tranh tươi đẹp: "Hầu hạ lũ chó này cho tốt."

Thưởng thức xong dáng vẻ thống khổ của những người này, Yến Tấn Khâu vui sướng đi ra khỏi mật thất, đợi sau khi trở lại thư phòng, hắn cúi đầu nhìn đôi giày dính nước bẩn, hơi cau mày chán ghét nói: "Người đâu, bản vương muốn tắm rửa."

Hoa Tịch Uyển nằm trên giường tĩnh dưỡng mấy ngày, miệng vết thương đã bắt đầu chậm rãi khôi phục, cho nên rốt cục nàng đã có thể xuống giường đi lại. Sau khi nhìn quanh sân của mình một vòng, nàng vừa trêu đùa con sáo đen trên trên hành lang vừa hỏi, "Người phụ trách nuôi sáo đâu rồi, sao nước lại đục ngầu thế này?"

"Người nhà Trương Nhạc chuộc thân cho hắn, nghe nói hắn đã về quê cưới vợ rồi ạ," Quản sự tiến lên trả lời, "Bởi vì hắn mới đi hôm qua, cho nên tiểu nhân còn chưa kịp tìm hạ nhân chăm sóc sáo thay hắn."

Hoa Tịch Uyển quay đầu liếc nhìn người quản sự thoạt nhìn hết sức thành thật này, sau đó tiếp tục chơi với chim sáo: "Phải không?"

"Phải, phải, phải" Con sáo đen trong lồng chim vẫy cánh nói theo.

Sau lưng quản sự đổ ra một tầng mồ hôi lạnh.

"Vậy trước hết người mau chóng an bài người mới qua đây," Hoa Tịch Uyển trêu chọc con sáo một hồi, thì không hứng thú nữa, "Ta thấy con chim sáo này có chút thú vị, nuôi cho tốt, nếu buồn chán thì tới chơi đùa với nó một chút giết thời gian cũng vui."

"Tiểu nhân nhớ kỹ." Quản sự lập tức lui xuống an bài, sau khi đi được một đoạn, hắn mới quay đầu lại nhìn quận vương phi còn đứng trên hành lang, vẻ mặt không vui không giận, khiến hắn không đoán được tâm tình của nàng thế nào.

Bạch Hạ thấy hơi kỳ quái nhíu mày, trước đó vài ngày tên hạ nhân Trương Nhạc còn từng nói với nàng, gia đình hắn là không còn ai, muội muội duy nhất của hắn cũng bị bệnh chết. Ở đâu ra người chuộc thân cho hắn?

Sau khi trở lại phòng, Bạch Hạ nói việc này với Hoa Tịch Uyển, chỉ thấy chủ tử hơi biến sắc.

"Người chuộc thân cho hắn, thì chỉ có thể là thân nhân mới làm vậy," Sắc mặt Hoa Tịch Uyển nhanh chóng khôi phục lại như thường, "Bất quá chỉ là một hạ nhân thô sử, không cần vì thế mà hao tâm tổn sức làm

gì, sau này cẩn thận hơn là được."

Bạch Hạ nghe lời không nói gì thêm, đến ngày hôm sau nghe được hạ nhân trong nội viện và ngoại viện lại thiếu mất mấy người, thì đã tỏ ra bình tĩnh hơn. Nàng thăm dò được tên họ của những người này, sau đó báo lại cho chủ tử biết, chỉ thấy sắc mặt chủ tử càng thêm kỳ quái.

Từ sau khi Hoa Tịch Uyển gả đến đây, đã biết Hiển quận vương phủ cũng không đơn giản như trong tưởng tượng, thế nhưng từ lúc nàng tiến vào quận vương phủ này rồi, thì đã không thể quay đầu lại được. Có một số việc, nếu biết thì cũng nên làm như không biết, như thế mới có thể sống thoải mái được.

Hồng Anh thấy sắc mặt của Bạch Hạ và chủ tử đều không tốt, tuy còn không biết đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng khi hầu hạ càng tỏ ra cẩn thận hơn.

Đến giờ cơm tối, có hạ nhân đến báo lại là quận vương gia sẽ đến dùng bữa tối, Hoa Tịch Uyển cũng không hỏi gì thêm, chỉ bảo phòng ăn chuẩn bị thêm vài món bổ dưỡng mà Yến Tấn Khâu thích ăn.

Nếu nàng quan tâm quá nhiều, lỡ chọc cho vị quận vương gia này nổi điên thì phải làm sao?

37. Chương 37: Mời

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit & beta: Hoa Tuyết

Ban đêm, Yến Tấn Khâu từ bên ngoài trở về phủ, được hạ nhân hầu hạ thay ngoại bào ra, thần khí sảng khoái ngồi xuống bên cạnh Hoa Tịch Uyển: "Hôm nay hoàng thượng thưởng hai thôn trang, để ta kêu Mộc Thông đem khế đất mang tới, nàng cứ tùy ý sắp xếp."

"Sao hoàng thượng lại thưởng cho chúng ta hai thôn trang?" Hoa Tịch Uyển thấy mặt hắn còn đỏ bừng vì nóng, nên dùng cây quạt trong tay nhẹ nhàng quạt cho hắn, "Thật ra thôn trang trên danh nghĩa của chúng ta không ít, một số cho tá điền thuê, còn những thôn trang màu mỡ thì giữ lại để bản thân dùng."

Yến Tấn Khâu để cho mấy nha hoàn hầu hạ trong phòng lui ra xong mới nói: "Mặc dù chuyện của Phương Thừa Đức đã có kết quả, thế nhưng trong hoàng thất còn rất nhiều người có thành kiến với ý chỉ của hoàng thượng, chắc là hoàng thượng hổ thẹn trong lòng, nên cố ý thưởng hai thôn trang cho chúng ta."

"Xem ra, ta chỉ bị thương cái trán một chút lại được hai thôn trang, trái lại chúng ta lời rồi." Hoa Tịch Uyển cười cười, hành động này của hoàng đế là để Hiển quận vương phủ bọn họ không thể nói gì nữa. Chỉ là, người đang làm, trời đang nhìn, có một số việc bề ngoài nhìn như đã được xử lý rất sạch sẽ, nhưng thực sự chỉ làm người khác khó chịu thêm.

Tôn nghiêm của hoàng thất ở trong mắt hoàng đế lại đơn giản như thế sao, những người khác trong hoàng tộc Yến gia ông sẽ nghĩ như thế nào đây? Ngày sau thái tử đăng cơ thực sự có thể ngồi vững trên cái vị trí kia sao?

Yến Tấn Khâu thấy Hoa Tịch Uyển thờ ơ cười, liền cầm tay nàng không nói gì, thế nhưng đáy mắt lại mang theo một cỗ hàn ý.

“Đói bụng chưa, ta đã cho nhà bếp làm mấy món ăn rất ngon và bổ dưỡng, dạo này chàng gầy đi rồi,” Hoa Tịch Uyển thở dài, “Công việc bên ngoài có bận rộn đi nữa, cũng phải chăm sóc bản thân.”

“Có lẽ là do thời tiết quá nóng nên mới ăn uống không nổi, chứ công việc bên ngoài cũng không nhiều lắm,” Yến Tấn Khâu buông tay Hoa Tịch Uyển ra, “Nàng vừa nói như vậy, ta lại thật sự thấy hơi đói bụng, để cho hạ nhân dọn đồ ăn lên đi.”

Sau khi món ăn được mang lên bàn, hai vợ chồng ngồi chung một chỗ dùng cơm, ăn cơm xong, hai người lại cùng nhau chơi cờ. Hoa Tịch Uyển thân là tiểu thư Hầu phủ, mặc dù hơi lười nhác, thế nhưng những thứ quý nữ nên học thì nàng cũng đều học qua. Cao thấp với Yến Tấn Khâu một hồi, chém giết nhau mấy trận, cuối cùng hơn phân nửa là nàng thua, còn phân nửa nàng thắng thì tám chín do Yến Tấn Khâu nhường:3

“Mấy ngày trước có người tặng ngọc trai đến, rất chất lượng, ta đã bảo thợ trong cửa hàng hồi môn làm mấy cây trâm ngọc, tuy không phải là vật quý hiếm gì, nhưng được cái khá mới mẻ, hay là tặng cho mấy môn khách trong phủ đem về cho nữ quyến nhà bọn họ?” Hoa Tịch Uyển đặt một quân cờ xuống, sau đó giống như vô tình nhắc tới, “Không biết làm vậy có thích hợp không?”

“Biện pháp này rất được, sắp đến trung thu rồi, tặng cho môn khách vài thứ cũng rất tốt.” Đầu tiên Yến Tấn Khâu hơi sửng sốt, rồi nhanh chóng hiểu ra dụng ý của Hoa Tịch Uyển. Có đôi khi nữ nhân hậu viện làm gì cũng có dụng ý, Hiển quận vương phủ tuy không lo có người bất trung, nhưng khi cần ban thưởng, thì cũng không nên quên.

“Vậy thì tặng thêm vài thứ nữa đi, sẽ dễ nhìn hơn,” Hoa Tịch Uyển nhìn số quân cờ trên bàn cờ, nước cờ của Yến Tấn Khâu nhìn như ôn hòa, thế nhưng có lúc lại bất thình lình đánh chặn ngang đường lui của nàng, làm nàng không thể tiến lùi gì cả, nàng đặt một quân cờ trong góc, vừa may chặn được thế tiến công của Yến Tấn Khâu, “Ván này Tấn Khâu lại thắng rồi.”

“Chơi cờ vốn là để bồi dưỡng tình cảm, hà tất phải quan tâm thắng thua,” Yến Tấn Khâu cười, tùy tiện đặt xuống một quân cờ, “Thời gian không còn sớm, chúng ta tắm rửa nghỉ ngơi đi.”

Hoa Tịch Uyển nhếch mày cười, thả quân cờ lại trong hộp: “Được.” Ám chỉ rõ ràng như vậy, sao nàng không nhận ra được?

Sáng sớm, lúc Hoa Tịch Uyển tỉnh lại, Yến Tấn Khâu đã rời giường rồi, nàng vừa ngáp vừa xoa xoa cái hông bủn rủn hơi lộ ra khỏi chăn của mình, rồi để cho mấy người Hồng Anh hầu hạ mình thay y phục.

Thời gian Tranh Thu bên cạnh hầu hạ nàng chưa lâu, tính tình hơi trầm mặc ít nói, nhưng tay chân lại rất nhanh nhẹn, cũng không thích tranh công với bọn Bạch Hạ, cho nên dần dần bọn Bạch Hạ cũng thân thiết với nàng ta hơn.

Nàng ta vấn tóc rất khéo tay, khi hầu hạ Hoa Tịch Uyển vừa nhẹ nhàng lại khéo léo, cho nên Hoa Tịch Uyển dứt khoát kêu nàng lựa trang sức cho mình luôn.

“Tóc chủ tử thực sự còn mềm mượt hơn tơ lụa thượng hạng nữa,” Tranh Thu dùng cây trâm bạch ngọc cài lên búi tóc của Hoa Tịch Uyển, không kìm lòng được thở dài nói, “Nô tỳ vuốt ngài tóc, lại sờ lại tóc mình cảm thấy nó khô hơn cỏ nữa.”

“Cuối cùng muội cũng hiểu được cảm giác của bọn ta bao năm qua,” Tử Sam cười tủm tỉm đem một cái hộp tiến vào, mở nắp ra nhìn vào, bên trong là một đôi bông tai huyết ngọc san hô, nàng đeo vào cho Hoa Tịch Uyển rồi nói, “Một thời gian nữa, chắc muội sẽ ghét bỏ luôn da dẻ của mình thôi.”

“Nhìn đi, ta còn nghĩ sao Tranh Thu lại học được mấy lời ngon tiếng ngọt này, thì ra là bị em làm hư,” Vì Hoa Tịch Uyển chỉ ở trong nhà, trời lại nóng bức, cho nên nàng chọn một bộ trang sức bạch ngọc, sau khi mang vào cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái hơn mang trang sức bằng vàng nhiều.

“Nô tỳ đâu có nói lời ngon ngọt, đều tại tóc chủ tử qua mềm mượt, da lại quá trắng mềm,” Tử Sam sửa sang ngọc bội và túi hương cho Hoa Tịch Uyển xong, lại nói “Chẳng lẽ nô tỳ không được nói thật lòng mình sao?”

Tranh Thu nghe vậy che miệng cười, trong lòng nhớ kỹ không nên cướp đoạt danh tiếng của Tử Sam.

Hoa Tịch Uyển bất đắc dĩ lắc đầu, đưa tay gõ lên trán Tử Sam một cái, định giễu cợt nàng ta vài câu, thì thấy Bạch Hạ cái cầm một cái thiếp vàng đi tới. Có thể để Bạch Hạ đích thân mang thiệp mời tới, nhất định không phải là người thường. Nàng thu nụ cười lại, "Là thiệp mời của nhà ai vậy?"

"Là thiệp mời của phủ Đoan Hòa công chúa đưa tới ạ," Bạch Hạ phúc thân với Hoa Tịch Uyển, rồi hai tay dâng thiệp mời lên.

Hoa Tịch Uyển nhận lấy nhìn, cười nói: "Đoan Hòa công chúa gửi thiệp mời tới, sao ta lại có thể không nể mặt được." Nói xong, nàng bảo Bạch Hạ mài mực, đích thân viết thư trả lời.

Tuy Bạch Hạ không ngờ lần này chủ tử lại đáp ứng lời mời, nhưng vẫn không chút do dự, xoay người theo Hoa Tịch Uyển đến sương phòng, mài mực cho Hoa Tịch Uyển.

Từ trước đến nay Đoan Hòa công chúa luôn thích các buổi tụ hội yến tiệc, thời gian trước cũng chỉ vì chuyện của thái tử và Phương gia mới miễn cưỡng khiêm tốn, hiện nay mọi chuyện đã giải quyết xong, với tính tình của nàng ta, đương nhiên sẽ nhanh chóng mở yến hội rồi.

Cho nên, người bị hại như nàng tại sao lại không đi chứ? Phải biết rằng, mọi người trong kinh thành này đều đang tò mò muốn biết rốt cuộc vết thương của nàng thế nào rồi, mà từ trước đến nay nàng luôn rất tốt bụng, nên quyết định sẽ giúp bọn họ giải đáp thắc mắc một phen.

Còn về phần nàng giải thích thế nào, người khác suy nghĩ ra sao, thì là chuyện của người khác.

"Quận vương gia, quận vương phi đã nhận thiệp mời của Đoan Hòa công chúa."

"Nàng đi không?"

"Quận vương phi đã tự mình viết thư trả lời, chứng tỏ hôm đó nhất định sẽ đến đúng giờ."

Trầm mặc trong chốc lát.

"Ta biết rồi."

Trâm và bộ trang sức bạch ngọc:

38. Chương 38: Không Cần Phải Lo Lắng

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Tuy Đoan Hòa công chúa là người mà nhiều quý nữ quý phụ trong kinh ngưỡng mộ, nhưng trong đó cũng không ít người hả hê khi thấy nàng ta mất mặt. Về phần lý do, đại khái là bởi vì một số người thấy Đoan Hòa công chúa quá ngạo mạn, còn một số người khác lại thích thấy cảnh người cao quý hơn mình gặp xui xẻo, loại tâm tình này không thể nào giải thích được, thế nhưng không thể phủ nhận được là trên đời không thiếu những kẻ như thế.

Các nữ quyến vốn không thấy quá hứng thú với loại tụ hội này, thế nhưng Đoan Hòa công chúa đã một mực yên lặng gần hai tháng, hôm nay lại tràn đầy sức sống trở lại, nếu bọn họ không nể mặt, thì không biết vị công chúa này có ghi hận trong lòng không nữa,.

Nhưng cảm giác nhàm chán nhanh chóng biến mất khi bọn họ biết tin Hiển quận vương phi cũng sẽ tham gia buổi tụ hội này, sự buồn chán của các nữ quyến chuyển thành nhiều chuyện. Cái này cũng không phải do bọn họ tầm thường, thật sự là trong nhà bọn họ chỉ có mấy chuyện lặt vặt, khi nói chuyện phiếm không nói về Đông gia sinh được mấy đứa bé, thì nói về Tây gia sủng thiếp diệt thê. Nay sắp được gặp nạn nhân của sự kiện khiến cả kinh thành huyên náo vài ngày trước, đây thật sự là một cảnh tượng náo nhiệt hiếm có.

Người làm Hiển quận vương phi bị thương là quốc cữu gia, cũng chính là người nhà ngoại của Đoan Hòa công chúa, nên buổi yến tiệc này chắc chắn sẽ có quốc cữu phu nhân tham gia, nay nạn nhân và vợ của hung thủ là Phương phu nhân chạm mặt, không biết sẽ có trò hay gì để xem đây?

Bất kể trong lòng các nữ quyến này nghĩ gì, thì khi đến phủ công chúa, họ vẫn phải bày ra dáng vẻ đoan trang, ngươi khen ta, ta khen ngươi, một điệu bộ nói cười vui vẻ, ngay cả vị quốc cữu phu nhân vừa bị giáng hai cấp tước, cũng không bị mọi người lạnh nhạt, dù sao nữ nhân thế gia am hiểu nhất chính là chuyện xã giao với nhau, chỉ nhìn mặt ngoài thì không thể nhận ra ai thích ai, ai ghét ai được.

Quốc cữu phu nhân Lâm thị vốn nghĩ đã bị mất hết mặt mũi, nhưng nói chuyện với nhau một hồi, bà lại thả lỏng không ít, nhưng tâm tình vui vẻ của nàng duy trì không được lâu, bởi vì thái giám bên ngoài báo lại là xe ngựa của Thịnh quận vương phi và Hiển quận vương phi đã tới phủ.

Nụ cười trên mặt Lâm thị hơi mất tự nhiên, dung mạo của nữ nhân quan trọng thế nào, nàng thân là nữ nhân đương nhiên hiểu được. Thế nhưng lần này Hiển quận vương phi bị thương ở trán, nếu không để lại sẹo thì tốt, còn nếu có sẹo, thì sao nàng có thể an lòng được. Chỉ trách nàng vô dụng, không được phu quân sủng ái, bình thường không thể khuyên ngăn hắn, chỉ tội cho Hiển quận vương phi bị liên lụy.

Không ít nữ quyến đều ở đây nghĩ tới việc trên trán của Hiển quận vương phi có để lại sẹo không, cho nên khi Hoa Tịch Uyển và Hầu thị cùng nhau xuất hiện thì dù mọi người đều bắt chuyện với cả hai, thế nhưng ánh mắt chỉ liếc nhìn sang Hoa Tịch Uyển.

Vừa nhìn tới, mọi người chỉ thấy trên trán Hiển quận vương phi có vẽ một đóa hoa đào sống động, hoa đào màu hồng nhạt cộng thêm chiếc lá xanh biếc, càng tôn lên gương mặt trắng nõn của Hiển quận vương phi, lại làm cho người khác không thể nhìn được rốt cuộc là trên trán có sẹo hay không.

Mọi người cũng không tiện nhìn kỹ Hiển quận vương phi, nên chỉ hàn huyên mấy câu rồi đều tự mình ngồi xuống, Lâm thị ngồi ở vị trí chính giữa, cách Hoa Tịch Uyển mấy người, thấy đóa hoa trên trán Hoa Tịch Uyển trong lòng hơi hồi hộp.

Nàng nghe nói mặt mày Hiển quận vương phi vô cùng tinh xảo, dù không trang điểm cũng là một mỹ nhân hiếm thấy, hôm nay thấy nàng cố ý vẽ một đóa hoa nổi bật trên chỗ bị thương như vậy, không phải để che giấu vết sẹo thì là gì?

Có không ít người suy nghĩ giống Lâm thị, nhưng xét thấy việc này có liên quan đến nhà ngoại của Đoan Hòa công chúa, nên bọn họ cũng không tiện mở miệng hỏi, mà chỉ trò chuyện về mấy việc y phục trang sức.

Đoan Hòa công chúa thấy các nữ quyến thức thời như vậy, càng cười tươi hơn, tầm mắt đảo qua thái dương Hoa Tịch Uyển, rồi cất giọng áy náy nói: "Tính tình cậu ta hơi nóng vội, không cẩn thận làm xe ngựa của đường đệ muội kinh sợ, không biết vết thương của đường đệ muội đã lành chưa?"

Nụ cười trên mặt Hoa Tịch Uyển không thay đổi, dịu dàng nói: "Đa tạ công chúa điện hạ quan tâm, đã không sao rồi."

Hai chữ không sao này được dùng cực kỳ hay, có thể hiểu là khỏi rồi, cũng có thể hiểu là sắp lành rồi, không có chuyện gì lớn, về phần có sẹo hay không… Mọi người có chút tiếc hận nhìn đóa hoa đào kia, thực sự là đáng tiếc.

Mẫn Huệ quận chúa nhìn thái dương Hoa Tịch Uyển, nội tâm hơi khoái chí, không phải Hoa Tịch Uyển dựa vào gương mặt để dụ dỗ Hiển quận vương điên đảo vì nàng sao, hôm nay nàng không còn hoàn mỹ nữa, thì lại lấy cái gì để mê hoặc người khác?

Sau khi Đoan Hoà công chúa nghe xong chỉ gật đầu, cười nói: "Đã không sao, vậy là tốt rồi."

Lời nói này thật là vô nghĩa, nếu Hiển quận vương phi mà không nói không sao, không lẽ còn có thể quay sang oán trách cháu gái của quốc cữu gia sao?

Người xem náo nhiệt có chút câm nín, thế nhưng điều đó không làm trở ngại lòng khoe khoang của Đoan Hòa công chúa, bởi vì nàng vừa trùng tu lại phủ công chúa, bên trong sân phong cảnh đẹp như tranh, nếu không mời mấy quý phu nhân này đến xem, rồi khen nàng vài câu, sao nàng có thể cam tâm?

Dưới góc độ khách quan mà nói, thì căn nhà này quả thực rất đẹp, nhưng cá nhân Hoa Tịch Uyển lại thích phong cách xây dựng của Hiển quận vương phủ hơn, cho nên sau khi cùng các nữ quyến khen ngợi vài câu, thì nàng không nói gì nữa.

Đoan Hòa công chúa đã đạt được mục đích, nên sau khi mời bọn họ dùng cơm rồi trò chuyện một lúc, thì kết thúc buổi tiệc.

Những người khác đều ra về, chỉ có Mẫn Huệ quận chúa ở lại phủ công chúa. Đoan Hòa công chúa biết rõ Mẫn Huệ quận chúa có tình cảm với Hiển quận vương, nhưng từ trước đến nay nàng đều coi thường thứ gọi là tình yêu nam nữ, bởi vì theo nàng, có tình cảm hay không thì sau khi thành hôn thì cũng như vậy, thời gian là một cây đao cùn tốt nhất, không những có thể mài mòn trái tim, mà còn có thể mài mòn tình cảm không còn một mảnh.

Cho nên đối với nàng mà nói, loại cảm tình này còn không quan trọng bằng y phục trang sức, để vui đùa thậm chí trong phủ nàng còn nuôi một ít gã sai vặt tuấn tú, không cần làm gì, chỉ nhìn thôi cũng rất thuận mắt. Dù sao từ trước đến nay phò mã vẫn luôn hèn yếu, không quản được nàng, nàng cũng không muốn thấy bộ dạng tham sống sợ chết đó của phò mã.

"Qua mùa thu năm nay, muội đã được mười sáu tuổi," Đoan Hòa công chúa thấy Mẫn Huệ quận chúa cúi đầu không nói gì, nên nói, "Mẹ muội chỉ có một nhi tử một nữ nhi, Viên gia cũng không phải đại thế gia, muội có từng nghĩ tới người nhà chưa?"

Mẫu thân nàng là Thuận Nghi công chúa có thân phận thấp, sau khi gả đến Viên gia, tình cảm với phò mã cũng chỉ có thể coi như là tương kính như tân, cũng may dưới gối nàng còn có một nhi tử và một nữ nhi, nên cũng không quá cô đơn. Chỉ tiếc là vị Viên phò mã này vẫn không thăng tiến, quan hệ của Thuận Nghi công chúa với mấy người trong cung cũng không mấy thân thiết, mấy năm này bà lại thường bị bệnh phải nằm liệt giường, tính ra Mẫn Huệ quận chúa là do Hoàng hậu nuôi dưỡng.

Một năm trước, bởi vì có hậu phi ám hại Hoàng hậu, nhưng do Thuận Nghi công chúa uống trà độc thay hoàng hậu. Mặc dù mạng sống Thuận nghi công chúa giữ lại được, thế nhưng sức khỏe yếu đi rất nhiều, chỉ cần khí trời lạnh đi, bà lại không thể xuống giường được, chỉ có thể nằm trên giường nghỉ ngơi.

Nhưng cũng bởi vì vậy mà Hoàng thượng ngoại lệ phong hầu cho nhi tử của bà, phong quận chúa cho nữ nhi của bà, đồng thời còn phong hào hai chữ "Mẫn Huệ".

Tuy rằng Đoan Hòa công chúa chướng mắt Viên gia, nhưng nàng rất thích thái độ thức thời của Mẫn Huệ quận chúa, cho nên đối với mối hôn sự này, nàng khá để tâm đến.

Mẫn Huệ quận chúa nghe vậy hơi sửng sốt, lập tức cúi đầu ngượng ngập nói: "Tất cả nhờ Hoàng hậu nương nương và công chúa điện hạ làm chủ."

"Mặc dù ta lớn hơn muội vài tuổi, nhưng cũng không rành chuyện này, phải nhờ mẫu hậu lo mới được," Đoan Hòa công chúa thấy nàng ta cuối cùng cũng không còn hồ đồ nữa, sắc mặt càng tươi hơn, "Ta thấy trưởng tôn của An quốc công khá được, tính tình khiêm tốn lễ độ, lại có chí cầu tiến, mặc dù dòng dõi quốc công phủ không thấp, thế nhưng còn hơn thân phận quận chúa hoàng gia của muội, quý phủ của bọn họ cũng có lễ nghĩa, nhất định sẽ không làm khó dễ muội."

Đáy lòng Mẫn Huệ quận chúa tràn ngập khổ sở, trưởng tôn của An quốc công phủ quả thực được vậy, chỉ là người nhà này là phe phái trung thành của thái tử, nên Đoan Hòa công chúa mới đưa ra lời đề nghị này, rốt cuộc cũng chỉ xem nàng như một công cụ kết thân mà thôi.

Thế nhưng nàng còn có thể làm sao, mẫu thân không được Hoàng thượng coi trọng, phụ thân yếu đuối, nếu nàng không lấy lòng Hoàng hậu và công chúa thì làm sao đệ đệ nàng có tiền đồ được?

"Vậy xin nhờ Hoàng hậu nương nương làm chủ," Mẫn Huệ quận chúa đứng dậy phúc thân với Đoan Hòa công chúa, nhưng trong lòng càng ngày càng khó chịu, đợi sau khi nàng xuất giá, cuộc đời này nàng sẽ không còn chút hy vọng nào với Hiển quận vương nữa.

Mặc dù triều đại này có tiền lệ là Hiếu nghi phi và Đức thái hậu trước khi vào cung làm phi đã từng có một đời chồng, nhưng đó cũng là vì vị thái hậu này có số mệnh thanh quý, lại xinh đẹp quyến rũ nên Tĩnh Gia đế mới yêu thích, vì vậy sau khi bà sinh ra vị đế vương đầu tiên, chẳng bao lâu thì ngồi lên cái ghế thái hậu.

Chỉ tiếc nàng chẳng phải là vị thái hậu này, mà Hiển quận vương cũng không phải Tĩnh Gia đế.

Cho nên, sau khi Hoa Tịch Uyển tham gia buổi yến tiệc đó không lâu, thì trong cung truyền ra tin tức Hoàng đế ban hôn cho Mẫn Huệ quận chúa, nàng còn lấy làm kinh hãi. Nàng là nữ nhân nên có giác quan thứ sáu rất mãnh liệt, nói ví dụ như nàng đã nhìn ra được Mẫn Huệ quận chúa có tình cảm với Hiển quận vương từ lâu. Thế nhưng nàng thật không ngờ, đối phương lại dễ dàng đồng ý gả cho người khác như vậy, còn gả cho người của An quốc công phủ thuộc phe Thái tử nữa.

Nghĩ đến những biến động ngầm trong hoàng thất, Hoa Tịch Uyển lại thấy hơi đồng tình với vị Mẫn Huệ quận chúa này, nhưng chỉ chút ít mà thôi chứ không quá nhiều.

Buổi chiều, khi hai vợ chồng đang chơi cờ, trong lúc vô tình lại nói đến sự kiện này, Hoa Tịch Uyển thấy Yến Tấn Khâu tựa như không có chút phản ứng gì với việc Mẫn Huệ quận chúa xuất giá, nên không nhịn được nói: "Hoàng thượng thật sự làm mai cho trưởng tôn An quốc công và Mẫn Huệ quận chúa sao?"

"Nàng nghĩ sao về chuyện này?" Yến Tấn Khâu đi một quân cờ, mới ung dung nói, "Trên cơ bản thì sự việc đã được định ra rồi, chỉ là chưa công bố ra thôi."

"Chỉ là nghe qua nên hỏi một chút," Hoa Tịch Uyển cầm một quân cờ trên tay, thấy nước cờ của Yến Tấn Khâu không chút biến hóa, mới tiếp tục nói: "Tốt xấu gì nàng ta cũng là biểu muội của chúng ta, nên chuẩn bị lễ vật nặng một chút mới được."

Yến Tấn Khâu nhìn bàn cờ, thờ ơ nói: "Bọn ta chỉ là biểu huynh muội, vui vẻ ngoài mặt là được rồi, chẳng lẽ còn phải chuẩn bị đồ cưới cho nàng ta sao?"

"Đúng vậy," Hoa Tịch Uyển thở phào cười nói, "Nghe chàng nói vậy, cuối cùng ta cũng có thể thở phào nhẹ nhõm."

Đầu tiên Yến Tấn Khâu hơi sửng sốt, nhưng lập tức hiểu ra được, thở phào mà Hoa Tịch Uyển nói là có ý gì, hắn cười cười với Hoa Tịch Uyển không nói gì, thế nhưng vẻ mặt tươi cười này giống như đang nhắn nhủ suy nghĩ của mình với Hoa Tịch Uyển.

Thấy Hoa Tịch Uyển không nói gì, hắn đưa tay cầm tay nàng: "Vĩnh viễn cũng không phát sinh chuyện như vậy, sau này nàng không cần lo lắng những chuyện này nữa."

Lần này đổi thành Hoa Tịch Uyển chỉ cười không nói.

39. Chương 39: Thân Vương

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Tuy rằng nghe qua thì danh tiếng của quý phủ Thuận Nghi công chúa tốt hơn phủ An quốc công, thế nhưng trên thực tế Thuận Nghi công chúa không có thực quyền lại không được sủng ái, ý chỉ này của Khải Long đế, có chút ép bò uống nước ấm*. Tuy An quốc công phủ không muốn nhúng tay vào chuyện của hoàng thất, nhưng cũng mơ hồ biết được việc Mẫn Huệ quận chúa có ý với Hiển quận vương, nay Hiển quận vương đã cưới được một Hiển quận vương phi xinh đẹp quyến rũ, chướng mắt vị quận chúa này, nên hoàng thượng chỉ có thể để trưởng tôn của An quốc công phủ bọn họ thay thế, ông ta xem An quốc công phủ là cái gì chứ, kẻ lượm rác sao?

(* : ép bò uống nước ấm: đồng nghĩa với việc dùng sức mạnh/ quyền lực để ép người ta đi vào khuôn khổ)

Tục ngữ có câu, mai mối là công việc tốt đẹp khi kết nối lương duyên giúp hai người hòa hợp với nhau, sống với nhau đến đầu bạc răng long, chứ không phải kết thù kết oán. Ý chỉ này của Khải Long đế, không thể nghi ngờ gì đã cắm một cái gai trong lòng An quốc công, trưởng tôn này là đứa cháu mà ông hài lòng nhất, vốn nghĩ sẽ tìm cho hắn một hiền thê tri thư đạt lễ*, ai ngờ cuối cùng lại nhảy ra một ý chỉ tứ hôn như thế này.

(*Tri thư đạt lễ: có học vấn và hiểu biết lễ nghĩa.)

Nhưng dù có mất hứng thế nào đi nữa, thì chiếu chỉ cũng đã ban xuống, bọn họ cũng chỉ có thể tỏ ra vui mừng vào trong cung tạ thánh ân, sau đó lại dựa theo ngày tháng khâm thiên giám tính ra đưa sính lễ đến phủ Thuận Nghi công chúa. Sính lễ dù có nhiều, thế nhưng chung quy vẫn không được thật lòng.

An quốc công phủ phải chịu uất nghẹn, một số ít gia đình thân thiết với họ trong kinh thành cũng đoán ra được, nên cũng đến khuyên giải vài câu. Dưới trường hợp này mọi người đều ngỏ ý chúc mừng, khiến An quốc công ăn hoàng liên còn phải khen ngọt.

Ngày hôm đó Lô thị đến phủ Hiển quận vương thăm Hoa Tịch Uyển, xác nhận trên trán nàng không để lại sẹo mới thở phào một hơi, rồi nguyền rủa gia tộc Phương thị mấy câu, mới thấp giọng nói: "Chiếu chỉ ban hôn của Mẫn Huệ quận chúa và trưởng tôn phủ An quốc công có hơi vội vã, mấy ngày trước ta đến phủ An quốc công, thấy mặc dù bọn họ có chuẩn bị sính lễ tốt, thế nhưng không tận tâm, thật không biết vị kia đang tính toán gì nữa."

Biết người mẫu thân đang nói đến là Hoàng hậu, Hoa Tịch Uyển tự tiếu phi tiếu nói: "Ai biết được, con chỉ nhớ rõ vào ngày con thành thân, vị quận chúa này mang thân phận chưa xuất giá mà dám vào tân phòng của con."

Dù tính tình Lô thị hơi thẳng thắn, nhưng cũng không phải là người không có đầu óc, lời nói của Hoa Tịch Uyển khiến bà cau mày: "Thì ra nàng ta lại có tâm tư như vậy, chỉ là không biết người trong phủ An quốc công có biết hay không?"

"Đoạn thời gian trước Đoan Hòa công chúa có mời con đến thôn trang ở vùng ngoại ô ngắm cảnh, khi chúng con chơi ném tên vào bình rượu, thì lão phu nhân và Tôn tiểu thư của phủ An quốc công cũng có mặt," Giọng nói của Hoa Tịch Uyển mang theo chút tiếc nuối, "Lúc đó con không cẩn thận nên có vài cử chỉ thân mật với quận vương gia, để ý thấy sắc mặt Mẫn Huệ quận chúa hơi khó coi, cũng không biết lão phu nhân An quốc công có nhìn ra không. Nếu phát hiện, sau khi nghe ngóng sẽ…". Hoa Tịch Uyển thở dài, có chút lo lắng nói, "Chỉ sợ có chút không ổn, đều do con không đúng."

"Việc này sao có thể trách con, con và con rể đang lúc tân hôn vui vẻ, có hơi thân mật cũng có thể hiểu được," Lô thị cười nâng chén trà lên uống một ngụm, "Mọi người đều có số phận của mình, con lo lắng thì có ích lợi gì, chỉ tổ tổn hại tinh thần thôi."

"Mẫu thân dạy rất đúng," Hoa Tịch Uyển cười đáp một câu, sau đó ngửi hương hoa quế tỏa ra từ trong bình, "Trời cũng sắp sang thu rồi, mấy ngày nữa là đến trung thu, nữ nhi không thể cùng phụ mẫu ngắm trăng, thật là bất hiếu."

"Tâm ý của con chúng ta hiểu được," Lô thị vỗ vỗ tay của nữ nhi, miễn cưỡng cười nói, "Hôm nay con đã là quận vương phi, cũng đã là người thành gia, làm sao có thể như khi còn bé nữa? Chỉ cần con có thể sống tốt, đó chính là hiếu thuận lớn nhất với chúng ta."

Trong lòng Hoa Tịch Uyển vô cùng cảm động, dựa lên vai Lô thị nói: "Bên cạnh mọi người, con vĩnh viễn đều là trẻ con."

Lô thị thở dài, đưa tay vỗ vai Hoa Tịch Uyển, con của bà bà hiểu, tuy nha đầu này hơi lười nhác, nhìn như không thèm để ý đến chuyện gì, nhưng trên thực tế rất coi trọng chuyện tình cảm, chỉ là nàng nguỵ trang quá kĩ, nên người khác không biết mà thôi.

Còn chưa đến buổi trưa, Yến Tấn Khâu đã từ bên ngoài về, sau khi nhìn thấy Lô thị, liền làm một lễ vãn bối, rồi cẩn thận thăm hỏi sức khỏe Lô thị và cả nhà, biết mọi người đều khỏe, mới cười nói: "Nghe mọi người đều khỏe, hiền tế cũng yên tâm, ngày thường Tịch Uyển thường nhắc tới mọi người. Sau này nếu nhạc mẫu không bận, có thể tới chơi nhiều hơn. Phủ chúng ta cũng ít người, có đôi khi công việc của hiền tế ở bên ngoài bận rộn, Tịch Uyển phải một thân một mình trong phủ, sẽ có chút nhàm chán."

Lô thị ôn hòa cười nói: "Quận vương gia yêu thương quận vương phi, là là phúc khí của cô nương nhà chúng ta, nhưng quận vương phủ lớn như vậy, chẳng lẽ không có ai làm bạn, nó chỉ là hơi yếu đuối, quận vương gia đừng quá dung túng nó."

"Nhạc mẫu đại nhân quá lời," Yến Tấn Khâu cười liếc nhìn Hoa Tịch Uyển, trong mắt tràn đầy nhu tình, "Tuy trong phủ nhiều người, nhưng đều là hạ nhân, làm sao có thể bằng nhạc mẫu đại nhân. Huống chi Tịch Uyển cũng không yếu đuối, chỉ là ta muốn nàng được an nhàn dễ chịu hơn mà thôi."

Lô thị nghe vậy, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ hơn, bà nhìn nữ nhi mỉm cười, lại khách khí vài câu, rồi chuyển đề tài câu chuyện.

Lúc dùng cơm trưa, Yến Tấn Khâu cùng Hoa Tịch Uyển và Lô thị ba người cùng nhau dùng cơm, sau đó mới đứng dậy đi thư phòng, chừa cho mẹ con hai người không gian riêng để tâm sự.

Mặc dù Lô thị luyến tiếc nữ nhi, nhưng cũng biết mình không thể ở lại quận vương phủ quá lâu, vậy cũng quá mất hình tượng rồi, bà tự tay sửa sang vạt áo nữ nhi, rồi nhỏ giọng nói: "Mặc dù hoàng thất phức tạp, thế nhưng dù sao vẫn phải sống tốt, con nhớ kỹ, mọi việc đều không quan trọng bằng bản thân mình, đừng làm chuyện dại dột."

Hoa Tịch Uyển nghẹn giọng gật đầu: "Mẫu thân yên tâm, con nhớ rõ."

Lô thị hít một hơi, lại lần nữa trở thành một phu nhân Hầu phủ mạnh mẽ can trường: "Xin quận vương phi quý trọng thân thể, thần phụ cáo từ."

Khóe miệng Hoa Tịch Uyển hơi nở nụ cười, tiễn Lô thị ra đến cổng trong, tận mắt nhìn Lô thị bước vào nhuyễn kiệu, mới xoay người trở vào.

Mấy nha hoàn thiếp thân thấy tâm tình chủ tử có chút không tốt, nên bày trò dỗ chủ tử vui vẻ, thẳng đến khi Hoa Tịch Uyển nở nụ cười các nàng mới thở phào một hơi.

“Ta biết mấy em lo lắng cho ta,” Hoa Tịch Uyển cười thưởng cho mỗi người một nắm kẹo, “Mau ăn kẹo đi, để sau này miệng lưỡi ngọt hơn.”

“Vậy bọn nô tỳ xin cám ơn,” Bạch Hạ cười khanh khách nhận lấy nắm kẹo, liếc nhìn sắc trời bên ngoài, “Gần đây thời tiết không còn quá nóng, quận vương phi thích ăn cay, không bằng bảo nhà bếp làm cho người vài món cay nóng?”

“Cái chủ ý này rất hay,” Yến Tấn Khâu từ bên ngoài đi vào, đi đến ngồi xuống bên cạnh Hoa Tịch Uyển nói, “Nha hoàn bên cạnh nàng đều rất lanh lợi, lại tận tâm hầu hạ nàng, rất tốt.”

“Chẳng lẽ chàng cũng thích những món ăn này?” Hoa Tịch Uyển nhếch mày, “Đã như vậy, chàng nên thưởng cho mấy nha đầu này đi.”

“Vậy mỗi người được thưởng một cây trâm cài,” Yến Tấn Khâu cười, bảo Mộc Thông ghi nhớ, rồi nói: “Như vậy đã đủ thành ý?”

Tịch Uyển cười híp mắt chỉ vào mấy nha hoàn của mình: “Các em còn không mau tạ ơn quận vương gia đã ban thưởng?”

Mấy người Bạch Hạ mỉm cười cảm tạ, sau đó rất biết quan sát mà lui ra ngoài, còn chu đáo đóng cửa lại.

Chờ sau khi bọn hạ nhân lui ra, nụ cười trên mặt Yến Tấn Khâu phai nhạt xuống: “Bệnh tình của Thuận Nghi công chúa càng ngày càng nặng, chỉ sợ không còn được mấy tháng.”

“Thảo nào ý chỉ ban xuống vội vàng như vậy,” Hoa Tịch Uyển rót cho hắn một chén trà, “Chỉ là ta nghe nói tình cảm của Hoàng thượng và Thuận Nghi công chúa không sâu đậm, vậy sao lần này…”

“Thuận Nghi công chúa vì Hoàng hậu mà trúng độc, hành động này của ông lần này thứ nhất là để người khác thấy ông là người có tình có nghĩa, hai là để trấn an thế gia,” Yến Tấn Khâu nâng chén trà lên uống một ngụm, “Chỉ là chọn người như Mẫn Huệ quận chúa không thích hợp lắm.” Nếu chọn một quận chúa có thân phận tôn quý hoặc một công chúa thì sẽ thích hợp hơn, còn Mẫn Huệ quận chúa này… chỉ cần không làm phản tác dụng là may rồi.

Không ngờ Yến Tấn Khâu lại nói những lời này trước mặt mình, Hoa Tịch Uyển có chút ngoài ý muốn liếc nhìn Yến Tấn Khâu, thấy hắn chỉ đang chăm chú uống chén trà mình rót, nên cười nói: “Tấn Khâu nói gì ta nghe không hiểu, Mẫn Huệ quận chúa hiền đức vô song, không ít các phu nhân thế gia trong kinh đều khen nàng, An quốc công phủ có thể có được một cháu dâu hiền tuệ như vậy là một chuyện đáng mừng.”

Yến Tấn Khâu nhìn hoa văn của chén trà trong tay, trở lại trạng thái vợ chồng thâm tình: “Tịch Uyển nói rất có lý, đúng là một chuyện đáng mừng.”

Hoa Tịch Uyển đánh giá rất cao cách điều chỉnh nhanh chóng hành vi và giọng nói của Yến Tấn Khâu, nên cố ý rót cho hắn thêm một chén trà nữa, lấy đó làm phần thưởng.

Nam nhân mà, phải có chút năng lực quan sát, không thì phải lăn lộn bên ngoài thế nào đây, nàng chỉ là muốn tốt cho hắn thôi.

Đến mùa thu, trong phủ cần chuẩn bị một số đồ dùng cho mùa thu, bọn hạ nhân được may thêm vài bộ y phục, dẹp bớt những vật dụng không cần thiết trong phủ,… những thứ này đều do hạ nhân trong phủ làm. Hoa Tịch Uyển là nữ chủ nhân trong phủ, không cần chuyện gì cũng tự sắp xếp, nàng chỉ cần xem qua báo cáo quản sự đưa tới, sau đó quyết định tăng cái gì, cần cắt giảm cái gì thôi. Nếu như làm nữ chủ nhân vương phủ, mà tất cả chuyện lớn nhỏ đều phải nhúng tay vào, phải đích thân sắp xếp trong ngoài, như vậy mỗi ngày nàng cũng không cần ngủ nữa, chỉ cần xử lý các loại giấy tờ này là được.

Những thứ cần nàng đích thân can thiệp, hầu như đều là những lễ vật của những người có thân phận ngang bằng hoặc cao hơn, quà cáp của những người không quan trọng phía dưới, đa số do quản sự an bài xong rồi báo cho nàng một tiếng là được, không thì cần có quản sự để làm gì. Huống chi nàng đường đường là một quận vương phi, nếu như chuyện gì cũng tự nhúng tay vào, bị truyền ra chẳng những không có ai khen nàng hiền huệ, người hiền hậu thì cùng lắm cũng chỉ khen nàng một tiếng thành thật, còn người không hiền hậu có khả năng sẽ nói nàng hẹp hòi.

Hôm nay là nhà này có lễ mừng thọ của lão phu nhân, ngày mai nhà kia có lễ đầy tháng, ngày kia nhà nọ lại có lễ thành hôn. Ở chốn kinh thành thế gia nhiều như chó, hoàng thất đi đầy đường, gần như hàng tháng đều phải có vài lần tặng quà qua lại, đó là lúc cho các đại quản sự thể hiện bản lĩnh thần thông của mình, không cần lo họ không tận tâm, vì bọn họ chỉ hận bản thân mình còn chưa làm được tới mức tốt nhất, cũng may trước đây Hoa Tịch Uyển đã để lộ mặt.

Hoa Tịch Uyển mới vừa định duyệt danh sách chuẩn bị trang phục mùa thu, thì thấy Mộc Thông vui mừng đi tới nói: "Vương phi, đại hỉ, đại hỉ."

Vương phi?

Tịch Uyển bất động thanh sắc nhìn Mộc Thông đang quỳ trước mặt mình: "Có chuyện tốt gì?"

"Hôm nay hoàng thượng hạ chỉ, đặc biệt tấn phong quận vương gia lên làm thân vương, người của lễ bộ sắp đến truyền chỉ, xin ngài đi chuẩn bị một chút."

Sao đột nhiên vô duyên vô cớ lại thăng phẩm cấp cho Yến Tấn Khâu? Hoa Tịch Uyển nhìn ánh mặt trời rực rỡ trên bầu trời bên ngoài, hôm nay mặt trời mọc từ phía tây sao?

Loại người mắc bệnh đa nghi thời kì cuối như Khải Long để lại hào phóng như vậy.

Thịt kho tàu và mấy món cay nóng:

40. Chương 40: Chúc Mừng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Mặc dù trong lòng Hoa Tịch Uyển hơi nghi ngờ, nhưng vẫn nhanh chóng đi thay trang phục quận vương phi, đội mũ trầm kim đi ra chính điện vương phủ. Nàng vừa đến không lâu, thì thấy Yến Tấn Khâu mặc trang phục quận vương đi vào, mấy quản sự cũng đã chờ bên ngoài điện.

Sau khi Yến Tấn Khâu vào chính điện, thấy sắc mặt Hoa Tịch Uyển vẫn bình tĩnh, biết nàng không kinh ngạc vì tin tức này, nên chỉ mỉm cười đi tới đứng bên cạnh nàng, nhẹ giọng nói: "Buổi tối chúng ta sẽ cùng nhau dùng cơm." Những lời này chẳng khác nào đang nói với Hoa Tịch Uyển là có chuyện gì hai chúng ta sẽ nói riêng với nhau sau.

Trong điện còn có mấy thái giám và nữ quan, nên Hoa Tịch Uyển chỉ nhẹ nhàng đặt tay vào lòng bàn tay Yến Tấn Khâu, mỉm cười cười: "Được." Mặc dù nàng biết hoàng đế có mưu đồ bất chính, nhưng thấy nét mặt của Yến Tấn Khâu như đang rất vui vẻ vì chuyện này, nên không suy nghĩ nhiều nữa, chỉ chờ người của lễ bộ đến tuyên chỉ.

Hai người đợi không bao lâu, đã thấy quan viên lễ bộ đến, sau đó đọc hai bảng thánh chỉ thật dài, nhưng đại ý chính là tấn phong Yến Tấn Khâu làm thân vương và Hoa Tịch Uyển là thân vương phi, đi kèm theo thánh chỉ tấn phong là kim ấn kim sách, về phần trang phục vẫn chưa may xong, nên trước tiên nợ lại, còn chuyện mở rộng quận vương phủ thì dù sao trước đây nơi này cũng là phủ thân vương, chỉ cần mở khóa mấy viện còn lại, sau đó cho người của công bộ tu sửa lại là được. Trong viện bày biện nhiều đồ vật đại

biểu cho thân phận thân vương, tất cả đều là những phần thưởng được ban xuống, có thể thấy được hoàng ân kia rất to lớn.

Lắng nghe hồi lâu, cuối cùng cũng nghe xong danh sách quà tặng được ban, sau khi hai vợ chồng tiễn viên quan lễ bộ kia đi, mới ngồi trong viện nhìn những rương đồ vật được mang vào, hai người tiếp tục uống trà.

Mỗi lần tên một vật phẩm được đọc lên, thì có một hạ nhân mở nắp hộp ra để hai người xem qua. Đến cuối cùng, Hoa Tịch Uyển cảm thấy thảm không nỡ nhìn nữa nên dời đi mắt, không phải nàng thanh cao gì, nhưng nàng rốt cuộc cũng biết cái gì gọi là "Vàng chói mắt, bạc trắng ngần", nếu nhìn tiếp nữa chắc ánh mắt nàng sẽ mù mất.

"Mệt mỏi sao?" Yến Tấn Khâu thấy dáng vẻ này của Hoa Tịch Uyển, đưa ánh mắt nhìn mấy hạ nhân bên cạnh ra hiệu, sau đó nói: "Nếu mệt mỏi rồi thì chúng ta về phòng nghỉ ngơi đi, ở đây có bọn hạ nhân lo là tốt rồi."

Hoa Tịch Uyển gật đầu, bộ dạng yếu ớt đỡ cái kim quan nặng nề. Đến lúc này, nàng cũng sắp thành hạng người thanh cao xem tiền tài là cặn bã rồi.

Trở về phòng, đầu tiên Hoa Tịch Uyển cho nha hoàn hầu hạ mình thay trang phục quận vương phi ra, sau khi mặc vào một bộ váy dài xinh đẹp lại thoải mái, nàng mới thở phào một hơi, rồi xoa xoa cái cổ của mình nói: "Lại bị đè nữa, chắc chắn ta sẽ bị thấp đi một tấc."

"Nặng vậy sao?" Yến Tấn Khâu đưa tay bóp bóp vai bóp cổ cho nàng, "Hiện tại khỏe hơn chưa?"

"Tay nghề còn thua xa mấy nha hoàn của ta," Hoa Tịch Uyển mỉm cười liếc mắt nhìn hắn, "Mà thôi, ta không dám để vương gia làm mấy việc này, vẫn là để bọn họ làm đi."

Yến Tấn Khâu cười thu tay về, sau đó nói: "Sắp tới sẽ có rất nhiều người đến phủ chúng ta chúc mừng, nàng phải vất vả mấy ngày rồi."

Hồng Anh thấy thế đi ra sau Hoa Tịch Uyển, nhẹ nhàng xoa bóp cho nàng.

"Có quản sự phía dưới giúp đỡ, cũng sẽ không quá cực khổ," Hoa Tịch Uyển có chút lười biếng dựa vào cái ghế, chậm rãi nói, "Nhận được long ân của Hoàng thượng chính là việc đại hỉ, dù có mệt mỏi nhưng trong lòng cũng vui vẻ."

"Điều này cũng đúng," Yến Tấn Khâu liếc mắt nhìn bọn hạ nhân trong phòng, "Không thì bây giờ ngủ một chút, bình thường lúc này là giờ nghỉ trưa của nàng mà."

"Cũng được," Hoa Tịch Uyển phất tay để hạ nhân trong phòng lui ra, sau khi hai người lên giường cùng nhau nằm xuống, Yến Tấn Khâu mới nói: "Nghe nói hôm qua Hoàng thượng nổi giận với Thịnh quận vương, lại bắt Thịnh quận vương về phủ suy nghĩ ba ngày."

Hoa Tịch Uyển cảm thấy chỉ số thông minh của mình trong chuyện triều chính có chút thấp, cho nên sau khi nghe xong câu này, suy nghĩ một hồi mới nói: "Hôm qua hoàng thượng trách cứ Thịnh quận vương, hôm nay lại phong chàng làm Thân vương,là có dụng ý gì?" Chuyện này giống như là một đứa trẻ làm sai bị người lớn trong nhà trách phạt, còn đứa trẻ không làm sai được khen thưởng sao?

"Cũng không chỉ đơn giản như vậy," Yến Tấn Khâu đưa tay kéo nàng vào trong ngực mình, "Hiện tại thế lực của Thịnh quận vương quá lớn, rất nhiều quan viên tôn sùng hắn, dưới tình huống này, khó tránh khỏi chuyện hoàng thượng sinh lòng nghi kỵ. Ông cố ý đánh một, kéo một, cũng chỉ là muốn Yến Bá Ích nghĩ là ta làm cản trở hắn, để bọn ta đấu đá lẫn nhau mà thôi. Yến Bá Ích được một bộ phận quan viên ủng hộ, ta lại hơn hắn tước vị thân vương, bất kể là ai chiếm thế thượng phong thì đối với hoàng đế mà nói đều là kẻ thua cuộc."

Giải thích như thế hình như cũng hơi có lý thật, Hoa Tịch Uyển ngáp một cái, không tiếp tục hỏi gì, có chút chuyện nàng không muốn biết, và cũng không nên biết thì tốt hơn.

Trong phòng dần yên tĩnh lại, không biết qua bao lâu, Yến Tấn Khâu mới từ trên giường đứng dậy, ngồi ở mép giường nhìn nữ nhân đang ôm chăn ngủ say, hắn đứng dậy đi tới trước gương đồng mà thường ngày Hoa Tịch Uyển hay ngồi trang điểm, lại đúng lúc thấy nụ cười chưa kịp tắt trên khóe môi mình.

Sắc mặt của hắn khẽ biến, quay đầu liếc nhìn người nằm trên giường, một lúc lâu sau mới bước ra ngoài.

Hồng Anh đang đứng đợi bên ngoài thấy Vương gia đi ra, nên vùi đầu lui về phía sau một bước, sau đó yên lặng làm một vạn phúc lễ.

"Hầu hạ vương phi cẩn thận, bản vương đi thư phòng, chờ vương phi tỉnh lại thì cho người đến báo với bản vương." Yến Tấn Khâu biết hiện tại mấy nha hoàn bên cạnh Hoa Tịch Uyển đều là người trung thành, cho nên cũng không nói nhiều.

"Dạ, nô tỳ nhớ kỹ." Hồng Anh ngẩng đầu lên, thấy Vương gia đã rời khỏi, mới thở phào nhẹ nhõm. Rõ ràng ngày thường Vương gia cũng rất ôn hòa, thế nhưng nàng luôn đặc biệt kính sợ Vương gia, dường như nếu không cẩn thận thì sẽ mất cái mạng nhỏ như chơi.

"Hồng Anh tỷ tỷ, vừa rồi Mộc Thông quản gia cho người đem mấy thứ này đến bên này cho chúng ta, chúng ta có cần bẩm báo lại với vương phi không?" Tranh Thu dẫn mấy bà tử đang cầm hộp gỗ đàn hương đi vào, mấy bà tử này đều đổ mồ hôi trán, rõ ràng mấy thứ này không nhẹ.

"Trước tiên đem mấy thứ này cất vào nhà kho, đợi sau khi vương phi tỉnh lại rồi bẩm báo," Hồng Anh mở nắp nhìn thoáng qua tất cả các hộp, thấy chỉ là những trang sức châu ngọc, nên tự mình dẫn những những người này đem đồ vật cất vào tư kho của Hoa Tịch Uyển, vương phi không thiếu nhất chính là mấy thứ này.

"Ngươi nói cái gì, Hiển quận vương được phong làm thân vương rồi sao?" Hoa Y Liễu nhìn nha hoàn thiếp thân của mình, kinh ngạc một lúc lâu mới nói, "Tối hôm qua cô gia lại nghỉ ở sườn viện bên kia?"

Mặc dù nha hoàn thiếp thân không có nói, nhưng sắc mặt lại khẽ biến, nàng liền biết tối qua Chu Vân Hằng đã đi đâu, còn chưa kịp nói gì, đã thấy mẹ chồng dẫn theo em chồng đi đến, nàng không thể làm gì khác hơn là đứng dậy dẫn hai người vào trong.

"Con dâu, ba ngày sau con theo ta đến phủ Hiển thân vương chúc mừng đi, Hiển vương phi và con là đường tỷ muội, loại chuyện mừng này, con là tỷ tỷ không thể không quan tâm đến được," Chu phu nhân nhận chén trà Hoa Y Liễu đưa tới uống một ngụm, lại nói thêm mấy câu với Hoa Y Liễu, mới cười nhạt đổi đề tài, "Ta đã đuổi cái người không thành thật trong viện của Vân Hằng đi, giờ ta đang mong con và Vân Hằng cho ta ôm cháu trai đây."

Hoa Y Liễu cười trừ: "Bọn họ đều là nữ nhân hầu hạ phu quân, thường ngày phu quân thương yêu một chút cũng không sao." Nàng vốn cũng hơi mong đợi vào việc xuất giá, nhưng qua mấy ngày chung đụng, nàng đã không còn chút mong đợi gì ở Chu Vân Hằng nữa. Hôm nay mẹ chồng nói nhiều như vậy, cũng chỉ vì vị Hiển vương phi Hoa Tịch Uyển này là đường muội của nàng thôi.

Trước đây vừa xả tang Chu lão phu nhân, Chu Vân Hằng đã làm lớn bụng nha hoàn bên cạnh, còn bị đồn ra ngoài, đến khi nàng gả tới đây, còn chưa xử lý sạch sẽ chuyện của ả ta, bây giờ lại vì Hoa Tịch Uyển trở thành Thân vương phi mà ả ta bị đuổi đi, vậy còn nàng là cái gì đấy?

"Tuy nói như thế, nhưng nếu nam nhi trầm mê nữ sắc, thì sao lập được công danh?" Chu phu nhân cười nói, "Con là một người hiền lành, có con ở đây, ta còn cái gì không yên lòng."

Hoa Y Liễu lại khách khí vài câu, mới cười nói cám ơn Chu phu nhân, nhưng đáy mắt không chút ý cười.

Chờ sau khi mẹ chồng và em chồng rời khỏi, Hoa Y Liễu nhớ tới cảnh bọn tỳ nữ vây quanh Hoa Tịch Uyển, nhớ tới Hiển quận vương phong độ dịu dàng, lại nghĩ tới Chu Vân Hằng cả ngày đắm chìm trong nữ sắc, nàng lấy khăn lụa bụm mặt khóc rống lên.

Vào ngày thứ hai Yến Tấn Khâu trở thành thân vương, quả nhiên khách khứa lễ vật đến chúc mừng nhiều như thủy triều, Hoa Tịch Uyển chỉ tiếp kiến một số nữ quyến hoàng thất và thế gia hiển hách, còn những người khác chỉ tiếp chuyện một chút, bọn họ gửi bái thiếp đến là một việc, Hiển vương phi chịu gặp các nàng là điều may mắn, còn không gặp các nàng cũng là chuyện bình thường.

Người của phủ Nghĩa An hầu là chắc chắn phải gặp, ngay ngày thứ hai thánh chỉ ban xuống, Hoa Tịch Uyển gặp người nhà mẹ đẻ, còn đặc biệt dặn dò vài câu, nhưng bởi vì có quá nhiều người cần phải tiếp, nên cũng không thể nói quá nhiều.

Một ngày trước lễ Trung thu, số người đến đây chúc mừng cuối cùng cũng đã giảm xuống, Hoa Tịch Uyển cũng có thể thở phào một hơi, kết quả vừa ăn sáng xong, nàng lại nghe hạ nhân báo là người của Chu thị lang phủ đến chúc mừng.

Hoa Tịch Uyển thở dài, nàng vốn không muốn gặp người Chu gia, nhưng Hoa Y Liễu lại gả đến nhà này, nàng không thể làm gì khác hơn là cho hạ nhân tiếp đãi khách trước, nàng sẽ qua đó sau.

Chu phu nhân thấy hạ nhân mời bà vào bà mới thở phào nhẹ nhõm. Bà liếc nhìn nữ nhi và Hoa Y Liễu theo sau mình, rồi sửa sang lại vạt áo, nói: "Lát nữa ở trước mặt vương phi, tuyệt đối không được thất lễ."

"Nữ nhi nhớ kỹ," Chu Cẩm Tây nhỏ giọng đồng ý, nàng biết mẫu thân dẫn mình đến Hiển vương phủ là để Hiển vương phi có hảo cảm với mình, tranh thủ để sau này trong các cuộc gặp mặt quan trọng được rạng rỡ mặt mày.

"Chu phu nhân, Chu thiếu phu nhân, Chu tiểu thư, xin đợi một chút, vương phi sẽ tới ngay," Tiếp đãi ba người là Tranh Thu, nàng bảo nha hoàn dâng trà cho ba người rồi lại đứng sang một bên.

Chu phu nhân liếc nhìn cách bài trí trong điện, lại thấy nha hoàn tiếp chuyện bà ăn mặc đẹp hơn so với những nha hoàn bình thường, con dâu lại không biết nàng, nên bà suy đoán đây chính là đại nha hoàn của vương phủ, mà không phải là nha hoàn hồi môn của Hoa Tịch Uyển.

Bà từng may mắn được đến phủ Trữ vương làm khách, tuy quý phủ Trữ vương rực rỡ hoa lệ, thế nhưng những hạ nhân kia trông không quy củ như hạ nhân Hiển vương phủ.

Có thể thấy được Hiển vương phi là một nữ nhân rất có năng lực, vì vậy bà càng cẩn thận khách khí hơn.

Kim ấn

41. Chương 41: Rượu Hoa Quế

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Tiếng bước chân từ ngoài cửa truyền vào, sau khi Chu phu nhân nghe được lập tức để chén trà trong tay xuống rồi đứng lên, không lâu sau thì nhìn thấy Hiển vương phi mang theo mấy người tì nữ xinh đẹp tiến đến, dù mang vẻ mặt có ba phần tươi cười, nhưng vẫn làm cho người khác không dám khinh thường.

"Lão thân gặp qua Hiển vương phi," Chu phu nhân chưa hành lễ xong, đã được Hồng Anh đỡ dậy.

"Chu phu nhân không cần đa lễ," Hoa Tịch Uyển ngồi xuống chiếc ghế cao nhất, bảo nha hoàn đổi trà cho khách nhân, rồi nói: "Nhiều ngày nay trong phủ bận rộn, ta không đủ năng lực nên mọi chuyện vẫn lộn xộn đến giờ, để phu nhân đợi lâu, thực sự áy náy."

“Vương phi quá khiêm nhượng, vương gia được thăng chức chính là chuyện lớn, tất nhiên là phải bận rộn,” Mặc dù tư thế ngồi của Chu phu vẫn nghiêm chỉnh, nhưng lưng lại hơi khom, thể hiện thái độ cung kính, “Nếu là người khác, đã sớm bị luống cuống tay chân. Lão thân thấy hạ nhân quý phủ làm việc cần mẫn không chút lộn xộn, có thể thấy được tài đức của vương phi, chỉ là sợ ta chờ lâu nên mới khiêm tốn mà thôi.”

“Thật không đảm đương nổi lời khen của Chu phu nhân,” Tầm mắt Hoa Tịch Uyển đảo qua người Hoa Y Liễu, thấy nàng có vẻ gầy gò hơn lúc chưa thành hôn, sắc mặt cũng có chút nhợt nhạt, lại thấy Chu cô nương bên cạnh nàng da dẻ trắng nõn, làm Hoa Y Liễu trông càng thiếu sức sống hơn, “Lúc này đại tỷ có khỏe không?”

“Phiền vương phi quan tâm, hết thảy mọi thứ đều tốt.” Hoa Y Liễu mỉm cười trả lời, chỉ là trong ánh mắt không có chút sức sống nào, nhìn như một bà lão tang thương năm sáu chục tuổi.

Chu phu nhân thấy tình huống này, giật mình trong lòng, bà biết nhi tử nhà mình có hơi quá đáng, thế nhưng bà chỉ có một quý tử, làm sao đành lòng gò bó hắn, hiện tại chỉ sợ Hiển vương phi sẽ tức giận.

“Đại tỷ nhìn ốm yếu quá, chẳng biết có mời thái y đến bắt mạch chưa?” Hoa Tịch Uyển nhíu mày, sau đó bất đắc dĩ nói với Chu phu nhân, “Đường tỷ ta tính tình dịu dàng, thường ngày lại hay giấu bệnh sợ thầy, yên lặng chịu đựng, xin phu nhân dạy bảo nàng nhiều hơn, ta làm muội muội nói chuyện không có trọng lượng, nhưng tỷ tỷ là một người hiếu thuận, phu nhân nói thì nàng nhất định sẽ nghe theo.”

Chu phu nhân mỉm cười như cũ nói: “Vương phi nói rất phải, gần đây con dâu gầy đi ít nhiều, lão thân cũng đang lo lắng, có vương phi khuyên giải thêm, lão phụ cũng yên tâm không ít.” Tuy nói như thế, nhưng bàn tay cầm chén trà của bà hơi cứng ngắc.

“Là con dâu không phải, để cho mẹ lo lắng, ” Hoa Y Liễu cười nói với Chu phu nhân, sau đó tâm tình phức tạp liếc nhìn Hoa Tịch Uyển, nghĩ đến đệ đệ còn chưa tham gia kỳ thi mùa xuân, khóe môi nàng giật giật, nhưng cuối cùng vẫn không nói lời nào.

Chu phu nhân thấy nàng như vậy, thầm thấy hài lòng, sau đó quay đầu nói: “Lần này nghe nói tôn phủ có chuyện vui, lão thân đặc biệt đến chúc mừng, xin vương phi bỏ qua sự quấy rầy của ta.”

“Phu nhân quá khách khí,” Hoa Tịch Uyển ưu nhã thổi thổi hơi nóng trong chén trà, sau đó nói, “Bà là thông gia với Hoa gia ta, chúng ta cũng coi là thân thích, sao còn nói chuyện khách khí như vậy.”

Chu phu nhân thuận thế lại tâng bốc Hiển vương phủ vài câu, sau đó không biết thế nào lại nói đến đề tài khoa cử: “Sang năm là tới kỳ thi mùa xuân hàng năm rồi, không biết lại có bao nhiêu thư sinh nổi danh đến kinh thành nữa.”

“Có nhiều thư sinh, nhiều người tài giỏi đó là chuyện tốt,” Hoa Tịch Uyển cười cười, không tiếp lời Chu phu nhân, mà lại nói, “Chu cô nương thật là xinh đẹp, năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi?”

"Tháng trước nó vừa cập kê," Chu phu nhân nghe Hoa Tịch Uyển hỏi đến nữ nhi mình, cũng không đoái hoài đến cái đề tài khoa cử gì nữa, cười nói, "Chỉ là một nha đầu lỗ mãng, không nhận nổi lời khen của vương phi."

"Nếu Chu cô nương là nha đầu lỗ mãng, thì chúng ta không phải là những nha đầu nóng tính sao?" Hoa Tịch Uyển quan sát Chu Cẩm Tây một lúc, "Không biết thường ngày Chu cô nương ở nhà thích đọc những sách gì?"

"Hồi bẩm vương phi, thường ngày tiểu nữ chỉ đọc " nữ tứ thư" "nữ luận ngữ"," Chu Cẩm Tây không biết mình bị làm sao, rõ ràng ánh mắt của vương phi nhìn rất ôn hòa, nhưng nàng lại không dám nhìn vào mắt Hiển vương phi.

"Ừ," Hoa Tịch Uyển gật đầu, khen ngợi nàng vài câu sau, rồi không nói thêm gì nữa.

Lúc này có hạ nhân vào báo lại, Vương gia đã trở về phủ. Chu phu nhân rất biết quan sát, thấy thế liền đứng dậy cáo từ, Hoa Tịch Uyển giả vờ giữ lại một phen, Chu phu nhân lại chào từ biệt lần nữa, Hoa Tịch Uyển mới để Bạch Hạ tiễn bà ra khỏi phủ.

Hoa Y Liễu đi phía sau Chu phu nhân, nhìn về phía xa xa, thấy Hiển vương gia mang theo mấy tên thái giám đi về phía chính viện, nàng chỉ mới kịp thấy một bóng lưng, nhìn lại lần nữa thì người đã biến mất sau chỗ rẽ.

Chờ ra khỏi cửa lớn vương phủ, Chu Cẩm Tây và Hoa Y Liễu cùng ngồi chung một chiếc xe ngựa, Chu Cẩm Tây có chút ngượng ngùng hỏi: "Đại tẩu, Hiển vương gia có thật là xuất sắc như trong lời đồn không vậy?"

Hoa Y Liễu khẽ run, lập tức rũ mắt xuống nói: "Chắc là vậy, ta chỉ thấy ngài ấy từ xa ở phủ đại bá hai lần, vẫn chưa được thấy rõ."

"À," Chu Cẩm Tây có chút thất vọng, nhưng cảm giác mình là nữ tử chưa gả không nên hỏi mấy vấn đề này, nàng liếc nhìn Hoa Y Liễu một chút thấy nàng ta không nói gì nữa, nên cúi đầu nghịch chiếc khăn lụa của mình.

Sau khi bọn họ trở lại Chu phủ, Chu phu nhân nhìn nữ nhi xinh đẹp của mình, không hiểu sao trong đầu lại lóe lên một ý nghĩ không đứng đắn: "Con dâu, ta nghe nói trong Hiển vương phủ không có thiếp thất?"

"Mẫu thân, Hiển vương gia và vương phi phu thê ân ái!" Giọng nói Hoa Y Liễu trầm đi vài phần, đây là lần đầu tiên nàng dùng giọng điệu nghiêm túc thế này ở Chu phủ, "Đó là phúc khí của vương gia và vương phi."

Dường như Chu phu nhân không ngờ đến việc con dâu sẽ dùng giọng điệu nghiêm túc như thế nói chuyện với mình, bà sửng sốt một hồi, cảm thấy ý nghĩ của bản thân có chút đáng xấu hổ, nên gật đầu: "Con nói đúng, Hiển vương gia và Hiển vương phi đều là người có phúc khí."

Sau khi tách khỏi mẹ chồng và em chồng, Hoa Y Liễu vịn tay nha hoàn đi, sức lực trên người cũng yếu đi phân nửa.

Nàng ghen tỵ với Hoa Tịch Uyển, thế nhưng lại không muốn có người phá hoại sự tốt đẹp đó. Loại tình cảm mâu thuẫn này gặm nhấm tâm hồn nàng, khiến nàng trằn trọc ngủ không được yên, nhưng không có ai biết được phần tâm tình này của nàng.

Chờ Yến Tấn Khâu vào đến nội viện, Hoa Tịch Uyển nói sơ lược về độ nặng nhẹ của các lễ vật mà các gia đình ở kinh thành tặng đến cho hắn biết, để trong lòng hắn tự cân nhắc.

"Từ vương phủ là trưởng bối của chúng ta, sau này nên trả lễ lại nặng hơn vài phần," Yến Tấn Khâu không ngờ Hoa Tịch Uyển lại cẩn thận như vậy, sau khi nghe nàng nói xong, hắn mới nói, "Từ vương phi là một người rất hòa ái, nếu nàng rảnh rỗi thì có thể sang trò chuyện với bà."

Hoa Tịch Uyển gật đầu, hiện tại Từ vương gia và đương kim hoàng đế là đường huynh đệ, bởi vì tình cảm của lão Từ vương và tiên đế vô cùng thân thiết, cho nên tiên đế đặc biệt hạ chỉ, trong vòng ba đời nếu Từ vương không phạm tội lớn, thì sẽ không bị bãi bỏ tước vị. Vì vậy bây giờ Từ vương và con ông đều chắc chắn sẽ giữ được tước vị thân vương, miễn là đầu óc bọn họ không bị chập mạch mà đi tạo phản.

Như vậy tới nay, trong hoàng thất thì Từ vương là người có địa vị vững chắc và được kính trọng nhất, ngay cả đương kim thánh thượng đối mặt với Từ vương cũng vô cùng khách khí. Mà người trong phủ Từ vương cũng đều rất thông minh, ngày thường chuyện gì nên tiêu xài thì vẫn tiêu xài, cũng không thích can dự vào việc không liên quan đến mình. Thật ra thì bọn họ hầu như không giao du với nhau, nhưng Từ vương phi lại khá thích Yến Tấn Khâu, thường ngày hay nhắc tới hắn.

Chỉ có điều ở trong mắt đại đa số người ngoài, Từ vương phi là một nữ nhân hậu trạch, yêu thích Hiển vương chắc cũng chỉ vì hắn tài hoa anh tuấn, và lại không liên quan gì đến tiền triều.

Từ vương phủ thức thời khiến Hoàng đế rất hài lòng, người khác cũng không có ý kiến gì, cho nên mấy năm qua Từ vương phủ vẫn luôn như ý thuận lợi ở kinh thành, mà lại chưa có người nào nói xấu ông.

*(*Nguyên văn là Phong Sinh Thủy Khởi tức là gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc.)*

"Từ vương phi là một trưởng bối có nhiều kinh nghiệm sống, ta cũng đang muốn học hỏi bà một ít." Hoa Tịch Uyển từng tiếp xúc với Từ vương phi, tuy rằng chưa có cơ hội gặp mặt riêng, nhưng qua mấy lần trò chuyện trong các buổi yến tiệc, nàng thấy được Từ vương phi là một nữ nhân vô cùng thông tuệ, từ trong nội tâm mình, nàng rất tôn kính và rất thích một vị trưởng bối như vậy.

Trước đây khi nàng cùng Yến Tấn Khâu thành hôn, hình như Yến Tấn Khâu cũng đã mời Từ vương phi thay mặt trưởng bối trong nhà lo liệu sắp xếp nghi thức thành thân, từ đó có thể thấy được, Từ vương phi đặc biệt yêu thích Yến Tấn Khâu.

Yến Tấn Khâu nghe vậy, cũng không xem là thật, không phải hắn cảm thấy Hoa Tịch Uyển không kính trọng Từ vương phi, mà là hắn biết Hoa Tịch Uyển là người lười nhác đến độ có thể nằm tuyệt đối không ngồi, sao có thể khi không lại đi làm mấy việc mà nữ nhân hậu trạch thường làm.

"Tốt," Yến Tấn Khâu cười cười, cầm danh mục quà tặng trên bàn lên nhìn mấy lần, khi tầm mắt đảo qua chỗ lễ vật của phủ Thịnh quận vương thì nhíu mày.

"Sao vậy?" Hoa Tịch Uyển chú ý tới vẻ mặt khác thường của hắn, theo tầm mắt của hắn nhìn sang, thì lập tức cười nói: "Ngày thứ hai chàng được tấn phong lên làm thân vương, đường tẩu đã gửi lễ vật đến chúc mừng, mấy thứ này có gì bất thường sao?"

"Không có gì," Yến Tấn Khâu để danh mục xuống, ngày đó Yến Bá Ích cũng tới, hắn và Yến Bá Ích tính cách khác biệt, bây giờ Hoàng đế còn cố ý châm ngòi thổi gió giữa hai người bọn hắn, nên hắn cứ tưởng với tính cách của Yến Bá Ích thì sẽ không phản ứng quá nhiều, thật không ngờ lần này lễ vật lại dày như vậy, ngược lại có chút giấu đầu hở đuôi.

Không biết thật sự là giấu đầu hở đuôi, hay là cố ý làm vậy để cho Hoàng đế thấy.

Ngón trỏ gõ nhẹ lên mặt bàn, Yến Tấn Khâu đột nhiên nói: "Tháng sau chính là sinh nhật Thịnh quận vương, đến lúc đó chúng ta sẽ trả cho hắn một phần trọng lễ được không?"

Tầm mắt Hoa Tịch Uyển đảo qua tay áo bào của hắn, phát hiện đường may trên tay áo có chút khác thường, nhưng nét mặt vẫn ung dung thản nhiên nói: "Được, thật ra ta cũng định làm như vậy."

Yến Tấn Khâu gật đầu, gọi người tiến vào hầu hạ mình thay ngoại bào, sống cùng Hoa Tịch Uyển một thời gian, hắn cũng dần dần nhiễm theo thói quen của nàng. Ví dụ như khi không có người thì sẽ mặc một cái ngoại bào rộng rãi, chọn một tư thế đọc sách thoải mái. Có thể thấy được tốc độ sa đọa của một người nhanh hơn thời gian nuôi dưỡng thói quen tốt rất nhiều.

Sau khi thay y phục xong, Yến Tấn Khâu ngồi xuống bên cạnh Hoa Tịch Uyển, vừa uống trà vừa nói, "Ngày mai là trung thu, sau khi vào cung tham gia tiệc rượu, chúng ta sẽ về phủ cùng nhau ngắm trăng."

Hoa Tịch Uyển cười nói: "Nếu như tiệc rượu tối mai kết thúc sớm, thì có thể thử một lần, trong kho rượu của chúng ta có mấy bình rượu hoa quế lâu năm đấy."

"Đã như vậy, chi bằng tặng cho nhạc phụ đại nhân và hai vị cữu huynh mấy vò, tuy rằng không phải của hiếm lạ gì, nhưng lại rất hợp tình cảnh." Yến Tấn Khâu đưa tay kéo Hoa Tịch Uyển nằm vào lòng mình, "Dù sao vẫn là chút lòng thành của chúng ta."

""Thân màu vàng quang mang ảm đạm, Hương thơm mát lưu lại xa xa*; rượu hoa quế quả thật rất thích hợp để thưởng thức vào lúc này." Hoa Tịch Uyển điều chỉnh tư thế cho thoải mái, "Chiều nay ta sẽ cho người đưa sang Hầu phủ."

"Ừ." Yến Tấn Khâu nhẹ nhàng vuốt ve cổ nàng, nghe hương hoa quế nhàn nhát, tầm mắt hắn đảo qua chiếc ngoại bào vừa thay ra đã bị ném qua một bên kia, vẻ mặt trở nên rất lạnh lùng.

*(*Trích trong bài thơ "Giá cô thiên" của thi sĩ Lý Thanh Chiếu. Theo mình tìm hiểu thì Lý Thanh Chiếu có 1 bài than thở về cuộc sống sau khi vợ chết, ko có ai hầu hạ, khâu áo khâu quần, thấy chị nhà mình thâm chưa =))*

42. Chương 42: Chân Tướng

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

"Hôm nay vương gia vào triều có dẫn theo Mộc Thông không?" Hoa Tịch Uyển vuốt ve tay áo bào, nét mặt tươi cười nhìn chằm chằm vào tên tiểu thái giám đang quỳ trước mặt mình, thấy hắn run lẩy bẩy dưới cái nhìn lom lom của mình, nàng mới dời tầm mắt đi.

"Hồi bẩm vương phi, hôm nay Mộc tổng quản vẫn trong kỳ nghỉ, chưa vào triều cùng Vương gia." Tiểu thái giám không rõ vì sao vương phi lại hỏi vậy, nhưng thấy vương phi vuốt ve tay áo bào mà hôm qua vương gia mặc bên ngoài như vuốt ve vật dụng yêu thích, thì có cảm giác lạnh sống lưng.

"Đã như vậy, ngươi đi mời Mộc tổng quản tới đây, nói ta có chút việc muốn hỏi hắn." Hoa Tịch Uyển bỏ cái ngoại bào kia xuống, xoa xoa trán. Mặc dù nàng không thích may vá thêu thùa, nhưng ở Hầu phủ cũng có mời người đến đặc biệt dạy nàng các loại châm pháp, tay áo bào này rõ ràng từng bị bung chỉ, rồi được người khác khâu lại rất khéo, chỗ được khâu lại này cũng đã được giặt qua,không chỉ vậy mà người khâu vá này còn là một nữ tử ôn nhu như nước.

Mộc Thông nghe nói vương phi triệu kiến mình, mặc dù trong lòng có hơi nghi hoặc, thế nhưng cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng đi thẳng đến ngoài cửa, sửa y phục trên người mình một chút rồi mới cất giọng nói: "Tiểu nhân Mộc Thông cầu kiến."

"Vào đi."

Mộc Thông không nghe ra giọng nói kia là vui hay giận, lại vùi đầu đi vào, chờ hành lễ xong mới phát hiện vương phi đang cầm một cái áo bào trong tay, trong lòng bỗng hồi hộp lo lắng, vương phi đã biết gì rồi sao?

Thấy gương mặt Mộc Thông biến sắc, Hoa Tịch Uyển cũng không bày khí thế vương phi gì nữa, để cho hắn đứng dậy trả lời: "Ta thấy tay áo bào của vương gia có chỗ bị bung chỉ, từ trước đến nay y phục của vương gia có người của Tuyến thượng phòng lo liệu, nhất định sẽ không để xảy ra lỗi lầm này. Cho nên ta nghi ngờ có thể bên ngoài có người va chạm vào vương gia, suy nghĩ thật lâu, ta vẫn cảm thấy chuyện này không thực tế, nên mới gọi ngươi đến hỏi một chút. Hôm qua ngươi theo hầu hạ vương gia, có chuyện gì đã xảy ra không?"

Mộc Thông biết nói gì đây, nói mình không biết, thì mình sẽ trở thành tên nô tài không xứng chức. Cũng may việc này cũng không phải là không thể nói ra, hắn suy nghĩ một chút, rồi đem đầu đuôi sự việc nói rõ.

"Hôm qua từ trong cung đi ra, vương gia vốn muốn đến cửa hàng bán giấy mực, không ngờ mới đi tới nửa đường, tay áo bào lại bị cái giỏ xách của một vị tiểu nương tử làm rách," Mộc Thông thấy vẻ mặt của vương phi vẫn như thường, lại nói tiếp, "Vị tiểu nương tử này làm ở cửa hàng may mặc bên cạnh, nên đã giúp khâu lại đôi chút"

Tuy câu chuyện này là thật, nhưng đã được tóm tắt tỉnh lược vài chỗ, ví dụ như là vị tiểu nương tử mặt xinh như hoa, thân yếu như liễu, giong nói như hoàng oanh. Lại ví dụ như, khi tiểu nương tử khom người khâu áo cho vương gia, trong lúc lỡ lời nói ra nàng là một quả phụ tang chồng.

Tuy Mộc Thông là thái giám, nhưng cũng phải thừa nhận tiểu nương tử kia là một vưu vật hiếm có.

Sau khi nghe song, Hoa Tịch Uyển gật đầu, rồi đem y phục giao cho Bạch Hạ nói: "Đem hủy bộ y phục này đi, tuy vương gia không thích lãng phí, thế nhưng bộ này đã bị chắp vá, không thích hợp mặc trên người vương gia."

"Dạ," Bạch Hạ quỳ gối, vừa nhận lấy ngoại bào vừa liếc nhìn Mộc Thông đang khom người ở dưới, rồi xoay người đi ra cửa.

Mộc Thông toát cả mồ hôi trán, thân là nô tài, hắn không thể nói với vương phi là vị tiểu nương tử kia dáng vẻ rất khả nghi, thế nhưng đứng ở đây thế này, bị vương phi nhìn chăm chăm như vậy cũng rất đáng sợ.

"Tuy là nàng ta làm rách áo bào của vương gia, nhưng cũng chỉ là vô tình, huống chi nàng đã vá lại giúp vương gia rồi," Hoa Tịch Uyển từ tháp mềm đứng lên, vịnh tay Tranh Thu đi tới trước mặt Mộc Thông, "Không bằng ngươi cầm hai mươi lượng bạc đưa cho nữ tử này thay ta, dù sao nữ nhân trẻ tuổi đã mất chồng lại sống một mình cũng không dễ dàng gì."

Tiếp nhận hai mươi lượng bạc từ tay Hồng Anh, Mộc Thông lĩnh mệnh lui xuống, ra ngoài sân mới thở phào một hơi, nhìn hai mươi lượng bạc óng ánh trong tay, hắn nhìn thoáng qua lòng đất.

Cầm bạc đi tới mật thất u ám, Mộc Thông liếc nhìn bốn phía, hỏi: "Nữ nhân được đưa đến đây tối hôm qua đã khai chưa?"

"Hồi bẩm Mộc tổng quản, người đã nhân tội," Một nam nhân mặc y phục màu nâu vừa lên tiếng vưa mang tờ cung khai đưa đến, "Nữ nhân này đúng là người do phủ Thịnh quận vương phái tới."

Mộc Thông khoát khoát tay, không nhận tờ cung khai kia: "Người còn sống không?"

"Thật không may, vừa rồi đã tắt thở, chuyện này..." Nam nhân hơi hoang mang, tối hôm qua vương gia còn

hạ lệnh nói chỉ cần có thể cạy miệng nữ nhân kia ra, sống chết không quan trọng. Giờ Mộc công công lại hỏi người còn sống không, chẳng lẽ vương gia đổi ý? Nhưng người cũng đã chết, hắn biết làm gì hơn?

"Không sao, ta chỉ hỏi vậy thôi," Mộc Thông đem bạc ném cho nam nhân này, "Cầm lấy số bạc này, tìm một cái quan tài đơn giản chôn cất nữ nhân kia đi, đây là vương phi ân điển." Số bạc này tiểu quả phụ kia không dùng được, chi bằng mua chút nhang đèn, tiền vàng để ở dưới kia nàng ta có chút tiền tiêu, tranh thủ kiếp sau đầu thai thành người nhìn xa sống lâu hơn.

"Tiểu nhân nhớ kỹ, xin Mộc tổng quản yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ làm tốt việc này." Nam nhân cười híp mắt nhận lấy bạc, khi nghe thấy hai chữ vương phi thì nét mặt nghiêm túc hơn.

Mộc Thông phất tay áo, cũng không muốn ở lâu trong căn phòng u ám này thêm, sau khi ra ngoài mới thở phào nhẹ nhõm. Coi như nữ nhân này xui xẻo, lại đi dùng loại thủ đoạn này để tiếp cận vương gia. Năm đó lão vương gia cũng bị thủ đoạn này của thiếp thị đùa bỡn, sao vương gia có thể có hảo cảm với loại nữ nhân này được chứ?

Lại không phải nói tới tính đa nghi của vương gia, bị tra ra là người của Thịnh quận vương phủ thì nữ nhân này còn sống được mới là chuyện lạ.

Hắn biết Thịnh quận vương có dã tâm rất lớn, chỉ là không nghĩ đến đối phương lại dùng thủ đoạn này, so với thủ đoạn của thái tử cũng không có gì mới mẻ cả, chỉ là người thì quá ngu muội, kẻ thì quá sáng suốt mà thôi. Nếu so ra, thì chẳng ai cao quý hơn ai cả, ngay cả vương gia nhà bọn họ cũng phải sử dụng một số thủ đoạn.

Cho nên quyền thế là thứ cám dỗ con người, thủ đoạn của người nào cao tay hơn, thì người đó chính là người chiến thắng cuối cùng.

Sự kiện áo bào cứ như vậy nhẹ nhàng lắng xuống, sau khi Yến Tấn Khâu hạ triều, Hoa Tịch Uyển không hỏi hắn chuyện này nữa, mà hắn cũng không đề cập tới. Hai người cùng nhau ăn cơm trưa xong, sau đó thay cung trang dự tiệc, ngồi trên xe ngựa của vương phủ đi về phía hoàng cung.

Theo quy chuẩn, thân vương và thân vương phi xuất môn phải dựa theo quy cách sao cho phù hợp với thân phận bọn họ, cho nên khi xe ngựa của hai người đi trên đường, thì dân chúng hai bên đường đều phải tránh ra.

Hoa Tịch Uyển nhấc góc màn cửa sổ xe lên, nhìn những bách tính tản đi, nàng bỗng bừng tỉnh, thì ra đây chính là sự hấp dẫn của quyền lực, mọi người thì kính cẩn nhường đường, mà bản thân mình vẫn cao quý ngồi ở trung tâm.

Trên đường đi, cũng có xe ngựa của người khác qua lại, nhưng sau khi thấy bọn họ xuất hiện đều tránh qua một bên, bày ra tư thế hết sức cung kính.

Hoa Tịch Uyển đột nhiên nhớ tới trước khi xuất giá, nàng cũng từng nhường đường cho xe ngựa của Đoan

Hòa công chúa ở chỗ này: "Ta nhớ trước ngày thành hôn khoảng một tháng, ta tránh đường cho xe ngựa của Đoan Hòa công chúa cũng ở chỗ này. Nghe nói khi đó Đoan Hòa công chúa đang trên đường đến chỗ cưỡi ngựa du xuân với các nữ quyến, chỉ tiếc ta ngồi ở trong xe, không nhìn thấy được bên ngoài thế nào."

"Sang năm ta dẫn nàng đi," Yến Tấn Khâu nói, "Ngoại ô kinh thành có một trường ngựa, phong cảnh rất đẹp."

Hoa Tịch Uyển nghĩ khi cưỡi ngựa bắp đùi sẽ bị ma sát, vì vậy lắc đầu: "Ta chỉ nghĩ một chút thôi, hay là đừng đi." Những người không thích vận động, đều mang một loại bệnh chung, tên gọi "lười biếng". Nàng nghĩ đời này mình không có hy vọng chữa khỏi căn bệnh này được.

Sau khi xem ngựa tiến vào cung, hai người xuống xe ngựa, đi bộ đến Phúc Thọ cung của Thái hậu, dâng mấy món quà đã chuẩn bị sẵn cho Thái hậu, rồi nói chuyện phiến với lão nhân gia một lúc.

Thái hậu là một người yêu thích cái đẹp, cho nên mỗi lần Yến Tấn Khâu và Hoa Tịch Uyển đến thăm, bà đều đặc biệt vui vẻ, lần nào cũng nhìn ngắm hai người một phen, sau khi xác định dung mạo họ không kém đi, mới hài lòng bảo hai người uống trà ăn điểm tâm.

Ba người hàn huyên một lúc, vợ chồng Thịnh quận vương cũng tới, lại khách sáo chào hỏi một hồi mới ngồi xuống.

Không biết có phải do cảm giác của Hoa Tịch Uyển bị sai hay không, nàng luôn cảm thấy sắc mặt Hầu thị có gì đó bất thường, do dự một lúc, nàng mới mở miệng nói: "Hình như sắc mặt đường tẩu có chút nhợt nhạt, sức khỏe không tốt sao?"

"Đa tạ đường đệ muội quan tâm," Hầu thị cười đến ngọt ngào, lấy khăn lụa che miệng nói, "Dạo này ăn uống không ngon miệng, cho nên ăn rất ít, hôm nay thái y đến bắt mạch nói là ta không được để bản thân hao tâm tốn sức, phải yên tĩnh dưỡng thai."

"Thì ra là có tin vui, đây là chuyện tốt, chúc mừng chúc mừng, " Nụ cười trên mặt Hoa Tịch Uyển lập tức tươi tắn hơn, cười nói, "Đường tẩu cũng thật không phúc hậu, chuyện vui lớn thế này lại không nói cho chúng ta biết một tiếng."

"Ban đầu ta cũng định báo cho mọi người biết ngay, nhưng nghe bảo giờ Ngọ phải vào cung, nên ta chờ sau khi tiến cung sẽ chính miệng nói cho mọi người biết luôn, cũng để thành tâm hơn." Khóe mắt đuôi mày của Hầu thị đều toát lên vẻ vui mừng, đáy mắt tràn đầy dịu dàng.

Hoa Tịch Uyển thấy dáng vẻ của nàng, biết nàng rất mong đợi đứa bé này, trong lòng vốn thấy có chút kì lạ cũng bỏ qua. Hầu thị chỉ lớn hơn nàng mấy tháng, hiện tại bất quá cũng mới mười bảy tuổi, mà đã mang thai, không biết lúc sinh nở có phải chịu khổ nhiều không.

"Có thai là tốt, có thai là tốt," Thái hậu cười dặn dò vài câu, bảo thường ngày Hầu thị phải cẩn thận một chút. Bởi vì Thái hậu dưới gối không con, nên lúc bà nói chuyện hết sức dè dặt.

"Tính ra hai người các con cũng thành thân mấy tháng rồi, không biết lúc nào mới có tin vui đây?" Sau khi Thái hậu vui vẻ xong, liền đem vấn đề này ném tới trước mặt Hoa Tịch Uyển và Yến Tấn Khâu.

Hoa Tịch Uyển không biết nên trả lời chuyện này sao cho tốt, may là Yến Tấn Khâu tiếp lời: "Hoàng tổ mẫu, vương phi còn trẻ tuổi, thật ra con định đợi nàng qua mười tám tuổi mới tính đến việc có con, như vậy sẽ có lợi cho thân thể nàng hơn."

Thái hậu nghe vậy gật đầu: "Con suy tính rất chu toàn, nữ nhân sinh con chính là một chân dẫm lên cửa sống, một chân dẫm lên cửa chết, cẩn thận một chút cũng tốt." Bà nhẩm tính tuổi hiện tại của Hoa Tịch Uyển, có chút tiếc nuối nói, "Tuy chờ một hai năm hơi lâu, nhưng như vậy cũng an toàn thỏa đáng hơn, rất tốt."

Hoa Tịch Uyển yên lặng liếc nhìn Yến Tấn Khâu và Thái hậu, Thịnh quận vương phi vừa mang thai, sao lại nói mấy lời không được phúc hậu cho lắm thế này?

Nghĩ vậy, nàng liếc mắt nhìn Yến Bá Ích, phát hiện vẻ mặt hắn vẫn như thường, dường như người mang thai không phải là vợ mình vậy.

Hoa Tịch Uyển sờ sờ mũi, người bị gả cho loại nam nhân này đúng là đáng thương, biểu hiện kia thật sự quá dửng dưng.

43. Chương 43: Ân Ái

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Hầu thị giống như không để ý tới những lời Thái hậu vừa nói, mà lại cười nói: "Hoàng tổ mẫu, con thấy là do Hiển vương gia quá yêu thương Hiển vương phi, không nỡ để nàng chịu chút đau khổ nào thôi."

"Như vậy rất tốt, như vậy rất tốt," Thái hậu cười híp mắt nhìn sang Yến Tấn Khâu, "Nữ nhân cả đời chịu nhiều cực khổ, con làm chồng thương yêu vợ nhiều một chút là đúng."

Hầu thị rũ mắt xuống, nụ cười vẫn như trước: "Hoàng tổ mẫu nói phải."

Hoa Tịch Uyển nhìn Hầu thị một chút, rồi đưa mắt nhìn sang vẻ mặt tươi cười đầy nếp nhăn của Thái hậu, lại học thêm được một kỹ năng mới, đó chính là lấy bất biến ứng vạn biến, mặc cho người ta dùng trăm ngàn thủ đoạn, ta vẫn sừng sững bất động, thật sự là thượng sách.

Nàng cảm giác mình còn phải học tập rất nhiều ở họ, Thái hậu là một con cáo già lắm thủ đoạn, bây giờ nàng vẫn chưa đoán hết được, vị này luôn không làm theo lẽ thường, đôi khi còn đột nhiên tập kích, làm cho người khác khó lòng phòng bị.

Chỉ hy vọng vị này thương yêu Yến Tấn Khâu thật lòng, bằng không một ngày nào đó nàng cũng sẽ bị bà hãm hại, thậm chí bị hãm hại thế nào cũng không biết rõ.

Yến Tấn Khâu cười cười với Thái hậu, sau đó thừa dịp Hoa Tịch Uyển không chú ý, nhéo nhéo ngón tay của nàng, bị Hoa Tịch Uyển trừng mắt một cái.

Thái hậu chú ý tới hành động mờ ám của hai người, cười nói: "Nhìn thấy bọn trẻ các con tình cảm tốt như vậy, lão bà ta đây trong lòng cũng vui lây."

Hầu thị mỉm cười theo, quay đầu nhìn sang Yến Bá Ích bên cạnh, đáy lòng trở nên mất mát. Có lẽ con người chính là như vậy, rõ ràng nàng đã từng rất hài lòng vì bên cạnh hắn không có nữ nhân nào khác ngoài hai người thông phòng, đối với người xuất thân trong hoàng thất như hắn, như vậy đã là quan tâm hiếm có rồi. Thế nhưng hiện nay nhìn thấy Hoa Tịch Uyển và Yến Tấn Khâu hai người cầm sắt hòa minh, Yến Tấn Khâu vừa luôn chăm sóc chu đáo cho Hoa Tịch Uyển, vừa không có nữ nhân nào khác. Nàng lại cảm thấy, bản thân có còn chưa đủ nhiều, nếu quận vương gia có thể chu đáo như Hiển vương thì tốt rồi.

"Đường tẩu?" Hoa Tịch Uyển thấy Hầu thị thất thần, nhẹ giọng gọi nàng, "Hoàng tổ mẫu hỏi tẩu dạo này khẩu vị thế nào kìa?"

"Hồi bẩm hoàng tổ mẫu, cháu dâu cũng không thích cái gì đặc biệt, mặn ngọt chua cay đều thích ăn," Hầu thị cảm kích cười với Hoa Tịch Uyển, nói, "Chính là hôm nay thích ăn chua, ngày mai lại thích ăn cay, ngay cả con cũng không biết khẩu vị của mình là thế nào nữa."

"Ăn được là may mắn, hiện tại con là phụ nữ có thai, con ăn là để nuôi hai người, nếu không ăn được, không phải là sẽ làm suy kiệt sức khỏe sao?" Mặc dù Thái hậu không có con cái, thế nhưng cũng đã gặp gỡ không ít phụ nữ có thai ở trong cung, cho nên cũng hiểu rất rõ những việc cần chú ý khi mang thai, căn dặn Hầu thị một lúc, mới nói, "Nữ nhân lần đầu mang thai rất quan trọng, nhất định phải dưỡng thai thật tốt. Chỉ cần lần đầu mang thai thuận lợi, thì sau này chuyện sinh con cũng như há cảo trong nồi, hết đứa này tới đứa khác. Còn nếu lần đầu mang thai mà có sơ suất, không chỉ tổn thương thân thể, mà còn dễ có thói quen sảy thai, đến lúc đó có khóc thì cũng đã muộn."

"Cháu dâu ghi nhớ lời dạy dỗ của hoàng tổ mẫu," Hầu thị vừa mới biết mình mang thai, có rất nhiều chuyện còn chưa kịp tìm hiểu, cho nên vừa nghe thái hậu nói vậy, trong lòng nàng bỗng khẩn trương, bàn tay không tự chủ được sờ lên trên bụng.

Hoa Tịch Uyển thấy dáng vẻ nàng khẩn trương như vậy, trong lòng thầm thở dài thay nàng. Tuy rằng chưa tới lui nhiều với Hầu thị, thế nhưng Hầu thị là một nữ nhân rất thông tuệ, tướng mạo, thủ đoạn, tư thái, dáng vẻ... mọi thứ đều không thiếu, nếu nàng là đàn ông, nhất định sẽ rất trân trọng nữ nhân như vậy, bởi vì chỉ cần đối xử tốt với nàng, nàng sẽ đối tốt với người đó, hơn nữa còn tốt đến hết lòng hết dạ.

Tiếc là một nữ nhân hiểu lòng người như vậy lại gả vào hoàng thất, còn gặp phải một người không hiểu phong tình. Có lẽ nữ nhân như nàng mới là người mà Yến Tấn Khâu cần, mà chỉ sợ Hầu thị cũng muốn gả cho một nam nhân như Yến Tấn Khâu vậy.

Nghĩ vậy, Hoa Tịch Uyển quay đầu liếc nhìn Yến Tấn Khâu bên cạnh, lắc đầu, nhưng hết lần này tới lần khác Khải Long đế loạn điểm uyên ương phổ cho bọn họ, thật sự đáng tiếc.

*(*Loạn điểm uyên ương phổ: ghép lung tung các cặp uyên ương, ở đây ý anh là gán ghép hoặc giới thiệu đối tượng.)*

Yến Tấn Khâu không biết tại sao lại bị Hoa Tịch Uyển nhìn như vậy, đang chuẩn bị mở miệng hỏi lại thấy nàng quay đầu đi, thấy ở đây còn có người khác, hắn không thể làm gì khác hơn là sờ sờ mũi, chờ sau khi hồi phủ sẽ hỏi lại.

Lúc tiệc trung thu bắt đầu, hai đôi phu thê mới từ Phúc Thọ cung của Thái hậu đi ra, đi về phía yến hội.

Hoa Tịch Uyển dìu Hầu thị, đi chầm chậm, hai người nói cười dọc đường đi, người ngoài trông thấy vậy có chút nghi hoặc, không phải nói hai nhà này không ai vừa mắt ai sao, sao lại thấy dường như tình cảm của hai người này rất tốt?

Bất kể cảm tình kia là thật sự tốt, hay là diễn trò, thì hai nhà này vẫn phải bày ra ra bộ dáng hòa thuận. Về phần tình cảm đó là thật hay không, thì cũng không liên quan đến bọn họ, dù sao những người này có đấu đá với nhau, thì những người hoàng thất nhàn tản như bọn họ cũng chỉ là người xem náo nhiệt mà thôi.

Tiệc trung thu năm nay không khác năm trước, không có gì đặc biệt mới mẻ cả, nhiều lắm chỉ là thay đổi nhạc công vũ cơ, thế nhưng những người đang ngồi ở đây còn không nhìn những người đó, tiết mục hay thì mặc kệ tiết mục hay, thế gia vọng tộc chỉ lo tâng bốc nhau, sau đó tung hô hoàng thượng thánh minh đủ kiểu, và mấy chuyện khác… trong một buổi yến hội thế này sao lại có thể quan tâm đến chuyện khác được?

Giữa lúc mọi người đang buồn rầu đợi buổi yến tiệc kết thúc, thì một khúc nhạc đệm vang lên, đó chính là Khải Long đế thấy một vũ cơ nhảy khúc hàn cung dáng điệu đẹp như tiên nữ, nên đã thu người vào hậu cung.

Khi hoàng đế hạ lệnh thu vũ cơ vào hậu cung, hoàng hậu vẫn mỉm cười ung dung cao quý, ngay cả ly rượu trên tay cũng không có chút lung lay, dường như người nam nhân vừa trúng ý nữ nhân khác không phải là trượng phu của bà vậy, bà tựa như một món đồ trang trí đẹp đẽ quý giá, đẹp đẽ nhưng không có cảm tình.

Không hiểu sao trong lòng Hoa Tịch Uyển hơi khó chịu, cho nên nàng dứt khoát dời tầm mắt không nhìn đôi nam nữ tôn quý nhất Đại Chiêu kia nữa, nhấp một ngụm rượu hoa quế thơm ngát.

Giọng hát của nữ ca cơ như một làn gió nhẹ, khiến lòng người ngứa ngáy, nhưng nó lại vô hình, không nhìn thấy cũng không sờ được, đại điện tràn ngập phiền muộn, trên đài cao xây bằng cẩm thạch trắng, vầng

trăng tròn đang treo ở chân trời tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Gió thổi qua khiến cả người lạnh run, nàng tiến lên vài bước, vịn lan can bạch ngọc, nhìn những thị vệ trong bộ áo giáp đứng hai bên bậc thềm cao, nàng sâu kín thở dài một hơi. Đến nơi này đã mười sáu năm, thuở nhỏ nàng được học lễ nghi giáo dưỡng của khuê nữ thế gia, Những thói quen kiếp trước từ lâu đã bị mài mòn không còn bao nhiêu, thế nhưng sâu thẳm trong nội tâm nàng vẫn nhớ kỹ là nữ nhân cũng được phép đấu tranh, có thể một cước đạp vào phần dưới của nam nhân không kiềm chế được bản thân, có thể sống là chính mình.

Nhưng ở triều Đại Chiêu phồn hoa này, tuy rằng địa vị của nam nữ cũng khá giống như trong lịch sử thời Đường, thế nhưng đối với nữ nhân, vẫn có nhiều điều không thể hiểu được. Giống như hoàng hậu, bà là nữ nhân tôn quý nhất trên đời này, nhưng cũng không được sống như ý.

"Xuy," Nàng xoa trán, cảm giác mình đã uống rượu hơi nhiều, nghĩ đến có chút già mồm cãi láo, nhưng thật ra nàng đã quên một câu nói của Trang Tử, "Tử phi ngư, an tri ngư chi lạc"*, có đôi khi suy bụng ta ra bụng người cũng không được xem là một đức tính tốt.

(không phải là cá sao biết cá vui)*

Thỉnh thoảng có một đội thị vệ tuần tra hoặc thái giám cung nữ cầm đèn lồng đi ngang qua ở bên dưới đài cao, dần hòa vào bóng tối, chỉ để lại một tia sáng, cuối cùng biến mất trong bóng đêm.

"Sao lại đứng đây, bên trong quá buồn chán sao?" Một cái áo choàng mỏng khoác lên người Hoa Tịch Uyển, sau đó một đôi tay ấm áp ôm trọn nàng vào lòng, thay cho chiếc áo choàng trên người nàng.

Hoa Tịch Uyển quay đầu lại, vừa vặn lướt qua gò má của Yến Tấn Khâu, nàng hơi ngửa đầu về sau, sau đó tự đưa tay cột chắc dây lưng áo choàng, cười dịu dàng hỏi: "Sao chàng lại ra đây?"

"Yến hội sắp kết thúc rồi, ta lo cho nàng nên ra xem," Yến Tấn Khâu đưa tay dắt tay Hoa Tịch Uyển vào, "Chúng ta đi vào thôi."

Hoa Tịch Uyển thuận theo đi sau lưng hắn, khi sắp đến trước cửa điện, nàng quay đầu lại liếc nhìn vầng trăng sáng phía chân trời, giống như một mỹ nhân tuyệt thế khuynh thành, luôn luôn cao cao tại thượng, không ai có thể tới gần được.

"Lát nữa trở về chúng ta sẽ cùng nhau ngắm trăng," Yến Tấn Khâu nhẹ giọng nói bên tai nàng, "Bây giờ trước tiên chúng ta đến hành lễ với hoàng thượng và hoàng hậu nào."

Hoa Tịch Uyển mỉm cười không nói gì, chỉ trực tiếp đi vào trong.

Hành động của hai người rơi vào mắt người khác, chính là hình ảnh phu thê ân ái, nam thanh nữ tú, đẹp mắt vô cùng.

“Hai người kia đứng chung một chỗ, nhìn thật xứng đôi, thảo nào thái hậu nương nương lại đặc biệt yêu thích hai người họ,” Từ vương nói nhỏ bên tai Từ vương phi, “Bà nói có đúng hay không?”

Từ vương phi liếc mắt nhìn ông, đưa tay đoạt lấy ly rượu nói: “Vương gia, mắt ông mờ rồi, còn nữa, uống ít rượu thôi.” Tốt xấu gì kia cũng là cháu dâu của bọn họ, sao hắn có thể nói như vậy được?

Từ vương vội ho một tiếng, hơi tiếc nuối liếc nhìn ly rượu bị Từ vương phi đoạt mất, rồi dứt khoát quay sang nhìn phu thê Hiển vương, nhìn một lúc lâu, ông đột nhiên thần bí nói: “Bà coi khóe miệng Hiển vương phi giống ai?”

Từ vương phi tức giận nhéo ông một cái: “Ông nói ít vài câu đi!” Ngày hai người họ thành thân, khi Yến Tấn Khâu vén khăn voan lên, bà chỉ nhìn thấy vị tiểu thư Hầu phủ cong miệng cười rộ lên hình dạng cực kỳ giống Hiển thân vương phi năm đó, thế nhưng lời này là có thể đi ra ngoài nói sao?

“Haizzz haizzz, bà đừng giận,” Từ vương xoa xoa chỗ bị ngắt đau, “Tôi không phải chỉ nói với bà thôi sao, tôi không nhắc với ai về chuyện này mà.”

“Vậy sau này ông cũng không cần nói với ta chuyện này,” Từ vương phi liếc Từ vương, “Tôi đã lớn tuổi, đầu óc không minh mẫn, không thích nghe kể chuyện không có ảnh nữa.”

Từ vương:…

Lớn tuổi mà lực tay khi ngắt ông còn mạnh như vậy, đúng là thiết cốt trảo trong bản thoại mà.

“Làm sao vậy?” Yến Bá Ích thấy động tác dùng súp của Hầu thị bỗng ngừng lại, nhíu mày hỏi, “Súp không hợp khẩu vị sao?”

“Không có, ” Hầu thị cười nói, “Súp rất ngon, chàng cũng nếm thử đi.”

“Ừ,” Yến Bá Ích bưng chén lên nếm thử một miếng, vừa bỏ xuống đã thấy Yến Tấn Khâu và Hoa Tịch Uyển tay trong tay đi vào, liếc nhìn đoạn tay áo giao nhau của hai người, chân mày Yến Bá Ích nhíu lại, trong trường hợp này lại làm ra hành động như vậy, thực sự quá lỗ mãng.

Khi Yến Tấn Khâu đi ngang qua Yến Bá Ích, còn cười híp mắt chào hắn một câu, sau đó hai người cùng nhau ngồi xuống, dáng vẻ thân mật khiến mọi người ao ước không thôi.

Bàn tay cầm thìa của Hầu thị trở nên trắng bệch, một lúc sau mới cười nói: “Tình cảm của Hiển vương và Hiển vương phi thật tốt.”

Yến Bá Ích lạnh lùng ừ một tiếng, hiển nhiên không chút hứng thú với loại đề tài này. Trong lòng hắn, Hoa Tịch Uyển không khác gì một độc phụ.

Một phụ nhân lại chỉ vì nữ nhân khác khâu áo giúp chồng mình mà lấy mạng kẻ đó, nữ nhân như vậy dù có xinh đẹp thì cũng chỉ là vẻ ngoài mà thôi.

Tuy bị thiệt hại vài thám tử đã được bồi dưỡng chuyên nghiệp có hơi tiếc, thế nhưng thấy Yến Tấn Khâu cưới phải một nữ nhân như vậy, hắn rất vui vẻ kỳ vọng việc hay sau này. Cưới vợ không hiền, thì gia đình không yên.

E rằng ngay cả việc ả Lục Châu bị gã sai vặt của phủ thái tử cưỡng gian rồi giết chết lúc trước, cũng là thủ đoạn của Hiển vương phi, chứ thế gian này làm sao lại có nhiều việc trùng hợp như vậy, tiếc là gã sai vặt của phủ thái tử quá xui xẻo, làm việc to gan lớn mật mà không chống mắt lên xem cho rõ đối tượng là ai.

44. Chương 44: Ngoài Ý Muốn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

"Cộc cộc cộc"

Ngồi trong xe, Hoa Tịch Uyển nghe thấy loáng thoáng xa xa truyền đến tiếng điểm canh, nàng vén một góc màn lên, mới phát hiện trên đường phố giăng đầy sương, nàng cau mày, sao thời tiết hiện tại mà lại có sương mù?

Lúc nàng ở trong cung thì trăng tròn còn treo cao trên bầu trời mà, mới qua hơn nửa canh giờ mà khí trời đã thay đổi nhanh như vậy sao?

Nàng nhìn kỹ lại, thì ra bên ngoài không phải là sương mù mà là mưa phùn đang lất phất rơi, vì trên đường phố hơi mờ tối, khiến nhìn sơ qua như có sương mà thôi.

"Trời mưa sao?" Yến Tấn Khâu ngồi cạnh nàng vén màn lên nhìn mấy lần, hơi chút tiếc nuối nói, "Không thể ngắm trăng rồi."

Hoa Tịch Uyển buông màn xuống mỉm cười nói với hắn: "Ngắm trăng thì lúc nào ngắm không được, hà tất phải để ý đến ngày tháng?"

"Tịch Uyển lúc nào cũng thông suốt vậy sao?" Yến Tấn Khâu nhìn nàng, ánh mắt đầy thắc mắc nghiêm túc nhìn Hoa Tịch Uyển, "Chuyện gì cũng không thèm để ý, chuyện gì cũng có thể nghĩ thoáng?"

"Người có tâm hồn khoáng đạt sẽ sống được càng vui vẻ hơn, cuộc đời ngắn ngủi, hà tất phải tự làm khó mình?" Nụ cười của Hoa Tịch Uyển không đổi, trái lại ngắm nhìn mấy cái hồ lô ngọc bích treo trên xe, nói: "Người quá tính toán, mong muốn quá nhiều, nếu không chiếm được, chẳng phải sẽ rất thất vọng?"

"Thế nhưng nếu gặp được thứ mình thích, mà không tranh giành, thì làm sao biết đó là thứ không thuộc về mình?" Yến Tấn Khâu nhìn những hạt mưa càng lúc càng nặng hạt rơi bên ngoài, "Chí ít đã từng cố gắng, sẽ không để cho bản thân hối tiếc."

"Ai bảo sau khi đã cố gắng thì sẽ không hối tiếc?" Hoa Tịch Uyển vân vê cái ngọc hồ lô trong lòng bàn tay, "Thế gian có không ít người phải hối hận vì chấp niệm của mình."

"Nhưng ta chưa từng biết hối hận là gì," Yến Tấn Khâu buông màn xuống, cười cười.

“Chẳng qua là lập trường bất đồng thôi,” Hoa Tịch Uyển trào phúng cười, “Huống chi hối hận là do thất bại, còn nếu luôn vừa lòng đẹp ý, thì có gì phải hối tiếc?”

Yến Tấn Khâu trầm mặc một lúc, sau đó cười cười từ chối cho ý kiến.

“A!”

Một tiếng thét chói tai thảm thiết từ một con hẻm truyền ra, phát ra trên con phố vốn đang yên tĩnh càng đặc biệt đáng sợ, nếu không phải đội thị vệ của Hiển vương phủ dũng mãnh và mang đủ loại nghi trượng*, e rằng mấy tỳ nữ đi theo đã sợ đến mềm nhũn hai chân.

(* đồ nghi trượng: vũ khí, quạt, dù, cờ… mà đội hộ vệ mang theo khi vua, quan lại đi tuần hành thời xưa.)

Hoa Tịch Uyển cau mày, nơi này không thể có mấy chuyện như trên phim truyền hình ở kiếp trước, nam nữ có thể đi lung tung trên đường vào ban đêm. Buổi tối ở đây có lệnh cấm đi lại, những người không có nhiệm vụ nếu đi lung tung ngoài đường, có thể sẽ bị coi là loạn đảng và bắt lại.

Bây giờ không biết tại sao phía trước lại có người la hét vang vọng như vậy, không biết là do trùng hợp hay thế nào?

Hiển nhiên tiếng thét chói tai này cũng không thể làm ảnh hưởng đến mấy xe ngựa đi phía trước Hiển vương phủ, cho nên đoàn người vẫn tiếp tục đi về phía trước, ngay khi xe ngựa sắp quẹo qua khúc quanh thì trong con hẻm lại truyền ra tiếng thét thê lương, tiếng hét lần này còn khiến người khác ớn lạnh hơn.

Vào lúc này ở phía sau, cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, còn có tiếng áo giáp và binh khí va chạm vào nhau, chỉ lát sau, Hoa Tịch Uyển bỗng nghe thấy một thanh âm hơi quen thuộc.

“Vệ úy tự thiếu khanh Trương Hậu gặp qua Hiển vương điện hạ.”

Trương Hậu nhìn chiếc xe ngựa đỗ trước mặt, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại thấy tấm màn phía trước vén lên một phần ba, chỉ đủ nhìn thấy dáng người Hiển vương, hắn trừng mắt nhìn, không cẩn thận nhìn thấy bên trái Hiển vương lộ ra một góc áo đỏ rực.

“Trương thiếu khanh, không biết đã xảy ra chuyện gì vậy?” Yến Tấn Khâu mỉm cười, đánh giá vị vệ úy tự thiếu khanh trẻ tuổi trước mắt, có thể lăn lộn đến chức vị này cũng không phải người đơn giản gì, không thì chức vệ úy tự thiếu khanh này đã không tới phiên hắn ngồi.

“Bẩm vương gia, tiểu nhân nghe thấy một tiếng thét chói tai của nữ nhân phát ra từ vùng phụ cận, cho nên đặc biệt dẫn người qua đây tuần tra.” Trên mặt Trương Hậu đầy mồ hôi, dính dấp khó chịu, thế nhưng ở trước mặt Yến Tấn Khâu hắn không dám tùy tiện lau khô, “Không nghĩ tới lại gặp được xe ngựa của vương gia, là chúng tiểu nhân thất lễ.”

“Trương thiếu khanh nói quá lời, ngươi cũng chỉ là nghĩ cho trị an của kinh thành, tiếng thét của nữ nhân vào buổi tối thế này thực sự có chút quái dị,” Yến Tấn Khâu cong miệng cười, “Xin Trương thiếu khanh chú ý nhiều hơn.”

“Tạ ơn vương gia nhắc nhở,” Lúc Trương Hậu ngẩng đầu lên, thấy màn xe đã buông xuống, hắn nhìn xe ngựa thở dài,rồi mang theo thuộc hạ rời đi, bắt đầu vào từng con hẻm nhỏ kiểm tra.

“Trương Hậu này tuy còn trẻ tuổi, lại rất tài giỏi, chức vị của hắn nhìn thì thấy phẩm cấp không cao, thế nhưng liên quan đến rất nhiều việc ở kinh thành, đa số người trong kinh đều phải nể mặt hắn mấy phần,” Yến Tấn Khâu nói với Hoa Tịch Uyển, “Ta nghe nói lần trước con ngựa của nàng bị hoảng loạn hắn cũng đã nhanh chóng dẫn người đến khống chế?”

Hoa Tịch Uyển gật đầu nói: “Vị Trương thiếu khanh này quả thực thân thủ bất phàm.”

Xe ngựa còn chưa tới cửa Hiển vương phủ, bỗng nghe có người đến báo, Trương thiếu khanh đã tìm được người la thét ban nãy, chỉ là cả người nạn nhân đầy vết thương, hôn mê bất tỉnh, đã được đưa đến y quán chữa trị.

Hoa Tịch Uyển cau mày, không ai thích được mấy chuyện này, nàng không kìm lòng được hỏi thêm một câu: “Đã điều tra ra thân phận người bị hại chưa?”

Người hồi báo bên ngoài hơi do dự một chút, mới nói: "Cô nương này là người của Thanh Di Trai ạ."

"Thanh Di Trai?" Hoa Tịch Uyển nghi hoặc, tên gọi thật thanh nhã, không biết là cái gì nhỉ.

"Còn không mau lui ra, ai cho ngươi nói tên mấy chỗ không sạch sẽ này ở đây?" Mộc Thông lớn tiếng trách cứ.

Hoa Tịch Uyển lập tức hiểu ra, thì ra là thanh lâu, vậy mà lại lấy cái tên thanh nhã như thế, làm nàng còn tưởng rằng đó là mấy chỗ như kỳ xá hay thư xá gì đấy.

Thấy biểu tình trên mặt Hoa Tịch Uyển thay đổi mấy lần, nhưng không tỏ vẻ xem thường khi nghe nhắc tới nữ tử phong trần này, Yến Tấn Khâu bất ngờ hỏi: "Chẳng biết Tịch Uyển thấy chuyện này thế nào?"

"Không thấy thế nào cả," Hoa Tịch Uyển lắc đầu, "Việc tra án có đại lý tự lo, ta không rõ nguyên nhân kết quả gì, có ý kiến thế nào được?"

"Ý của ta là… Nàng có ý kiến gì với nữ tử này không?"

"Chàng vốn không nên hỏi vấn đề này, thật sự quá không thích hợp." Giọng nói Hoa Tịch Uyển nghiêm nghị, rồi lập tức trở nên ôn hòa, "Nhưng chúng ta lại là phu thê, nói chuyện riêng với nhau thì được." Nàng ngáp một cái, ở yến hội uống vài chén rượu, hiện tại nàng đột nhiên cảm thấy hơi mệt mỏi, "Không có mua bán sẽ không có chợ, ý kiến của ta là như vậy đấy."

Đầu tiên Yến Tấn Khâu hơi sửng sốt, một lúc sau mới phản ứng kịp, bất đắc dĩ bật cười, hắn muốn nói đây là ngụy biện, thế nhưng suy nghĩ một chút, phát hiện lời của đối phương cũng không phải không có đạo lý, nếu nam nhân trên đời này đều có thể kìm chế bản thân, thì sao lại có nữ nhân đi buôn bán thể xác?

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, một hồi mới ngừng lại, Hoa Tịch Uyển nghe hạ nhân bên ngoài nói đã đến vương phủ, khi vén màn lên đã thấy có hai nhuyễn kiệu đỗ trước cửa chính, còn có mấy hạ nhân cầm dù che.

Nàng và Yến Tấn Khâu vừa bước ra khỏi xe ngựa, lập tức có hạ nhân bung dù che cho họ, còn có chắn gió, đợi nàng ngồi vào trong nhuyễn kiệu, thì một hạt nước cũng không dính được tới người nàng.

Trương Hậu chờ ở ngoài y quán một đêm, cuối cùng trời cũng sáng, thì nghe thuộc hạ báo lại người trong đó thương thế quá nặng, không có thuốc nào cứu được nên đã qua đời. Sau khi nghe xong, sắc mặt hắn lập tức khó coi, một lát mới nói: "Ta đã biết, đến đại lý tự báo lại việc này đi."

Người của vệ úy tự bọn họ chỉ phụ trách việc tuần tra, nếu xảy ra án mạng, thì chỉ có thể chuyển giao cho hình bộ của đại lý tự xử lý, bọn họ không có quyền lợi nhúng tay vào mấy việc này.

"Mấy thứ chúng ta tìm thấy bên cạnh người chết cũng giao đến đại lý tự sao?" Một thuộc hạ cầm đến một khối vải bông, mặt trên tấm vải có đặt một miếng vải rách nhuốm máu và một viên bảo thạch đen.

"Không giao thì giữ lại làm gì?" Ánh mắt Trương Hậu đảo qua miếng vải rách dính máu kia, "Hôm nay Thịnh quận vương trực ở đại lý tự, có quận vương gia ở đó, thì có vụ án gì không tra được chứ?"

Mấy người có mặt ở đây đều nhớ lại vụ án Trương công tử bị sát hại do Thịnh quận vương điều tra, tâm tình lập tức phức tạp, dù sao trước đây chuyện này có liên lụy đến thái tử, khiến cho mọi người trong kinh bàng hoàng bối rối, đến giờ vẫn còn có người nơm nớp lo sợ, sợ vô duyên vô cớ lại bị liên lụy đến.

Hai canh giờ sau, đại lý tự liền nhận được vụ án mạng vệ úy tự bàn giao, bọn họ thật xui xẻo mà, nửa canh giờ trước cũng có một người người bị hại không thể cứu chữa, trọng thương mà chết.

Hai người người bị hại đều chết hết, phải tìm ra manh mối trên xác người chết quả thực là khó càng thêm khó, nhưng bọn hắn không tra không được, dù sao việc này đã quá ồn ào, thậm chí dân chúng không hiểu chuyện còn đồn là do ma quỷ quấy phá. Nếu không điều tra rõ, đến lúc đó không biết kinh thành sẽ loạn thành cái dạng gì nữa.

Hiện tại tâm tình của Đại lý tự khanh phức tạp hơn ai hết, bởi vì hắn phát hiện những vật chứng bên vệ úy tự bàn giao đến có chút khó giải quyết, hắn nhìn Thịnh quận vương đang ngồi ở vị trí đầu tiên, đến thở mạnh cũng không dám.

Đồng thời, sắc mặt của Yến Bá Ích cũng trở nên khó coi, bất kể ai đang lúc tra án mà lại phát hiện vật chứng tìm được trên người người chết có liên quan tới mình, thì tâm tình cũng không tốt được.

"Việc này đã liên lụy đến ta, ta cũng không tiện nhúng tay vào nữa," Yến Bá Ích đứng lên, không nhìn những vật chứng liên quan đến vụ án nữa, "Việc này ta sẽ báo cáo với hoàng thượng, xin đại nhân không cần bận tâm."

Đại lý tự khanh còn có thể nói gì đây, chỉ có thể đổ mồ hôi lạnh cười trừ mà thôi.

Yến Bá Ích cũng không thèm nhìn sắc mặt hắn, nhấc chân trực tiếp ra khỏi đại lý tự, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, đến tột cùng là ai dùng thủ đoạn vụng về như thế để hãm hại mình?

"Chiếu tướng!"

Hoa Tịch Uyển cười híp mắt vỗ tay một cái: "Ván này là ta thắng."

Yến Tấn Khâu nhìn bàn cờ bị hai người chơi đến lộn xộn, bất đắc dĩ cười cười, cho hạ nhân thu dọn bàn cờ, sau đó nói, "Mấy ngày qua dân chúng trong kinh thành đang bàng hoàng lo lắng, nàng chú ý đừng để những lời đồn đại bên ngoài làm ảnh hưởng."

Hoa Tịch Uyển suy nghĩ một chút, tiếng thét chói tai đêm đó là nàng chính tai nghe thấy, bên ngoài còn đồn đãi lung tung như vậy, nếu nàng không để ý đến mới là kỳ lạ.

Nhưng dù sự việc có phát triển đến mức nào, cũng đều không liên quan gì tới nàng, nên nàng không phải suy nghĩ cho mệt óc, sao phải làm chuyện ăn no rửng mỡ thế chứ?

Hồ lô ngọc:

Nghi trượng:

45. Chương 45: Ám Sát

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Trong kinh thành xảy ra vụ án mạng như vậy, khiến lòng dân bàng hoàng, mỗi khi đêm đến dù còn chưa tới giờ cấm đi lại, nhưng trên đường phố đã vắng người, so với bình thường quạnh quẽ không ít.

"Quận mã, mưa đã lớn quá, hay chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi đi?" Ngoài xe ngựa, một gã sai vặt lau nước mưa trên mặt, trong lòng thầm mắng ông trời, mưa suốt mấy ngày, thật vất vả mới đợi được một ngày thời tiết tốt để xuất môn, ai ngờ trở về nửa đường thì trời lại mưa, nhìn trận mưa có xu hướng càng lúc càng lớn, thật sự là xui xẻo.

“Không cần,” La Trọng Tránh vén màn lên nhìn ra bên ngoài, “Sắp đến giờ cấm đi lại ban đêm rồi, chúng ta sớm trở về phủ một chút, miễn cho quận chúa lo lắng.”

“Dạ,” Gã sai vặt không dám nhiều lời nữa, chỉ ra hiệu cho xa phu đánh xe nhanh hơn, tránh để mưa gió càng lúc càng lớn, bọn họ bị ướt là chuyện nhỏ, nếu để quận mã bị lạnh, thì đến lúc hồi phủ quận chúa chắc chắn phạt nặng bọn họ.

La Trọng Tránh cũng rất phiền não, nghĩ đến những lời nói ban nãy của thái tử, trong lòng hắn luôn thấy thấp thỏm bất an. Nếu bàn về nhân phẩm, thì thật ra hắn tán thưởng Thịnh quận vương hơn, chỉ tiếc thái tử mới là dòng chính, hắn là người trung với quân, nên hiển nhiên chỉ có thể theo phe thái tử.

Chỉ là không biết quận chúa nghĩ thế nào…

Mã xa đột nhiên run mạnh, La Trọng Tránh nhíu mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Bên ngoài không ai trả lời, trong lòng hắn chợt cảm thấy bất an, vừa nhấc màn cửa sổ xe nhìn ra, lập tức biến sắc, bởi vì hắn phát hiện tất cả thị vệ và gã sai vặt mình mang theo đều vô thanh vô thức nằm trên mặt đất, dưới đất đầy máu tươi.

Hắn bắt đầu thở hổn hển, bỗng thấy một ánh sáng lóe lên trước mắt, cổ họng hơi lạnh lẽo, hắn muốn há mồm la cứu mạng thì trước mặt tối sầm lại.

“Keng!”

Người dẫn đầu nhìn người nam nhân tuấn tú ngã xuống xe ngựa, mưa to xối lên người hắn hòa vào dòng máu tươi, càng làm tăng thêm không khí chết chóc.

“Thủ lĩnh, không còn ai sống sót cả.”

“Rút lui.”

Mưa mỗi lúc một lớn hơn, dần xói mòn mấy vết chân trên đường, không ai nghĩ tới, ngay khi dưới chân thiên tử, ngay trên đường phố kinh thành, lại phát sinh một vụ án mạng như vậy.

“Cái gì?! Đêm qua Lâm Bình quận mã bị đâm cách phủ hắn chỉ hơn mười trượng?!” Hoa Tịch Uyển thiếu chút nữa đánh rơi chén trà trên tay, ngay cả mu bàn tay bị hai giọt nước trà bắn lên cũng không quan tâm, “Người còn sống không?”

“Chủ tử, ngài cẩn thận,” Bạch Hạ vội vàng lau nước trà trên bàn tay nàng, may là trà này không còn nóng lắm, nếu không làm chủ tử bỏng thì phải làm sao. Nàng đưa chén trà khác cho Hoa Tịch Uyển, nhẹ giọng nói, “Nô tỳ nghe nói, quý phủ Lâm Bình quận chúa đã treo cờ trắng.”

Hoa Tịch Uyển có chút kinh ngạc, nhớ tới chuyện Lâm Bình Quận vì muốn gả cho người nam nhân này mà bất chấp tất cả, hiện giờ nam nhân này không còn nữa, bỏ lại Lâm Bình quận chúa và hai nhi tử, thật là không phải chuyện tốt.

Lúc này, bên ngoài có mấy người hạ nhân bưng vài cái hộp qua đây, sau khi Hồng Anh mở ra xem, thì cau mày nói: "Ai đã bỏ mấy viên dạ minh châu vào đây vậy, chủ tử không thích nó, sau này trong viện không được để mấy cái này."

"Tiểu nhân nhớ kỹ," Hạ nhân đang cầm hộp dạ minh châu đóng nắp hộp lại, có chút cảm khái, dạ minh châu quý giá thế này ở trong mắt vương phi chỉ là rác rưởi, chỉ tiếc cho tâm ý của vương gia, không ngờ là vương phi lại không thích một báu vật thế này.

Hoa Tịch Uyển lắng nghe tỳ nữ kiểm kê mấy món Yến Tấn Khâu đưa tới, tâm tình vốn đang khó chịu dần vơi đi, thậm chí nàng nghĩ, mặc kệ quan hệ giữa Lâm Bình quận chúa và Hiển vương phủ lạnh nhạt ra sao, thì chí ít nàng ta vẫn mang dòng máu Yến thị. Nếu như nàng ta muốn tìm một nam nhân hợp ý, hay nuôi trai lơ ở trong phủ, cũng không ai dám nói gì, chỉ cần mấy tên trai lơ không phải bị cướp đến.

Không lâu sau, Yến Tấn Khâu vội vã tiến vào, thấy Hoa Tịch Uyển ngồi ngây người bên cửa sổ, liền đi đến cạnh nàng ngồi xuống: "Làm sao vậy?"

Hoa Tịch Uyển lắc đầu nói: "Không có gì, chính là nghe nói chuyện xảy ra tối hôm qua, nên có chút khó chịu mà thôi."

Yến Tấn Khâu vuốt ve lòng bàn tay nàng không nói gì.

Thấy bộ dạng này của hắn, Hoa Tịch Uyển do dự một chút rồi nói: "Hôm nay phò mã không còn, chắc Lâm Bình quận chúa và hai nhi tử chưa lấy lại tinh thần, không bằng…"

"Sức khỏe nàng mấy năm gần đây mới chuyển biến tốt đẹp, không nên đến những nói âm khí nặng như linh đường, " Yến Tấn Khâu lắc đầu, trực tiếp chặn những lời Hoa Tịch Uyển chưa kịp nói ra, "La Trọng Tránh tốt xấu gì cũng là hoàng thân quốc thích, tang lễ của hắn đã có quan viên lễ bộ phụ trách, nàng không cần phải lo lắng."

Hoa Tịch Uyển nghe ra trong hắn lời nói có ý lãnh đạm, nên cũng không nhắc lại việc này nữa. Tuy giữa nàng và Yến Tấn Khâu còn cách một tầng sương mù, thế nhưng không thể phủ nhận là, trừ người thân ra thì hắn là người gần gũi thân thiết nhất của mình.

"Vừa rồi ta nghe hạ nhân nói nàng không thích dạ minh châu hả?" Yến Tấn Khâu không hiểu vì sao Hoa Tịch Uyển lại không thích dạ minh châu đến thế, cho nên trực tiếp thẳng thắn hỏi, "Nàng thích gì, ta cho ngươi tìm cho nàng."

"Đồ chàng tặng cho ta đã chất đầy khố phòng rồi," Hoa Tịch Uyển cười cười, "Chỉ là ta đọc được trong cổ thư là dạ minh châu sẽ làm mạch ký ức/suy nghĩ của con người bị hỗn loạn, không thích hợp đặt bên

trong."

"Thì ra là thế," Yến Tấn Khâu mỉm cười kéo nàng ngồi lên chân mình, ôm nàng vào lòng nói, "Không thích thì không thích, sau này có món gì tốt ta lại cho người đưa qua đây."

Dùng vật trân quý vật phẩm phá bỏ phòng bị trong lòng người, quả nhiên là bắt nguồn xa, dòng chảy dài*, chỉ có lời chứ không lỗ.

(*) Chắc giống như bỏ con tép bắt con tôm đó.

Sau khi hai người vận động trên giường xong, Hoa Tịch Uyển mơ màng nghĩ: Sao bọn họ lại nói tới trên giường nữa rồi?

Chuyện La Trọng Tránh bị ám sát, không khác một tiếng sét lớn ở kinh thành, vô số quan viên cảm thấy bất an, ngay cả quận mã đều có thể bị ám sát, thì bọn họ có đáng là gì?

Nhưng có lẽ Khải Long đế chính là người phẫn nộ nhất, làm thiên tử, lại có kẻ ở dưới mí hắn ngầm ám sát hoàng thân quốc thích, mà còn gần thủ phủ của Lâm Bình quận chúa, đây quả thực là không để hắn vào mắt mà!

Không ai dám tức giận trực tiếp trước thiên tử, cho nên luật giới nghiêm ở kinh thành càng được siết chặt hơn, trị an trong kinh thành lập tức tốt hơn, ngay cả mấy tên bá vương ngang ngược, hay những kẻ ăn trộm vặt đều thu tay lại. Dù sao tình hình dạo này rất căng, bọn họ không muốn vô duyên vô cớ trở bị trút giận oan uổng.

Người bên ngoài nghĩ thế nào, Lâm Bình quận chúa vốn không để ý tới, cả ngày nàng chỉ biết khóc ở linh đường, ngay cả hai nhi tử mình nàng cũng không có tâm trạng trông coi.

Làm sao nàng cũng không thể tin được, nam nhân cùng chung chăn gối, bên cạnh mình nhiều năm qua cứ như vậy ra đi, hơn nữa hắn còn bị sát hại cách phủ quận chúa của mình gần như vậy, rõ ràng... Rõ ràng đi một đoạn đường nữa là có thể về nhà rồi, tại sao lại như vậy chứ?

"Kinh thành, kinh thành," Nàng thất tha thất thểu đi ra cửa, nhìn về hướng hoàng cung, đột nhiên cười ha hả, cười đến nước mắt giàn giụa, "Ta sai rồi, sai rồi."

Nàng không nên đồng ý cho quận mã đến kinh thành, từ khi vừa bắt đầu nàng đã sai rồi. Từ sau khi chàng động tâm vì bức mật chỉ kia của hoàng thượng, thì bọn họ đã lường trước được sẽ phải đi lên một con đường tràn ngập âm mưu quỷ kế.

"Trọng Tránh," lâm Bình quận chúa ôm mặt, nước mắt tràn mi, toàn bộ tâm trí nàng đều là hình ảnh bên nhau của mình và La Trọng Tránh. Tuy La Trọng Tránh không phải là một nam nhân chu đáo, thế nhưng chí ít mấy năm qua hắn và mình luôn tương kính như tân, cũng chưa từng cãi vã quá ồn ào. Nếu lúc trước

không về kinh thành, thì nàng và La Trọng Tránh vẫn là đôi phu thê tôn quý nhất Giang Thành, có phú hào thân hào nông thôn nào không nể mặt phu thê nàng chứ?

Hôm nay đến kinh thành rồi, tuy nàng vẫn là quận chúa, thế nhưng thiếu sự hỗ trợ của Hiển phủ, một quận chúa như nàng cũng chỉ là một cái thùng rỗng mà thôi. Ở chốn kinh thành đầy rẫy quý nhân này, thì một quận chúa hữu danh vô thực như nàng có là cái gì?

Khâm Thiên Giám chiếu theo bát tự của La Trọng Tránh tính ra ngày hạ táng hắn, ngày đó, rất nhiều người dân trong kinh đều xuống đường tham gia lễ truy điệu, Hiển vương phủ cũng không ngoại lệ.

Thậm chí Hoa Tịch Uyển còn tự mình đến phủ quận chúa, khi nàng đến đó, đã có rất nhiều người đã có mặt, thấy nàng xuất hiện, mọi người đều đi qua chào hỏi, sau đó Hoa Tịch Uyển đi đến bên cạnh Lâm Bình quận chúa.

Mặc kệ tình cảm của Lâm Bình quận chúa và Hiển vương phủ lãnh đạm thế nào, nhưng trên danh nghĩa hai nhà vẫn có quan hệ hết gần gũi, nên cho dù nội bộ có ra sao, thì dưới những trường hợp đông người, cũng phải tỏ ra quan tâm thân thiết.

Bởi vì khóc quá nhiều, nên vẻ mặt Lâm Bình quận chúa vô cùng tiều tụy trong những, ánh mắt đờ đẫn, thậm chí khi nhìn thấy Hoa Tịch Uyển, cũng chỉ khách khí mấy câu, chứ không còn cố tình gây khó dễ như xưa.

"Xin nén bi thương." Hoa Tịch Uyển cảm thấy đây là câu nói vô dụng nhất lúc này, thế nhưng hiện tại, nàng cũng chỉ có thể nói những lời vô dụng này thôi.

"Cảm ơn," Ánh mắt Lâm Bình quận chúa đầy tơ máu, nhìn Hoa Tịch Uyển phản ứng chậm chạp nói, "Mời ngồi xuống."

Hoa Tịch Uyển cười cười, đi tới linh đường của La Trọng Tránh cúi lạy một cái, rồi yên lặng lui qua một bên.

Tân khách tới không ít, nhưng thấy Lâm Bình quận chúa như vậy, cũng không ai không có ánh mắt mà nói năng lung tung, chỉ khuyên nhủ an ủi vài câu, rồi tự tìm chỗ ngồi, cố gắng nói ít nhất có thể.

Đến lúc khiêng linh cữu đi, Lâm Bình quận chúa lại òa khóc, khiến các nữ quyến vốn không thích nàng ta cũng sinh lòng thương hại, dù sao trẻ tuổi như vậy đã tang phu, hơn nữa quận mã này còn chết thảm như vậy, nên chẳng biết tại sao, bất cứ ai cũng thấy thương cảm.

Đội ngũ đưa tang đi ra phủ quận chúa, hai bên đường các phủ nào cũng bày một bàn lễ tế, đi đến đâu thì tiếng khóc lóc thảm thiết đến đó, giấy tiền vàng mã văng đầy cả con đường, càng tăng thêm vẻ vắng lặng thê lương.

“Hiển vương phủ cúng tế hồn thiêng Lâm Bình quận ngựa mã.”

Lâm Bình quận chúa toàn thân mặc tang phục trắng, dừng bước lại, nhìn bàn lễ tế bên cạnh, bàn lễ tế này hơi khác biệt với những bàn lễ tế khác, có vẻ là long trọng hơn vài phần, thế nhưng trên thực tế bất quá cũng chỉ nhiều hơn mấy món mà thôi.

Nàng ngẩn ngơ thu hồi tầm mắt, tiếp tục đi về phía trước. Trước mặt có tiếng khóc nức nở của người khác, nàng vuốt khóe mắt khô khốc của mình, nơi này đã cạn khô nước mắt rồi.

Nhớ lại năm đó, lúc nàng xuất giá đệ đệ đã cõng nàng lên kiệu hoa, nàng ghé vào đầu vai hắn, nghe hắn hỏi mình: “Tỷ tỷ, người sẽ không hối hận chứ?”

Nàng nhớ kỹ mình đã rất khẳng định trả lời một câu dứt khoát.

Cho đến hôm nay, nàng cũng không biết đến tột cùng mình có hối hận hay không. Người đã mất, nàng ngoại trừ nhớ thương hắn, cũng không nhớ ra được hắn có khuyết điểm gì.

Có lẽ, là không hối hận.

46. Chương 46: Toan Tính

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Khi Hoa Tịch Uyển trở về vương phủ, nhớ tới hai đứa trẻ của Lâm Bình quận chúa, trong lòng luôn thấy khó chịu. Tuy nàng không thích Lâm Bình quận chúa, nhưng với trẻ nhỏ, nàng lại thấy xót thương.

“Bạch Hạ, chuẩn bị mấy phần hậu lễ đưa đến phủ quận chúa đi,” Trong lòng Hoa Tịch Uyển buồn phiền mãnh liệt, “Trẻ con vô tội.”

“Dạ,” Bạch Hạ nhận thấy sắc mặt chủ tử không tốt nên không dám hỏi nhiều, vội vã đi chuẩn bị mấy món lễ vật thích hợp cho trẻ con. sau đó thấp giọng nói: “Tâm tình chủ tử có vẻ không tốt, muội nhớ hầu hạ cẩn thận.”

“Bạch Hạ tỷ,” Hồng Anh bưng trà bánh đến gặp Bạch Hạ trên hành lang, thấy nét mặt nàng suy tư, liền lo lắng hỏi, “Chuyện gì xảy ra vậy?” khẳng định là có liên quan trong phủ Lâm Bình quận chúa.

“Không có chuyện gì,” Bạch Hạ cười nhạt lắc đầu, sau đó thấp giọng nói: “Tâm tình chủ tử có vẻ không tốt, muội nhớ hầu hạ cẩn thận.” Tuy rằng nàng không biết đã có chuyện gì xảy ra, thế nhưng khẳng định là có liên quan đến chuyện trong phủ Lâm Bình quận chúa. Hồng Anh cũng nhỏ giọng nói bên tai Bạch Hạ, ”Không chừng sẽ lập tức.

“Tỷ yên tâm đi, vương gia cũng vừa trở về phủ, nghe Mộc tổng quản nói, tinh thần vương gia rất tốt,” Hồng Anh cũng nhỏ giọng nói bên tai Bạch Hạ, “Không chừng sẽ lập tức qua đây đó.” mới yên tâm nói, “Muội đã quên hậu quả của Lục Châu rồi sao?”

Bạch Hạ trừng mắt nhìn nàng: “Chớ nói nhảm.” Thấy vẻ mặt Hồng Anh thu liễm không ít, nàng mới yên tâm nói, “Muội đã quên hậu quả của Lục Châu rồi sao?” đã thấy vương gia đi về phía bên này, vội vàng lui qua một bên.

“Muội cũng đâu có loại lòng dạ như nàng ta,” Hồng Anh lẩm bẩm một câu, nhưng vẻ mặt lại nghiêm túc lại. Làm hạ nhân, cho dù các nàng có thể diện thế nào cũng là do chủ tử cho, chủ tử không có thể diện, các nàng có thể sống tốt được hay sao? liền đi tới cạnh nàng nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Hai người vừa nói xong, đã thấy vương gia đi về phía bên này, vội vàng lui qua một bên, cúi đầu hành lễ. cảm hiện tại của bọn họ

Yến Tấn Khâu lướt qua hai người, đi vào phòng, thấy vẻ mặt Hoa Tịch Uyển ảm đạm không vui, liền đi tới cạnh nàng nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?” Lâm Bình quận chúa, trong lòng hơi khó chịu,”

“Nghĩ đến hai nhi tử của Lâm Bình quận chúa, trong lòng hơi khó chịu,” Hoa Tịch Uyển miễn cưỡng cười cười, với tình cảm hiện tại của bọn họ, nếu ngày sau nàng và Yến Tấn Khâu có con, không biết đứa nhỏ sẽ chịu khổ ra sao nữa. Nếu không thể để con cái sống trong một hoàn cảnh gia đình tốt, chi bằng không nên sinh ra. cảm h iện tại của bọn họ Nàng tuy là Trữ vương kế thất, thế nhưng cùng Trữ vương.

“Ta còn tưởng là chuyện gì, hai đứa có nhũ mẫu chăm sóc, học tập thì có lão sư dạy dỗ, có ai dám thất lễ với bọn nó?” Yến Tấn Khâu hơi không đồng tình, bởi vì chính hắn cũng lớn lên như vậy, “Nếu như nàng lo lắng, thì thường xuyên tặng mấy món dành cho trẻ con qua đó là được.” Kể từ khi biết người bên ngoài bình thường cầm thịnh quận vương.

Hoa Tịch Uyển nghe vậy gật đầu, thấy dưới khoé mắt hắn hơi thâm quầng, đưa tay sờ mặt hắn hỏi: “Đêm qua chàng ngủ không ngon sao?” Đêm qua Yến Tấn Khâu nghỉ ở thư phòng, cho nên hắn ngủ lúc nào, một chút Hoa Tịch Uyển cũng chẳng biết. Nhưng là thấy Yến Tấn Khâu cũng không né tránh mà để mặc cho mình sờ vành mắt hắn, tâm tình Hoa Tịch Uyển bỗng hơi phức tạp. Người bình thường khi bị người khác đưa tay đến gần mắt mình thì đều sẽ ngăn cản theo bản năng, Yến Tấn Khâu phản ứng như thế, không biết là thật sự xem nàng là người thân, hay do mánh khóe đóng kịch đã đạt đến bước này nữa. Yến Tấn Khâu hơi không đồng tình

Yến Tấn Khâu cầm tay nàng áp lên gò má mình, dịu dàng cười nói: “Không có việc gì, đêm qua có một số việc, nên ta ngủ hơi muộn.” Nói xong, lại mong chờ nhìn Hoa Tịch Uyển, “Ngủ trong thư phòng rất khó chịu.” khóe đóng kịch đã đạt đến bước này nữa.

Hoa Tịch Uyển nghe thế, vươn tay kia vỗ vỗ đầu hắn: “Vậy để ta bảo hạ nhân đổi cho chàng một cái đệm mềm hơn.” khóe đóng kịch đã đạt đến bước này nữa.

Yến Tấn Khâu thấy nàng giả ngu, dứt khoát kéo nàng vào lòng: “Không được, đệm có mềm hơn mà không có nàng ở đó thì ngủ vẫn không thoải mái.”

Hoa Tịch Uyển đưa tay chọc chọc mặt hắn, “Đừng làm nũng.”

Yến Tấn Khâu dụi đầu lên vai Hoa Tịch Uyển, Hoa Tịch Uyển không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ vuốt ve lưng hắn. Hoa Tịch Uyển nghe thế.

Đại trượng phu co được dãn được, có lẽ chính là dáng vẻ như nam nhân đang tựa vào người nàng đây. nên nhu hòa thích quấn người mà.

Bọn hạ nhân trong phòng đều cúi đầu nhắm mắt, chọn cách giả vờ như không thấy vương gia đang làm nũng với vương phi, thật sự không có cách nào nhìn thẳng việc này, đây chính là vương gia tao nhã lễ độ phong thái hiên ngang của bọn họ sao?

Quả nhiên trước mặt hồng nhan, thì một nam nhân kiên cường cũng sẽ trở nên nhu hòa thích quấn người mà. Đại trượng phu co được dãn được.

Hồng Anh thấy hạ nhân trong phòng đều lui đi ra, lại nhìn khay trà bánh trên tay, cười híp mắt lui xuống. Đại trượng phu co được dãn được

“Hồng Anh tỷ.”lễ độ phong thái hiên ngang của bọn họ sao?

Đi nửa đường, nàng bị một tỳ nữ áo xanh gọi lại, nhìn kỹ nàng ta vài lần mới nhận ra đây là người phục vụ ngoài cổng, “Có chuyện gì không?” Muội không dám đoán

Tỳ nữ áo xanh nhìn xung quanh mấy lần, xác định không có ai, mới thấp giọng nói: “Tiểu Vũ là người ở cùng phòng muội, gần đây nàng có gì đó khác thường, hôm qua nửa đêm muội nghe nàng ta nói mớ, nhưng lại nhắc tới vương phi. Muội không dám đoán bừa, cho nên mới báo lại cho tỷ biết một tiếng.” lễ độ phong thái hiên ngang của bọn họ sao?

Nàng và Tiểu Vũ ở cùng phòng, nếu Tiểu Vũ thật sự làm ra chuyện tày trời gì, đến khi sự việc bại lộ, nàng cũng sẽ chịu liên lụy. Không bằng sớm đi bẩm báo lên trên, coi như không thể xem là có công bẩm báo, cũng có thể bảo toàn bản thân. Nhà nàng còn có phụ mẫu huynh muội, nàng không dám mạo hiểm.

Hồng Anh thấy vẻ mặt tỳ nữ này không giống như giả bộ, nên gật đầu nói: “Ta đã biết, sau khi ngươi trở về đừng để nàng ta phát hiện ra là ngươi đã nói việc này cho ta biết, nếu có tình huống gì khác, nhất định phải nói cho ta biết ngay,” Nàng suy nghĩ một chút, lại nói thêm một câu, “Cũng nói cho Mộc tổng quản biết đi.”

"Dạ," Tỳ nữ áo xanh phúc thân với Hồng Anh, thấy xung quanh không có ai, liền vội vàng rời khỏi.

Hồng Anh đưa cái khay cho một tỳ nữ đi ngang qua, xoay người đến Huấn nhân phòng tìm Mộc Thông, nàng thấy tên tiểu thái giám bị Mộc Thông mắng đến kinh sợ không dám thở ra, cười nói: "Mộc tổng quản, đang bận à?"

"Thì ra là Hồng Anh cô nương, mời ngồi mời ngồi," Vẻ mặt Mộc Thông trong nháy mắt vui cười niềm nở, tỏ ý mời Hồng Anh ngồi xuống cạnh bàn đá, rồi phân phó người bưng trà rót nước.

"Mộc công công, không cần phiền phức như vậy, ta chỉ nói mấy câu rồi sẽ đi ngay," Hồng Anh liếc nhìn mấy người xung quanh, "Để những người này đi làm chuyện của họ đi."

Mộc Thông là hạng người thông minh, tự nhiên cũng hiểu ra những điều Hồng Anh sắp nói không thích hợp để người khác nghe được, nên nói: "Không nghe Hồng Anh cô cô nói gì sao, còn đứng ở chỗ này làm gì?"

Chờ sau khi những người này rời đi hết, Mộc Thông cười híp mắt nói: "Chẳng biết là chuyện hay gì, mà khiến Hồng Anh cô nương đại giá quang lâm tới đây?"

"Mộc công công khách khí, cũng không phải là chuyện lớn gì, nhưng ngài là tổng quản, mấy chuyện thế này nên nói với ngài thì hơn," Hồng Anh đem đầu đuôi ngọn ngành sự tình kể lại rõ ràng, rồi nói, "Vương phi còn cần người hầu hạ, ta cáo từ trước."

"Hồng Anh cô nương đi thong thả," Mộc Thông khách khí tiễn vài bước, đợi bóng dáng Hồng Anh đi khuất, nụ cười trên mặt hắn mới nhạt xuống. Tỳ nữ bên cạnh vương phi đều không đơn giản, chuyện này nhìn như bình thường, nhưng thực tế rất khó giải quyết, dù sao cũng chỉ là nói mớ, không có gì rõ ràng cả, nhưng nếu mặc kệ, lại sợ sẽ có chuyện phát sinh, cho nên dứt khoát ném việc này cho hắn, như thế là xong chuyện, mà hắn lại còn không thể nói "không". Người bên cạnh vương phi, có việc đã nhanh chóng báo lại cho hắn, ở trong mắt người khác, đó là tôn trọng hắn.

Mộc Thông suy nghĩ một hồi, quyết định dứt khoát bắt giam ả tỳ nữ Tiểu Vũ kia lại, bất kể rốt cuộc nàng có khả nghi chỗ nào, trước tiên cứ giam giữ hai ngày xem có đồng đảng đến cứu không rồi tính tiếp.

Trong chính viện, Hoa Tịch Uyển và Yến Tấn Khâu đang không chút hình tượng ngồi xếp bằng trên nhuyễn tháp, trước mặt hai người bày một đống bảo thạch ngọc bội.

"Miếng ngọc bội này trông thật tốt," Hoa Tịch Uyển cầm miếng ngọc bội ở bên hông Yến Tấn Khâu lên đánh giá, sau đó nói, "Màu sắc y phục trắng quá."

Yến Tấn Khâu cười nói: "Không phải chính nàng cũng ăn mặc trang phục trắng thuần sao?"

Hoa Tịch Uyển bỏ ngọc bội xuống, lại tìm một trâm cài của nam nhân, cây trâm bạch ngọc khắc hoa văn đám mây cát tường, hoa văn đơn giản nhưng được chạm khắc vô cùng đẹp, "Mặc dù Lâm Bình quận mã

không thân cận với chúng ta, nhưng dù sao cũng là tỷ phu của chúng ta, nếu ăn mặc quá mức diễm lệ, chẳng phải sẽ thất lễ sao?"

Yến Tấn Khâu thở dài một hơi, nhìn Hoa Tịch Uyển đang cúi đầu bỏ các viên bảo thạch màu ra, không biết sao lại đem suy nghĩ trong lòng nói ra: "Tỷ ấy luôn là một người biết luồn cúi, nhưng hết lần này tới lần khác chết sống đòi gả cho hắn. Năm đó sau khi tỷ ấy xuất giá không lâu thì phụ vương bệnh chết. Hoàng thượng coi đây là cơ hội, để ta kế thừa vương phủ. Thế nhưng người ngoài lại nói là nữ nhi duy nhất của Hiển vương là một nữ tử bất hiếu, sa vào tình yêu. Nếu chỉ như vậy thì cũng không sao, nhưng sau khi tỷ ấy gả đến Giang Thành rồi, vừa đi đã biệt vô âm tín, ở trong mắt tỷ ấy, những người như chúng ta chỉ là người chia rẽ uyên ương bọn họ."

Động tác khẩy bảo thạch của Hoa Tịch Uyển chậm lại, nàng nhìn Yến Tấn Khâu không nói gì.

"Mấy năm qua La Trọng Tránh vẫn dâng sổ con kiến nghị hoàng thượng chèn ép lật đổ các chi nhánh hoàng thất, rất hợp ý hoàng thượng," Yến Tấn Khâu lạnh lùng cười, "Vậy mà vị tỷ tỷ tốt đó của ta lại viết thư bảo ta phối hợp với kiến nghị của La Trọng Tránh, thật buồn cười. Không có vương phủ của ta, thì một quận chúa như tỷ ấy có là cái gì, vậy mà tỷ ấy cứ ngây thơ vì hắn mà ruồng bỏ người thân, cứ cho rằng chỉ cần nam nhân kia đối xử tốt với mình, thì tỷ ấy hi sinh cái gì cũng đáng giá."

Hoa Tịch Uyển thấy trong lời nói của Yến Tấn Khâu có ý mệt mỏi và lạnh nhạt, nàng không khỏi nghĩ, nếu mình là Yến Tấn Khâu, chỉ sợ cũng sẽ không có bao nhiêu tình cảm với người tỷ tỷ như vậy, không sinh lòng oán hận đã là may rồi.

"Chính vì như vậy, mà quận chúa mới bất hòa với phủ chúng ta sao?" Hoa Tịch Uyển nhét hai tay mình vào lòng bàn tay hắn, cười trấn an hắn.

"Trên thế gian này không phải ai làm tổn thương tỷ ấy, tỷ ấy cũng mù quáng tha thứ," Giọng nói của Yến Tấn Khâu vô cùng lạnh nhạt, "Ta không đáp ứng được mong muốn của tỷ ấy, đương nhiên tỷ ấy sẽ sinh lòng oán hận ta." Trên thế gian này không phải.

Hoa Tịch Uyển bất giác khẽ nhíu mày, vị Lâm Bình quận chúa này thật ích kỷ, cũng thật ngu xuẩn.

"Đã như vậy thì chúng ta không phải thẹn với lương tâm," Hoa Tịch Uyển nắm tay Yến Tấn Khâu, "Hôm nay tỷ ấy và chàng đều đã có gia đình của mình, ai có thể chăm lo cho ai cả đời chứ?"

Yến Tấn Khâu cúi đầu cười ra tiếng, trở tay cầm lấy tay nàng, hòa nhã nói: "Ta biết chỉ có nàng là hiểu rõ tâm ý của ta, thế gian này người hiểu ta nhất, chỉ có Tịch Uyển."

Ánh mắt Hoa Tịch Uyển chuyển động, đuôi mày nhiễm ý cười: "Trái tim Tấn Khâu có mắt sao, sao có thể khẳng định ta hiểu được tâm ý của chàng?" Có lẽ do bầu không khí hiện tại quá tốt, hoặc giả là bởi vì cái chết của Lâm Bình quận mã khiến Hoa Tịch Uyển cảm thấy, trên thế gian này không có gì là không thể xảy ra, cuộc đời khổ ngắn, nàng phải sống cho thật tốt.

Yến Tấn Khâu nhìn nàng, ngón trỏ nhẹ nhàng xẹt qua đuôi mày nàng, đột nhiên nở nụ cười.

"Ta nghĩ, nàng sẽ không hỏi câu này…"

47. Chương 47: Sáng Tỏ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Hoa Tịch Uyển thật không ngờ Yến Tấn Khâu lại phản ứng như thế, nàng trừng mắt nhìn, nhất thời không tìm được lời nào thích hợp.

Nàng không lên tiếng, không có nghĩa là Yến Tấn Khâu không nói, hắn thưởng thức ngón tay non mịn của nàng, nói: "Thành thật mà nói, trước đây sau khi Hoàng thượng tứ hôn, ta vui nhiều hơn giận."

Hoa Tịch Uyển nhìn hắn không nói lời nào, chỉ cười cười.

"So với việc Yến Bá Ích cưới một người không có hư danh cũng không có thực quyền như Hầu thị, thì Nghĩa An hầu phủ so với Hầu gia có vẻ cao quý hơn nhiều," Yến Tấn Khâu nói đến đây, hơi cười châm biếm, "Bọn họ luôn cho là người như ta nhất định sẽ phải cưới một tuyệt thế mỹ nhân mới được. Cho nên luôn dõi mắt trông mong làm mối cho chúng ta, không phải là vì cái gì khác, chỉ là muốn ta trở mặt thành thù với Nghĩa An hầu phủ."

Hoa Tịch Uyển rút đôi tay trong tay Yến Tấn Khâu ra, tự tiếu phi tiếu nói: "Thật không ngờ, chàng nghĩ được cũng không ít."

"Chẳng lẽ nàng không nghĩ như vậy?" Yến Tấn Khâu cũng không ngại Hoa Tịch Uyển xem thường, thẳng thắn đi đến bên cạnh nàng, dựa sát vào nàng ngồi xuống, "Ngày chúng ta thành thân, trước khi ta vén khăn voan lên đã hạ một quyết tâm thật lớn, là cho dù nàng có thật sự xấu xí đến khuôn mặt méo mó, ta cũng sẽ đối xử tốt với nàng. Dù sao nếu không phải vì ta, nàng cũng sẽ không bị liên lụy rơi vào cuộc chiến này. Lấy uy vọng của Nghĩa An hầu phủ, nàng cũng có thể tìm được một nam nhân sống yên ổn cả đời, mà không bị gả vào hoàng gia, còn bị người khác chê cười vì dung mạo có vấn đề."

Hoa Tịch Uyển cúi đầu ngắm nhìn viên đá mắt mèo, không nói lời nào, nghiêm túc lắng nghe hắn thật lòng bộc bạch.

"Sau khi vén khăn voan lên nhìn thấy dung mạo nàng, nội tâm ta cũng không được bình tĩnh như biểu hiện bên ngoài," Yến Tấn Khâu vuốt ve tóc nàng, thở dài một hơi nói, "Thế nhưng có đôi khi ta lại nghĩ thà rằng dung mạo nàng bình thường một chút."

"Thật xin lỗi vì ta đã không có gương mặt bình thường." Hoa Tịch Uyển đập vào tay hắn một cái bốp, còn vô cùng ghét bỏ ngồi dịch ra, "Ta đã không ghét bỏ chàng trêu hoa ghẹo nguyệt, chàng còn dám có ý kiến với dung mạo của ta?"

"Không phải ghét bỏ, chẳng qua là cảm thấy lo lắng," Yến Tấn Khâu níu tay nàng lại, "Ta luôn cảm thấy trong lòng không nỡ, loại cảm giác này, nàng có hiểu không?"

Hoa Tịch Uyển quan sát hắn một lúc khá lâu, mới cười híp mắt lắc đầu: "Thật xin lỗi, hình như không hiểu lắm."

Thấy nàng như vậy, gánh nặng trong lòng Yến Tấn Khâu liền được hóa giải, cũng nở nụ cười: "Nếu nàng không hiểu, thì ta sẽ chứng minh cho nàng thấy, đến một ngày nào đó nàng sẽ hiểu được."

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân cố tình đi mạnh của hạ nhân, một lát sau hai người nghe Mộc Thông cầu kiến ở bên ngoài.

"Vào đi," Yến Tấn Khâu và Hoa Tịch Uyển sửa sang lại áo mũ, sau đó ngồi nghiêm túc trên nhuyễn tháp, còn một đống bảo thạch quý báu đã bị ném sang một bên.

"Vương gia, vương phi, tiểu nhân bắt được một tỳ nữ bộ dạng khả nghi trong phủ, không biết nên xử trí như thế nào?" Trong lòng Mộc Thông hiểu rõ, sự việc của Tiểu Vũ là do tỳ nữ bên cạnh vương phi báo cho hắn biết, nếu hắn không nói lại với vương gia và vương phi, vậy thì quá ngu xuẩn rồi.

"Tỳ nữ?" Hoa Tịch Uyển nhíu mày, "Phục vụ ở đâu?"

"Hồi bẩm vương phi, Tiểu Vũ này vốn là tỳ nữ vẩy nước quét nhà ở ngoại thư phòng, thời gian trước mới được an bài hầu hạ ở cổng trong ạ," Mộc Thông cung kính trả lời, "Theo tiểu nhân điều tra, thì Tiểu Vũ này mấy năm trước đã được bán vào phủ, bình thường tính tình khá trung hậu thành thật."

"Thế gian này người có vẻ ngoài đàng hoàng, thì thường là kẻ xấu xa nhất," Yến Tấn Khâu đều đều nói, "Nếu nàng ta không muốn phối hợp, thì các ngươi cứ thẩm vấn, thế nào cũng khai ra vài chuyện thôi."

Hoa Tịch Uyển nâng chén trà lên nhẹ uống một ngụm nhỏ, không chút phản ứng với lời nói của Yến Tấn Khâu.

Mộc Thông liếc nhìn Vương gia và vương phi, trong lòng hiểu rõ, nên khom người lui xuống.

Qua trung thu, khí trời lại dần lạnh xuống, trong phủ Lâm Bình quận chúa vì đã không còn nam chủ nhân, nên ngày một vắng lặng hơn. Hạ nhân phục vụ càng cẩn thận từng li từng tí, e sợ sẽ chọc giận tới quận chúa, vô duyên vô cớ bị ăn gậy.

"Mấy thứ này lại là Hiển vương phủ đưa tới?" Lâm Bình quận chúa tiếp nhận danh mục quà tặng từ tay hạ nhân, phía trên là chữ viết xinh đẹp rõ ràng, không giống chữ viết nam nhân. Trong đầu Lâm Bình quận chúa hiện ra gương mặt quá mức xinh đẹp của Hoa Tịch Uyển, nàng thuận tay bỏ tờ danh sách xuống, lạnh nhạt nói, "Chuẩn bị quà tặng đáp lễ cho Hiển vương phủ thật tốt, nói là ta cám ơn vương phi bọn họ đã quan tâm."

"Quận chúa, sao ngài không..." Ma ma bên cạnh nàng hơi lo lắng, Hiển vương phủ là nhà mẹ đẻ quận chúa, hôm nay quận mã lại mất, quận chúa hà tất phải chống đối với nhà mẹ đẻ như thế?

"Ma ma, bà không cần khuyên nữa," Lâm Bình quận chúa cười khổ nói, "Ta sớm đã không có đường lui rồi, mặc dù những lễ vật này trông khá nặng, nhưng đều là vật dụng của trẻ con, người tặng quà cũng là Hoa thị, lẽ nào bà vẫn chưa rõ sao?"

"Sao Hiển vương gia lại làm như vậy, ngài là bào tỷ tỷ của hắn mà, sao hắn có thể không quan tâm tới người thân duy nhất là ngài được?" Ma ma có chút không cam lòng, "Ngay cả Thuận An bá không phải đệ đệ cùng một mẹ với ngài, ở trước mặt ngài còn cung kính gọi một tiếng tỷ tỷ đấy."

"Nó là cái gì chứ? Bất quá chỉ là con của một thiếp thất mà thôi, " Lâm Bình quận chúa khinh thường nói, "Ngày sau bà đừng nhắc tới nó trước mặt ta nữa, ta có bất hòa với Yến Tấn Khâu hơn nữa thì cũng không có khả năng có tình cảm tỷ đệ với con của một ả thiếp thất."

Ma ma nghe vậy trầm mặc im lặng, nàng cũng biết chuyện của lão vương gia năm đó, cho nên không có cách nào khác khuyên nhủ nữa, chỉ có thể thở dài một hơi.

"Ta vốn cho là Hoa thị chỉ là một nữ nhân có gương mặt xinh đẹp, nhưng bây giờ xem ra, nàng ta thật sự có bản lĩnh," Lâm Bình quận chúa châm chọc nhặt tờ danh sách quà tặng bị mình ném qua một bên, "Người đâu, đem những vật này cất vào nhà kho hết đi." Phủ quận chúa của nàng không thiếu mấy món này.

Hoa thị có tư cách gì mà lại tỏ ra đồng cảm với nàng?

Mưa vẫn đứt quãng rơi xuống, không biết là vì thời tiết hay là do chuyện Lâm Bình quận mã bị ám sát, từ quan viên cho tới dân chúng kinh thành, người người đều cảm thấy bất an, chỉ cần trời vừa chập tối, trên đường chỉ còn người gõ mõ điểm canh và đội tuần tra của vệ úy tự đi tuần, mà không có bóng dáng người nào khác.

Ngay cả quan viên chuẩn bị đi chầu triều vào buổi sáng, cũng mang theo gã sai vặt nhiều gấp đôi lúc trước, xe ngựa thì gia cố thêm một lớp đồng thật dày, màn cửa xe cũng đổi thành cửa kéo.

Không khí hoang mang trong kinh thành khiến Khải Long đế tức đến nổ phổi, đường đường dưới chân thiên tử, xe ngựa ở cách phủ đệ mình không xa lại bị ám sát, loại tội phạm này là muốn gây hấn với vị đế vương là ông, cũng như đã đánh lên mặt ông và thái tử.

Ở kinh thành này ai chẳng biết La Trọng Tránh tuy là tỷ phu của Hiển vương, nhưng lại hết sức bất hòa với Hiển vương, trái lại vô cùng thân cận với thái tử, đêm hắn bị ám sát, tất cả mọi người đều biết hắn vừa từ phủ thái tử đi về.

Khải Long đế đã từng hoài nghi là do Yến Tấn Khâu hạ thủ, nhưng nghĩ đến Yến Tấn Khâu ngày thường say mê thư họa, đã bất hòa với Lâm Bình quận chúa từ lâu, sau khi La Trọng Tránh bị ám sát, hắn vẫn lạnh nhạt với vị tỷ tỷ ruột thịt này như cũ, thái độ thản nhiên như vậy, ngược lại làm cho tiềm thức của Khải Long đế nhanh chóng gạt bỏ hiềm nghi với hắn.

Trái lại uy vọng của Yến Bá Ích ở trên triều không nhỏ, lại là người tâm cơ thâm trầm, vì vậy Khải Long đế có lý do hoài nghi hắn nhiều hơn. Nhất là khi nghe báo là bên cạnh nữ tử phong trần bị giết hại có một mảnh vải trang phục của Yến Bá Ích.

Có lẽ là người khác sẽ cảm thấy chỉ có kẻ ngốc mới lưu lại chứng cứ rõ ràng như vậy để người khác hoài nghi, thế nhưng có thể kẻ quá thông minh sẽ cố ý lưu lại những vật này, khiến người khác gạt bỏ hoài nghi với hắn.

Lấy thủ đoạn của Yến Bá Ích, rất có khả năng sẽ làm ra loại chuyện này.

Vụ án này Khải Long đế không muốn giao cho Yến Bá Ích điều tra, cho nên dứt khoát điều Yến Bá Ích từ Đại lý tự đến Công bộ, mặc cho những người khác cảm thấy nghi ngờ thắc mắc, ông cũng không muốn cho đối phương nắm giữ một chức vụ quan trọng như vậy.

"Vệ úy tự có người nào trẻ tuổi có thể dùng được không?" Khải Long đế tuyên Đại lý tự khanh đến, hỏi về tình hình ở Vệ úy tự.

Đại lý tự khanh nghe vậy, ý nghĩ trong lòng xoay chuyển liên tục, bây giờ được Hoàng thượng nhìn trúng thì chỉ sợ là họa chứ không phải phúc, cho nên ông hơi chần chừ, cuối cùng đề cử thiếu khanh Trương Hậu.

"Trương Hậu?" Khải Long đế nhớ lại một chút, "Chính là người thanh niên lần trước khống chế con ngựa hoảng loạn của quốc cữu gia đó sao?"

"Bệ hạ, đúng là người này." Đại lý tự khanh chắp tay nói, "Người này là một người cương trực, mặc dù có đôi khi hơi ngang ngược, nhưng lại luôn cố hết sức làm tròn phận sự, tận tụy với công việc."

"Ừ, Đại lý tự cần chính là những người như vậy, đã vậy thì để hắn đến đại lý tự điều tra vụ án này đi," Khải Long đế đã nhanh chóng lật lại thông tin về các mối quan hệ của Trương Hậu, xác nhận gia thế người này hầu như không thuộc về phe phái nào, mới nói: "Đến Đại lý tự vẫn để hắn giữ chức thiếu khanh như trước đi."

Tuy đều là ước hiệu thiếu khanh, nhưng danh tiếng của Đại lý tự thiếu khanh nặng hơn Vệ úy tự thiếu khanh rất nhiều, nếu thường ngày mà có thể được thăng chức như vậy, chẳng biết sẽ khiến bao nhiêu người trợn trắng mắt ghen tỵ đây. Nhưng lúc này, lại không ít người có mối quan hệ tốt với Trương Hậu cũng đồng tình cho hắn.

Dù sao nếu cứ làm tốt cái chức Vệ úy tự thiếu khanh của hắn thì còn có thể bình an vui vẻ bảo trụ được chức vị, nhưng bây giờ mặc dù làm Đại lý tự thiếu khanh rồi, đồng thời còn được phụ trách vụ án ám sát của Lâm Bình quận mã, nhưng trên cơ bản đã giống như chấm dứt con đường làm quan, và có thể giữ được cái mạng nhỏ hay không còn chưa nói trước được.

Mấy việc như biến động chức vị trong triều đối với Hoa Tịch Uyển mà nói quá mức xa xôi, sau khi nàng và Yến Tấn Khâu giãi bày với nhau, thì cuộc sống của nàng càng thêm tự tại, thậm chí trong sân còn được dựng một giá vũ khí. Tuy rằng nàng chỉ học chưởng pháp và tiên pháp từ mấy dì ở Lô gia, nhưng cũng không gây trở ngại gì tới việc nàng bày mấy thứ này trong sân.

Theo như cách nói của nàng chính là bày mấy thứ này trong sân để tránh ma quỷ, Yến Tấn Khâu bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là làm cho mấy loại vũ khí này trông uy phong lẫm liệt, để làm hài lòng giai nhân.

Hơn nữa hắn biết Hoa Tịch Uyển cũng không phải người cố tình gây sự, nàng muốn bày mấy thứ này chắc chắn có lý do của nàng.

Người tình trong mắt hóa Tây Thi, đó chính là cách nghĩ tốt đẹp hơn mà nhiều người thường nghĩ về người mình yêu. Trên thực tế, Hoa Tịch Uyển kiên trì muốn dựng một giá vũ khí, dụng ý căn bản không như hắn nghĩ, chẳng qua nàng cảm thấy mỗi lần tập võ trong sân, bày một cái giá như thế này sẽ rất có bầu không khí.

Có điều bình thường khi nàng không tập võ thì có thể để hạ nhân dọn giá vũ khí vào, chỉ khi nàng tập võ mới bày ra, cho nên cũng không kinh thế hãi tục* lắm.

(*Kinh thế hãi tục: việc đi ngược quy tắc, khiến cho cả thế gian phải kinh hãi_Nguồn Leo săn sư tử)

Về phần tại sao bên ngoài lại có tin đồn là Hiển vương phi dùng roi quất Hiển vương thì không ai biết được.

48. Chương 48: Điểm Đáng Ngờ Quan Trọng

Edit:Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Có một loại lời đồn đại khiến người khác không thể tin được.

Chẳng biết lúc nào trong kinh thành đột nhiên nổi lên lời đồn Hiển vương phi chính là sư tử hà đông. Trước lời đồn đại này, có vài quý nữ trước kia yêu thích Hiển vương oán giận vài câu, cũng có vài nam nhân cảm thấy Hiển vương không có uy thế của người làm phu quân, thế nhưng đa số nam nhân cảm thấy, cưới được một mỹ nhân tuyệt thế như vậy về nhà, thì uy thế người phu quân có là cái gì chứ?

Chuyện Lâm Bình quận mã bị ám sát đã trôi qua hơn nửa tháng, trong kinh thành chưa phát sinh thêm sự kiện ám sát nào, rất nhiều người đều thở phào một hơi, bắt đầu tin rằng kẻ ám sát Lâm Bình quận mã chắc là có thù oán gì với hắn, không thì sao lại khiến cho sự tình huyên náo ồn ào đến thế. Ninh thị cúi đầu đi cuối cùng, trong lòng sáng như gương.

Vừa khéo Đại lý tự cũng phán đoán như vậy, cho nên bắt tay vào kiểm tra cách hành xử thường ngày của người nhà La Trọng Tránh, không tra thì không biết, tra rồi mới phát hiện ra vị La quận mã này cũng không phải hiền lành gì, người La gia ở Giang Thành ỷ thế hiếp người, ức hiếp bách tính. Thậm chí trong tư liệu còn cho thấy, mẫu thân La Trọng Tránh.

Ví dụ như tỷ tỷ của vị quận mã gia này vì cướp đoạt một cửa hàng hưng thịnh của nhà khác mà hại vợ cả của ông chủ cửa hàng tức chết. Còn đệ đệ của hắn lại cưỡng ép dân nữ nhà lành làm thị thiếp, đây quả thực là vô pháp vô thiên.

Càng tra ra, Đại lý tự càng cảm thấy, mặc dù nhân phẩm La Trọng Tránh không đáng để lên án lắm, thế nhưng cả nhà của hắn gây thù chuốc oán khắp nơi, rất là liều mạng. Có người nhà nông cạn ngu dốt như vậy, dĩ nhiên cũng là do cưới được quận chúa, thủ đoạn của La Trọng Tránh thật cao tay.

Thậm chí trong tư liệu còn cho thấy, mẫu thân La Trọng Tránh đã từng bày ra tư thế mẹ chồng ở trước mặt Lâm Bình quận chúa, nhưng vị quận chúa này cũng không phải trái hồng mềm dễ bị bắt nạt, sau vài lần hùng hổ chiến đấu thì ở trước mặt quận chúa người La gia liền biết điều đàng hoàng hơn. Chỉ tiếc vị quận chúa này lại mặc kệ cách hành sự của người La gia, làm hại không ít người vô tội bị người La gia giết hại.

La gia làm hại nhiều nhà vợ con ly tán, nếu bắt đầu tra từ góc độ này, thì đúng là khởi đầu tồi tệ. Bất quá, những việc làm này của người La gia đều đã được bẩm báo lên hoàng thượng, về phần xử lý như thế nào, đó chính là chuyện của hoàng thượng.

"Trương thiếu khanh, vụ án này thật đúng là còn nhiều điểm đáng ngờ, phạm vi điều tra rộng, hạ quan thực sự không biết nên bắt tay từ điểm nghi vấn nào." Đại lý tự thừa chỉnh lý xong tư liệu vụ án, trong lòng tràn ngập u sầu, không nói đến những việc làm kia của La gia, chỉ nói đến việc quận mã mắt đi mày

lại cùng một ca cơ, bị Lâm Bình quận chúa phát hiện, cũng là một việc rất khả nghi. Ví dụ như, trong lòng Lâm Bình quận chúa sinh hận nên đã dứt khoát tìm người giết chết tên quận mã gia hoa tâm kia?

Trương Hậu đến Đại lý tự nhận chức gần nửa tháng, vì Hoàng thượng coi trọng việc này nên trên dưới Đại lý tự không có ai cố tình gây khó dễ với người mới đến như hắn. Trải qua nửa tháng tìm tòi, trên cơ bản hắn đã tìm hiểu rõ ràng các mối quan hệ trong Đại lý tự, bắt đầu xử lý công việc càng thuận buồm xuôi gió hơn, hiện tại điều hắn lo lắng nhất chính là vụ án của La quận mã có thể điều tra ra không, bằng không sự nghiệp của hắn có thể sẽ thật sự phải chấm dứt.

Tuy rằng buổi sáng mới bị Hoàng thượng tuyên vào mắng một trận, nhưng tâm lý của hắn vốn như tên hắn nên cũng không bị ảnh hưởng là mấy. Hắn tiếp nhận những bằng chứng đã được sắp xếp lại, nhìn sơ qua một lần rồi giễu cợt nói: "Một La gia nhỏ bé thế này mà tạo nghiệt cũng không ít."

Quan thừa tự thở dài: "Không chỉ như vậy, buổi sáng phủ quận chúa còn phái người tới hỏi về tiến độ vụ án, hạ quan thấy giọng điệu của họ không được tốt lắm."

"Không cần để ý tới bọn họ, chuyên tâm tra án mới là chuyện quan trọng," Trương Hậu thấy xem ra vị Lâm Bình quận chúa không có Hiển vương phủ làm hậu thuẫn, thì cũng chỉ là một quận chúa hữu danh vô thực mà thôi, đại lý tự bọn họ không cần kiêng kỵ nàng ta.

Quan thừa tự nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn, nên cười nói: "Hạ quan nhớ kỹ."

"Mấy thứ này ngày mai ta sẽ trình báo lên Hoàng thượng," Trương Hậu khẽ cau mày, "Gọi người tra qua một chút người ca cơ có quan hệ mập mờ với La Trọng Tránh."

Theo hắn thấy, vị quận mã gia này cũng không phải thứ tốt lành gì, chết đi cho sạch sẽ.

Trong ngự hoa viên hoàng cung, thái tử phi đỡ tay nha hoàn, nghe nha hoàn nhỏ giọng kể mấy chuyện lý thú trong kinh thành, nét mặt cuối cùng cũng lộ ra nụ cười mấy ngày nay không thấy, "Những người này chưa từng gặp qua Hiển vương phi, gì mà sư tử hà đông chứ, bổn cung cảm thấy Hiển vương phi không phải người như vậy."

"Bất quá là lời đồn bậy bạ của mấy kẻ không biết suy nghĩ mà thôi, có mấy người tin là thật chứ." Nha hoàn cười đáp.

Nghe có tiếng người đến, thái tử phi ngẩng đầu lên, chỉ thấy phía trước có nhóm người đang đi đến đây, người đi đầu chính là Hiển vương phi mà các nàng vừa nhắc tới, đi cạnh Hiển vương phi là thế tử phi Từ vương phủ, nàng có chút bất ngờ, tại sao hai người này lại đi cùng nhau?

Nàng nhớ thế tử phi Từ vương phủ là nữ nhi của một danh gia vọng tộc ở phía Nam, là người rất thanh cao, thường ngày rất ít lui tới với các quý nữ trong kinh, nhưng vì nàng chắc chắn sẽ là Từ vương phi tương lai, cho nên các quý nữ trong kinh đều nể mặt nàng. Mặc kệ quan hệ với nàng thế nào, gặp mặt đều phải khách khí mấy câu.

"Thái tử phi điện hạ," Hoa Tịch Uyển cùng thế tử phi Từ vương phủ Ninh thị đi tới trước mặt thái tử phi, ổn định cúi chào.

"Nhị vị mau xin đứng lên," Thái tử phi vươn tay ngăn lại, đồng thời hoàn lễ, nói: "Nhị vị đây là định đến Phúc Thọ cung thỉnh an Thái hậu sao, không bằng cùng đi đi?"

Hoa Tịch Uyển cười gật đầu, kỳ thực nàng đã sớm thấy thái tử phi ở phía trước, bất quá vì có thế tử phi bên cạnh nên mới giả bộ làm như không thấy gì mà thôi. Nàng không thường lui tới với vị thế tử phi này lắm, tính tình vị này cũng không thích nói nhiều, nhưng cũng may là tính cách của nàng cũng điềm tĩnh, cho nên hai người đi chung cũng không cảm thấy nhạt nhẽo lúng túng.

"Mấy ngày gần đây cũng không thường thấy Thịnh quận vương phi." Thái tử phi đi phía trước, Hoa Tịch Uyển cố ý đi sau nàng ta nửa bước.

"Hiện tại đường tẩu mang thai, nên nghỉ ngơi nhiều, ít tiến cung cũng là bình thường, " Hoa Tịch Uyển cười nói, "Mặc dù ta chưa từng mang thai, nhưng nghe nói mấy tháng đầu nhất định phải cẩn thận, không được khinh thường."

"Đúng vậy, sinh con là việc hệ trọng, tuyệt đối không được qua loa," Thái tử phi nghĩ đến bản thân còn chưa có động tĩnh gì, trong lòng ngập tràn khổ sở, nàng và thái tử thành thân cũng đã hai năm, thế nhưng vẫn không có tin vui. Không nói nàng, ngay cả mấy lương đệ phu nhân của thái tử, cũng không có động tĩnh gì, nàng có nóng nảy hơn cũng không được, "Có con là chuyện đáng mừng, nữ nhân xuất giá, không phải chỉ mong đợi việc này sao."

Hoa Tịch Uyển yên lặng, nàng không có cách nào phán xét lời thái tử phi nói là đúng hay sai, chỉ có thể nói ở vị trí của thái tử phi, thì không có con đúng là đau lòng, nếu nàng là thái tử phi cũng không nhất định sẽ rộng lượng được như nàng ta. Không nói hiện tại, ngay cả kiếp trước lúc nào mọi người cũng hô hào là nam nữ bình đẳng, nhưng vẫn có một bộ phận người cho rằng phụ nữ con gái phải kết hôn sinh con mới là đạo lý hiển nhiên, nếu làm không được thì không phải là phụ nữ, không ai thèm lấy chính là kẻ đáng thương. Thậm chí khi bạn đã có được sự thành công, thì vẫn có kẻ hèn mọn hoài nghi bạn dùng thủ đoạn để có được thành công đó.

Thói đời khắc nghiệt, nữ nhân luôn bị chỉ trích nặng nề, cho nên làm nữ nhân thật không dễ. Trên thực tế, việc phủ thái tử không có đứa con nào, nàng hoài nghi là do thân thể thái tử có vấn đề, bằng không phải lấy trình độ ham mê nữ sắc của vị này, làm sao có thể không làm cho một nữ nhân nào mang thai được chứ.

Chỉ tiếc đa phần người đời đều hoài nghi là do nữ nhân không thể sinh, mà không phải là nam nhân có vấn đề. Thái tử phi cười trừ: "Chắc là như thế thật."

Nghĩ vậy, Hoa Tịch Uyển mở lời khuyên nhủ: "Chuyện có con nối dõi còn phải tùy duyên, cưỡng cầu cũng không được."

Thái tử phi cười trừ: "Chắc là như thế thật." Thái tử không phải là Hiển vương, sẽ không thương yêu, cưng chiều nàng. Cho nên nàng không có cách nào rộng rãi như Hoa thị được, chỉ có thể ngậm đắng nuốt

cay. Bây giờ Thịnh quận vương phi có thai, trong lòng mẫu hậu càng lo lắng, thường xuyên bảo thái y kê mấy thang thuốc bổ cho nàng uống, giờ nàng uống thuốc tựa như uống nước, nhưng bất kể uống thuốc bổ gì nàng vẫn chưa có hài tử.

Mẫu hậu bất mãn với nàng, trong lòng nàng hiểu rất rõ, thế nhưng thái y bắt mạch nói thân thể nàng không có bất cứ vấn đề gì, nàng có thể bất mãn với ai đây?

Ninh thị trầm mặc đi cạnh hai người, dường như không chịu chút ảnh hưởng gì vì lời nói của hai người, mặc dù dưới gối nàng ta cũng chỉ có một nữ nhi.

Sau khi ba người được ma ma dẫn vào điện thì vẻ mặt hơi lúng túng, dù sao không ai ngờ rằng sẽ gặp phải mấy chuyện như cung phi khóc lóc trước mặt thái hậu.

Hoa Tịch Uyển nhìn bóng lưng cung phi vội vã lui ra, trong lòng hơi nghi vấn, rõ ràng trong điện có người, vì sao hạ nhân bên cạnh thái hậu lại trực tiếp dẫn các nàng tiến vào, vậy không phải là cố ý làm mọi người xấu hổ sao?

"Chao ôi," Thái hậu nhìn thấy các nàng, trên mặt lập tức mỉm cười rực rỡ, "Đã nói sáng nay sao bầy chim khách lại hót liên tục, thì ra là báo hiệu lão bà ta được gặp ba cô cháu dâu, mau ngồi xuống."

Ba người tiến lên hành lễ với thái hậu rồi mới ngồi xuống ghế, không ai nhắc tới chuyện mấy cung phi kia.

"Mấy ngày nay mưa khá nhiều, tuy rằng hôm nay đã ngừng, nhưng mặt đất vẫn rất trơn trượt, chuyến đi này làm khó các con rồi," Thái hậu nói xong liền sai hạ nhân mang mấy cuộn vải thượng hạng ra phân cho ba người, "Ta vốn định cho người mang đến cho các con, nhưng hôm nay các con đã đến, nên người của ai gia đỡ phải đi một chuyến."

"Hoàng tổ mẫu thật hào phóng, vậy cháu dâu cũng không thể từ chối," Hoa Tịch Uyển cười híp mắt sờ sờ cuộn vải thượng hạng, trong mắt mang theo vẻ vui mừng, "Vải này sờ thật thoải mái, hay là hoàng tổ mẫu cho chúng con vài cuộn nữa đi."

"Ta biết con tham lam nhất mà," Thái hậu bị Hoa Tịch Uyển chọc cười, "Lúc về, con lấy thêm hai cuộn nữa đi, hai con cũng vậy, đều cầm thêm hai cuộn, cũng không thể để một mình nó hưởng lộc."

Thái tử phi và Ninh thị nở nụ cười, Ninh thị thuận thế nịnh bợ vài câu, dỗ thái hậu càng vui vẻ hơn, lại tặng cho các nàng mỗi người một đôi vòng ngọc.

Đợi khi ba người từ biệt, thái hậu cười nói: "Mau về đi thôi, không thì lão bà ta sẽ bị các con dọn sạch."

"Hoàng tổ mẫu lại chọc bọn con, hoàng thượng và hoàng hậu nương nương hiếu thuận với ngài như vậy, có thứ tốt gì mà không dâng cho ngài," Hoa Tịch Uyển chớp mắt nói, "Cho dù cháu dâu có lòng muốn dọn sạch đồ tốt của ngài, cũng không có đủ sức dọn."

"Ba hoa," Thái hậu cười ha hả lại trêu ghẹo Hoa Tịch Uyển vài câu, mới phất tay để ba người cùng rời đi.

Ninh thị cúi đầu đi cuối cùng, trong lòng sáng như gương.

Bên ngoài đồn đại, trong tất cả các cháu dâu, thái hậu thương Hiển vương phi nhất, hôm nay chứng kiến, quả thực không sai.

49. Chương 49: Hầu Thị Sảy Thai

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Ba người đi ra ngoài tẩm cung của Thái hậu, còn chưa đi được xa, đã nghe phía trước truyền đến tiếng vỗ tay, ba người đồng loạt dừng bước, vội vàng lùi sang hai bên mấy bước, cúi đầu đứng yên bên đường.

Khải Long đế ăn mặc trang phục đen huyền, khoác ngoại bào màu đỏ, đầu đội kim quan, đi theo phía sau là một đám cung nữ thái giám, ông bước đi vùn vụt về phía này, xung quanh tất cả các cung nữ thái giám đều quỳ xuống.

Khi đi ngang qua đám người thái tử phi, Khải Long đế nghiêng đầu liếc nhìn ba người, tầm mắt đảo qua Hoa Tịch Uyển đang quy củ hành lễ, thản nhiên nói: "Không cần đa lễ."

Ba người nghe vậy lại phúc thân, rồi lui về phía sau, cách một đoạn mới xoay người vội vã rời đi.

"Hoàng thượng?" Thái giám thấy Hoàng thượng đứng tại chỗ không nhúc nhích, nên nhỏ giọng nhắc nhở một chút, đây chính là bên ngoài tẩm cung Thái hậu, Hoàng thượng cứ nhìn chằm chằm con dâu với cháu dâu như thế, thật không thỏa đáng cho lắm.

"Ừ," Khải Long đế thu hồi tầm mắt, chắp tay ở sau lưng không nói một lời đi về phía tẩm cung Thái hậu, bọn cung nữ, thái giám đi theo sau ông đều thở phào nhẹ nhõm.

Đám người Thái tử phi cũng vậy, dù sao bị Hoàng thượng nhìn chằm chằm như vậy, các nàng cũng rất khó chịu, nếu ngày sau bị đồn đại lung tung gì đó, sẽ rất rắc rối.

Ba người tách ra ở cửa cung, tự ngồi xe ngựa của nhà mình rời đi.

Chờ sau khi lên xe ngựa, Hoa Tịch Uyển mới cau mày suy nghĩ vừa rồi sao Khải Long đế lại cố ý dừng

lại, mấy năm nay tuy Khải Long đế ngày càng kiêu ngạo tự đại, nhưng đầu óc cũng còn giống người bình thường, không biết tại sao hôm nay ông lại làm ra loại hành vi này?

Là cố ý hay do nhất thời thất thần?

Chẳng biết xe ngựa đi được bao lâu, thì Hoa Tịch Uyển nghe hạ nhân bên ngoài báo đã về đến Vương phủ, nàng sửa sang lại y phục rồi vịn tay Bạch Hạ xuống xe ngựa, đang chuẩn bị ngồi lên nhuyễn kiệu vào nội viện, chợt thấy một vị ma ma vội vã đi đến, nhìn thấy nàng thì quỳ gối xuống nói: "Vương phi, Thịnh quận vương phủ truyền đến tin tức, đứa bé của Thịnh quận vương phi đã mất."

"Ngươi nói cái gì?" Hoa Tịch Uyển hơi biến sắc, nàng biết Hầu thị rất coi trọng đứa bé trong bụng, làm sao lại đột nhiên sẩy thai?

Nàng suy nghĩ một chút, nói với Bạch Hạ: "Đi vào thay quần áo khác, chúng ta đến phủ Thịnh quận vương." Trang phục nàng đang mặc vô cùng lộng lẫy rườm rà, nếu mặc đi thăm Hầu thị sẽ không thích hợp.

Chọn một trang phục đơn giản, rồi đổi cây trâm bảo thạch thành bộ trang sức ngọc thạch, Hoa Tịch Uyển mang theo các loại thuốc bổ, ngồi xe ngựa đến phủ Thịnh quận vương.

Khi Hoa Tịch Uyển đến phủ Thịnh quận vương thì thái tử phi cũng đã tới cửa chính, hai người chào hỏi nhau, quan sát thấy trên người đối phương cũng mặc trang phục trắng thuần, trong lòng cả hai đều hiểu rõ, đều bày ra dáng vẻ nghiêm trang bước vào cửa lớn phủ Thịnh quận vương.

Sắc mặt Hầu thị hết sức xấu, gương mặt tái nhợt, ngay cả thần sắc cũng có chút uể oải, bất quá khi thấy Hoa Tịch Uyển và thái tử phi xuất hiện, nàng vẫn cố gắng đứng dậy hành lễ, nhưng bị thái tử phi mạnh mẽ đè lại mới thôi.

Hoa Tịch Uyển thấy tuy rằng Hầu thị nói chuyện rất khéo, thế nhưng nỗi đau buồn trong đáy mắt không sao che giấu được, vì vậy nói: "Đường tẩu hãy mở rộng trái tim, nghĩ lạc quan lên, người còn trẻ, sau này còn có cơ hội mà."

"Chắc là đứa bé này không có duyên với ta, " Hầu thị muốn cố gắng cười thật tươi, thế nhưng cố gắng hồi lâu vẫn không thể gượng cười được, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là từ bỏ, nói: "Nó chỉ mới nằm trong bụng ta hơn hai tháng, vậy mà lại vô thanh vô tức mất đi, trong lòng ta rất khó chịu."

Tâm tình Hoa Tịch Uyển vô cùng phức tạp, nhìn thấy Hầu thị từ trước giờ vốn luôn đoan trang nhã nhặn mà nay lại có bộ dạng này, nàng biết trong lòng nàng ta nhất định rất khổ sở, chỉ là trước mặt nhiều người nên cố kiên cường chống đỡ mà thôi, nghĩ vậy, nàng không thể làm gì khác hơn là thật tình khuyên nhủ, "Biết đâu qua một thời gian ngắn nữa, đứa bé lại trở về với người thôi."

Lời nói này rất không thực tế, mặc dù trong lòng Hầu thị không tin tưởng, nhưng lại vì vậy mà có chút hy vọng, nàng kinh ngạc nhìn Hoa Tịch Uyển: "Muội nói là thật sao?"

“Dĩ nhiên, có một mẫu thân tốt như tẩu, đứa trẻ kia tất nhiên không muốn rời đi,” Hoa Tịch Uyển vỗ vỗ tay Hầu thị mới phát hiện tay nàng lạnh băng, “Cho dù có chuyện gì, tẩu cũng phải tự chăm sóc bản thân cho tốt, không thì sau này người thua thiệt vẫn là mình.”

Nói xong, nàng nhét tay Hầu thị tay vào trong chăn: “Hãy cố gắng lạc quan, nghĩ thoáng, nếu chuyện gì cũng giữ trong lòng, bản thân sẽ không có cách nào vượt qua được.”

Có lẽ bởi vì động tác này của Hoa Tịch Uyển quá tự nhiên, nên Hầu thị không thấy nàng có nửa điểm giả dối, trong lòng hơi ấm áp nói: “Ta biết, đa tạ đường đệ muội quan tâm.”

“Đều là người một nhà, khách khí chuyện này để làm gì,” Hoa Tịch Uyển thấy có nha hoàn bưng thuốc đến, nên đưa tay tiếp nhận chén thuốc trong tay nha hoàn, thử độ ấm của thuốc, thấy thuốc vừa vặn không lạnh không nóng mới định đút cho Hầu thị uống.

Hiển nhiên Hầu thị khước từ, Hoa Tịch Uyển cũng không kiên trì, cầm chén đưa cho Hầu thị, đợi sau khi nàng ta tự uống xong, mới cầm chén không đưa cho nha hoàn bên cạnh: “Đường tẩu là một người có phúc, nghỉ ngơi thật tốt, đừng nghĩ nhiều.”

Hầu thị nghĩ đến Yến Bá Ích lúc này còn chưa hồi phủ, lại nghĩ tới đứa con không có duyên với mình, thấy nét mặt thật lòng lo lắng của Hoa Tịch Uyển, trong lòng ngổn ngang cảm xúc nói: “Cảm ơn.”

Hoa Tịch Uyển thấy nàng ta như vậy, cũng mỉm cười: “Vậy mới phải, là nữ nhân, nhất định phải biết tự đối xử tốt với bản thân, nếu không chẳng phải đã phụ công ơn nuôi dưỡng của phụ mẫu sao?”

Nghe thế, thái tử phi ngồi bên cạnh cũng ngây người, lập tức cười khổ, Hiển vương phi có thể nói ra những lời này là bởi vì nàng ta là nữ nhi được Nghĩa An hầu phủ thật tâm yêu thương sủng ái. Mà nàng, từ nhỏ đã được bồi dưỡng theo tiêu chuẩn của thái tử phi, từ khi nàng sinh ra thì đã không phải là nữ nhi trong nhà, mà là thái tử phi tương lai.

Sau khi Hoa Tịch Uyển hết lòng khuyên vài câu, thì liếc mắt quan sát trong phòng, tầm mắt lập tức dừng lại trên một chậu ngọc thạch.

Chậu hoa ngọc thạch này dùng để trang trí thì rất đẹp, chỉ là dây nho quấn trên đó lại có vấn đề. Nàng điều chỉnh biểu cảm trên mặt cho tốt, nói: “Chậu hoa trang trí này của đường tẩu thật đẹp, hình như quả nho trên đó được làm từ dạ minh châu thì phải?”

Hầu thị nghe thấy hai chữ “quả nho”, cười khổ nói: “Vốn là vật cát tường thái tử phi tặng ta, vậy mà giờ đã phụ tâm ý thái tử phi rồi.”

Cây nho là biểu tượng cho nhiều con cháu, lễ vật này là một món rất tốt để tặng cho người có thai như Hầu thị, chỉ là thái tử phi lại cố ý tặng vật trang trí được làm từ dạ minh châu, mà màu sắc của dạ minh châu làm ra cây nho này không đúng lắm.

"Ngươi nói gì vậy, đó bất quá chỉ là chuyện nhỏ thôi," Thái tử phi bình thản nói, "Có thể làm ngươi vui, đã là công dụng lớn của nó."

Hoa Tịch Uyển nhìn cử chỉ khéo léo của thái tử phi, trong lòng hiện lên một ý nghĩ, thái tử phi thật sự không biết việc đặt dạ minh châu ở trong phòng rất bất lợi với phụ nữ có thai sao?

Trấn an Hầu thị xong, Hoa Tịch Uyển và thái tử phi đồng loạt cáo từ. Sau khi nàng bước ra khỏi cửa lớn Thịnh quận vương phủ, liền thở dài một hơi, cái quận vương phủ này tuy rằng trên dưới đều quy củ, nhưng mang một cảm giác nặng nề không nói nên lời.

"Cung tiễn thái tử phi," Hoa Tịch Uyển nhìn thái tử phi ngồi lên xe ngựa, chờ đội nghi trượng của thái tử phi rời đi, nàng mới xoay người lên xe ngựa, vừa đạp một chân lên ghế đẩu, thì thấy một chiếc xe ngựa có kí hiệu của phủ Thịnh quận vương vội vàng chạy tới.

Trong lúc nàng đang ngây người, thì có người trên xe ngựa nhảy xuống, chính là Thịnh quận vương Yến Bá Ích.

"Hiển vương phi," Dường như Yến Bá Ích cũng không ngờ sẽ gặp phải Hoa Tịch Uyển trong trường hợp này, khách khí hành lễ nói, "Tại hạ còn có việc, xin lỗi không tiếp được."

"Đường bá đi thong thả," Hoa Tịch Uyển nghiêng mình đáp lễ, thấy Yến Bá Ích sải bước vào quận vương phủ, bản thân nàng cũng lên xe ngựa.

Người này thật biết điều, chuyện Hầu thị sinh non chị em dâu các nàng đều biết được, người làm trượng phu như Yến Bá Ích đến giờ mới chạy về.

Có lẽ ở thời đại này, nam nhân lấy sự nghiệp làm trọng mới là người có chủ kiến, loại tư tưởng như nàng thì là không có chủ kiến.

Sau khi nàng về đến vương phủ, Yến Tấn Khâu đã trở về, thấy nàng từ bên ngoài đi vào liền ân cần hỏi han: "Sao giờ nàng mới về, đã dùng cơm trưa chưa?" Thấy nàng lắc đầu, hắn bảo người đến nhà bếp chuẩn bị thức ăn, "Đã xảy ra chuyện gì, sao sắc mặt lại khó coi vậy?"

Hoa Tịch Uyển lắc đầu: "Thịnh quận vương phi sảy thai, nên ta đến quận vương phủ thăm một hồi."

Yến Tấn Khâu rũ mắt xuống rót cho Hoa Tịch Uyển một chén trà thấm giọng: "Đường tẩu không sao chứ?"

"Nhìn tinh thần không tốt lắm," Hoa Tịch Uyển nhận chén trà uống một ngụm, "Lúc nãy thái tử phi cũng đến, Thịnh quận vương phi lại là một người đoan trang, cho nên cũng khách khí không nói gì nhiều."

Yến Tấn Khâu cười cười: "Lần này thái tử phi thật nhiệt tình."

Hoa Tịch Uyển nghe thế, lại cau mày nghĩ tới chậu hoa giả làm từ dạ minh châu kia.

50. Chương 50: Hoài Nghi

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Nhìn thấy Hoa Tịch Uyển nhíu mày, Yến Tấn Khâu ân cần hỏi, "Sao lại nhíu mày?"

"Không có gì, chỉ là đã nhìn thấy một vật trang trí rất kì lạ trong phủ Thịnh quận vương," Cái cây nho trang trí kia là đồ đặt trong phòng Hầu thị, nên Hoa Tịch Uyển không tiện nói nhiều với Yến Tấn Khâu, "Cũng không biết thái tử phi nghĩ thế nào lại tặng cho Thịnh quận vương phi món đồ làm từ chất liệu như vậy."

Nàng không biết rốt cuộc thái tử phi có biết để dạ minh châu ở gần người không tốt cho sức khỏe hay không, nhất là với nữ nhân đang mang thai. Bản thân thái tử phi rất muốn có đứa bé, thế nhưng đứng trước quyền thế, đứa bé của người khác sẽ không còn quan trọng nữa.

Thịnh quận vương và thái tử vốn đã không hợp nhau, lại thêm bên ngoài còn có nhiều người nói Thịnh quận vương có khả năng trị quốc hơn thái tử, nếu lại để Thịnh quận vương có trưởng tử trước, chỉ sợ từ đế hậu cho tới thái tử phi đều sẽ đứng ngồi không yên.

Nghĩ vậy, Hoa Tịch Uyển xoa xoa thái dương, thảo nào thái tử phi lại đến phủ Thịnh quận vương nhanh như vậy, thì ra là để xác nhận chuyện Hầu thị sảy thai là thật hay giả, quả thực khiến người ta đau lòng.

"Nếu cơ thể không thoải mái, thì nàng hãy dùng cơm rồi đi nghỉ ngơi cho khỏe," Yến Tấn Khâu thấy sắc mặt Hoa Tịch Uyển càng lúc càng khó coi, vẻ mặt càng lo lắng nói, "Biết trước sẽ không cho nàng xen vào những chuyện thế này."

Rõ ràng là một câu nói rất bình thường, vào tai Hoa Tịch Uyển lại làm cho nàng giật mình trong lòng: "Hình như vương gia còn có chuyện gì không nói cho ta biết."

Yến Tấn Khâu thở dài: "Người quá thông minh sẽ mệt óc," Hắn đi tới bên cạnh Hoa Tịch Uyển đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy nàng từ phía sau, "Trước đó vài ngày khi ta nói chuyện với thái tử có nhắc tới dạ minh châu, ta thuận miệng nói với hắn một câu, dạ minh châu đặt ở trong phòng ngủ không tốt cho sức khỏe."

Hoa Tịch Uyển chợt quay đầu lại nhìn Yến Tấn Khâu, ngay khi Yến Tấn Khâu cho là nàng sẽ trách cứ hắn thì nàng lại đột nhiên nở nụ cười, "Sau này khi Tấn Khâu nói chuyện phải cẩn thận một chút, tránh cho bị

người có dã tâm lợi dụng."

"Nương tử nói phải, vi phu nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng," Yến Tấn Khâu mỉm cười sau đó ở bên tai nàng trộm hương một chút, rồi nói, "Sau này muốn biết chuyện gì cứ hỏi ta, chỉ cần ta biết thì nhất định sẽ không giấu một lời."

Hoa Tịch Uyển nhìn một bên mặt hoàn hảo của hắn, đưa tay nhẹ nhàng phủ lên lưng hắn: "Tấn Khâu luôn có cách khiến ta bất ngờ."

"Không phải ta muốn làm nàng bất ngờ, chỉ là nàng không tin ta mà thôi," Hình như Yến Tấn Khâu đã thay đổi cách thức chung sống với Hoa Tịch Uyển, cởi bỏ mặt nạ ra, trở nên thẳng thắn hơn rất nhiều, "Ta biết có một số việc nàng không thích, nhưng ở trong hoàng gia này, thì ngày sau con của chúng ta phải sống trong một triều đại suy tàn, bề ngoài vẫn là người hoàng thất danh giá, nhưng thực tế thì bất kì một thế gia nào trong kinh cũng hơn hẳn chúng nó."

Ở kinh thành có rất nhiều hoàng thất xuống dốc, một phần là vì ủng hộ các vương gia, quận vương tranh ngôi vị hoàng đế nhưng thất bại; một phần là vì không có năng lực gì khiến gia cảnh ngày càng sa sút; nhưng nhiều nhất là đời sau của những vương gia thất bại trong cuộc chiến hoàng vị hoặc không được hoàng đế yêu thương, số phận của họ được quyết định ngay từ thuở lọt lòng, trừ khi là kỳ tài trăm năm hiếm gặp trung thành với hoàng đế, nếu không thì cũng chỉ có thể sống trong uất ức cả đời mà thôi.

Hôm nay nhìn Hiển quận vương phủ có vẻ như thanh danh hiển hách, nhưng trên thực tế cũng sẽ có ngày chao đảo lung lay, nếu dưới gối hoàng đế có nhiều hoàng tử, nếu con nối dõi của thái tử sung túc, thì căn bản những hoàng chất như Yến Tấn Khâu cũng không đáng bận tâm.

Hiện tại trên triều có rất nhiều người ủng hộ Thịnh quận vương, cũng không còn lựa chọn nào khác, bởi vì không ai dám cam đoan một thái tử hoang đường như vậy sẽ không khiến toàn bộ triều Đại Chiêu này bị hủy hoại đến rối tung rối mù. Nếu con cháu nối dõi của thái tử và hoàng thượng đều đơn bạc, thì đương nhiên sau này chỉ có một con đường để lựa chọn, đó chính là chọn một tôn thất làm huyết mạch kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Mà tôn thất mang cùng huyết thống với tiên đế chỉ có hai chi là Thịnh quận vương và Hiển vương, vì vậy trong nội tâm nhiều người nghĩ rằng vì thái tử không có ý chí phấn đấu không có năng lực, nên chỉ có thể theo bản năng khách khí tôn trọng với hai vị này nhiều hơn.

"Ý của chàng ta hiểu…" Hoa Tịch Uyển đã hiểu rõ vì sao Yến Tấn Khâu dự định trong vòng hai năm tới sẽ không sinh con, một là bởi vì nàng quả thực còn quá nhỏ không thích hợp để mang thai, hai là bởi vì đế hậu tuyệt đối không muốn nhìn thấy Hiển vương có trưởng tử trước thái tử. Chuyện xảy ra với phủ Thịnh quận vương chính là ví dụ minh hoạ rõ ràng nhất cho việc này.

Có một số việc Hoa Tịch Uyển có thể đoán được, tựa như những chuyện trong hậu viện tuy rằng nàng có thể quản lý, thế nhưng sau khi phát hiện có vài thái giám nha hoàn vô thanh vô tức biến mất khỏi viện, nàng cũng chỉ gọi Mộc Thông tới hỏi han mấy câu rồi không quan tâm nhiều nữa.

Nàng chưa bao giờ hỏi những người mất tích đó đã ở đâu, Yến Tấn Khâu cũng không hỏi nàng tại sao phải luyện tập võ nghệ của nhà ngoại tổ mẫu, kỳ thực suy nghĩ kỹ lại, thì hai người bọn họ cũng có rất nhiều chỗ tương đồng, chỉ là bấy lâu nay nàng cứ mắt nhắm mắt mở, mà Yến Tấn Khâu thì thật sự rất nham hiểm độc ác.

Tin Thịnh quận vương phi sảy thai rất nhanh đã truyền khắp kinh thành, có người cảm thấy thương xót, có người cảm thấy chuyện này chả liên quan gì tới mình, cũng có người cảm thấy trong chuyện này có nhiều nghi hoặc, thế nhưng không người nào dám hỏi nhiều cả.

Hầu thị tức giận một thời gian ngắn, thậm chí còn đập chậu cây trang trí của thái tử phi tặng.

Ngày đó khi Hoa Tịch Uyển hỏi về món đồ trang trí này thì vẻ mặt không thích hợp lắm, trong lòng nàng nhớ rất rõ việc này, hiện tại đã tìm hiểu ra dạ minh châu rất không tốt cho sức khỏe thai phụ, thậm chí dễ gây sảy thai.

Thời gian trước nàng ngủ không được tốt lắm, nàng cứ tưởng là do mang thai nên không suy nghĩ nhiều, bây giờ nghĩ lại, nhất định là do ảnh hưởng của dạ minh châu rồi.

Trên thực tế tác hại của dạ minh châu cũng không lớn như vậy, việc Hầu thị sảy thai hơn phân nửa vấn đề đều là do nàng ta, ví dụ như sau khi mang thai nàng ta vẫn quản gia, rồi vì quá mức lưu tâm đến đứa bé trong bụng nên luôn khẩn trương, dưới áp lực lớn như vậy vốn rất không tốt cho thai nhi, cuối cùng dẫn đến sảy thai.

Thế nhưng có một số người sau khi gặp bất hạnh, luôn hy vọng tìm được một lý do để phát tiết tâm trạng, mà phu thê thái tử và thái tử phi chính là đối tượng bị Hầu thị chọn để trút giận.

Nếu không phải hai người kia không ngầm mưu hại nàng, thì trưởng tử của nàng sẽ dần dần thành hình, sau đó thuận lợi sinh ra, trở thành một thế tử khiến nàng kiêu ngạo.

Thế nhưng hết thảy đều đã biến thành bọt nước, nàng hận, hận không thể móc mắt moi tim phu thê thái tử, thế nhưng nàng vẫn nhớ mình là quận vương phi, không được làm việc quá xúc động, tất cả còn cần phải tính toán kỹ lưỡng hơn.

Sau khi biết việc này, Yến Bá Ích cũng trầm lặng, nghe xong toàn bộ quá trình Hầu thị phát hiện vật trang trí không thích hợp, hắn mặt không đổi sắc nhếch mày hỏi, “Nàng nói là Hiển vương phi?”

Hầu thị gật đầu.

Yến Bá Ích thở dài, nói thật, hắn thà rằng đối phó với những thủ đoạn của thái tử và thái tử phi, cũng không muốn dính dáng gì tới phu thê Hiển vương này, hai người này thật sự là cao thủ diễn trò, không ai có thể biết được trong lòng hắn đến tột cùng là nghĩ những gì. Đối phó với người như vậy thật không biết bước kế tiếp phải phản công như thế nào.

Chẳng hạn như lần này, người ám chỉ cây nho trang trí có vấn đề là Hoa thị, thế nhưng nàng cũng không nói rõ điều gì, chỉ để tự bọn họ hoài nghi rồi phát hiện. Sau khi lôi kéo thù hận cho thủ phạm, trên tay nàng vẫn không dính chút bụi bặm, lại tiêu sái rời đi, để đương sự tiếp tục vướng mắc.

Lại ví dụ như hiện tại, hắn rất hoài nghi Hoa Tịch Uyển thật sự biết dạ minh châu ảnh hưởng không tốt, rồi lại giả vờ lơ đãng ám chỉ nói ra sự thật, để phủ bọn họ bất hoà với phủ thái tử.

Chỉ là sau khi nghe Hầu thị giải thích xong, Yến Bá Ích lại cảm thấy việc này không có khả năng cao, cả phủ Thịnh quận vương họ cũng không có ai biết dạ minh châu đặt ở phòng ngủ sẽ ảnh hưởng không tốt cho phụ nữ có thai, Hoa Tịch Uyển từ đâu biết được điều đó chứ?

51. Chương 51: Thái Tử Bị Hãm Hại

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Hiện tại Hầu thị hận thái tử và thái tử phi thấu xương, thế nhưng sau một tháng ở nhà tĩnh dưỡng, thì khi gặp lại thái tử phi nàng vẫn là một Thịnh quận vương phi dịu dàng hiền huệ. Tuy rằng sắc mặt nàng có hơi tái nhợt, nhưng vẫn mang dáng vẻ nói cười rạng rỡ, khiến không ai cảm thấy nàng vẫn chìm đắm trong cơn đau buồn khổ sở lúc trước.

Lễ Trùng Cửu là một ngày lễ lớn, Khải Long đế vì để tỏ rõ tấm lòng nhân hiếu của mình nên đã đặc biệt cùng hoàng hậu đích thân đi đến một đạo quán ở Kinh Giao cầu phúc cho thái hậu, trong đội ngũ đi cùng còn có con cháu của bộ tộc Yến thị, dù sao cầu phúc cho thái hậu cũng là bổn phận của đám con cháu bọn họ.

Khi đến Tam Thanh quan, tất cả nữ quyến dựa theo thân phận cao thấp mà lần lượt xuống xe, Hoa Tịch Uyển là vương phi cho nên đi cùng đoàn với các vương phi khác, nàng xuống xe không lâu thì thấy Hầu thị đang nói chuyện cùng một nhóm nữ quyến khác.

Gần một tháng không gặp, thoạt nhìn Hầu thị hơi gầy gò hơn trước, thế nhưng đôi mắt vẫn rất có thần, con ngươi đen lay láy.

Điều này làm cho nàng không tự chủ được nhớ tới lời đồn đại nàng nghe được vài ngày trước, rằng Hầu thị bị thương tổn bên trong, sau này nếu muốn mang thai là chuyện vô cùng khó khăn. Lời đồn này không có bằng chứng, nhưng nếu đó là sự thật thì đối với Hầu thị mà nói không nghi ngờ gì chính là tai ương ngập đầu.

Thân là chính thê lại không thể có thai, như vậy nàng ta chỉ có hai lựa chọn, một là nhận một đứa trẻ trong tộc làm con thừa tự, thế nhưng điều này nhất định phải có sự đồng ý của hoàng đế và trượng phu

của nàng ta, hai là để cho thị thiếp mang thai một đứa bé, sau đó bỏ mẹ giữ con, coi đứa bé như con của mình mà nuôi lớn.

Thế nhưng thế gian này không có bức tường nào gió không lọt qua được, ai có thể bảo đảm chắc chắn rằng đứa bé này sau khi lớn lên sẽ không biết mẫu thân ruột thịt của mình đã bị dưỡng mẫu hại chết? Coi như đứa bé thật sự không biết việc này, thế nhưng có nữ nhân nào lại không muốn có đứa con của chính mình, chứ không phải nuôi con của chồng mình với nữ nhân khác?

Nghĩ vậy, Hoa Tịch Uyển cau mày, không nhìn Hầu thị nữa, mà xoay người đi tới chỗ thế tử phi Từ vương phủ, với nàng mà nói, đi chung với một người trung lập như thế tử phi Từ vương phủ sẽ thoải mái hơn.

Dường như Ninh thị cũng biết dụng ý của Hoa Tịch Uyển, nhưng nàng ta vẫn không cự tuyệt Hoa Tịch Uyển, ngược lại còn thân thiết nói: "Xem ra tinh thần của vương phi rất tốt."

"Vậy hả?" Hoa Tịch Uyển sờ sờ gò má mình, khẽ cười nói: "Có lẽ là bởi vì cả ngày chỉ ăn uống vui chơi, sống quá nhàn nhã nên vậy?"

Ninh thị thấy dáng vẻ này của nàng cũng cười theo, trong lòng thấy hơi hâm mộ. Nàng tuy là thế tử phi Từ vương phủ, thế nhưng phía trên còn có một mẹ chồng uy nghiêm, dưới gối mình lại không có đứa con trai nào, ở trong phủ phải cẩn thận đủ điều, không dám để lộ nửa điểm sơ suất, sống an nhàn như Hiển vương phi là điều nàng nghĩ cũng không dám nghĩ.

"Có thể ăn ngon ngủ tốt, chính là có phúc khí," Ninh thị quay đầu lại, liếc nhìn Hầu thị cách đó không xa giọng điệu thương xót nói, "Nếu chuyện này cũng không làm được, thì thật đúng là gian khổ."

Biết nàng ta thông cảm với Hầu thị, Hoa Tịch Uyển thở dài một tiếng: "Làm nữ nhân luôn không dễ dàng."

Ninh thị nghe vậy cười nói: "Sao cô lại nói lời này, hôm nay trong kinh thành ai chẳng biết Hiển vương đối với cô thâm tình như biển, ôn nhu săn sóc, trong phủ không có một thị thiếp thông phòng nào, nếu ngay cả cô cũng cảm thấy làm nữ nhân không dễ, thì những người như bọn tôi biết làm sao đây?"

Hoa Tịch Uyển cười cười, từ chối cho ý kiến nói: "Có lẽ là vậy."

Kỳ thực trong lòng Ninh thị cũng hiểu rõ, có thể phu thê Hiển vương cũng chẳng ân ái như lời đồn bên ngoài. Huống chi cho dù thật sự là như vậy thì sao chứ? Trên đời này, có vô số nữ nhân hết lòng yêu thương phu quân mình nhưng có mấy người được thế nhân khen ngợi? Còn nam nhân thì chỉ cần chung tình bằng một nửa nữ nhân thôi đã trở thành chuyện lạ trên đời.

Một nữ nhân được nam nhân tán thưởng thì phải là người hiền lành rộng lượng hoặc là người hết lòng lo nghĩ cho nam nhân, thói đời thật bất công, sao làm nữ nhân lại khó khăn đến thế?

Nghĩ vậy, nụ cười trên mặt Ninh thị nhạt đi nhiều, hơi buồn bã nói: "Cô nói đúng, làm nữ nhân thật không

dễ."

Hoa Tịch Uyển hơi bất ngờ liếc nhìn Ninh thị, trong ấn tượng của nàng Ninh thị luôn là một người dịu dàng điềm tĩnh, một nữ nhân có thể nói ra những lời này thì tính tình sẽ không như vậy mới phải.

"Có mấy lời tôi cũng không ngại nói với cô," Ninh thị thấy nàng nhìn mình nên cười nói, "Tôi và cô đều là tục nhân, trong lòng chúng ta biết là làm nữ nhân không dễ nhưng cũng không có cách nào thay đổi được, điểm khác biệt so với những người khác bất quá chỉ là chúng ta là con sâu rượu tỉnh táo mà thôi."

Trong lòng Hoa Tịch Uyển chấn động, một lúc sau mới nói: "Đúng vậy, có khác gì những người khác đâu?" Nàng xuyên qua đã hơn mười năm, ngoại trừ việc có nhiều hơn người khác một đời ký ức, thì có khác gì với những quý nữ thế gia nơi này chứ? Cẩm y ngọc thực, mỹ tỳ vây quanh, thủ đoạn mưu kế, không thua ai điều gì. Đáng tiếc, nàng sống lại một đời, còn không thông suốt bằng một nữ nhân chưa được hai mươi tuổi như Ninh thị.

"Một ngày nào đó sẽ tốt hơn thôi," Hoa Tịch Uyển thoải mái cười, "Cho dù không phải hiện tại, nhưng thế gian này không có gì là vĩnh hằng không đổi cả."

Tán gẫu một mạch đến Tam Thanh quan, nam nữ tách ra vào trong cầu phúc, nam đi phía trước, nữ ở phía sau.

Nghi lễ thờ phụng của đạo gia rất được chú trọng, không phải chỉ quỳ vài cái là xong, Hoa Tịch Uyển và những người khác đều nghiêm túc thực hiện toàn bộ nghi lễ, sau đó đạo sĩ mang ra một khay túi hương, tên gọi hoa mỹ là túi quang phúc, nói là có thể trừ tà và mang đến may mắn cho người khác.

Tuy Hoa Tịch Uyển không tin những việc này lắm, nhưng vẫn để Bạch Hạ thu nhận túi hương, sau đó nghe một vị lão đạo sĩ tóc đen giảng đạo. Nàng nghe cả buổi trời, mặc dù cảm thấy hơi bịp bợm, nhưng thấy một số câu cũng hơi có đạo lý.

Vì để tránh cho bản thân ngủ gà ngủ gật, Hoa Tịch Uyển uống vài hớp trà để tinh thần tỉnh táo, đợi đến khi thái giám vào thông báo phải lên đường trở về nội thành thì nàng mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra nàng đúng là không có duyên với đạo giáo rồi.

Tam Thanh quan rất lớn, có chút mùi vị của đạo quán được hoàng gia ngự dụng, từng ngọn cây cọng cỏ bên trong tuy rằng không quá xa hoa, thế nhưng lại mang theo khí thế đạo gia trang nghiêm xuất trần, Hoa Tịch Uyển nhìn ngắm phong cảnh dọc đường đi, cũng hiểu được phần nào.

Sau khi ra cửa, Hoa Tịch Uyển vẫn tiếp tục đi cùng với Ninh thị, bởi vì xung quanh đều có người nên hai người bọn họ cũng không nói nhiều như lúc đến nữa, chỉ nói về mấy việc như son phấn của cửa hàng nào tốt, tay nghề làm trâm cài chỗ nào đẹp.

Ngay khi các nữ quyến sắp bước ra khỏi cửa chính thì đột nhiên nghe được một tiếng thét chói tai từ phòng bên cạnh truyền đến, tất cả nữ quyến đều hoảng sợ dừng bước.

"Có chuyện gì vậy?" Hoàng hậu đi ở phía trước sắc mặt khó coi nhìn cung nữ đang sợ hãi đến xanh mặt kia, "Ở nơi thánh địa tu hành, các ngươi lại bày ra dáng vẻ hốt hoảng như vậy, còn ra thể thống gì nữa?!"

Cung nữ kia "bịch" một tiếng quỳ gối trước mặt hoàng hậu, cả người không ngừng run rẩy, một câu nói cũng không thốt lên được.

Bọn hộ vệ thấy tình hình không ổn, nên tất cả đều rút binh khí ra xông vào phòng, kết quả bọn họ bị cảnh tượng bên trong làm cho kinh sợ đến mức hận không thể tự móc mắt mình.

Tên đội trưởng dẫn đầu xông vào vô cùng tuyệt vọng, bởi vì bọn họ có khả năng rất lớn sẽ bị giết người diệt khẩu, hắn nhìn những huynh đệ đồng cam cộng khổ với mình nhiều năm ở phía sau, dứt khoát cắn răng xoay người đi về phía hoàng hậu, dùng một âm lượng không quá cao nhưng đủ để các nữ quyến hoàng thất khác nghe được, nói: "Khởi bẩm hoàng hậu nương nương, mạt tướng cùng những hộ vệ khác phát hiện, thái tử cùng… cùng Lệ mỹ nhân bất tỉnh trên giường."

Thay vì chờ hoàng hậu diệt khẩu, chi bằng bọn họ đem sự tình nói toạc ra, hôm nay ở đây có nhiều nữ quyến hoàng thất có mặt như vậy, coi như hoàng hậu bất mãn trong lòng, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. Một mình hắn chết thì không có gì hối tiếc, nhưng hôm nay có nhiều huynh đệ ở đây như vậy, mọi người đều là những nam nhân có mẹ già con nhỏ, không thể bị chôn chung với tên thái tử ngu ngốc này được.

Thái tử và nữ nhân của hoàng thượng cùng nhau bất tỉnh trên giường? Nơi này là thánh địa đạo giáo, hôm nay lại là ngày hoàng thượng đặc biệt đi cầu phúc cho thái hậu nương nương, nhưng thái tử lại cùng bất tỉnh với sủng phi mới của hoàng thượng trên một cái giường nhỏ, thế gian này sao lại có chuyện trùng hợp như thế?

Hơn nữa có phải chỉ bất tỉnh hay không còn chưa chắc, không thấy sắc mặt của mấy hộ vệ này khó coi đến vậy sao? Nếu quả thật là bất tỉnh, sao vẻ mặt của những hộ vệ này lại khó coi như vậy?

Hoa Tịch Uyển nhìn sắc mặt trắng bệch của hoàng hậu, bèn thở dài thông cảm, thái tử đúng là tên chuyên báo hại cha mẹ, liên tục cắm đầu tìm đường chết, ngu không ai bằng.

"Ngươi nói bậy bạ gì đó, làm sao thái tử và Lệ mỹ nhân có thể ở cùng một chỗ được, nếu không câm miệng lại thì cẩn thận cái đầu của ngươi," Thịnh quận vương phi đột nhiên lớn tiếng mắng, "Còn không nhanh chóng đi vào kiểm tra một chút."

Dứt lời, nàng cũng không quan tâm sắc mặt hoàng hậu khó coi thế nào, nói thẳng: "Hoàng hậu nương nương, không bằng chúng ta cùng vào xem chuyện gì đã xảy ra, biết đâu trong chuyện này có hiểu lầm gì đấy?"

Hoàng hậu cứng họng, nhìn dáng vẻ tươi cười chu đáo của Hầu thị, hận không thể tát nàng ta một cái, thế nhưng bà không thể.

Cũng may Đoan Hòa công chúa phản ứng nhanh nhẹn, vội vàng nói: "Việc này chắc chắn có hiểu lầm,

chúng ta thân là nữ quyến sao có thể vào xem, không bằng để mấy hộ vệ này vào đó thăm dò một chút, làm rõ hiểu lầm."

Hai chữ "làm rõ" bị nhấn mạnh hơn mấy phần, đây là Đoan Hòa công chúa đang cảnh cáo bọn hộ vệ nên thức thời, mặc dù trong lòng bọn hộ vệ có muôn vàn bất mãn, nhưng lại không có cách nào nói ra một chữ "không". Thế nhưng hắn còn chưa kịp tiến vào, bỗng thấy Lệ mỹ nhân quần áo xốc xếch từ trong nhà chạy vụt ra, lao mạnh vào tường, chỉ nghe vang một cái "cốp", máu tươi bắn đầy tường.

Để nghênh đón hoàng thượng đến cầu phúc chuyến này nên bức tường vừa được quét vôi lại, giờ đã bị máu của Lệ mỹ nhân nhuộm đỏ một mảng lớn, cũng nhuốm đỏ cả cái váy hồng nhạt trên người nàng ta. Khiến hoàng hậu muốn đè việc này xuống, cũng không cách nào làm được.

Lệ mỹ nhân không nói một câu, nhưng còn giá trị hơn thiên ngôn vạn ngữ, hành động tự sát của nàng ta đã không tiếng động mà lên án mọi việc, khiến hoàng hậu muốn đè việc này xuống cũng không cách nào làm được.

Khi Lệ mỹ nhân ngã xuống, nhóm nữ quyến hoàng thất hoảng sợ thét lên, thậm chí có vài người nhát gan trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Trái tim Đoan Hòa công chúa vô cùng lạnh lẽo, nàng nghe những tiếng thét inh ỏi xung quanh mơ hồ cảm thấy lần này thực sự phiền phức lớn rồi.

Cưỡng ép phi tần của phụ thân, gây ra loại chuyện này, thái tử… xong rồi.

Hoa Tịch Uyển khẽ nhìn Ninh thị bên cạnh đang lảo đảo như sắp ngã, cũng dứt khoát loạng choạng hai chân, hai mắt nhắm lại, thẳng tắp ngã xuống.

"Vương phi, vương phi!" Bạch Hạ đưa tay đỡ lấy Hoa Tịch Uyển, kinh hoàng nói, "Vương phi, ngài làm sao vậy?"

Kỹ năng diễn xuất của nha đầu Bạch Hạ này thật có thể đạt điểm tuyệt đối.

Hoa Tịch Uyển đang được đám nha hoàn đỡ nghĩ như thế.

Sau đó, nàng chợt nghe thấy tiếng kêu hoảng sợ của bọn nha hoàn bên cạnh Ninh thị.

Được rồi, bên cạnh mỗi một chủ tử diễn xuất tốt đều có mấy nha hoàn giỏi diễn phụ họa, sự cống hiến chuyên nghiệp của các nàng rất đáng khen ngợi.

Trong lòng nàng, vết máu bắn tung tóe trên tường kia vô cùng rõ ràng, rõ ràng đến mức nàng nhắm mắt lại cũng có thể miêu tả được đường nét của những vệt máu đó.

52. Chương 52: Mỗi Người Đều Là Diễn Viên Giỏi

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

"Ngươi nói cái gì?" Sau khi Khải Long đế nghe thấy hộ vệ báo lại, thiếu chút nữa tức giận đến lật bàn, thế nhưng ít nhiều gì ông cũng còn nhớ rõ đây là nơi nào, vì vậy ông đứng dậy làm một nghi lễ đạo giáo với trụ trì Tam Thanh quan đang chơi cờ với ông: "Chân nhân, trẫm e rằng không thể tiếp tục ván cờ này với các hạ được."

Trụ trì đứng lên nhẹ nhàng cười nói: "Chơi cờ chính là tùy duyên, mời bệ hạ tự nhiên."

Khải Long đế không có tâm trạng hàn huyên với trụ trì, vội vã rời khỏi nội thất, rồi sải bước về phía vườn hoa. Chờ đến khi hắn tới nơi, tất cả nữ quyến ở đây đã trở về phòng, thái tử cũng đã mặc quần áo xong, Lệ mỹ nhân đã nhanh chóng bị mang xuống dưới, thứ chướng mắt duy nhất chỉ còn vệt máu trên tường.

Lệ mỹ nhân là phi tần gần đây ông tương đối sủng ái, nếu không thì cũng sẽ không có tên trong danh sách đoàn người đi cầu phúc lần này, nhưng bây giờ con trai ông lại ngủ với phi tử của ông, phi tử của ông lại tự sát trước mặt một đám nữ quyến hoàng thất, mặc dù ông có muôn vàn thủ đoạn cũng không ngăn được miệng lưỡi của những người này. Chẳng lẽ ông phải đem tất cả các nữ quyến có mặt giết người diệt khẩu, nếu như ông thật sự làm vậy, thì ngày mai triều Đại Chiêu sẽ lập tức đổi chủ.

Tiếp theo đám người Trữ vương, Hiển vương, Thịnh quận vương cùng với thế tử Từ vương phủ cũng chạy tới, tuy Trữ vương là người theo phe thái tử, thế nhưng xảy ra chuyện thế này, trong lòng hắn ngập tràn hối hận, trước đây bị ma xui quỷ khiến thế nào mà lại về phe thái tử không biết?

Thân là nhi tử lại bức tử thứ mẫu, chuyện thất đức này còn bị nhiều nữ quyến nhìn thấy như vậy, lại càng không nói tới những hộ vệ ở hiện trường, việc này làm sao giấu diếm nổi nữa, trừ khi tất cả mọi người ở đây đều theo phe thái tử.

Thế nhưng làm sao có thể có chuyện này, những năm gần đây vì thái tử quá ngang ngược, nên từ lâu đã đắc tội với không ít tông tộc hoàng thất, lại miễn bàn đến chuyện bên ngoài có người đồn Thịnh quận vương phi sảy thai có liên quan đến phủ thái tử, lấy địa vị của Thịnh quận vương trong triều, sao lại không có người nắm lấy cơ hội này mà tố cáo.

"Các nữ quyến khác như thế nào rồi, có bị hoảng sợ không?" Trữ vương thấy thế, không thể làm gì khác hơn là tránh nặng tìm nhẹ, hỏi thăm các nữ quyến.

"Hồi bẩm Trữ vương gia, có vài vị quý nhân bị kinh hách, đã hôn mê, thái y đi cùng cũng đã được điều đi bắt mạch cho các quý nhân." Một gã hộ vệ trả lời.

Yến Tấn Khâu vẫn trầm mặc nãy giờ, sau khi nghe vậy vô cùng tự nhiên hỏi một câu: "Hiển vương phi sao rồi?"

Xét thấy tin tức Hiển vương vô cùng yêu thương vương phi cả kinh thành này đều biết, cho nên hộ vệ cũng không có gì ngạc nhiên, lập tức đáp: "Hiển vương phi cũng bị sợ hãi đến ngất xỉu, đã được đỡ vào phòng trong nghỉ ngơi."

"Ừ," Yến Tấn Khâu cau mày, bước tới bước lui mấy cái, sau đó đứng yên.

Hộ vệ thấy bộ dạng sẵn sàng tiến vào phòng bất cứ lúc nào của Hiển vương, không khỏi suy nghĩ, nếu không phải vì trong phòng còn có mấy nữ quyến khác, sợ rằng lúc này Hiển vương gia đã đi vào trong ngay rồi. Quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy, Hiển vương quả thật yêu thương vương phi tới cực điểm.

"Vô liêm sỉ!"

Hoàng đế quát to một tiếng, khiến đám hộ vệ hoảng sợ cuống quýt cúi đầu, không dám thở mạnh.

Yến Tấn Khâu nghe tiếng nên quay sang nhìn, chỉ thấy Hoàng đế một cước đá bay thái tử, nếu không có hai tiểu thái giám đỡ lại, e rằng đã bị đá văng ra đất rồi.

"Các ngươi không cần đỡ tên nghiệt súc này, hôm nay trẫm sẽ phế bỏ hắn." Hoàng đế sớm đã khí nộ công tâm, rút thanh đao bên hông của một hộ vệ phía sau ra, muốn đến chém thái tử. Trữ vương thấy tình thế không ổn, vội vàng tiến lên quỳ xuống trước mặt hoàng đế, hai tay ôm lấy chân ông nói, "Hoàng thượng, ngài bớt giận…"

Hắn còn chưa nói hết câu, đã bị hoàng đế đạp một cước vào mặt, khi nằm trên mặt đất hắn còn nghe tiếng hoàng thượng mắng chửi: "Thứ nghiệt chủng như nó trẫm giữ lại làm gì, chi bằng giết chết cho sạch sẽ."

Trữ vương dứt khoát quỳ rạp trên mặt đất không đứng dậy, ông vuốt bên gò má bị đạp sưng của mình buồn bực suy nghĩ, chém thì chém đi, dù sao cũng không phải nhi tử của ông, người tuyệt tử tuyệt tôn cũng không phải ông. Chém chết đi cho xong hết mọi chuyện, ông cũng không muốn đi giải quyết cục diện rối rắm thay tên thái tử ngu xuẩn này nữa.

Nghe tiếng gào khóc xung quanh, Trữ vương gần sáu mươi tuổi rất có khí thế nằm gục trên mặt đất, ông đã cố gắng hết sức rồi, nếu như sau này hoàng đế có hối hận vì đã chính tay đâm chết con ruột của mình thì cũng không thể trách ông được.

Nằm đợi cả buổi cũng không nghe thấy tiếng hoàng đế chém thái tử, Trữ vương bỗng cảm thấy hơi thất vọng, nếu như hoàng thượng thật sự chém chết thái tử thì tốt rồi, ông sẽ không phải đối mặt với một kẻ như thế mỗi ngày nữa.

Nguyện vọng của Trữ vương đã định trước không thể thực hiện được, bởi vì ngay khi hoàng đế giơ đao

đánh ngã mười mấy người, cuối cùng bước đến gần thái tử thì hoàng hậu nương nương xuất hiện.

Hoàng hậu lịch bịch quỳ xuống trước mặt hoàng đế, gương mặt đầy nước mắt nói: "Hoàng thượng, thiếp biết lần này thái tử đã phạm sai lầm động trời, nhưng xin ngài nể tình nó là con trai của ngài mà tha tội chết cho nó đi. Thiếp chỉ có một đứa con trai là nó, nó chính là mạng sống của thiếp."

Mạng của con trai bà là mạng, mạng của Lệ mỹ nhân thì không phải là tính mạng của cha mẹ nàng ta sao? Trữ vương cảm thấy mặt đất hơi cứng, đổi một tư thế nằm tương đối thoải mái, trong miệng còn phát ra vài tiếng rên hừ hừ đau đớn, để người xung quanh tin tưởng ông không phải không muốn khuyên can hoàng thượng, chỉ là tuổi đã quá lớn nên chỉ té lộn nhào một cái đã không bò dậy nổi mà thôi.

Yến Tấn Khâu yên lặng liếc nhìn dáng vẻ kêu rên thống khổ nhưng sắc mặt hồng nhuận của Trữ vương, lạnh lùng cười, đúng là một lão hồ ly. Hắn cúi đầu liếc nhìn dấu chân in trên áo bào của mình do bị hoàng đế đạp, vẻ mặt đau đớn ngồi tại chỗ, sau đó thở hổn hển ôm chân ngã xuống. Hoàng thượng đang lúc tráng niên, thân thể khoẻ mạnh, đá một cước này thật sự khiến hắn mỗi một bước đi đều vô cùng đau đớn.

Tầm mắt của Trữ vương và Yến Tấn Khâu giao nhau trên không, sau đó cả hai cùng dời đi tầm mắt.

"Hoàng thượng, xin ngài hãy nghĩ đến phần tình cảm phu thê nhiều năm của chúng ra, tha cho thái tử một mạng đi." Hoàng hậu khóc đến trôi lớp trang điểm, dập đầu đến búi tóc rối loạn, mất hết hình tượng hoàng hậu trước mặt mọi người, thế nhưng đối với bà mà nói, quan trọng nhất chính là đứa con trai sau lưng bà.

Thái tử bị hoàng đế đá đến choáng váng, thấy hoàng hậu quỳ gối chắn trước mặt mình, đầu óc mới từ trong hỗn độn dần tỉnh táo lại, lập tức đến cạnh hoàng hậu quỳ xuống, khóc nức nở nói: "Phụ hoàng, nhi tử bị người khác vu oan, nhi tử sao có thể làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, xin phụ hoàng minh xét!"

Hoàng hậu cũng biết việc này có điểm kỳ quái, nhưng nếu Lệ mỹ nhân còn sống thì sự tình đã không phiền toái như vậy, thế nhưng Lệ mỹ nhân đã cố ý tự sát, hơn nữa còn tự sát trước mặt nhiều người như vậy.

Coi như có thể điều tra ra việc này không phải do thái tử làm, thế nhưng bên ngoài sẽ có mấy người tin tưởng đây, chỉ sợ đa số mọi người đều nói bọn họ bao che thái tử, Lệ mỹ nhân vô tội hương tiêu ngọc vẫn, thực sự đáng thương mà thôi.

Nếu từ trước đến nay nhân phẩm thái tử đoan chính ngay thẳng, có chí cầu tiến, thương dân như con, thì cho dù hôm nay xảy ra việc này, chỉ cần điều tra rõ, sẽ không có người nào hoài nghi nữa, mà coi như không điều tra rõ thì người khác cũng sẽ theo bản năng hoài nghi có người hãm hại hắn.

Thế nhưng thái tử… mặc kệ việc này có liên quan đến hắn hay không, chí ít trong mắt người khác, việc này chắc chắn có quan hệ với hắn.

Hoàng hậu có thể nghĩ đến điểm này, thì hoàng thượng cũng nghĩ đến, ông quay đầu lại liếc nhìn mọi người phía sau, đến tột cùng là ai đã dùng loại thủ đoạn này?

Người này muốn ép ông phế thái tử sao?

Nhưng nếu thái tử bị phế, ông sẽ truyền ngôi vị hoàng đế cho ai, truyền cho đàn cháu luôn nhìn chằm chằm cái ghế này sao?

Không dễ dàng như vậy đâu!

"Điều tra, điều tra rõ cho trẫm, hôm nay toàn bộ người đến Tam Thanh quan không ai được đi, toàn bộ ở lại hết cho trẫm."

Lời này của hoàng thượng có ý gì chứ, tất cả bọn họ đều bị nghi ngờ, ngược lại người lăn lộn trên giường với Lệ mỹ nhân là thái tử lại không có vấn đề gì sao?

Người ở đây đều là tôn thất hoàng tộc, sau khi nghe thấy lời này của hoàng thượng, sắc mặt liền trở nên không tốt lắm, không ngờ người làm chuyện xấu lại không có việc gì, ngược lại thì người qua đường vô tội như bọn họ lại có lỗi?

Sau khi Khải Long đế nói ra câu kia liền hối hận, lại thấy sắc mặt của những tôn thất kia không đúng lắm, thì chán nản thở dài: "Người đâu, áp giải thái tử vào thiên lao, trước khi sự tình được tra rõ thì không được thả ra."

"Phụ hoàng?!" Thái tử không thể tin được nhìn Khải Long đế, thiên lao là nơi nào chứ, hắn đường đường là thái tử lại bị nhốt trong đại lao, sau này còn mặt mũi nào làm người nữa?

Hoàng hậu biết hành động này của hoàng thượng là để bảo vệ cho thái tử, ông không muốn để nhóm tôn thất sinh lòng bất mãn nên bắt buộc phải làm như thế, vì vậy hoàng hậu không thể làm gì khác hơn là trơ mắt nhìn thị vệ áp giải thái tử đi.

"Hôm nay canh giờ không còn sớm nữa, chư vị hồi kinh cùng trẫm đi." Khải Long đế làm như chưa từng nói câu "toàn bộ không được đi", sau đó cảm thán nói, "Nghiệt tử này, thật khiến trẫm khó chịu trong lòng."

Mọi người có thể nói cái gì đây, chỉ có thể khuyên nhủ an ủi, bảo ông yên tâm, sự tình nhất định có thể điều tra ra vân vân mây mây.

Về phần những người này đến tột cùng nghĩ thế nào thì không ai biết được.

Dù sao buổi tối hôm đó tin tức thái tử cưỡng ép phi tần đã được truyền khắp kinh thành, những lời đồn này hầu hết đều có nội dung là thái tử háo sắc vô năng, vì thấy Lệ mỹ nhân mặt đẹp dáng xinh, nên sinh lòng tà ác, cưỡng đoạt Lệ mỹ nhân, làm hại nàng đập đầu tự sát.

Khi Lệ mỹ nhân chết thì cái danh "tội phạm cưỡng gian" đã định chắc lên đầu thái tử, mặc kệ rốt cuộc

chân tướng sự tình là thế nào thì hình tượng của thái tử vẫn là như vậy.

Thế nhưng dù thái tử có hoang đường như thế nào, thì dân chúng cũng chỉ có thể chết lặng chấp nhận, bởi vì dưới gối hoàng thượng chỉ có một đứa con trai là thái tử, cho nên cuối cùng người kế thừa ngôi vị hoàng đế cũng chỉ có thể là thái tử mà thôi.

Phu thê Hiển vương người bị thương, người bị kinh sợ, cho nên trên đường trở về vương phủ hạ nhân vẫn luôn cẩn thận, sau nửa canh giờ, hoàng đế còn thưởng thuốc bổ tới.

Hoa Tịch Uyển nhìn cái đầu gối ứ máu của Yến Tấn Khâu, thở dài nói: "Một cước này của hoàng thượng thật độc ác."

"Bất quá chỉ có dáng vẻ độc ác mà thôi, nếu ông thật sự muốn giết thái tử, thì ai dám ngăn cản ông chứ, cùng lắm chỉ là diễn trò cho mấy người chúng ta xem thôi, " Yến Tấn Khâu bỏ ống quần xuống, sau đó nói, "Ta nghe ý tứ của nàng thì hình như Thịnh quận vương phi có điểm gì không đúng sao?"

Hoa Tịch Uyển gọi người đi lấy một chậu nước nóng cho Yến Tấn Khâu đắp vết thương, sau đó mới nói: "Hôm nay sau khi xảy ra sự cố, đường tẩu định dẫn bọn ta vào phòng xem chuyện gì đã xảy ra, chỉ là bị bọn hộ vệ lĩnh quân vào trước, nên mới thôi."

"Còn có chuyện như vậy sao," Yến Tấn Khâu cau mày, chẳng lẽ việc này là do phu thê Thịnh quận vương làm? Thế nhưng, với thủ đoạn của Yến Bá Ích thì hắn sẽ không làm ra mấy chuyện đơn giản lỗ mãng như vậy.

Hắn liếc nhìn Hoa Tịch Uyển, nói: "Nghỉ ngơi sớm đi, tạm thời chúng ta không thèm nghĩ đến việc này nữa."

Dù sao, chuyện này cũng không liên quan gì tới bọn họ.

53. Chương 53: Lòng Căm Thù Của Hoàng Hậu

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Bây giờ hoàng hậu cực kì căm hận Hầu thị, nhất là khi nghe nói thái tử ở trong thiên lao ăn không ngon ngủ không yên, bà càng hận không thể lột da rút gân Hầu thị mới có thể giải trừ mối hận trong lòng.

Trên thế gian này làm gì có việc trùng hợp như thế, khi bà vừa mới chuẩn bị rời đi thì chợt nghe thấy tiếng

cung nữ thét chói tai, sau đó chỉ thấy cung nữ này ngoài mặt như muốn che giấu điều gì nhưng kì thực chỉ càng làm cho người ta nghi ngờ thêm. Tuy rằng thái tử háo sắc, thế nhưng cũng biết đạo quan không phải là nơi để hắn vui đùa, huống chi Lệ mỹ nhân lại là nữ nhân của hoàng thượng, cho dù thái tử có sắc tâm như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không dám làm ra việc như vậy.

Trên thế gian này làm gì có việc trùng hợp như vậy, cung nữ phát hiện thái tử và Lệ mỹ nhân quần áo xốc xếch ở trong phòng, tiếp theo là Lệ mỹ nhân đập đầu tự sát, sau đó lại đến lượt thái tử xuất hiện trước tầm mắt mọi người, thật giống như có người cố ý chờ bọn họ đến phát hiện, hơn nữa còn cố tình để cho nhiều người như vậy nhìn thấy, để cho bọn họ muốn bảo vệ thái tử cũng không thể ra tay được.

Lệ mỹ nhân như cọng rơm cuối cùng đè chết lạc đà, gần đây hoàng thượng đặc biệt yêu thích Lệ mỹ nhân, cho nên loại chuyện quan trọng như đi cầu phúc cho thái hậu này cũng dẫn nàng ta theo, hậu cung còn rất nhiều phi tần có tư cách và từng trải hơn nàng ta cũng chưa từng hưởng vinh dự thế này.

Một nữ nhân bản lĩnh như vậy khi gặp phải loại sự tình này, chuyện đầu tiên nên nghĩ tới là giải quyết như thế nào, chứ không phải là đâm đầu vào tường tự sát, loại hành động này thực sự không giống tính cách của Lệ mỹ nhân chút nào. Thế nhưng ma ma trong cung lại nói trên người Lệ mỹ nhân quả thật có hơi thở sau khi hoan ái, đây tột cùng là ai đã giở thủ đoạn ngoan độc như vậy?

Hoàng hậu nghĩ đến Hầu thị vừa sảy thai, việc này quả thật bà có nhúng tay vào, thế nhưng việc này được làm vô cùng kín đáo, Hầu thị không thể phát hiện ra mới phải. Nếu không phải vì chuyện này, vậy vì sao Hầu thị lại điên cuồng trả thù thái tử như vậy?

Nhưng là trừ phu thê Thịnh quận vương, thì còn ai có năng lực thiết kế ra cái bẫy lớn như vậy nữa? Tuy Hiển vương đang rất có danh tiếng trong kinh, thế nhưng hắn không thích dính líu đến chính sự, nên dù hắn có muốn sử dụng loại âm mưu này, cũng không thể có thế lực lớn như vậy giúp đỡ.

Cho nên… Thịnh quận vương phủ!

Con tiện nhân Hầu thị kia!!! Hoàng hậu tức giận đập mấy chén trà, nếu không phải tại tiện nhân này, con trai của bà đâu phải khổ đến như vậy, ở cái nơi như thiên lao đó, một người từ nhỏ sống trong cẩm y ngọc thực như thái tử làm sao chịu được?

Càng nghĩ càng giận, hoàng hậu lại đập mấy bộ gốm sứ, sau đó nhớ tới ả cung nữ khả nghi kia, tiếng hét của ả cung nữ kia không giống như bị hù dọa, trái lại giống để hấp dẫn lực chú ý của các nữ quyến hơn, cho nên tiếng hét mới vô cùng sắc nhọn.

"Hoàng hậu nương nương," Triệu Đông từ bên ngoài vội vã đi vào, dường như không nhìn thấy những mảnh sứ vỡ rơi đầy cả mặt đất, hắn cung kính hành lễ với hoàng hậu rồi nói, "Hoàng hậu nương nương, đã điều tra ra thân phận của ả cung nữ kia, thế nhưng…"

"Nhưng nhị cái gì?" Trong lòng hoàng hậu có dự cảm chẳng lành, ấn đường không khống chế được giật giật vài cái.

"Cung nữ kia đã mất," Triệu Đông cúi thấp đầu, không dám nhìn tới sắc mặt hoàng hậu, "Sáng sớm hôm nay có người phát hiện ả cung nữ này đã treo cổ tự tử trong phòng, hơn nữa còn để lại một bức di thư." Triệu Đông móc hai lá thư trong ngực áo ra, "Bức thư này được chép từ Đại lý tự, mời nương nương xem qua."

Hoàng hậu nhận lấy lá thư, sau khi xem qua bà tức giận ném lá thư lên bàn: "Cái gì gọi là ả không hề nhìn thấy thái tử và Lệ mỹ nhân nằm chung một chỗ, cái gì mà lấy tiện mệnh của mình đổi lấy sự bình an cho người nhà chứ?!"

Phong thư này nhìn qua thì như đang giải vây cho thái tử nhưng kì thực lại là kéo hắn vào vũng bùn. Bức thư này ở trong mắt người khác ai cũng sẽ cho rằng cô cung nữ kia không chịu nổi sự uy hiếp của thái tử, lại sợ bị liên lụy tới người nhà nên dứt khoát tự sát tạ tội.

"Tốt, tốt," Hoàng hậu tức giận hít sâu mấy hơi nói, "Những người này chính là không muốn cho con ta một con đường sống chứ gì, bổn cung chống mắt lên nhìn xem, ai có bản lĩnh có thể từ trong tay ta cướp đi những thứ vốn thuộc về con trai ta."

Trong lòng hoàng hậu hiểu rõ, sau việc này, cho dù sau này thái tử có thể đăng cơ, thì cũng đã để lại một vết nhơ trong sách sử, việc này huyên náo ồn ào cả kinh thành ai ai cũng biết, muốn che giấu là điều không thể. Điều bà sợ hơn cả chính là sau này khi nhi tử đăng cơ, các vương gia lòng dạ lang sói sẽ mượn cái cớ này để tạo phản, nếu như không tra rõ việc này, như vậy sẽ để lại mầm họa về sau.

Thế nhưng coi như có thể tra ra việc này, thì liệu dân chúng có tin hay không?

Hoàng hậu nghĩ vậy, cơn giận trong lòng tiêu tan đi nhiều, ngược lại hỏi: "Người của ai phụ trách vụ án này?"

"Hồi bẩm nương nương, là Đại lý tự thiếu khanh Trương đại nhân và Hình bộ Thị lang Hoàng đại nhân."

"Hoàng đại nhân?" Hoàng hậu trầm ngâm nói, "Chính là Hoàng Uy?"

"Hồi bẩm nương nương, đúng là người này. Trước đây Trương thiếu khanh từng nhậm chức ở Vệ úy tự, sau này bởi vì vụ án ám sát của Lâm Bình quận mã, nên bị điều đến Đại lý tự để bắt tay điều tra vụ án của Lâm Bình quận mã." Vì muốn thể hiện năng lực trước mặt hoàng hậu, cho nên Triệu Đông cố ý đem mọi chuyện nghe ngóng được bẩm báo rõ ràng với hoàng hậu.

Hoàng hậu nghe xong thở dài một hơi, Hoàng Uy vốn là người của phe bọn họ, về phần Trương thiếu khanh này, xem ra cũng không phải là người quan trọng lắm, nếu không lúc trước đã không bị người đẩy ra chịu trận, vụ án của Lâm Bình quận mã nan giải ra sao, mọi người trong kinh thành đều rất rõ, vào lúc đó hắn lại bị phái đi điều tra loại án này, thể hiện rằng phía sau hắn không có ai trợ giúp, không thì hà tất phải nhận một chức vụ gian khổ như thế.

Người như vậy cũng khiến bà yên tâm hơn, cho nên chỉ thở dài nói: "Bổn cung đã biết, ngươi mang vài thứ

đến cho thái tử, bổn cung lo lắng thái tử ở trong thiên lao không quen."

"Dạ." Triệu Đông lui xuống.

Đợi sau khi ra ngoài cửa, bốn phía không có ai, hắn mới vẫy vẫy tay áo, làm gì có ai trời sinh đã có thói quen ở trong thiên lao đâu?

Tuy rằng vụ án ám sát Lâm Bình quận mã vẫn chưa tra ra, thế nhưng sinh hoạt ban ngày của dân chúng cũng không bị ảnh hưởng đến nên vẫn náo nhiệt như trước.

Yến Tấn Khâu vì tránh để xe ngựa của mình quấy nhiễu người dân, nên dứt khoát cho xe ngựa đi đường vòng trong hẻm nhỏ để hồi phủ, ai ngờ xe ngựa mới đi được nửa đường thì gặp một chiếc xe ngựa khác từ phía trước đi tới.

"Vi thần Trương Hậu gặp qua Hiển vương gia." Hình như Trương hậu cũng không ngờ rằng sẽ gặp phải xe ngựa của Hiển vương phủ ở trong hẻm nhỏ này, nên nhanh chóng xuống xe hành lễ với Yến Tấn Khâu.

"Trương thiếu khanh không cần đa lễ," Yến Tấn Khâu cũng xuống xe ngựa, đưa tay nâng hắn dậy, sau đó lui ra sau vài bước nói: "Hình như thần sắc của Trương đại nhân hơi kém hơn mấy ngày trước, dạo này vất vả quá chăng."

"Có thể vì quân phân ưu chính là vinh hạnh của kẻ bề tôi, vi thần không khổ," Vì những vụ án hiện tại, Trương Hậu không tiện tiếp xúc quá gần với người hoàng thất, cho nên khi hai người nói chuyện luôn giữ một khoảng cách, "Đa tạ vương gia quan tâm."

Sau khi hai người khách sáo vài câu thì đều tự lên xe ngựa rời đi, cho dù ai nhìn thấy cũng nghĩ đây bất quá chỉ là vô tình gặp gỡ, hơn nữa song phương đều hết mực khách sáo lễ độ, lễ độ đến xa lạ.

Tuy rằng xảy ra chuyện lớn như vậy, thế nhưng trái lại càng làm Hoa Tịch Uyển nhàn nhã hơn, hai ngày này không có ai đưa thiếp tới mời nàng tham dự yến tiệc, cũng không có ai đến tìm nàng nói chuyện phiếm, khiến nàng lúc này thấy rất vui vẻ nhàn nhã tự do.

Thế nhưng nhàn nhã không được bao lâu, nàng liền thấy Bạch Hạ đi đến.

"Chủ tử, Thịnh quận vương phi tới."

Hoa Tịch Uyển ngạc nhiên, Thịnh quận vương phi chưa gửi bái thiếp trước cho nàng, sao lại đột nhiên tới? Điều này thật không giống tác phong của Hầu thị. Trước nay Thịnh quận vương phi rất chu đáo, sẽ không làm thất lễ thế này được.

Nghĩ đến khi ở Tam Thanh quan, nhớ tới đôi mắt sáng ngời của Thịnh quận vương phi, nàng chỉnh lại bộ

trâm cài, mở miệng nói: “Mau cho mời.”

Người đã đến vương phủ, nàng cũng sẽ không đuổi nàng ta đi, nếu nàng thật sự làm như vậy, chắc chắn kinh thành sẽ càng náo nhiệt hơn.

Nàng suy nghĩ một chút, lại gọi thêm mấy nha hoàn nữa vào phòng khách hầu hạ.

54. Chương 54: Đáng Tiếc

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Sau khi Hoa Tịch Uyển thay xong y phục, liền dẫn theo mấy tỳ nữ đến phòng khách, lúc nàng thấy rõ dáng vẻ hiện tại của Hầu thị, không kìm lòng được thầm kinh ngạc một trận, tiến lên chào hỏi với Hầu thị xong, cả hai mới tự ngồi xuống.

Dung mạo của Hầu thị ở trong mắt Hoa Tịch Uyển vốn là một báu vật, thế nhưng lần này gặp lại, lại phát hiện nàng vô cùng gầy gò, hốc mắt trũng sâu, xương gò má trên gương mặt cũng lộ ra ngoài, bờ môi có hơi tái nhợt, chỉ có đôi mắt đen vẫn tỏa sáng khiến trong lòng Hoa Tịch Uyển thầm rùng mình.

“Tẩu tử, người sao vậy, sao lại gầy thế này?” Hoa Tịch Uyển thở dài một hơi, “Hiện tại người còn trẻ tuổi, phải biết giữ gìn sức khỏe, để nguyên khí tổn hại sẽ không tốt.”

Hầu thị khẽ cười nói: “Không sợ vương phi chê cười, ta ngược lại cảm thấy mấy ngày nay thân thể đặc biệt nhanh nhẹn, dáng vẻ như vương phi mới khiến không ít nữ tử trong kinh thành ngưỡng mộ.” Trên thực tế, Hoa Tịch Uyển cũng không phải là người mảnh khảnh, chỉ là trông dáng người nàng xinh xắn, làm không ít nữ tử trong kinh thành ăn diện theo nàng.

Nhưng Hiển vương phủ vô cùng hiển hách, Hoa thị lại xuất thân đại thế gia, hơn nữa của hồi môn cũng hơn hẳn người thường, có thể dùng trang sức phấn son quý giá, có đầy đủ hoa phục mỹ thực, nên mặc dù có rất nhiều nữ tử trong kinh học theo cách ăn mặc của Hoa Tịch Uyển, nhưng bất quá vẽ lên da khó hơn vẽ lên xương*, những người đó chỉ tổ rước lấy chê cười mà thôi.

*(*vẽ lên da: trong “Liêu trai chí dị” kể về một con quỷ mặc bộ da người, bộ da này có thể tháo ra vẽ màu lên. Ví với vẽ đẹp bên ngoài che giấu cái độc ác xấu xa bên trong.*

Đối với những quý nữ thế gia kia, Hầu thị coi thường, trước kia khi bên ngoài đồn đại Hoa Tịch Uyển là một cô gái xấu xí, những người này đã bày ra vẻ mặt thế nào, hôm nay Hoa Tịch Uyển đã trở thành vương phi cao quý, được Hiển vương hết mực thương yêu, lại có Nghĩa An hầu phủ làm chỗ dựa, thì Hoa Tịch

Uyển lại trở thành đối tượng bàn tán hâm mộ của đám nữ quyến này, đúng là đám cỏ đầu tường, gió chiều nào xoay chiều ấy. Còn có một vài nữ quyến tự cho mình là người hiền huệ, phê phán Hoa thị lãng phí xa xỉ, không thể đảm đương được công việc quản gia, làm xấu mặt nữ tử hiền đức vân vân mây mây.

Những người này chỉ biết lên án người khác, mà đã quên rằng người ta như thế nào thì mắc mớ gì đến họ, cùng lắm chỉ là một đám nữ nhân tương kính như tân với trượng phu nên không muốn nhìn thấy người khác sống tốt hơn mình mà thôi.

Hiền đức có ích lợi gì? Cần kiệm chăm lo việc nhà thì có ích lợi gì? Một khi nam nhân đã không thích mình rồi, thì hiền đức chính là bảo thủ, cần kiệm chăm lo việc nhà chính là không có chí lớn, nếu yêu mình, thì mang kim ngân cũng sẽ toát ra quý khí, yếu ớt lười nhác thì có tình thú. Trên đời này đâu có nhiều chuyện nên hay không nên như vậy, chẳng qua là đối phương có thích hay không mà thôi.

Trước kia Hầu thị không hiểu nên cũng không dám nghĩ đến việc này, thế nhưng hôm nay nàng vì sảy thai mà thân thể bị thương tổn, không thể có con được nữa, gần đây trượng phu nàng nạp trắc phi, chỉ để lại cho nàng một câu "ngươi vẫn là nữ chủ nhân tôn quý nhất vương phủ".

Trượng phu dây dưa trên giường với nữ nhân khác, sau này con của hắn cũng không phải là con của mình, nàng giống như một món đồ có vỏ bọc quý hiếm, trông thì có vẻ rất đáng giá nhưng kì thực chỉ là một cái thùng rỗng vô dụng, làm nữ chủ nhân tôn quý nhất thì có ích lợi gì chứ?

Vài thập niên trước bộ tộc Yến thị có một vị vương gia sức khỏe yếu, không thể làm cho nữ nhân mang thai, cho nên đến lúc chết cũng chỉ có một nữ nhân là vương phi. Vậy mà trong kinh có vô số người hâm mộ vị vương phi này, thậm chí còn có nhiều người ca ngợi tán thưởng sự chung tình và đức tính đoan chính của vị vương gia đó.

Bây giờ nàng không thể có thai, quận vương gia nạp trắc phi, thế mà lại có nhiều người đồng tình cho nhi tử tương lai của hắn sau này không phải là trưởng tử danh chính ngôn thuận, giống như hắn phải chịu oan ức thiệt thòi lớn lắm.

Vậy nàng là cái gì, luôn suy nghĩ hết thảy cho quận vương gia, cuối cùng còn bị kẻ thù của quận vương gia hãm hại đến không thể có thai, nàng là cái gì chứ?

Tại sao ông trời bất công với nữ nhân như thế?! Thói đời sao lại buồn cười như thế, nàng trọn tình trọn nghĩa với quận vương gia, vậy mà lại trở thành một chuyện hài đáng cười nhất.

Hoa Tịch Uyển thấy tâm tình Hầu thị hơi bất thường, nên đẩy một đĩa điểm tâm đến trước mặt nàng: "Chị dâu nếm thử bánh hạt sen này xem, đây là món mới do đầu bếp trong phủ làm, ta thấy mùi vị rất vừa miệng."

Hầu thị lấy một miếng nhỏ nếm thử, cười nói: "Đầu bếp quý phủ tài nghệ nấu nướng thật giỏi, bánh này ngọt mà không ngán, hương thơm thanh nhã, đâu chỉ có vừa miệng, ta thấy ăn vô cùng ngon miệng."

"Bạch Hạ, nhớ phải thưởng lớn cho đầu bếp này một phen, có thể được tẩu khen ngợi đó là phúc khí của hắn đấy," Hoa Tịch Uyển cười nói, "Tẩu tử hiếm khi đến hàn xá, hay là chúng ta cùng nhau đến nội viện đi dạo một chút đi."

"Cũng được," Hầu thị vỗ tay cười nói, "Ta thấy phong cảnh trong vương phủ ưu nhã đẹp mắt, đang muốn tìm một lý do để được đi dạo một vòng, hiện tại vương phi đã mời, thật là chuyện tốt cầu còn không được."

Hai người dắt tay nhau ra khỏi phòng khách, sau đó đi thẳng đến vườn hoa, càng đi Hầu thị càng cảm thấy phu thê Hiển vương thật biết cách hưởng thụ, khắp nơi trong vườn đều được trang trí, vài bước lại có một bức tranh, muôn hoa thi nhau khoe sắc, xanh tím đỏ vàng, quả thực vô cùng tươi đẹp, thảo nào Hoa thị lại tự tin mời nàng đi dạo vườn hoa như thế.

Cuối cùng, hai người vào một căn đình giữa hồ ngồi, xung quanh đình đều là nước, trên mặt nước dù hoa sen đã nở rộ, nhưng hồ nước được dọn dẹp rất sạch sẽ nên không đục chút nào, có cả những đóa hoa thủy liên trôi trên mặt nước khiến phong cảnh nên thơ khôn xiết.

"Chốn thần tiên cũng chỉ thế mà thôi," Hầu thị cảm thán một tiếng, "So với vương phi, kiếp này ta đã sống phí rồi."

Vào đề tài chính rồi.

Hoa Tịch Uyển rải một ít thức ăn cho cá vào trong nước, nhìn những con cá chép gấm dưới nước đớp thức ăn, cười nói: "Điều gì khiến tẩu nói thế."

"Chẳng qua là tức cảnh sinh tình thôi," Hầu thị đặt tách trà xuống, nhìn đàn cá chép gấm tung tăng trong nước, vẻ mặt có chút đau buồn, "Bây giờ ta đã không thể có con, cũng không thể bắt chước cách sống tự do thoải mái của muội, muội nói ta sống còn có ý nghĩa gì?"

Nét mặt Hoa Tịch Uyển kinh ngạc, ngay cả khi thức ăn cho cá trong tay rơi hết xuống nước nàng cũng không biết, "Tẩu tử, ý của tẩu là…"

"Vài ngày trước thái y đến bắt mạch, nói sau này ta rất khó có thai." Vẻ đau buồn càng hiện rõ trên gương mặt Hầu thị, viền mắt ửng đỏ nói, "Muội nói, kiếp này ta còn có hi vọng gì?"

Hoa Tịch Uyển chưa bao giờ thấy Hầu thị thế này, ở trong ấn tượng của nàng, từ trước đến nay Hầu thị luôn đoan trang lễ độ, càng không bao giờ để lộ vẻ yếu đuối thế này trước mặt người khác, hôm nay nàng ta hành động thế này thật sự khiến nàng bất ngờ.

Hơn nữa giao tình của nàng và Hầu thị cũng chỉ có thể tính là bình thường, nên dù cho Hầu thị có tâm sự gì cũng không nên bày tỏ cùng nàng mới phải.

"Sao tẩu lại nghĩ như vậy, hay chỉ là do người bây giờ thân thể yếu đuối nên mới như thế, chờ tẩu điều

dưỡng thân thể khỏe mạnh sẽ có thể mang thai lại thôi," Tuy rằng nàng không rõ dụng ý của Hầu thị, thế nhưng biết chuyện Hầu thị không thể mang thai, bất kể thế nào nàng cũng không thể cười trên nỗi đau của người khác được, nữ nhân tội gì phải làm khó nữ nhân, "Bây giờ điều quan trọng nhất là tẩu phải điều dưỡng thân thể, những chuyện khác đừng nghĩ tới."

"Bây giờ ta thực sự không muốn nghĩ tới chuyện gì nữa," Hầu thị nói xong câu đó, đột nhiên nắm lấy cổ tay Hoa Tịch Uyển, "Vương phi, ta sẽ trợ giúp ngài leo lên ngôi vị tôn quý đó, chỉ cần ngài báo thù giúp ta!"

Hoa Tịch Uyển biến sắc, may mà hạ nhân phục vụ ở đây đều là những người thân cận bên nàng, bằng không những lời này của Hầu thị bị truyền đi, thực sự sẽ mất mạng, với nữ nhân mà nói trên thế giới này, ngoài hậu vị ra còn có ngôi vị nào tôn quý bằng?

"Tẩu tử, dạo này tâm tình tẩu không tốt, đừng nói bậy," Hoa Tịch Uyển nghiêm túc nói, "Tẩu vừa nói gì ta không nghe thấy, tẩu cũng đừng nói lời như vậy nữa."

Hầu thị thấy Hoa Tịch Uyển sợ đến xanh mặt, trong lòng cảm thấy hơi kỳ lạ, nàng từng nghe quận vương gia nói rằng, Hiển vương chỉ làm ra vẻ vân đạm phong khinh nhưng bên trong dã tâm bừng bừng, thế nhưng bây giờ nhìn thấy biểu tình của Hoa Tịch Uyển, dường như chưa bao giờ dám nghĩ đến loại chuyện này, bằng không sao lại hoảng sợ đến vậy.

Là quận vương gia đã đoán sai, hay là… Hiển vương thật sự cũng chẳng thật lòng với Hiển vương phi?

Nghĩ đến nhà mẹ đẻ và ngoại tổ mẫu của Hoa Tịch Uyển, nhất thời Hầu thị tim sáng như gương, trong lòng có hơi cảm thông với Hoa Tịch Uyển, thì ra Hiển vương cũng chỉ thế thôi sao?

Với nhan sắc của Hoa thị, nếu gả đến gia đình bình thường, vốn nên là báu vật trong lòng người khác, bây giờ gả cho Hiển vương, có thể nhận được chân tình hay không, hay chỉ là bị Hiển vương lợi dụng còn chưa biết được. Nàng thấy Hoa Tịch Uyển sợ đến tay chân lúng túng không biết đặt ở đâu, cũng không muốn làm nàng ta khó xử nữa, xoa xoa thái dương nói: "Đệ muội chớ để ý, đầu óc ta có chút hồ đồ."

Hoa Tịch Uyển hơi do dự nói: "Tẩu tử, ta vốn không nên nói những lời này, nhưng chúng ta đều là nữ nhân, ta thực sự không đành lòng nhìn tẩu tiếp tục như vậy." Nàng thở dài một hơi, nắm tay Hầu thị, "Người nghe ta khuyên một câu, chớ vì những chuyện khác mà hao tâm tổn sức, nuôi dưỡng thân thể cho tốt, bản thân mình khỏe mạnh là tốt hơn cả."

Hầu thị biết những lời này của Hoa Tịch Uyển là thật lòng, thế nhưng hiện giờ nàng đã đi tới bước này, không còn đường quay đầu lại nữa, trượng phu của nàng chỉ tôn trọng mà không yêu thương nàng, ngay cả chuyện nàng muốn có một đứa con để trò chuyện để an ủi cũng không được, kiếp này nàng còn có thể trông mong vào cái gì nữa chứ.

"Canh giờ không còn sớm nữa, ta phải trở về rồi," Hầu thị đứng lên, cười nói với Hoa Tịch Uyển, "Cám ơn muội, nhưng hiện tại đã đến nước này, ta cũng không cách nào nghĩ thông suốt được. Đệ muội, so với ta muội thật có phúc khí." Chỉ mong muội không rơi vào kết cục giống như ta, những lời này Hầu thị nói không nên lời, tuy rằng nàng đồng tình với Hoa Tịch Uyển, thế nhưng Hiển vương phủ và Thịnh quận

vương phủ bọn họ vốn không cùng một con đường.

Hầu thị ngồi kiệu ra khỏi Hiển vương phủ, lúc rời đi lại trùng hợp chạm mặt Yến Tấn Khâu đang ngồi xe ngựa hồi phủ, nàng cách bức màn xe nhìn thoáng qua, thở dài một cái, rồi thu hồi tầm mắt lại.

Sau khi Yến Tấn Khâu hồi phủ, nghe nói Thịnh quận vương phi đến phủ chơi thì vô cùng kinh ngạc, hôm nay Yến Bá Ích vừa nạp hai trắc phi, tuy rằng cũng không phải chuyện đại sự gì, thế nhưng lúc này mà Thịnh quận vương phi lại không ở trong phủ thì thật không giống với tính cách của vị đường tẩu này.

Toàn bộ kinh thành này ai chẳng biết Thịnh quận vương phi hiền đức thông tuệ, vậy mà hôm nay lại làm ra hành vi như thế, thật làm cho người khác không thể tin được.

Hoa Tịch Uyển vốn không hiểu vì sao Hầu thị lại vô duyên vô cớ tới đây, rồi lại mạc danh kì diệu đi về, đến khi nàng nghe Yến Tấn Khâu nói Thịnh quận vương mới nạp trắc phi mới biết được đã xảy ra chuyện gì, thảo nào Hầu thị lại làm ra hành vi thất thố như vậy.

Hầu thị sau khi sảy thai lại biết chuyện mình không thể làm mẹ nữa vốn đã là đả kích trí mạng, giờ thêm chuyện Yến Bá Ích nạp trắc phi, không thể nghi ngờ là chém đứt cọng rơm cứu mạng cuối cùng của Hầu thị, một nữ nhân không còn hy vọng chỉ có hai con đường để đi, một là phát điên, hai là trầm mặc.

Hầu thị căm hận những người thuộc phe thái tử vì đã hại nàng không thể có thai như vậy, thì đương nhiên nàng sẽ không trầm mặc, như vậy nàng chỉ có một con đường để lựa chọn là điên cuồng trả thù.

"Thịnh quận vương không phải là không mê nữ sắc sao, vậy cần gì phải nôn nóng nạp thiếp như vậy?" Hoa Tịch Uyển nhíu mày nói, "Sao đường tẩu có thể chịu đựng được chuyện này chứ?"

Yến Tấn Khâu tự tiếu phi tiếu nói: "Hắn muốn có con trước thái tử, hôm nay đường tẩu không thể có thai nữa, đương nhiên hắn phải vội vã nạp thiếp rồi." Nếu không thì cần gì nạp đến hai trắc phi một lúc?

Hoa Tịch Uyển nhớ tới ánh mắt ửng đỏ, dáng vẻ gầy gò và đôi mắt đen lay láy của Hầu thị, thở dài một hơi: "Thật đáng tiếc."

Đáng tiếc một nữ nhân tốt đẹp vậy mà lại vì một nam nhân như thế mà moi tim móc phổi.

Dã tâm của Yến Bá Ích quá lớn, quá giả tạo, nên một nữ nhân hy sinh tất cả vì hắn như Hầu thị, ở trong mắt hắn cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi.

55. Chương 55: Thổ Lộ Tình Cảm

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

"Tỉnh rồi sao" Yến Tấn Khâu nhìn người nằm trong lòng mình, thấp giọng cười ra tiếng. Hắn liếc nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, đã sắp chạng vạng tối. Lúc trước, vì chuyện của Hầu thị, dường như tâm tình của Hoa Tịch Uyển không tốt lắm, cho nên Yến Tấn Khâu dứt khoát bế nàng lên giường, thấy Hoa Tịch Uyển yên lặng ngủ say, hắn cũng yên tâm.

Hắn vẫn lo lắng chuyện của Hầu thị sẽ ảnh hưởng đến Hoa Tịch Uyển, dù sao Hầu thị và nàng đều được hoàng thượng tứ hôn gả vào hoàng gia, chỉ là Hầu thị gả trước, nàng gả vào sau. Hôm nay Hầu thị rơi vào tình cảnh thê thảm như thế, hắn lo lắng nàng sẽ liên tưởng đến bản thân.

Thế nhưng, nàng chẳng phải Hầu thị, mà hắn cũng không phải Yến Bá Ích.

"Ừ," Hoa Tịch Uyển tựa đầu vào ngực hắn, lười biếng không muốn động đậy, "Không muốn rời giường."

Yến Tấn Khâu thấy nàng như vậy, đưa tay ôm eo nàng, cười nói: "Không muốn rời thì không rời nữa." Hiếm khi được nhìn thấy dáng vẻ này của Hoa Tịch Uyển, đương nhiên Yến Tấn Khâu sẽ không phá hoại phong cảnh.

Có lẽ do lồng ngực hắn quá ấm áp, Hoa Tịch Uyển cảm giác mình dường như cũng không bài xích Yến Tấn Khâu như vậy, thay vì nói nàng bài xích Yến Tấn Khâu, không bằng nói nàng bài xích loại hôn nhân nam nữ bất bình đẳng này. Vì nàng biết rõ như vậy, cho nên ngay cả khi nàng ngoan ngoãn tiếp nhận hôn sự rồi, nhưng bởi vì những cảm xúc sâu trong tiềm thức, nàng vẫn không thể có tình yêu chân chính với người trượng phu như Yến Tấn Khâu được.

Có lẽ dù nàng không thể bỏ ra tình yêu của mình, nhưng vẫn có thể đối xử thật tốt với Yến Tấn Khâu, vì hiện tại hắn không có một thê nhiều thiếp, cũng chưa làm chuyện gì có lỗi với nàng.

Nói thẳng ra chính là hắn không nợ nàng điều gì.

"Ta chưa bao giờ nghĩ mình sẽ phải gả vào hoàng tộc," Hoa Tịch Uyển thở dài nói, "Từ nhỏ ta đều nghĩ sau này mình sẽ gả đến một gia đình bình thường, sau đó làm một thiếu phu nhân hung hãn, có một cuộc sống bình dị, lười biếng sống qua ngày, lúc về già sẽ chơi đùa với tôn tử tôn nữ, nhàn nhã tự tại."

Yến Tấn Khâu vuốt ve tóc của nàng không nói gì, chỉ im lặng lắng nghe.

"Sau khi hoàng thượng ban hôn, ta ở nhà buồn bực một tháng, sau đó nghĩ lại, có lẽ nam nhân trên đời này đều giống nhau cả, cho dù ta gả đến một gia đình nghèo, thì nam nhân đào hoa vẫn cứ đào hoa thôi, mà ta

không muốn gả vào hoàng gia chẳng qua là vì sợ phiền phức" Hoa Tịch Uyển nghiêng đầu về phía Yến Tấn Khâu, nhìn cái cằm xinh đẹp của hắn nói, "Chúng ta thành thân đã hơn nửa năm, cho đến bây giờ luôn tìm kiếm dò đoán suy nghĩ của đối phương. Giờ bỗng nhiên ta cảm giác nó đã không còn ý nghĩa gì nữa."

Ván đã đóng thuyền rồi, có nghĩ nhiều hơn cũng chỉ dư thừa, mà trên thực tế nàng đã sớm thông suốt, bất quá là không cam tâm mà thôi.

Yến Tấn Khâu nhìn vào đôi mắt Hoa Tịch Uyển, thật không ngờ nàng sẽ nói thẳng vào vấn đề như vậy, giống như một điều gì đó mà bản thân vẫn mong chờ kỳ vọng bấy lâu nhưng lại cảm thấy sẽ không thể thực hiện được, giờ đột nhiên lại trở thành sự thật, khiến hắn vui mừng đến luống cuống tay chân.

"Kỳ thực thì ngày thành thân hôm đó, ta vẫn muốn hỏi chàng một câu." Hoa Tịch Uyển chống người lên, trở mình ngồi trên bụng Yến Tấn Khâu, hạ mắt xuống nhìn hắn, cười khanh khách nói: "Ta có thể tin tưởng chàng không?"

Yến Tấn Khâu chăm chú nhìn vào đôi mắt đẹp kia: "Từ nay về sau, mặc dù có một số chuyện ta không thể nói với nàng, thế nhưng sẽ không nói dối nàng nửa lời. Nàng… có bằng lòng kề vai sát cánh sánh bước cùng ta không?"

"Chàng nói thử xem?" Hoa Tịch Uyển chống tay xuống lồng ngực Yến Tấn Khâu, rồi cúi người hôn lên khóe môi hắn, "Tại sao không thử một chút xem."

Không thể đoán trước được tương lai, chi bằng tự tạo cho mình một cơ hội, ít nhất sẽ không để lại tiếc nuối về sau.

Sau khi trời vào đêm, bọn hạ nhân mang nước nóng vào phòng không dám nhìn loạn, nhanh chóng lui ra, trong lòng cảm khái tình cảm của vương gia và vương phi thật tốt.

Bạch Hạ lo lắng liếc nhìn về phía cửa phòng đóng chặt, chần chừ cả buổi mới lấy đủ dũng khí đi tới cạnh cửa hỏi: "Vương gia, vương phi, nô tỳ Bạch Hạ cầu kiến."

"Vào đi." Là tiếng của Vương gia, Bạch Hạ cẩn thận bước vào, chỉ thấy vương gia và vương phi ngồi ở bên cạnh bàn, vương gia đang cầm một cái khăn lau tóc cho vương phi, còn vương phi thì lười biếng ngồi đó, dường như ngay cả ngón tay cũng không muốn nhúc nhích, thấy nàng bước vào mới miễn cưỡng ngẩng đầu hỏi: "Bạch Hạ, chuyện gì xảy ra vậy?"

Hoa Tịch Uyển hiểu rất rõ Bạch Hạ, nếu như không phải có chuyện gì đặc biệt quan trọng, nàng ta sẽ không phải không biết quan sát mà xuất hiện vào lúc này.

"Vương phi, buổi chiều nhũ mẫu của đại cô nương đến cầu kiến, nói là đại cô nương sảy thai, đây là thư đại cô nương viết cho ngài." Bạch Hạ nghe giọng điệu của nhũ mẫu kia, thì hình như không phải tự nhiên đại cô nương sảy thai, mà giống như bị ai đó chọc giận hơn. Thế nhưng nhị thái thái vẫn cứ thờ ơ với chuyện này, nên đại cô nương mới phải viết lá thư này cho vương phi.

Hoa Tịch Uyển biến sắc: "Xảy ra chuyện gì, chẳng phải mấy ngày hôm trước có người đến báo là đại biểu tỷ mang bầu sao, tại sao mới có mấy ngày ngắn ngủi lại sảy thai?" Với tính tình Hoa Y Liễu sẽ chẳng bao giờ cho hạ nhân đến báo loại chuyện này vào buổi chiều tối, hẳn là do nhũ mẫu này chỉ có thể tìm cách ra khỏi Chu phủ vào giờ này, cho nên mới bất chấp sáng sớm hay xế chiều.

Nàng nhận phong thư trong tay Bạch Hạ, mở phong thư rồi rút lá thư ra, phát hiện chữ viết trong lá thư yếu ớt hỗn loạn, chứng minh rằng đại tỷ viết thư trong lúc sức khỏe suy yếu, tinh thần khẩn trương, giống như sợ bị người khác phát hiện ra.

Đọc thư xong, nhất thời Hoa Tịch Uyển giận đến biến sắc: "Đại tỷ chịu ấm ức lớn như vậy, nhị thái thái chẳng lẽ không quan tâm đến sao?"

Bạch Hạ lắc đầu: "Nô tỳ cũng không biết." Có lẽ nhị thái thái chỉ để ý đến người con trai của bà.

"Hồ đồ!" Hoa Tịch Uyển tức giận đập lá thư lên bàn, nếu nhị phu nhân không phải là trưởng bối, nàng đã mở miệng mắng người rồi, trên đời này sao lại có người mẫu thân như vậy chứ, con gái của mình bị con rể và thị thiếp chọc giận đến sảy thai, vậy mà bà không quan tâm đến, chẳng lẽ bà muốn để cho cả cái kinh thành này cười nhạo gia tộc Hoa thị bọn họ vô dụng sao?

Đường công danh vốn là nên tự dựa vào bản lĩnh của chính mình, vì đi đường tắt mà thậm chí hi sinh con gái mình quả thực là được một mất mười. Triều Đại Chiêu cứ mỗi ba năm thì lại có hơn hai trăm tiến sĩ, nhưng có được mấy người có thể lăn lộn được trong triều đình?

Một nam nhi thật sự thì phải dựa vào năng lực của mình để giành lấy tiền đồ, nhị thẩm làm như vậy, căn bản không phải là thương, mà là hại.

"Em viết một phong thư, lập tức cho người đưa đến Hầu phủ để hỏi ý kiến của phụ thân và mẫu thân, sau đó ta sẽ tìm cách giải quyết." Chuyện này của Hoa Y Liễu, nàng nhất định phải quan tâm đến, nói cách khác, phải dạy cho con rể của Hoa gia một trận.

Nếu phải giết gà dọa khỉ, vậy thì cứ túm đầu vị Chu công tử này làm con gà là được rồi.

"Tay có đau không?" Yến Tấn Khâu kéo tay Hoa Tịch Uyển qua, xoa xoa tay nàng rồi nói: "Việc này cũng không khó giải quyết, việc gì nàng phải tức giận như vậy?"

Hoa Tịch Uyển nói: "Giải quyết Chu gia là chuyện nhỏ, ta chỉ lo lắng sẽ ảnh hưởng đến đại tỷ."

"Chu gia trị gia không nghiêm, sủng thiếp diệt thê, đừng nói công tử Chu gia, ngay cả Chu thị lang cũng sẽ bị ảnh hưởng không tốt, kì thi đầu xuân năm sau ông ta không cần làm giám thị nữa," Yến Tấn Khâu nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, "Người của Chu gia đã như vậy, chi bằng để đại đường tỷ của nàng hòa ly đi, một hai năm sau lại chọn người tái giá, dù cho thế nào cũng tốt hơn là sống với công tử Chu gia."

"Việc này ta không tự quyết định được, nếu nhị thẩm không đồng ý thì người ngoài nói thế nào cũng vô dụng."

"Bà ta không đồng ý thì còn có nhị thúc, chỉ là e rằng việc này nhị thúc nàng còn chưa biết được, hay là nàng cho người đi hỏi ý kiến của ông ấy một chút xem." Yến Tấn Khâu thấy tâm trạng Hoa Tịch Uyển bình tĩnh hơn nhiều, lại cười nói, "Trước đó vài ngày ta có nghe loáng thoáng về chuyện nhị thúc và nhị thẩm nàng khắc khẩu, hình như là vì Hoa đại nhân không hài lòng với cửa hôn sự này cùng Chu gia lắm."

"Chàng nói đúng," Hoa Tịch Uyển mỉm cười, "Cũng nên viết một phong thư báo việc này cho nhị thúc mới được."

56. Chương 56: Chỗ Dựa

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Xác thực là Hoa Trị Minh đã bị Trương thị giấu diếm, hắn vốn còn cảm thấy kỳ quái, sau khi tam điệt nữ gả đến vương phủ, cùng Hiển vương cầm sắt hòa minh, lại không xảy ra đại sự gì, sao lại cho người đưa thư đến vào lúc xế chiều thế này.

Sau khi hắn đọc thư xong, trong lòng vừa tức vừa gấp, cuối cùng toàn bộ chỉ hóa thành một tiếng thở dài, cuối thư có nhắc tới việc Chu thị lang trị gia không nghiêm, để nhi tử sủng thiếp diệt thê, e rằng sẽ bị cắt chức điều tra, kì thi Hương đầu xuân năm sau phải đổi người làm quan chủ khảo.

Sang năm Thanh Mậu nhà mình và Định Quang nhà đại ca sẽ tham gia kì thi, hiện tại thay đổi giám thị cũng tốt, chí ít người khác sẽ không nói xấu sau lưng là thành tích của Thanh Mậu bất thường, trước đây hắn không nên đồng ý chuyện Trương thị chết sống muốn gả nữ nhi cho công tử Chu gia, bằng không thì nữ nhi đâu phải chịu khổ như vậy?

"Người đâu, mang bức thư này đến cho Thanh Mậu xem, hỏi xem nó có đồng ý ngày mai rước tỷ tỷ của nó trở về hay không." Sau khi Hoa Trị Minh giao thư cho hạ nhân xong chỉ ngồi lẳng lặng trong phòng, ông nhìn sắc trời mỗi lúc một tối đen ngoài cửa sổ, vẫy tay ra hiệu cho hạ nhân vào thắp đèn, nghĩ tới Trương thị, nghĩ tới nữ nhi, rồi nghĩ tới đứa con trai được kỳ vọng cao, rồi nặng nề thở dài trong bóng đêm một cái.

"Chuẩn bị xe ngựa."

Trương thị thấy phu quân mình ra cửa, kinh ngạc hỏi quản gia trong phòng: "Sao lão gia lại ra ngoài vào giờ này, ông có nói là đi đâu không?"

"Phu nhân, trước khi ra cửa lão gia có nói là phải đến Hầu phủ tìm Hầu gia," Quản gia cũng không dám nói rằng lúc lão gia ra cửa sắc mặt vô cùng khó coi.

"Đã trễ thế này còn đến Hầu phủ," Trương thị cau mày nói, "Sắp đến giờ giới nghiêm rồi, chẳng lẽ tối nay lão gia muốn nghỉ ở Hầu phủ sao?"

Quản gia cúi đầu nói: "Lão gia không có nói qua."

"Thôi đi," Trương thị biết lão gia sẽ không nói nhiều với một quản gia như vậy, nên không hỏi gì thêm nữa, đang lúc chuẩn bị cho quản gia lui ra, lại có hạ nhân vào báo là thiếu gia tới.

Từ trước đến nay Trương thị luôn rất yêu thương nhi tử, sao nỡ lòng để nhi tử chờ bên ngoài, vội vàng sai người mời nhi tử vào, thấy sắc mặt hắn khó coi, liền lo lắng hỏi: "Con trai, sao sắc mặt lại khó coi như vậy, có chuyện gì à?"

"Mẫu thân, con không có chuyện gì, mà là tỷ tỷ có việc." Hoa Thanh Mậu chỉ nhỏ hơn tỷ tỷ Hoa Y Liễu một tuổi rưỡi, tình cảm hai tỷ đệ vô cùng thâm hậu, cho nên sau khi hắn xem bức thư đường muội gửi tới, tức giận đến mức đập vỡ chén trà trong tay, nếu không phải gã sai vặt bên người ngăn lại, hiện tại hắn đã đi phủ Chu thị lang đón tỷ tỷ trở về phủ rồi.

"Tỷ tỷ con…" Nụ cười trên mặt Trương thị cứng đờ, ngay sau đó lại mở miệng nói, "Việc của tỷ tỷ con chỉ là ngoài ý muốn, con đừng nghĩ nhiều quá, năm sau con phải tham gia kỳ thi mùa xuân rồi, chuyện hậu trạch nam nhân như con xen vào làm gì?" Trương thị nghĩ đến Hoa Định Thần của Hầu phủ cũng sẽ tham gia kì thi, cảm thấy vô cùng chán ghét, con trai bà tuyệt đối sẽ không thua bất luận kẻ nào!

"Mẫu thân, ngài còn gạt ta, tỷ tỷ bị cả nhà tỷ phu làm cho tức giận đến mức sảy thai, lẽ nào ngài không tức giận sao?" Hoa Thanh Mậu thật sự không thể tin được mẫu thân lại nói việc tỷ tỷ sảy thai là việc nhỏ, hắn không dám tin nhìn Trương thị, "Tỷ ấy là nữ nhi của ngài, là tỷ tỷ của ta đó."

"Đương nhiên ta biết nó là tỷ tỷ của con rồi," Trương thị phất tay để hạ nhân trong phòng lui ra, đè thấp giọng nói nói, "Thế nhưng Chu thị lang là phó chủ khảo của kì thi mùa xuân năm sau…"

"Con mặc kệ ông ta là ai," Hoa Thanh Mậu cắt ngang lời Trương thị, tức giận nói, "Con chỉ biết tỷ tỷ của con bị người nhà bọn họ ngược đãi." Chu thị lang gây sự, không thể làm gì khác hơn là vội la lên.

"Thằng bé này sao lại hồ đồ như vậy," Trương thị thấy nhi tử dường như thật sự muốn đến phủ Chu thị lang gây sự, không thể làm gì khác hơn là vội la lên, "Chuyện của tỷ tỷ con để xử lý sau đi, chờ khi con có tiền đồ rồi còn ai dám bắt nạt nó nữa?"

"Chỉ sợ con còn chưa kịp thành tài, tỷ tỷ đã bị bọn họ hại chết rồi," Hoa Thanh Mậu cúi đầu, giọng nói hơi lãnh đạm, "Huống chi, chỉ cần tỷ tỷ có chuyện gì, thì Chu thị lang đừng mơ được làm chủ khảo năm sau."

“Con muốn làm gì?” Trương thị đứng lên, lạnh lùng nói, “Thanh Mậu, con đừng có hồ đồ.”

“Mẫu thân, con rất tỉnh táo,” Hoa Thanh Mậu ngẩng đầu lên nhìn Trương thị, “Nếu như con thành danh bằng cách dẫm đạp lên vai người thân, vậy kiếp này con cũng không ngẩng đầu lên nổi, bởi vì lưng con không ngay thẳng.”

Trương thị nhìn nhi tử sải bước bỏ đi, kinh ngạc đến xuất thần, một lúc sau mới nghĩ đến điểm mấu chốt, là ai nói việc này cho Thanh Mậu biết? Nếu như không có người nhiều chuyện, Thanh Mậu sẽ không thể biết được việc này.

“Hôm nay có ai đến phủ tìm lão gia hay thiếu gia không?” Trương thị gọi ma ma tâm phúc của mình đến, bắt đầu hỏi.

“Không có ai đến, chỉ là…”

Chỉ là phủ Hiển vương có gửi một bức thư đến cho lão gia.

“Lại là Hoa Tịch Uyển,” Trương thị hung hăng phun nước bọt, “Con tiện nhân kia gả đi rồi còn nhiều lần phá hư chuyện tốt của ta, đúng là đồ khó ưa.”

Ma ma kia không dám nhiều lời, chỉ cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

Chu phủ hôm nay đặc biệt náo nhiệt, trước cửa đỗ vài chiếc xe ngựa, đại công tử nhà Hoa thị lang mang mấy chiếc xe ngựa đến, bảo là muốn trả lại sính lễ cho Chu gia, đồng thời yêu cầu hòa ly.

Không biết do người của Chu gia tự biết mình đuối lý hay là vì nguyên nhân nào khác mà vẫn không chịu mở cửa, ngược lại càng làm mọi người xung quanh rối rít hiếu kì.

Cũng may tuy Hoa Thanh Mậu chỉ mới mười bảy tuổi, nhưng không phải người xúc động lỗ mãng, Chu phủ không mở cửa, hắn cũng không ầm ĩ, chỉ thở dài nói với người gác cổng của Chu phủ: “Chu đại nhân, công tử quý phủ sủng thiếp diệt thê, thông đồng với thị thiếp ngược đãi gia tỷ khiến gia tỷ sảy thai, ta vì nghĩ đến phần tình nghĩa lâu nay với Chu gia nên không muốn truy cứu nữa. Hôm nay nhà chúng ta trả lại gấp đôi phần sính lễ Chu gia đã đưa đến trước đây, chỉ mong Chu gia có thể tha cho tỷ tỷ ta một con đường sống, cho phép gia tỷ và công tử quý phủ hòa ly.”

Quần chúng hóng chuyện nghe xong những lời trên đều hít một hơi khí lạnh, thì ra thật sự là sủng thiếp diệt thê, còn khiến đứa con cũng không còn, chuyện này hơi bị quá đáng rồi.

Chu thị lang không phải người đọc sách sao, sao lại nuôi dạy ra một đứa con như vậy, ngay cả lễ nghĩa liêm sỉ cũng không biết?

Việc này nếu để Hoa Trị Minh ra mặt, người khác sẽ cảm thấy là người Hoa gia cố ý gây sự, nhưng nếu là Hoa Thanh Mậu ra mặt, người khác chỉ cho rằng do người trẻ tuổi yêu thương tỷ tỷ, lại thấy Chu gia ức hiếp người ta, ngược đãi nữ nhi nhà người khác còn không dám lộ diện, thực sự quá đáng.

Người của Chu gia không ngờ rằng Hoa Thanh Mậu vậy mà lại nói những chuyện bê bối nhà họ ở trước mặt nhiều người như vậy, tức thì không thể làm bộ là không có ai ở nhà được nữa. Cháu trai của Chu thị lang đi ra, muốn nghênh đón Hoa Thanh Mậu vào phủ, nhưng lại bị Hoa Thanh Mậu cự tuyệt.

"Không tiện làm phiền quý phủ nữa, xin quý phủ để gia tỷ đi ra, sau đó theo ta đến hộ bộ một chuyến để làm thủ tục vô hiệu giấy hôn thú, sau việc này thì không ai nợ ai gì nữa."

Cháu trai Chu gia thấy thái độ này của Hoa Thanh Mậu, trong lòng âm thầm lấy làm kỳ quái, thái độ này của Hoa Thanh Mậu là muốn trở mặt với Chu gia sao? Không thì sao lại trực tiếp mang sính lễ đến đây, lại còn trả về gấp đôi.

Hiện tại ngay cả cửa cũng không chịu bước vào, để mặc cho người ngoài nghe thấy những lời này, như vậy không phải là tát vào mặt Chu gia sao?

"Hoa công tử, ngài nói gì vậy…" Cháu trai Chu gia cười xòa nói, "Có việc gì chúng ta vào trong phủ nói với nhau, có chuyện gì không thể giải quyết chứ, làm lớn chuyện này ra để mọi người đều biết thì không chỉ chúng tôi mất mặt, mà đối với ngài cũng không tốt đâu."

"Các người làm việc xấu không sợ mất mặt, thì ta đây có gì phải cảm thấy xấu hổ sao?" Hoa Thanh Mậu giật cánh tay đang bị cháu trai Chu gia lôi kéo ra, "Các người vẫn là bảo quản gia đưa tỷ tỷ của ta đi ra đi."

Cháu trai Chu gia thấy thế, biết Hoa gia đã quyết tâm trở mặt với Chu gia bọn họ, trong lòng hơi mất hứng. Nếu Nghĩa An hầu phủ đến gây chuyện, có lẽ hắn còn nhường nhịn vài phần, nhưng một nhà Hoa thị lang này, hắn cảm thấy không có gì là không thể đắc tội được.

"Ai ui, ở đây náo nhiệt quá nhỉ," Ngay khi cháu trai Chu gia đang muốn trở mặt làm khó dễ, lại nghe thấy cách đó không xa truyền đến một giọng nam the thé, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một chiếc xe ngựa có kí hiệu của Hiển vương phủ chậm rãi đi về phía bên này, trên vách có hoa văn phượng hoàng lửa.

Đến khi thấy rõ người vừa nói chuyện thì cháu trai Chu gia cả người toát mồ hôi lạnh, đây không phải là thái giám tổng quản Mộc Thông của Hiển vương phủ sao? Thế thì bên trong xe chỉ có thể là Hiển vương phi, người được Hiển vương gia vô cùng yêu thương trong lời đồn.

Nhớ đến việc Hiển vương phi và đường tẩu chính là người cùng tộc cùng tông, cháu trai Chu gia thầm nghĩ không hay rồi, lần này thì Chu gia bọn họ không muốn hòa ly cũng không được, chỉ sợ sau đó còn phải cẩn thận bồi tội với cả nhà Hoa thị lang nữa, không thì có thể sẽ gặp phiền phức to.

"Tiểu sinh gặp qua Hiển vương phi, vương phi nương nương phúc thọ an khang." Cháu trai Chu gia không dám chậm trễ, bước lên phía trước hành lễ. Người hóng chuyện xung quanh thấy thế cũng đều lui về sau

vài bước, chỉ sợ đụng phải quý nhân, xem náo nhiệt chỉ là sở thích, nhưng nếu chỉ vì vậy mà gây ra chuyện thì thật không tốt.

"Không cần đa lễ, xin đứng lên." Trong xe ngựa truyền ra giọng nữ mềm mại du dương, tuy rằng không thấy rõ dung mạo thế nhưng nghe thanh âm kia thì ai cũng cảm thấy người trong xe ngựa chắc phải là một đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương.

"Nghe người nhà nói đường tỷ muốn hòa ly với công tử quý phủ, cho nên hôm nay ta đặc biệt đến xem, không biết có quấy rầy hai vị hay không?"

"Biểu muội nói quá lời, nếu gia tỷ biết ngài quan tâm đến tỷ ấy như vậy, chắc sẽ mừng đến rơi lệ," Hoa Thanh Mậu mừng thầm, vốn hắn còn lo lắng người của Chu gia sẽ giở thủ đoạn, nhưng bây giờ có Hiển vương phi ra mặt, nhà bọn họ nhất định sẽ cố kỵ.

"Đã như vậy, mời mọi người cứ tiếp tục, ta là nữ tử không rõ đại sự, chỉ ở một bên lắng nghe là được rồi." Giọng nói trong xe ngựa vẫn dịu dàng trầm bổng, dường như thật sự chỉ là đi ngang qua xem một chút mà thôi.

Cháu trai Chu gia toát mồ hôi lạnh, quay đầu lại ra hiệu cho gã sai vặt sau lưng, để bọn họ nhanh chóng đi vào thông báo với đại bá và đại bá mẫu. Giờ vương phi đến rồi, người Chu gia còn không ra nghênh giá thì chắc chán sống rồi. Đến lúc đó Chu gia bọn họ không chỉ sủng thiếp diệt thê, chỉ sợ còn thêm tội danh khinh thường hoàng tộc nữa.

"Bên ngoài gió lớn, chi bằng mời vương phi vào phủ nghỉ tạm chốc lát?"

Trong xe ngựa không có động tĩnh, ngay cả bọn hạ nhân phục vụ xung quanh cũng không nói nửa lời, dường như lời mời vừa rồi của cháu trai Chu gia chỉ là hư ảo, không ai nghe thấy.

Cháu trai Chu gia lúng túng cười cười, sau đó không dám tùy tiện nói nữa, hắn là người không có công danh, cũng không có tước vị, quả thực không có tư cách tiếp đón vương phi.

Liếc nhìn mã xa không chút động tĩnh, trong lòng hắn thầm thở dài, vị đường ca này của hắn thật sự gây họa rồi, đắc tội gia tộc Hoa thị, Chu gia bọn họ có thể qua được kiếp nạn này hay không còn phải xem đường tẩu có nguyện ý xin tha cho Chu gia bọn hắn một con đường sống hay không.

Chỉ là, đường ca gây ra chuyện như vậy, thì dù tính tình đường tẩu có dịu dàng đến mấy có lẽ cũng sẽ không thể quên được nỗi đau mất con.

Haizz, chỉ sợ ngay cả hôn sự của những con cháu khác trong Chu gia bọn họ cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Lúc phu nhân Chu gia nghe nói nhi tử của Hoa thị lang đến còn không thèm để ý, đến khi bà nghe hạ nhân báo lại là xe ngựa của Hiển vương phi đã dừng ở ngoài cửa lớn thì lập tức biến sắc, ba chân bốn cẳng vội

vàng đứng dậy đi ra cửa, sau khi đi được mấy bước lại nói: "Đi mời thiếu phu nhân đến phòng khách đi, nhớ kỹ phải trang điểm cho nàng ta thật tốt rồi mới được ra gặp khách."

Thằng con ngu dốt của bà lần này gây họa lớn rồi!

57. Chương 57: Tỏ Ra Yếu Đuối

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Hoa Y Liễu dáng vẻ tiều tụy ngồi tựa người ở đầu giường, trong phòng vắng ngắt, dường như chỉ có mỗi mình nàng trong phủ, yên tĩnh đến đáng sợ. Còn nhũ mẫu và nha hoàn hồi môn bên cạnh nàng đã sớm bị mẹ chồng tốt của nàng tìm cách đuổi đi rồi, ngay cả chút thể diện cũng không để lại cho nàng.

Nhìn sắc trời ngoài cửa sổ đã hơi mờ tối, xem ra trời lại sắp mưa rồi, thế nhưng thời tiết ra sao thì liên quan gì đến nàng, nàng đã mấy tháng không được bước ra khỏi cửa, càng không được về nhà mẹ đẻ.

Nhà mẹ đẻ? Nghĩ đến người nhà mẹ đẻ, trong lòng Hoa Y Liễu lại bùng lên nỗi căm thù, nếu như không phải vì mẫu thân muốn cha chồng nàng giúp đỡ đệ đệ khi thi cử, thì tội gì nàng phải gả cho một kẻ phóng đãng như thế, để rồi rơi vào kết quả thế này?

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Hoa Y Liễu bỗng thấy một nha hoàn đẩy cửa tiến vào, trên tay những nha hoàn này đang cầm mấy hộp trang sức, mấy bộ trang phục tươi đẹp và đồ dùng sinh hoạt khác, nét mặt vừa cung kính vừa khẩn trương.

Mấy người này chẳng phải là nha hoàn đắc dụng của mẹ chồng nàng sao, đã có chuyện gì mà khiến các nàng sợ hãi đến vậy?

"Thiếu phu nhân, phu nhân sai nô tỳ đến hầu hạ ngài thay y phục ra gặp khách." Nha hoàn đi đầu phúc thân với Hoa Y Liễu, rồi ra hiệu cho mấy người phía sau hầu hạ Hoa Y Liễu thay quần áo.

Trong lòng Hoa Y Liễu khẽ động, là người nào đến làm chỗ dựa cho nàng sao? Là phụ thân hay đệ đệ?

Hay là… Hoa Tịch Uyển?

Trong lòng nàng rất rõ ràng, người có thể khiến Chu gia khẩn trương như vậy, chắc chắn phải có một thân phận cực kì hiển hách, mặc dù cha nàng ở trong triều rất có thanh danh, nhưng cũng không đến mức có thể khiến Chu gia kiêng kỵ như vậy.

Thế nhưng hiện nay có mấy người sẵn lòng làm chỗ dựa cho nàng chứ? Tuy rằng trước đó nhà ngoại tổ mẫu nàng được ban một tước vị, nhưng đó chỉ là hoàng thượng muốn ngăn chặn miệng lưỡi thiên hạ thôi, nên mới kín đáo bù đắp về việc đứa con duy nhất đã mất của nhà ngoại tổ mẫu, trên thực tế nhà ngoại tổ mẫu cũng chỉ là người có tước vị hữu danh vô thực mà thôi.

Như vậy chỉ còn nhà đại bá hoặc Hiển vương phi Hoa Tịch Uyển có thể đứng ra thôi

Hoa Y Liễu không chút phản kháng, nàng ngoan ngoãn để mặc cho bọn nha hoàn trang điểm, trong lòng lại vô cùng gấp gáp, hận không thể rời khỏi cái hang sói này ngay lập tức, không bao giờ trở lại nữa.

Lúc này Chu gia đã mở rộng cửa lớn, những người có thể diện trong phủ đều đi ra nghênh đón vương phi vào, đợi đến khi tất cả bọn họ đều quỳ gối trước xe ngựa Hoa Tịch Uyển, Hoa Tịch Uyển mới mở miệng nói: "Chu thị lang học vấn uyên thâm, không cần làm đại lễ như vậy, Mộc tổng quản mau đỡ Chu thị lang đứng dậy."

Câu "học vấn uyên thâm" này như đánh một bạt tai vào mặt Chu thị lang làm ông có chút đau rát. Bình thường ông không quá quan tâm đến chuyện trong hậu viện, tuy có nghe nói Vân Hằng làm việc có hơi hoang đường, nhưng thật không ngờ đứa con trai này lại dám làm chuyện tày đình như vậy. Sự việc đã đến bước này, nào còn là kết thân, căn bản đã kết thành hận thù.

Không nói đến thế lực Hoa gia lớn thế nào, cũng không tính đến những gia đình gia thế lớn có quan hệ thân thiết với Hoa gia, trước mắt chỉ nói đến vị vương phi xinh đẹp nhất triều Đại Chiêu này đã là nhân vật Chu gia bọn hắn không đắc tội nổi rồi.

Ai chẳng biết Hiển vương yêu thương vị vương phi này đến cực điểm, đắc tội với vị này chính là đắc tội tới vương gia, Chu gia bọn hắn sao đắc tội nổi với nhà vương hầu hiển hách như thế này?

Nghĩ vậy, Chu thị lang oán hận trừng mắt liếc nhìn Chu phu nhân bên cạnh, đúng là đồ ngu phụ vô tri, lại đi dung túng bao che cho Vân Hằng làm ra chuyện ác như thế, nếu Chu gia không giải quyết việc này cho tốt, thì cơ nghiệp trăm năm sẽ chôn vùi ở trong tay tên nghiệt chủng này.

"Chu đại nhân, mời ngài đứng lên," Mộc Thông cười híp mắt đi tới trước mặt Chu thị lang, đưa tay muốn đỡ ông, nhưng ông nào dám để Mộc Thông đỡ mình thật, vội nói cảm tạ rồi tự mình đứng lên, lại bởi vì động tác đứng dậy quá nhanh nên lảo đảo hai bước.

Cháu trai Chu gia phía sau thấy thế vội vàng đưa tay đỡ ông, "Đại bá cẩn thận."

Mộc Thông liếc nhìn cháu trai Chu gia, cúi chào Chu thị lang một cái, rồi trở lại đứng bên cạnh xe ngựa.

"Lão phu nào dám nhận lời khen học vấn uyên thâm này. Nghiệt tử hành sự to gan lớn mật, thông gia muốn đánh muốn phạt cứ tùy tâm tình, chỉ mong thông gia nể mặt lão phu, giữ lại cho nghiệt tử một mạng." Chu thị lang nói như vậy, rồi lại xoay người chắp tay thi lễ với một vãn bối như Hoa Thanh Mậu.

Hoa Thanh Mậu sao dám chịu một lễ này, lần này hắn tới đây vốn là để xử lý việc Chu gia khi dễ tỷ tỷ mình, sao có thể dễ dàng bỏ qua cho Chu Vân Hằng như vậy. Cho nên khi Chu thị lang thi lễ với hắn, hắn nhanh chóng lách người né đi, sau đó cúi thấp người nói: "Văn bối nào dám chịu đại lễ này, Hoa gia ta là hàn môn tầm thường, chỉ muốn đòi lại công đạo mà thôi."

Chu thị lang cười khổ, biết rõ Hoa gia sẽ không chịu bỏ qua. Ở chốn kinh thành này, nếu Hoa gia xưng là hàn môn tầm thường, như vậy còn có mấy người trong kinh thành dám nhận là gia thế hiển hách nữa.

"Bất kể như thế nào, đầu tiên lão phu cũng xin nhận lỗi với bên thông gia, ngoài cửa gió lớn, xin mời vương phi và Hoa công tử vào trong phủ ngồi một lát."

Hoa thanh Mậu không mở miệng cũng không nhúc nhích, hắn đang đợi Hoa Tịch Uyển phản ứng.

"Đã như vậy cũng chỉ có thể quấy rầy quý phủ một phen, mặc dù là thương nghị chuyện hòa ly, nhưng cũng không nên bàn chuyện đó ngoài cửa lớn thế này."

Từ đầu tới đuôi giọng nói trong xe ngựa đều dịu dàng hòa hoãn, thế nhưng cũng không chút nhượng bộ.

Đúng lúc này, Hoa Trường Bảo cũng ngồi xe ngựa tới, Hoa Trường Bảo là thế tử Nghĩa An hầu phủ, cũng chính là Nghĩa An hầu tương lai, sự xuất hiện của hắn là đại biểu cho lập trường của toàn bộ Hoa gia.

Chu thị lang thấy thế đáy lòng thầm thở dài một tiếng, chuyện hôm nay không chỉ khiến Chu gia ông mất hết thể diện, mà chỉ sợ ngay cả thanh danh gần trăm năm qua cũng bị đánh mất.

Đắc tội với Hoa gia, ngày sau Chu gia sẽ khó mà thăng tiến ở chốn kinh thành này.

"Tham kiến vương phi," tuy Hoa Trường Bảo là huynh trưởng của Hoa Tịch Uyển, thế nhưng hôm nay thân phận đã khác, sau khi hắn xuống xe ngựa liền thỉnh an Hoa Tịch Uyển.

Mộc Thông thấy thế, bước lên phía trước đỡ lấy Hoa Trường Bảo, có ai trong kinh thành này không biết tình cảm của ba huynh muội Nghĩa An hầu phủ rất thân thiết, nếu thật sự hắn chỉ trơ mắt nhìn người đại ca Hoa Trường Bảo này hành lễ với vương phi, e rằng trong lòng vương phi sẽ không thoải mái.

"Ca ca làm gì vậy, chúng ta là huynh muội, sao lại chú trọng đến mấy nghi lễ này như thế?" Hiển vương phi từ nãy đến giờ vẫn không lộ diện, cuối cùng lúc này cũng vươn một cánh tay ra từ trong xe ngựa, hạ nhân bên cạnh thấy thế nhanh chóng mang một cái ghế đẩu tới, một bên dẫn ngựa, một bên đỡ người xuống.

Đợi sau khi Hiển vương phi vịn tay một nha hoàn áo lục bước xuống xe ngựa, mọi người mới thầm thán phục, bàn tay thật xinh đẹp, dáng người thật uyển chuyển, chỉ tiếc mang mũ sa, không thể thấy rõ nhan sắc mỹ nhân.

"Vương phi, hai vị công tử, mời vào." Một nhà Chu thị lang không dám nhìn loạn, tất cả đều cúi đầu nghênh tiếp Hoa Tịch Uyển vào phủ.

Đoàn người nối đuôi nhau đi vào, sau khi đến chính sảnh, Hoa Tịch Uyển thấy một thanh niên mặt hoa da phấn đang quỳ trên mặt đất, cẩm y trên người vô cùng lộn xộn, thậm chí có nhiều chỗ còn rướm máu, nhìn như vừa bị ai đánh đập một trận dã man.

Hoa Tịch Uyển liếc nhìn Chu thị lang bên cạnh, người đàn ông này vậy mà lại nỡ ra tay tàn nhẫn vậy, đánh Chu Vân Hằng ra nông nỗi này, chỉ không biết là thật sự thấy tức giận vì hành vi của nhi tử nhà mình, hay là làm để bọn họ nhìn nữa?

Chờ những người không liên quan lui ra, trong sảnh chỉ còn lại ba người Hoa gia, Chu thị lang, Chu phu nhân cùng Chu Vân Hằng đang quỳ trên mặt đất, Hoa Tịch Uyển được Bạch Hạ và Hồng Anh hầu hạ cởi mũ sa ra, được Chu thị lang nhiệt tình mời ngồi trên vị trí ghế khách, Hoa Trường Bảo và Hoa Thanh Mậu theo sắp xếp ngồi xuống sau nàng.

"Chu đại nhân, ngài làm cái gì vậy?" Hoa Tịch Uyển tự tiếu phi tiếu liếc nhìn Chu Vân Hằng quỳ trên mặt đất, "Nghe nói trong quý phủ có một thị thiếp rất được Chu công tử yêu thích, chẳng biết ta có vinh hạnh gặp mặt vị giai nhân này một lần không." Nàng nói đến đây, giọng nói trở nên lạnh lùng, "Chí ít cũng cho Hoa gia chúng ta biết được, rốt cuộc là người thế nào mà lại có thể hại nữ nhi Hoa gia ta sảy thai, ngay cả người hầu bên cạnh cũng bị đuổi đến biệt trang. Không biết nữ nhi Hoa gia ta phạm đại tội nào, mà phải chịu sự giày vò như vậy của người Chu gia, nếu Chu gia các người không đưa ra được một lý do, không bằng chúng ta đến nha môn một chuyến, Kinh Triệu doãn đại nhân là một người chí công vô tư, nhất định có thể tra ra manh mối sự việc, sẽ không để cho người của Chu gia chịu ấm ức."

Thấy Hiển vương phi đột nhiên làm khó dễ, Chu thị lang bị ép hỏi mồ hôi đổ đầy đầu, Chu phu nhân sợ hãi đến chân tay run rẩy, bà vừa không nỡ để nhi tử chịu tội, vừa sợ đắc tội đến vương phi sẽ không có lợi cho tiền đồ sau này của nhi tử, trong nhất thời nghĩ không ra biện pháp gì, chỉ biết lịch bịch một tiếng quỳ xuống bên cạnh Chu Vân Hằng: "Vương phi, thần phụ quản gia không nghiêm, để con dâu chịu ủy khuất, xin vương phi nghĩ đến tình cảm phu thê của con dâu và nhi tử ta bấy lâu mà tha cho nó một lần đi."

"Chu phu nhân làm gì vậy, chẳng lẽ ý của quý phủ là bản vương phi bức bách các ngươi sao?" Hoa Tịch Uyển ngón tay thon dài trắng nõn bưng chén trà lên, sau đó đặt mạnh xuống, "Nếu đã như vậy, có lẽ bản vương phi phải chuẩn bị cho tốt mới được, tránh để bị người khác hiểu lầm." Sau khi nàng nói xong, liền quay đầu nói với Hoa Thanh Mậu, "Đường ca, chi bằng việc này cứ giao cho Kinh Triệu doãn đại nhân đến tra xét. Đường tỷ vô cớ sảy thai, người hầu bên cạnh cũng không biết là đã mất tích hay bị đuổi đến biệt trang, chuyện đã liên quan đến ngần ấy mạng người, vẫn nên để quan phủ điều tra thì sẽ thỏa đáng hơn."

"Vương phi ngài hiểu lầm rồi, vi thần và chuyết kinh tuyệt đối không có ý này," Chu thị lang thấy Hiển vương phi đùng đùng nổi giận, vội bước lên phía trước nói, "Vi thần lập tức đem thị thiếp kia tới ngay."

Hoa Tịch Uyển cầm chén trà không nói lời nào, Hoa Trường Bảo cười nhạt vuốt ve mép chén trà, tầm mắt liên tục quan sát những vật trang trí trong phòng khách Chu gia, làm như mấy thứ này đều là những vật phẩm tinh xảo quý hiếm trên đời, đáng giá để cho một thế tử Hầu phủ như hắn phải quan sát tỉ mỉ như thế.

Chu Vân Hằng đang quỳ trên mặt đất nghe nói thị thiếp mình yêu thích nhất cũng bị phụ thân gọi ra đây, lập tức kích động đến tư thế sám hối cũng làm không xong, ngẩng đầu nhìn lung tung. Nhưng khi tầm mắt hắn nhìn tới vị trí của Hoa Tịch Uyển thì cơn đau trên bụng hắn lập tức biến mất không thấy tăm hơi, chỉ hận không thể dán chặt con mắt lên người vị Hiển vương phi này.

Ánh mắt của hắn quá mức suồng sã, nên rất nhanh đã bị một thái giám áo lam chắn trước mặt hắn, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Nô tài thấy ánh mắt của Chu công tử tựa hồ không tốt lắm, không biết có cần mời thái y tới xem cho ngài hay không?"

Lúc này Chu Vân Hằng mới hiểu ra, người ngồi trên ghế khách kia chính là Hiển vương phi, chẳng phải là người hắn có thể tơ tưởng nổi. Nghĩ vậy, hắn thấy có hơi tiếc nuối, một mỹ nhân thế này mà không thể nhìn ngắm được thật sự là quá đáng tiếc.

Hoa Trường Bảo ngồi ở bên cạnh sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: "Xem ra công tử của quý phủ còn chưa được dạy dỗ đủ, Chu thị lang tốt nhất nên dạy bảo hắn nhiều hơn, nếu không sau này mạo phạm quý nhân sẽ không có hậu quả tốt đâu."

Chu thị lang sao lại không biết tật xấu này của con mình, thấy hắn vậy mà còn dám lỗ mãng như thế, tức giận tiến lên đạp Chu Vân Hằng một cước, "Hạ quan nhất định sẽ dạy dỗ tên nghiệp chướng này thật tốt."

Hoa Trường Bảo liếc mắt nhìn Chu Vân Hằng, rồi tao nhã thổi thổi hơi nóng trên mặt nước trà, lại trở về làm một thế tử Hầu phủ trầm mặc ít nói.

Không bao lâu sau, người thị thiếp mà Chu Vân Hằng yêu thích nhất được mang đến, trên người chỉ là một bộ áo vải cũ nát, tóc tai cũng chỉ buộc bằng một sợi dây cột màu xanh nhạt, trên mặt còn ứ máu, nhìn không ra chút dáng vẻ nào của ái thiếp.

Hoa Tịch Uyển thấy thế cười cười, quý phủ Chu thị lang này thật có lòng, luôn giở thủ đoạn sau lưng người khác.

Đúng lúc này, một quản sự vội vã chạy vào nói: "Lão gia, phu nhân, Hiển vương gia tới."

58. Chương 58: Sự Tình

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Nghe thấy Hiển vương đến, đầu tiên Chu thị lang cả kinh, ngay sau đó lại cảm thấy đây là chuyện trong dự liệu, có Hiển vương phi ở đây thì Hiển Vương gia đến đây cũng không phải là chuyện lạ gì.

Sự tình quả như dự đoán của người Chu gia, sau khi Hiển vương được nghênh đón vào, chào hỏi với hai vị đại cữu huynh và đường cữu huynh Hoa gia xong, chỉ nắm tay Hiển vương phi ngồi chung một chỗ, còn không cũng chỉ cúi đầu nói gì đó với Hiển vương phi.

"Đây là đang làm gì vậy?" Yến Tấn Khâu tự tiếu phi tiếu liếc nhìn Chu Vân Hằng đang quỳ trên mặt đất, quay đầu nói với Chu thị lang, "Chu thị lang, công tử quý phủ đã phạm sai lầm lớn gì sao?"

Chu thị lang chần chừ không dám trả lời, thật lâu sau mới nói: "Hạ quan dạy con không nghiêm, thật quá xấu hổ."

"Chu thị lang chính trực ngay thẳng, là vị quan tốt hiếm thấy, vì sao lại thấy áy náy," Yến Tấn Khâu liếc nhìn Chu Vân Hằng đang gục đầu quỳ trên mặt đất, "Có điều thật sự quý công tử làm việc quá mức hoang đường, chuyện quý công tử sủng ái thị thiếp làm hại chính thê sảy thai đã truyền khắp kinh thành, ông nói chuyện này nên giải quyết thế nào đây?"

Chu thị lang vừa bất đắc dĩ lại vừa áy náy, quay sang nói với Hoa Thanh Mậu và Hoa Trường Bảo: "Hạ quan nhất định sẽ quản giáo tốt cái tên không có tiền đồ này, còn về phần thị thiếp thông phòng trong phủ, ta sẽ đuổi tất cả bọn họ, xin…"

"Ta nghĩ rằng mấy chuyện đó không cần thiết, miễn cho ngày sau nữ nhi Hoa gia ta lại bị nói là một người không khoan dung", Hoa Thanh Mậu nặng nề đặt chén trà xuống, hơi hung hăng nói, "Gia tỷ và công tử quý phủ không có duyên phận làm phu thê, Chu – Hoa hai nhà chúng ta đã có tình cảm nhiều năm, có hợp tất có tan, vẫn là xin quý phủ đồng ý để gia tỷ hòa ly với Chu công tử thôi, cũng là lưu lại chút tình cảm để ngày sau còn có thể gặp mặt."

Lời này hơi có mùi vị uy hiếp, rằng nếu Chu gia không chịu hòa ly, thì Hoa gia và Chu gia sẽ kẻ chết người sống. Thế nhưng Chu gia lại không muốn hòa ly, nếu như không hòa ly, Hoa gia còn có thể e ngại Hoa Y Liễu mà không dám thực sự hạ thủ với Chu gia, còn nếu Hoa Y Liễu rời khỏi Chu gia, vậy Chu gia bọn họ sẽ mất đi chỗ dựa.

"Nếu Chu thị lang muốn làm căng chuyện này, vậy chúng ta chỉ có thể gặp lại ở đại đường Triệu doãn đại nhân, chắc hẳn chuyện hòa ly này sẽ được giải quyết sớm thôi", Hoa Trường Bảo đã sớm nhìn ra tâm tư của Chu gia, cho nên khi thấy Chu thị lang do dự, lại ném ra một câu, "Tuy trên dưới Hoa gia ta không có năng lực gì, nhưng vì tỷ muội nhà mình, thì dù cho phải đi tới đi lui vài ngày cũng rất sẵn lòng."

Người trẻ tuổi có địa vị cao nhất Hoa gia là Hoa Trường Bảo đã lên tiếng như thế, chứng tỏ Hoa gia đã rất bất mãn với chuyện này, trong lòng Chu thị lang hiểu rõ, việc này đã hết hy vọng, trừ khi bản thân con dâu không muốn, không thì chuyện hòa ly này coi như ván đã đóng thuyền.

"Thiếu phu nhân đến rồi."

Trong lòng Chu thị lang vui mừng, nhưng khi quay đầu lại lại phát hiện đứa con dâu nhiều ngày chưa thấy đang từ bên ngoài đi vào thân thể vô cùng gầy yếu, dường như một trận gió cũng có thể thổi bay nàng. Ông cau mày, rốt cuộc phu nhân nhà mình đã giày vò người con dâu này thế nào, sao không nghĩ đến thân

phận của con dâu chứ?

Loảng xoảng! Chén trà bị đập mạnh xuống đất, trong nháy mắt vỡ tung toé, Hoa Thanh Mậu từ trên ghế đứng lên, chỉ vào Chu Vân Hằng đang quỳ trên mặt đất nói, "Chu gia các người khinh người quá đáng!"

Người tiểu thiếp quỳ trên mặt đất bị dọa run lẩy bẩy, muốn đi tới bên cạnh Chu Vân Hằng nhưng lại bị hai gã sai vặt ấn xuống mặt đất, trong miệng bị nhét một cái khăn tay, một câu cũng không nói nên lời.

Chu Vân Hằng nhìn người tiểu thiếp trước kia rất được mình yêu thích bị đối xử như vậy cũng không dám nhiều lời, chôn đầu thật thấp, hận không thể kết thúc việc này nhanh một chút, cho dù có đuổi tiểu thiếp này đi cũng không sao, dù sao không có người này thì mai sau vẫn còn có thể tìm được người khác có tư vị hơn.

"Thiếp thân Hoa thị gặp qua Hiển vương, Hiển vương phi," Bởi vì Hoa Y Liễu quá gầy gò nên thịt trên gương mặt lõm sâu, thoạt nhìn nàng già hơn tuổi thật đến vài tuổi. Lúc nàng thấy Hoa Thanh Mậu, cảm xúc trong đáy mắt phức tạp khó dò, viền mắt dần dần ửng đỏ, gọi một tiếng "đệ đệ."

"Tỷ," Hoa Thanh Mậu bước vài bước đến trước mặt Hoa Y Liễu, nhìn sắc mặt tái nhợt và thân thể gầy yếu của nàng, tức giận đến mức muốn bóp chết Chu Vân Hằng. Hắn cười lạnh nói: "Chu gia các người đối đãi với gia tỷ như vậy sao, thật sự là khinh người quá đáng!" Nói xong lời này, hắn kéo Hoa Y Liễu đi ra ngoài, "Chúng ta đến công đường gặp Triệu doãn đại nhân đi."

Đương nhiên Chu gia thật sự không dám để Hoa Thanh Mậu và Hoa Y Liễu cứ như vậy đi ra ngoài nên lại rối rít xin lỗi, ngay cả Chu phu nhân còn quỳ gối xuống trước mặt Hoa Y Liễu, hứa hẹn nhiều chuyện, thậm chí còn bày tỏ rằng ngày sau Chu gia chỉ có mình thiếu phu nhân là Hoa Y Liễu, sẽ không có bất kì thị thiếp thông phòng nào nữa.

"À," Hoa Y Liễu cười nhạt nhìn Chu phu nhân đang quỳ trước mặt mình, "Bà nghĩ con trai bà là ai mà ta sống chết đều phải ở bên cạnh hắn, sau này hắn có nữ nhân nào thì quan hệ gì với ta. Bản thân vốn cũng là phận nữ nhân, lại hà khắc nữ nhi của người khác, một bà mẹ chồng ác độc như bà, nếu ta ở lại đây chỉ sợ hài cốt cũng không còn."

Nói xong những lời này, Hoa Y Liễu quỳ mạnh xuống trước mặt Yến Tấn Khâu và Hoa Tịch Uyển: "Hoa thị có oan, xin vương gia và vương phi làm chủ. Từ khi thiếp gả tới Chu gia đến nay, trên hiếu thuận cha mẹ chồng, dưới chăm sóc em chồng, mặc dù phu quân có phong lưu nhưng cũng chưa từng oán hận nửa câu, vậy mà không ngờ lại bị ái thiếp của hắn làm hại đến con nối dõi cũng không giữ được, còn bị nhà chồng giam lỏng không được ra ngoài, đã lâu không được thấy ánh sáng mặt trời, xin hai vị giúp thiếp thân đòi lại công đạo."

Chu gia ngạc nhiên, dường như không ngờ đến một Hoa Y Liễu từ trước đến nay luôn dịu dàng mà lại có thể làm ra hành động như vậy, đúng là đánh một đòn trí mạng lên Chu gia bọn họ mà.

Nữ nhân muốn hòa ly là chuyện bình thường, thế nhưng cáo trạng nhà chồng thì e rằng ngày sau sẽ không dễ dàng tái giá, suy cho cùng nhà ai lại muốn có một người con dâu như thế, biết đâu một ngày nào đó lại

bị tố cáo không chừng.

Thế nhưng Hoa Y Liễu vẫn làm như vậy, hơn nữa không chỉ làm để được giải thoát, mà dường như còn muốn cùng Chu gia đồng quy vu tận.

Chu phu nhân hoảng sợ, thế nhưng ở trước mặt Yến Tấn Khâu, bà không dám liều lĩnh, chỉ phải cố khống chế bản thân, lại âm thầm nghĩ sớm biết sẽ thế này thì ban đầu khi Hoa Y Liễu sảy thai thì bà nên tìm cách giết chết nó luôn, còn tốt hơn tình hình lúc này.

"Đã như vậy thì đến gặp Kinh Triệu doãn một chuyến đi." Yến Tấn Khâu đặt tách trà xuống, liếc nhìn Hoa Tịch Uyển vẫn không nói gì, "Bản vương sẽ để một người tùy tùng đi cùng với các ngươi."

Việc đến mức này đã là chuyện riêng của Hoa gia và Chu gia, hắn thân là vương gia, không lý nào lại xen vào việc nhà người khác. Hoa Tịch Uyển cũng như vậy, mấy chuyện nhỏ này không đáng để một vương phi như nàng xử lý, vẫn là nên đến chỗ của Kinh Triệu doãn một chuyến thì hơn.

Trong lòng Hoa Thanh Mậu cũng hiểu rất rõ đạo lý này, huống chi Hiển vương đồng ý phái một tùy tùng đi cùng bọn họ đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, e rằng nếu không phải đường muội được Hiển vương sủng ái thì Hiển vương cũng sẽ không quan tâm đến mấy chuyện gia trạch thế này.

Hoa Y Liễu cúi đầu nhìn mũi giày của mình, khi nghe thấy Yến Tấn Khâu sẽ không cùng đi đến phủ Kinh Triệu doãn thì khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ. Từ lúc nàng gả cho Chu Vân Hằng thì nàng đã chặt đứt ý nghĩ kia rồi, lại càng không nói đến hiện tại dáng vẻ nàng người không ra người quỷ không ra quỷ, so với Hoa Tịch Uyển hào hoa phong nhã đúng là khác nhau một trời một vực.

Hoa Tịch Uyển có thể vì nàng mà hạ thấp thân phận vương phi của mình, cùng tranh luận với Chu gia đã là ân huệ hiếm có rồi, trên đời này có bao nhiêu đường muội đã xuất giá sẵn lòng làm những chuyện này cho đường tỷ chứ. Hoa Y Liễu nàng mặc dù có ghen tỵ với cuộc sống hiện tại của Hoa Tịch Uyển, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ, nàng đã nợ Hoa Tịch Uyển một ân tình rất lớn.

Nếu hôm nay không có vương phi là Hoa Tịch Uyển ra mặt, thì Chu gia đã không kinh sợ như vậy, Hiển vương lại càng không rảnh rỗi quan tâm tới mấy việc của nàng, về phần số phận của nàng sẽ thế nào thì chỉ có trời biết.

Yến Tấn Khâu lên tiếng còn có ai dám ngăn cản Hoa Y Liễu nữa, cho nên bọn họ rất thuận lợi ra khỏi cửa lớn Chu phủ, đi phía sau còn có một đám người Chu gia đang vô cùng lo sợ.

Ra khỏi cửa lớn Chu gia, Hoa Y Liễu mới phát hiện bên ngoài có rất nhiều người vây quanh hóng chuyện. Khi nàng vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều ồ lên kinh ngạc, không vì chuyện gì khác, chỉ đơn giản là vì hiện tại Hoa Y Liễu gầy đến dọa người, cả người chỉ còn lại da bọc xương, nhìn qua giống như người từng bị ngược đãi vậy.

Con người luôn thích đồng tình với người yếu, cho nên mặc dù Hoa gia không nói gì, thế nhưng trong lòng

mọi người đã khẳng định người của Chu gia sủng thiếp diệt thê, còn ngược đãi vợ cả.

Ở trong mắt người dân triều Đại Chiêu, nếu như đôi bên chán ghét lẫn nhau thì cùng lắm hòa ly là được, hà tất phải giày vò con người ta thành như vậy, nghe nói người vợ cả này còn bị hại đến sảy thai, chẳng lẽ là do bị ngược đãi đến sảy thai luôn sao?

Hoa Y Liễu đưa mắt nhìn xe ngựa của Hiển vương phủ rời đi, chậm rãi thu hồi tầm mắt, sau đó nhìn sang xe ngựa của Hoa gia.

Sau khi Kinh Triệu doãn nhận được vụ án, liền gọi người lên công đường thẩm tra, thế nhưng trong lòng lại âm thầm kêu khổ, Chu thị lang này là một người trung với vua, thế nhưng Hoa gia lại là một đại thế gia mấy trăm năm, hơn nữa còn có Hiển vương phủ làm chỗ dựa, sự tình thật phiền toái.

Chuyện quan trọng nhất chính là việc làm của Chu gia thực sự không có đạo đức, không có đầu óc, sao bọn họ không nghĩ đến nếu Hoa gia phát hiện chuyện này, thì sẽ xảy ra chuyện gì chứ?

Ngồi trên công đường, Kinh Triệu doãn liếc mắt đã nhận ra gã tùy tùng đắc dụng của Hiển vương đang đứng ở bên kia, lại thấy Hoa thị bị hành hạ đến không ra hình người nữa, trong lòng liền có quyết định.

Hai người này đều không thể đắc tội được, vậy thì cứ dựa vào tình hình vụ việc mà xử án, chuyện Chu gia sủng thiếp diệt thê cả thành đều biết, ông lại không muốn trở thành một vị quan ngu muội bị mọi người trong kinh thành phỉ nhổ. Người của Hoa gia đã làm lớn chuyện như vậy, nếu như ông thiên vị Chu gia, thì chính là tự tìm đường chết.

Theo từng lời tố cáo của Hoa Y Liễu, sắc mặt Kinh Triệu doãn càng ngày càng khó coi, sau khi đợi Hoa Y Liễu nói xong, hắn lại hỏi đám người Chu gia: “Các người có muốn biện giải gì không?”

Mọi người trong Chu gia đều cứng họng, họ muốn nói Hoa Y Liễu vu khống họ, thế nhưng lo lắng sẽ vô dụng, hơn nữa tuỳ tùng của Hiển vương còn ở đây, cuối cùng Chu thị lang không thể làm gì khác hơn là đứng ra tạ tội với Hoa Y Liễu, đồng thời còn đồng ý cho Hoa Y Liễu và nhi tử nhà mình hòa ly, Chu gia bọn họ trả đồ cưới lại cho Hoa Y Liễu nhiều hơn gấp ba lần, sính lễ cũng không cần lấy lại.

Cuối cùng Kinh Triệu doãn nể tình Chu gia đã ngoan ngoãn nhận sai, phán Hoa Y Liễu và Chu Vân Hằng hòa ly, ngoại trừ bồi thường đồ cưới, còn phạt Chu Vân Hằng hai mươi trượng, về phần tiểu thiếp kia bị đày đến một nơi bần hàn nghèo khó.

Nghe tiếng kêu rên của Chu Vân Hằng ở bên ngoài công đường, Hoa Y Liễu nở nụ cười, kết hợp với gương mặt trũng sâu làm vẻ mặt nàng có chút âm trầm.

59. Chương 59: Tin Mừng Đáng Ngờ

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Có rất nhiều người trong kinh thành đến hóng chuyện trong buổi xét xử vụ án của Chu gia và Hoa gia về hành vi sủng thiếp diệt thê của Chu gia. Việc này đã nhanh chóng trở thành tin đồn nhiều người biết đến, vì vậy trong nhất thời không người nào dám kết thân với người Chu gia.

Cũng có mấy người hủ lậu nói xấu sau lưng Hoa Tịch Uyển là con gái đã gả đi rồi còn quản chuyện nhà mẹ đẻ… thế nhưng những lời này rất nhanh đã bị người khác phản bác.

"Nếu ngay cả tỷ tỷ nhà mình bị chịu khổ mà cũng không thèm để ý đến, thì đó mới là một nữ nhân lòng dạ rắn rết, Hiển vương phi làm như vậy không hề ảnh hưởng đến phong thái của thế gia vọng tộc."

Mọi người đều khen cách cư xử của Hoa Tịch Uyển, đó một nửa là vì tán thành với cách làm của nàng, nhưng nửa còn lại là vì thân phận của Hoa Tịch Uyển, bọn họ có ý lấy lòng, cho nên hận không thể đi khen ngợi nàng khắp nơi. Con người vốn là như vậy, tìm lợi tránh hại, ai cũng biết vì vụ bê bối Chu gia sủng thiếp diệt thê mà Chu thị lang bị hủy bỏ tư cách chủ khảo của kỳ thi mùa xuân, đồng thời còn bị một bộ phận quan viên vạch tội, không những mất cái chức thị lang còn bị phái đến một nơi nghèo xơ xác nhậm chức quan địa phương.

Chu thị lang vốn còn có cơ hội giành lấy cái ghế thượng thư, bây giờ tất cả đều đã hóa thành bọt nước, có thể thấy được việc giáo dưỡng con cái rất quan trọng, nhiều người trong kinh thành vì chuyện này còn đuổi mấy tiểu thiếp trong phủ đi do sợ bị gán cái tội danh sủng thiếp diệt thê, khiến cho hôi đầu thổ kiểm*.

*(*Nguyên văn là – Hôi đầu thổ kiểm: Mặt xám mày tro, thất vọng, chán nản, nản lòng, chán chường)*

Việc này mới vừa lắng xuống, Đại lý tự lại dậy sóng vì vụ án Lâm Bình quận mã bị ám sát, bởi vì qua điều tra, Đại lý tự tra ra việc này dường như có liên quan đến thái tử và Lâm Bình quận chúa.

Lâm Bình quận mã là người của thái tử, tại sao thái tử lại muốn giết hắn? Lâm Bình quận chúa là thê tử của hắn, vì sao cũng muốn giết hắn, trong chuyện này nhất định phải có ẩn tình khác.

Càng đi sâu vào vụ án này càng có nhiều điểm đáng ngờ, có hơn phân nửa người có địa vị trong kinh thành bị dính dáng vào. Ngược lại, đã tra ra nguyên nhân cái chết của hai nữ tử phong trần, Chu Vân Hằng vậy mà lại có liên quan đến những nữ tử phong trần này, khiến cho một thị thiếp trong nhà sinh lòng đố kị, nên phái người ám hại hai người họ, thậm chí vì sợ tội nên cố ý lưu lại vật chứng có liên quan tới Thịnh quận vương phủ nhằm qua mặt mọi người.

Về phần tại sao lại để lại vật chứng có liên quan tới Thịnh quận vương phủ, chẳng qua chỉ vì Thịnh quận vương giữ chức vụ ở Đại lý tự, thị thiếp kia cho rằng Thịnh quận vương có thể sẽ kiêng kỵ việc này mà ém

nhẹ vụ án này xuống. Nhưng nàng ta hoàn toàn không ngờ tới vụ việc đêm hôm đó lại bị phu thê Hiển vương đi từ trong cung về phát hiện, gây ồn ào khiến cả thành đều biết, có muốn che giấu cũng không che giấu được.

Chân tướng đã được điều tra rõ ràng, người thiếp thị kia bị bắt về quy án, Chu Vân Hằng cũng vì vậy mà bị liên lụy, bị phạt ba năm tù giam.

"Vụ án này cứ như vậy kết thúc sao?" Hoa Tịch Uyển lười biếng dựa vào nhuyễn tháp, sau lưng còn lót hai tấm đệm mềm, "Một thị thiếp nhỏ bé của Chu gia mà dám giết người ở cái đất kinh thành này, thật là to gan lớn mật."

"Không ngờ Chu gia lại toàn người lộn xộn như vậy", Hồng Anh ngồi xổm trước nhuyễn tháp, nhẹ nhàng xoa bóp chân cho Hoa Tịch Uyển, "May mà đường tiểu thư đã thoát khỏi cái vũng bùn kia, không thì chắc chắn sẽ bị đám người Chu gia này liên lụy tới."

"Họa phúc còn tùy, ai biết trước là tốt hay xấu chứ," Hoa Tịch Uyển bảo một tiểu nha hoàn lấy cho Hồng Anh một cái ghế nhỏ, sau đó nói, "Ta ngủ một lát đây, nếu vương gia trở về thì các ngươi nhớ gọi ta dậy."

Hồng Anh nhỏ giọng trả lời, không bao lâu sau thấy Hoa Tịch Uyển đã mơ màng ngủ, nàng cẩn thận đắp chăn lại cho chủ từ thật tốt rồi rón rén đi ra gian ngoài, thấy một tiểu nha hoàn đang lau chùi đồ đạc trong phòng, bèn nói: "Cẩn thận một chút, đừng làm ầm ĩ đến vương phi."

"Dạ," Tiểu nha hoàn quỳ gối phúc thân một cái, động tác càng cẩn thận từng li từng tí hơn. Hồng Anh thấy không còn chuyện gì cần làm nữa, nên bắt đầu thêu khăn tay, màu sắc mảnh lụa vô cùng tươi sáng, sờ vào rất mềm mại, thuộc loại thượng đẳng, nhưng cùng lắm cũng chỉ để vương phi lau tay mà thôi

Ước chừng hơn nửa canh giờ sau, Hồng Anh nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, dường như còn có tiếng vấn an của hạ nhân, nàng vội vàng buông cái khăn trong tay xuống, ra tới cửa đã thấy vương gia đi về phía này, nàng nhanh chóng cúi đầu đi ra ngoài cửa, rồi lùi đến sườn cửa khụy gối xuống.

"Vương phi ngủ rồi sao?" Yến Tấn Khâu liếc nhìn Hồng Anh, vừa hỏi câu đó lại nghe giọng nói của Hoa Tịch Uyển từ trong phòng truyền ra.

"Vốn đang ngủ nhưng bị chàng đánh thức."

Nghe vậy Yến Tấn Khâu cười một tiếng rồi sải bước vào phòng, thấy Hoa Tịch Uyển dựa vào nhuyễn tháp lười biếng không chút hình tượng, hắn đi tới nhuyễn tháp ngồi xuống nói, "Nếu tỉnh rồi thì ngồi với ta một chút."

"Ngồi nhiều mệt," Hoa Tịch Uyển mềm mại không xương dựa nửa người lên người Yến Tấn Khâu, "Sao hôm nay chàng về trễ vậy, ngay cả cơm trưa cũng không về phủ ăn?"

"Vẫn là vì chuyện Lâm Bình quận mã bị ám sát," Yến Tấn Khâu khoát tay lên eo nàng, lạnh nhạt nói, "Đại lý tự tra ra việc này có liên quan đến thái tử, khiến hoàng thượng giận dữ, đem người bên Đại lý tự mắng cho một trận."

Hoa Tịch Uyển lấy tay che miệng ngáp một cái: "Chẳng phải thái tử còn bị giam trong thiên lao sao?"

"Hai ngày trước hoàng thượng tỏ ý muốn thả thái tử ra, sau đó giam lỏng trong phủ thái tử, không ngờ hôm nay Đại lý tự lại ở trước mặt quần thần nói thái tử có thể có liên quan đến vụ ám sát của Lâm Bình quận mã, không thể thả ra, hoàng thượng còn biết giấu mặt mũi ở đâu được."

"Người của Đại lý tự... cũng thật to gan," Hoa Tịch Uyển cảm thấy việc này thật vô cùng trùng hợp, nhưng cũng không nói ra, "Hoàng thượng có trách tội Đại lý tự không?" Mặc dù chuyện mới phát sinh vào sáng hôm nay nhưng một vài thế gia đã nghe được, trước buổi trưa Hoa Tịch Uyển đã nghe hạ nhân báo lại chuyện này.

"Cho dù hoàng thượng có ý này, cũng sẽ không làm như vậy, trừ khi ông muốn lưu danh hôn quân trên sách sử," Trong nụ cười của Yến Tấn Khâu mang theo vài phần châm chọc, "Nếu như hoàng thượng còn có nhi tử khác, chắc có thể đã không chút do dự vứt bỏ thái tử rồi."

Hoa Tịch Uyển từ chối cho ý kiến, với tính tình của Khải Long đế thì chắc cũng không còn bao nhiêu tình cảm với thái tử, chỉ tiếc dưới gối ông chỉ có một đứa con vô dụng như thế, thật sự vừa đáng tiếc lại vừa buồn cười.

Thay vì để bách tính trong thiên hạ biết đến một thái tử vô dụng bạo ngược háo sắc như thế, chi bằng phế hắn đi, nhận một đứa trẻ ưu tú trong hoàng thất làm con thừa tự, tốt xấu gì cũng có thể đảm bảo cho dân chúng có thể an cư lạc nghiệp thêm vài thập niên nữa.

Đáng tiếc, trên đời này có thể tìm thấy được bao nhiêu vị hoàng đế chân chính hào phóng rộng lượng như vậy chứ.

"Vương gia, tiểu nhân có việc bẩm báo." Mộc Thông cẩn thận từng li từng tí nói, dường như việc sắp bẩm báo sẽ khiến Yến Tấn Khâu không mấy vui vẻ.

"Vào đi," Đôi mắt Yến Tấn Khâu lạnh như sương, nhưng bàn tay vuốt ve eo Hoa Tịch Uyển vẫn nhẹ nhàng như cũ.

"Tiểu nhân gặp qua vương gia, gặp qua vương phi, có người trong phủ thái tử đến báo lại, thái tử phi đã có tin vui hai tháng."

"Thái tử phi có tin vui?" Giọng nói của Yến Tấn Khâu có chút quái dị, hắn nhìn chằm chằm Mộc Thông một lúc lâu, sau đó nét mặt lộ ra nụ cười, "Đây chính là chuyện mừng, triều Đại Chiêu của chúng ta sắp có hoàng thái tôn rồi."

Hoa Tịch Uyển nghi hoặc nhìn Yến Tấn Khâu và Mộc Thông, hình như hai người này rất lấy làm lạ về việc thái tử phi có thai, thái độ rất kỳ quái.

"Thái tử phi đã có thai, vậy ngày mai ta sẽ mang hậu lễ đi bái phỏng thái tử phi," Hoa Tịch Uyển cười nói, "Thái tử phi cuối cùng cũng có được một đứa bé rồi."

Mộc Thông cười khan một tiếng, không dám nhiều lời.

"Đã như vậy, thì làm phiền Tịch Uyển." Yến Tấn Khâu rũ mắt nói, "Thái tử phi mang thai hoàng tôn, thân thể rất tôn quý, chúng ta tặng lễ vật nhất định phải thật chú ý."

"Ta hiểu rõ," Hoa Tịch Uyển gật đầu, lễ vật này nếu không cẩn thận, ngộ nhỡ tiểu hoàng tôn trong bụng vị kia có vấn đề, thì Hiển vương phủ bọn họ sẽ gặp xui xẻo lớn.

Sáng sớm hôm sau, Hoa Tịch Uyển ngồi xe ngựa đi bái phỏng thái tử phi, vừa đến bên ngoài phủ thái tử, liền phát hiện có trọng binh đứng gác trước cửa phủ thái tử, bọn thị vệ mặc áo giáp sắc lạnh, thoạt nhìn vô cùng trang nghiêm.

Sau khi Hoa Tịch Uyển xuống xe ngựa, thì có nữ quan tiến lên nghênh tiếp, nàng thấy bên cạnh còn đỗ một chiếc xe ngựa khác, bèn hỏi: "Không biết là vị quý nhân nào đã đến rồi."

"Hồi bẩm Hiển vương phi, đó là xe ngựa của thế tử phi Từ vương, nửa nén hương trước thế tử phi đã đến rồi," Nữ quan này vốn là cung nữ ở Chiêu Dương điện, là một cung nữ có thân phận từng hầu hạ hoàng thượng, nhưng quý nhân ở kinh thành luôn không dám có nửa phần thất lễ.

"Thì ra là thế, từ trước đến nay nàng ấy luôn là người chu đáo," Hoa Tịch Uyển cười nói, "Muốn ta thức sớm như nàng là chuyện tuyệt đối không thể, thời tiết càng ngày càng lạnh, khiến cơ thể cũng mệt mỏi theo."

Nữ quan cười cười không dám đáp lời, nhưng trong lòng lại cảm khái không thôi, thế tử phi Từ vương trên có mẹ chồng quản chế, sao có thể thoải mái tự tại như Hiển vương phi được. Huống chi chuyện Hiển vương yêu thương cưng chiều vương phi nhà mình cả kinh thành ai cũng biết. Đừng nói thích ngủ nướng, chỉ sợ nếu vị này thích ngôi sao trên trời, thì Hiển vương cũng sẽ tìm mọi cách để hái xuống.

Ai cũng nói Hiển vương là quân tử, đương nhiên cũng phong lưu, hôm nay quỳ dưới chân váy của Hiển vương phi thì cũng chỉ là một trượng phu bình thường mà thôi. Vậy mà một số cung nữ trong cung còn vương vấn vị Hiển vương tài mạo song toàn này, cũng không nhìn xem Hiển vương phi xinh đẹp và khéo léo thế nào, với tư sắc và thủ đoạn của các nàng có thể lọt vào mắt xanh của Hiển vương được sao?

Sau khi dẫn Hoa Tịch Uyển vào phòng đợi thái tử phi, nữ quan thi lễ một cái rồi lui ra ngoài, trước khi ra cửa quỷ thần xui khiến thế nào nàng lại quay đầu liếc nhìn bóng lưng Hiển vương phi, tóc đen như mực, dáng vẻ xinh xắn, trang phục hoa lệ đứng ở trong phòng, khiến những người còn lại trong phòng đều mờ nhạt.

Nàng vội vã thu hồi tầm mắt, sau khi đi ra khỏi cửa mới thở dài một hơi, nếu vị này vào cung, chắc chắn sẽ là phi tần được sủng ái cưng chiều nhất hậu cung, trở thành hồng nhan họa thủy, may mà… Nữ quan tự đánh một cái lên mặt mình, nàng đang suy nghĩ cái gì vậy, không muốn sống nữa sao?

"Gặp qua thái tử phi," Hoa Tịch Uyển chưa hành lễ xong đã được nha hoàn thiếp thân của thái tử phi đỡ dậy.

"Đường đệ muội sao lại khách sáo như vậy," Thái tử phi mỉm cười, mời Hoa Tịch Uyển ngồi xuống.

Hoa Tịch Uyển chào hỏi với thế tử phi Từ vương rồi ngồi xuống nói, "Hôm qua nghe nói thái tử phi có tin vui, thần phụ mừng không kìm được, nên sáng sớm hôm nay liền tới quấy rầy thái tử phi ngài, vậy mà thế tử phi còn tới sớm hơn thần phụ."

"Sớm biết vương phi muốn tới, ta sẽ đến sau, để cho ngài đến đầu," Thế tử phi che miệng cười nói, "Thật có lỗi."

"Thôi đi thôi đi, mặc dù không được đến đầu tiên, nhưng đến nhì cũng được," Hoa Tịch Uyển cười nói, "Ta vốn là một người lười biếng, hôm nay có thể đến nhì đã là vô cùng hiếm thấy rồi."

"Có thể thấy chuyện thái tử phi có thai có thể làm vương phi ngài đỡ lười biếng hơn," Thế tử phi có ý nói tốt cho Hoa Tịch Uyển, nên quay đầu nói với thái tử phi, "Nể tình vương phi vất vả như vậy, thái tử phi ngài nhất định phải cho nàng mấy món điểm tâm ngon nhất, nàng nhất định rất thích mấy món ăn vặt."

Thái tử phi cười nói: "Đường đệ muội đã nể mặt ta như vậy, sao ta dám chậm trễ, Thục Vân, mau mang lên mấy món điểm tâm và trà ngon nhất, chúng ta phải tiếp đãi vương phi thật tốt mới được."

Ba người cười nói nhưng không có ai nhắc đến thái tử, chỉ nói chuyện tốt nên bầu không khí cũng rất hòa hợp.

Chỉ là Hoa Tịch Uyển luôn cảm thấy trong nụ cười của thái tử phi có điều gì khác lạ, chẳng lẽ là lo lắng cho phụ thân đứa bé?

Khoảng sau thời gian uống hai chén trà, có người dẫn Thịnh quận vương phi tiến vào, Hoa Tịch Uyển liền thấy hạ nhân trong phòng hình như nhiều hơn mấy người, bầu không khí cũng lúng túng hơn.

Đây là đang đề phòng Thịnh quận vương phi?

Ngược lại Thịnh quận vương phi vẫn quy củ hành lễ, nét mặt luôn tươi cười thỏa đáng, không chút sai sót, nàng làm như vậy lại thành ra người của phủ thái tử quá cẩn thận.

Thế tử phi Từ vương và Hoa Tịch Uyển thấy tình hình như vậy, vừa cảm thấy hơi vô nghĩa, vừa sợ Thịnh

quận vương phi thật sự gây ra chuyện gì liên luỵ tới bọn họ, cho nên hai người dứt khoát tìm lý do cáo từ.

Sau khi ra chính viện, hai người nhìn nhau cười, tuy trên đường đi không nói chuyện nhiều lắm nhưng lại cảm thấy vô cùng ăn ý.

Lúc chia tay, thế tử phi Từ vương đột nhiên cúi người nói nhỏ bên tai Hoa Tịch Uyển một câu, sắc mặt Hoa Tịch Uyển cứng đờ rồi lập tức khôi phục lại nét mặt tươi cười.

Đợi sau khi nàng ngồi trên xe ngựa, nụ cười trên mặt mới biến mất không thấy tăm hơi.

"Nghe đồn thái tử khó có thể có con."

Đây là nguyên văn lời nói của thế tử phi Từ vương, chỉ một câu nhưng ẩn chứa rất nhiều thông tin.

Thái tử khó có thể có con, vậy đứa bé trong bụng thái tử phi là của ai?

60. Chương 60: Nhân Từ

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Không biết là do Hoa Tịch Uyển đa nghi hay là do kiếp trước nàng chứng kiến quá nhiều chuyện cẩu huyết, không hiểu sao khi nghĩ đến lần tiến cung đó, lúc Khải Long đế đi ngang qua nàng cùng thế tử phi Từ vương và thái tử phi thì lại phóng ra một ánh mắt mà mỗi lần nhớ tới nàng liền thấy ánh mắt kia vô cùng quái dị. Bây giờ nghĩ lại, thì cảm thấy hình như ánh mắt đó còn mang một ý tứ gì khác.

Vừa động não suy nghĩ một chút, thiếu chút nữa Hoa Tịch Uyển đã bị ý nghĩ của chính mình dọa cho nhảy dựng, nàng hít sâu mấy hơi, cưỡng chế đầu óc gạt bỏ những chuyện này, bởi vì loại ý nghĩ này thực sự quá kinh thế hãi tục, Hoa Tịch Uyển cảm giác hình như khẩu vị mình có chút nặng.

Trong cung, hoàng hậu nghe Triệu Đông nội báo xong, vẻ mặt liền vô cùng quái dị, cho nha hoàn xung quanh lui ra hết mới thấp giọng nói: "Thái y có chẩn đoán chính xác chưa?"

"Nương nương, cái thai trong bụng thái tử phi quả thật đã hơn hai tháng," Triệu Đông thần tốc liếc nhìn hoàng hậu, rồi thần tốc cúi đầu, "Hoàng thượng vô cùng coi trọng đứa bé của thái tử điện hạ, cho nên đã phái nhũ mẫu và nữ quan có kinh nghiệm dưỡng thai trong cung đến đó, thậm chí còn phái hai thái y thường trú trong phủ thái tử."

Vẻ mặt hoàng hậu âm tình bất định*, mấy ngày nay bởi vì thái tử bị giam, bà cả ngày đều thương nhớ thái tử, gầy đến mức không ra hình ra dạng, xương gò má chỉ cách một tầng da mặt mỏng, thoạt nhìn già nua đi rất nhiều, thậm chí làm cho gương mặt mang một loại chua ngoa lạnh lùng: "Hoàng thượng đúng là hiếm có khi quan tâm việc này."

(Âm tình bất định: tâm trạng khó đoán, khó hiểu.)*

Triệu Đông thầm hồi hộp lo lắng, cảm giác lời này của hoàng hậu có gì đó không đúng, thế nhưng cũng không dám suy nghĩ nhiều, trái lại cười nói: "Có thể thấy hoàng thượng rất coi trọng ngài và thái tử điện hạ đấy, không thì hà tất để tâm đến tiểu điện hạ như vậy." Nói đến đây, trên mặt hắn xuất hiện vẻ tức giận, "Chỉ là không ngờ tên Trương Hậu của đại lý tự vậy mà lại đi nói điều không nên nói, hại điện hạ phải chịu khổ trong thiên lao một đoạn thời gian nữa."

Vẻ mặt hoàng hậu có chút ngẩn ngơ, dường như không nghe thấy lời của Triệu Đông, một lúc lâu sau mới mệt mỏi nói: "Chuyện của hai kĩ nữ kia đã xử lý tốt chưa?"

"Xin nương nương yên tâm, mọi chuyện đã đổ lên đầu Chu phủ, sẽ không có ai hoài nghi đến điện hạ đâu ạ," Triệu Đông mỉm cười, nụ cười có chút quỷ dị, "Chỉ tiếc không liên lụy đến Thịnh quận vương phủ."

"Yến Bá Ích không phải người mà ngươi có thể đụng tới," Hoàng hậu cười chế nhạo một tiếng, "Lần này đổ mọi chuyện lên đầu người của Chu gia, bất quá cũng là do hắn thỏa hiệp với kết quả của chúng ta mà thôi, hắn biết nếu sự việc này kéo dài, cho dù sau này có tra rõ thì cũng rất bất lợi cho danh tiếng của hắn, còn chúng ta lại không muốn để cho thái tử họa vô đơn chí. Chỉ là tên Trương Hậu đáng ghét kia…"

Hoàng hậu sốt ruột bóp trán, mỗi khi bà bước được một bước, thì lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mấy năm gần đây càng không thuận lợi, bà khẳng định trong việc này có bàn tay của Yến Bá Ích xen vào, cho nên càng hận không thể giết chết Yến Bá Ích thật nhanh.

Triệu Đông không dám nhiều lời, lần này hắn thật xui xẻo, khiến cho hoàng hậu bất mãn, nếu như hắn lại lỡ lời, thì khó mà đảm bảo hoàng hậu sẽ không nổi giận với hắn một phen. Dạo này tâm tình hoàng hậu không tốt, đã có biết bao người trong hậu cung chịu tội, hắn không muốn rước họa vào thân đâu.

"Được rồi, ngươi lui xuống đi," Hoàng hậu nói xong câu này, bỗng nhiên ngừng lại thở dài một tiếng, nói: "Bảo bọn hạ nhân cẩn thận chăm sóc cho thai nhi trong bụng thái tử phi, nhất định không thể để cho đứa bé kia có chuyện."

Có một số việc cho dù biết sự thật phía sau rất ghê tởm, nhưng vì tương lai của nhi tử bà, bà chỉ có thể xem như không biết.

Thiên hạ Đại Chiêu này nhất định sẽ nằm trong tay nhi tử của bà, bất cứ ai cũng không cướp được.

Sau khi Triệu Đông đi ra chủ điện, thì thấy một tiểu thái giám vội vã đi tới, sau đó kề sát vào lỗ tai hắn nói: "Hoàng thượng lại vừa phái một đội hộ vệ đến phủ thái tử."

Hoàng thượng phái nhiều người như vậy đến đó, phủ thái tử thật sự đã bị biến thành tường đồng vách sắt, ngay cả ruồi muỗi cũng không lọt vào được.

Hắn thở dài một hơi, cũng không có cách nào khác, ai bảo con nối dõi của hoàng thượng cùng thái tử đều ít ỏi như vậy, nếu thái tử có con trai thì địa vị sẽ được củng cố vững chắc hơn rất nhiều. Coi như có cựu thần bất mãn với thái tử, nhưng khi nhìn vào lợi ích của tiểu hoàng tôn, thì những cựu thần này cũng sẽ không tùy tiện đi ủng hộ những phe phái khác trong hoàng thất.

Cho nên, hiện tại việc quan trọng nhất chính là để thái tử phi bình an sinh hạ một hoàng trưởng tôn.

"Được rồi, tạp gia đã biết," Triệu Đông quay đầu lại liếc nhìn cửa lớn chủ điện, cửa lớn tối om giống như con quái thú đang há rộng miệng, không hiểu sao khiến hắn hơi hoảng sợ, "Tâm tình hoàng hậu không tốt, khi ngươi đi vào bẩm báo nhớ nhỏ giọng lại, đừng quấy rầy đến nương nương."

Tiểu thái giám không ngờ mình có thể lộ mặt trước hoàng hậu nương nương, nên mặt mày mừng rỡ tiến vào, hoàn toàn quên mất việc tâm trạng của hoàng hậu đang không tốt.

Triệu Đông có thể ở bên cạnh hoàng hậu nhiều năm, ngoại trừ nhờ trung thành kín miệng nhanh nhạy ra, chính là nhờ trực giác đặc biệt nhạy bén, cho nên tuy rằng không biết vì sao, nhưng hắn cảm thấy sau khi hoàng hậu nghe xong tin này nhất định sẽ không hài lòng, vì vậy hắn không muốn dính vào chuyện xui xẻo này.

Thời gian trôi như nước chảy, thấm thoắt đã qua một tháng, vụ án Lâm Bình quận mã bị ám sát vẫn chưa điều tra ra, ngay cả dân chúng trong kinh cũng dần dần quên đi người quận mã xui xẻo này, vui mừng phấn khởi nghênh đón trận tuyết đầu mùa trong kinh thành, lúc rảnh rỗi thì bàn tán một chút về chuyện tiểu hoàng tôn vẫn chưa ra đời với chuyện thái tử ngu muội u mê, hoặc là tám về chuyện Hiển vương cùng Hiển vương phi lại xuất hiện ở nơi nào, nam thanh nữ tú đẹp đôi ra sao vân vân và mây mây.

Thế nhân luôn hay quên, bọn họ chỉ thích quan tâm chuyện trước mắt, còn chuyện quá khứ, người đã mất,... ở trong mắt bọn họ bất quá cũng chỉ là đề tài bàn tán nhất thời, đến khi đề tài câu chuyện trở nên nhạt nhẽo thì không còn ai muốn nhắc lại nữa.

"A, tuyết rơi" Sáng sớm, một tiểu nha hoàn của Hiển vương phủ thức dậy, khi đẩy cửa sổ ra thì thấy hoa tuyết đã bay lả tả bên ngoài, nàng ta vui vẻ nói với bạn cùng phòng, "Xem ra năm nay sẽ lại bội thu."

"Ngươi đó, còn ở đây quan tâm chuyện thiên hạ nữa, nhanh đến nhà bếp giúp đỡ đi, nghe nói hôm nay vương phi sẽ về Hầu phủ, cho nên phải chuẩn bị đồ ăn sáng thật sớm," Bạn cùng phòng nhanh nhẹn sửa sang y phục của mình, "Cẩn thận trễ Vương đại nương sẽ trị tội ngươi đó."

Tiểu nha hoàn nghe vậy cũng không dám lười biếng, vội vã thay y phục rồi đi đến nhà bếp, còn chưa vào cửa đã nghe thấy một giọng nói vênh váo hống hách, trong lòng nàng thầm khinh thường bĩu môi, Lưu Tiểu Tam không phải chỉ là một người bà con xa của bà tử trông cửa nội viện thôi sao, cũng có phải là hạ nhân trong nội viện đâu, vậy mà lại ngông cuồng như thế.

Mặc dù trong lòng nàng nghĩ như vậy nhưng nét mặt không dám để lộ ra, nàng chỉ là một tiểu nha đầu, sao dám đắc tội với người của hậu viện, sau khi đi vào bắt chuyện với những người trong phòng bếp, nàng liền bắt tay vào làm việc.

Hơn nửa canh giờ sau, một nha hoàn mặc bộ váy ngắn xanh ngọc đi đến, nét mặt tươi cười, thoạt nhìn rất thân thiện. Thế nhưng mọi người trong nhà bếp không ai dám thất lễ, ngay cả Lưu Tiểu Tam cũng phải cúi đầu khom lưng, miệng không ngừng gọi "Tranh Thu tỷ tỷ."

Tranh Thu vốn là người trong vương phủ được phân công đến chính viện phục vụ, giờ làm tất cả mọi người phải ngưỡng mộ vì không lâu trước nàng mới được vương phi nâng lên làm nha hoàn thiếp thân, đây chính là một sự vinh quang to lớn, toàn bộ mọi người trong vương phủ, ai gặp cũng phải cung kính vài phần, nghe nói ngay cả Mộc tổng quản ở trước mặt bốn nha hoàn thiếp thân của vương phi cũng vô cùng khách khí.

Tiểu nha hoàn vừa tới nhà bếp không lâu, nên đây là lần đầu tiên nhìn thấy Tranh Thu, thấy tất cả người trong phòng đều lớn vởn quanh Tranh Thu, nên hơi hâm mộ liếc nhìn chiếc váy xanh ngọc trên người Tranh Thu, nghe nói người phục vụ bên cạnh vương phi đều ăn mặc như tiên nữ, hôm nay nhìn thấy quả nhiên là như thế.

Vốn có mấy hàng xóm láng giềng nghe nói nàng làm việc ở vương phủ, nên thường ngày rất ngưỡng mộ cha mẹ nàng, bây giờ thấy Tranh Thu, nàng mới thấy thân phận này của mình cùng lắm chỉ để qua mắt người ngoài mà thôi.

"Ta có quấy rầy các ngươi làm việc không?" Lúc Tranh Thu nói chuyện luôn mỉm cười làm lộ ra má lúm đồng tiền nhỏ hai bên má, "Tình cờ ta không có việc gì làm nên tới phòng bếp nhìn một chút, thuận tiện lấy mấy món ăn cho vương phi luôn."

Đương nhiên mọi người đều nói đâu có gì, một mặt lanh lẹ chuẩn bị mấy món ăn cho vương phi, cũng không dám thật sự để Tranh Thu cầm hộp đồ ăn mà chọn mấy nha hoàn thanh tú cầm hộp cơm đi theo sau Tranh Thu ra khỏi nhà bếp.

"Tiểu nha đầu này nhìn rất có phúc khí," Tranh Thu đột nhiên chỉ vào môt nha hoàn trong góc phòng nói, "Ta nhìn hình như là người mới hả?"

Lưu Tiểu Tam liếc mắt nhìn tiểu nha hoàn: "Tranh Thu tỷ tỷ thật tinh mắt, Sương Lộ ở cùng phòng nàng ta được chuyển sang chăm sóc hoa, cho nên nàng ta đến đây để thay thế." Vì không muốn để cho tiểu nha hoàn này lộ mặt nên ngay cả tên của tiểu nha hoàn nàng ta cũng không nói với Tranh Thu.

"Ừ, ta thấy nàng trông rất khỏe mạnh ưa nhìn" Tranh Thu gật đầu, "Vậy bảo nàng mang đồ ăn đi theo ta đi." Tiểu nha hoàn mừng rỡ, nhận hộp đồ ăn từ tay quản sự nhà bếp, cùng với mấy nha hoàn nữa đi theo sau vị Tranh Thu tỷ tỷ này.

Khi đi qua cánh cửa thuỳ hoa xinh đẹp, nàng mới biết đây là khu vực nội viện.

Sau khi qua cửa thuỳ hoa, một bà tử nịnh hót mang một cây dù giấy dầu tới che tuyết cho Tranh Thu, tiểu nha hoàn liếc nhìn xung quanh, cảm thấy hiện tại không lạnh chút nào.

Cảnh trí ở nội viện rất đẹp, tuy rằng đã đến mùa lá vàng, thế nhưng trong nội viện vẫn một màu xanh biếc, còn có mấy đóa hoa xinh đẹp nở rộ giữa bụi cây xanh hòa với màu tuyết càng đặt biệt tươi đẹp.

Tuy cảnh trí đẹp, nhưng tiểu nha hoàn cũng không dám nhìn nhiều, khi đi tới vòng nguyệt ngoài cửa, chợt nghe tiếng cười nói từ bên trong truyền đến, vừa vào trong, đã thấy mấy người tỳ nữ xinh đẹp đang hái hoa trong khóm hoa, bàn tay trắng nõn xinh xắn khiến nàng không kìm lòng được nhìn đến mấy lần.

Nhìn thấy bọn họ tiến đến, mấy tỳ nữ xinh đẹp nói đùa vài câu, ngừng công việc trong tay lại, tiểu nha hoàn ở phía sau bưng chậu đồng rửa tay, rồi dẫn các nàng vào cửa lớn nhà chính.

Qua cửa lớn, tiểu nha hoàn liền cảm thấy trong phòng ấm áp dễ chịu, khí nóng xông đến khiến cho đầu nàng hơi choáng váng, mơ mơ màng màng tiến vào trong phòng, ngay cả căn phòng thế nào cũng không rõ, nhưng cho dù nàng có thanh tỉnh cũng không dám nhìn lung tung.

"Trời lạnh thế này sao em lại đi ra ngoài như thế, mau đi sưởi ấm tay đi."

Giọng nói thật là dễ nghe, tiểu nha hoàn sửng sốt suy nghĩ, đời này dường như nàng chưa từng nghe qua giọng nói của ai êm tai như vậy.

"Tạ ơn vương phi." Sau khi nàng nghe tiếng Tranh Thu tỷ tỷ cười nói, mới bừng tỉnh ngộ, thảo nào thanh âm lại êm tai như vậy, thì ra là vương phi. Nàng len lén nhìn thoáng qua một chút, chỉ thấy một làn váy trắng ngần, nhưng chỉ là một góc váy, mà đã khiến nàng cảm thấy xa hoa lộng lẫy không gì sánh bằng.

Nghe lời phân phó của người xung quanh, tiểu nha hoàn bắt tay dọn những món trong hộp đựng thức ăn lên bàn, đang chuẩn bị lui ra thì lại bị một bàn tay nắm lại, bàn tay này trắng nõn xinh đẹp, trong nháy mắt bị cầm lấy, nàng cảm giác dường như bàn tay của mình đang được bao bọc bởi một loại tơ lụa tốt nhất thế gian.

"Thật là một tiểu nha đầu đáng yêu, trông có vẻ chỉ mới mười hai mười ba tuổi phải không?" Hoa Tịch Uyển thấy khuôn mặt tiểu nha hoàn này tròn trịa, con mắt to long lanh, vô cùng khả ái, nên nói, "Tử Sam, mau nhìn một cái, rất giống với một người bà con xa của em phải không?"

Tử Sam cười hầu hạ Hoa Tịch Uyển rửa tay: "Vương phi thật tinh mắt, nô tỳ cũng thấy như vậy đấy."

Mọi người bị nàng chọc cười to, Hoa Tịch Uyển lau tay nói: "Đã như vậy, em cứ đem người bà con xa này về nội điện đi, coi như chăm sóc nhà mình."

Tử Sam cười híp mắt phúc thân nói: "Vậy tạ ơn vương phi, muội muội, còn không mau đến cảm ơn vương phi ân chuẩn."

Mọi người lại cười to, chọc cho Hoa Tịch Uyển ăn nhiều hơn nửa chén cháo tim. Còn tiểu nha hoàn kia thật sự được giữ lại hầu hạ ở nội viện, cũng vì có gương mặt tròn trịa vui vẻ nên được vương phi ban cho cái tên là "Xảo Hỉ", làm cho đám hạ nhân ở ngoại viện hâm mộ không thôi.

Đợi sau khi những người không liên quan trong phòng lui ra, Tử Sam vừa vấn tóc cho Hoa Tịch Uyển vừa nghi ngờ hỏi: "Vương phi, sao người lại giữ tiểu nha đầu kia lại?"

Chọn một bộ trâm cài hồng ngọc đưa cho Tử Sam, Hoa Tịch Uyển nói: "Người ở chung phòng với nàng có vấn đề, sắp tới chắc Mộc Thông sẽ mang người kia đi tra khảo, nàng chỉ là cô bé mười hai mười ba tuổi, lại không liên quan đến việc này, hà tất phải chịu liên lụy oan uổng mà mất mạng."

Tử Sam nghe vậy bừng tỉnh: "Chủ tử nhân từ, tiểu nha đầu này thật sự có phúc khí."

Hoa Tịch Uyển không nói gì, Bạch Hạ đang sắp xếp đồ trang sức ở bên cạnh nói, "Thảo nào hôm nay chủ tử lại cố ý để Tranh Thu đi một chuyến, thì ra là vì tiểu nha đầu này."

61. Chương 61: Nhà Mẹ Đẻ

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Hoa Tịch Uyển mới vừa trang điểm xong, Yến Tấn Khâu đã từ bên ngoài đi vào, trên mặt giày vì dính hoa tuyết mà ướt một mảng nhỏ. Hoa Tịch Uyển thấy thế, bảo nha hoàn lấy một đôi giày khác cho Yến Tấn Khâu, rồi bưng một chén trà ấm đưa cho chàng, "Hôm nay không phải đại triều sao, sao chàng lại về sớm vậy?"

Yến Tấn Khâu được Mộc Thông hầu hạ thay một đôi giày khác, sau khi phất tay để những người khác lui ra, mới uống một ngụm trà nóng rồi nói: "Hôm nay hoàng thượng vì kết quả vụ án đại lý tự đang điều tra, bị chọc tức ngất đi rồi."

Có đứa con trai như vậy, một năm không ngất xỉu vài lần mới là phản khoa học đó.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Hoa Tịch Uyển vẫn ân cần hỏi: "Vậy ngự y nói như thế nào rồi?"

"Còn có thể nói như thế nào nữa, chỉ là nộ khí công tâm mà thôi," Yến Tấn Khâu thấy cách ăn mặc của Hoa Tịch Uyển, mới nhớ ra hôm nay Hoa Tịch Uyển phải về Hầu phủ thăm nhạc phụ nhạc mẫu, nên nói, "Bên ngoài tuyết lớn, để ta đi cùng nàng về thăm hai vị trưởng bối, tuy rằng hôm nay không phải đại thọ lão phu nhân, nhưng làm hậu bối, vẫn nên đi chúc thọ, huống chi cũng lâu rồi ta được không chơi cờ cùng nhạc phụ đại nhân."

"Được" Hoa Tịch Uyển cười híp mắt nói, "Trước đó vài ngày mẫu thân còn nói với ta, từ sau khi phụ thân chơi cờ với chàng thì đã bắt đầu ghét bỏ kỳ nghệ của hai vị huynh trưởng, hôm nay chàng đến, cuối cùng cũng có thể thỏa mãn cơn nghiện đánh cờ của phụ thân rồi."

Vương gia và vương phi xuất hành, cho dù giản lược tối đa, thì ở trong mắt người khác cũng như ra chiến trận, may mà dân chúng ở kinh thành đã sớm quen nhìn đội ngũ xuất hành của người hoàng tộc. Với hiện trạng quý tộc nhiều như cẩu, giữa ngày tuyết rơi thế này gặp phải một đội ngũ xuất hành xa hoa, thì cùng lắm cũng chỉ là bàn tán sau lưng vài chuyện bát quái mình biết mà thôi.

"Ta nghe nói Hiển vương vì để lấy lòng Hiển vương phi mà đã từng tặng nàng một viên dạ minh châu lớn như nắm tay, quả là một việc hiếm thấy."

"Nói bậy bạ gì đó, nhà ta có một người bà con xa làm một chức quan nhỏ trong triều đình, nghe nói Hiển vương phi hoàn toàn không thích dạ minh châu, cho nên khi đưa lễ vật đến cho Hiển vương phi cũng phải bỏ mấy vật có dạ minh châu ra."

"Việc này ta cũng có nghe qua, dạ minh châu gì chứ, thứ tầm thường như vậy, một mỹ nhân tuyệt sắc như Hiển vương phi sao có thể để mắt tới?"

Một đám thường dân bên cạnh bắt đầu tưởng tượng đến cách sống của người hoàng thất, trong tưởng tượng của họ, những người như vương gia vương phi, thì chắc toàn thân đều không giống người thường. Huống chi Hiển vương đã sớm nổi danh phong nhã, Hiển vương phi có thể được hắn yêu thích như vậy, dung mạo nhất định cũng sẽ không chỉ xinh đẹp bình thường.

Mặc dù trong xe ngựa rộng lớn có đặt lò than, nhưng Hoa Tịch Uyển vẫn cảm thấy hơi lạnh, góc màn bị bay lên gió lạnh liền ùa vào xe ngựa, nàng dịch lại gần Yến Tấn Khâu, thở ra một hơi khí lạnh, quấn bộ cung trang lông cáo trên người lại nói, "Năm nay càng ngày càng lạnh."

"Không biết năm sau làm sao thu hoạch được," Yến Tấn Khâu cau mày, "Mùa đông năm nay quá lạnh, không biết người dân nghèo khó làm sao chịu được đây."

"Hàng năm, khí hậu kinh thành đến mùa đông đều như vậy, may mà có vài thế gia vào đông sẽ bố thí cơm cháo quần áo, hoặc phát trang phục mùa đông dày cho vài gia đình bần hàn, không thì những người dân này thật sự sẽ rất khổ." Hoa Tịch Uyển không nói gì nữa, ở dưới chân thiên tử, sẽ không có chuyện dân chúng thiếu thốn đến mức chết đói vào mùa đông, còn ở những vùng xa xôi nghèo khổ, trời cao hoàng đế ở xa, thì mỗi năm hộ bộ ban hành kinh phí chống lạnh không biết có bao nhiêu phần đến được tay của những người thực sự cần.

Hoa Tịch Uyển không nói gì nữa, nhưng không có nghĩa là Yến Tấn Khâu không nghĩ tới, chỉ là với thân phận của hai người thì không thích hợp quan tâm đến vấn đề này, hoàng thất triều Đại Chiêu hôm nay thật sự đã quá mức hỗn loạn rồi.

Hoàng đế lớn tuổi, vốn từ minh quân đã dần biến thành một người đa nghi bảo thủ hồ đồ, con nối dõi ít ỏi, thái tử thì ngu muội hoang đường, cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn triều Đại Chiêu sẽ rối loạn, đến lúc đó

khổ nhất vẫn là dân chúng vô tội.

Tuy rằng lão phu nhân sống với Hoa tam gia, nhưng ngày sinh thần vẫn do trưởng tử Hoa Hòa Thịnh tổ chức ở Hầu phủ. Mặc kệ nội bộ ba huynh đệ Hoa gia thế nào, ở trong mắt người ngoài bọn họ vẫn là huynh đệ thâm tình, làm chuyện huyên náo khó coi chỉ tổ cho người khác chê cười mà thôi.

Cũng may ba huynh đệ coi như hòa thuận, tuy Hoa Chi Tuần là do kế thất sinh ra, thế nhưng về mặt học vấn rất có thành tựu và thiên phú, ông lại là một người hiểu lẽ phải, cho nên giữa ông và hai huynh trưởng do nguyên phối sinh ra cũng không có mâu thuẫn gì lớn, về phần những ồn ào của phụ nữ hậu trạch nam nhân bọn họ không để ý tới, đó hoàn toàn là chuyện nhỏ không đáng nhắc đến.

Tuy rằng Hầu phủ sớm có nói rõ đây không phải là đại thọ của lão phu nhân, cho nên sẽ không làm lớn, thế nhưng nhiều người trong kinh thành vẫn nể tình tặng lễ vật đến đây, làm tăng thể diện cho gia tộc Hoa thị.

Nhưng La phu nhân cũng biết thân phận của mình, hơn nữa lão thái thái chỉ là kế phu nhân của lão Hầu gia, hiện tại chủ nhân Hoa gia chính là trưởng tử của nguyên phối, cho nên bà cũng không dám ỷ vào thân phận người nhà mẹ đẻ lão thái thái mà làm ra chuyện gì thất lễ, trong mọi lời nói đều có ý nịnh bợ ba huynh đệ Hoa gia, không hề thiên vị bên nào.

Hoa lão phu nhân cũng rất vừa lòng điểm này của bà, thức thời, thông minh, lại khéo miệng, cho nên những năm gần đây trong số nữ quyến nhà mẹ đẻ, bà gặp mặt nhiều nhất chính là đứa cháu dâu làm đương gia chủ mẫu này.

"Lão phu nhân, Hiển vương và Hiển vương phi đến rồi." Một tiểu nha hoàn vui mừng báo lại, "Nghe nói đã đến cửa chính."

"Tuyết lớn như vậy, sao hai đứa nhỏ này cũng tới, không phải đã nói không phải đại thọ sao, bị lạnh thì làm sao bây giờ". Tuy miệng lão phu nhân nói lời trách cứ, nhưng nụ cười trên mặt hết sức rõ ràng, tính ra Hoa Tịch Uyển cũng không phải là tôn nữ ruột của bà, thế nhưng vào ngày tuyết lớn thế này vẫn nguyện ý mang theo Hiển vương đến lễ chúc thọ bà, xem như đã cho bà thể diện rất lớn rồi.

"Cô cũng không thể nói vậy được, có ai trong kinh thành không biết Hiển vương và Hiển vương phi là người hiếu thảo chân thành, bọn họ đội tuyết lớn như vậy đến chúc thọ người, đó là tấm lòng hiếu thảo của bọn họ, sao người có thể vì quan tâm mà trách cứ, vậy không phải sẽ làm tổn thương tụi nhỏ sao?" Lời này của La phu nhân vô cùng khéo léo, không chỉ tâng bốc Hiển vương và Hiển vương phi là đại hiếu tử, mà còn có ý khen lão phu nhân là một trưởng bối nhân ái yêu thương hậu bối.

Vị công tử trong tộc được Trương gia nhận làm con thừa tự ngồi bên cạnh cũng tâng bốc vài câu, nhưng thân phận của hắn có chút gượng gạo, cho nên sau khi ứng phó vài câu thì không tùy ý lên tiếng nữa, phu nhân của hắn cũng không phải là người giỏi ăn nói, cho nên có vài người ngồi trong đại sảnh phớt lờ hai người.

Nhị phu nhân Hoa gia Trương thị không mấy nhiệt tình với người đệ đệ thừa tự và em dâu này, theo bà, người đệ đệ là con thừa tự này hoàn toàn không đáng được lọt vào mắt xanh của bà, nếu không phải nể

mặt nhà mẹ đẻ, thì ngay cả ánh mắt bà cũng không muốn bố thí cho hai vợ chồng họ.

Bây giờ nghe Hiển vương cùng Hiển vương phi đến, sắc mặt Trương thị hơi phức tạp, Hoa Tịch Uyển đã cứu nữ nhi bà, thế nhưng lại chặt đứt con đường công danh bà đã an bài cho nhi tử, cho nên muốn bà cảm kích Hoa Tịch Uyển, bà trăm ngàn lần không thể làm được.

Lô thị cũng không thèm để ý việc này, liền quay đầu dẫn con dâu đi tới cổng trong nghênh đón nữ nhi của mình, mọi người đang ngồi trong đại sảnh cũng đứng dậy đi ra ngoài theo, ở đây còn ai có thân phận cao quý hơn Hiển vương và Hiển vương phi sao?

Sau khi đi tới cổng trong, xa xa đã nhìn thấy một đám nha hoàn bà tử vây quanh mấy người họ đi đến, dẫn đầu là hai huynh đệ Hoa Trường Bảo và Hoa Định Thần.

"Mẫu thân" Hoa Tịch Uyển nhìn thấy Lô thị, lập tức đi nhanh hơn, kết quả do tuyết trên sân hơi trơn khiến chân nàng lảo đảo một cái, nếu không phải Yến Tấn Khâu nhanh tay lẹ mắt ôm chặt nàng thì nàng đã té trên mặt đất rồi.

"Cẩn thận một chút" Yến Tấn Khâu đưa tay chỉnh lại làn váy cho nàng, "Tuyết đang rơi, té một cái về nhà nhất định sẽ bị đau mấy ngày liền."

Hoa Tịch Uyển vội ho một tiếng, chỉnh cây trâm bên tai nói: "Ta biết rồi."

Lô thị mỉm cười nhìn động tác thân mật của nữ nhi và con rể, đợi sau khi hai người đứng vững mới tiến lên phía trước nói: "Trước mặt bao nhiêu người, sao lại đi đứng lỗ mãng vậy."

"Gặp qua nhạc mẫu đại nhân," Yến Tấn Khâu cung kính làm một lễ vãn bối, Lô thị đỡ vào khoảng không nói, "Hiền tế không cần đa lễ, bên ngoài tuyết lớn, chúng ta đi vào rồi nói."

Mọi người thi lễ rồi lại hoàn lễ, cuối cùng trở lại đại sảnh, Yến Tấn Khâu cự tuyệt chiếc ghế đầu tiên Lô thị mời, cùng Hoa Tịch Uyển ngồi bên cạnh vị trí đầu tiên.

Những người khác thấy Yến Tấn Khâu rất mực lễ phép với Lô thị, cứ như một người con rể bình thường đối đãi với nhạc mẫu vậy, trong lòng họ âm thầm cảm khái, nuôi một nữ nhi có năng lực như vậy còn có lợi hơn nuôi ra một tiểu tử lêu lổng, nhìn người có thân phận như Hiển vương lại đối xử với nhạc phụ nhạc mẫu kính trọng như vậy, đủ để thấy hắn thương yêu người vương phi là Hoa Tịch Uyển đến cỡ nào.

Trương thị thấy thế, không kìm lòng được liếc nhìn nữ nhi bộ dạng tiều tụy đang ngồi bên cạnh, trong lòng vừa căm hận lại vừa hâm mộ cực kì, trên gương mặt cũng không khống chế được lộ ra vài phần ghen ghét, sau đó lại bị trượng phu Hoa Trị Minh bên cạnh lạnh mặt trừng một cái mới thu liễm lại.

Bởi vì hôn sự của nữ nhi thất bại, bà bị trượng phu một mực chia phòng ngủ, hai đứa con cũng lạnh nhạt với bà. Bị nữ nhi phớt lờ cũng không sao, thế nhưng bà làm tất cả chỉ vì nhi tử, vì sao đến cuối cùng nhi

tử cũng không hiểu cho bà?

Trương thị không hiểu, cũng không cam lòng, khi thấy phu thê Lô thị tình cảm mặn nồng, gia đình hòa thuận, con cái hiếu thảo, trong lòng bà càng không cam tâm, giống như ngọn lửa lan ra đồng cỏ, làm sao cũng không dập được.

Con thừa tự của Trương gia và phu nhân của hắn sau khi thấy Hoa Tịch Uyển xuất hiện, càng thêm câu nệ, Trương phu nhân khẩn trương đến mức không biết đặt tay chân ở đâu, khi Hoa Tịch Uyển hỏi đến, nàng lắp bắp nói: "Không, không dám nhận lời thăm hỏi của vương phi, mọi người trong nhà đều khỏe."

"Vậy là tốt rồi, Trương hầu gia là một người thanh quý hiếm thấy, lão phu nhân cũng là người hiền đức, sức khỏe của hai lão nhân gia tốt thì còn gì bằng," Hoa Tịch Uyển nhìn thấy vị Trương phu nhân này mất tự nhiên, lại dịu giọng hỏi vài câu, mới chuyển đề tài sang người khác.

Nghe nói người con thừa tự này của Trương gia là con thứ xuất của chi bên, hiện tại xem ra hai phu thê này so với các công tử tiểu thư thế gia khác mà nói thì có hơi dè dặt, nhưng trông hai người họ khá thành thật, như vậy đối với hai lão Trương gia mà nói lại là chuyện tốt, ít nhất lúc tuổi già sẽ có người chăm sóc.

"Được rồi, nghe nói hôn sự của nhị tỷ đã được định xuống, không biết là nhà ai lại có phúc khí như vậy, có thể may mắn cưới được nhị tỷ tỷ?" Quan hệ của Hoa Tịch Uyển và Hoa Sở Vũ rất thân thiết, cho nên sau khi nói mấy câu khách sáo xong nàng liền hỏi tới chuyện nhà.

Diêu thị nghe vậy, có chút tự đắc nói: "Là trưởng tử của Hợp Văn hầu, nghe nói là một đứa trẻ có chí cầu tiến."

Hợp Văn hầu của Lâm gia?

Đó không phải là người nhà mẹ đẻ của em dâu hoàng hậu sao?

Nàng không có ấn tượng tốt với người của Phương gia, đệ đệ Phương Thừa Húc của hoàng hậu ở trong mắt nàng càng không phải là hạng người tốt lành gì, nhưng nàng có gặp qua Lâm thị vài lần, có vẻ là một người dịu dàng, thế nhưng không có giao tình gì nên cũng không biết đến tột cùng nàng ta là một người thế nào.

Trưởng tử Lâm gia của Hợp Văn hầu phủ lại cầu cưới Hoa Sở Vũ sao?

Nụ cười trên mặt Hoa Tịch Uyển không đổi, nhưng trong lòng lại nổi lên nghi ngờ, hy vọng là do nàng suy nghĩ nhiều thôi.

"Lâm Chứng Đức là người đoan chính," Hoa Trường Bảo bên cạnh đột nhiên mở miệng nói, "Nghe nói có thể đầu xuân năm sau cũng sẽ tham gia kỳ thi mùa xuân, đúng là một người biết vươn lên."

Lâm gia có một tước vị tam đẳng ở kinh thành, mặc dù không được tính là một gia tộc quá hiển hách trong kinh, thế nhưng địa vị trên triều không có gì đáng ngại, nhị đường tỷ gả đến Lâm gia cũng rất tốt.

Hoa Sở Vũ nghe vậy cười cười, xem bộ dạng dường như không hứng thú lắm với vị hôn phu Lâm Chứng Đức này, trái lại còn nói tránh đi: "Sao muội muội hứng thú với việc của ta vậy, đã nhiều ngày không gặp, muội đúng là càng ngày càng tinh nghịch."

62. Chương 62: Sở Vũ

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Tuy rằng mẫu thân của Hoa Tịch Uyển và Hoa Sở Vũ không hợp nhau, thế nhưng hai người là trưởng nữ Hoa phủ, khi còn bé hay chơi chung, tình cảm tỷ muội cũng không tệ, cho nên Hoa Tịch Uyển nhanh chóng phát hiện ra dường như Hoa Sở Vũ không mong chờ lắm về chuyện gả cho Lâm Văn Hậu, thay vì nói nàng quá lý trí, không bằng nói là nàng có hơi cam chịu.

Tuy rằng những người đang ngồi trong phòng đều khá thân thiết với Hoa gia, thế nhưng có nhiều chuyện không tiện nói trước mặt mọi người. Chờ sau khi Yến Tấn Khâu và mấy khách nam được phụ thân mời đến thư phòng, Hoa Tịch Uyển mới cười nói, "Đã lâu rồi không trở về phủ, chẳng biết nhị đường tỷ có sẵn lòng tản bộ quanh phủ cùng ta một chút không?"

Trời lạnh như thế này, còn có tuyết rơi, sao có thể đi chứ?

Đám người ngồi ở đây biết hai người có chuyện muốn nói riêng, rất biết điều không vạch trần, Lô thị cười nói: "Vài ngày trước trong viện có mua được một món đồ rất thú vị, hai tỷ muội các con đi xem một chút đi, chỉ là bên ngoài tuyết rơi, đừng để bị lạnh."

Hoa Tịch Uyển cười đáp lời, được Bạch Hạ hầu hạ cột dây áo choàng lông cáo lại, cầm lò sưởi tay cùng Hoa Sở Vũ đi ra nội sảnh.

Thanh niên trẻ tuổi rời đi đã gần hết, những người ngồi lại hầu hết đều đã có con, vì vậy liền chuyển đề tài sang chuyện trong nhà, nhưng thấy Hoa Y Liễu còn ở đây, nên không ai nói về mấy chuyện dạy dỗ nữ nhi, tránh xát muối vào vết thương đối phương.

"Tình cảm của vương phi và nhị cô nương của chúng tôi rất tốt," Diêu thị có chút tiểu nhân, nhưng thấy Hoa Tịch Uyển thân thiết với nữ nhi nhà mình thì rất vui vẻ, nàng cười híp mắt nói, "Ngày xưa hai tỷ muội nàng rất thích tụ tập lại một chỗ, hiện giờ tam cô nương đã trở thành vương phi, vậy mà hai đứa vẫn như xưa."

"Còn không phải sao, năm đó tam nha đầu vì cứu nhị cô nương bị rơi xuống nước mà phải nằm trên giường một khoảng thời gian dài, mấy năm nay trời lạnh một chút là lại bệnh, đến hai năm gần đây mới khỏi hẳn. Tình cảm như vậy, người bình thường sao có thể sánh được?" Nguyên nhân chủ yếu khiến Lô thị vẫn không nể mặt Diêu thị là vì năm đó, nha đầu nhà mình cứu hài tử nhà lão tam, tuy nàng đau lòng, nhưng sẽ không oán trách bọn trẻ, thế nhưng những chuyện trước kia nhà lão tam làm đúng là lấy oán trả ơn.

Năm đó trong số những người gièm pha sau lưng Tịch Uyển chắc chắn có Diêu thị, ngay cả Trương thị cũng tham gia không ít, không biết hai người chị em dâu này có mưu đồ gì, bản thân họ cũng có nữ nhi, chẳng lẽ không thể đặt mình trong hoàn cảnh người khác sao?

Nhưng nếu như không xét đến mẫu thân của đại cô nương và nhị cô nương, thì Lô thị khá xem trọng nhị cô nương, tuy dung mạo và tài hoa của đại cô nương rất tốt, nhưng tính cách lại không ổn định, nói thẳng ra là thiếu quyết đoán, nói nhẹ nhàng là hiền lành quá, cũng không đủ nhẫn giới và thủ đoạn. Thân là nữ nhân, có thể không có dung mạo, dáng vẻ không cần đẹp nhất, nhưng lại không thể thiếu tâm tư được.

Tuy rằng nhị cô nương có một người mẫu thân mưu mô, thế nhưng Diêu thị đối với nhị cô nương cũng không có gì có thể chê trách, tính tình của nhị cô nương lại giống tính lão tam, tài mạo tương đối, lại thấu hiểu lòng người, là một cô nương tốt hiếm thấy.

Nếu như nữ nhân trên thế gian này có thể làm quan như đấng mày râu, thì thiên hạ chẳng biết sẽ có thể có bao nhiêu kỳ nữ nữa? Chỉ tiếc rằng cho dù nữ nhân trong thiên hạ có giỏi giang xinh đẹp đến đâu, cũng chỉ có thể ở hậu trạch, khiến trí tuệ tài ba dần bị mài mòn thành chuyện nhà chuyện cửa, cơm áo gạo tiền. Nếu được gả cho một nam nhân đỉnh thiên lập địa nhân phẩm đoan chính, thì coi như là có phúc khí, còn nếu như đại nha đầu thì… Lô thị thở dài, mặc kệ quan hệ trên triều đình ra sao, chỉ mong nhị nha đầu không như đại nha đầu, gặp phải một trượng phu mặt người dạ thú.

"Đến phía trước ngồi một chút đi," Hoa Tịch Uyển chỉ về ngôi nguyệt đình phía trước, cùng Hoa Sở Vũ kề vai bước đi, theo sau là một hàng dài nha hoàn phục vụ, ô ngọc che trên đầu nàng, khiến nàng cảm thấy hơi áp lực.

Hai người vừa vào trong đình ngồi xuống, bọn hạ nhân lập tức mang chậu than, trà nóng đến cho hai người, chuẩn bị xong hết, liền muốn lui ra ngoài đình.

"Bên ngoài tuyết rơi lớn, các ngươi đều đi vào bên trong tránh đi, chỉ để lại hai người trong đình hầu hạ là được rồi," Hoa Tịch Uyển cảm thấy bố trí phô trương như vậy chỉ tổ giày vò một đám hạ nhân, thật không cần thiết, cho nên dứt khoát để cho những người này đi vào trong phòng đợi, mấy nha hoàn được lưu lại đây đều được ở trong đình sưởi ấm.

Bọn nha hoàn sau khi nghe thế, trong lòng rất vui mừng, vui vẻ phấn khởi lui xuống, chỉ để lại Bạch Hạ cùng Hồng Anh, và một nha hoàn thân cận của Hoa Sở Vũ ở lại trong đình hầu hạ.

Bếp than đỏ đun trà, tản ra khói trắng trong không khí lạnh băng, còn phát ra thanh âm sôi ùng ục.

Trà đã đun xong lâu, thế nhưng không ai có ý dùng, Hoa Tịch Uyển cầm lò sưởi tay nói: "Lúc nãy ta cảm

thấy nhị tỷ hình như không vui vẻ lắm, là do không hài lòng với vị thế tử Lâm gia kia sao?"

Hoa Sở Vũ nhìn hai má hồng nhuận của Hoa Tịch Uyển, cười nhạt lắc đầu: "Không hài lòng thì sao chứ, cũng chỉ có thể như vậy thôi, sinh ra là nữ nhân, người quyết định hạnh phúc sau cùng của mình là trượng phu và con cái, vận mệnh của mình đã phải dựa vào sự định đoạt của người khác, vậy cần gì mơ mộng nhiều."

Hoa Tịch Uyển kinh ngạc nhìn Hoa Sở Vũ, đột nhiên nhớ đến những lời lúc trước của thế tử phi Từ vương phủ, và còn dáng vẻ điên cuồng của Thịnh quận vương phi sau khi không thể có con, trong lòng nàng hơi khó chịu. Ở thời đại nam quyền, hễ nữ nhân hơi không hợp ý họ, cuối cùng chỉ có thể mang tội danh "không tuân thủ nữ tắc" trên người mà thôi.

Nam nhân luôn bảo rằng "nữ nhân không tài mới đức", chứ không phải vì sợ nữ nhân hiểu biết nhiều, suy nghĩ tầm nhìn cởi mở sẽ không toàn tâm toàn ý phục vụ bọn họ nữa sao, cho nên bọn họ mới biện hộ như vậy, yêu cầu nữ nhân phải phù hợp với lợi ích của nam nhân, nhưng bản thân bọn họ lại ăn chơi đàng điếm, phong lưu khoái hoạt, chỉ cần tôn trọng chính thê vài phần đã có thể mang danh là quân tử, còn thị thiếp chỉ là một món đồ chơi.

Hoa Sở Vũ nói vậy với nàng, chứng minh nàng ta rõ ràng không cam lòng nhưng vì không thể thay đổi nên phải thỏa hiệp. Hoa Tịch Uyển cảm thấy khó chịu cho những nữ nhân ưu tú, cũng thở dài cho chính mình.

Nàng biết nữ nhân ai cũng có cá tính riêng của họ, đến cả người bất hòa với Yến Tấn Khâu là hoàng hậu cũng là một nữ nhân thủ đoạn, mà những nữ nhân ưu tú kia có mấy người được sống vì mình đâu.

Ngay cả mẫu thân nàng dù tính cách có mạnh mẽ chua ngoa, nhưng bất quá chỉ là lời ăn tiếng nói và hành động hơi phóng khoáng hơn mà thôi, chứ trên thực tế bà cũng chỉ là một người phụ nữ phía sau hậu trạch, cũng bởi vì tính cách bà như thế nên phụ thân không có thị thiếp, thế là bà liền có danh hiệu sư tử hà đông, mà những người hay cười nhạo sau lưng bà đa phần đều là nữ nhân.

"Sao nhị tỷ lại nghĩ vậy?" Hoa Tịch Uyển thở dài, "Dù thói đời có bất công thế nào thì cũng phải sống thật tốt, phải luôn tìm cách để bản thân có cuộc sống tốt nhất, dù thế nào tỷ cũng phải nghĩ cho mình."

"Bên ngoài đều nói tình cảm của phu thê Hiển vương sâu đậm tựa như biển, muội muội được toàn bộ nữ quyến ở kinh thành này hâm mộ như thế, lẽ nào còn có chỗ không vừa lòng sao?" Hoa Sở Vũ nhìn những bông hoa tuyết tung bay ngoài đình, "Từ nhỏ muội đã là một người đặc biệt, có thể nói ở trong mắt ta, muội khác hẳn những cô gái khác."

Tuyết càng rơi càng lớn, phát ra tiếng rì rào, trong đình yên tĩnh một lúc, âm thanh nước sôi trên bếp than hồng càng lớn hơn.

"Thật ra ta cũng chỉ là một người bình thường," Hoa Tịch Uyển cười cười, "Ta sẽ vì cuộc sống của mình được tốt đẹp mà thỏa hiệp vài chuyện, cũng sẽ vì bản thân làm một vài chuyện mình không thích."

Hoa Sở Vũ mỉm cười nhìn Hoa Tịch Uyển, vẻ mặt đặc biệt ôn nhu: "Nếu như thỏa hiệp rồi có thể được như muội thì tốt quá, như vậy thỏa hiệp cũng đáng giá, biết co biết dãn là điểm đặc biệt của muội, thế nhưng ta thì không chắc có thể làm được như muội."

Hoa Tịch Uyển nhìn Hoa Sở Vũ cười như vậy, trong nhất thời cũng không biết nói gì, có một số chuyện căn bản không có câu trả lời, bản thân nàng cũng không phải một người thông minh ngàn năm hiếm có gì.

Thấy nàng không nói gì, Hoa Sở Vũ tiếp tục nói: "Hợp Văn hầu phủ là nhà mẹ đẻ của thái tử phi, nghe nói thái tử phi là nữ nhi của kế phu nhân, còn vị thế tử này là do nguyên phối sinh ra, Lâm gia với thái tử cũng không thân thiết lắm, cho nên hoàng hậu mới có bất mãn với thái tử phi."

Nghe xong những lời này, vẻ mặt của Hoa Tịch Uyển cũng không thay đổi gì, nàng biết vì sao Hoa Sở Vũ nói những lời này với mình.

"Chờ sau khi ta gả đến Lâm gia, ta sẽ hết sức khuyên nhủ Lâm gia cách xa thái tử một chút," Hoa Sở Vũ đặt tách trà xuống, nắm tay Hoa Tịch Uyển, "Tịch Uyển, trong ba tỷ muội chúng ta, ít nhất phải có một người sống vui vẻ."

Bàn tay Hoa Tịch Uyển khẽ run, nàng nhìn Hoa Sở Vũ, đột nhiên nhớ lại chuyện tám năm trước, sau khi nàng nhảy xuống nước cứu Hoa Sở Vũ, Hoa Sở Vũ có nói với nàng một câu nói.

"Muội muội, là ta liên lụy muội."

Thật không ngờ đã nhiều năm như vậy rồi mà nàng ta vẫn tự nhủ như vậy.

Cái gì phải với không phải chứ?

"Chúng ta đều phải sống thật tốt," Hoa Tịch Uyển cầm lại tay Hoa Sở Vũ, bình tĩnh nhìn vào hai mắt của nàng, "Nhị tỷ, tỷ nhớ kỹ, phải nghĩ cho mình nhiều hơn, đời người ngắn ngủi, đừng để bản thân sống phí đời này."

Hoa Sở Vũ nhẹ cười ra tiếng, "Những lời này của muội tỷ sẽ nhớ kỹ."

Hoa Y Liễu che dù đứng cách đó không xa nhìn hai người trong đình trò chuyện vui vẻ với nhau, vẻ mặt khó lường rũ mắt nói với nha hoàn sau lưng mình: "Đi nói với hai vị tiểu thư là sắp khai tịch rồi."

Chờ sau khi nha hoàn đi về phía nguyệt đình, Hoa Y Liễu mới tự nhiên thu hồi tầm mắt, ba tỷ muội các nàng, Hoa Sở Vũ và Hoa Tịch Uyển đều luôn luôn đi đầu, còn nàng bất quá chỉ làm nền cho hai người họ, dung mạo không sánh bằng Hoa Tịch Uyển, tài hoa không sánh bằng Hoa Sở Vũ, có lẽ ở trong mắt hai người bọn họ, nàng chỉ là một trò cười mà thôi.

Khi nàng xoay người chuẩn bị rời đi lại thấy Hiển vương tay cầm một cây dù Yên Vũ Giang Nam đi tới, nàng ngừng lại một chút, quay sang quy củ thi lễ với Hiển vương.

Hiển vương chỉ thản nhiên ừ một tiếng, rồi lại đi về phía nguyệt đình.

Nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hoa Tịch Uyển đang bước xuống thềm đá trong đình, mới vừa bước xuống bậc thứ nhất đã được Hiển vương đỡ tay, cây dù trong tay Hiển vương cũng nghiêng về phía nàng hơn phân nửa.

Hai người cùng che chung một chiếc dù, đẹp tựa một bức tranh, khiến người xung quanh nhìn thấy sẽ cực kỳ hâm mộ.

Hoa Y Liễu cảm giác trong lòng mình như có cái gì đè nén khiến nàng không thở được.

63. Chương 63: Khó Xử

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

"Sao tay lại lạnh như vậy?" Yến Tấn Khâu sờ sờ bàn tay của Hoa Tịch Uyển, cau mày, đôi tay to lớn bao bọc bàn tay của Hoa Tịch Uyển lại, "Trời lạnh như thế, sau này có gì muốn nói thì mời người đó về phủ ở với nàng mấy ngày."

"Không phải chàng nói phong cảnh lúc tuyết rơi là tuyệt nhất sao, sao bây giờ lại dung tục như vậy?" Tay kia Hoa Tịch Uyển đang cầm lò sưởi tay, để mặc Yến Tấn Khâu một tay bung dù, một tay dắt nàng đi.

"Chỉ cần tốt cho sức khỏe của nàng là được, dung tục một chút cũng không sao," Yến Tấn Khâu cười cười, dứt khoát buông tay Hoa Tịch Uyển ra, vòng tay qua người nàng đi tiếp về phía trước.

Hoa Sở Vũ yên lặng đi theo phía sau hai người: Hiển vương điện hạ, lúc ngài thể hiện, bày tỏ ân ái, tốt xấu gì ngài cũng nên để ý đến người đi phía sau một chút được không?

Trở lại trước chính điện, Yến Tấn Khâu rút cánh tay của mình về, sau đó chỉnh sửa vạt áo lại một chút, đưa dù cho Mộc Thông bên cạnh, rồi quý khí bức người kề vai đi vào chính điện với Hoa Tịch Uyển.

Chính điện vốn đang náo nhiệt, thấy phu thê hai người tiến vào, tất cả đều yên tĩnh lại, khách khí chào nhau rồi mọi người được mấy vãn bối Hoa gia dẫn tới phòng ăn ngồi xuống.

Mọi người Hoa gia đều mời Yến Tấn Khâu và Hoa Tịch Uyển ngồi ở ghế trên, nhưng đều bị Yến Tấn Khâu cự tuyệt, hắn chắp tay nói với Hoa Hòa Thịnh: "Nhạc phụ đại nhân mời nhiệt tình như thế, lẽ ra Tử Lăng không nên từ chối, chỉ là ở đây có trưởng bối, vãn bối há lại ngồi ở ghế trên, xin nhạc phụ đại nhân thành toàn cho tâm ý của Tử Lăng."

Yến Tấn Khâu giữ thể diện cho Hoa Hòa Thịnh, trong lòng Hoa Hòa Thịnh đương nhiên vui vẻ, chỉ có thể ra vẻ khổ sở mời lão thái thái ngồi ở ghế trên, sau đó cùng Lô thị ngồi xuống hai bên lão thái thái.

Mặc dù Yến Tấn Khâu để ba vị trưởng bối ngồi trên, nhưng những người khác Hoa gia cũng không dám ngồi trên phu thê hai người, cho nên Yến Tấn Khâu cùng Hoa Tịch Uyển lần lượt ngồi xuống bên cạnh Hoa Hoà Thịnh, như thế không ai có thể nói gì, trái lại còn tán thưởng hai người hiếu thuận.

Tuy là lão phu nhân còn khỏe mạnh, nhưng vẫn là người đã có tuổi, cho nên tuy thức ăn trên bàn đều mang ý phúc lộc thọ cát tường, nhưng phần lớn là những món thanh đạm hoặc món mềm ngọt. Hoa Tịch Uyển chỉ mới ăn vài miếng đã cảm thấy miệng mình đầy vị ngọt.

Bởi vì là gia yến, mọi người muốn được tự nhiên vui vẻ, nên không để hạ nhân ở lại hầu hạ chia thức ăn, có vài món Hoa Tịch Uyển thích ăn đều cách nàng hơi xa, may là có một Yến Tấn Khâu tay dài ở bên cạnh, nàng mới không bị đói bụng hay thất lễ.

"Tỷ tỷ, sao tỷ không ăn, không hợp khẩu vị sao?" Hoa Thanh Mậu vì chuyện lúc trước, nên tự cảm thấy hổ thẹn với Hoa Y Liễu, cho nên từ sau khi Hoa Y Liễu hòa ly về phủ sống, hắn thường hay quan tâm đến nàng, thấy nàng đột nhiên không động đũa, liền nhỏ giọng hỏi, "Cơ thể khó chịu sao?"

"Không có gì," Sắc mặt Hoa Y Liễu trắng bệch, cười cười với Hoa Thanh Mậu, rồi cúi đầu tiếp tục ăn mấy món không hợp khẩu vị trong bát mình. Trải qua nhiều chuyện thăng trầm như vậy, nàng đã sớm thấy nhân tình ấm lạnh, việc nhỏ như thức ăn hợp hay không hợp khẩu vị căn bản đã không phải là điều quan trọng.

Sau khi nàng hòa ly thì sống một mình trong một tiểu viện ở phủ thị lang, bởi vì mẫu thân luôn lạnh nhạt với nàng, nên hạ nhân phục vụ cũng trở nên rất lười biếng, nếu không có người đệ đệ Hoa Thanh Mậu thường xuyên chiếu cố, e là một tiểu thư dòng chính như nàng đã bị hạ nhân ngược đãi lạnh nhạt rồi.

Nhớ tới khuôn mặt oán giận của mẫu thân, miệng liên tục chửi rủa vì có một nữ nhi như nàng, bị mẫu thân của mình đối xử như thế, Hoa Y Liễu chỉ thấy mình thật đáng buồn lại đáng cười, sự thù hận trong lòng nàng cũng dần bùng dậy. Trước đây khi vừa sinh nàng, nếu ghét bỏ nữ nhi này làm mất mặt bà, khiến bà chịu lời ong tiếng ve, sao không thừa dịp nàng chưa biết cái gì bóp chết nàng đi?

Như vậy nàng không phải chịu khổ, mà người làm mẹ như bà cũng sẽ không vì người nữ nhi này mà bị người ta nói ra nói vào, không phải vậy tất cả đều vui vẻ sao?

"Hiển vương phi cùng Hiển vương đúng là phu thê tình thâm," Âm lượng của La phu nhân ngồi cùng bàn tuy thấp, nhưng bảo đảm người ngồi bàn bên cạnh cũng có thể nghe được, "Bây giờ ta mới nói, vừa rồi khi thấy vương gia cùng vương phi nắm tay nhau đi tới, nếu không phải lúc trước đã gặp qua vương phi, thì ta

đã cho rằng hai người là thần tiên quyến lữ từ trong tranh bước ra rồi."

Hoa Y Liễu cười nhạt, vị La phu nhân này đã từng ở sau lưng Hoa Tịch Uyển nói nàng dung mạo quá xinh đẹp như vậy nếu bị người ta biết thì sẽ mang họa, còn nói Hoa Tịch Uyển tính tình lười nhác, không phải nữ nhân thích hợp lấy làm vợ, bây giờ lại trở mặt như lật sách, đúng là biết co biết duỗi khiến người ta khâm phục.

Sau khi yến tiệc kết thúc, mọi người tập trung trước sân khấu kịch trong phủ, trên sân khấu đang biểu diễn mấy vở kịch, kiếp trước vai diễn đầu tiên của Hoa Tịch Uyển chính là diễn kịch, trang điểm rất đậm, trang phục biểu diễn cũng rất dày, kết quả lên sân khấu chưa được hai phút đã bị thị vệ của nam chính đâm chết.

Để diễn tốt vai đào kép mặc áo vằn* dài một phút đó, nàng còn đặc biệt đi học cách hát và động tác hí kịch từ một người bạn, bây giờ nhớ về kiếp trước cảm thấy dường như đã qua mấy đời rồi.

(*): một loại trang phục đồng bộ trong hí khúc, có vằn hổ.

"Loảng xoảng!" Phía sau truyền đến tiếng chén trà đổ vỡ, Hoa Tịch Uyển quay đầu nhìn lại, thì thấy Trương phu nhân đang lúng túng ngồi trên ghế, dưới chân nàng ta là những mảnh vỡ của chén trà, nước trà trên mặt đất còn bốc hơi nóng.

"Đệ muội đang làm gì vậy, chẳng lẽ trà quá nóng sao?" Trương thị hơi hất cằm, vẻ mặt kiêu căng nói, "Người đâu, đổi cho Trương phu nhân một chén trà khác."

Hoa Tịch Uyển thấy Trương thị có ý làm khó dễ em dâu như vậy liền nhíu mày, thế nhưng nàng là người ngoài, cũng không tiện xen vào mấy chuyện này.

"Có bị bỏng không?" Trương Thiệu bước đến, cẩn thận cầm tay nương tử lên xem, thấy mu bàn tay nàng đỏ ửng một mảnh, lập tức đau lòng nói, "Sao bị bỏng nhiều vậy?"

"Đệ đệ cần gì tỏ ra đàn bà như thế, người đâu, mời thái y đến xem cho Trương phu nhân." Trương thị ngoài cười nhưng trong không cười nhìn dáng vẻ thân thiết của người đệ đệ cùng em dâu, sắc mặt khó coi, "Xem ra là chúng ta thất lễ với khách quý rồi."

Đầu óc Trương thị có vấn đề sao? Coi như bà thực sự không muốn thấy mặt Trương Thiệu và phu nhân hắn, nhưng ít nhiều gì cũng nên nể mặt cha mẹ bà một chút chứ, bây giờ hai trưởng bối Trương gia đã lớn tuổi, lúc nào cũng cần có người hầu hạ, bà gây mích lòng với Trương Thiệu như vậy, bà được lợi lộc gì chứ?

Hay bà cho rằng Trương Thiệu được nhận làm con thừa tự của cha mẹ bà, có thể sẽ được hưởng một phần gia sản cùng tước vị, cho nên bà ta không cam lòng, sinh ra chướng mắt với hai phu thê Trương Thiệu?

Hoa Tịch Uyển không biết rằng, Trương thị vì chuyện Hoa Y Liễu hòa ly mà quan hệ với trượng phu vô cùng cứng ngắc, Hoa Trị Minh thậm chí không cùng phòng với bà nữa, hiện tại bà bị ba người trong nhà

coi như người vô hình.

Trong lòng bà không vui, lại không có chỗ trút giận, hôm nay hai phu thê Trương Thiệu tới nhà, bà liền không nhịn được liền nói năng cay nghiệt khó nghe.

"Trưởng tỷ nói thế hơi quá lời, phu thê hai chúng tôi vốn có cuộc sống bình thường, nhờ thiên ân cuồn cuộn nên hai chúng tôi mới có thể hầu hạ bên cạnh phụ thân mẫu thân, chúng tôi tất nhiên vô cùng cảm kích. Hầu gia và Hầu gia phu nhân cũng là người quang minh độ lượng, làm sao có thể lạnh nhạt với chúng tôi." Trương Thiệu lạnh mặt chắp tay nói với Trương thị, "Thân thể nội tử không khỏe, xin trưởng tỷ khoan dung cho sự thất lễ của chúng tôi."

Nói xong, hắn xoay người tạ lỗi với lão thái thái và Hoa Hòa Thịnh, chuẩn bị dẫn người rời đi.

Hoa Hoà Thịnh có ấn tượng rất tốt với Trương Thiệu, cho nên cũng không làm khó hắn, trái lại mời thái y đến Trương phủ. Lô thị cũng gọi người mang cao trị bỏng tới để Trương phu nhân thoa lên, giảm đau rất tốt.

Lô thị thấy xem ra Trương thị quả thực không có phong thái thế gia, cái gọi là phong thái thế gia của bà ta là do vàng bạc dưỡng thành, Trương thị tự nhận mình là người cao quý nên xem thường người khác, bất quá là do từ nhỏ đã được ăn mặc tiêu xài nhiều hơn người bình thường mà thôi. Còn thực tế trong mắt Lô thị, cách hành xử của Trương thị không đáng là nữ nhân thế gia.

Hoa Tịch Uyển thấy hai phu thê họ tới trước mặt mình chào từ giã, nàng vội khách khí đưa tay nâng Trương phu nhân đang hành lễ với mình lên, ôn nhu nói: "Mấy ngày tới phu nhân nên hạn chế ăn những món cay, không thì để lại sẹo sẽ không hay."

"Đa tạ vương phi lo lắng, thần phụ nhớ kỹ."

Trương thị lạnh mặt nhìn Hoa gia khách khí tiễn phu thê Trương Thiệu, trong lòng càng khó chịu hơn. Bây giờ ở Hoa gia, bà giống như là một người ngoài vậy, bị cả nhà bọn họ cô lập.

Yến thọ đang náo nhiệt lại bị Trương thị làm thành như vậy, trong lòng lão thái thái hơi mất hứng, nhưng ở đây còn những người khác, bà cũng không tiện nổi giận, nên dứt khoát coi như không nhìn thấy gì, chỉ chăm chú nhìn lên sân khấu.

Hoa Tịch Uyển và Yến Tấn Khâu cũng không ở lại lâu, chỉ ngồi một lúc rồi đứng dậy cáo từ. Sau cùng lúc Hoa Tịch Uyển rời đi, trong tay nhiều thêm một cái túi, bên trong là một bộ áo choàng lông cáo xinh đẹp.

Vuốt ve lớp lông cáo mềm mại trên áo choàng, Hoa Tịch Uyển nói với Yến Tấn Khâu ngồi đối diện: "Hai năm trước, ta đã đòi mẫu thân làm cho ta một cái áo choàng lông cáo, mẫu thân đồng ý, thế nhưng sau đó vì hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, mẫu thân phải vội vàng chuẩn bị đồ cưới cho ta nên chuyện làm áo choàng bị gác lại."

“Đã qua hai năm, vậy mà mẫu thân vẫn còn nhớ chuyện lúc trước đã hứa với ta…” Hoa Tịch Uyển cười cười, ôm cái áo choàng nói, “Phụ mẫu nuôi dưỡng ta hơn mười năm, phần ân tình này chỉ sợ cả đời ta cũng khó mà báo đáp hết được.”

“Bọn họ đối xử tốt với nàng là vì họ thương yêu nàng, chứ không phải vì mong được báo đáp, tình cảm chân thành thì không thể cân đo đong đếm được.” Yến Tấn Khâu nhìn áo choàng trong tay Hoa Tịch Uyển, màu lông rất tinh khiết, hẳn là tìm không được một loại lông nào khác pha tạp vào, đường may cũng rất tự nhiên, rất khó thấy vết khâu, đủ để thấy người làm áo choàng này vô cùng dụng tâm.

“Chàng nói đúng,” Hoa Tịch Uyển mỉm cười, đôi mắt cong như vầng trăng, “Là ta suy nghĩ không chu toàn.”

Đưa tay sờ sờ vành tai nàng, Yến Tấn Khâu im lặng mỉm cười.

Sau khi Trương thị trở về phủ liền đập nát một bộ ấm trà, nhìn căn phòng trống rỗng và mấy hạ nhân nơm nớp lo sợ ngoài cửa, bà ngẩn ngơ ngồi xuống.

Không biết qua bao lâu, bà nghe tiếng điểm canh ở bên ngoài vang lên, trong phòng sớm đã tối đen, hành lang bên ngoài đã được treo đèn lồng sáng rực.

“Người đâu, thắp đèn.”

Bà đứng lên, sờ sờ cổ họng đã khàn khàn, chợt phát hiện do mình ngồi quá lâu, không cho ai tiến vào, trong phòng lại không đốt than, nên tay chân bà đã lạnh cóng đến mất cảm giác.

Chờ nha hoàn tiến vào thắp đèn, bà mới không kìm lòng được mở miệng hỏi: “Lão gia đâu rồi?”

“Lão gia ngủ lại thư phòng ạ.”

“Vậy thiếu gia đâu?”

“Thiếu gia vẫn đang đọc sách, nói để chuẩn bị cho kì thi mùa xuân năm sau cho nên cần tĩnh tâm học tập.”

Trương thị hơi vui mừng, lập tức hỏi tới, “Ngày nào ta cũng bảo nhà bếp nấu canh bồi bổ cho thiếu gia, nó có uống không?”

Động tác thắp đèn của nha hoàn hơi khựng lại, sau đó liền nói: “Nô tỳ cũng không rõ lắm.” Trên thực tế, canh phu nhân cho người đưa tới, đều bị thiếu gia cho người mang xuống.

Thế nhưng nàng không dám nói như vậy, phu nhân cũng sẽ không muốn nghe.

Trương thị hơi biến sắc, sau đó thở dài một hơi: “Ta biết rồi, ngươi đi xuống đi.”

64. Chương 64: Không Thể Chịu Đựng Được

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Bởi vì gần đây trong kinh thành phát sinh mấy vụ án tử lớn, nên các quan viên đều cảm thấy bất an, tin đồn thái tử có thể bị phế càng ngày càng mạnh mẽ, ngay cả những người theo phe Thịnh quận vương cũng không ngừng có những hành động mờ ám.

Chỉ có Hiển vương phủ luôn luôn tỏ thái độ những chuyện kia không liên quan gì tới mình, cho nên dù thái tử và Thịnh quận vương có đấu đá quyết liệt hơn nữa, thì vị vương phi Hoa Tịch Uyển vẫn rất an nhàn, cũng không quan tâm đến mấy lời mời này nọ, tất cả đều lấy lý do không khỏe để cự tuyệt.

Từ sau khi hai người đi chúc thọ lão phu nhân về, Yến Tấn Khâu có thêm một sở thích mới, đó chính là lúc rảnh rỗi sẽ cùng Hoa Tịch Uyển pha một bình trà, sau đó hai người cùng ngồi bên khung cửa sổ, vừa uống trà vừa ngắm tuyết, trên bàn còn bày mấy loại bánh tinh xảo thơm ngon và mấy quyển truyện thú vị, thỉnh thoảng còn cho nhạc công ca cơ được nuôi trong phủ đến thổi kèn đàn hát một chút cho có không khí, cuộc sống gia đình nhàn nhã không khác gì thần tiên.

Cho nên, một hôm hai phu thê đang nghe nhạc ngắm tuyết, thì nghe hạ nhân báo lại là Lâm Bình quận chúa cầu kiến, hai người liếc mắt nhìn nhau, phát hiện trong mắt đối phương đều có chút tiếc nuối.

Tuy rằng không muốn di chuyển, nhưng đối phương là tỷ tỷ của Yến Tấn Khâu, dù cảm tình thế nào thì về lý nàng cũng không thể không gặp, cho nên nàng không thể làm gì khác hơn là thay trang phục rồi cùng Yến Tấn Khâu ra chính viện gặp khách.

Từ sau khi Lâm Bình quận mã bị ám sát, Hoa Tịch Uyển rất ít khi gặp Lâm Bình quận chúa, cho nên khi nàng nhìn thấy nữ nhân vẻ mặt tiều tụy ngồi ở chính viện thì có chút không dám tin vào hai mắt mình.

Tuy Lâm Bình quận chúa lớn hơn Yến Tấn Khâu hai tuổi, nhưng vì được bảo dưỡng tốt cho nên thoạt nhìn như nữ nhân đôi mươi tuổi xuân xanh. Vậy mà bây giờ nàng ta như bỗng già đi mười tuổi, rõ ràng cùng lắm chỉ hơn hai mươi tuổi, nhưng nhìn như một nữ nhân ba mươi tuổi tang thương.

Nhìn thấy hai phu thê bọn họ cùng đi ra, sống lưng Lâm Bình quận chúa ngồi ở trên ghế không khỏi cứng đờ, ngay sau đó hất cằm nói: “Bây giờ muốn gặp đệ đệ một chút, nhưng càng ngày càng khó rồi.”

Yến Tấn Khâu thấy dáng vẻ này của nàng ta, cũng không muốn tranh cãi nhiều, sau khi đỡ Hoa Tịch Uyển

ngồi xuống thì thản nhiên nói: “Vô sự bất đăng tam bảo điện*, tỷ tới đây có chuyện gì không?”

(*)Vô sự bất đăng tam bảo điện: Không có việc gì thì không đến tòa tam bảo (chùa)

“Thế nào, người làm tỷ tỷ như ta muốn đến thăm đệ đệ đệ muội mình cũng không được sao?” Yến Kim Lăng lạnh lùng cười, ngắm nghía móng tay được sơn đỏ rực của mình, “Lẽ nào đệ đệ chưa từng nghe qua lời đồn trong kinh thành này sao?”

Yến Tấn Khâu bưng chén trà không nói, hiển nhiên là không quan tâm tới chuyện Lâm Bình quận chúa nói, Hoa Tịch Uyển chỉnh cây trâm phượng bên tai, hình như là đến lúc nàng lên sân khấu rồi.

“Chẳng biết tỷ tỷ muốn nói đến lời đồn nào?” Hoa Tịch Uyển dịu dàng cười, uống một ngụm trà, vừa rồi ăn hơi nhiều bánh ngọt nên hiện tại hơi khát.

“Thế nhân đều nói Hiển vương phi dung mạo xuất chúng, nhưng xem ra ta thấy lời đồn này đã sai rồi, bởi vì ngươi ngoại trừ chỉ có chút ưu điểm bề ngoài, thì không còn điểm tốt gì nữa,” Yến Kim Lăng để chén trà qua một bên, “Lời đồn trong kinh thành, có mấy chuyện đáng để ta đi chuyến này chứ?”

Nói giống như ta xin ngươi đến đây vậy, Hoa Tịch Uyển khẽ nhướn mày, “Ha ha.”

Bàn tay cầm chén trà của Yến Tấn Khâu dừng lại, hắn nhớ Hoa Tịch Uyển đã từng nói một câu: Thường thì khi ta chỉ cười ha ha hai tiếng, có nghĩa là ta lười phối hợp với ngươi.

“Tử Lăng, ban đầu là tỷ tỷ sai, nhưng đệ hãy nể mặt cháu trai cháu gái của đệ, giúp tỷ tỷ một lần đi.” Yến Kim Lăng hơi lúng túng, nàng ta có thể nói với Yến Tấn Khâu mấy lời này đã là nhường nhịn hết cỡ rồi.

Hoa Tịch Uyển liếc nhìn vẻ mặt không thay đổi của Yến Tấn Khâu, yên lặng rũ mắt xuống.

Nàng biết vì sao Lâm Bình quận chúa lại tới cầu xin Yến Tấn Khâu rồi, bởi vì hiện tại trong toàn bộ kinh thành này ngoài Yến Tấn Khâu ra thì đã không còn ai có thể cứu nàng ta được nữa. Vụ án Lâm Bình quận mã bị ám sát, đại lý tự đã có hai suy đoán, một là thái tử giết quận mã, hai là chính Lâm Bình quận chúa đã hạ thủ. Đối với đế hậu hai người mà nói, đem mọi chuyện đổ lên đầu Lâm Bình quận chúa chính là lựa chọn tốt nhất, dùng tính mạng của nữ nhi người khác để đổi lấy bình an cho nhi tử nhà mình, như thế nào cũng có lời.

Nếu như không phải vì trên người thái tử còn có vụ án liên quan đến Lệ mỹ nhân chưa giải quyết xong, thì e rằng chuyện Lâm Bình quận mã đã đổ lên đầu của Lâm Bình quận chúa lâu rồi, chỉ tiếc là chuyện thái tử và Lệ mỹ nhân đã quá ồn ào, khiến đế hậu có muốn xử lý sạch sẽ chuyện này cũng không có biện pháp, cho nên bây giờ Lâm Bình quận chúa mới còn một tia hy vọng.

Thế nhưng kết quả sau cùng của vụ án này vẫn chỉ có hai lựa chọn, nếu không phải nàng ta thì chính là thái tử, có ai bằng lòng vì nàng ta mà đắc tội với hoàng đế chứ? Nếu nghiêm trọng hơn, thậm chí còn có

thể bị mang tội tạo phản hoặc vu hãm thái tử.

"Quan viên Đại lý tự công chính nghiêm minh, nhất định họ sẽ điều tra ra chân tướng sự việc, ta bất quá chỉ là một vương gia hữu danh vô thực, e rằng không thể giúp được gì." Yến Tấn Khâu vuốt ve miệng chén trà, "Tỷ tỷ nói thế này thật khiến ta sợ hãi."

"Yến Tử Lăng!" Yến Kim Lăng chợt đứng lên, hung tợn trừng mắt nhìn Yến Tấn Khâu, sau một lúc lâu nàng ta mới chán nản ngồi trở lại trên ghế, "Rốt cuộc đệ muốn thế nào mới đồng ý giúp ta?"

Yến Tấn Khâu tự tiếu phi tiếu nhìn Yến Kim Lăng: "Tỷ tỷ, ta đã nói rồi, quan viên Đại lý tự công chính nghiêm minh, tỷ không cần phải lo lắng về việc này."

Yến Kim Lăng cắn chặt môi dưới, viền mắt ửng đỏ nhìn người nam nhân lãnh khốc vô tình trước mắt: "Lẽ nào ngươi thực sự không niệm chút tình cảm nào sao?"

"A," Yến Tấn Khâu nhẹ cười ra tiếng, "Tỷ tỷ thật biết nói đùa, trước đây khi tỷ xuất giá đã nói gì, lẽ nào vì cái chết của Lâm Bình quận mã nên tỷ cũng quên luôn rồi sao?"

Sắc mặt Yến Kim Lăng trắng nhợt, kinh ngạc nhìn Yến Tấn Khâu nói không ra lời.

Dưới bầu không khí căng thẳng này, Hoa Tịch Uyển chậm rãi uống một ngụm trà lại chậm rãi nói: "Dạo này trời càng ngày càng lạnh."

Nghe vậy, Yến Tấn Khâu đưa tay sờ sờ mu bàn tay nàng, sau khi xác nhận tay nàng ấm áp mới nói: "Buổi tối ăn nồi lẩu nhé, vừa vặn mấy ngày trước nàng nói muốn ăn, ta sẽ cho người chuẩn bị các nguyên liệu tươi, nấu lên nhất định sẽ rất ngon."

"Ừ," Hoa Tịch Uyển ngáp một cái, "Thực sự là xuân hạ mệt mỏi, thu đông lại buồn ngủ, một năm bốn mùa không có mấy ngày ta muốn nhúc nhích cả."

"Nàng yếu ớt nên lúc nào cũng thấy mệt mỏi," Yến Tấn Khâu cười nói, "Nhìn nàng nhàn nhã cả ngày, ngay cả ta cũng hơi ngưỡng mộ."

"Đây chính là chuyện chàng có ước cũng không được, ta có người bao dung ta, bảo vệ ta, trượng phu của ta nuôi ta, chàng có sao?" Hoa Tịch Uyển nhếch mày, vẻ mặt oán hận nói.

Không có nam nhân nào không thích nghe những lời như vậy, bởi vì nghe như đang khiêu khích, nhưng kì thực là đang khen ngợi chồng mình. Yến Tấn Khâu cũng không ngoại lệ, hắn bị câu nói của Hoa Tịch Uyển dụ cho vui vẻ ra mặt: "Nàng nói rất đúng, nàng có một phu quân tốt như vậy, quả thực nên có cuộc sống như thế."

Yến Kim Lăng bên cạnh nhìn hai người liếc mắt đưa tình, cảm giác cơn tức trong lòng càng ngày càng lớn, thiếu chút nữa đã không kiềm chế được. Hai người này có ý gì đây, coi nàng như không tồn tại hay là đang cười nhạo cuộc sống sau khi xuất giá của nàng?

"Cho dù các ngươi không muốn giúp ta, cũng cần gì phải cười nhạo ta?!" Yến Kim Lăng đứng lên, trong mắt đẫm lệ nói, "Các ngươi là muốn bức ta chết sao?"

"Từ đầu tới cuối người muốn giết chết ngươi chính là bản thân ngươi!" Hoa Tịch Uyển lạnh lùng nói, "Khi mới gặp gỡ tỷ tỷ ngươi, ta luôn luôn khách khí, luôn luôn lễ phép, thế nhưng ngươi làm khó dễ ta, lẽ nào đó cũng là ta ép ngươi sao?"

"Sau khi trở lại kinh thành, mỗi khi gặp gỡ ngươi trong yến tiệc, có lúc nào ngươi cho ta thể diện, ta có từng so đo với ngươi chưa?" Hoa Tịch Uyển nhìn nàng ta, "Năm đó ngươi bỏ mặc ấu đệ, kiên quyết phải gả cho một nam nhân, mọi người ở kinh thành này đều nói mẫu thân của các ngươi không biết dạy dỗ con cái, nói ngươi bất nhân bất hiếu, liên luỵ Tấn Khâu cũng bị người đời lên án, lẽ nào đó cũng là do người khác ép ngươi sao?"

"Quận mã của ngươi lúc nào cũng dính lấy thái tử như thiên lôi sai đâu đánh đó, lại đố kị với tài hoa của Tấn Khâu, thường xuyên nói ra những lời không tôn kính, ngươi làm tỷ tỷ Tấn Khâu, ngươi có ngăn cản khuyên lơn trượng phu của ngươi không? Ngươi không có, ngươi lựa chọn nghe theo trượng phu của ngươi, thậm chí để hắn cố ý gây rắc rối cho đệ đệ ruột của mình, khiến mọi người ở kinh thành này đều chê cười sau lưng Tấn Khâu là ngay cả tỷ tỷ của chàng cũng không muốn gặp chàng, nếu không phải chàng có tài hoa, có thủ đoạn, lại được thái hậu sủng ái, thì trong kinh thành này không biết có bao nhiêu người sẽ chê cười chàng nữa, ngươi có nghĩ đến những chuyện này không?"

"Ngươi không có, ngươi chỉ nghĩ cho nam nhân của ngươi, gia đình nhỏ của ngươi, đệ đệ của ngươi có là cái gì, bất quá là bàn đạp để lúc cần ngươi giẫm lên mà thôi, " Hoa Tịch Uyển đập bàn một cái, lạnh lùng nói, "Ngươi chỉ muốn người khác giúp ngươi, vì sao không suy nghĩ một chút vì sao họ không giúp ngươi?"

"Ta theo đuổi hạnh phúc của mình thì có lỗi gì?" Yến Kim Lăng khàn giọng nói, "Ngươi chỉ là người ngoài, dựa vào cái gì mà khoa tay múa chân?"

"Ta không phải là người ngoài, ta là Hiển vương phi quang minh chính đại duy nhất của Hiển vương phủ, người tỷ tỷ không xem đệ đệ mình ra gì như ngươi mới thật sự là người ngoài," Hoa Tịch Uyển cười châm biếm một tiếng, "Ngươi nên cảm thấy may mắn vì ta chưa bao giờ tự tay đánh nữ nhân, không thì hôm nay ta không chỉ mắng ngươi, mà còn muốn đánh ngươi."

"Loại nữ nhân thô tục không biết thấu hiểu như ngươi làm sao xứng làm vương phi?" Yến Kim Lăng bị Hoa Tịch Uyển làm cho nghẹn lời, sau một lúc lâu mới run rẩy chỉ vào Hoa Tịch Uyển nói, "Đồ tiện nhân!"

"Ta là tiện nhân đó thì sao, ai kêu ngươi không có mắt gây thù với ta," Hoa Tịch Uyển chắt lưỡi lắc đầu thở dài, "Thế nào, ngươi cắn ta à."

Mộc Thông đang giả vờ làm người trong suốt bên cạnh cũng bị tài ăn nói lần này của vương phi dọa sợ

ngây người, ngôn từ ác độc, giọng điệu khiêu khích, thái độ ngạo mạn, thật là tượng đất cũng bị chọc giận đến nhảy dựng lên, càng khỏi nói đến một quận chúa cao ngạo, hắn cảm thấy mình thật không dám nhìn tới sắc mặt hiện tại của quận chúa.

"Tốt, tốt, tốt, " Yến Kim Lăng nói liên tục ba tiếng tốt, nàng che ngực, vịn tay vịn ghế mới miễn cưỡng trụ vững thân thể được, rồi quay đầu nhìn sang Yến Tấn Khâu nói: "Ngươi cứ mặc cho vương phi của ngươi nói ta như vậy sao?"

Yến Tấn Khâu vội ho một tiếng, nâng chung trà lên tự tiếu phi tiếu liếc mắt nhìn Hoa Tịch Uyển: "Không có cách nào khác, ai bảo mắt bản vương mù chứ."

Yến Kim Lăng sửng sốt, còn chưa hiểu Yến Tấn Khâu nói vậy là có ý gì, sau một lúc lâu mới trợn mắt há mồm nhìn Yến Tấn Khâu, dường như không tin được đệ đệ mình có thể nói ra những lời như vậy.

Hoa Tịch Uyển cong khóe miệng cười cười, dường như hết sức hài lòng với biểu hiện của Yến Tấn Khâu, sau đó quyến rũ cười nói: "Vương gia đối với thiếp thật tốt."

"Yêu nữ, hoạ thủy!" Yến Kim Lăng bừng tỉnh, "Thì ra là ngươi giở trò ở sau lưng, mới khiến Tử Lăng không muốn giúp ta?!"

Hoa Tịch Uyển giả vờ nũng nịu cười: "Tỷ tỷ, sao tỷ có thể vu oan cho ta như thế, vương gia anh minh thần võ, sao có thể vì lời nói của một cô gái yếu ớt như thiếp mà suy nghĩ bị ảnh hưởng được chứ?"

Dung mạo bực này, lại còn tỏ ra tư thái kiều mị, quả thực hoàn toàn tương phản với hình tượng nữ nhân hiền huệ: Hồ ly tinh.

Mộc Thông không tiếng động khụy xuống trong góc phòng rồi: Vương phi, xin đừng diễn nữa, ngộ nhỡ làm Lâm Bình quận chúa ngất xỉu vì tức giận thì làm sao bây giờ?

"Tịch Uyển nói đúng, bản vương há lại là người như vậy?" Yến Tấn Khâu nói như vậy, nhưng tay lại sờ sờ tay Hoa Tịch Uyển.

Vương gia, ngài là bổ đao tiểu năng thủ sao?

65. Chương 65: Đêm Tuyết

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Yến Tấn Khâu chưa bao giờ thấy Hoa Tịch Uyển đối xử chua ngoa với nữ nhân khác như vậy, trong ấn tượng của hắn, nàng hoặc là lười biếng, xinh đẹp, hoặc lạnh lùng, nhưng dù là lúc nào, nàng vẫn luôn rất đẹp, cứ như những sai lầm của người khác đều không liên quan gì đến nàng cả.

Thế nhưng đột nhiên, khi nàng vì mình mà bày ra bộ mặt của một nữ nhân chợ búa hung hãn, chua ngoa, sẵn sàng đốp chát với người khác, thì hắn lại có cảm giác như được nữ nhân trước mắt này che chở bảo vệ.

Thật là một loại cảm giác… kỳ lạ.

Con người thường có xu hướng thiên về thứ gần gũi với mình, hắn cũng như vậy, từ lúc người tỷ tỷ này hết lần này tới lần khác vì một nam nhân tổn hại đến lợi ích của Hiển vương phủ, thì với hắn vị tỷ tỷ này chỉ là người qua đường. Vương phi của mình so với một tỷ tỷ còn thua người xa lạ, đương nhiên hắn sẽ bênh vực vương phi của mình rồi, việc này cần gì phải nói chứ?

"Người ngoài đều nói Hiển vương phi là hồng nhan hoạ thủy, ta cứ nghĩ ngươi sẽ không bị sắc đẹp mê hoặc, hôm nay xem ra ta đã quá coi trọng ngươi rồi, thì ra ngươi cũng không khác gì những nam nhân kia." Yến Kim Lăng tức giận dữ dội, ăn nói càng ngày càng không kiêng nể, mà nàng ta dám nói ra những lời này, cũng chỉ là ỷ vào nàng ta và Yến Tấn Khâu là tỷ đệ cùng một mẹ mà thôi, lúc trước nàng ta cũng đã nhiều lần làm như vậy rồi, Yến Tấn Khâu vẫn có thể chịu được thì hiện tại cũng sẽ như vậy.

"Vì một nữ nhân chỉ có sắc đẹp, không hiền đức, lại ghen tị như thế, ngươi thật không nghĩ đến một chút tình cảm nào sao, đợi đến ngày giỗ của mẫu thân, ta xem ngươi còn mặt mũi nào nhìn bà?" Yến Kim Lăng thầm oán hận, năm đó khi mẫu thân bệnh nặng, trong vương phủ trắc phi ỷ được sủng ái mà kiêu căng, mẫu thân vì bảo vệ đệ đệ mà cầu xin thái hậu mang đệ đệ vào cung nuôi dưỡng, còn nữ nhi là nàng lại bị ném lại vương phủ, mỗi ngày đều phải đối mặt với vị trắc phi được sủng ái nên kiêu ngạo kia.

Sau đó mẫu thân bị bệnh qua đời, đệ đệ trở thành thế tử vương phủ, người thị thiếp kia và nhi tử của nàng ta cũng bị phụ vương lạnh nhạt, nhưng phụ vương và đệ đệ tốt của nàng vẫn không lo lắng đến hạnh phúc của nàng, muốn gả nàng cho một công tử thế gia, nàng phản kháng và đã thành công, thế nhưng lại có người nói phụ vương bị nàng làm tức chết.

Hôm nay trượng phu của nàng bị ám sát, không ai giải oan cho nàng, trái lại còn vu hãm nàng là hung thủ giết chồng, thậm chí ngay cả em dâu cũng có thể ức hiếp trên đầu trên cổ nàng. Hoa thị bất quá cũng chỉ là một nữ nhi thế gia, lại dám ức hiếp một tôn nữ hoàng thất là nàng, quả thực là ỷ thế hiếp người!

Hoa Tịch Uyển bị Yến Kim Lăng mắng là họa thủy cũng không tức giận, ngược lại còn thấy buồn cười: "Tỷ tỷ ngài vì một nam nhân mà lúc nào cũng muốn hãm hại đệ đệ của mình, thậm chí ngay cả khi phụ vương bệnh nặng cũng phải xuất giá, lẽ nào như vậy lại có mặt mũi đi gặp mẫu thân sao?"

"Câm miệng, đồ tiện nhân!" Yến Kim Lăng chỉ vào mũi Hoa Tịch Uyển mắng, "Năm đó ông ta sủng ái thị thiếp, lạnh nhạt với mẫu thân ta, nam nhân như vậy có tư cách gì để ta hổ thẹn!"

"Nam nhân như vậy đương nhiên không đáng, thế nhưng lẽ nào người đệ đệ này của người cũng không đáng giá sao?" Hoa Tịch Uyển cầm chặt cổ tay của Yến Kim Lăng, "Coi như ngươi có tư cách theo đuổi hạnh

phúc, cũng không có nghĩa là phải hi sinh đệ đệ ngươi, thế nhưng ngươi lại vì hạnh phúc của mình mà tổn hại đến lợi ích của huynh đệ, chẳng lẽ ngươi hi sinh vì đệ đệ mình là điều không thể, còn đệ đệ ngươi hi sinh vì ngươi là đạo lý hiển nhiên sao?"

Nàng đẩy tay Yến Kim Lăng ra, sau khi nhìn nàng ta lảo đảo vài cái mới đứng vững, Hoa Tịch Uyển lạnh lùng nói: "Trên thế giới làm gì có chuyện tốt như vậy, lúc ngươi cần thì người khác phải hi sinh, lúc người khác cần thì ngươi lại hỏi vì sao, ngươi cho rằng ngươi là con của ông trời à, nên mọi người trong thiên hạ đều phải nhường nhịn ngươi?!"

Muốn đấu với nàng hả, nàng lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm như vậy là để chơi sao?

"Câm miệng, câm miệng!" Yến Kim Lăng bị Hoa Tịch Uyển chất vấn đến á khẩu không trả lời được, tức giận nhào tới trước muốn tát tai Hoa Tịch Uyển.

"Bốp!"

Cả phòng đều yên tĩnh, Mộc Thông, Bạch Hạ và mấy chục hạ nhân trong góc phòng đồng loạt rùng mình.

Vẫy vẫy bàn tay hơi đau của mình, Hoa Tịch Uyển mặt không đổi sắc nhìn Yến Kim Lăng: "Đừng cho là ta không đánh nữ nhân. Hôm nay sau khi ngươi rời khỏi đây muốn lan truyền Hoa Tịch Uyển ta ỷ thế hiếp người cũng được, lòng dạ sắt đá cũng được, thậm chí là chạy vào hoàng cung cáo trạng cũng được, thế nhưng ta cần phải nhắc ngươi một điều, nơi này là Hiển vương phủ, không phải phủ Lâm Bình quận chúa mà có thể tùy ngươi ồn ào!"

Yến Kim Lăng bị một tát này làm cho ngây ngẩn, một lúc lâu sau vẫn không có phản ứng lại, đợi đến khi nàng ta kịp phản ứng, đã bị Bạch Hạ và Hồng Anh ngăn lại, hai thị nữ theo nàng ta vào phủ muốn bước lên hỗ trợ, kết quả bị Mộc Thông cười híp mắt ngăn cản.

"Nhị vị cô nương, chuyện nhà của chủ tử, chúng ta làm hạ nhân không nên tùy tiện nhúng tay vào, bằng không ta sẽ rất khó xử."

Hai tỳ nữ mặt mày lo lắng nhìn Mộc Thông một cái, lại nhìn chủ tử đang bị ngăn lại một cái, không thể làm gì khác hơn là quỳ xuống mặt đất.

"Hừ," Mộc Thông liếc nhìn hai tiểu nha đầu này hừ nhẹ một tiếng. Coi như là có mắt, chí ít biết suy nghĩ hơn vị quận chúa này. Hôm nay rất nhiều người trong kinh đều biết Lâm Bình quận chúa đã là đồ bỏ đi, mà hôm nay ở trên triều vương gia mới cầu tình giúp nàng trước mọi triều thần, kết quả vừa hồi phủ không lâu Lâm Bình quận chúa đã đến vương phủ gây chuyện, hơn nữa dựa vào những chuyện trước đây Lâm Bình quận chúa đã làm, thì bất kì ai cũng biết vương gia là người nhân hậu, còn Lâm Bình quận chúa mới là người gây sự.

Vương gia là nam nhân, đương nhiên không tiện tranh cãi với Lâm Bình quận chúa, nhưng cũng may là có vương phi hung hãn ở đây, không thì hôm nay sẽ không được hả giận như vậy. Mộc Thông liếc nhìn vương

phi đang bùng bùng khí thế, trong lòng thầm cảm thán, không hổ là con cháu nhà võ tướng thế gia, cả người đều dũng mãnh.

"Hoa Tịch Uyển, hôm nay ngươi sỉ nhục ta như vậy, để xem ngày sau ngươi có thể tốt hơn ta chỗ nào," Yến Kim Lăng bị người cản lại, không có cách nào tới gần Hoa Tịch Uyển, chỉ có thể tức giận độc mồm nói, "Dù cho dung nhan ngươi có xinh đẹp cỡ nào cũng sẽ có một ngày già đi, đợi đến lúc đó, ngươi cho là nam nhân bên cạnh ngươi còn có thể dễ dàng bao dung cho sự phách lối như hôm nay của ngươi sao?"

Yến Tấn Khâu trầm mặt, bỏ chén trà trong tay xuống, giương mắt nhìn sang Yến Kim Lăng: "Việc của phu thê ta không cần ngươi hao tâm tổn trí, Tịch Uyển rất tốt, không phải chỉ vì dung mạo, tiễn khách!"

"Không cần tiễn, ta sẽ tự đi," Yến Kim Lăng cười lạnh đẩy Bạch Hạ cùng Hồng Anh ra, giễu cợt nói, "Hoa thị, ngươi cho là nam nhân bên cạnh ngươi thật sự đơn thuần như ngươi thấy sao?" Sau khi nói xong câu nói khiến người khác ngờ vực này, Yến Kim Lăng xoay người rời đi.

Yến Tấn Khâu nhìn Hoa Tịch Uyển không nói gì.

Hoa Tịch Uyển xoa xoa tay của mình, ngồi trở lại trên ghế trên, sau đó nói: "Chàng và nàng ta thật sự là tỷ đệ ruột sao?"

Đối với hành vi "xát muối lên vết thương" của Hoa Tịch Uyển, Yến Tấn Khâu chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ, "Đúng vậy, tỷ đệ ruột."

"Được rồi, chàng cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa, thiên hạ to lớn, không thiếu cái lạ, trên thế giới này hạng người gì cũng có," Hoa Tịch Uyển đưa tay vỗ vỗ vai chàng, "Ta đi ngủ một lát đây, cho người chuẩn bị nồi lẩu cho tốt đi rồi hãy gọi ta dậy." Nàng khoát khoát tay rồi mang theo bốn tỳ nữ xinh đẹp của mình ra khỏi phòng khách, đi về phía chính viện.

Thoáng chốc phòng khách an tĩnh lại, Yến Tấn Khâu nhìn ánh nắng rực rỡ ngoài cửa chiếu vào, ngồi trên ghế không nhúc nhích.

"Vương gia…" Mộc Thông lo lắng nhìn người trên ghế, gọi nhẹ một tiếng.

"Làm sao vậy?" Yến Tấn Khâu khẽ nhếch miệng nhìn sang Mộc Thông, tâm tình dường như rất tốt.

Mộc Thông cúi thấp đầu, sau đó nói: "Kẻ khả nghi trong phòng bếp mới bị bắt mấy ngày trước đã tự sát trong địa lao rồi, còn người ở cùng phòng với nàng ta đã được vương phi giữ lại hầu hạ ở chính viện."

"Nếu vương phi đã lưu người lại, như vậy cũng không sao cả," Yến Tấn Khâu đứng lên, chắp tay sau lưng đi ra cửa, "Nàng không phải là người không có chừng mực, nàng dám làm như thế, dĩ nhiên đã khẳng định thân thế đối phương trong sạch mới quyết định như vậy."

"Tiểu nhân hiểu," Mộc Thông càng vùi đầu thấp hơn, may là chuyện phát sinh ở nhà bếp được phát hiện sớm, không làm kinh động tới vương phi, không thì việc này sẽ không êm đẹp như vậy. Tuy rằng vương gia chưa bao giờ nói điều gì, thế nhưng hắn thấy, trong lòng vương gia, địa vị của vương phi quả thực không nhỏ.

"Sau này không cần xen vào chuyện của Lâm Bình quận chúa nữa," Yến Tấn Khâu rũ mắt xuống, nhìn hoa tuyết đang tung bay bên ngoài, "Bản vương đã trọn tình trọn nghĩa với nàng rồi."

"Dạ." Mộc Thông nhẹ giọng đáp.

Trong chính viện, Hoa Tịch Uyển dang tay để Tranh Thu cùng Hồng Anh hầu hạ nàng thay áo, Bạch Hạ cùng Tử Sam sửa sang lại giường chiếu, đợi thu xếp hết thảy xong, Bạch Hạ mới hầu hạ Hoa Tịch Uyển nằm xuống: "Vương phi, hôm nay Lâm Bình quận chúa gây chuyện, ngài lại không cho nàng ta mặt mũi như thế, chỉ sợ sau này…"

"Ta không quan tâm sau này nàng ta làm thế nào," Hoa Tịch Uyển kéo chăn mền đắp lên người, ngáp một cái nói: "Nàng ta chính là loại người thiếu đòn, nàng ta mắng ta là yêu nữ, chẳng lẽ ta vẫn phải tỏ ra hiền lương cho nàng ta xem." Huống chi tuy là nàng cảm thấy Yến Tấn Khâu khuyết điểm đầy mình, thế nhưng nàng ghét bỏ nam nhân của mình thế nào là chuyện của nàng, đâu đến phiên nàng ta tùy tiện ức hiếp chàng, thật sự coi cả thế giới này là mẹ nàng ta sao?

Thấy Hoa Tịch Uyển nhắm mắt lại, Bạch Hạ cũng không dám hỏi thêm, cùng Tử Sam buông sa trướng xuống, rồi rón rén lui ra ngoài. Thực tế, chuyện nàng lo lắng nhất chính là sợ vương gia nhìn thấy dáng vẻ vừa rồi của vương phi sẽ ghét bỏ.

Nam nhân trong thiên hạ đều thích nữ nhân dịu dàng thanh nhã, vương phi đột nhiên hung hãn như vậy, nàng sợ vương gia bị kinh sợ.

Nhưng Bạch Hạ lại không biết rằng, đối với Yến Tấn Khâu mà nói, đây không phải là kinh hách, mà là kinh hỉ. Hắn vốn không phải người tham hoan háo sắc, thấy Hoa Tịch Uyển vì hắn, ngay cả hình tượng nữ nhi thế gia cũng không quan tâm đến, liền cảm thấy ngay cả động tác đánh người của Hoa Tịch Uyển cũng mang một ý vị không tả được.

Vậy đại khái chắc là do nồi nào úp vung nấy, nam nhân lạnh lùng lắm mưu mô cũng biết yêu, nữ nhân lười biếng cũng sẽ có người yêu thích.

Hoặc là, hai người như vậy được quấn vào chung một chỗ, cũng có thể xem là trời sinh một đôi.

Buổi tối, tuyết rơi dần lớn hơn, Hoa Tịch Uyển và Yến Tấn Khâu cùng vây quanh nồi lẩu, uống thêm chút rượu trái cây cho dễ tiêu, quả thực hạnh phúc không gì bằng.

Nhìn thấy dáng vẻ thân mật của hai người, cuối cùng Bạch Hạ cũng yên tâm, dù thế nào đi nữa, chỉ cần chủ tử vui vẻ, nàng cũng yên lòng.

Bởi vì có uống chút rượu, nên sau khi rửa mặt Hoa Tịch Uyển chếnh choáng say tựa ở đầu giường, ngoắc ngoắc ngón tay với Yến Tấn Khâu đang ngồi bên bàn đối diện, cười đến quyến rũ xinh đẹp: "Tiểu mỹ nhân, qua đây cho tỷ tỷ hôn một cái."

Tiểu mỹ nhân?! Hiển vương điện hạ bật cười đi tới, sau đó hôn một cái lên má của mỹ nhân chân chính.

Người ta nói rằng đêm tuyết mùa đông, chăn đỏ triền miên, chính là ao ước của mọi người.

Sáng sớm hôm sau, Hoa Tịch Uyển nằm lỳ trên giường, để mặc Yến Tấn Khâu xoa bóp thắt lưng cho mình, mặc chàng dỗ thế nào cũng không muốn rời giường.

"Xích lên phía trên một chút, nhẹ một chút, đúng rồi, nhẹ một chút nữa."

"Xích qua bên trái một chút, bên trái."

"Thức dậy dùng cơm thôi."

"Không muốn động đậy, thắt lưng mỏi."

"Ta cho người đem bàn gỗ lên trên giường."

"Không muốn ăn, thắt lưng mỏi."

"Thực sự mỏi…"

"Mỏi…"

Mộc Thông nghe thấy trong phòng lại truyền ra âm thanh lạ, bèn im lặng mang những người khác lui ra ngoài.

66. Chương 66-1: Sinh Tử (1)

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

"Còn giận sao." Yến Tấn Khâu đem chén canh nóng đặt trước mặt Hoa Tịch Uyển, ôn nhu cười nói: "Nàng

thích nhất là súp bồ câu mà, đã được hầm rất lâu, nếm thử một chút đi, rất thơm ngon."

Hoa Tịch Uyển liếc mắt nhìn chàng, yên lặng uống canh, sau khi uống xong mới chùi miệng nhếch mày nói: "Ai cũng nói vương gia chỉ là thư sinh trí thức, ta thấy rõ ràng thân thể vương gia rất khoẻ mạnh," Nàng xoa xoa eo mình, hừ một tiếng.

"Ở trước mặt người khác, ta đương nhiên ta chỉ là quân tử, thế nhưng ở trước mặt Tịch Uyển, quân tử như ta đây cũng có thể biến thành…" Yến Tấn Khâu cúi người nói nhỏ bên tai nàng, "Quỷ đói háo sắc."

"Vương gia đúng là người không câu nệ tiểu tiết, các nữ nhân ái mộ ngài trong kinh thành này có biết hay không?" Hoa Tịch Uyển ném khăn tay của mình lên tay chàng, đứng lên nói, "Vì phong độ của vương gia, ta nghĩ mình nên cách xa vương gia ra một chút."

Yến Tấn Khâu biết tối hôm qua và sáng sớm hôm nay mình đã huyên náo quá mức, cho nên bị vương phi xinh đẹp nhà mình trừng vài lần hắn cũng không giận, ngược lại còn cười híp mắt mặc cho Hoa Tịch Uyển châm biếm vài câu, đợi sau khi Hoa Tịch Uyển bớt giận một chút, hắn mới tiến đến nói: "Đừng giận, đừng giận, trước đây không phải nàng nói muốn xem xiếc Thục Châu sao, mấy ngày trước ta đã bảo Mộc Thông mời đoàn xiếc Thục Châu giỏi nhất kinh thành về vương phủ, đợi lát nữa ta xem xiếc cùng nàng được không?"

Hoa Tịch Uyển liếc nhìn hoa tuyết tung bay ngoài cửa sổ, suy nghĩ một chút nói: "Thôi đi, chờ tuyết ngừng rơi rồi tính, để bọn họ ở trong phủ luyện tập thêm một chút, gió rét tuyết hàn thế này mà phải biểu diễn trên đài, chắc sẽ lạnh chết mất."

"Tịch Uyển lương thiện như vậy, thật là may mắn của ta."

Hoa Tịch Uyển nghe vậy, lại cong miệng cười nói: "Không liên quan gì đến lương thiện, chỉ là ta không thích để người vô tội vì mấy việc nhỏ này mà vô cớ chịu khổ mà thôi. Tục ngữ nói, người không động ta, ta không động người, nếu người phạm ta, thì hắn không phải người."

"Nói đúng lắm," Trên mặt Yến Tấn Khâu lộ ra nụ cười thật lòng, hai tay ôm lấy nàng, khẽ cười nói: "Ta và Tịch Uyển quả thật là trời sinh một đôi, không ai sánh bằng."

Hoa Tịch Uyển chỉ cười chứ không nói gì thêm, nếu chỉ xét về tâm tính, quả thật nàng và Yến Tấn Khâu đều không phải người thiện lương gì, chỉ là với nàng, bình thường địch không động, ta sẽ không động. Còn Yến Tấn Khâu thì tàn nhẫn hơn, thuộc dạng địch không động, chàng cũng buộc đối phương phải động. Nhưng nếu nói bọn họ là trời sinh một đôi thì có hơi buồn cười, hai người đều quá yêu bản thân mình, sao có thể không chút cố kỵ gì mà yêu thương người khác?

Kiếp trước khi nàng chìm nổi trong giới nghệ thuật, đã thấy quá nhiều cảnh tan tan hợp hợp, đều bắt đầu từ tình yêu thật sự, và kết thúc trong chia ly. Ly hôn, ngoại tình, quy tắc ngầm, bao dưỡng,… là những chuyện rất thường gặp trong giới. Những nghệ sĩ có chút tiếng tăm còn như vậy, càng miễn nói đến nam nhân ở thời đại cưới vợ bé là chuyện hợp pháp này.

“Ta biết nàng chưa chịu tin ta,” Hơi thở ấm áp của Yến Tấn Khâu phả vào cổ Hoa Tịch Uyển, “Nhưng không sao, chúng ta còn rất nhiều thời gian.”

Hoa Tịch Uyển rũ mắt xuống, cong miệng cười.

Tin tức Lâm Bình quận chúa và Hiển vương phủ xích mích đã nhanh chóng truyền khắp kinh thành. Những người từng bị vị Lâm Bình quận chúa này đắc tội trước kia còn kiêng dè thế lực của Hiển vương phủ nên không dám thể hiện gì, giờ nghe tin này, thì có một vài nữ quyến thiếu kiên nhẫn đã bắt đầu nói lời ong tiếng ve sau lưng họ.

“Có ai không biết vị quận chúa này từ trước đến nay đều cao ngạo, coi thường người khác, chẳng phải ngày xưa lúc nào nàng ta cũng nói xấu Hiển vương phi sao, còn Hiển vương phi có bao giờ nói nàng ta cái gì không. Aizz, mà Hiển vương phi thật xui xẻo, có một cô chị chồng như vậy.”

“Đây có là cái gì đâu, chẳng phải vị này năm xưa còn làm ầm ĩ đòi lập gia đình sao, nghe nói nhà chồng nàng ta cũng không ra gì, La gia ỷ vào gia thế của nàng ta, ở Giang Thành làm nhiều chuyện thất đức. Còn có vị quận mã bị ám sát kia, hai năm trước đã léng phéng với một cô hoa khôi ở Giang Thành, còn làm thơ ca cho cô hoa khôi đó, nếu không phải nàng ta làm ầm lên thì không chừng quận mã và cô hoa khôi đó đã có gì đó với nhau luôn rồi.”

“Kỳ thực ngẫm lại nàng ta cũng khá đáng thương, vốn nghĩ sẽ gả cho một nam nhân tốt, ai ngờ người La gia lại như vậy, La Trọng Tránh cũng không phải người chung thủy gì, khiến mấy năm trước nàng ta trở thành trò cười ở kinh thành một thời gian dài.”

“Có ai nói không phải đâu, người đáng thương hẳn có điều đáng trách, thương cảm cho nàng ta giao phó trái tim cho lầm người, đáng trách nàng ta vì một nam nhân mà bất chấp tất cả.”

Nữ nhân trong kinh xúm lại một chỗ bàn tán về Lâm Bình quận chúa, ai cũng tỏ ra tiếc rẻ, thế nhưng trên thực tế, bất quá chỉ do cuộc sống họ quá nhàn rỗi, mà vừa hay Lâm Bình quận chúa lại gây chuyện để các nàng có chuyện mà tám thôi.

Có người cảm thấy Lâm Bình quận chúa thật đáng sợ, ngay cả người bên gối của mình cũng dám động thủ, thế nhưng đa phần mọi người đều cười nhạo nàng ta, bởi vì người sáng suốt đều biết Lâm Bình quận chúa không có khả năng giết Lâm Bình quận mã, nhưng vậy thì sao chứ, hoàng thượng muốn bảo vệ thái tử, thế thì người giết La Trọng Tránh chỉ có thể là Lâm Bình quận chúa thôi.

Nhưng bất kể những người này nghĩ về Lâm Bình quận chúa thế nào, thì những người trong hoàng thất đều cảm thấy một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ *, hôm nay là Lâm Bình quận chúa chịu tội oan thay thái tử, còn tương lai ai sẽ là người kế tiếp trở thành lá chắn cho thái tử đây?

(*) Nguyên văn: thỏ tử hồ bi, đồng nghĩa với câu một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ hay bầu bí thương nhau

Thái tử hoang đường như vậy nhưng vẫn là thái tử của một quốc gia, tương lai triều Đại Chiêu bọn họ

đúng là đầy rẫy nguy cơ mà.

Trong triều, Đại lý tự thiếu khanh Trương Hậu lại một lần nữa bị hoàng thượng mắng té tát, dù sao từ sau khi thái tử bị giam vào thiên lao, thì hầu như ngày nào đại lý tự cũng bị hoàng thượng gọi vào mắng cho một trận, các quan viên triều thần đều đã quen rồi.

"Việc này không cần bàn lại nữa, Lâm Bình quận chúa mướn sát thủ hung tàn giết quận mã, hành vi này thật sự ác độc, chỉ có thể chém!" Khải Long đế vung tay lên, kết cục vụ án tử của La Trọng Tránh cứ thế được định ra.

Cả triều đều yên tĩnh, mấy quan viên nhát gan đều cúi thấp đầu, còn một vài người trong hoàng thất sắc mặt có chút khó coi.

"Hoàng thượng, vụ án này còn nhiều điểm đáng ngờ, không thể qua loa như vậy…"

"Câm miệng!" Khải Long đế cắt lời Trương Hậu, lạnh mặt nhìn hắn nói, "Người nói Lâm Bình quận chúa khả nghi là ngươi, bây giờ người nói còn nhiều điểm đáng ngờ cũng phải ngươi, trẫm điều ngươi đến đại lý tự để tra án, chứ không phải để cho ngươi ba phải. Nếu ngươi nói không phải Lâm Bình quận chúa mướn người giết quận mã, vậy thì có thể là ai?"

Trương Hậu há miệng, nhìn hoàng thượng đang ngồi trên long ỷ tức giận đùng đùng, đành bất đắc dĩ im lặng, dập đầu chạm đất không nhiều lời nữa.

Mấy tông tộc hoàng thất đều len lén liếc nhìn về Hiển vương đang đứng ở đầu hàng bên trái, dường như đang quan sát thái độ của hắn là gì.

"Hoàng thượng," Yến Tấn Khâu bước chân sang trái một bước, chắp tay nói: "Vi thần cho rằng, gia tỷ vô cùng thương yêu quận mã, sao có thể nỡ lòng làm hại hắn?"

"Lời này của Hiển vương sai rồi, thế gian không ít nữ nhân vì yêu sinh hận mà làm ra những chuyện người thường khó có thể hiểu được," Tĩnh Bình bá nghe vậy cũng phản bác lại Hiển vương, "Thế nhân đều biết năm đó Lâm Bình quận chúa vì để có thể gả cho La quận mã mà có những hành động rất quyết liệt, vì vậy nên khi phát hiện La quận mã bất trung với mình, thì nàng ta nảy sinh sát tâm cũng là điều có thể lý giải."

Mấy vị đại thần nghe vậy nhất thời không nói gì nữa, nếu theo lý luận này, thì không biết sẽ có bao nhiêu nam nhân trong kinh thành này mất mạng. Không nói đến ai khác, chỉ nói đến Tĩnh Bình bá ông, nguyên phối trước kia của ông xuất thân từ dòng thứ của thị tộc Trương thị, là một nữ nhân dịu dàng cao quý, thế nhưng ông lại khăng khăng dính lấy người đã có chồng là Trần thị, đợi đến khi Trương thị vừa qua đời vì bệnh, Trần thị cũng gấp rút hòa ly với trượng phu, sau đó chính ông liền vội vã cưới Trần thị về nhà.

Mặc dù triều Đại Chiêu bọn họ không có nhiều quy tắc như tiền triều, thế nhưng hành vi của Tĩnh Bình bá thực sự quá mức phóng túng rồi.

"Trước kia nghe nói Trương thị cũng một lòng một dạ với Bá gia, trên hiếu kính trưởng bối, dưới chăm lo ấu tử," Yến Tấn Khâu mỉm cười nói, "Việc này là thật sao?"

Tĩnh Bình bá bị nghẹn đến đỏ bừng cả mặt, bản thân ông cũng biết năm đó ông làm vậy là không phúc hậu, bây giờ bị Yến Tấn Khâu hỏi như vậy, ông còn có thể phản bác được gì nữa.

"Bá gia đây là một minh chứng tốt nhất về chuyện vì yêu sinh hận mà muốn lấy mạng người khác là không hề phổ biến." Yến Tấn Khâu chắp tay về phía long tọa nói, "Xin hoàng thượng minh xét."

Có quan viên không nhịn được nhẹ cười ra tiếng, nhưng cũng không dám cười to, cho nên Tĩnh Bình bá không biết được tột cùng là ai đã chê cười ông, vì vậy không thể làm gì khác hơn là đỏ mặt tía tai lui vào trong góc, không dám mở miệng nữa.

"Trẫm biết hiền chất là người nhân nghĩa đôn hậu, chỉ là việc này không phải là trò đùa, Lâm Bình quận chúa làm ra chuyện tày trời như thế, trẫm nhất định phải phạt." Khải Long đế cũng biết làm thế này là có lỗi với cả nhà Hiển vương, vì vậy nói, "Nhưng xét thấy La Trọng Tránh bất kính với hoàng thất, hành sự đáng trách, cho nên trẫm miễn tội chết cho Lâm Bình quận chúa, cách chức quận chúa của nàng xuống làm huyện chủ, phạt mười lăm trượng, năm nghìn lượng bạc, đình chỉ ba năm bổng lộc, sau này không được tự tiện rời kinh thành một bước."

Yến Tấn Khâu chậm rãi quỳ xuống tạ ân: "Tạ ơn hoàng thượng ân chuẩn."

Hình phạt này quả thật không nặng, thế nhưng ở cái đất kinh thành nơi nơi đều là quý nhân này, một huyện chủ từng bị hoàng đế phạt trượng đánh, còn mang trên người tội danh giết chồng, thì ở trong mắt người khác nàng ta đã chẳng còn chút mặt mũi thể diện gì nữa, kiếp này đến chết đều phải mang vết nhơ đó trên người.

67. Chương 66-2: Sinh Tử (2)

Edit: Hoa tuyết

Beta: Linh Xốp

Mọi người ở đây đều biết, nếu không có Hiển vương đứng ra xin tội, thì e rằng kết cục của vị Lâm Bình quận chúa này còn thảm hại hơn, không chừng ngay cả một tước vị huyện chủ cũng không có được, đến lúc đó đáng thương nhất vẫn là hai đứa con của nàng ta.

Nhớ lại mấy ngày trước bên ngoài có lời đồn là Lâm Bình quận chúa đã đến làm loạn ở phủ Hiển vương, trong lòng của chư vị đại thần đều thở dài, Hiển vương này cái gì cũng tốt, nhưng không có một bà con thân thích nào coi được cả, ngay cả tỷ tỷ ruột của hắn cũng ngáng chân hắn.

Sau khi hạ triều, có mấy người trong tông tộc hoàng thất đến vây quanh Yến Tấn Khâu, muốn an ủi hắn nhưng lại không biết mở miệng từ đâu, vì trong lòng bọn họ đều hiểu, thực tế việc La Trọng Tránh bị ám sát không liên quan gì đến Lâm Bình huyện chủ, thế nhưng hoàng thượng muốn bắt nàng gánh tội thay thái tử, thì những người chỉ có danh phận tôn quý chứ không có thực quyền như bọn họ đâu còn biện pháp nào khác?

Hiển vương ở trước mắt triều thần ra mặt cho Lâm Bình huyện chủ đã là vô cùng hiền hậu, nếu năm đó Lâm Bình huyện chủ không kiên quyết gả vào La gia ở Giang Thành thì đâu phải lâm vào tình cảnh như hôm nay.

Hoàng mệnh khó cãi, thiên mệnh khó đổi.

"Tử Lăng, hôm nay trong triều… chuyện của Lâm Bình huyện chủ ngươi đã dốc hết lòng, sau này không nên nhắc lại nữa, tránh chọc giận bệ hạ, làm liên lụy đến bản thân." Từ vương vuốt ve ria mép hoa râm, đi tới bên cạnh Yến Tấn Khâu cười híp mắt nói, "Mùa đông năm nay càng ngày càng lạnh, lão hủ tuổi đã già, cũng đã đến lúc nên dâng tấu chương xin ở nhà dưỡng bệnh rồi."

Lúc nói những lời này, sắc mặt Từ vương hồng nhuận, đôi mắt có thần, trông không chút đau bệnh gì.

Yến Tấn Khâu chắp tay nói: "Ngài nói quá lời, ngài là trụ cột của triều đình, nếu xin cáo lão, thì chẳng phải hoàng thượng sẽ mất đi một trợ thủ đắc lực sao?"

"Ta già rồi, cần phải dưỡng lão," Từ vương cười ha ha một tiếng, rồi quay đầu lại liếc nhìn điện Kim Loan vàng rực, "Người lớn tuổi không nên giẫm vào vũng nước đục. Trưởng tử của lão hủ chỉ lớn hơn ngươi vài tuổi, tính tình cũng rất khô khan, sau này phải bảo hắn qua lại với ngươi nhiều hơn, học hỏi tác phong của ngươi, tránh cho lúc nào cũng như một khúc gỗ vậy."

"Thế tử là người chững chạc, sao lại khô khan được," Nụ cười của Yến Tấn Khâu càng tươi hơn, "Cùng lắm là hai người chúng tôi cùng nhau tiến bộ mà thôi."

"Ừ, là thanh niên thì nên học hỏi nhiều một chút." Từ vương gật đầu, vuốt râu mép bỏ đi, bước chân linh hoạt như bay, thật sự là không chút suy yếu.

Kết quả vụ án của La Trọng Tránh vừa được định ra, Khải Long đế lại gây áp lực cho tông tộc, thả thái tử ta khỏi thiên lao, chỉ là vẫn chưa được trở về phủ thái tử, mà còn bị giam lỏng ở cung Chu Tước, để tỏ ra ông là một vị hoàng đế chí công vô tư.

Nhưng hành động này cũng chỉ là làm để người khác xem chơi thôi, chứ hoàn cảnh trong thiên lao cùng cung Chu Tước khác nhau một trời một vực, thái tử ở trong đó ngoại trừ không thể tự do ra ngoài, thì

điều kiện ăn mặc không giống trước kia nữa, sau khi nghe tin mình rốt cuộc cũng có con, hắn vui mừng ăn nhiều hơn tận nửa chén cơm.

Không biết là có phải vì sau khi ra khỏi thiên lao hắn ăn nhiều hơn nửa chén cơm không, vào giữa đêm hắn liền cảm thấy đau bụng không chịu được, chỉ trong nửa canh giờ mà đã đi ngoài rất nhiều lần, cung nhân vội vàng đến báo cho hoàng hậu biết, hoàng hậu lại vội vàng cho người tuyên thái y.

Tuy thái tử không thể rời khỏi cung Chu Tước, thế nhưng cũng không nói là người khác không thể đi vào, cho nên hoàng hậu rất thuận lợi vào thăm thái tử, nhìn thấy thái tử mập lên một vòng, hoàng hậu vốn đang rơi lệ cũng bị nghẹn lại, kết quả nàng mới vừa ngồi xuống, thái tử lại ôm bụng đi ngoài.

Sau khi chạy tới chạy lui hai lần nữa thì thái y mới tới, sau khi dùng ngân châm châm vào mấy đại huyệt trên người thái tử, rốt cuộc cũng ngừng tiêu chảy.

"Điện hạ, tuy là vi thần đã châm cứu giúp ngài cầm tiêu chảy lại, nhưng chỉ là công dụng nhất thời, vẫn phải uống thuốc," Thái y kê đơn xong, muốn đứng dậy đi bốc thuốc cho thái tử.

"Chờ một chút," hoàng hậu gọi thái y lại, vẻ mặt biến đổi vài lần rồi mới trầm giọng nói, "Nhớ hốt thuốc cẩn thận, thái tử phải nhanh chóng khôi phục."

"Dạ." Trong lòng thái y có chút nghi hoặc, chỉ một câu nói như vậy mà lại khiến hoàng hậu khó xử như vậy sao?

Nhưng hắn cũng đã sớm quen đối mặt với những người có tâm tình phức tạp trong hậu cung này rồi, thái y đến cả nghĩ cũng không nghĩ nhiều, liền xoay người lui ra khỏi cung Chu Tước.

"Mẫu hậu, người làm sao vậy?" Thái tử mệt mỏi nằm lỳ ở trên giường, phát hiện ánh mắt hoàng hậu nhìn mình là lạ, nên không kìm lòng được mở miệng hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có việc gì," Hoàng hậu kéo chăn đắp lên cho hắn, "Hiện nay thái tử phi đang mang thai, một mình con ở đây bổn cung lại lo lắng, cho nên chuẩn bị cho Trần lương đệ đến cung Chu Tước hầu hạ con, con thấy thế nào?"

"Trần lương đệ hiền như khúc gỗ, không thú vị gì cả, cần nàng tới làm chi," Thái tử không thích Trần lương đệ hiền lành, nên cau mày nói, "Không bằng để Triệu lương đệ đến đây đi, dù sao nàng ta cũng rất thức thời."

"Bổn cung bảo nàng tới là để chăm sóc sức khỏe cho con, chứ không phải đến chơi với con," Hoàng hậu thở dài nói, "Hiện nay không biết có bao nhiêu người nhìn chằm chằm vào con, tạm thời con nhịn một chút, chờ sau khi việc này lắng xuống, thì con muốn thế nào cũng được, nếu con không muốn Trần lương đệ đến vậy thì để thái giám hầu hạ nhé."

Sống gian khổ trong thiên lao đã khiến thái tử đàng hoàng hơn rất nhiều, cho nên nghe hoàng hậu nói như vậy, hắn cũng không tranh cãi ầm ĩ, mà im lặng chấp nhận, tuy rằng hắn không thích Trần lương đệ trầm lặng, thế nhưng dù sao có còn hơn không.

"Chỗ thái tử phi phiền mẫu hậu quan tâm nhiều hơn, nếu là nhi tử thì tốt rồi." Nghĩ đến chuyện mình có hậu nhân, tâm tình thái tử tốt hẳn lên, nói, "Phụ hoàng nói như thế nào?"

"Phụ hoàng con rất cao hứng," Hoàng hậu dời tầm mắt, không thể nhìn thẳng vào thái tử, cứng nhắc nói, "Trong phủ thái tử có đại nội thị vệ canh giữ, nữ quan phục vụ bên cạnh đều là người trong cung, con không cần phải lo lắng."

Gánh nặng trong lòng thái tử liền được buông xuống: "Xem ra phụ hoàng cũng rất coi trọng đứa bé này, chứng tỏ ông cũng không có chán ghét vứt bỏ con."

"Thân thể con không khỏe, nghỉ ngơi sớm đi," Hoàng hậu đứng lên, "Bổn cung cũng phải trở về rồi."

Thái tử cảm thấy hoàng hậu hơi kỳ quái, nhưng cũng không nhiều hỏi, liền xoay người ngủ thiếp đi. Ở trong thiên lao nhiều ngày như vậy, vẫn là mền gối trong cung là ngủ thoải mái nhất.

Việc Lâm Bình quận chúa bị giáng làm Lâm Bình huyện chủ đã trở thành trò khôi hài trong kinh thành, vụ án của La Trọng Tránh cứ thế chìm xuống. Tuy rằng người của La gia không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể im lặng chịu đựng. Bọn họ ở Giang Thành cũng phải ỷ vào thân thế của Lâm Bình quận chúa mới có thể ngang ngược. Hiện tại La Trọng Tránh đã chết, Lâm Bình huyện chủ lại trở thành hung thủ giết người, bọn họ có thể nói cái gì đây?

Nói hoàng thượng phạt quá nhẹ, hay nói La Trọng Tránh bị chết oan?

Khiển trách hay ban ân đều là quân ân, La gia nhỏ bé của bọn họ ở kinh thành này, ngay cả một chỗ dựa cũng không có thì làm sao dám đắc tội với vị quý nhân này?

Cuối cùng, thứ bọn họ lấy được cũng chỉ là một hũ tro cốt, cùng với một đống vật phẩm không nhẹ không nặng được ban, ngay cả mặt mũi hoàng thượng cũng không thấy được, cứ vậy bị đuổi khỏi kinh thành. Về phần hai nữ nhi của La Trọng Tránh, bọn họ cũng không dám giành, coi như Yến Kim Lăng không còn là quận chúa, nhưng cũng là huyện chủ, bọn họ dám đòi bọn trẻ về La gia sao?

La Trọng Tránh đã chết, thì con cái được mẫu thân nuôi dưỡng, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, sao La gia bọn họ có thể xen vào?

"Lâm Bình huyện chủ?" Hoa Tịch Uyển kinh ngạc nhìn Yến Tấn Khâu, "Bệ hạ thật sự... đổ chuyện này lên đầu nàng ta sao?"

Làm vậy thật quá lộ liễu, chỉ sợ sẽ có hơn phân nửa người trong kinh không tin vào kết quả này, việc làm

này của Khải Long đế chẳng phải chỉ khiến cho người ta lạnh lòng hơn sao?

Một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, Khải Long đế diễn kịch cũng không diễn trọn vai, quả nhiên không xem ai ra gì.

"Có thể giữ được tước vị huyện chủ, đã là hết khả năng của ta rồi," Yến Tấn Khâu uống một ngụm trà nóng, chậm rãi nói, "Sau này tỷ ấy có đến cũng không cần đón tiếp, tỷ đệ bọn ta, ngoại trừ lòng thù hận của tỷ ấy đối với ta thì đã không còn gì nữa."

Nghe vậy, Hoa Tịch Uyển chỉ ngắm nghía cái lược ngọc trong tay, không lên tiếng nữa.

Không bao lâu sau, chợt nghe Mộc Thông đến báo một tin, thái tử bệnh nặng.

"Chẳng phải hôm qua thái tử vừa được thả từ trong thiên lao ra sao, sao mới qua một đêm đã bệnh nặng rồi?" Hoa Tịch Uyển kỳ quái nhìn Mộc Thông, chẳng lẽ ở thiên lao đã quen, đột nhiên trở lại hoàng cung hoa lệ thư thái, nên không thích nghi với thủy thổ sao?

"Nửa đêm hôm qua thái tử đột nhiên tiêu chảy không ngừng, sau khi thái y đến bắt mạch kê đơn đã bình phục, không ngờ sáng sớm hôm nay thái tử lại đột nhiên nôn ra máu, toàn thân nóng sốt." Mộc Thông lo lắng nói, "Bệ hạ đã phái ngự y chuyên dụng của mình đến đó, có người nói tình hình vô cùng hung hiểm, hoàng hậu vì thái tử đã đến phật đường quỳ gối cầu phúc."

Sao triệu chứng này giống trúng độc vậy? Cảm thấy bản thân nghĩ hơi nhiều, Hoa Tịch Uyển vội ho một tiếng, quay đầu nhìn sang Yến Tấn Khâu: "Tấn Khâu, việc này…"

Nhưng người bình thường không biết tích đức như thái tử cũng có phúc để cầu sao? Nếu để một người như thế thật sự làm hoàng đế tương lai của triều Đại Chiêu, chi bằng… Cảm thấy bản thân nghĩ hơi nhiều, Hoa Tịch Uyển vội ho một tiếng, quay đầu nhìn sang Yến Tấn Khâu: "Tấn Khâu, việc này…"

"Thái tử chính là người kế vị một nước, ngài bị bệnh nặng như vậy sao chúng ta có thể ngồi yên được, chúng ta tiến cung xem một chút đi." Yến Tấn Khâu liếc nhìn sắc trời bên ngoài, sau đó nói, "Canh giờ còn sớm, chúng ta thay y phục nữa cũng không muộn."

Lời này có thể hiểu là chúng ta từ từ mà đến, đi sớm quá cũng không tốt?

Nói gở chứ nếu người trong hoàng thất thế gia cứ gặp chuyện thế này thì nàng cũng ngã bệnh theo mất.

Đi thăm bệnh cần mặc trang phục trắng thuần mộc mạc nhưng không được quá u ám, dù sao người ta vẫn chưa bị gì, mình lại ăn mặc quá u ám, đó không phải là nguyền rủa người ta chết sớm sao?

Chọn một bộ cung trang xanh ngọc và áo choàng lông thỏ, sau đó mang thêm mấy món trang sức nữa, Hoa

Tịch Uyển và Yến Tấn Khâu mới cùng nhau lên xe ngựa. Trong mã xa có đặt chậu than, cho nên dù bên ngoài gió lạnh thổi vù vù vang dội nhưng nàng cũng không cảm thấy lạnh.

"Dù sao với loại thời tiết gió rét gào thét thế này thì vẫn thích hợp nằm trong chăn hơn," Hoa Tịch Uyển vén rèm lên nhìn thoáng ra ngoài, bị gió rét quất vào mặt lạnh thấu xương, nàng hoảng sợ rút tay về, "Nằm ở trong chăn, thưởng thức trà nóng, xem tiểu thuyết thoại bản, vậy mới là hưởng thụ."

"Mấy ngày trước ta có cho người đưa mấy quyển tiểu thuyết thoại bản đến, nàng đã xem chưa?" Yến Tấn Khâu nắm trọn tay nàng trong lòng bàn tay mình, "Không thích thì nói ta, ta lại cho người tìm cho nàng mấy quyển thú vị hơn."

"Có mấy quyển cũng khá hay, dù sao cũng chỉ là dùng để giết thời gian thôi, ta không kén chọn," Hoa Tịch Uyển rút tay ra nhưng không rút được, nên dứt khoát dựa cả người vào lòng Yến Tấn Khâu, sau đó nhẹ giọng nói, "Có người nói với ta, cái thai của thái tử phi rất khả nghi, chàng xem…"

Tay kia Yến Tấn Khâu đỡ bả vai nàng, cất giọng bình thản nói: "Thái tử căn bản là không thể có con, làm sao có con nối dõi được?"

Nghe thế, trong đầu Hoa Tịch Uyển thoáng hiện lên một ý niệm, nàng cau mày hỏi: "Vậy thái tử phi đây là vì muốn cứu thái tử ra nên giả vờ mang thai?"

"Mang thai là thật, chỉ là đứa bé không phải của thái tử," Yến tấn Khâu cười cười: "Việc này chỉ sợ ngay cả hoàng hậu cũng biết."

"Hoàng hậu cũng biết…" Sắc mặt Hoa Tịch Uyển đột ngột thay đổi, chẳng lẽ việc này đúng như nàng đoán sao, "Lẽ nào, đứa bé này là…"

Việc này có chút làm đảo lộn tam quan* của nàng, nàng cảm thấy dường như mình nói không nên lời. "Hoàng hậu cũng biết…"

(*) Tam quan gồm Thế giới quan, Nhân sinh quan, Giá trị quan.

Yến Tấn Khâu tự tiếu phi tiếu nhìn nàng, nhàn nhã hỏi: "Là cái gì?"

Hoa Tịch Uyển nhíu mày: "Vương gia nghĩ gì vậy, ta có nói gì đâu."

"Vậy xem như ta cũng chưa từng hỏi gì," Yến Tấn Khâu áp trán mình lên trán nàng, trầm giọng cười ra tiếng, "Ta hiểu nàng, Tịch Uyển cũng vậy."

"Hừ." Hoa Tịch Uyển muốn nói với hắn là đừng tự mình đa tình, thế nhưng lại không nói ra.

Nàng nên rộng lượng một chút, để nam nhân này thỏa mãn một lúc đi.

Lúc này trong hoàng cung, mấy thái y đang quỳ đầy đất ngoài cung Chu Tước, những thái y cao tuổi vì quỳ gối dưới nền tuyết, lạnh đến mức không chịu đựng được hôn mê bất tỉnh.

Thế nhưng bất tỉnh thì mặc bất tỉnh, chứ chẳng có ai dám dìu hắn vào, cho nên chỉ đành để mặc mấy lão thái y này nằm trên nền tuyết lạnh, về phần mệnh hắn có thể giữ được không chỉ có thể dựa vào tạo hóa của chính bọn họ.

Khi Hoa Tịch Uyển và Yến Tấn Khâu cùng nhau đến đây, đã thấy ba bốn lão thái y ngã vào trong tuyết, xung quanh còn vài người đang quỳ, nàng bước chậm lại,khe khẽ thở dài một hơi.

Yến Tấn Khâu nghiêng đầu nhìn nàng một cái, nắm tay nàng nói: "Đi thôi."

Ở chốn hoàng cung này, sinh tử của người khác không phải việc mà vợ chồng bọn họ có thể quyết định.

68. Chương 67: Trời Sinh Một Đôi

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Vì là nữ quyến, nên sau khi vào cung Chu Tước, Hoa Tịch Uyển cũng không vào phòng thăm thái tử, mà chỉ nhìn từ phía xa, thấy sắc mặt của thái tử vàng như nến, dường như đã mất hơn phân nửa sức sống, đứng hầu hạ bên giường là một phụ nhân mặc cung trang, tuy rằng vẻ mặt kính cẩn, nhưng lại có hơi chất phác, hành sự nề nếp nhưng không linh hoạt.

Thái tử phi ngồi ở bên cạnh yên lặng rơi lệ, nhưng sắc mặt vẫn rất tốt, xung quanh có bốn ma ma trông có vẻ chẳng tầm thường canh giữ bên cạnh thái tử phi.

Nhìn thấy tư thế của mấy ma ma này, không có nữ quyến hoàng thất nào dám tới gần thái tử phi, tất cả đều chọn một vị trí phía xa ngồi xuống, cũng không ai dám tùy tiện nói chuyện.

Trong các nữ quyến hoàng thất ngồi ở đây, thì địa vị của Hoa Tịch Uyển là cao quý nhất, nàng uống một ngụm trà, rồi dùng khăn lụa chấm chấm bờ môi không dính tí nước nào, sau đó đứng dậy làm một lễ vạn phúc với hoàng hậu: "Hoàng hậu nương nương, chẳng biết sức khỏe của thái tử thế nào rồi ạ?"

Hoàng hậu nhìn những nữ nhân giả vờ quan tâm ở trước mặt này, hận không thể mắng to là đừng có giả mù sa mưa nữa, thật khiến bà buồn nôn. Thế nhưng bà không làm vậy, bởi vì bà là hoàng hậu, không thể

làm ra chuyện thất thố như vậy được: "Làm phiền các ngươi đến đây chuyến này, ngự y đã giúp thái tử nôn ra rồi, giờ chỉ cần cẩn thận điều dưỡng thì không có gì đáng ngại nữa."

"Vậy thì thật tốt quá." Hoa Tịch Uyển tỏ vẻ vui mừng, "Thái tử phúc trạch thâm hậu, nhất định có thể chuyển nguy thành an, tương lai phước lành vô hạn."

"Cám ơn lời chúc tốt lành của Hiển vương phi." Hoàng hậu miễn cưỡng cười cười, rồi rũ mắt xuống nhìn thái tử phi, ánh mắt âm trầm.

"Nương nương, có hai vị thái y đã bất tỉnh." Triệu Đông nơm nớp lo sợ quỳ trước mặt hoàng hậu, đầu cũng không dám ngẩng lên nói, "Người xem…"

"Đã không thể trị hết bệnh cho thái tử, vậy giữ bọn họ lại có ích lợi gì," Hoàng hậu mặt không chút biểu tình trầm giọng nói, "Cứ để bọn họ hôn mê đi, nếu thái tử có mệnh hệ gì thì đừng nói bọn họ, ngay cả người nhà của bọn họ cũng đừng mong sống tốt."

Lời này của hoàng hậu vừa có ý uy hiếp vừa để trút giận, không phải không có ai đồng cảm với những thái y đang quỳ bên ngoài, thế nhưng lúc này không ai dám nói gì, bọn họ đều là người phàm tục, cho nên điều kiện tiên quyết để bọn họ đồng tình với người khác là bản thân họ phải an toàn.

Tuy rằng Triệu Đông cảm thấy hành động này có chút không thích hợp, nhưng với tình hình này không cho phép một nô tài như hắn khuyên nhủ nhiều, hắn đành im lặng lui xuống, liếc nhìn những thái y quỳ ngoài hiên rồi thở dài một tiếng. Đột nhiên, hắn phát hiện đội nghi trượng của bệ hạ xuất hiện ở khúc quanh bên ngoài cửa cung, vẻ mặt hắn hoảng sợ, vừa muốn vào điện báo cho hoàng hậu thì thấy Mã công công – thái giám tổng quản bên cạnh hoàng thượng đã đi về phía này, hắn không thể làm gì khác hơn là dừng bước lại, bày ra vẻ mặt tươi cười nghênh đón.

"Này, Tiểu Đông Tử, có chuyện gì vậy?" Mã công công liếc nhìn mấy thái y đã ngất xỉu ở trong tuyết, kinh hô: "Ôi chao, đây không phải là mấy vị thái y tài giỏi của thái y viện sao, sao lại bị như vậy?"

Triệu Đông nghe vậy, trong lòng hồi hộp lo lắng, còn chưa kịp mở miệng thì thấy thánh giá đã đến trước mắt, hắn vội vàng lui về phía sau vài bước quỳ xuống.

Khải Long đế liếc nhìn tình cảnh hỗn loạn ngoài sân, trầm giọng nói: "Trước tiên để những thái y kia đứng lên, đưa toàn bộ những thái y ngất xỉu về nhà, còn những người khác đứng dưới mái hiên chờ lệnh."

Trong lòng Triệu Đông càng bất an hơn, hắn nghe ra trong lời nói của hoàng thượng có phần bất mãn, nhưng đến bây giờ thái tử sống chết còn chưa rõ, dưới gối hoàng thượng chỉ có một nhi tử là thái tử, nên chắc hẳn có bất mãn cỡ nào cũng sẽ không phát tác.

"Hoàng thượng giá lâm!"

Mọi người trong phòng nghe tiếng truyền báo, đều đứng dậy lui về phía sau một bước, Yến Tấn Khâu đi tới bên cạnh Hoa Tịch Uyển, chắn nàng phía sau lưng mình, đứng cùng một chỗ với Hoa Tịch Uyển hành lễ về phía hoàng thượng.

"Đứng dậy cả đi."

Hoa Tịch Uyển thừa lúc đứng dậy, nháy mắt với Yến Tấn Khâu một cái, hình như tâm tình hoàng đế không tốt lắm.

Yến Tấn Khâu nhéo nhéo đầu ngón tay nàng, tỏ ý là nàng không cần lo lắng.

Hoàng đế đi tới bên giường liếc nhìn sắc mặt vàng như nến của thái tử rồi thở dài, vừa quay lại thấy viền mắt đỏ ửng của thái tử phi, liền nói với hoàng hậu: "Trẫm đã cho người đưa những thái y ngất xỉu bên ngoài về rồi, hiện tại thái tử phi còn đang mang thai, ngươi không nghĩ đến chuyện khác thì cũng nên tích phúc cho đứa bé chưa chào đời chứ."

Lời này nói riêng với hoàng hậu thì cũng không có gì quá đáng, nhưng trước mặt nhiều tôn thất hoàng tộc, hoàng đế nói như vậy thì thật không nghĩ đến thể diện của hoàng hậu.

Hoàng hậu biến sắc, dường như sắp bùng nổ, nhưng sau khi tầm mắt của bà rơi xuống người thái tử đang nằm trên giường, chút xúc động nhất thời kia lập tức biến mất không thấy tăm hơi, chỉ cúi đầu nói: "Là thiếp đã quá kích động."

Hoàng đế thấy bà như vậy, cũng không nói gì nữa, quay đầu nhìn sang thái tử phi đứng ở bên cạnh, nhẹ giọng nói: "Ngươi đang mang thai, không cần đến hầu hạ thái tử mỗi ngày, cung nhân trong cung sẽ phục vụ thái tử, ngươi về sớm nghỉ ngơi đi."

Thái tử phi nhìn thoáng qua hoàng hậu, rồi phúc thân nói với hoàng đế: "Con dâu xin cáo lui."

Hoàng hậu lại cười nói: "Phụ hoàng ngươi nói rất đúng, bây giờ ngươi là phụ nữ có thai, không thể sơ suất."

"Dạ." Thái tử phi lại phúc thân, rồi vịn tay cung thị đi ra ngoài.

Hoa Tịch Uyển khẽ liếc mắt nhìn thái tử phi đi xa dần, bên cạnh còn có một đám cung thị cẩn thận từng li từng tí vây quanh, bình tĩnh thu hồi tầm mắt.

Hoàng hậu lạnh lùng nhìn bóng lưng của thái tử phi, rồi xoay người đi tới bên giường, vén góc chăn cho thái tử, dịu dàng nói: "Hoàng thượng, nếu thái tử có điều gì bất trắc thì bổn cung nên làm gì bây giờ, còn đứa bé chưa chào đời trong bụng thái tử phi phải làm sao đây, chẳng lẽ để cho nó vừa ra đời đã không có phụ thân sao?"

Lời nói của hoàng hậu vô cùng thê lương, thế nhưng Hoa Tịch Uyển lại nghe ra có điểm không thích hợp, nếu như suy đoán lúc trước của nàng chính xác, thì với hoàng hậu mà nói, thái tử là quan trọng nhất, nếu thái tử xảy ra mệnh hệ gì, thì đứa bé trong bụng thái tử phi…

"Ngươi đừng lo lắng, thái tử nhất định sẽ không sao." Khải Long đế đi tới bên giường, sau khi nhìn nhi tử đang nằm trên giường một lúc thì thở dài một hơi, "Đừng lo lắng quá, không phải ngự y đã nói chỉ cần cẩn thận điều dưỡng thì sẽ không có việc gì sao, ngươi cũng phải chú ý đến sức khỏe của mình."

"Tuy là nói như vậy, nhưng con thiếp vừa mới trong thiên lao ra đã chịu khổ lớn như thế, thần thiếp thực sự rất đau lòng," Hoàng hậu lau nước mắt, "Hoàng thượng, ngài nhất định không thể để cho hung thủ nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật."

Sắc mặt Khải Long đế âm trầm nói: "Ngươi yên tâm, nhi tử trẫm há có thể để người khác ám toán như vậy."

Bất kể ông có thất vọng về thái tử như thế nào, thì nó vẫn là con trai duy nhất của ông, hôm nay có người có thể hạ độc thái tử ở cung Chu Tước, như vậy biết đâu sau này kẻ đó còn dám hạ độc ông?

Thấy hoàng thượng cùng hoàng hậu nổi giận, những người ở đây ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, loại chuyện như thái tử trúng độc này, nếu thái tử không quá ngu muội thì có thể được tính là làm lay động nền tảng đất nước, cũng may thái tử vốn là một kẻ hoang đường, nên cho dù hắn có thật sự xảy ra chuyện gì thì cũng sẽ không mấy ảnh hưởng đến triều Đại Chiêu.

Bọn họ mơ hồ thấy được những lời nói vừa rồi của đế hậu là cố ý nói cho bọn họ nghe, nhưng bọn họ vẫn tỏ vẻ ngây thơ, bởi vì chỉ có những kẻ trong lòng có quỷ mới nghĩ nhiều như vậy, cho nên bọn họ nhất định phải nghe không hiểu.

Hoa Tịch Uyển đột nhiên cảm thấy đôi phu thê tôn quý nhất triều Đại Chiêu này chẳng ra gì cả, bằng mặt không bằng lòng cũng không sao, nhưng đến cả đứa con trai duy nhất cũng dạy không xong, thái tử chính là người nối nghiệp tương lai của triều Đại Chiêu, bọn họ giáo dục thái tử không tốt, thì không chỉ làm hại vài người, mà là bách tính của cả một quốc gia này.

Còn về những thứ dơ bẩn trong nhà họ thì chẳng liên quan gì đến nàng, Khải Long đế thân là hoàng đế mà càng ngày càng bảo thủ, như vậy thì ông đã không được xem là một hoàng đế tốt nữa rồi.

Thu hồi tầm mắt mình, Hoa Tịch Uyển nhìn hoa văn của những viên gạch lát nền dưới chân, không muốn ngẩng đầu nhìn lên nữa.

"Các ngươi đều lui ra đi, thái tử đã không còn đáng ngại, các ngươi không cần phải lo lắng nữa.

Hoàng đế đã lên tiếng, mọi người liền nối đuôi nhau rời đi, Yến Tấn Khâu và Hoa Tịch Uyển lại đến chỗ thái hậu ngồi một chút, mới xuất cung lên xe ngựa hồi phủ.

“Nàng làm sao vậy?” Yến Tấn Khâu thấy tâm trạng Hoa Tịch Uyển hơi là lạ, nên đưa tay ôm eo nàng hỏi, “Thân thể khó chịu sao?”

Hoa Tịch Uyển lắc đầu nói: “Không có gì, chỉ là có chút buồn bực thôi.”

Thấy giữa chân mày nàng mang theo vẻ uể oải, Yến Tấn Khâu dứt khoát ôm nàng vào lòng, để nàng dựa được thoải mái hơn: “Trong lòng buồn bực hả?”

Bàn tay Hoa Tịch Uyển đang kéo vạt áo hắn dừng một chút, nhíu mày nói: “Cả người ta đều khó chịu.”

“Để ta xoa ngực cho nàng,” Yến Tấn Khâu cười vuốt vuốt ngực Hoa Tịch Uyển, chọc nàng cười không ngừng, cuối cùng cười đến toàn thân vô lực nằm trong lòng Yến Tấn Khâu: “Không được, không được, không thở nổi nữa rồi.”

Thấy Hoa Tịch Uyển cười đến hai gò má ửng hồng, Yến Tấn Khâu không kìm lòng được hôn hôn lên gò má nàng vài cái, ôn nhu nói: “Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ không để nàng rơi vào tình cảnh khốn quẫn như vậy đâu.”

Biết chàng nói đến chuyện gì, trong lòng Hoa Tịch Uyển khẽ run, ngẩng đầu nhìn Yến Tấn Khâu, một lúc lâu sau mới tựa đầu vào vai chàng nói: “Chàng nói phải giữ lời đó.”

Yến Tấn Khâu ôm nàng thật chặt, không biết tại sao, hắn lại nhớ tới lúc trước sau sự kiện của Lục Châu, nàng đã tức giận đá bể hòn núi giả, lúc đó trong nháy mắt, hắn cảm thấy nàng đẹp đến không thể dời mắt được.

Mẹ của hắn là một nữ nhân dịu dàng, hắn cũng đã gặp rất nhiều nữ nhân dịu dàng khác, ấy vậy mà trong mắt hắn, những nữ nhân đó đều giống như một bức tranh cổ trong tưởng tượng, có lẽ có ít ý nhị nhưng đụng đến sẽ rất phiền toái.

Lúc đầu khi nhìn thấy Hoa Tịch Uyển, hắn đã bị kinh diễm bởi dung mạo của nàng, bị dáng vẻ tươi cười khuynh thành của nàng mê hoặc, nhưng cũng chỉ là kinh diễm mà thôi. Chính xác để hắn động tâm chính là lúc mỹ nhân giận dữ, khi đó nàng giống như một màu sắc nổi bật giữa bức tranh thủy mặc trắng đen, khiến tâm hắn chợt dao động.

Trải qua chung đụng, hắn lại càng cảm thấy nữ nhân này là người thích hợp kề vai bên mình nhất, nàng lười nhác nhưng không ngu ngốc, xinh đẹp lại thông tuệ, sống tình cảm nhưng bề ngoài luôn lạnh lùng.

Hắn cũng không cần một tiểu thư khuê các đoan trang như pho tượng, cũng không cần một nữ nhi hoàng thất nghiêm chỉnh bên cạnh mình. Có lẽ nàng hơi lười biếng, có lẽ nàng có suy nghĩ riêng của mình, có lẽ nàng trong ngoài bất nhất, thế nhưng từ trước đến giờ hắn luôn mong muốn có được một nữ nhân hoạt bát sinh động, mà không phải một bức tượng gỗ.

Có đôi khi đơn độc trên lộ trình gian nan, hắn muốn tìm một người thích hợp để chăm sóc và sánh bước cùng hắn.

Vốn cho là kiếp này sẽ không thể tìm được một nữ nhân tâm đầu ý hợp với hắn, thế nhưng ông trời ưu ái, hắn đã tìm được nửa kia của mình, vì vậy hắn sẽ dùng mọi cách để có được tình cảm của nàng.

Ở trên thế gian này, có thể tìm được một người thích hợp với mình thực sự rất khó khăn, làm sao hắn có thể đành lòng bỏ qua một cơ hội tốt như vậy chứ?

Hắn và nàng, trên thực tế vốn là cùng một loại người, ông trời để cho bọn họ đến bên nhau, đó chính là thiên ý.

Trời sinh một đôi, không nên đánh mất.

69. Chương 68: Phẩm Hạnh Và Dung Mạo

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Nghe thấy tiếng cười nói của vương gia cùng vương phi truyền ra từ xe ngựa, Mộc Thông ngồi phía ngoài đánh xe sửa sang lại ống tay áo, híp mắt nhìn đoàn xe ngựa ở phía trước đang chậm rãi đi về phía này, hình như là đội nghi trượng của quận chúa?

Không bao lâu sau, xe ngựa phía trước dừng lại, một lão ma ma ăn mặc có địa vị tiến lên hành lễ nói: "Lão nô thay mặt quận chúa ra mắt vương gia vương phi."

Hoa Tịch Uyển và Yến Tấn Khâu đang nói đến chuyện đến cao hứng, bỗng thấy xe ngựa đi chậm lại, đang lúc hơi ngạc nhiên thì đột nhiên nghe bên ngoài truyền vào tiếng nói của một lão phụ nhân, họ kẽ nhíu mày, quận chúa nhà nào lại hành sự như vậy, giống như là cố ý chạm mặt họ vậy.

"Vương gia, vương phi, phía trước là xe ngựa của Mẫn Huệ quận chúa." Mộc Thông ở bên ngoài nhẹ giọng nhắc nhở.

"Mẫn Huệ quận chúa?" Hoa Tịch Uyển tựa tiếu phi tiếu liếc nhìn Yến Tấn Khâu, đó không phải là vị quận chúa tài đức vẹn toàn đã "nháo động phòng" trong đêm tân hôn của họ sao? Nàng đưa ngón trỏ ra nhẹ nhàng cào yết hầu của Yến Tấn Khâu một chút, "Vương gia và Mẫn Huệ quận chúa thật có duyên."

Yến Tấn Khâu cười giữ ngón tay nàng lại, cúi đầu hôn lên mu bàn tay nàng một cái: "Lão bà bán trà trứng

bên đường mỗi buổi sáng đều bày sạp ở khúc quanh này, xe ngựa của ta mỗi ngày đều đi ngang qua chỗ bà, chẳng phải ta và bà lão cũng rất có duyên sao?"

"Miệng lưỡi trơn tru," Hoa Tịch Uyển cấn nhẹ lên cổ tay hắn, sau đó nhấc một góc màn xe lên nhẹ giọng nói, "Mẫn Huệ quận chúa không cần khách khí, đều là huynh muội trong nhà, cần gì đa lễ như vậy."

Lão ma ma không dám ngẩng đầu lên, chỉ nghiêm túc hành lễ, rồi cùng đội nghi trượng của quận chúa lui sang một bên. Chờ xe ngựa của Hiển vương phủ đi qua khỏi, bà mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Vừa nãy tuy rằng Hiển vương phi vẫn tươi cười, nhưng bà nhận thấy có một loại uy nghiêm không nói ra được, có lẽ đó là khí thế bề trên.

Chờ sau khi lão ma ma trở về, Mẫn Huệ quận chúa liền gọi bà vào trong xe ngựa, nhẹ giọng hỏi: "Gần đây sự vụ bận rộn, khí sắc Hiển vương có tốt không?

Lão ma ma khẽ đờ người, rồi lập tức quỳ gối trước mặt Mẫn Huệ quận chúa nói: "Xin quận chúa thứ tội, khi lão nô ra hành lễ không nhìn thấy được Hiển vương gia."

Mẫn Huệ quận chúa nhíu mày, ma ma là nhũ mẫu của mình, trước kia bà hành lễ với Hiển vương, Hiển vương vẫn luôn rất khách khí, sao lần này lại không lộ mặt.

Nhận thấy Mẫn Huệ quận chúa nghĩ quá nhiều, ma ma vội vàng giải thích: "Quận chúa, lão nô chỉ thấy mặt Hiển vương phi, nàng còn nói tỷ muội trong nhà, không cần đa lễ."

"Hiển vương phi?" Mẫn Huệ quận chúa thầm than một tiếng, "Ta biết rồi." Hôm nay Hiển vương phi đã có thể lên tiếng thay Hiển vương, đủ thấy đối phương rất có địa vị trong lòng Hiển vương, nàng còn có thể mơ mộng hão huyền gì nữa đây?

Quân đã có thê, mà nàng cũng đã được định là sẽ gả cho người khác, có mơ tưởng cũng vô dụng, hiện tại nàng thế này cùng lắm là do chưa cắt đứt được tưởng niệm trong lòng mà thôi.

"Quận chúa, ngài không nên hao tâm tốn sức vì chuyện này nữa," Ma ma chứng kiến nàng lớn lên, bản thân lại không con không cháu, vì vậy không kìm lòng được mà lo nghĩ cho Mẫn Huệ quận chúa nhiều hơn, "Lời hoàng hậu nương nương nói, ngài không thể quên đó."

"Ma ma, ta biết rồi," Mẫn Huệ quận chúa miễn cưỡng cười cười, nghĩ đến tình cảm sâu đậm của Hiển vương dành cho Hiển vương phi, lại nghĩ đến mẫu thân đang bệnh nặng của mình, cuối cùng hạ quyết tâm.

"Lạnh quá," Hoa Tịch Uyển bước ra khỏi xe ngựa liền rùng mình, may là Yến Tấn Khâu nhanh tay lẹ mắt khoác một cái áo choàng dày lên cho nàng, mới khiến nàng cảm thấy dễ chịu hơn một chút, "Cảm ơn."

Yến Tấn Khâu đưa tay vén một lọn tóc trên gò má nàng, mỉm cười ôm nàng vào lòng, sải bước đi vào cửa lớn vương phủ. Hạ nhân xung quanh đều cúi đầu, vội vã đi theo.

Mùa đông giá rét đối với quý tộc thế gia mà nói bất quá chỉ là chút gió tuyết lớn hơn, ăn ít rau cải một chút, hạn chế xuất môn một chút mà thôi. Thế nhưng đối với bách tính nghèo khó thì hoàn toàn khác biệt. Cũng may từ trước đến nay hoàng đế của triều Đại Chiêu đều không ngu ngốc, mặc dù bây giờ có chút bảo thủ, thế nhưng mười mấy năm đầu sau khi đăng cơ ông rất chuyên cần anh minh. Cho nên khi mùa đông đến, bách tính triều Đại Chiêu cũng không quá mức khó khăn, ngay cả khi ở một vài quận huyện bị thiên tai đại tuyết, cũng có thể cứu trị kịp thời, không đến mức khiến nhiều bách tính bị chết rét.

Nhưng Khắc Tư ở phương Bắc thì không được tốt như vậy, mỗi năm đến thời điểm này, bọn họ đều sẽ phái sứ thần đến triều Đại Chiêu mượn lương thực, sau đó lấy dê bò để trả nợ. Thế nhưng người dân triều Đại Chiêu lại không thích người Khắc Tư lắm, bởi vì Khắc Tư và Đại Chiêu đã từng giao chiến nhiều lần, may mà chủ tướng Đại Chiêu anh dũng, có thể kịp thời đánh lui kẻ địch, làm quân Khắc Tư sợ hãi, vì vậy bọn họ mới đàng hoàng thành thật đến kinh thành mượn lương thực, chứ không dám cướp bóc.

Nhưng dù là như vậy, ở vùng biên cương vẫn có một số lưu dân Khắc Tư tập kích thành lũy biên cương, những năm gần đây Khải Long đế vì sự an ổn của biên cương cho nên đã thiết lập một số Bắc An hộ phủ ở phương bắc, để áp chế ngăn ngừa hành vi cướp bóc của lưu dân Khắc Tư.

Vì vậy, sau khi mọi người nghe nói Khắc Tư lại mặt dày cho người đến Đại Chiêu làm tiền, một số thuyết thư trong các quán trà ở kinh thành bắt đầu kể những câu chuyện phổ biến về sự tích vẻ vang năm xưa Đại Chiêu đã đánh bại Khắc Tư như thế nào, người thuyết thư kể đến nước miếng văng tung tóe, khách uống trà nghe vậy đều trầm trồ khen ngợi, ngay cả tiền thưởng cũng nhiều hơn phân nửa so với bình thường. Có thể thấy được dân chúng kinh thành có bao nhiêu yêu nước và… nhiều chuyện.

Nhiều chuyện là quyền lợi của tất cả mọi người, cho nên dù Hoa Tịch Uyển chỉ ở trong nội viện, nhưng cũng thường xuyên tìm nữ thuyết thư đến kể cho nàng nghe vài chuyện lý thú ngoài đường phố, hoặc là kể mấy chuyện dân gian ly kỳ, cuộc sống cũng xem như là ung dung thoải mái.

Cho nên sau khi nghe chuyện người Khắc Tư ở kinh thành xảy ra tranh chấp với vài người trong quán trà, nàng cau mày hỏi: “Sau đó mấy người dân trong quán trà thế nào rồi?”

“Bị người của Vệ úy tự mang đi, nghe nói mỗi người bị phạt năm trượng, bất quá khi đi ra sắc mặt của họ đều rất tốt.” Người thuyết thư thấy sắc mặt Hiển vương phi dịu lại, nhất thời liền hiểu được, chắc là vương phi không kìm lòng được thương cảm cho mấy người yêu nước đó ở kinh thành. Ai cũng nói Hiển vương phi dung mạo khuynh thành, theo nàng thấy, vị này không chỉ xinh đẹp, mà ngay cả tấm lòng cũng tốt, phải biết nữ nhân thế gia có không ít người xem thường bách tính.

“Tốt lắm, tốt lắm, xem ra người của Vệ úy tự rất biết chừng mực,” Hoa Tịch Uyển lắc đầu thở dài nói, “Hiện tại mùa đông rét lạnh, vết thương chậm lành, nếu bị thương quá nặng sẽ không hay.”

Nàng không nói chuyện này đúng hay sai, thế nhưng mỗi câu nói đều có ý bảo vệ người dân Đại Chiêu, cho nên sau khi người thuyết thư đi về không lâu, thì danh tiếng Hiển vương phi thiện tâm dần dần truyền ra. Hai ngày sau, lại có người nhìn thấy hạ nhân của Hiển vương phủ đưa người dân bị thương vào vương phủ. Rất nhanh sau đó đã có người nói Hiển vương vốn là người cao quý tốt bụng, Hiển vương phi lại cũng như vậy, hai người này bất kể là dung mạo hay phẩm hạnh đều là trời sinh một đôi, thật sự nói bọn họ là thần tiên quyến lữ cũng không quá lời.

Sau khi nghe lời đồn bên ngoài, Bạch Hạ hơi lo lắng đến hồi báo với Hoa Tịch Uyển, nàng biết vương phi là người lười nhác không thích quản nhiều chuyện, nếu không thì nhiều năm qua đâu cần phải giả vờ ốm yếu không ra khỏi phủ. Bây giờ bên ngoài nhiều người khen ngợi vương phi thiện tâm, như vậy chẳng phải sẽ gây rắc rối cho vương phi sao.

Ai biết sau khi nghe bẩm báo xong, Hoa Tịch Uyển cũng không tỏ ra ngoài ý muốn, nàng ôm lò sưởi tay dựa vào cửa sổ cười nói: "Chút danh tiếng này của ta thì có là gì, chẳng phải bên ngoài còn có người nói Thịnh quận vương phi hiền lương rộng lượng, Thịnh quận vương chí công vô tư sao?" Nàng có thể không hiền lương như Thịnh quận vương phi, nhưng dù sao cũng không thể chỉ có cái danh xinh đẹp xuất chúng, điều đó đối với nàng không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Triều Đại Chiêu cũng không phải là không cho phép nữ nhân mang danh tiếng xinh đẹp, chỉ là bọn họ đối với những nữ nhân tài đức mới hết mực tôn sùng, cô nương nhà ai là đại tài nữ, cô nương nhà ai thông tuệ hiền đức đều có danh tiếng tốt, như thế đến tuổi xuất giá chắc hẳn cửa nhà đó đều sẽ bị bà mối giẫm nát.

Ở điểm này, nàng vẫn còn chút may mắn, may là nàng đến là một triều đại không có trong lịch sử như Đại Chiêu chứ không phải triều Thanh trong lịch sử, không thì cuộc sống của nàng sẽ không được thoải mái như thế này.

Bạch Hạ nghe thế hơi sửng sốt, sau đó liền hiểu ra vì sao vương phi lại làm vậy, lúc trước Lâm Bình huyện chủ đến vương phủ gây sự, từng nói vương phi là hồng nhan hoạ thủy, tuy rằng vương gia không thèm để tâm, nhưng miệng đời cay độc, nếu thật sự có người loan truyền như vậy thì chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Hiện tại vương phi lo lắng cho bách tính Đại Chiêu, có danh tiếng thiện tâm phúc hậu, muốn nói vương phi hồng nhan họa thủy thì nhất định phải chứng minh cho rõ, không chứng minh được điều đó chính là hồ ngôn loạn ngữ, vu oan cho vương phi.

Nghĩ vậy, trong lòng Bạch Hạ thầm thấy bất mãn, thế nhân thật quá ngu muội, lúc nghe đồn vương phi dung mạo xấu xí thì những người đó luôn trào phúng giễu cợt, đến khi biết vương phi xinh đẹp khuynh thành thì họ lại nói vương phi là hồng nhan hoạ thủy. Trên thực tế, người đẹp thì có lỗi gì chứ, thân thể da tóc là do phụ mẫu ban cho, sao lại là nguồn gốc tai họa được?

Ngay cả khi hoàng đế trị quốc không được cũng muốn trách cứ nữ nhân, nói cứ như là toàn bộ giang sơn này do nữ nhân chưởng quản vậy. Nghĩ vậy, Bạch Hạ vốn tính tình trầm ổn cũng không nhịn được nói: "Những hạng người lắm mồm kia thật khó ưa."

"Thiên hạ không ít kẻ khó ưa, người nói xấu sau lưng ta cũng rất nhiều, nếu như tức giận vì những người đó, thì có lẽ đời này ta không cần làm gì khác, chỉ tức giận thôi là đủ mệt rồi," Hoa Tịch Uyển cười yếu ớt nói, "Bạch Hạ tốt của ta, mau tới giúp ta nhìn xem trong mấy bộ cung trang này có bộ nào thích hợp mặc đi tham gia tiệc giao thừa trong cung không?"

"Vương phi nói phải," Bạch Hạ biết tính cách vương phi, nên không nói gì thêm, đi tới phía sau Hoa Tịch Uyển, nhìn kỹ màu sắc của mấy bộ cung trang trên tay bọn nha hoàn: "Màu trắng không quá thích hợp trong trường hợp này, da vương phi quá trắng mịn, mặc cung trang màu gì cũng sẽ rất đẹp.

"Dù cho vương phi chỉ mặc một bộ đồ rách, cũng xinh đẹp hơn người," Hồng Anh bưng trà sâm đi tới, "Nô tỳ thấy bộ cung trang lông cáo đỏ tươi kia cũng không tệ, có thể giúp làn da của vương phi càng xinh đẹp hơn."

Hoa Tịch Uyển lắc đầu: "Bây giờ vương gia chẳng phải là hoàng tử, vụ án hạ độc thái tử còn chưa được tra rõ, mặc màu này không thích hợp lắm."

Nàng nhìn qua rồi chỉ vào bộ cung trang hồng nhạt viền hoa đỏ nói: "Kiểu này rất được, chỉ là bảo người sửa lại phía dưới một chút, không thể làm mất mặt vương phủ, nhưng cũng không nên quá xa hoa."

Trong những trường hợp càng quan trọng, thì càng phải chú ý cách ăn mặc, nếu như thích trang phục mát mẻ giản dị thì mặc ở nhà mình chơi một chút thì được, còn nếu đến những nơi trang trọng mà ăn mặc như thế thì không phải là vứt bỏ thể diện của chính mình và khiến người khác đánh giá không tốt về mình sao. Cũng giống như mọi người đều mặc lễ phục dạ hội để tham gia tiệc rượu, chỉ có mình mình diện quần jean áo phông, vậy không phải là cá tính mà là không tôn trọng người khác.

Nếu như là trước kia, chắc chắn nàng sẽ chọn những bộ cung trang đỏ thẫm, thế nhưng lần này thái tử bị trúng độc, tâm tình của hai vị trong cung cũng không được tốt, đã có mười mấy cung thị bị đánh chết, nàng không muốn gây thù chuốc oán trong lúc này.

Nếu không tìm chết sẽ không phải chết, nàng vẫn là một đóa hoa đào chưa tới mười tám tuổi, không muốn vô duyên vô cớ đẩy mình vào vở kịch kia.

Về phần tại sao thái tử lại trúng độc thì có liên quan gì tới nàng đâu?

Dù sao… Cái vị trí thái tử này cũng chẳng mấy vững chắc.

70. Chương 69: Bệnh Tình Nguy Kịch

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Buổi yến tiệc giao thừa năm Khải Long thứ hai mươi tám đã định trước là sẽ vì chuyện thái tử bị trúng độc mà u ám nặng nề, phần lớn những hậu duệ tôn quý trong hoàng thất có tư cách tham dự cung yến đều khiêm tốn khách khí với nhau, nỗ lực để xe ngựa và trang phục của mình không vi phạm quy chế. Nhưng bởi vì thái tử phi có thai, hoàng thượng lại rất coi trọng vị hoàng tôn chưa ra đời này, nên mọi người cũng không dám mặc trang phục màu trắng thuần, tránh cho hoàng thượng cảm thấy xui xẻo khiến những tông tộc hoàng thất bọn họ vô cớ gặp họa.

Xe ngựa các phủ lần lượt chạy tới hoàng cung, sau đó ngấm ngầm quan sát nhau một phen, thầm mỉm cười rồi bày ra vẻ mặt cung kính đi về phía đại điện nơi tổ chức bữa tiệc.

Cung nữ thái giám ở Triều Dương điện ai nấy đều vô cùng căng thẳng, chỉ sợ đắc tội với quý nhân, thêm chuyện dạo này trong cung không mấy bình yên, cho nên ai cũng cúi đầu rụt cổ, ngộ nhỡ đánh mất cái mạng nhỏ của mình sẽ không hay lắm.

Hoa Tịch Uyển cùng Yến Tấn Khâu kề vai đi về phía trước, những lớp tuyết đọng trên đường mặc dù đã được những thái giám khỏe mạnh quét dọn không ngừng, nhưng ngoài trời tuyết vẫn không ngừng rơi thế nên đi tới những chỗ đường đá còn ẩm ướt Yến Tấn Khâu liền nhân cơ hội nắm tay Hoa Tịch Uyển đi lên phía trước một bước, hoàn toàn quên mất chuyện này đã có thị nữ của nàng làm.

Phía sau cách hai người họ không xa là thế tử Từ vương cùng thế tử phi. Thế tử Từ vương nói nhỏ với thế tử phi: "Thật không ngờ Tử Lăng cũng có mặt này." Ở trong hoàng thất, tình cảm của hắn và thế tử phi đã được coi là rất tốt rồi, thế nhưng so với những cử chỉ thân mật của Hiển vương và Hiển vương phi thì bọn họ còn kém xa.

Thế tử phi có ấn tượng rất tốt với Hoa Tịch Uyển, nghe vậy liền nói: "Nếu thiếp là nam nhân, mà có thể lấy được một giai nhân như vậy nhất định thiếp cũng sẽ trân trọng thương yêu nàng."

Thế tử Từ vương từ chối cho ý kiến, tuy Hiển vương phi xinh đẹp, nhưng trong mắt hắn, nữ nhân cạnh bên mới là người thích hợp nhất với hắn, "Giai nhân có đẹp, cũng không bằng một tri kỷ tốt."

Thế tử phi đỏ mặt, cúi đầu nói: "Thì với Hiển vương mà nói, Hiển vương phi chính là tri kỷ của ngài ấy," Tay nàng bị một bàn tay ấm áp nắm lấy, gò má nàng càng đỏ hơn thế nhưng cũng không rút tay ra.

Trữ vương thân là người cầm đầu phe ủng hộ thái tử, nhưng vì trong nửa năm gần đây hành vi của thái tử ngày càng không đáng tin cậy, cho nên gấp đến độ sùi bọt mép, ông liếc nhìn thế tử Từ vương và Hiển vương ở phía trước, lại nghĩ đến thằng trưởng tử nhát gan quần là áo lụa nhà mình, lập tức cảm thấy đau tim, đều là người trẻ tuổi, vì sao lại có sự khác biệt lớn như vậy chứ?

Hơn nữa bây giờ thái tử làm việc càng ngày càng không có quy tắc chừng mực gì, nếu hoàng thượng có nhiều nhi tử, ông nhất định sẽ lập tức nhảy khỏi chiếc thuyền này của thái tử, đâu đến nỗi phải khó xử không chịu được như hiện tại, có thể ngay cả phong quang như bây giờ cũng không giữ được.

Hiện nay bởi vì thái tử bị trúng độc nên sức khỏe suy yếu, đứa bé trong bụng thái tử phi là nam hay nữ còn chưa biết, trong kinh thành nhiều người ủng hộ Thịnh quận vương, Từ vương phủ nhìn thì như thờ ơ lạnh nhạt, chỉ trung thành với hoàng thượng, thế nhưng cũng chỉ là bề ngoài mà thôi. Còn Hiển vương tuy cũng không phải là có hành vi gì quá phận, nhưng nữ quyến trong kinh thành lại cực kỳ tôn sùng hắn, danh tiếng trong giới tri thức cũng rất tốt, lại có một vị nhạc gia và mấy vị cữu huynh tài giỏi cao quý. Nếu hắn không có tâm tư gì thì tốt, còn nếu hắn có tư tưởng bất trung thì cũng sẽ là một đối thủ rất mạnh.

Cũng may đương triều không quan hệ với nhiều ngoại nhân như tiền triều, phiên vương không có lệnh thì không thể vào kinh, chỉ có tước vị mà không có đất phong, nên cũng ngăn chặn việc trọng binh địa phương

ủng hộ những hoàng tôn đó, nhưng như vậy cũng không thể ngăn cản những hoàng tôn này kết bè kết đảng, cho nên mới nói trên đời này chẳng có chuyện gì là tuyệt đối cả.

Phải chi thái tử biết phấn đấu một chút, cũng sẽ không khiến cục diện rơi vào thế bị động như vậy. Thế hệ các triều đại trước, không phải là không có tình huống hoàng đế ít con, nhưng những thái tử đó rất có ý chí phấn đấu. Có người mê luyến hậu cung, có người một năm chẳng vào triều được mấy lần, thế nhưng những thái tử đó có thể ngồi vững trên long ỷ, đó là vì xung quanh họ không có những kình địch luôn dán mắt vào long ỷ của họ.

Chỉ là tình huống hiện tại lại khác, Thịnh quận vương là một kẻ có dã tâm lớn, mà tiên đế lại sợ sau khi đương kim hoàng đế đăng cơ sẽ giết hại con cháu của huynh đệ nên ban cho trưởng tử của Thịnh vương và Hiển vương quyền kim sách thiết, còn ở trước mặt nhiều quần thần tuyên thề rằng sẽ đối xử tử tế với huynh đệ của mình và con cháu của huynh đệ, cho nên hiện nay dù trong lòng Hoàng thượng chướng mặt Thịnh quận vương và Hiển vương, nhưng vẫn không động vào họ được.

Thật không biết lúc đó tiên đế đã nghĩ thế nào nữa, lẽ nào không lo lắng Thịnh vương và Hiển vương tạo phản sao? Cũng may là Thịnh vương và Hiển vương qua đời sớm, không thì chẳng biết cục diện hiện tại sẽ xấu đến mức nào nữa.

Về phần hai vị vương gia này tại sao đều đoản mệnh, hay chỉ là do trùng hợp vẫn luôn là câu hỏi chưa có lời giải đáp.

"Ở chốn thâm cung nội viện, lôi lôi kéo kéo còn ra thể thống gì," Trữ vương phi cau mày nói, "Hiển vương và thế tử Từ vương thật không có ý tứ." Tuy bà là kế thất của Trữ vương, thế nhưng tình cảm với Trữ vương rất tốt, nhi tử lại là thế tử, cho nên luôn thẳng lưng kiêu ngạo. Kể từ khi biết người ngoài thường so sánh nhi tử mình với Thịnh quận vương, Hiển vương và thế tử Từ vương, thì mỗi lần nhìn thấy những người này bà đều thấy bực mình.

"Người trẻ tuổi cảm tình tốt, thân thiết một chút thì có sao." Trữ vương thì lại có chút tiếc hận, nếu nhi tử ông có thể so được với một trong hai người này, thì ông cũng không cần phí nhiều công sức như vậy để lót đường cho nó. Dù khi còn trẻ ông không được tiên đế sủng ái, thế nhưng từ sau khi hoàng thượng đăng cơ, ông vì không được thương yêu nên cũng không bị nghi kỵ, vẫn yên ổn sống đến bây giờ. Chỉ tiếc là nhi tử ông không có chí cầu tiến, nên ông đành phải giúp đỡ thái tử, để sau khi thái tử đăng cơ có thể nhìn vào công trạng của ông mà chiếu cố hậu bối của ông hơn.

Trữ vương phi nghe vậy, lập tức cười nói: "Vương gia nói phải." Bà có thể lật đổ nhi tử nguyên phối, để cho nhi tử mình ngồi lên vị trí thế tử, là nhờ vào việc dụ dỗ Trữ vương vui vẻ, đương nhiên sẽ không nghịch ý ông ta.

Trữ vương rất hài lòng với sự thức thời của bà, vẻ mặt tốt hơn không ít, chắp tay sau lưng đi tiếp về phía trước.

Hoa Tịch Uyển vừa vào nội điện, đã cảm thấy bên trong ấm áp không ít, nàng gỡ cái áo choàng lông cáo xuống đưa cho Bạch Hạ ở sau lưng, rồi cùng Yến Tấn Khâu tay trong tay ngồi xuống cái bàn trước mặt.

Trên bàn bày trà bánh và hoa quả khô, trong điện các nhạc công ca cơ đang đàn hát mấy khúc nhạc vui vẻ, cho nên dù chưa có mặt đủ người, nhưng cả đại điện vẫn mang không khí náo nhiệt vui nhộn.

Ngồi bên trái hai người là phu thê Thịnh quận vương, bên phải là phu thê Trữ vương, hai bên đều không phải đèn cạn dầu, cho nên khi nói chuyện Hoa Tịch Uyển đặc biệt cẩn trọng, lo lắng sẽ rơi vào cái bẫy trong lời nói của họ mà không biết tại sao.

Đây cũng là lý do mà trước đây nàng không muốn gả vào hoàng thất, ba ngày một buổi tiệc nhỏ, năm ngày một buổi tiệc lớn, ngay cả nói chuyện cũng phải đắn đo cân nhắc trước sau, sao phải tốn nhiều tinh lực như vậy? Hoa Tịch Uyển một tay chống má, vừa thưởng thức mấy trái quýt vàng vừa lắng nghe Yến Tấn Khâu cùng Yến Bá Ích khách sáo qua lại, không nói câu nào.

"Bản vương sao có thể so bì với quận vương ngài, để ta ở nhà vẽ tranh đọc sách thì được, còn bảo ta đến lục bộ làm việc thì quá làm khó bản vương rồi," Yến Tấn Khâu bưng ly rượu lên, quay sang nâng ly với Yến Bá Ích, "Chuyện này miễn đi."

Hoa Tịch Uyển nghiêng đầu nhìn Thịnh quận vương một chút, nàng nhớ mấy tháng trước Yến Tấn Khâu còn gọi Thịnh quận vương là đường huynh, bây giờ đã biến thành quận vương khô khan rồi, xem ra mâu thuẫn giữa hai người này đã dần dần công khai rồi.

Trước đây Khải Long đế thăng tước vị cho Yến Tấn Khâu, không phải là muốn thấy cảnh này sao? Lời nói của Yến Tấn Khâu tuy có vẻ khách khí, nhưng lại kín đáo nhấn mạnh địa vị thân vương của mình, còn đối phương chỉ là một quận vương, với tâm kế của Yến Tấn Khâu, sao có thể nói ra những lời trắng trợn lộ liễu như thế?

Thay vì nói chàng đang cố ý làm khó dễ Yến Bá Ích, chi bằng nói chàng đang làm để Khải Long đế hài lòng thì đúng hơn.

"Hiển vương quá khiêm nhường, ngài tài hoa hơn người, có chuyện gì mà không thể làm được chứ, chẳng qua là khiêm tốn mà thôi," Thịnh quận vương vẫn giữ bộ dáng đoan chính như cũ, "Bản lĩnh nhỏ như ta đây, cũng chỉ là múa rìu qua mắt thợ, làm sao có thể so bì được với năng lực của Hiển vương ngài."

Hắn nói xong câu đó, lại đột nhiên thấy một quả quýt vàng lăn đến từ bàn của Yến Tấn Khâu, lăn một mạch đến bên chân của hắn mới dừng lại, hai người lập tức ngừng nói chuyện.

"Nghịch ngợm," Yến Tấn Khâu cười một tiếng với Hoa Tịch Uyển, rồi tự tay lột một quả quýt cho nàng, sau đó mới nhận lấy cái khăn Mộc Thông đưa tới lau tay, "Ta biết nàng thích ăn quýt, ăn quả này thử đi."

Yến Bá Ích liếc nhìn trái quýt vàng bên chân mình, khẽ rũ mắt xuống nói: "Vương gia thật tốt với vương phi."

"Nàng là người sẽ bầu bạn bên bản vương cả đời, bản vương không tốt với nàng thì tốt với ai?" Yến Tấn Khâu đưa khăn tay cho Mộc Thông, Mộc Thông khom người tiếp nhận, lại khom người quỳ rạp trên mặt

đất, nhặt trái quýt bên chân Yến Bá Ích, rồi im lặng lui qua một bên.

Hoa Tịch Uyển tách một múi quýt bỏ vào miệng, Yến Tấn Khâu đang chia rẽ tình cảm của Thịnh quận vương và Hầu thị sao? Nàng len lén nhìn qua, chỉ thấy Hầu thị vẫn đoan trang mỉm cười, không thể đoán được suy nghĩ của nàng ta.

Ngay khi nàng chuẩn bị thu hồi tầm mắt, thì Thịnh quận vương đột nhiên nghiêng đầu, hai người bốn mắt nhìn nhau, Hoa Tịch Uyển cực kỳ tự nhiên cười xã giao với hắn một cái, sau đó tiếp tục vùi đầu ăn quýt.

Trước khi tiến cung, nàng với Yến Tấn Khâu đã ăn một chén mì, dù sao loại cung yến này náo nhiệt thì náo nhiệt, nhưng muốn ăn uống ngon miệng thì rất khó, trời lạnh như thế này, có món nào còn nóng để ăn được chứ?

Chỉ là đám người cao quý này mang khuôn mặt vui vẻ giả tạo để mọi người không nhận ra mà thôi.

Thịnh quận vương không nói tiếp những lời khi nãy nữa, chỉ cười một tiếng rồi bưng ly rượu lên chậm rãi uống, khiến bất cứ ai nhìn vào, đều chỉ thấy dáng vẻ chính nhân quân tử. Thế nhưng ở trong mắt Hoa Tịch Uyển, cho dù biểu hiện của người này có quân tử thế nào thì cũng không chân thật.

Ở chốn hoàng thất, quả thực không thể sống tình cảm quá được, thế nhưng việc làm của Yến Bá Ích quá lãnh khốc ác độc. Dù Hầu thị không thể có thai nữa, thế nhưng nàng đã vì hắn đánh đổi nhiều như vậy, không mong hắn thật sự không có nữ nhân khác, nhưng chí ít cũng nên chờ nàng ta tĩnh dưỡng cho khỏe lại rồi bàn đến việc này cũng không muộn.

Đế vương có thể vô tình, nhưng không thể không có chút nhân nghĩa nào như vậy, nếu không thì với bách tính mà nói chính là một đại họa. Cho nên theo nàng, Yến Bá Ích cũng không phải là người thích hợp làm đế vương. Nếu để người như vậy đăng cơ, thì hắn có thể vì lợi ích mà hi sinh người bên cạnh bất cứ lúc nào.

Không tới thời gian hai nén hương, mọi người hầu như đã đến đủ hết, ngay khi mọi người đang ngóng trông đế hậu đến thì lại thấy thái giám tổng quản Mã công công nghiêm mặt xuất hiện trên đại điện, truyền khẩu dụ của Khải Long đế.

"Hoàng thượng có lệnh, thái tử bệnh tình nguy kịch, quốc yến hủy bỏ."

Thái tử bệnh tình nguy kịch?!

Cả điện lập tức ồn ào, không phải nói bệnh tình đã có chuyển biến tốt rồi sao?

Thần xui quỷ khiến thế nào, tầm mắt Hoa Tịch Uyển lại rơi lên người Thịnh quận vương lần nữa, chỉ thấy Thịnh quận vương mang vẻ mặt sửng sốt, thế nhưng chén rượu trong tay lại ổn định vững vàng không chút lung lay.

Nàng lại quay đầu nhìn Yến Tấn Khâu, chàng cũng tỏ ra kinh ngạc như vậy.

71. Chương 70: Thái Tử Hoăng

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Tuy rằng quốc yến đã bị hủy bỏ, thế nhưng không có ý chỉ của hoàng thượng nên không ai dám tự ý rời khỏi Triều Dương điện, vì vậy mọi người không thể làm gì khác hơn là ngồi trong đại điện nghị luận sôi nổi, lời lẽ sắc bén, bắt đầu điên cuồng diễn xuất. Vào lúc này, Hoa Tịch Uyển cũng không phải chiến đấu một mình, bởi vì đám người bên cạnh nàng đều bắt đầu lộ ra vẻ mặt sợ hãi như trời sập.

"Tại sao có thể như vậy, hy vọng ông trời phù hộ thái tử điện hạ chuyển nguy thành an, đại cát đại lợi."

"Trời xanh phù hộ, thái tử phúc trạch thâm hậu, nhất định sẽ không có việc gì."

Tuy rằng đa phần những người này đều giả vờ bi thương, thế nhưng Hoa Tịch Uyển có thể thấy mọi người ở đây đều mang tâm trạng nặng nề, không phải do bọn họ yêu thương gì thái tử mà là lo lắng thái tử bỏ mình thật thì sẽ khiến triều đình rung chuyển. Nàng nhìn thoáng xuống phía dưới, ngồi bên kia có một ít sứ thần nước phụ thuộc, những sứ thần này cũng đang thì thầm với nhau, hiển nhiên vô cùng khiếp sợ vì chuyện này.

Thái tử là người kế vị của một quốc gia, buồn nhất chính là Khải Long đế chỉ có một đứa con trai như thế, nếu như thái tử qua đời, thì cả Đại Chiêu này sẽ phải đối mặt với tình huống không có người nối nghiệp, tới lúc đó, Khải Long đế chỉ có thể chọn một người kế vị từ đám cháu của ông, như vậy lại phải đối mặt với sự tranh chấp của các phe phái.

Lúc này trong điện đã có người bắt đầu nghĩ đến chuyện nếu thái tử thật sự qua đời, đứa bé trong bụng thái tử phi cũng chưa chắc có thể bình an lớn lên, vậy bọn họ nên ủng hộ ai thì tốt hơn đây?

Nghĩa An Hầu Hoa Hòa Thịnh và Lô thị nghe tiếng đàm luận xung quanh, trong lòng có một loại bất an không nói ra được, hai vợ chồng không kìm lòng được ngẩng đầu nhìn thoáng về phía Hoa Tịch Uyển, chỉ thấy sắc mặt Hoa Tịch Uyển kinh hoàng, còn Yến Tấn Khâu đang cúi đầu trầm tĩnh đứng bên cạnh nàng.

Nếu thái tử mất, chắc chắn Hiển vương phủ sẽ bị cuốn vào cuộc phân tranh này, Hiển vương có dã tâm hay không cũng không quan trọng, điều quan trọng là với thân phận của Hiển vương thì làm sao cũng không thoát khỏi cuộc chiến tranh đoạt này.

"Trời ơi, tại sao lại như thế, thái tử trăm ngàn lần không thể có việc gì," Phu nhân Tĩnh Bình Bá hoảng

hốt, bà thật sự sợ hãi chứ chẳng phải giả vờ, dù sao phủ Tĩnh Bình Bá cũng đang dần xuống dốc, mấy năm nay họ vì cùng một chiếc thuyền với thái tử mà chịu nhiều tổn thất, kết quả thái tử lại xảy ra chuyện, như vậy chẳng phải tất cả đều vô nghĩa sao.

"Hoàng thượng có khẩu dụ, thái tử bệnh tình nguy kịch, chư vị quý nhân tạm thời không được rời khỏi cung, ở lại cầu phúc cho thái tử."

Sau khi đạo khẩu dụ thứ hai này truyền tới, một số người thông minh có thể nhận thấy được việc này hơi bất thường, dường như hành động này của hoàng thượng là muốn nhốt tất cả bọn họ lại trong cung, chẳng lẽ bệnh tình của thái tử đột nhiên nguy kịch là do có người phía sau dùng thủ đoạn sao?

Từ sau khi thái tử trúng độc, trong ngoài cung Chu tước đều được bố trí ba tầng cấm vệ quân phong tỏa, toàn bộ những vật dụng sinh hoạt ăn mặc của thái tử đều qua nhiều khâu sàng lọc kiểm tra của các vị thái y mới được đưa đến trước mặt thái tử, thức ăn cũng có người thử trước, dưới tình hình đó thì ngay cả một con ruồi cũng không lọt vào được, vậy mà còn có kẻ có thể ngầm hạ độc thủ thì chứng tỏ thế lực của kẻ này phải vô cùng lớn mạnh, thảo nào hoàng thượng lại kiêng kỵ như vậy.

Nếu như thái tử chết bất đắc kỳ tử, thì người có lợi nhất chính là mấy vị con cháu hoàng thất được kính trọng trong kinh thành, cũng khó trách hoàng thượng lại hành động như vậy.

Sau khi khẩu dụ này rơi xuống, toàn bộ người trong Triều Dương điện đều bàng hoàng, thậm chí còn có mấy nữ quyến nhát gan sợ đến tái mặt, ngay cả nói cũng nói không rõ. Không ai đoán được rằng hoàng thượng có thể vì nỗi đau mất đứa con trai duy nhất mà nổi điên rồi trút giận lên đám người vô tội bọn họ hay không.

Tiền triều đã có một vị hoàng đế vì quá đau thương do đứa con trai ông sủng ái nhất mất mà đã xử trảm hơn mười tôn thất, về phần cung thị thái y đại thần thì chết oan vô số, tiền triều cũng vì chuyện đó mà ngày càng xuống dốc, nên vài thập niên sau mới bị triều Đại Chiêu thay thế.

Không phải là lá gan của bọn họ quá nhỏ, mà là ví dụ của tiền triều sờ sờ ngay trước mắt, bọn họ không dám mang tính mạng của mình ra đùa giỡn.

Lửa than trong điện đã tắt mà không có cung thị nào đến đốt than mới, không khí trong điện dần dần lạnh lẽo, Yến Tấn Khâu lấy cái áo choàng trong tay Bạch Hạ phủ thêm cho Hoa Tịch Uyển, sau đó nói nhỏ bên tai nàng: "Nếu lạnh thì dựa vào ta trước, hiện tại không có ai nhìn tới đây đâu."

Hoa Tịch Uyển nắm thật chặt áo choàng lông cáo, yên lặng nhích lại gần Yến Tấn Khâu, mặc dù nàng không quá nhạy cảm với chuyện chính trị nhưng thông qua sắc mặt của mọi người ở đây nàng cũng biết được việc này không đơn giản, cho nên không tùy tiện nói gì.

Những tiếng nghị luận ồn ào trong đại điện theo thời gian từ từ lắng xuống, dần dần trở nên an tĩnh lại, đến khi có một đám cấm vệ quân mặc hàn giáp đến bao vây đại điện, thì mọi người không ai giả vờ được nữa, sắc mặt đều trở nên tái mét rất khó coi.

Đột nhiên bên ngoài nổi lên một tia chớp sáng choang, mọi người kinh hãi nhìn ra ngoài điện, chỉ nghe một tiếng sấm rền vang vọng chấn động, tiếng sấm này giống như là đánh vào trong đầu mọi người khiến không ít người bắt đầu run rẩy đứng lên.

"Sấm sét giữa trời đông giá rét, thật sự không phải điềm lành."

Không biết đột nhiên ai lại nói một câu như thế khiến cả điện trở nên yên tĩnh.

Mùa đông giá rét rất ít khi có sét, huống chi hiện giờ trời còn đang đổ tuyết, tiếng sét quái lạ này quả thật là trời giáng điềm báo xấu xuống mà.

Yến Tấn Khâu cầm tay Hoa Tịch Uyển, ghé sát vào tai nàng nói mấy câu với âm lượng nhỏ đến mức sắp không thể nghe thấy được: "Đừng sợ." Hắn nghiêng đầu, mặt không thay đổi liếc nhìn cấm vệ quân bên ngoài điện, đuôi lông mày hơi nhíu lại, cảm thấy bàn tay Hoa Tịch Uyển lạnh băng nên dứt khoát cởi áo choàng trên người mình ra khoác lên người Hoa Tịch Uyển.

"Chàng..." Hoa Tịch Uyển liếc nhìn y phục không quá dày trên người Yến Tấn Khâu, muốn đưa tay cởi cái áo choàng này ra, kết quả lại bị Yến Tấn Khâu ngăn lại.

"Đừng nhúc nhích, lúc bé nàng từng chịu lạnh, không được để bị đông lạnh nữa," Yến Tấn Khâu trầm mặt nói, "Ngoan, nghe lời đi."

Hoa Tịch Uyển dừng động tác cởi áo choàng lại, rồi lập tức nói: "Cái áo này rất to, hay chúng ta mỗi người choàng một nửa đi." Sau đó cởi sợi dây cột áo choàng ra, rồi khoác cái áo choàng rộng lớn này lên người cả hai.

Những người khác thấy thế cũng học theo, mặc dù có mấy người ngày thường phu thê tương kính như tân, nhưng lúc này cũng không để ý nhiều nữa.

Đúng lúc này, một tia chớp nữa lại nháy lên giữa nền trời, ngay sau đó là một tiếng sấm rền vang.

"Boong" Một tiếng chuông tang vang lên, rồi liên tiếp vang lên năm tiếng nữa.

Đế băng, chín tiếng chuông tang, hậu tẫn, bảy tiếng chuông tang; thái tử hoăng, sáu tiếng chuông tang.

"Thái tử hoăng."

Mọi người trên đại điện sững sờ quỳ xuống trong tiếng chuông tang, dường như không phản ứng kịp chuyện gì đang xảy ra, trước đó vài ngày còn truyền ra tin bệnh tình của thái tử đã đỡ hơn, vậy mà giờ lại không giải thích được mà hoăng.

Sau khi tiếng chuông tang dừng lại, trên đại điện bắt đầu vang lên tiếng khóc khan, tuy có nhiều người ở đây là trưởng bối của thái tử, thế nhưng thái tử là người kế vị của triều Đại Chiêu, địa vị đã sớm vượt qua bối phận, thế nên mọi người ở đây bất kể là ai đều phải khóc ra tiếng.

Cho dù khóc không được cũng phải gào khan vài tiếng để biểu đạt sự đau khổ vạn phần của bản thân.

Hoa Tịch Uyển lấy tay khăn tay xoa khóe mắt, một lát sau, vành mắt liền đỏ ửng rơi lệ.

Đời trước kỹ thuật khóc trước ống kính của nàng luôn luôn nổi trội, cho dù có một đám người đang đùa giỡn xung quanh thì kêu nàng khóc nàng liền khóc được ngay, càng không bàn tới chuyện hiện tại đang có một đám người khóc đua với nhau thế này.

Không tới nửa canh giờ sau, khăn tay của nàng đã ướt đẫm, bên cạnh nàng, viền mắt và sống mũi của Yến Tấn Khâu cũng đỏ ửng, tuy rằng không gào khan như những người khác, nhưng cho dù ai thấy bộ dáng này của chàng, cũng đều sẽ cảm thấy chàng thật sự rất thương tâm khổ sở, chứ không phải đang diễn trò.

Lúc Khải Long đế xuất hiện, hai phu thê Yến Tấn Khâu và Hoa Tịch Uyển đã khóc đến thương tâm, hoàn toàn đối lập với mấy tông tộc hoàng thất đang gào khan xung quanh.

Khải Long đế xuất hiện trước mặt mọi người với bộ dạng dường như đã già đi vài tuổi, bước chân ông hơi lảo đảo, tầm mắt đảo qua từng người đang quỳ gối dưới chân ông, ánh mắt dừng lại trên người Yến Tấn Khâu và Yến Bá Ích một lúc lâu, sau khi thấy được dáng vẻ gắn bó của Yến Tấn Khâu cùng Hoa Tịch Uyển cuối cùng ông đem tầm mắt rơi lên người Yến Bá Ích.

"Nhi tử duy nhất của trẫm đã mất, các khanh… đều quỳ xuống hết đi." Vẻ mặt Khải Long đế thay đổi thất thường, dần che giấu sát ý trong đáy mắt.

Vừa nghe những lời này, mọi người đều thở phào một hơi, cuối cùng đêm nay cũng có thể bình an ra khỏi cửa lớn của hoàng cung này rồi.

Bởi vì quỳ quá lâu nên lúc Hoa Tịch Uyển đứng dậy mới cảm thấy hai đầu gối mình lạnh cóng dường như muốn mất cảm giác, nếu không có Yến Tấn Khâu nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy eo nàng, chắc chắn nàng đã té xuống đất rồi.

Sau khi đỡ lấy Hoa Tịch Uyển, Yến Tấn Khâu cũng lảo đảo một bước, thoạt nhìn rất có dáng vẻ của loại công tử văn nhược, cũng may tất cả mọi người ở đây đều đang đắm chìm trong suy nghĩ riêng của mình, người chú ý tới cảnh này không nhiều lắm.

Thế nhưng Khải Long đế lại thu được hành động của đôi phu thê này vào mắt, ông khẽ rũ mắt xuống, lại một lần nữa chuyển tầm mắt về phía Yến Bá Ích.

Lúc này Yến Bá Ích đang đứng trầm mặc, hai tay chắp ở sau lưng, viền mắt ửng đỏ, nhưng lại không hợp

với tư thế oai hùng của hắn.

Khải Long đế không giữ bất cứ ai lại, mọi người trầm mặc rời khỏi Triều Dương điện, nhìn thấy lồng đèn đỏ thẫm ngoài hành lang bị gỡ xuống, thay bằng những cái lồng đèn trắng thuần, ánh mắt ai cũng hơi mờ mịt.

Thái tử hoăng, sau này kinh thành sẽ ra sao đây.

Tảng đá lót đường đã bị đọng một tầng tuyết dày, vì không có cung thị quét tước nên mọi người đi lại càng khó khăn hơn.

Hoa Tịch Uyển đi lướt qua Hoa Hòa Thịnh và Lô thị, chỉ vô cùng mờ ám liếc nhìn hai người họ một cái chứ không nói gì cả.

Sau khi ra cửa điện, Yến Tấn Khâu liền đem cái áo choàng trên người hai người khoác lên cho Hoa Tịch Uyển, làm tư thế di chuyển của nàng trông rất ngốc nghếch, đôi giày thêu hoa bằng tơ vàng có kết trân châu của nàng dẫm lên trên mặt tuyết, phát ra tiếng lộp bộp. Yến Tấn Khâu thấy nàng bước đi gian nan, nên cũng không quan tâm trước sau còn có nhiều người, đưa tay ôm chặt eo nàng, để cho nàng đi dễ dàng hơn

Mẫn Huệ quận chúa vịn tay tỳ nữ, mỗi bước chân đều bị lún sâu vào nền tuyết, mới đi một đoạn đường ngắn đã bắt đầu thở hồng hộc, nàng nhìn Hiển vương phi ở phía trước gần như nửa người đều được Hiển vương ôm vào lòng, bước chân thoáng ngừng lại.

Hôm nay thái tử hoăng, hoàng hậu chắc chắn đau lòng gần chết, sau này làm sao còn có tinh lực lo lắng chuyện của nàng, ngày sau nàng phải làm sao đây?

Nàng mờ mịt nhìn quanh, chỉ thấy tòa cung điện lạnh như băng và những tôn thất đang bước từng bước ra ngoài.

"Quận chúa?" Tỳ nữ bên cạnh thấy vẻ mặt nàng bất thường, nên lo lắng hỏi, "Ngài làm sao vậy?"

"Không sao cả," Mẫn Huệ quận chúa thu hồi tầm mắt, "Đi thôi."

Từ Triều Dương điện đến cửa cung, Hoa Tịch Uyển phát hiện, hầu như tất cả mọi người đều thu dáng vẻ vui mừng lại, thậm chí ngay cả cung nữ thái giám trên đường đều tỏ ra không chút vui vẻ.

Đến cửa cung rồi, mọi người cũng không kịp hàn huyên, nhanh chóng bước lên xe ngựa nhà mình, vội vã rời đi.

Khi Hoa Tịch Uyển giẫm lên ghế đẩu bước lên xe ngựa, thì quay đầu lại liếc nhìn cha mẹ ở phía sau không xa, khẽ gật đầu với bọn họ rồi khom người vào xe.

Hoa Hoà Thịnh nhìn xe ngựa Hiển vương phủ càng lúc càng đi xa, khẽ thở dài một tiếng, nói với Lô thị bên cạnh mình: “Chúng ta cũng đi thôi.”

Lô thị gật đầu, nắm lấy bàn tay hơi lạnh buốt của Hoa Hòa Thịnh.

72. Chương 71: Thích Khách?

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Sau khi trở lại vương phủ, Hoa Tịch Uyển tắm rửa bằng nước nóng đến khoan khoái dễ chịu, rồi chui vào chăn ấm. Hạ nhân vương phủ suốt đêm thay những vật trang trí tươi đẹp trong phủ bằng những vật có màu sắc u tối.

Đến sáng hôm sau, khi Hoa Tịch Uyển tỉnh dậy từ trong lòng Yến Tấn Khâu, thì thấy toàn bộ vương phủ đã thay đổi hình dạng, giống như người đẹp bị tẩy trang, khuôn mặt vẫn xinh đẹp như trước, nhưng lại thiếu vài phần tươi tắn thường ngày.

Yến Tấn Khâu thấy nàng thay một bộ cung trang màu trắng tuyết điểm hoa xanh, ngay cả bộ trang sức san hô hồng ngọc mà thường ngày nàng yêu thích nhất cũng bị đổi bằng mấy món trang sức ngọc bích, nên nói: “Tháng này nàng phải chịu thiệt thòi rồi.”

Thái tử hoăng thệ vào canh giờ không tốt, đó là thời khắc chuyển giao giữa năm cũ và năm mới, lại có sấm sét trong lúc tuyết rơi, việc này mà truyền ra dân gian, không biết sẽ khiến dân chúng hoang mang đến thế nào đây.

Có lẽ ở trong lòng dân chúng, vị thái tử này khi sống đã là một tai họa, đến chết cũng không biết tìm một ngày lành, lại đi chết vào một ngày lễ đáng mừng như vậy, đó không phải là khiến mọi người sang năm không có chuyện lành sao?

Trong phủ Hiển vương yên bình như thế, không có nghĩa là những phủ khác cũng hài lòng giống vậy, ví dụ như đám người Trữ vương, Tĩnh Bình Bá, Mẫn Huệ quận chúa phe thái tử. Sau khi từ trong cung về đến nhà, hầu như bọn họ đều cả đêm không ngủ, ngày hôm sau còn phải chạy vào cung khóc than* cho thái tử, thật là một khảo nghiệm lớn đối với thân thể và tâm lý.

Có quan viên dâng tấu chương nói thái tử là vãn bối, bọn họ là thúc bá, không nên để cho hắn khóc than, kết quả bị hoàng đế giận dữ trực tiếp trượng trách(*), đồng thời còn nói với bá quan văn võ: “Tuy thái tử là vãn bối, nhưng nó cũng chính là người kế vị của trẫm, không giống với hoàng tử bình thường, thiên hạ này ngoại trừ thái hậu cùng mẫu hậu nó là hoàng hậu, ai cũng đều phải giữ đạo hiếu vì nó.”

*(*Trượng trách: trách phạt bằng trượng dù sao kẻ bị giảm phúc cũng là thái tử chứ không phải bọn họ.)*

Có lẽ là bởi vì đã có một quan viên bị phạt trượng đến chết, cộng thêm việc thái tử không biết phấn đấu, dưới gối hoàng thượng lại chỉ có một nhi tử như thế, ông ta muốn mọi người giữ đạo hiếu thì cứ nghe theo đi, dù sao kẻ bị giảm phúc cũng là thái tử chứ không phải bọn họ.

Trong kinh thành, các quan đại thần từ cáo mệnh nhị phẩm trở lên đều phải tiến cung túc trực bên linh cữu thái tử, các tế văn ở khắp nơi trên đất nước cũng tấp nập hướng tới kinh thành, ngay khi mọi người cho rằng hoàng thượng sẽ chấm dứt việc giày vò họ thì ông lại thả ra một đạo thánh chỉ kinh thiên động địa.

Hoàng đế muốn truy phong thái tử là Bình Hiếu đế, ngay lập tức việc này đã khiến cho bá quan văn võ náo động. Tự cổ chí kim bọn họ chỉ thấy qua nhi tử truy phong cho phụ thân là hoàng đế, chứ nào có đạo lý phụ thân còn sống truy phong cho nhi tử là hoàng đế?

Chuyện này liên quan đến cơ chế của giang sơn xã tắc, phong tục của tổ tiên, trên dưới cả triều đều phản đối, rất nhiều đại thần còn quỳ ở cửa cung không chịu đứng dậy, nhất quyết cầu xin hoàng đế thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Mà Khải Long đế lại kiên quyết không thu hồi quyết định này, trong lúc nhất thời Khải Long đế cùng những triều thần này đối đầu với nhau.

Nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu là gia tộc Phương thị cùng với một nhà thái tử phi vì ủng hộ quyết định này của hoàng thượng mà bôn ba khắp nơi, bởi vì nếu thái tử được truy phong làm hoàng đế, thì chỉ cần đứa bé trong bụng thái tử phi là nhi tử, như thế thái tử sẽ có người nối nghiệp.

Khải Long đế cũng có dụng ý như thế, vì không muốn sau khi ông băng hà, đế vị sẽ rơi vào tay người khác, cho nên hiện tại ông làm vậy chính là để lót đường cho đứa bé trong bụng thái tử phi.

Phe trung lập cùng với phe ủng hộ canh giữ bên linh đường của thái tử sáu ngày, Khải Long đế cũng giằng co với phe chống đối sáu ngày. Thậm chí Hoa Tịch Uyển còn nghe nói có vị cựu thần có năng lực vì phản đối chuyện này mà đâm đầu vào cửa Đông cung tự sát, khiến máu tươi bắn tung tóe khắp nơi trên đất, cảnh tượng vô cùng máu me.

Sau khi trở lại vương phủ, nàng hơi do dự hỏi: "Vị cựu thần vừa tự sát ở cửa cung, không sợ hoàng thượng sẽ xử lý hậu nhân của ông ta sao?"

"Dưới gối ông ta không có con, những năm gần đây vẫn luôn say mê thơ văn," Yến Tấn Khâu tự tiếu phi tiếu nói, "Nghe nói vị đại nhân này đã từng ở trước mặt mọi người khen Thịnh quận vương phẩm hạnh tốt."

Hoa Tịch Uyển vuốt cằm tò mò hỏi: "Ý của chàng là việc này do Thịnh quận vương sai khiến sao?"

Yến Tấn Khâu cúi đầu tựa vào trán nàng nói: "Nàng nói thử xem?"

Đưa ngón trỏ đẩy trán chàng ra, Hoa Tịch Uyển xoa cổ mình, mấy ngày nay phải túc trực bên linh cữu ở cung Chu Tước, nàng chưa từng được nghỉ ngơi tốt, "Chàng không nói thì thôi, ta lười nghĩ."

"Lười biếng thế này thì ngày sau phải làm sao bây giờ," Yến Tấn Khâu bất đắc dĩ cười, ngồi xuống bên cạnh nàng, "Trong một năm này không thể mời gánh hát tới biểu diễn, cũng không được mời tiên sinh đến kể chuyện, ta đã sai hạ nhân tìm cho nàng vài quyển sách thú vị để nàng giết thời gian, trước tiên nàng phải cố chịu ấm ức một chút rồi."

"Đây là chuyện ngoài ý muốn không thể tránh được, cũng không phải tại chàng, ta có gì mà ủy khuất hay ấm ức chứ," Hoa Tịch Uyển uống một ngụm trà để ấm dạ dày, "Bây giờ bên ngoài hỗn loạn như vậy, khiến lòng dân trong kinh thành hoang mang, khiêm tốn một chút cũng tốt."

Từ sau khi thái tử phạm tội, Đoan Hòa công chúa vốn kiêu ngạo hống hách cũng thu liễm không ít, càng không phải nói đến những người như bọn họ, kì thực mấy tông tộc hoàng thất đều bị hoàng đế nghi kỵ, chỉ mong nhà mẹ đẻ nàng không liên lụy vào việc này thì nàng đã mãn nguyện rồi.

"Đừng lo lắng, mọi việc sẽ qua thôi," Yến Tấn Khâu biết nàng đang lo lắng điều gì nên an ủi: "Nhạc phụ là người thông minh, nhất định sẽ không nhúng tay vào chuyện này. Huống chi Hoa gia cũng là danh gia vọng tộc nhiều đời, người khác sẽ không dám mạo phạm, nàng yên tâm đừng quá lo lắng."

Hoa Tịch Uyển miễn cưỡng cười: "Ta biết chàng nói có đạo lý, thế nhưng dù sao cha mẹ đã dưỡng dục ta hơn chục năm, ta không cầu nhà mẹ đẻ vinh quang lừng lẫy gì, chỉ mong người nhà bình an, không bệnh không tai là ta đã thỏa mãn."

Yến Tấn Khâu nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng: "Ta biết."

Lời nói của cả hai đều có ý thông cảm cho nhau, cũng may hai người hiểu nhau, xóa bỏ những nghi ngờ ban đầu.

Bởi vì triều đình hỗn loạn cho nên một vương gia nhàn tản như Yến Tấn Khâu cũng phải bận rộn, Hoa Tịch Uyển dứt khoát đóng cửa vương phủ, từ chối tất cả các bái phỏng, sau khi nàng nghe thấy Hoa gia không tham gia vào chuyện này liền thở phào nhẹ nhõm.

Hoa gia bọn họ vốn là thế gia thông thường, có chút thiện danh, nhưng tuyệt đối chưa từng nghĩ tới sẽ truy cầu cái thanh danh trăm năm, về phần loại chuyện như lấy cái chết để khuyên can, người của Hoa gia sẽ tuyệt đối không làm, bọn họ sẽ chọn những phương thức ổn thỏa hơn, đạt kết quả an toàn nhất, chắc chắn nhất.

Khoảng mấy ngày sau rốt cuộc trời cũng có nắng, Hoa Tịch Uyển cuộn tròn trên nhuyễn tháp ấm áp đón ánh mặt trời rực rỡ, cuối cùng quyết định ra vườn hoa trong vương phủ dạo một chút.

Ánh nắng mặt trời mùa đông vàng rực óng ánh rọi lên người, tuy rằng không phải đặc biệt ấm áp, nhưng dù sao cũng có chút ấm, Hoa Tịch Uyển dạo trong sân một vòng, đang chuẩn bị trở về phòng, đột nhiên

nghe thấy có tiếng động ồn ào phát ra từ thư phòng, nàng nhướn mày hỏi: "Tại sao trong thư phòng lại ồn ào như vậy?"

Nếu như Yến Tấn Khâu có ở trong phủ, nàng sẽ không quan tâm tới mấy việc này, nhưng bây giờ thư phòng phát ra tiếng động lớn như vậy, nàng là vương phi, không thể không quan tâm tới việc này. "Bên trong đã xảy ra chuyện gì?"

"Vương phi," Thị vệ trưởng trông coi thư phòng nhìn thấy Hoa Tịch Uyển mang người qua đây, nét mặt tỏ ra chút bối rối, động tĩnh lớn như vậy, hắn có muốn giấu cũng giấu không được.

"Bên trong đã xảy ra chuyện gì?" Hoa Tịch Uyển đứng ở ngoài cửa nguyệt môn, loáng thoáng nhìn thấy hơn mười thị vệ khoẻ mạnh đang vây bắt một người khác, nàng nhíu mày, thản nhiên nói, "Tránh ra."

Thị vệ trưởng không dám ngăn cản, đành im lặng lui về phía sau một bước, Hoa Tịch Uyển đi vào sân, sau khi thấy rõ cảnh tượng bên trong, chân mày càng nhíu chặt hơn. Kẻ bị bọn thị vệ vây quanh là một nam nhân trẻ tuổi tướng mạo tầm thường, trên người hắn còn đang mặc đồng phục gã sai vặt trong vương phủ, chỉ là quần áo đã dơ bẩn lem luốc, thoạt nhìn vô cùng chật vật. Trên tay hắn cầm một thanh đao, gác trên cổ của một người bị hắn bắt được.

Hoa Tịch Uyển nhận biết được người bị bắt làm con tin, đó là một thái giám thường đi theo bên cạnh Yến Tấn Khâu, nhưng bởi có Mộc Thông nên tên thái giám này không được Yến Tấn Khâu trọng dụng lắm.

"Vương phi, kẻ này chính là mật thám trà trộn trong vương phủ vừa bị bắt mấy ngày trước, không ngờ hôm nay lại để hắn trốn ra đây ạ." Thị vệ trưởng đi tới bên cạnh Hoa Tịch Uyển, chắp tay nói, "Ngài xem việc này…"

Hoa Tịch Uyển không hỏi trước đây người này bị giam ở nơi nào, mà chỉ quan sát tỉ mỉ tên mật thám đang bị bọn thị vệ vây bắt, trầm mặc không nói.

"Vương phi, tiểu nhân bị oan, Vương gia thiết lập nhà tù riêng, nhiều lần tra tấn tiểu nhân, còn rất nhiều người bị nhốt bên dưới thư phòng, ở đó là địa ngục trần gian, xin ngài từ bi, thả ta và những người vô tội đó ra đi".

Tên mật thám thấy mình đã chạy không thoát nổi, nhìn thấy vương phi được vương gia yêu thương nhất xuất hiện, nên dứt khoát làm liều, tranh thủ khiến tình cảm phu thê của bọn họ bị rạn nứt, "Người bên gối ngài căn bản không phải là người khiêm tốn gì, hắn chính là một con quỷ khát máu, ngài đừng để bị hắn lừa gạt!"

Hoa Tịch Uyển nói với thị vệ trưởng đứng bên cạnh: "Đóng cửa viện lại." Chờ sau khi cửa viện được đóng lại, nàng mới quay đầu liếc nhìn bọn nha hoàn đi theo phía sau nàng tới đây, khẽ rũ mắt xuống nói, "Trừ thị nữ thiếp thân của ta ra, trước tiên nhốt những người khác lại, chờ vương gia về quyết định."

Mặc kệ lời nói của tên mật thám này thật giả thế nào, nhưng những lời đó tuyệt đối không thể bị truyền ra

ngoài, bằng không thì toàn bộ Hiển vương phủ đều xong đời, cho nên nàng chỉ có thể làm như vậy.

Thị vệ trưởng nghe vậy trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, hắn sợ nhất là vương phi thực sự chỉ chú ý tới lời nói của tên mật thám, không quan tâm tới chuyện chính, đến lúc đó Hiển vương phủ sẽ thật sự gặp phiền toái.

"Thế nào, ngươi không tin lời ta" Tên mật thám tỏ ra điên cuồng, hắn nhìn mọi người xung quanh, "Chi bằng để ta nói cho vị vương phi thiên kiều bá mị này nghe một chút, tên vương gia phong thái nhẹ nhàng bên gối ngươi đã làm những chuyện gì."

"Tại sao bản vương phi lại phải nghe mấy lời nhảm nhí của ngươi," Hoa Tịch Uyển cười nhạt, "Điều ta càng muốn biết hơn chính là ngươi có quan hệ gì với tên thái giám kia, nếu không làm sao lại trùng hợp để ngươi trốn thoát rồi lại để ngươi bắt làm con tin."

Đôi mắt sắc bén của Hoa Tịch Uyển đảo qua cái cổ run rẩy của tên thái giám, xùy cười một tiếng: "Tuy rằng ngươi tỏ ra rất sợ hãi, nhưng lại phối hợp với mọi hành động của tên mật thám này, bị hắn bắt lâu như vậy mà trên cổ ngay cả một vết ửng hồng cũng không có, chẳng lẽ tất cả kẻ xấu và con tin trên thế gian đều là bạn tốt."

Nói xong câu này, Hoa Tịch Uyển xoay người nói với thị vệ trưởng: "Các ngươi giải quyết chuyện này cho tốt, làm kín đáo một chút"

Bạch Hạ và Hồng Anh tiến lên mở viện theo sau Hoa Tịch Uyển đi ra ngoài, còn mấy tiểu nha hoàn kia thì bị giữ lại bên trong.

Sau khi ra khỏi viện vài bước, Hoa Tịch Uyển nghe thấy trong viện loáng thoáng truyền ra tiếng kêu la thảm thiết, Hoa Tịch Uyển bước đi nhanh hơn vội vã trở về chính viện, vung tay đập nát mấy món đồ trân bảo trên kệ, lật đổ bàn ghế, làm vật dụng bày biện trong phòng trở nên lộn xộn, ngoan độc rạch trên mu bàn tay mình một vết thương không sâu không cạn, rồi la lên, "Bạch Hạ, có thích khách."

Tiếng động lớn vừa rồi huyên náo khiến rất nhiều người trong vương phủ đều nghe thấy được, thế cục trong kinh thành khẩn trương như vậy, Hiển vương phủ cũng bị không ít người nhìn chòng chọc, nếu đã bị náo loạn rồi thì cứ dứt khoát làm lớn chuyện hơn.

"Người đâu, bắt thích khách, vương phi bị thương rồi!" Bạch Hạ cũng hung ác đâm lên đùi mình một cái, máu tươi lập tức chảy ra như suối, sau đó đem máu bôi lên người mình và Hồng Anh rồi hô lên, "Bắt thích khách!"

Hồng Anh đập mạnh cánh tay mình vào bàn, sau đó vò loạn tóc và quần áo của mình lên, ngồi bịch xuống dưới đất che chở cho Hoa Tịch Uyển, giọng nói vừa sắc nhọn vừa sợ hãi: "Có thích khách!"

73. Chương 72: Kinh Hoàng

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Bởi vì gần đây tâm tình của Khải Long đế vô cùng không tốt, cho nên trong buổi đại triều năm ngày một lần cũng chỉ nói qua loa mấy câu, sau đó lại vì chuyện truy phong thái tử làm hoàng đế mà ầm ĩ một trận, cho đến lúc tan triều cũng không có kết quả gì.

Sau khi Yến Tấn Khâu ra cung, liền chuẩn bị về vương phủ, kết quả hắn và vài người khác trong hoàng thất bị mấy người phe phản đối truy phong thái tử vây quanh, nét mặt phải tỏ ra tươi cười nghe mấy chuyện quy củ điều lệ của tổ tiên. Tuy rằng không biết bản chất thật của hắn thế nào, nhưng với dáng vẻ yên lặng lắng nghe thế này, sẽ không có ai có thể sinh ra phản cảm với hắn.

Mấy người tôn thất có chút buồn bực, bọn họ vốn chỉ là tôn thất nhàn tản, không thích quản chính sự, bây giờ lại bị những người này lôi kéo, không bỏ đi được, mà không đi thì lại sợ đắc tội với hoàng thượng, đây quả thực là tai bay vạ gió mà.

Bị chặn ở cửa cung gần nửa canh giờ, ngay khi mọi người có thể thoát thân thì một thị vệ y phục đen mang ngân đao vẻ mặt hốt hoảng chạy tới, mọi người thầm cau mày, chỉ có đội hộ vệ của thân vương mới có thể mặc trang phục này.

"Bẩm Vương gia, vương phi bị ám sát ở vương phủ, thích khách đã bị giết chết."

Nụ cười khách sáo trên mặt Yến Tấn Khâu lập tức biến mất, hắn lạnh lùng nói: "Vương phi thế nào?"

"Bởi vì có hai thị nữ liều mạng bảo hộ, cộng thêm thị vệ chạy tới kịp thời, nên tạm thời vương phi không nguy hiểm tính mạng, thái giám dẫn đường cho thích khách và thích khách đều đã bị giết chết."

"Lập tức hồi phủ." Yến Tấn Khâu không để ý việc khách sáo với đám người bên cạnh, ngay cả một câu cáo từ cũng không kịp nói, đã vội vã lên xe ngựa, bảo xa phu mau chóng chạy về.

Nhưng cũng chẳng có ai để ý tới sự thất lễ này của hắn, trong kinh thành này ai chẳng biết Hiển vương yêu thương Hiển vương phi đến tận xương tủy, nếu Hiển vương phi thật sự xảy ra việc gì, thì không biết Hiển vương sẽ đau lòng đến cỡ nào.

Có điều giữa thanh thiên bạch nhật thế này, lại có thích khách xông vào vương phủ hành thích, còn có thái giám dẫn đường, việc này cũng quá mức càn rỡ rồi. Nếu Hiển vương không bị dây dưa ở cửa cung nửa canh giờ thì người bị ám sát có khả năng chính là Hiển vương?

Xem ra mục đích thật sự của tên thích khách này là Hiển vương chứ không phải Hiển vương phi. Thế

nhưng, từ trước đến nay Hiển vương là một người văn nhã, ngày thường không thích ra mặt tranh đấu chuyện gì, đến tột cùng là ai đã dùng thủ đoạn độc ác như vậy muốn giết chết Hiển vương?

Đều là người lăn lộn trong quan trường, nên chỉ trong thời gian ngắn ngủi mọi người đã suy đoán trong đầu một số người khả nghi, trong danh sách những người khả nghi thì Thịnh quận vương là trạng nguyên, Phương gia – người nhà mẹ đẻ của hoàng hậu là bảng nhãn, còn thám hoa là… hoàng thượng.

Xảy ra chuyện thế này, các quan viên cũng không quấn lấy mấy tôn thất nữa, ngộ nhỡ trong nhà những tôn thất này cũng phát sinh chuyện như vậy, thì không khéo bọn họ sẽ bị dính líu vào.

Không tới nửa canh giờ sau, chuyện Hiển vương phi bị ám sát đã lan truyền khắp kinh thành, sau khi Khải Long đế nghe được tức giận đến mức đập nát bộ trà cụ mình yêu thích nhất, hiện tại ông vô cùng hoài nghi thích khách ở Hiển vương phủ có thể là đồng đảng với kẻ độc hại thái tử, chỉ khổ nỗi không có chứng cứ nên cho dù ông có hoài nghi ai cũng không hạ thủ được.

Mỗi lúc thế này, hắn lại đặc biệt hận tiên đế, nghi kỵ ông cũng không sao, lại còn ban kim bài miễn tử cho hai nhi tử của người khác, đây không phải là nói cho thiên hạ biết ông ta đang hoài nghi vị hoàng đế này có thể sẽ hạ thủ với huynh đệ mình sao. Mã công công nhìn những mảnh sứ nhỏ đầy trên đất, cũng không thèm nhúc nhích, dường như trên long án căn bản không có người nào đang giận dữ.

Ngoài cung, Yến Tấn Khâu gấp gáp* trở về vương phủ, đi thẳng vào trong phủ, không thèm nhìn đến đội hộ vệ đang quỳ ở cửa, sải bước đi về phía chính viện. Đi vào chính viện, chỉ thấy hạ nhân ở đây tuy rằng vội vã tới lui, thế nhưng vội mà không loạn, hắn nhấc bức rèm lên đi vào nội thất, liền thấy Hoa Tịch Uyển nằm ở trên giường, thái y trị thương tài giỏi nhất Đại Chiêu đang bắt mạch cho nàng, đồ trang trí trong phòng có vết tích di chuyển, còn có mùi máu tươi nhàn nhạt.

(*)Nguyên văn: Khẩn cản mạn cản ( ): đuổi theo không ngừng

Phất tay miễn lễ cho hạ nhân đang thỉnh an trong phòng, hắn ba bước thành hai, đi tới bên giường ngồi xuống, nhìn vẻ mặt không chút huyết sắc của Hoa Tịch Uyển: "Thái y, vương phi thế nào rồi?"

"Xin Vương gia yên tâm, mặc dù vết thương của vương phi sâu, nhưng may mắn là không tổn thương đến động mạch chủ, chỉ là bây giờ trời lạnh, tốc độ khép miệng vết thương sẽ khá chậm," Thái y thu hồi cánh tay bắt mạch lại, sau đó bắt đầu kê toa hốt thuốc, vừa viết vừa nói: "Tuy rằng lần này không đáng ngại, nhưng là vô cùng hung hiểm, nếu vết thương lệch đi nửa phần, chỉ sợ vi thần còn chưa kịp chạy tới đây, thì vương phi đã mất máu mà chết rồi. Vi thần mở ba phương thuốc, một là trị thương, hai là bổ huyết, ba là để thoa ngoài da, nhờ Vương gia căn dặn hạ nhân quý phủ nhất định không thể có chút nhầm lẫn nào."

Tử Sam cắn môi dưới, nhẹ giọng hỏi: "Nô tỳ mạn phép, xin hỏi thái y, cánh tay vương phi có thể bị lưu lại sẹo không?"

"Muốn không có chút vết tích nào là điều không thể," Thái y biết đối với những quý phụ mà nói, có sẹo sẽ rất không đẹp mắt, nhưng vết thương này rất sâu, hiện tại lại là mùa đông, "Trong lúc vết thương khép miệng, ít ăn thực phẩm cay nóng, sau khi khỏi hẳn, lấy sữa bò rửa sạch, rồi dùng bột ngọc trai xoa bóp,

chung quy sẽ có một chút tác dụng."

"Đa tạ thái y," Tử Sam cảm kích phúc thân, nàng nhớ tới Bạch Hạ và Hồng Anh đã được mấy tiểu nha đầu đưa về phòng chữa trị, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ thế nào, ba người đều không có vấn đề gì lớn là tốt rồi.

Sau khi thái y đi khỏi, Yến Tấn Khâu ngồi ở bên giường gần nửa canh giờ, thấy Hoa Tịch Uyển vẫn chưa tỉnh lại, liền hỏi: "Sao vương phi vẫn chưa tỉnh lại?"

"Hồi bẩm Vương gia, vết thương của vương phi quá sâu, thái y đã cho nàng dùng thuốc mê để khâu vết thương lại, thái y nói, phải ít nhất hai canh giờ vương phi mới tỉnh lại." Tử Sam cẩn thận trả lời.

Yến Tấn Khâu nghe vậy không hỏi gì thêm nữa, hắn cũng không dám chạm vào băng vải quấn quanh cánh tay nàng, nên không thể làm gì khác hơn là cẩn thận nắm bàn tay không bị thương của Hoa Tịch Uyển, yên lặng ngồi một lúc lâu, mới đứng dậy nói: "Hầu hạ vương phi cho thật tốt."

"Cung tiễn Vương gia." Tuy rằng Vương gia không nói gì cả, thế nhưng Tử Sam cảm thấy cả người Vương gia đều ngập tràn sự giận dữ, thịnh nộ mà không nói gì, khiến nàng càng phải cẩn thận từng li từng tí.

Yến Tấn Khâu ngồi trong thư phòng, sau đó nhìn hộ vệ trưởng đang quỳ ở trước mặt mình, mặt không chút thay đổi nói: "Nói đi, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì."

Hộ vệ trưởng kể ngọn ngành sự việc đã xảy ra, nguyên nhân gây ra chuyện, vương phi xuất hiện, phản ứng của vương phi, và kết quả cuối cùng mà hạ nhân trong chính viện cũng nhìn thấy vương phi cả người nhuốm đầy máu ngồi dưới đất, hai người tỳ nữ.

"Vương phi nói, chỉ làm như vậy mới có thể đem sự tình che giấu hoàn mỹ, còn có thể… Còn có thể xóa bỏ nghi kỵ của hoàng thượng đối với ngài được." Hộ vệ trưởng thật không ngờ vương phi và hai thị nữ bên cạnh ngài ấy lại có thể làm đến bước này, lúc hắn dẫn hộ vệ xông vào nội viện, nếu không phải biết vương phủ căn bản không có thích khách, thì khi nhìn thấy cảnh tượng lúc đó, hắn cũng đã không kìm lòng được tin tưởng thật sự có thích khách rồi.

Không chỉ có thị vệ của vương phủ, mà hạ nhân trong chính viện cũng nhìn thấy vương phi cả người nhuốm đầy máu ngồi dưới đất, hai người tỳ nữ cũng thương tích đầy mình, tuy rằng sợ hãi cực độ, thế nhưng vẫn không quên che chở vương phi ở sau người. Căn phòng vốn tinh xảo đẹp đẽ cũng bị đập phá đến hỗn loạn, có thể thấy được tình cảnh lúc đó nguy hiểm thế nào.

Sau đó bọn họ đã nhanh chóng "bắt được" tên thích khách mặc trang phục gã sai vặt và tên thái giám phía sau núi giả ở chính viện, làm cho mọi người trong vương phủ không chút nghi ngờ gì về việc vương phi bị ám sát.

Vốn chuyện tên mật thám kia trốn thoát rất bất lợi với bọn họ, thế nhưng sau khi "vương phi bị ám sát", bọn họ liền trở thành người bị động, bởi vì Hiển vương phủ cũng bị hại giống như thái tử vậy, chứ không

phải là đi làm hại người khác.

Yến Tấn Khâu ngồi ở trên ghế, trầm mặc một lúc lâu mới trầm giọng nói: "Ngươi lui xuống đi, mỗi người tự đi lĩnh mười gậy, sau đó đi xử lý sạch sẽ mọi chuyện trong phủ, bản vương đi xem vương phi."

"Dạ." Hộ vệ trưởng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, may là vương phi kiên quyết quả cảm, bằng không vương phủ mà có chuyện không may thì hắn gặp phiền toái lớn rồi.

"Đội trưởng, không sao chứ?" Mấy thị vệ quỳ gối ngoài thư phòng thấy Vương gia đi ra, đội trưởng cũng đi ra theo, nên thận trọng hỏi, "Vương gia có nói gì không?"

"Hiện tại Vương gia đang lo lắng cho thương thế của vương phi, chỉ nói phạt chúng ta mỗi người mười côn, vẫn chưa nói gì thêm," Hộ vệ trưởng cau mày, "Chớ nói nhảm nữa, đi lãnh phạt đi."

Bọn hộ vệ đều yên lòng, chỉ đánh mười gậy cũng không phải hình phạt nghiêm trọng gì, lần này bọn họ để cho mật thám trốn ra, đừng nói là mười côn, cho dù hai mươi côn bọn họ cũng không thấy oan uổng.

"Vương phi và hai nha hoàn bên cạnh thật là nữ trung hào kiệt, là cái này," Một gã hộ vệ giơ ngón tay cái lên, "Thật không hổ là ngoại tôn nữ nhà võ tướng, sự kiên quyết dứt khoát này không phải ai cũng có được."

Hộ vệ trưởng lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, hắn vội vàng ngậm miệng lại, lúc này mới nhớ tới, vương phi có hung hãn thì cũng là vương phi, chẳng phải người mà một thị vệ nhỏ bé như hắn có thể nhắc tới.

Có điều... dáng vẻ của vương phi lớn lên đúng là xinh đẹp không nói nên lời, thảo nào Vương gia lại yêu thương nàng như vậy. Nếu hắn có thể lấy được một giai nhân tuyệt sắc như vậy, đừng nói không nạp thiếp, có tổn thọ mười năm hắn cũng nguyện ý.

Yến Tấn Khâu lật một trang sách, lại nhìn về phía chiếc giường, sau đó lại lật một trang sách, cứ như vậy nhiều lần. Trên thực tế căn bản hắn không biết mình đang đọc cái gì cả, sau khi hắn nghe thấy Hoa Tịch Uyển bị ám sát ở cửa cung, hắn đã biết rõ, nhưng nỗi sợ hãi lúc đó chẳng phải là giả vờ, mà là tâm trạng thật của hắn không ngờ thì ra nàng còn quả cảm như vậy.

Hắn cho rằng Hoa Tịch Uyển là người hơi mạnh mẽ, hơi lười nhác cũng có chút đáng yêu, thế nhưng thật không ngờ thì ra nàng còn quả cảm như vậy. Hắn biết, nàng làm những thứ này là vì hắn, vì Hiển vương phủ.

Có lẽ nữ nhân này chưa đủ ôn nhu, không thi thư đầy bụng, thậm chí có chút lười biếng không thích quản lý sự vụ, thế nhưng nàng lại có thể vì mình làm đến bước này, hắn còn có gì không hài lòng nữa chứ?

Hay là trong tim nàng không có mình, nhưng điều này không có nghĩa là nàng từ chối làm việc này vì mình.

Ở cùng với nàng, thậm chí còn khiến hắn thấy vui sướng hơn so với việc nghiêm hình tra tấn những mật thám kia, hắn là người coi trọng cảm xúc của bản thân, cho nên đối xử tốt với nàng một chút, dù sao cũng chỉ tốt một chút, thì có gì sai?

Hắn biết trong kinh thành có nhiều người nói hắn trầm mê nữ sắc, cũng có người nói hắn sợ vợ, nhưng vậy thì thế nào? Thật sự thì một người mạnh mẽ vốn sẽ không để ý người khác nghĩ gì, hắn chỉ cần hiểu mình muốn gì.

Nữ nhân ở trên giường này là của hắn, từ thân thể đến trái tim đều chỉ có thể là của hắn.

Hắn cúi người, nhẹ nhàng hôn lên môi Hoa Tịch Uyển một cái, nụ cười trên mặt dịu dàng đến vô hạn.

Đôi môi của nàng còn thơm mát tinh khiết hơn máu tươi của kẻ thù.

74. Chương 73: Tâm Tính

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Khánh Linh Bùi

Chuyện Hoa Tịch Uyển bị ám sát đã rất nhanh dấy lên một trận sóng gió lớn ở kinh thành, Nghĩa An Hầu phủ phái vài người đến tặng đồ, tuy rằng trong lòng người của Hoa gia biết rõ Hiển vương phủ không thiếu cái gì, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến chuyện Hoa gia tặng quà đến.

Ngay cả người hẹp hòi như Trương thị nhà Hoa tam gia cũng phái người đưa thuốc bổ tới, mà theo lời bà nói là, dù bà thấy nha đầu chết tiệt Hoa Tịch Uyển kia không vừa mắt, nhưng chẳng biết tại sao lại không muốn nàng ta mất mạng, cùng lắm chỉ mong nàng ta té ngã hoặc sống không tốt bằng nữ nhi nhà mình mà thôi, chứ mạng người thì bà không dám.

Thấy người của Hoa gia mang quà tặng đến vương phủ, mấy tôn thất hoàng tộc khác cũng tặng theo, những người muốn lôi kéo quan hệ với Hiển vương phủ và mấy thế gia có quan hệ gần gũi với Hoa gia cũng cuồn cuộn không ngừng tặng đồ đến Hiển vương phủ. Bất luận những người này có chút thật lòng nào không, nhưng ít ra biểu hiện bên ngoài của bọn họ đều tỏ ra cho người khác thấy là họ rất lấy làm tiếc về việc Hoa Tịch Uyển bị ám sát.

Từ sau khi chuyện này xảy ra, thì bầu không khí trong kinh thành cũng căng thẳng hơn rất nhiều, không phải những người này sợ mình cũng bị ám sát, mà bọn họ đang suy đoán đến một chuyện đáng sợ hơn, đó chính là có người muốn diệt trừ Hiển vương.

Mọi người đều biết, bởi vì Hiển vương vô cùng yêu thương Hiển vương phi nên bình thường nếu không có

việc gì thì hầu như đều không ra khỏi vương phủ, lúc có thời gian rảnh chỉ thích về phủ cùng Hiển vương phi. Ngày Hiển vương phi bị ám sát, hắn bị mấy viên quan giữ chân lại ở cửa cung, hiển nhiên kẻ ám sát Hiển vương không đoán trước được người bình thường hồi phủ đúng giờ thế mà giờ này hôm nay lại không xuất hiện, cuối cùng bọn họ đành dứt khoát hạ thủ với Hiển vương phi, để tâm tình của Hiển vương sa sút, khiến sau này hắn không còn tâm trí tranh đoạt ngôi vị.

May là bên cạnh Hiển vương phi có hai nha hoàn tận tâm bảo vệ chủ tử, thị vệ của Hiển vương phủ cũng trùng hợp tuần tra ở chỗ gần đó, nhưng nếu như thiếu một trong hai điều trên thì Hiển vương phi phải chết là điều chắc chắn.

Hoàn toàn không có ai hoài nghi việc này là do Hiển vương phi tự biên tự diễn, bởi vì nghe nói lúc đó có rất nhiều người trong vương phủ nghe được tiếng động lớn phát ra từ chính viện, còn có tiếng thét chói tai, còn chưa kể tai mắt của một số người trong kinh thành cũng nghe được. Lại càng khỏi phải nói đến trên cánh tay của Hiển vương phi còn bị thương, nghe nói vết thương rất nghiêm trọng, sẽ để lại sẹo cả đời.

Hiển vương phi là một mỹ nhân xinh đẹp quyến rũ như vậy, sao có thể tự làm cánh tay mình có vết sẹo xấu xí được chứ? Hơn nữa, Hiển vương và Hiển vương phi đều không phải người thích làm ra loại chuyện này, tự ra tay với bản thân mình như thế là loại mưu đồ gì chứ?

Bộ máu trên người nhiều lắm sao, lại đi rạch một vết cho chảy máu chơi?

Rất nhiều người có xu hướng tin tưởng là có người muốn thừa dịp tâm tình hoàng thượng không tốt ra tay đối phó với Hiển vương, để diệt trừ một đối thủ cạnh tranh ngầm với hắn.

Sự tình liên lụy đến chuyện đoạt vị thì không còn là chuyện đơn giản nữa. Nghĩ đến cục diện rối rắm hiện tại, bọn họ liền không nhịn được thở dài, e là thời gian tới trong kinh thành sẽ càng ngày càng không yên ổn.

Từ sau khi thuốc tê mất hiệu quả, Hoa Tịch Uyển liền cảm thấy rất đau đớn, ngay cả cánh tay nàng cũng không dám tùy ý nhúc nhích, có nhiều món cần phải kiêng cữ, đối với nàng mà nói đây mới là việc thống khổ nhất.

Trong đời nàng quan trọng nhất là ăn và ngủ, nhưng hiện tại cả hai đều không làm được, buổi tối ngủ không dám xoay người, thức ăn đều là những món thanh đạm có lợi cho việc lành vết thương, như thế làm sao không khó chịu được.

Hai ngày nay Yến Tấn Khâu xin nghỉ, hầu như luôn ở bên cạnh Hoa Tịch Uyển, kể cho nàng nghe một vài chuyện xưa thú vị, hoặc những chuyện khôi hài của mấy quan viên, vì muốn đánh lạc hướng sự chú ý của Hoa Tịch Uyển, để nàng giảm bớt đau đớn.

Đây chính là phương pháp mà thái y nói với hắn, cách này mặc dù có chút vô căn cứ, nhưng khi thấy Hoa Tịch Uyển thích thú dạt dào lắng nghe những chuyện thú vị của các quan viên trong kinh thành, một vương gia không thích quan tâm tới chuyện lộn xộn của người khác như hắn, cũng đặc biệt sai người phía dưới tìm cho hắn không ít chuyện vừa thú vị vừa buồn cười, tranh thủ khiến Hoa Tịch Uyển tiếp tục giữ nguyên

hứng thú.

"Chàng nói xem rốt cuộc Tĩnh Bình Bá này suy nghĩ điều gì?" Hoa Tịch Uyển thở dài, "Nhi tử của nguyên phối bị ông ta nuôi dạy thành người nhu nhược vô năng, nhi tử của kế thất thì bị ông ta nuôi nấng thành một kẻ kiêu ngạo, nghe nói hắn là một tên phá gia chi tử, thật là muốn tìm đường chết mà."

"Chẳng qua ông ta đánh một canh bạc nhưng bị thua cuộc mà thôi," Yến Tấn Khâu thở dài nói, "Nếu không thì sao nguyên phối vừa qua đời, lại gấp gáp đi bước nữa cưới kế thất vào đại môn chứ"

"Đa số nam nhân đều tham hoan háo sắc, Tĩnh Bình Bá không phải là người đầu tiên và cũng sẽ không phải người cuối cùng làm ra loại chuyện này."

Cảnh Nhân đế nhà Hán còn có thể mạnh mẽ nạp Vương thái hậu – một nữ nhân đã từng xuất giá và có nhi tử vào cung, hơn nữa còn lập nhi tử Vương thái hậu sinh cho hắn làm thái tử, cuối cùng người nhi tử này kế thừa ngôi vị hoàng đế, trở thành Hán Vũ đế tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử.

Một Tĩnh Bình Bá mang tước vị Bá nho nhỏ cưới một nữ nhân từng xuất giá chưa có con thì có là cái gì. Nhưng điều kiện tiên quyết là ông ta không mang cái danh tằng tịu với kế thất khi vợ cả còn chưa mất, cũng không vội vã đón kế thất vào nhà khi vợ cả vừa mới qua đời, không thì hắn cũng không đến mức mất hết hảo cảm với vị Tĩnh Bình Bá này.

"Ta không giống với nam nhân khác," Yến Tấn Khâu cúi người tới gần bên tai nàng, thấp giọng nói: "Yến Tấn Khâu ta chỉ cần hợp ý với một nữ nhân, thì đó sẽ là chuyện cả đời."

Tin vào lời âu yếm đường mật của nam nhân, chẳng khác nào biến mình thành kẻ ngốc. Nhưng nàng cũng sẽ không ngu ngốc đến nỗi đi vạch trần lời tâm tình của chàng ngay trước mặt chàng, mà chỉ giả vờ hứng thú lắng nghe, về phần tin hay không thì là chuyện của mình.

Có điều hình như Yến Tấn Khâu cũng chỉ là nói cho nàng nghe, còn nàng tin hay không, chàng cũng không ép buộc, trái lại chỉ lo lắng liếc nhìn cánh tay của nàng, nhíu mày: "Sáng sớm hôm nay thái hậu và hoàng hậu đều ban thưởng đến, nàng đang dưỡng thương, cho nên ta không gọi nàng dậy tiếp chỉ."

Trên thực tế trong lòng hai người bọn họ đều biết rõ, vết thương của Hoa Tịch Uyển chẳng nghiêm trọng đến mức không thể rời giường, mà chỉ vì nàng cảm thấy chăn nệm quá ấm áp quá thoải mái nên không muốn ngồi dậy thôi.

Hai ngày này bởi vì bị thương, Yến Tấn Khâu chăm nàng đến mức nàng càng thêm lười nhác, thậm chí ngay cả ăn cũng chỉ cần há miệng, chờ người khác đem thức ăn đưa tới miệng nàng, mà cái "người khác" này đa phần đều là Yến Tấn Khâu.

"Hoàng hậu ban thưởng đến?" Hoa Tịch Uyển kinh ngạc nhếch mày, thái tử vừa mất mà nhanh như vậy hoàng hậu đã trở lại bình thường rồi sao?

"Ừ, muốn xem danh mục quà tặng không, ta sai người lấy đến cho nàng?" Yến Tấn Khâu khéo léo lột một quả quýt tươi ngon nguyên vẹn, rồi tách một múi đưa tới trước mặt nàng.

Nàng hơi nghiêng đầu cắn múi quýt vào trong miệng, sau khi ăn xong mới lắc đầu nói: "Không cần, ta lười xem lắm."

Mấy quà tặng trong cung thưởng tới thường là trân châu ngọc bích, đồ chơi lặt vặt, mấy vật có tên ngụ ý cát tường, như gấm hoa phượng hoàng song phi, váy xếp bách tử, không thì là trâm cài ngọc bích may mắn như mây, những tên này quả thực chính là khảo nghiệm nhãn lực và trí nhớ của người khác.

"Không muốn thì không xem," Yến Tấn Khâu đút xong nửa quả quýt, rồi không cho Hoa Tịch Uyển ăn nhiều. Bỏ nửa quả còn lại xuống bàn, hắn đưa tay sờ sờ làn tóc mềm mại xoã ra sau lưng nàng, "Hôm nay ta có việc ra ngoài một chuyến, nàng nhớ phải uống thuốc đúng giờ đó."

"Được," Trong lòng Hoa Tịch Uyển hiểu rõ, Yến Tấn Khâu ở lại trong vương phủ chăm sóc mình hai ba ngày nay, trong mắt người khác đã được gọi là si tình cuồng dại rồi, nhưng mà ở nhà quá lâu tất nhiên cũng không thích hợp.

"Nàng phải nghỉ ngơi cho thật tốt, đừng làm ta lo lắng."

Sau khi Yến Tấn Khâu rời đi, Hoa Tịch Uyển nằm ở trên giường một lúc nhưng không chút buồn ngủ, nên dứt khoát bảo Tranh Thu đem mấy quyển sách tới cho nàng xem một chút, coi như là giết thời gian.

Yến Tấn Khâu cưỡi ngựa ra khỏi vương phủ không bao lâu, thì gặp phải Yến Bá Ích cũng cưỡi ngựa đi về phía này. Hai người cưỡi tuấn mã, ngồi trên lưng ngựa hành lễ với nhau.

"Chẳng biết thương thế của đệ muội thế nào rồi?" Yến Bá Ích rút mã tiên ở bên hông ra, ngắm nghía cái chuôi nói: "Đệ muội cơ thể yếu ớt mà lại phải chịu khổ lớn như vậy, tên mật thám kia thật đáng hận"

"Còn không phải như vậy sao," Yến Tấn Khâu cười một cách tự nhiên, "Đa tạ đường huynh quan tâm, đệ đệ nhất định trông coi vương phủ thật tốt, không để loại chuyện này phát sinh lại một lần nào nữa."

Hai người bốn mắt nhìn nhau, một người nét mặt vô cảm, một người nét mặt tươi cười, thế nhưng đáy mắt không có nửa điểm ấm áp.

Hai hạ nhân dắt ngựa cho họ cùng rùng mình một cái, cái đầu càng cúi thấp hơn.

Sau khi trở lại vương phủ, Yến Tấn Khâu không về chính viện ngay, mà lại đến thư phòng, đi qua hành lang u tối, chân hắn dẫm trên mặt đất ẩm ướt quanh năm, đế giày đạp lên sàn nhà bẩn thỉu, dính phải một lớp nước dơ bẩn.

75. Chương 74: Phu Cương Không Chấn

Edit & beta: Hoa Tuyết

Những kẻ bị giam áp trong địa lao nhìn thấy Yến Tấn Khâu xuất hiện, trong mắt đều lộ ra vẻ hoảng sợ, dường như người đi vào chẳng phải là một công tử văn nhã, mà là một sứ giả đến từ địa ngục vậy.

Một tên đầy tớ đang dùng hình nhìn thấy Yến Tấn Khâu tới, vội vàng ném cái roi dính đầy máu trong tay xuống, ân cần tiến lên hành lễ.

Tên đầy tớ theo sau Yến Tấn Khâu nhanh chóng khiêng cái bàn tới, dâng trà bánh, sau đó lui ra đứng thẳng tắp sau lưng Yến Tấn Khâu, dường như căn bản không nghe thấy mùi máu tươi và ẩm mốc nồng nặc trong địa lao.

"Có người nhận tội chưa?" Yến Tấn Khâu giơ chén trà lên, nhàn nhã thổi lên mặt nước, rồi khẽ nhấp một hớp, sau đó nói, "Lần trước các ngươi để cho người trốn ra ngoài, còn liên lụy vương phi bị thương, hiện tại bản vương đang vô cùng mất hứng."

Sắc mặt gã đầy tớ trông coi địa lao đại biến, không quan tâm dưới mặt đất có nước bẩn, trực tiếp quỳ xuống, cũng không dám ngẩng đầu cầu xin tha thứ.

Cả phòng lập tức yên tĩnh, Yến Tấn Khâu bình tĩnh đảo mắt qua mấy tên đầy tớ này, dùng đắp trà quạt quạt mặt nước, một lúc lâu sau mới đưa tay chỉ vào hai tên đầy tớ đang quỳ trong góc, "Lôi ra đi."

Hai gã đầy tớ vừa muốn mở miệng cầu xin tha thứ, đã bị người khác chặn miệng, kéo ra ngoài.

"Đừng giở trò trước mặt bản vương," Yến Tấn Khâu đặt tách trà xuống, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén, "Nếu đã cảm thấy mình sống quá lâu rồi, thì bản vương cũng không ngại tiễn hắn một đoạn đường."

Chuyện lần trước nếu không nhờ Tịch Uyển cơ trí, thì không biết sẽ gây ra phiền toái đến mức nào. Hắn không biết Hoa Tịch Uyển biết bao nhiêu, thế nhưng mấy ngày nay nàng vẫn không hỏi gì, cũng không hiếu kì với bí mật dưới thư phòng của hắn, dường như nàng thật sự là bị ám sát chứ hoàn toàn chẳng nghe thấy gì về bí mật của hắn.

Hắn đã nghĩ tới đủ loại phản ứng của Hoa Tịch Uyển, tỷ như phẫn nộ hay hiếu kỳ, hoặc có lẽ sẽ chán ghét hắn, thế nhưng tất cả suy đoán của hắn đều không đúng, điều này làm cho hắn có chút bất ngờ lại có chút sung sướng. Thiên hạ này vô số nữ nhân, duy chỉ có nàng ở trong mắt mình đặc biệt như vậy.

"Những người này đã không muốn nhận tội, thì không cần phải nói nữa, vậy giữ đầu lưỡi lại làm gì," Yến Tấn Khâu cười lạnh nói, "Những người này lấn lướt tới Hiển vương phủ ta, đương nhiên bản vương phải

thiết đãi bọn họ thật tốt."

Chỉ chốc lát sau, trong ngục liền truyền đến tiếng kêu la thảm thiết, hắn lạnh mặt nhìn, khi hạ nhân đem mấy cái đầu lưỡi bị cắt đến trước mặt hắn, hắn chỉ nhàn nhạt quét mắt liếc nhìn mấy cái đầu lưỡi đẫm máu trong khay: "Nếu là đồ vật được lấy xuống từ trên người bọn họ thì để chính họ bảo quản đi, bản vương hy vọng lần sau trở lại, những người này đã biết dùng bút khai cung, không thì tay cũng không cần để lại."

Những kẻ bị cắt lưỡi đau đớn lăn lộn trên mặt đất, sau khi nghe lời này của hắn, dần dần không dám ồn ào, chỉ run lẩy bẩy lui vào trong góc. Chờ khi đầu lưỡi bị ném tới trước mặt bọn họ, thì sự kinh hãi của bọn họ dường như đạt tới đỉnh điểm, ôm đầu nức nở không dám nhìn nữa.

Đi ra địa lao, Yến Tấn Khâu tắm rửa xong mới mang đầu tóc rối bù đến chính viện, khi hắn đi vào phòng của Hoa Tịch Uyển thì thấy y nữ đang đổi thuốc trị thương cho nàng, thấy hắn đến, mọi người trong phòng đều đứng dậy hành lễ.

"Không cần đa lễ." Yến Tấn Khâu mang một thân ẩm ướt đi tới bên cạnh Hoa Tịch Uyển, cẩn thận nâng cánh tay của nàng lên, lần trước khi nhìn thấy thì cánh tay Hoa Tịch Uyển đã được thái y băng bó cẩn thận, hiện tại mới thấy vết thương sâu đến thế nào.

Tuy rằng đã dưỡng hai ba ngày, thế nhưng miệng vết thương vẫn hơi sưng đỏ, dài khoảng bốn năm tấc trên cánh tay mảnh khảnh trắng nõn, trông đặc biệt xấu xí. Đường chỉ khâu vết thương bị máu nhuộm thành một màu đỏ tươi, sớm đã không thể nhìn ra màu gốc nữa, chỉ nhìn như vậy thôi đã cảm thấy đau đớn không gì sánh bằng.

Bàn tay nâng cánh tay nàng kẽ run, trong lòng Yến Tấn Khâu vô cùng nặng nề, cất giọng hỏi: "Còn đau không?"

Thảo nào hai đêm nay nàng đều ngủ không an ổn, vết thương đau nhức như thế làm sao có thể yên giấc?

"Tàm tạm," Hoa Tịch Uyển dùng cánh tay không bị thương sờ sờ tóc hắn, "Tháng giêng trời lạnh, sao chàng không lau tóc khô rồi hãy đến, mau lấy khăn lau tóc đi."

Mộc Thông rất biết quan sát nhanh chóng đưa tới một cái khăn bông sạch sẽ, Yến Tấn Khâu phất tay không cho hắn hầu hạ, đưa tay nhận lấy khăn bông rồi tự mình chậm lau tóc: "Vừa nãy trên người có chút bùn đất, ta lo lắng sẽ dính vào miệng vết thương của nàng, nên đã tắm rửa mới qua đây, sao vết thương lại hơi sưng đỏ thế này?"

"Xin vương gia không cần lo lắng, vì vương phi bị thương nặng nên ban đầu có hơi sưng đỏ, thế nhưng chỉ cần dưỡng thương kỹ, sau khi đổi thuốc vài lần, thì sẽ nhìn không đáng sợ như vậy nữa." Y nữ cẩn thận trả lời, "Xin vương gia yên tâm, vi thần chuẩn bị đổi thuốc cho vương phi đây ạ."

Yến Tấn Khâu liếc nhìn cái chén trên tay y nữ, bên trong chứa nước thuốc màu xanh thẩm, nhưng mùi vị lại không khó ngửi lắm, hắn để cái khăn bông trên tay xuống, hai tay dè dắt thận trọng nâng cánh tay trái

của Hoa Tịch Uyển lên, dặn dò: "Cẩn thận một chút, đừng làm đau vương phi."

Đợi thoa thuốc và quấn băng xong, y nữ thấy Hiển vương vẫn chau mày như cũ, cho là hắn bất mãn với cách làm việc của thái y viện nên lại giải thích: "Mặc dù vết thương bị khâu trông hơi đáng sợ, nhưng có lợi cho việc khép miệng vết thương của vương phi, chờ mấy ngày nữa thái y sẽ đến tháo chỉ cho vương phi, xin vương gia không cần lo lắng."

"Bản vương hiểu rõ, vất vả cho chư vị đại nhân thái y viện rồi," Mặc dù Yến Tấn Khâu rất lo lắng cho thương thế của Hoa Tịch Uyển, nhưng cũng không đến mức trút giận lên một người không có địa vị gì như y nữ. Sau khi hạ nhân tiễn y nữ rời khỏi, hắn mới thở dài một hơi nói với Hoa Tịch Uyển, "Nàng vốn không cần phải làm như vậy."

"Đã quyết định làm thì phải làm cho hoàn mỹ một chút, không thì sẽ được một mất mười," Hoa Tịch Uyển nghĩ đến sự trung thành cơ trí của Bạch Hạ và Hồng Anh, bèn nói, "Chàng nhớ cho người tận tâm chăm sóc cho Bạch Hạ và Hồng Anh. Mặc dù vì hạn chế thân phận nên không thể mời thái y đến trị thương cho các nàng, thế nhưng thuốc trị thương của thái y viện mang tới có thể sai người đưa qua chỗ họ, cũng phải tìm đại phu có bản lĩnh trong kinh thành đến."

"Chỗ hai thị nữ của nàng ta đã an trí thích đáng, Mộc Thông còn an bài thêm mấy tiểu nha hoàn đến chăm sóc bọn họ, nàng không cần lo lắng việc này," Yến Tấn Khâu nhẹ nhàng cầm tay nàng, "Việc này khiến nàng chịu ủy khuất rồi."

"Phu thê vốn là nhất thể, nếu chàng có chuyện gì, lẽ nào ta có thể chỉ lo thân mình sao?" Hoa Tịch Uyển đưa tay sờ sờ một bên tóc của chàng, "Lau tóc thêm một chút nữa đi, nếu bị bệnh sẽ không tốt."

Yến Tấn Khâu hôn nhẹ lên mu bàn tay nàng một cái, "Nếu bị bệnh, thì sẽ vừa đúng dịp để ứng phó với những chuyện trong triều."

Quả nhiên đến ngày hôm sau, trong Hiển vương phủ đã truyền ra tin tức Hiển vương bị bệnh. Có người nói Hiển vương đối với Hiển vương phi thực sự là cuồng dại một mảnh, cực nhọc đêm ngày, không nghỉ ngơi mà chăm sóc vương phi, nên rốt cục ngã bệnh. Cũng có người nói Hiển vương là vì trong phủ gặp chuyện hung hiểm nên vừa phẫn nộ vừa thương tâm, nên mới ngã bệnh.

Nhưng bất kể bên ngoài suy đoán thế nào, thì thái y đến bắt mạch cho Hiển vương cũng xác định là Hiển vương thực sự ngã bệnh, chứ không phải giả bộ bệnh để huyễn hoặc lòng người.

Nhìn Hiển vương phi ôm cánh tay trọng thương ngồi bên mép giường, còn không quên dùng cánh tay không bị thương kéo chăn đắp cho Hiển vương, trong lòng thái y thầm xúc động, rồi lại nhanh chóng cúi đầu chăm chú viết đơn thuốc.

"Vương phi, Vương gia do quá mệt nhọc, cho nên bị gió độc nhập vào cơ thể, mấy ngày tới phải tránh không được ra gió, không được để bị lạnh, uống mấy thang thuốc để toát mồ hôi thì sẽ không có trở ngại nữa."

“Làm phiền,” Hoa Tịch Uyển khách khí gật đầu với thái y, rồi bảo Mộc Thông đích thân tiễn thái y xuất phủ, sau đó quay đầu trừng mắt nhìn Yến Tấn Khâu đang đàng hoàng nghiêm chỉnh nằm ở trên giường: “Đã nói trước với chàng là phải lau tóc cho khô, chàng không nghe ta, giờ sinh bệnh cho biết khổ.”

Yến Tấn Khâu bị vương phi nhà mình hung ác trừng mắt, đàng hoàng thành thật kéo chăn lên đắp tới cằm mình, chớp mắt tỏ ra bản thân vô tội.

“Đừng giả bộ đáng yêu, mặt đã đỏ như vậy rồi, có cái gì đáng yêu chứ,” Hoa Tịch Uyển tức giận đưa tay sờ sờ cái trán nóng hổi của chàng, gọi hạ nhân mang rượu tới, dùng cánh tay không bị thương lau toàn thân cho chàng, cuối cùng lúc lau tới cái mông chàng, không kìm lòng được đưa tay vỗ một cái, làm vang lên một tiếng thật giòn giã.

Yến Tấn Khâu: “…”

Hắn cảm thấy lòng tự tôn trượng phu của mình đã không còn nữa.

Xoa rượu lên toàn thân nên có mùi hơi khó ngửi, hắn hít mũi một cái, muốn mở miệng nói gì nhưng kết quả lại thấy đôi mắt lạnh lẽo của Hoa Tịch Uyển.

Cuối cùng hắn chỉ trầm mặc kéo chăn lên đắp kín cả người mình, cố gắng không cho chút khí lạnh nào lọt vào chăn.

Hoa Tịch Uyển sai hạ nhân mở mấy cánh cửa sổ cách Yến Tấn Khâu khá xa, thầm nghĩa người đã ngã bệnh rồi còn đóng kín cửa sổ như vậy, đây là muốn nuôi mầm bệnh trong phòng sao?

Lẳng lặng nhìn Hoa Tịch Uyển lưu loát phân phó hạ nhân làm việc, nhìn thấy cửa sổ phòng mình bị mở ra hết, chậu than vốn ở gần mình cũng bị mang ra xa, không hiểu sao Yến Tấn Khâu lại cảm thấy tâm tình mình bỗng rất tốt, có lẽ do đây là lần đầu hắn bị bệnh mà trải qua những chuyện mới lạ thế này.

Khi còn bé mỗi lúc sinh bệnh, người bên cạnh cũng không dỗ dành hắn, sau này hắn thừa kế vương phủ, trở thành quận vương thì rất ít đau bệnh, khi hắn ngã bệnh một cái là người phục vụ bên cạnh hắn đều run sợ lo lắng, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Lúc này… trừ chuyện bị vỗ mông một cái, những thứ khác đều là những trải nghiệm tốt.

“Không được để chậu than quá gần, không tốt cho cổ họng,” Hoa Tịch Uyển thấy chóp mũi hắn đã bắt đầu xuất mồ hôi, bèn nói, “Trước tiên đắp chăn cho kín, xuất mồ hôi rồi sẽ dễ chịu hơn nhiều.”

Mặc dù Yến Tấn Khâu cảm giác cả người dinh dính khó chịu, nhưng khi thấy vẻ mặt ân cần quan tâm của Hoa Tịch Uyển, thì lại nằm im không động đậy nữa, dần dần thì thấy buồn ngủ.

“Trước tiên chàng hãy ngủ một lúc, chờ thuốc sắc xong ta sẽ gọi chàng dậy.”

Cố gắng chống đỡ cảm giác buồn ngủ, Yến Tấn Khâu nói: “Nàng cũng trở về phòng nghỉ ngơi đi, kẻo lây bệnh từ ta đó.”

“Bệnh nhân đừng quan tâm tới mấy chuyện này, mau ngủ đi,” Hoa Tịch Uyển lấy khăn lụa lau mồ hôi trên trán Yến Tấn Khâu, thấy chàng rốt cục cũng không chống đỡ được ngủ mất, lại ngồi một hồi mới đứng lên đi ra gian ngoài, uống chén canh gừng Tử Sam đưa, sau đó nói: “Gọi người đem nhuyễn tháp dời vào phòng cho ta, động tác phải thật nhẹ nhàng.”

Con người trong lúc bệnh, cần nhất là có người bên cạnh chăm sóc, nàng gả vào Hiển vương phủ, mặc kệ rốt cuộc Yến Tấn Khâu có bao nhiêu phần chân tình dành cho nàng, thế nhưng chí ít không chút mạn đãi nàng. Cho nên nể tình chàng đang là bệnh nhân, nàng cảm thấy mình vẫn là nên cố gắng chăm sóc chàng nhiều hơn một chút.

76. Chương 75: Lại Nổi Sóng Gió Lên

Edit & beta: Hoa Tuyết

Yến Tấn Khâu mê man tỉnh lại, không biết là do ngủ quá lâu, hay là vì sinh bệnh, hắn cảm thấy trước mắt hơi mơ hồ, nghe thấy tiếng động vang lên bên cạnh mới hồi phục tinh thần.

“Có đỡ hơn một chút nào không?”

Trên trán chợt ấm áp, hắn chớp chớp mắt nhìn, thì thấy Hoa Tịch Uyển đang cúi người áp môi lên trán hắn một cái.

“Hạ sốt rồi,” Hoa Tịch Uyển ngồi thẳng người dậy, “Chàng đã ngủ vài canh giờ rồi, ngồi dậy ăn chút gì đi.”

Nha hoàn đứng phía sau rất nhanh nhạy dâng chén sứ Thanh Hoa đến, Hoa Tịch Uyển dùng cánh tay trái đang bị thương nâng chén, tay phải cầm muỗng nếm thử một miếng, có chút nóng, lại múc một muỗng thổi thổi, mới đưa tới trước mặt Yến Tấn Khâu: “Đến ăn chút đi, đây là cháo cải thìa nhà bếp đặc biệt nấu cho chàng. Đợi sau khi khỏi hẳn, ta lại sai bọn họ làm mấy món ngon cho chàng, hiện tại chỉ có thể để bao tử chàng chịu thiệt thòi thôi.”

Mộc Thông đỡ Yến Tấn Khâu ngồi dựa vào đầu giường, thấy vương phi dùng giọng điệu dụ dỗ trẻ con để dỗ Vương gia, hắn dè dặt liếc nhìn Vương gia, thấy trên mặt ngài ấy không chút tức giận nào, liền khom người lui qua một bên.

Yến Tấn Khâu liếc nhìn muỗng cháo, nói là cháo cải thìa, nhưng thật ra còn đơn giản hơn, cải thìa cắt nhỏ

rắc lên cháo trắng, tỏa ra một mùi thơm nhàn nhạt. Hắn chỉ cảm thấy rất ngon miệng, liền há miệng ăn hết muỗng cháo.

Thấy Yến Tấn Khâu ăn, Hoa Tịch Uyển dùng đũa gắp mấy miếng cà rốt cắt nhỏ từ cái mâm bên cạnh, cười híp mắt đưa tới bên miệng Yến Tấn Khâu: "Nào, nếm thử cái này đi."

"Đây là cái gì?" Yến Tấn Khâu nghi ngờ liếc nhìn thứ trên chiếc đũa.

"Đây là dưa cà rốt, cách làm không quá phức tạp, hàng năm lúc rau cải nhiều, người dân sẽ ngâm chúng trong nước muối, đến khi thất mùa, sẽ lấy nó ra ăn với cơm," Hoa Tịch Uyển suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu, "Khi ăn những món nhiều dầu mỡ, thì thứ này rất hợp để khai vị."

Nghe thấy nhiều người dân đều ăn món này, nên tuy rằng Yến Tấn Khâu có hơi hoài nghi về mùi vị của nó, nhưng vẫn bỏ nó vào miệng. Mùi vị có chút chua, còn có chút mặn, không thể nói rõ là ngon hay không ngon, nhưng vì nó có vị mặn nên quả thực ăn với cơm rất hợp.

Hoa Tịch Uyển không nói cho Yến Tấn Khâu biết là dưa chua mà chàng ăn đã trải qua rất nhiều quá trình chế biến, trong nước muối ngâm dưa chua được bỏ thêm nhiều loại gia vị, còn người dân bình thường làm món này không chú trọng nhiều như vậy.

"Món này thỉnh thoảng nếm thì cũng tạm được, nhưng nếu ăn thường xuyên thì có ảnh hưởng không tốt gì cho sức khỏe không?" Yến Tấn Khâu ăn dưa chua và cháo xong, sau khi súc miệng lau miệng xong mới hỏi, "Trong sách thuốc có ghi, ăn nhiều đồ ngân ướp thế này sẽ có hại cho sức khỏe."

"Nếu như cứ ăn mãi món này thì đương nhiên sẽ không tốt," Hoa Tịch Uyển dùng một tay cầm khăn bông nóng lau người cho chàng, "Đa số bách tính đều sẽ nghĩ ra đủ mọi cách để cuộc sống mình được rất tốt, không thì sao trong dân gian lại có thể có nhiều món ăn lạ như vậy?"

"Thông thường người thông minh thật sự đều ở dân gian," Yến Tấn Khâu thở dài, "Dù là như vậy, nhưng nếu bọn họ có thêm nhiều rau củ tươi để ăn thì vẫn tốt hơn." Các quý tộc thế gia vĩnh viễn sẽ không thiếu cái ăn, thế nhưng dân chúng bình thường phải dựa vào ông trời để có ăn, mưa thuận gió hoà thì tốt, còn năm nào gặp phải thiên tai thì cuộc sống sẽ vô cùng khó khăn.

"Nghỉ ngơi thêm một lúc đi," Hoa Tịch Uyển đè vai chàng xuống, để chàng nằm vào trong chăn, "Hôm nay không thể tắm rửa, chờ sau khi chàng khỏi hẳn mới có thể tắm, biết không?"

Yến Tấn Khâu nằm ở trong chăn chỉ lộ cái đầu ra, ngoan ngoãn gật đầu.

Vô cùng hài lòng với sự phối hợp của chàng, Hoa Tịch Uyển gật đầu nói, "Ngủ đi, ta sẽ ở bên cạnh chàng."

Khóe miệng Yến Tấn Khâu lộ ra nụ cười tươi, thực sự nhắm mắt lại dần dần ngủ say, có lẽ là bởi vì có người nguyện ý thật lòng chăm sóc hắn, cũng có lẽ là bởi vì hắn sinh bệnh yếu ớt, nên giấc ngủ này rất

ngon, đến khi hắn tỉnh lại đã là sáng hôm sau.

Hắn từ trên giường ngồi dậy, thấy bên cạnh giường có đặt một cái nhuyễn tháp lót đệm thật dầy, Hoa Tịch Uyển đang nằm ở trên đó, một bên tóc đen mượt trút xuống, đuôi tóc rũ xuống mặt đất, trong phòng rất tĩnh lặng.

Phủ thêm áo khoác, hắn đi tới cạnh cửa sổ, mở cửa sổ ra, phát hiện bên ngoài vẫn còn sương mù, mơ hồ như tiên cảnh.

"Chàng tỉnh rồi sao?" Hoa Tịch Uyển dụi mắt tỉnh lại, nhìn thấy cảnh vật ngoài cửa sổ, "Sương mù thật dầy."

Mấy nha hoàn chờ ở gian ngoài nghe thấy trong phòng có tiếng động, liền cất giọng thỉnh an rồi mang vật dụng rửa mặt nối đuôi nhau tiến vào. Sau khi hai người rửa mặt thay y phục xong, Hoa Tịch Uyển thấy tinh thần của Yến Tấn Khâu đã khôi phục sung mãn như bình thường, ngáp dài nói: "Rõ ràng người bệnh là chàng, sao nhìn như ta mới là bệnh nhân vậy."

Chiều hôm qua ba vị trong cung cũng đã cho người tặng thuốc bổ đến vương phủ, điệu bộ kia làm nàng thiếu chút còn tưởng rằng Yến Tấn Khâu chẳng phải bị phong hàn nhỏ nhoi, mà là bị bạo bệnh vậy.

Yến Tấn Khâu thấy giữa mi tâm Hoa Tịch Uyển mang theo vẻ uể oải, biết nàng vì chăm sóc mình nên không được nghỉ ngơi tốt, bèn nói: "Chút nữa ăn sáng xong, lại nghỉ ngơi thêm nhé."

"Ừ," Hoa Tịch Uyển gật đầu, cảm thấy chủ ý này rất tốt.

Bởi vì Yến Tấn Khâu đã khỏi hẳn, nên rốt cuộc đồ ăn sáng của hắn cũng biến thành cháo thịt, và mấy món ăn kèm, vừa dùng cơm xong, chợt nghe truyền đến một tin khiến người ta khiếp sợ, cơn buồn ngủ của Hoa Tịch Uyển cũng vì vậy mà biến mất luôn.

"Vương gia, vương phi, sáng sớm hôm nay phủ Đoan Hoà công chúa truyền ra tiếng khóc rung trời, phò mã gia đã mất." Mộc Thông thấy sắc mặt Hoa Tịch Uyển có chút kinh ngạc, nên nói thêm, "Nghe nói đã mất vào canh hai đêm qua."

So với Đoan Hoà công chúa chuyên làm việc hoang đường, thì ở kinh thành, vị phò mã gia này khiêm tốn hơn rất nhiều, bình thường mặc kệ trong kinh thành có chuyện to nhỏ gì, vị phò mã gia này cũng không thích tham gia vào. Bởi vì Đoan Hoà công chúa nuôi rất nhiều gã sai vặt tuấn tú trong phủ công chúa, nên có rất nhiều người cười nhạo sau lưng là phò mã bị cắm sừng, nhưng chưa từng thấy vị phụ mã gia này phản ứng lại bao giờ, vẫn cứ nhàn nhã sống. Một người khoan dung như thế đột nhiên lại qua đời, nói ra ai tin?

"Cuộc sống dạo này thật không yên ổn." Hoa Tịch Uyển cau mày, từ lúc nàng và Yến Tấn Khâu thành thân, trong kinh thành đã xảy ra không ít chuyện, hình như từ sau vụ án mạng của Trương công tử, trong kinh thành liền lũ lượt xuất hiện nhiều chuyện không yên ổn, ngay cả thái tử cũng mất mạng trong cuộc

chiến đấu tranh ngôi vị, không biết sẽ còn có bao nhiêu người bị kéo vào trận chiến đoạt vị này nữa.

Yến Tấn Khâu đưa tay nhẹ nhàng cầm tay nàng: "Đừng sợ."

Hoa Tịch Uyển cười cười với chàng, sau đó nói: "Sau này chàng xuất môn, nhớ kỹ phải mang theo nhiều thị vệ hơn, dù sao bây giờ chàng cũng là thân vương, mang theo nhiều thị vệ bên người cũng không bị xem là phá hỏng quy củ."

"Được." Yến Tấn Khâu cười đáp ứng, "Tình huống bây giờ không rõ ràng, ta phải đến phủ công chúa một chuyến, tay nàng bị thương nặng, tạm thời không cần xuất hiện."

Đã diễn thì phải diễn trọn bộ, huống chi vết thương trên cánh tay Hoa Tịch Uyển quả thật không nhẹ, hắn không nỡ để nàng đến phủ công chúa chuyến này.

Hoa Tịch Uyển cũng hiểu rõ cách nghĩ của Yến Tấn Khâu nên liền đồng ý. Nửa canh giờ sau, khi nàng vừa nằm xuống giường, thì chợt nghe hạ nhân đến báo lại, nói là Đại lý tự thiếu khanh Trương Hậu cùng Hình bộ Hồ thị lang cầu kiến.

Nàng đành phải rời khỏi giường, đứng lên trang điểm thay y phục, nhân lúc Tử Sam vấn tóc cho nàng, nàng có chút nghi hoặc nói: "Vị Trương thiếu khanh này không phải đã khiến hoàng thượng giận dữ sao, làm sao còn được đảm nhiệm chức vụ thiếu khanh ở Đại lý tự vậy?"

"Nô tỳ cũng không rõ lắm," Tử Sam cau mày, "Nô tỳ nghe Mộc công công nói, hình như là bởi vì bên ngoài có rất nhiều người khen ngợi Trương thiếu khanh chí công vô tư, không sợ cường quyền, hoàng thượng nhìn trúng phẩm chất hắn, cho nên tiếp tục giữ lại làm việc."

Khải Long đế không muốn lưu lại cái danh ngu ngốc trong sách sử thì có, tuy rằng ngoài mặt tán thưởng Trương Hậu, nhưng không biết đáy lòng đã căm hận người này đến nhường nào rồi. Không ít người trong thế gia biết rõ tâm tư của hoàng đế, loại mánh khóe này cũng chỉ có thể qua mặt mấy thư sinh không am hiểu chính sự mà thôi.

Trương Hậu ngồi ở phòng khách tiền điện của vương phủ, nhận chén trà hạ nhân trình lên, rồi mượn động tác uống trà quan sát cách bài trí trong phòng một chút, chỉ cảm một thấy khí chất văn nhã đập vào mặt, khiến hắn cảm nhận được ngay chủ nhân của phủ này là một người thanh cao tao nhã.

"Trương thiếu khanh xin đợi một chút, vương phi sẽ đến ngay." Giọng điệu của một thái giám mặc áo khoác xanh vô cùng khách khí, "Để cho ngài đợi lâu rồi."

"Nào có, là thuộc hạ quấy rầy," Trương Hậu lễ độ cười với tên thái giám này, tuy rằng hắn không biết tên thái giám này, nhưng qua chất lượng vải vóc trên người đối phương có thể thấy được, thái giám này ít nhất cũng là nhất đẳng quản sự trong vương phủ.

Cùng đi theo hắn tới đây là chủ bộ đại lý tự đang dè dặt ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng lại cẩn trọng liếc mắt nhìn ra ngoài cửa, trong lòng thầm kêu khổ, thời gian gần đây không biết kinh thành gặp phải loại tà khí gì, mà hai ba ngày lại có chuyện, khiến cho người của đại lý tự và cả hình bộ bọn họ không có ngày nào được sống yên cả.

Hình bộ Hồ thị lang cũng phụ trách vụ án Hiển vương phi bị ám sát, trong lòng ông hiểu rất rõ, kết quả của vụ án này chỉ có một, đó chính là tìm một kẻ chết thay. Trên thực tế khi vụ ám sát này xảy ra, trong lòng mọi người đều hiểu rõ chuyện này có liên quan đến cuộc chiến đoạt vị, thế nhưng không ai dám nói ra như vậy, cũng không dám tùy tiện điều tra.

Nhưng bất kể kết quả có như thế nào, thì vẫn phải làm theo trình tự, Hiển vương phi bị thương cũng đã bốn năm ngày, chắc cũng thể tiếp khách rồi.

"Chư vị đại nhân, vương phi đến rồi." Không lâu sau tên thái giám áo xanh khi nãy trở lại, sau khi hồi báo những lời này xong thì ngay ngắn nghiêm chỉnh cúi đầu đứng ở bên cạnh.

Mọi người đang ngồi đều đồng loạt đứng dậy, không bao lâu sau thì thấy Hiển vương phi trong bộ váy xanh ngọc xuất hiện, bọn họ vội vàng chắp tay nói: "Hạ quan gặp qua vương phi."

"Để cho chư vị đại nhân phải đợi lâu, mau mau miễn lễ," Hoa Tịch Uyển vịnh tay Tử Sam ngồi xuống ghế, thấy mấy người này vẫn đang đứng, nên nói, "Mời ngồi."

Chủ bộ Đại lý tự chỉ nghe nói Hiển vương phi xinh đẹp khuynh thành, nhưng chưa từng thấy qua, hôm nay vừa thấy dáng vẻ chân thực, thì không biết dùng từ gì để hình dung, chỉ cảm thấy Hiển vương có thể lấy được một giai nhân tuyệt sắc như vậy, quả nhiên là diễm phúc không cạn.

"Chẳng biết hôm nay chư vị đại nhân tới đây là vì chuyện gì?" Hoa Tịch Uyển sai hạ nhân đổi nước trà nóng cho bọn họ, nét mặt mang theo nụ cười tươi, nói, "Có thể hỗ trợ được, thì Hiển vương phủ chúng tôi nhất định sẽ hết sức phối hợp với chư vị."

Trương hậu thấy sắc mặt Hiển vương phi tái nhợt, cánh tay trái cũng mất tự nhiên co lại, biết nàng bị thương nặng vẫn chưa lành, lại đứng dậy chắp tay nói: "Hôm nay quấy rối vương phi tĩnh dưỡng, thật sự là bất đắc dĩ vạn phần. Nhưng để có thể mau chóng tìm ra kẻ chủ mưu phía sau giật dây tên thích khách kia, xin vương phi hãy tỉ mỉ kể lại những chuyện đã xảy ra."

"Thì ra là thế," Hoa Tịch Uyển làm như bừng tỉnh, miễn cưỡng cười nói, "Khiến chư vị đại nhân bôn ba vì việc này, người trong cuộc như ta kể lại những chuyện đã xảy ra cũng là điều nên làm."

Mọi người ở đây thấy tuy rằng vẻ mặt của Hiển vương phi vẫn mang theo nụ cười, nhưng khi nhớ lại sự việc ngày đó, trong mắt vẫn không che giấu được sự hoảng sợ.

Hồ thị lang thở dài một tiếng, thương cảm cho một nữ nhân yếu đuối như Hiển vương phi lại phải chịu sự kinh hãi như vậy, đã qua vài ngày rồi mà nhớ tới chuyện ngày đó còn sợ hãi như vậy, có thể thấy tình hình

lúc đó nguy hiểm thế nào.

77. Chương 76: Giả Dối Và Chân Thật

Edit: Hoa Tuyết

Beta:Linh Xốp

Trắc điện rộng lớn được bày mấy ấm lô sưởi ấm bằng bạc thượng hạng, chỉ có hơi nóng tỏa ra chứ không hề có bụi than, vậy mà nha hoàn ma ma hạ nhân đều nín thở trầm ngâm, cúi đầu không nói, khắp nơi trong vương phủ đều toát ra sự uy nghiêm.

Hiển vương phi chậm rãi nói chuyện, thế nhưng mọi người đang ngồi ở đây không ai dám thúc giục, Hồ thị lang thận trọng móc cái khăn trong tay áo ra lau mồ hôi trên trán, trong bụng thầm nghĩ, trắc điện này bày hơi nhiều ấm lô rồi, hắn ngẩng đầu nhìn sắc mặt tái nhợt của Hiển vương phi, nhớ đến chuyện người mất máu vô cùng sợ lạnh, trong lòng gần như đã tin tưởng tuyệt đối là Hiển vương phi thật sự bị thương.

"Trước đó vài ngày bởi vì Lâm Bình quận chúa… à không, Lâm Bình huyện chủ đến bỉ phủ làm khách, ta với nàng có một số quan điểm không hợp, cho nên lời qua tiếng lại vài câu, vì vậy mấy ngày sau đó vẫn thấy áy náy không yên. Ngày đó vì ta phiền muộn trong lòng, liền tức giận mắng mấy câu rồi cho tất cả hạ nhân đều lui ra." Hoa Tịch Uyển cầm chặt chén trà hơn, "Sau đó hai nha hoàn theo ta từ nhỏ lại vào khuyên nhủ ta, kết quả hai người họ mới vào không bao lâu, thì có một thái giám đến hội báo, nói là Vương gia có đồ muốn giao cho ta, ta tin là thật, nên để hắn vào. Ai… ai ngờ người vào không chỉ có tên thái giám này mà còn có một gã sai vặt theo sau lưng hắn, nha hoàn bên cạnh ta phát hiện có điều không thích hợp, nên nảy sinh cảnh giác, nhanh tay lẹ mắt ném bình hoa vào người tên thái giám đó. Lúc ấy gã sai vặt đột nhiên hung bạo giơ thanh đao lên đả thương mọi người…"

Chén trà trong tay Hoa Tịch Uyển run rẩy, nàng ngẩng đầu nhìn những người ở đây cười khổ: "Tình cảnh sau đó thực sự quá hỗn loạn, bây giờ ta không nhớ rõ chi tiết, chỉ nhớ tiếng kêu la của hai thị nữ và thích khách, nếu không có hai thị nữ tận tâm bảo vệ ta, chỉ sợ hôm nay ta không thể ngồi ở chỗ này nữa rồi."

"Khiến vương phi sợ hãi, hạ quan nhất định sẽ cho người tra ra manh mối việc này," Hồ thị lang cũng có thể coi là người đã phá án nhiều năm, cho nên cảm thấy hành động này của Hiển vương phi cũng rất bình thường, đoạn thời gian trước hắn có nghe thấy chuyện Lâm Bình huyện chủ và Hiển vương phi có xảy ra tranh cãi, nghe nói thậm chí Lâm Bình huyện chủ còn mắng thẳng vào mặt Hiển vương phi là hồng nhan họa thủy, khiến phu thê Hiển vương vô cùng mất mặt, may mà Hiển vương rộng lượng, còn cầu tình giúp Lâm Bình huyện chủ ở trên triều. Gặp phải một chị chồng như Lâm Bình huyện chủ, cũng khó trách Hiển vương phi khó chịu.

"Làm phiền chư vị đại nhân, gần đây sự vụ trong kinh thành bận rộn, lại vì chuyện của ta khiến chư vị đại nhân phải chạy tới chạy lui, trong lòng ta thực sự vô cùng áy náy," Hoa Tịch Uyển liếc nhìn sắc trời bên ngoài, tỏ vẻ mặc dù bị hoảng sợ nhưng vẫn cố duy trì phong thái của một vương phi, "Cho nên trước tiên xin cảm ơn chư vị đại nhân."

"Không dám không dám, đây đều là những chuyện hạ quan nên làm," Ai cũng thích người khách khí ôn hòa, Hồ thị lang cũng không ngoại lệ, hắn vốn lo lắng với nhan sắc và địa vị của Hiển vương phi, nhất định sẽ là một nữ nhân cao cao tại thượng vô cùng khó chung đụng. Ai ngờ cuộc nói chuyện lại ngắn gọn như thế, hắn mới phát hiện những suy nghĩ trước đây của mình vô cùng sai lầm, nữ nhân dịu dàng xinh đẹp thế này, được Hiển vương độc sủng, thật sự là một chuyện rất hiển nhiên, "Hạ quan còn có một yêu cầu quá đáng, xin vương phi chấp thuận."

"Mời Hồ đại nhân nói."

"Chẳng biết người của hạ quan có thể hỏi hai thị nữ của vương phi vài vấn đề đơn giản được không." Đây là quy trình phá án của bọn họ, tuy rằng đã sớm vô dụng trong giới quý tộc, thế nhưng hắn vẫn phải hỏi vài câu theo lệ.

"Chư vị đại nhân thi hành điều tra án, ta vốn không có ý phản đối, chỉ là hai thị nữ của ta đều là cô nương nên không thể nào tiếp khách, nếu các vị đại nhân không ngại có vài ma ma khác có mặt, ta sẽ để ma ma dẫn đường cho chư vị."

"Phải, phải," Sau khi Hồ thị lang nghe vậy, càng có ấn tượng tốt với Hoa Tịch Uyển hơn, một vương phi lại có thể cẩn thận lo nghĩ cho danh tiếng thị nữ, thảo nào bọn họ trung thành như vậy. Hai người thị nữ này đều là nữ nhân chưa gả, thật ra nếu như thường ngày gặp mặt ở bên ngoài cũng được, nhưng hiện giờ phải trao đổi trong phòng ngủ của người ta, nếu người khác không có mặt, quả thực rất không thỏa đáng.

Khi vào phòng hai thị nữ bị thương, Hồ thị lang liền thấy bên cạnh hai thị nữ này có mấy tiểu nha hoàn hầu hạ, trong phòng cũng được bày trí rất lịch sự, có thể thấy được địa vị của hai thị nữ này ở vương phủ cũng không thấp.

Ngắn gọn hỏi mấy vấn đề, nội dung trả lời cũng không khác với lời kể của Hiển vương phi lắm, chỉ là bởi vì ở góc độ khác nhau thì cách nhìn nhận vấn đề cũng sẽ có chút khác nhau, nên có vẻ bọn họ đều thật.

Sau khi làm xong mọi việc, bọn họ được hạ nhân vương phủ khách khí tiễn ra đến cửa, Hồ thị lang nói với Trương Hậu: "Trương thiếu khanh, chẳng biết ngài có gì tâm đắc về vụ án này không?" Dạo này liên tục gặp chuyện không may, hầu như ngày nào Hình bộ bọn họ và Đại lý tự cũng sống trong nơm nớp lo sợ, cho nên so ra, vụ án của Hiển vương phủ không có người thiệt mạng, hắn nhận vụ án này cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, dù sao vẫn tốt hơn vị đồng sự tốt của hắn, sáng sớm hôm nay phải đi điều tra cái chết đột ngột của Đoan Hòa phò mã.

Ở hoàng thất, chết bất đắc kỳ tử cũng chỉ là chết, ngươi chớ hỏi lung tung, cho nên dính phải chuyện xui xẻo này vào người, thì cũng phải trái lương tâm mà làm theo tâm ý hoàng thất. Chỉ hy vọng lá gan của người nhà Phò mã nhỏ một chút, đừng làm chuyện bất mãn, còn nếu bọn họ nóng nảy bạo ngược, giận chó đánh mèo trút giận lên đầu người tra án, thì coi như thực sự xui xẻo.

Trương Hậu thu hồi tầm mắt trên đôi sư tử đá trước cửa Hiển vương phủ, suy nghĩ một chút rồi nói: "Độ khó của vụ án này khá cao, thích khách đã bị đền tội, nên việc tra ra người đứng phía sau sẽ rất khó." Hắn không đề cập đến những vết thương trên người gã sai vặt kia, mười ngón tay có đến bảy ngón bị rút móng, ngón chân thì bị nghiền nát năm ngón, chứng minh người này đã từng bị tra tấn.

"Còn không phải như vậy sao," Hồ thị lang thở dài một hơi, "Chỉ tiếc một nữ nhân như Hiển vương phi lại bị kẻ xấu làm bị thương nghiêm trọng như vậy, thật sự là đáng giận."

"Ừ." Trương Hậu nhớ tới dáng vẻ của Hiển vương phi lúc ngồi trong xe ngựa trước kia, đuôi lông mày khẽ nhíu lại, "May mà…"

"Chư vị đại nhân, đây là đang làm gì vậy?" Một giọng nói the thé nhưng không khó nghe vang lên bên cạnh họ, Trương Hậu quay đầu lại, thì ra là người hầu bên cạnh Hiển vương – Mộc Thông, liền chào hỏi, "Vừa làm phiền quý phủ."

Mộc Thông hơi nghiêng mình tránh đi lễ này, ngay sau đó còn làm một đại lễ, tiếp đó thở dài một hơi nói: "Chư vị đại nhân phải điều tra cho tường tận, nhất định không thể bỏ qua cho kẻ chủ mưu, mấy ngày nay tinh thần vương phi vẫn không tốt, thái y nói là bị hoảng sợ quá độ, kê mấy phương thuốc an thần cũng không có tác dụng, khiến Vương gia vô cùng sầu lo."

"Nhất định, nhất định, xin Mộc tổng quản yên tâm," Hồ thị lang cười đáp, thấy gió trời đông lạnh lẽo thế này mà Mộc Thông còn chạy đến mồ hôi đầy người, nên ân cần hỏi, "Sao Mộc tổng quản lại vội vàng như vậy?"

"Chỉ là chạy vặt cho Vương gia mà thôi," Mộc Thông cười khách khí với Hồ thị lang nhưng trong đáy mắt không chút ý cười nào cả.

Hồ thị lang nhận ra mình đã hỏi điều không thích hợp, người không biết còn tưởng rằng hắn đang dò xét hành tung của Vương gia nữa. Cho nên hắn liền im lặng, không nói gì nữa, chỉ chắp tay với Mộc Thông rồi tìm một lý do rời đi.

Hồ thị lang mang theo người của Hình bộ rời khỏi, Mộc Thông cười híp mắt nhìn bóng lưng của hắn một lúc rồi mới quay đầu nhìn sang Trương Hậu: "Trương đại nhân còn có chuyện gì quan trọng sao?"

"Nghe nói cỏ linh chi, bách tử nhân, cây táo chua* đều là có tác dụng an thần rất tốt, chi bằng Mộc tổng quản thử một chút xem," Trương Hậu khách khí nói, "Tại hạ cáo từ."

(*) tên mấy vị thuốc Đông y

Mộc Thông chắp tay cười nói: "Trương đại nhân đi thong thả."

Đưa mắt nhìn Trương Hậu rời đi, Mộc Thông nhíu mày, quay đầu liếc nhìn tiểu thái giám sau lưng nói: "Đối với mấy quan viên này, cho dù là quan lớn hay quan nhỏ đều phải khách khí, đừng để người khác gán cho Vương gia cái danh dung túng nô tài."

"Dạ." Tiểu thái giám cung kính vâng dạ.

"Còn nếu gặp phải kẻ không có mắt, thì sẽ tìm cách trừng trị hắn sau, nổi giận ngay tại trận là thủ đoạn tệ hại nhất, chúng ta chỉ là thái giám hầu hạ chủ tử, sao sánh được với những quan viên mặc quan bào kia."

Tiểu thái giám càng cúi đầu thấp hơn: "Đa tạ sư phụ chỉ bảo, đồ đệ đã hiểu."

"Ừ." Mộc Thông hài lòng gật đầu.

Trong phủ Đoan Hoà công chúa, Yến Tấn Khâu cùng những tôn thất đến phúng viếng ngồi ở một gian phòng, bầu không khí trong phòng vô cùng nặng nề, dù rằng phần lớn mọi người đều chẳng khổ sở gì, thế nhưng vẫn tạo ra một bầu không khí tuyệt đối nặng nề ở trong lòng bọn họ.

Mặc dù Yến Bá Ích rất được lòng các quan viên, thế nhưng thái độ của các tôn thất đối với hắn cũng bình thường, trái lại những tôn thất này thích Yến Tấn Khâu phong thái nhẹ nhàng, quý khí bức người hơn, ở trong lòng bọn họ, Yến Tấn Khâu mới phù hợp với hình tượng con cháu hoàng thất, còn như Yến Bá Ích, ở trong mắt bọn họ hắn có chút giả tạo.

"Hiển vương, chẳng biết thương thế của Hiển vương phi thế nào rồi?" Một vị quận vương hỏi, "Đã tra ra được kẻ chủ mưu chưa?"

"Thương thế đã đỡ hơn một chút, chỉ là lần này bị tổn thương nguyên khí, e rằng phải tĩnh dưỡng một thời gian mới có thể khôi phục lại được," Yến Tấn Khâu thở dài, "Kẻ chủ mưu quá cẩn trọng, chỉ sợ việc điều tra sẽ gặp rất nhiều khó khăn."

"Thật đáng hận." Vị quận vương này thấp giọng mắng một câu, khuyên nhủ Yến Tấn Khâu mấy câu, rồi lại không nói gì nữa, dẫu sao Đoan Hoà phò mã vừa qua đời, cho dù bọn họ đều biết Đoan Hoà công chúa cũng không có bao nhiêu tình cảm với vị phò mã này, nhưng ngoài mặt bọn họ vẫn không thể biểu lộ ra.

Yến Bá Ích nghe ra lời này là có ý nhắm vào mình, nhưng sắc mặt không có nửa điểm biến đổi, bưng chén trà lên chậm rãi uống một ngụm, ung dung thản nhiên liếc nhìn Yến Tấn Khâu, rồi lập tức rũ mắt xuống nhìn chén trà có chút đắng này.

Vì hôm nay không phải là ngày đưa tang phò mã, nên mọi người không ở lại lâu, sau khi thắp nhang xong liền lần lượt rời khỏi phủ công chúa. Yến Bá Ích mới vừa trở lại vương phủ, thì thấy thái giám Thanh Hà hầu hạ bên mình mang vẻ mặt phức tạp tiến lên nói: "Quận vương gia, hạ nhân Tây Uyển vừa báo lại, Từ trắc phi đã mang thai hơn một tháng."

Yến Bá Ích nhíu mày, đứa bé này tới thật không đúng lúc, tuy rằng thời gian mang thai là trước lúc thái tử hoăng, thế nhưng hiện tại phò mã cùng thái tử đều qua đời, trong phủ hắn lại lập tức truyền ra tin thị thiếp mang thai, chuyện này thực sự không tốt lành gì.

Sau một lúc lâu, hắn mới thở dài một hơi nói: "Thái y bắt mạch lầm rồi, Từ trắc phi chỉ là kinh nguyệt không đều mà thôi."

Thanh Hà cúi đầu nói: “Tiểu nhân đã biết.”

78. Chương 77: Hứa Hẹn

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Bởi vì kinh thành gần đây liên tiếp gặp chuyện không may, cho nên chuyện một vị trắc phi tầm thường của Thịnh quận vương phủ bị đưa đến biệt trang dưỡng bệnh ở trong mắt người khác không phải là chuyện đáng nhắc tới.

Mật thám hoàng đế cài ở Thịnh quận vương phủ cũng không tra ra cái gì, chỉ biết cùng ngày hôm đó có đại phu tới bắt mạch cho vị trắc phi này, đến buổi tối thì Từ trắc phi đã bị đưa đến biệt trang, lý do là sức khỏe của Thịnh quận vương phi yếu, mà Từ trắc phi mang bệnh nặng không thích hợp ở lại vương phủ, tránh việc lây bệnh cho Thịnh quận vương phi.

Rất nhiều người đều nghĩ đây là mánh khóe của Thịnh quận vương phi dùng để đối phó với tiểu thiếp, thế nhưng sau khi Hoa Tịch Uyển nghe kể lại, thì cảm thấy hơi khả nghi. Hầu thị là một nữ nhân rất thông minh, từ trước đến nay luôn mang danh hiền huệ, nếu nàng ta muốn đối phó với một thị thiếp, thì sao lại dùng loại thủ đoạn tầm thường như vậy? Với tính cách của Hầu thị, dưới tình huống kia nàng ta sẽ cho mời đại phu chăm sóc Từ trắc phi cẩn thận, sẽ không trực tiếp đuổi Từ trắc phi đến biệt trang như vậy.

Mà nếu chẳng phải chủ ý của Hầu thị, như vậy người quyết định chuyện này chỉ có thể là Thịnh quận vương, Hầu thị bất quá chỉ gánh tiếng xấu thay hắn mà thôi. Nhưng cuối cùng là có chuyện gì mà khiến Yến Bá Ích nửa đêm nửa hôm đưa nữ nhân của hắn đến biệt trang?

Hoa Tịch Uyển suy nghĩ một chút, liền đem những hoài nghi trong lòng nói với Yến Tấn Khâu: “Hầu thị tuyệt đối không phải là người hành sự như vậy.”

“Vậy nàng cảm thấy nguyên nhân là gì?” Yến Tấn Khâu dùng cái nĩa bạc xuyên một miếng trái cây đưa cho Hoa Tịch Uyển, ngồi xếp bằng bên cạnh nàng, nhàn nhã lật một trang sách. Không sai, hai người bọn họ đang làm ổ trên nhuyễn tháp, trên chân đắp một tấm thảm ấm áp, trước mặt còn có một cái bàn nhỏ bày đủ loại trái cây đặt trên giường, cuộc sống quả thực thoải mái nói không nên lời.

Hoa Tịch Uyển lười đưa tay ra cầm, dứt khoát nghiêng đầu tới, cắn miếng trái cây từ trên tay Yến Tấn Khâu, sau đó cau mày nói: “Chẳng lẽ vị Từ trắc phi kia đã phạm phải chuyện kiêng kỵ gì?”

“Nếu thật sự nàng ta lớn gan như vậy, thì chắc chắn Yến Bá Ích sẽ không đưa nàng ta đến biệt viện, mà đã trực tiếp cho nàng ta mất mạng rồi.” Yến Tấn Khâu thấy Hoa Tịch Uyển không muốn đưa tay cầm, không thể làm gì khác hơn là đút nàng ăn xong, sau đó mới tự xuyên một miếng cho mình.

Mộc Thông đứng trong góc nhỏ thầm thở dài, từ lúc nào mà vương gia đã biến thành cái dạng này rồi? Vương gia đã từng là một nam nhân kỹ tính và vô cùng lịch sự, nhưng bây giờ… Thế nhân đều nói gần mực thì đen, gần đèn thì sáng mà.

Mộc Thông lau mặt một cái, lại lui sâu vào trong góc tối, hắn cảm thấy dưới tình huống này, ai có mặt ở đây đều sẽ thế này.

"Vậy thì do nguyên nhân gì chứ?" Hoa Tịch Uyển hoài nghi trong Thịnh quận vương phủ có mật thám do Yến Tấn Khâu cài vào, nhưng nàng không có ý định quan tâm đến mấy chuyện này, có một số việc nàng chỉ cần biết kết quả là được rồi.

"Nàng có nghĩ là do vị trắc phi này có thai không?"

"Có thai là chuyện tốt…" Hoa Tịch Uyển lập tức phản ứng kịp, nếu bình thường, đối với một trắc phi mà nói thì có thai chắc chắn là một chuyện tốt, nhưng bây giờ, có thai thật sự không phải chuyện hay ho gì.

Nghĩ tới đây, nhất thời trong lòng nàng cảm thấy rất kinh tởm, đến cả sách trên tay cũng xem không vô, cau mày nói: "Hổ dữ không ăn thịt con, nếu như hắn không muốn đứa bé này làm ảnh hưởng đến hắn, thì có thể tùy tiện cho người khác, cũng không thể khiến đứa bé chết non như thế."

"Với dã tâm của hắn, chắc hẳn sẽ không cho phép có chút sơ suất nào, chỉ có cách làm cho cái thai kia biến mất hoàn toàn mới phù hợp với sự lựa chọn của hắn," Yến Bá Ích luôn coi Yến Tấn Khâu là đối thủ của mình, nên đương nhiên Yến Tấn Khâu không thể nào không biết gì về hắn, vì vậy Yến Bá Ích là hạng người nào, hắn vẫn là có chút hiểu rõ, "Chờ hắn leo lên được vị trí kia, thì loại nữ nhân gì mà không có, làm sao thiếu nữ nhân được."

Đuôi mày Hoa Tịch Uyển khẽ nhíu lại, không muốn tiếp tục nói về đề tài này nữa, về phần Yến Bá Ích, ở trong lòng nàng đã chán ghét hắn tới cực điểm, nàng ngáp một cái: "Ngày mai còn phải đưa tang hạ táng Đoan Hoà phò mã nữa, lễ tế cũng đã được chuẩn bị xong, có điều ta bảo hạ nhân chuẩn bị hai loại lễ, một loại có phần long trọng, một loại chỉ chiếu đúng theo quy chế phẩm cấp phò mã, ngày mai nên bày loại nào thì hợp đây?"

"Đoan Hòa phò mã chết đột ngột không rõ nguyên nhân, là điều không tốt lành, vừa qua năm cũ không bao lâu, tết Nguyên Tiêu còn chưa đến, làm long trọng quá sẽ không thích hợp, cứ xếp đặt theo quy củ là được," Lời nói của Yến Tấn Khâu hết sức uyển chuyển, nhưng trong lòng Hoa Tịch Uyển vẫn hiểu rõ, việc này chắc không khỏi có liên quan đến một nhà hoàng đế, cho nên bọn họ không thể chống đối với hoàng đế, án quy củ mà làm, sẽ không thể hiện sự lạnh nhạt, cũng sẽ không khiến hoàng đế bất mãn.

Đến hôm sau, ngày hạ táng Đoan Hòa phò mã, quả nhiên tang lễ được làm theo phẩm cấp phò mã, mặc dù không quá mức giản dị, nhưng cũng không được ưu ái hơn, đa phần các dàn lễ tế của các phủ bày trên đường cũng rất khiêm tốn, thậm chí có vài nhà chuẩn bị lễ tế quá mức đơn giản, vừa nhìn đã biết chỉ làm qua loa cho xong.

Nhi tử nhỏ tuổi của Đoan Hòa công chúa đang cầm linh vị, viền mắt đỏ ửng đi phía trước, tầm mắt đảo

qua những dàn lễ tế qua loa sơ sài, viền mắt càng đỏ hơn, nhưng cố cắn chặt răng không cho nước mắt rơi xuống.

"Hiển vương phủ tế điện vong linh!"

Đứa bé nghe thấy câu này, dừng bước lại, tầm mắt dừng lại trên dàn lễ tế của Hiển vương phủ, rõ ràng dàn lễ tế này phù hợp với thân phận phò mã hơn những dàn lễ tế của nhà khác rất nhiều, hắn cùng với đoàn người đưa tang phía sau cúi người biểu đạt sự cảm tạ, sau đó mới tiếp tục đi về phía trước.

Phía sau là tiếng tang nức nở bi ai, hắn mờ mịt nhìn về phía trước, phụ thân kính yêu đã mất, phủ công chúa to lớn như vậy lại mang cho hắn cảm giác lạnh lẽo, sau này còn có ai sẽ ôm hắn đọc sách viết chữ, còn có ai sẽ dạy cho hắn những đạo lý làm người nữa đây?

Giấy tiền vàng mã tung bay đầy trời, cuối cùng đứa bé trong đoàn người khóc tang cũng ôm linh bài rơi lệ.

Tang lễ của Đoan Hòa phò mã được cử hành rất vội vàng, linh cữu chỉ đặt ở nhà ba ngày thì mang đi chôn cất, ở cái đất kinh thành này đều là người cao giẫm lên người thấp, cho nên việc chuẩn bị dàn lễ tế sơ sài cũng là điều khó tránh khỏi, chỉ tiếc là bọn họ đã quên vị phò mã này còn có nhi tử, tất cả những gì bọn họ làm hôm nay, e là đứa bé này sẽ ghi nhớ thật kỹ.

Nguyên nhân tử vong của Đoan Hòa phò mã đã được phía khám nghiệm tử thi tra ra, tuyên bố với bên ngoài là do tăng huyết áp mà thành, bệnh tình đột ngột bộc phát nặng, thật sự là chuyện ngoài ý muốn, cho nên mọi người không cần nghĩ nhiều nữa, nghĩ nữa sẽ đắc tội hoàng đế đó.

Việc này cứ như vậy cho qua, Đoan Hoà công chúa không còn Phò mã, đệ đệ lại mất, cho nên dạo gần đây cũng không ra phủ, thỉnh thoảng chỉ tiến cung bầu bạn với hoàng hậu, chứ không đi đâu nữa.

Thế nhưng đã liên tiếp chết vài mạng người, thế nên tết Nguyên Tiêu năm Khải Long thứ hai mươi chín đặc biệt vô cùng quạnh quẽ, so với lễ hội hoa đăng náo nhiệt tưng bừng năm rồi thì năm nay có vẻ tiêu điều, cũng không có nhiều vương tôn công tử tham gia, thế nhưng những điều đó không ảnh hưởng mấy đến cuộc sống của dân thường, dọc theo những con phố là các gian hàng bán đủ loại thức ăn và các loại hoa đăng, thỉnh thoảng mấy đứa trẻ con cầm chiếc lồng đèn hình các con vật chạy tới chạy lui, càng làm bầu không khí vui vẻ hơn.

Hôm đó, trong nhà các thế gia quý tộc mặc dù có giăng một ít đèn lồng xinh đẹp, nhưng lại rất đơn điệu, không muốn đụng đến nỗi đau mất con của hoàng đế cùng hoàng hậu.

Cũng may tuy rằng trong lòng hoàng đế và hoàng hậu vô cùng buồn bực khó chịu, nhưng vẫn còn nhớ ban tặng đèn lồng xuống cho những thế gia quý tộc có địa vị, ngoài mặt vẫn làm cho xong đạo quân thần hòa hợp.

Hiển vương phủ cũng được thưởng hai chiếc lồng đèn, chụp đèn được làm từ tơ lụa thượng hạng, trên mặt vải vẽ những đóa hoa cát tường nở rộ, tuy rằng đều rất đẹp nhưng không mấy thú vị. Hoa Tịch Uyển nhìn

thoáng qua, rồi sai người cất đi. Mặc dù đồ vật được ban thưởng cũng không phải là không được phép làm hư, thế nhưng cẩn thận cất giữ vẫn tốt hơn.

Không chỉ có đế hậu tặng quà đến, mà lão thái hậu cũng góp vui, cho người tặng đến một chiếc đèn lồng hình đồng tử ôm cá vàng ngồi trên đài hoa sen, chiếc đèn này rất tinh xảo, ngụ ý cũng tốt, chỉ là Hoa Tịch Uyển không muốn suy nghĩ đến ngụ ý bên trong của nó.

Nàng còn mấy tháng nữa mới tròn mười bảy tuổi, không muốn thân thể bị tổn thương sớm như vậy. Sinh con ra phải nuôi dưỡng tốt, đó chính là trách nhiệm của mình với đứa bé.

May là Yến Tấn Khâu cũng không muốn có con sớm như vậy, không thì nàng muốn đạt được mục đích, sẽ phải tốn rất nhiều tâm tư.

"Sao lại nhìn đèn lồng đến ngây người vậy?" Yến Tấn Khâu vào nhà, thấy ánh mắt Hoa Tịch Uyển vẫn rơi trên chiếc đèn lồng đồng tử ôm cá trên hoa sen, cho là nàng muốn có con, nên hỏi, "Muốn có con sao?"

Hoa Tịch Uyển ngẩng đầu nhìn hắn, đây có tính là hiểu lầm to không?

"Đừng lo xa như vậy," Bởi vì thật lòng muốn sống với Hoa Tịch Uyển cả đời, cho nên Yến Tấn Khâu không nỡ để nàng còn nhỏ tuổi mà phải chịu đau, "Bây giờ nàng còn nhỏ, chúng ta hãy đợi nàng tròn mười tám tuổi sẽ tính đến chuyện này. Nàng yên tâm, ở Hiển vương phủ này chỉ có con của chúng ta, sẽ không có người nào khác nữa."

Yến Tấn Khâu đang hứa hẹn với nàng là sẽ không để nữ nhân khác sinh con cho chàng sao?

Tưởng rằng nàng hiểu lầm ý mình, Yến Tấn Khâu đi đến bên cạnh nàng, ôm nàng vào trong lòng mình, giải thích: "Không phải là ta không thích có con, ta chỉ lo nàng mang thai quá sớm sẽ tổn thương nguyên khí, lúc bé nàng từng chịu lạnh, trước tiên cứ điều dưỡng thân thể thêm hai năm nữa, đến lúc đó ta mới yên tâm, nàng hiểu không?"

Hoa Tịch Uyển gật đầu: "Ta hiểu rồi." Nàng không phải là người không hiểu lý lẽ, Yến Tấn Khâu sẵn lòng lo nghĩ cho nàng đến mức này, đã là cực kì hiếm thấy, phải biết với dã tâm của Yến Tấn Khâu thì dưới gối có càng nhiều nhi tử sẽ càng có lợi trong việc tranh đoạt ngôi vị kia, thế nhưng chàng lại một mực sẵn lòng buông tha cái lợi thế này, còn bảo nàng điều dưỡng thân thể thêm hai năm nữa hãy tính đến chuyện sinh con.

Kỳ thực ở thời đại này, một nam nhân có thể làm được thế này đã là rất tốt rồi. Mặc dù nàng là người đến từ hiện đại, nhưng ở đó cũng có không ít đàn ông vì muốn có con mà khiến vợ mình chịu khổ rất nhiều, lại càng không nói đến ở thời đại này vô cùng coi trọng chuyện có con trai nối dõi, thế mà Yến Tấn Khâu còn nguyện ý quyết định như vậy.

"Tấn Khâu, cám ơn chàng," Hoa Tịch Uyển thoải mái cười, đưa tay ôm cổ Yến Tấn Khâu, giọng nói mang đầy ý cười, "Ta tán thành suy nghĩ của chàng, nhưng thực tế sức khỏe của ta cũng không có kém như vậy."

Năm đó nàng vì cứu Hoa Sở Vũ mà té xuống hồ, sức khỏe chỉ hơi yếu, nhưng phụ mẫu vì để điều dưỡng thân thể cho nàng mà mùa xuân hàng năm đều mang nàng đến Tướng phủ học vài bài công phu tăng cường thể chất. Vì vậy mấy năm nay nàng không chỉ không đau bệnh, mà còn khá khỏe mạnh.

Yến Tấn Khâu nhớ tới cái núi giả bị Hoa Tịch Uyển đá vỡ, vội ho một tiếng nói: "Ta biết, nhưng nữ nhân sinh con là một lần bước qua quỷ môn quan, một cước dẫm nát quỷ môn quan, ta… lo lắng."

Hoa Tịch Uyển trong lòng khẽ rung động, cúi đầu dựa vào trong ngực Yến Tấn Khâu, trầm mặc không nói.

Hai người lẳng lặng ôm nhau, cả phòng yên tĩnh, tốt đẹp vô hạn.

Mộc Thông rời khỏi gian phòng, xoay người đóng cửa, trong lòng vạn phần khiếp sợ, không ngờ vương gia lại lo nghĩ cho vương phi đến mức này, điều này khiến một người đã quen thấy một vương gia tàn nhẫn ngoan độc như hắn thật không dám tin.

Chính xác là vương gia ở trước mặt vương phi cùng với vương gia lúc ở một mình giống như hai người khác nhau, một người thủ đoạn độc ác, còn một người ôn nhu dịu dàng, nhưng hai loại biểu hiện này cứ khiến hắn có một cảm giác hài hòa đến quỷ dị.

79. Chương 78: Tâm Tư Của Thái Hậu

Edit: Hoa Tuyết

Tết Nguyên Tiêu qua đi, mọi người trong kinh thành cũng dần thoát khỏi bóng ma về cái chết của Đoan Hòa phò mã và thái tử, đối với dân chúng bình thường mà nói, ai sinh ai tử không quan trọng với bọn họ, điều quan trọng nhất chính là cuộc sống an bình không bị phá vỡ.

Mà chuyện hoàng đế muốn truy phong cho thái tử cuối cùng cũng không thể đạt được, bởi vì lúc sinh thời phẩm hạnh của thái tử quá tồi tệ, không tài không đức, thật sự không thể được người phụ hoàng là Khải Long đế phá cách truy phong, trừ khi sau này vị hoàng thái tôn chưa ra đời kia có năng lực thuyết phục được các quần thần, thì có lẽ vị thái tử hoang đường này mới có thể được truy phong làm hoàng đế

Linh cửu của thái tử đặt ở cung Chu Tước tròn ba mươi ngày, các đại tu sĩ không ngừng tới cầu pháp cho thái tử, sau cùng thái tử được hạ táng lấy phong hào là Thành, tuy rằng mọi người cảm thấy ban cái chữ "Thành" này cho thái tử thì có hơi lãng phí, nhưng người đã chết, hoàng đế cũng đã nhượng bộ, bọn họ sẽ không vì một cái phong hào mà tranh cãi với hoàng đế.

Sau khi hạ táng thái tử không lâu sau, hoàng đế lại bắt đầu có hứng thú với hậu cung, thậm chí còn có ý định nạp một số nữ nhân vào cung, nhưng chỉ mới úp mở mấy câu, thì ngày hôm sau đã phải dẹp bỏ ý định này, làm những triều thần trong nhà có nữ nhi thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng có người tò mò tại sao chỉ sau một đêm mà hoàng đế lại thay đổi chủ ý, nhưng một ấm nước không sôi, nó sẽ không tạo ra bất kì âm thanh nào*, hoàng đế đã không đề cập tới, thì tất cả bọn họ cũng sẽ giả vờ như không biết gì.

(*) Một ấm nước không sôi, nó sẽ không tạo ra bất kì âm thanh nào: ý chỉ chúng ta không nên đề cập đến những vấn đề riêng tư cá nhân của người khác, cần biết chuyện gì nên nói chuyện gì không nên nói.

Thái tử phi lẳng lặng tựa người bên cửa sổ, nàng nhìn mấy ma ma nghiêm trang phía sau, vẻ mặt mang theo chút phiền chán nói: "Tất cả các ngươi lui ra hết đi, ta muốn yên tĩnh một mình."

"Xin thái tử phi thứ tội, nô tỳ được lệnh phải luôn theo bên cạnh bảo vệ ngài, xin ngài thông cảm," Ma ma đứng đầu thái độ cẩn thận, giọng nói cung kính, nhưng vẫn đứng tại chỗ không lui đi nửa bước.

"Hoàng thượng bảo các ngươi bảo hộ bổn cung, chứ không bảo các ngươi giám thị bổn cung," Thái tử phi cảm thấy con giận vô cớ bùng lên trong lòng, liền hất chén canh bổ trước mặt xuống đất, nhìn thấy những mảnh sứ trắng vỡ tung tóe, trong lòng nàng dâng lên một sự sảng khoái, nói: "Các ngươi cút hết cho ta!"

Mấy ma ma thấy tinh thần nàng bất ổn, lo nàng tức giận sẽ đả thương bào thai trong bụng, nên không thể làm gì khác hơn là ba chân bốn cẳng nhặt mấy mảnh vỡ dưới đất lên, sau đó vội vã lui ra.

Chờ mọi người trong phòng lui ra ngoài, thái tử phi mới bụm mặt khóc không thành tiếng. Nàng nhớ tới khoảng thời gian nàng cùng thái tử mới thành thân, nhớ tới dáng vẻ trầm mê nữ sắc của thái tử, nhớ dáng vẻ mừng như điên của thái tử sau khi biết nàng có thai.

Thái tử cũng biết thân thể hắn có chút suy yếu do ham mê nữ sắc, khiến nữ nhân thụ thai rất khó khăn, cho nên sau khi biết nàng có thai mới vui mừng như vậy.

Thế nhưng chỉ có trong lòng nàng biết rõ, đứa bé trong bụng nàng căn bản không có chút quan hệ gì với thái tử cả. Nhẹ nhàng vỗ về cái bụng đã hơi lộ ra của mình, nàng không sao quên được, ánh mặt hoàng hậu nhìn nàng ngày hạ táng thái tử.

Nàng biết, nhất định hoàng hậu đã biết cái thai trong bụng nàng không phải của thái tử, thế nhưng bây giờ nàng thân bất do kỷ, thái tử biết cũng được, hoàng hậu biết cũng được, nàng cũng chỉ có thể cam chịu, chờ đến ngày hài tử ra đời.

Nhưng tại sao vận mệnh của nàng lại trở nên như vậy, nếu như trước kia nàng không gả vào hoàng thất, thì sao nàng phải rơi vào tình cảnh khó xử thế này, sao phải trở thành một quả phụ trẻ tuổi thế này?

Có lẽ nàng còn hi vọng đứa bé này là con gái hơn bất kỳ ai trong phủ, chỉ như vậy mới có thể bảo đảm đứa bé này lớn lên bình an. Bởi vì đã có quá nhiều người quan tâm đến cái thai trong bụng nàng, nhiều đến nỗi nàng cũng cảm thấy sợ hãi.

Thái tử phi càng nghĩ càng hoảng sợ, bàn tay vô thức nắm chặt đến rướm máu nàng cũng không phát hiện.

"Thái tử phi." Ngoài cửa vang lên giọng nói của thị nữ bên cạnh thái tử phi, nàng ngồi dậy, lau nước mắt trên mặt, "Vào đi."

Sau khi người thị nữ thân cận vào, nhận thấy sắc mặt thái tử phi có điều không đúng, thế nhưng nàng cũng không hỏi nhiều, ngược lại còn giả vờ như không nhận thấy gì: "Nô tỳ nghe được một tin tức."

"Tin gì?" Mặc dù thái tử phi không thích mưu tính, thế nhưng hôm nay nàng đã đứng ở vị trí này thì chỉ có lựa chọn ra tay trước thì mới chiếm được lợi thế*.

(*) Nguyên văn: Tiên hạ thủ vi cường.

"Vài ngày trước, khi thái hậu tán ngẫu với mấy mệnh phụ, lúc nói về Hiển vương phi, dường như có chút bất mãn với nàng vì đã thành thân được một năm rồi mà không có tin vui," Thị nữ thiếp thân thấp giọng nói, "Thậm chí hôm qua còn ban thưởng cho Hiển vương phi mấy than thuốc bồi bổ, để ám chỉ nàng nên sớm sinh con."

Tuy rằng lập trường khác nhau, thế nhưng thái tử phi có chút tán thưởng Hoa Tịch Uyển, hơn nữa nhà mẹ đẻ của nàng đã định thân cùng Hoa gia, nàng cũng không muốn khiến sự tình trở nên căng thẳng. Hiện giờ thái hậu gấp gáp muốn Hoa Tịch Uyển sinh con, e là vì để có thêm lợi thế cho Hiển vương trong trận chiến đoạt vị, nhưng cái bụng Hoa Tịch Uyển lại không có động tĩnh, thái hậu lại quá nôn nóng như thế thì không phải là phương pháp cao minh.

Không nói đến việc hiện tại Hoa Tịch Uyển vẫn còn nhỏ tuổi, cứ coi như bây giờ Hoa Tịch Uyển đã mười chín tuổi đi, thì thái hậu cũng không nên hành động lộ liễu như thế, làm vậy sẽ khiến người khác nghĩ thế nào về hoàng thất đây? Tình cảm phu thê người ta đang mặn nồng sâu sắc, thái hậu làm tổ mẫu, lại vội vàng muốn người ta sinh con, thật quá tâm cơ, cũng thật khó coi.

"Hành động kia của thái hậu, chẳng phải sẽ khiến Hiển vương phi bị tủi thân sao?" Thái tử phi hơi nhếch mày, Hiển vương yêu thương Hiển vương phi thế nào, nàng đã tận mắt chứng kiến, hành động này của thái hậu chắc chắn sẽ làm Hiển vương phi không hài lòng, Hiển vương bị kẹp ở giữa thái hậu và Hiển vương phi, thì ít nhiều gì cũng sẽ sinh ra ngăn cách với thái hậu, chuyện này đối với nàng mà nói, ngược lại không phải là chuyện xấu.

"Thái hậu là đang quan tâm đến vãn bối, chúng ta không nên xen vào." Thái tử phi thản nhiên nói, "Chỗ Thịnh quận vương phi, người của chúng ta phải nhìn cẩn thận vào." Kẻ địch lớn nhất của nàng chẳng phải là Hiển vương, mà là vị Thịnh quận vương trông có vẻ đoan chính vô tư kia.

Bắt đầu từ hôm qua, hạ nhân của Hiển vương phủ trở nên đặc biệt cẩn thận từng li từng tí, bởi vì bọn họ nghe nói dường như thái hậu không chút vừa lòng về vương phi nhà bọn họ, ngày thường vương phi được Vương gia hết sức sủng ái, nếu vì việc này mà tâm tình không tốt, người chịu tội không phải là hạ nhân bọn họ sao?

Một vài nha hoàn có tư sắc âm thầm vui mừng, thái hậu bất mãn với vương phi, chắc Vương gia sẽ vì nể mặt thái hậu mà quyết định nạp thiếp, chẳng phải như vậy các nàng sẽ có cơ hội sao?

Hoa Tịch Uyển liếc nhìn danh mục quà tặng thái hậu thưởng xuống, tất cả đều những loại thuốc tư âm bổ huyết như đương quy a giao. Nàng uống một ngụm trà sâm dưỡng sinh, nói với Tranh Thu bên cạnh: "Thái hậu đối với ta thật tốt, những thứ này đều là thuốc tinh chế, có tiền cũng khó mua được."

Một lúc sau Tranh Thu cũng không biết nên trả lời thế nào, tuy nàng là thị nữ thiếp thân của vương phi, nhưng dù sao nàng cũng không phải là người vương phi mang từ Hầu phủ tới, ở trước mặt vương phi cũng không được trọng dụng như ba vị tỷ tỷ, cho nên khi phục vụ càng cẩn thận hơn, sợ làm cho vương phi bất mãn.

Thái hậu nương nương đột nhiên làm thế này, đối với vương phi mà nói không phải là chuyện tốt, ngộ nhỡ vương gia lại giống như Thịnh quận vương, nạp thêm trắc phi, như vậy không biết vương phủ sẽ xảy ra những chuyện gì nữa.

Hoa Tịch Uyển thấy dáng vẻ cẩn trọng của Tranh Thu, nên khoát tay nói: "Cất hết mấy món này đi." Tuy rằng Tranh Thu kiên định thận trọng, nhưng nàng vẫn tương đối thích dùng ba người Bạch Hạ hơn, có lẽ là vì ba người này giỏi tùy mặt gửi lời.

Trong tẩm cung của thái hậu, Yến Tấn Khâu quỳ gối trước mặt thái hậu nói: "Tổ mẫu, xin ngài thu hồi ý chỉ, Hoa thị đến này chưa có thai, không phải là do nàng, mà là hiện tại tôn nhi không muốn có hài tử."

"Có vẻ như con yêu thương Hiển vương phi này quá sâu đậm rồi?" Thái hậu không ngờ đứa bé mình nuôi lớn lại là một người si tình, thật ra bà cũng không bất mãn với Hoa Tịch Uyển điều gì, thế nhưng bà không cho phép Yến Tấn Khâu thật sự trở thành một cây si, "Vả lại, bây giờ con đã hai mươi tuổi rồi, dưới gối lại không có đứa con nào, như vậy sao được?"

"Hiện tại thời cuộc bất ổn, tôn nhi không muốn đem hài tử ra mạo hiểm," Giọng nói Yến Tấn Khâu ngập tràn bi thương, "Tôn nhi cũng rất muốn có hài tử, nhưng bây giờ không phải là lúc thích hợp để có con."

Thái hậu lập tức bừng tỉnh, hiện trại trên triều đình các đảng phái đang đấu đá kịch liệt, hơn nữa đứa bé trong bụng thái tử phi dù có hoàng đế che chở, cũng không bảo đảm có thể được sinh ra bình an, lại càng không phải nói cái thai trong một vương phủ.

"Tổ mẫu, ngài còn nhớ rõ năm tôn nhi sáu tuổi không?" Yến Tấn Khâu ngẩng đầu nhìn thái hậu, ánh mắt mang theo sự tôn kính và hoài niệm.

Thái hậu ngẩn ra, bắt đầu nhớ lại năm đó.

"Năm đó chẳng biết ai đã nói xằng bậy ở sau lưng rằng tôn nhi cũng đâu phải là cháu trai ruột của ngài, nên ngài nuôi nấng tôn nhi chỉ vì để ứng phó với hoàng hậu nương nương, Tôn nhi đã giận dữ trừng phạt mấy hạ nhân đó. Bởi vì tôn nhi biết, mặc dù tôn nhi không phải là cháu trai ruột của ngài, thế nhưng ngài

đối với tôn nhi còn tốt hơn với cháu ruột." Vành mắt của Yến Tấn Khâu ửng đỏ, "Đêm hôm đó tôn nhi liền nghĩ, nếu phụ vương là con ruột của ngài thì hay biết mấy, như vậy sẽ không có người nói bậy bạ linh tinh nữa."

"Hoa thị và tôn nhi là vợ chồng son, con cũng muốn để nàng sinh một đàn con, muốn nàng có nhi tử và tôn tử của mình, chứ không phải như mẫu thân con, vì chuyện của thị thiếp uất ức mà chết." Yến Tấn Khâu quỳ gối tiến lên, cúi đầu khẽ tựa vào đầu gối thái hậu, "Hoàng tổ phụ cùng phụ vương cũng vì chuyện này mà khiến nữ nhân của mình chịu khổ, tôn nhi không muốn nữ nhân của mình cũng trải qua chuyện đó. Tôn nhi vô năng, chỉ có thể dùng Hoa thị để đền bù tiếc nuối trong lòng." Nói đến đây, Yến Tấn Khâu đã nghẹn ngào nói không nên lời.

Thái hậu hoảng hốt một lúc lâu, mới đưa tay vuốt ve đỉnh đầu Yến Tấn Khâu, giọng nói khẽ run: "Ai gia không biết con lại có một tấm lòng son như vậy. Ai gia không được tiên đế sủng ái, dưới gối lại không có nhi tử, được dưỡng dục con nên người, cũng coi như đã bù đắp được tiếc nuối trong lòng ai gia. Con có thể hiểu được nổi khổ của ai gia và mẹ con năm đó, cũng không uổng công năm xưa mẹ con đã làm mọi cách để bảo vệ con." Thái hậu nhớ lại năm đó, bắt đầu kể lại những chuyện ngày xưa, trong lòng cảm khái không uổng công mấy năm qua đã nuôi dưỡng Yến Tấn Khâu

Hai vai Yến Tấn Khâu khẽ run, cố gắng để giọng nói của mình nghe bình thường một ít: "Là tôn nhi vô dụng, không thể để cho mọi người được sống tùy tâm sở dục*."

(*) Sống tùy theo ý mình.

"Vẫn còn có cơ hội." Thái hậu vô cùng ôn nhu vỗ vỗ đỉnh đầu Yến Tấn Khâu, hơi mệt mỏi xoa trán nói, "Thật ra vương phi nhà con cũng là một đứa bé tốt, con đã không muốn nạp thiếp, vậy ai gia cũng không ép con. Chuyện con cái tạm thời không nhắc đến nữa, chỉ cần trong lòng con hiểu rõ là được."

Thấy sắc mặt thái hậu mệt mỏi buồn chán, Yến Tấn Khâu thức thời hành lễ xin cáo lui. Chờ sau khi ra khỏi cung, ngồi trên xe ngựa quay về vương phủ, vẻ kính cẩn trên mặt hắn liền biến mất không thấy tăm hơi.

Năm đó thái hậu vì muốn đảm bảo đứa cháu như hắn sẽ hoàn toàn hiếu thuận với bà, mà đã tốn không ít thủ đoạn, ngay cả việc mẹ hắn mất sớm, phía sau cũng có bàn tay thái hậu nhúng vào. Bà cho rằng không có mẫu thân, phụ thân lại sủng ái thị thiếp, hắn sẽ đặc biệt tôn kính và thân cận với tổ mẫu bà sao?

Thái hậu muốn mượn thế lực của hắn và Hiển vương phủ chèn ép hoàng đế, bảo đảm địa vị thái hậu tôn quý của bà. Hiện nay, điều thái hậu mong muốn là đế vương thật lòng tôn trọng hoàng thái hậu bà mà thôi.

Hắn muốn có đế vị, thế nhưng hắn cũng không định để cho nữ nhân duy nhất của mình chịu ấm ức.

Có một số thứ, chẳng cần phải hi sinh nữ nhân cũng có thể giành được.

80. Chương 79: Yêu Thương

Chờ sau khi Yến Tấn Khâu rời đi, ma ma bên cạnh thái hậu mới mang một chén trà dưỡng sinh đi ra nói: "Hiển Vương điện hạ thuần khiết lương thiện như vậy, có thể thay nương nương đạt thành mục tiêu được không?"

"Thuần khiết lương thiện mới tốt, nếu như hắn lạnh tâm lạnh tính như Yến Bá Ích, thì ai gia thật không dám dùng hắn," Thái hậu tiếp nhận chén trà khẽ nhấp một ngụm, trong mắt mang theo sự thoả mãn, "Người có nhược điểm, mới dễ nắm giữ."

"Vẫn là thái hậu nương nương ngài cao tay, không chỉ sớm thám thính được tư sắc của Hiển vương phi không tầm thường, mà còn nghĩ đủ biện pháp để thúc đẩy tình cảm của Hiển vương và Hiển vương phi, hôm nay hai người họ quả thực tình thâm tựa biển, đúng là không thể tốt hơn." Giọng nói của ma ma mang sự tôn sùng và ca tụng, "Ngài thực sự là thần cơ diệu toán."

"Tuy rằng Nghĩa An Hầu phủ trị gia rất nghiêm, nhưng cũng không phải là nước tát không lọt," Thái hậu bị ma ma thổi phồng, không kìm lòng được nói nhiều mấy câu, "Một khuê nữ không phải nuôi dưỡng ở Tướng phủ thì ở Hầu phủ, giả vờ như dáng vẻ không thể gặp gỡ người ngoài, còn để mặc người khác thảo luận, cho dù Nghĩa An Hầu phủ này là gia đình phúc hậu, cũng không rộng lượng đến vậy. Cho nên nhất định trong chuyện đó có nguyên nhân khác, quả nhiên không ngoài sự đoán của ai gia, vị trưởng nữ của Nghĩa An Hầu phủ này không chỉ chẳng phải là cô gái xấu xí, mà ngược lại còn có dung mạo khuynh thành. Những năm trước ai gia đã âm thầm tìm hiểu qua, Hoa thị không thích quản công việc vặt, tính tình vô cùng lười nhác, thế nhưng lại được ông trời ưu ái ban cho nhan sắc và tiếng nói ngọt ngào hút hồn, kiểu con gái như vậy dù gả đến nhà ai cũng giống như mật ngọt chết ruồi. Hiển vương có một vị vương phi như vậy, cho dù ngày sau có đăng cơ, cũng sẽ đánh mất ý chí chiến đấu. Một hoàng đế như thế đối với ai gia mà nói, là lựa chọn tốt nhất."

Đối với thái hậu, bất kể là thái tử hay Thịnh quận vương đăng cơ cũng đều không phải là chuyện tốt. Thái tử ngu ngốc, lại có mẹ đẻ, nếu như thành công lên ngôi, hậu cung này sẽ chẳng còn chỗ cho một hoàng thái hậu như bà sống yên ổn. Thịnh quận vương thủ đoạn quá tàn nhẫn, tàn nhẫn với chính mình, thì lại càng tàn nhẫn với người khác hơn, một hoàng đế như vậy, bà cũng không thể trông cậy vào hắn có thể hiếu kính với bà.

Chỉ có Hiển vương lớn lên bên cạnh bà, mới kính trọng bà, lại thiên về thi văn thư họa, mặc dù giỏi suy tính, nhưng lại không phải là người tàn nhẫn, mà trái lại rất trọng tình trọng nghĩa, một tôn tử như vậy đăng cơ chính là lựa chọn tốt nhất đối với bà.

Ma ma thấy thái hậu rơi vào trầm tư, nên yên lặng lui sang một bên, thái độ cẩn thận hoàn toàn không giống với vẻ tò mò về Hiển vương như vừa rồi.

Hoa Tịch Uyển vừa ngủ dậy, đã phát hiện bên cạnh một bóng đen, sau khi nhìn kỹ mới biết là Yến Tấn Khâu, nàng ngồi dậy hỏi: "Chàng trở về lúc nào vậy?"

"Mới vừa trở về," Yến Tấn Khâu bỏ xuống quyển sách trên tay xuống, lấy áo choàng trên giá đỡ khoác lên người nàng, "Hai ngày qua khiến nàng chịu ủy khuất rồi, sau này thái hậu sẽ không lấy chuyện này làm khó dễ nàng nữa."

Hoa Tịch Uyển khẽ chỉnh vạt áo, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Yến Tấn Khâu hỏi: "Chàng đã nói gì với thái hậu vậy?"

"Không có gì, những chuyện phiền muộn nàng không cần phải xen vào," Đưa tay vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, nét mặt Yến Tấn Khâu lộ ra chút ý cười: "Ta đã bảo nhà bếp chuẩn bị bữa tối, trước tiên nàng rời giường theo ta tản bộ trong sân một chút, mới tốt dễ tiêu."

"Được." Hoa Tịch Uyển không biết Yến Tấn Khâu đã dùng cách gì khiến thái hậu thu tay lại, nhưng nàng cũng không muốn hao tốn tâm tư vào những việc này, thay xong một bộ váy đơn giản, sau khi rửa mặt xong tùy tiện vấn một kiểu tóc, nàng liền cùng Yến Tấn Khâu sánh vai ra khỏi phòng.

Một số cây cỏ trong vườn đã ra những nụ hoa nho nhỏ, thoạt nhìn có sức sống hơn mùa đông rất nhiều, Hoa Tịch Uyển hít một hơi, bầu không khí thật mát mẻ, nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh trong, quay đầu nói với Yến Tấn Khâu: "Có thật là đứng càng cao, thì cảnh sắc sẽ càng đẹp không?"

"Nếu như chỉ có một mình ngắm cảnh, thì cảnh sắc tươi đẹp mấy cũng trở nên tịch mịch, nhưng nếu có một tri kỉ bầu bạn bên cạnh, thì cho dù cảnh sắc không đẹp được vậy, cũng cảm thấy đáng hưởng thụ hơn," Yến Tấn Khâu nắm tay Hoa Tịch Uyển, ngữ khí ôn hòa nói, "Cảnh sắc có đẹp hay không, cũng là do tâm tình của người ngắm cảnh mà thôi."

Hoa Tịch Uyển nghe vậy cười nói, "Đáng tiếc có đôi khi không thể có được cả tri kĩ và mỹ cảnh, cuộc đời luôn chẳng có chuyện gì hoàn mỹ như vậy cả."

"Chưa từng thử qua thì làm sao biết không thể?" Yến Tấn Khâu cười nói, "Có một số việc phải thử mới không thấy tiếc nuối."

Hoa Tịch Uyển yên lặng không nói gì, người này đang cho mình uống canh an thần sao? Hơn nữa chén canh này hình như trước đây chàng từng uống qua, chàng lo lắng mình không kiên định sánh vai bên chàng sao?

"Chàng nói đúng." Hoa Tịch Uyển cảm giác mình kiên nhẫn dỗ dành nam nhân này như thế thật không dễ dàng.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy Hoa Tịch Uyển nói thế, nụ cười trên mặt Yến Tấn Khâu trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, đạo lực nắm tay Hoa Tịch Uyển cũng mạnh hơn.

Hai người chậm rãi đi dạo trong sân, bầu không khí vô cùng tốt đẹp, bỗng nhiên trong góc sân truyền đến âm thanh đồ sứ bị vỡ, Hoa Tịch Uyển quay đầu lại nhìn, chỉ thấy phía cuối con đường đá nhỏ có một nha hoàn áo xanh đang quỳ đó, trước mặt nàng còn có mảnh vỡ của ấm trà, hơi nóng của trà bốc lên thành làn khói trắng lượn lờ, khiến tiểu nha hoàn đang quỳ dưới đất thoạt nhìn có chút điểm đạm đáng yêu.

Hoa Tịch Uyển thấy thế, hơi cong miệng cười, lười biếng nói: "Ngươi là hạ nhân ở đâu, sao lại bất cẩn như thế?" Đối phương đã muốn làm bạch liên hoa hiền lành, đương nhiên nàng sẽ phối hợp làm một vị vương phi ngang ngược mới không lãng phí phần tâm ý này của đối phương.

"Vương phi thứ tội, nô tỳ là hạ nhân phòng trà nước, không cẩn thận té ngã làm vương phi giật mình, xin ngài thứ tội." Không đợi Hoa Tịch Uyển nói gì thêm, nha hoàn áo xanh này đã cúi đầu chạm đất, vô cùng cung kính quỳ gối làm đại lễ, khiến bím tóc đen nhánh rũ xuống cổ nàng ta, làm người khác chỉ cảm thấy tóc đen da trắng, xinh đẹp nói không nên lời.

Liếc mắt Yến Tấn Khâu mặt không chút thay đổi bên cạnh, Hoa Tịch Uyển khẽ hất cằm nói: "Ngẩng đầu lên."

Mày liễu mắt phượng, khuôn mặt tinh xảo, hơn nữa làn da còn trắng như tuyết, đúng là xinh đẹp hiếm thấy. Nhưng điều kiện tiên quyết là người đang đứng trước mặt nàng ta là người khác, mà không phải là Hoa Tịch Uyển.

Có đôi khi mỹ nhân nên thường xuyên đi ra ngoài, người tỳ nữ này tuy xinh đẹp nhưng màu da lại quá trắng, ở trước mặt Hoa Tịch Uyển, càng không thể so bì được. Tựa như chim công có xinh đẹp, nhưng ở trước mặt phượng hoàng thì cũng chỉ là một con chim nhỏ tầm thường mà thôi.

"Thật là một cô nương xinh đẹp," Hoa Tịch Uyển khẽ cười một tiếng, quay đầu nói với Hồng Anh ở sau lưng, "Ta thấy nàng ta còn xinh đẹp hơn em nữa."

Hồng Anh và Bạch Hạ vì tận trung bảo hộ chủ tử trong sự kiện ám sát lần trước, được thái hậu truyền khẩu dụ khen ngợi, cho nên sau khi vết thương của hai nàng lành đã trở thành một trong những hạ nhân có địa vị cao trong vương phủ, những quản sự khác ở trước mặt hai nàng đều khách khí lễ độ, không dám đắc tội đến.

Hoa Tịch Uyển nói đùa như vậy đủ thấy nàng coi trọng Hồng Anh thế nào. Hồng Anh mỉm cười trả lời: "Được hầu hạ vương phi đó là vinh hạnh lớn nhất của cả đời nô tỳ, có một chủ tử tốt như vương phi ngài, thì dung mạo có gì quan trọng chứ." Nói xong, nàng tiến lên vài bước, giơ ngón trỏ ra nâng cằm nha hoàn áo xanh lên, tỉ mỉ xem xét rồi nói, "Ngược lại nô tỳ cảm thấy dung mạo cũng khá bình thường, chỉ có màu da là coi được thôi."

"Tỷ cả ngày hầu hạ vương phi, đã quen nhìn dung mạo vương phi, dĩ nhiên là nhìn ai cũng thấy bình thường rồi," Tử Sam bên cạnh che miệng cười nói, "Chỉ sợ khi soi gương, ngay cả mặt mình tỷ cũng ghét bỏ luôn đó chứ."

Mấy tỳ nữ thiếp thân hầu hạ Hoa Tịch Uyển đều cười nhẹ ra tiếng, dường như đang cười nhạo Hồng Anh, chỉ có nha hoàn đang quỳ dưới đất sắc mặt trắng bệch, cảm thấy mặt mũi mình đều mất sạch, giống như bị lột sạch quần áo, mặc cho người khác chế nhạo vậy. Thế nhưng trước khi nàng làm đến bước này, đã dự đoán sẽ có khả năng này, vương phi càng ngang ngược, càng giúp tôn lên vẻ đáng thương của nàng, chút vũ nhục này nàng còn chịu được.

Đều là nữ nhân, làm sao Hồng Anh và Tử Sam không nhìn ra nha hoàn áo xanh này có ý nghĩ khác thường, hai nàng trao đổi ánh mắt với nhau, Hồng Anh cúi người đỡ nha hoàn áo xanh dậy, sau đó nói: "Chúng ta đang nói đùa thôi, ngươi chớ coi là thật, bình trà vỡ cũng vỡ rồi, lần sau nhớ cẩn thận hơn một chút."

Tử Sam phất tay, liền có hai nha hoàn tam đẳng nhanh trí tiến lên thu dọn mấy mảnh sứ vỡ, còn có người cầm khăn lau những mảnh vụn nhỏ, trong chớp mắt mặt đất đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Trong lòng nha hoàn áo xanh thầm căm hận, thủ đoạn của mấy thị nữ bên cạnh vương phi thật cao tay, rõ ràng đã cười nhạo nàng, còn làm ra dáng vẻ cởi mở rộng lượng, đây không phải là làm cho Vương gia nhìn sao?

"Nhìn thấy bản vương cùng vương phi đi dạo trong sân, cũng không biết tránh đi, thực sự không biết quy củ, quản sự phong trà nước dạy bảo hạ nhân thế nào vậy," Lúc nhỏ Yến Tấn Khâu sống trong hoàng cung, đã chứng kiến vô số thủ đoạn của phi tần, thời niên thiếu lại thấy nhiều dáng vẻ của sủng thiếp ở vương phủ, cho nên hắn vừa liếc nhìn nha hoàn áo xanh đã biết rõ ý đồ của nàng ta, sau đó chán ghét nói, "Quản sự phòng trà nước bị phạt mười lăm trượng, tước bỏ chức quản sự, phó quản sự lên thế chỗ. Về phần ngươi…"

Trong lòng nha hoàn áo xanh run lên, nàng chỉ muốn chọc giận vương phi, để Vương gia chú ý tới mình, nhưng thật không ngờ kết quả Vương gia lại nổi giận với mình.

Không phải nói thái hậu bất mãn với vương phi sao, không phải nói Vương gia sẽ vì thái hậu mà lạnh nhạt với vương phi, thậm chí sẽ nạp thiếp sao? Vì sao Vương gia còn che chở vương phi như vậy, đến nỗi vương phi vẫn chưa mở miệng, hắn đã lên tiếng thay vương phi rồi?

"Vương gia…" Nha hoàn áo xanh còn chưa kịp mở miệng cầu xin, đã bị hai bà tử chặn miệng, nàng muốn đẩy tay bà tử ra, lại phát hiện sức lực của những bà tử này rất lớn, căn bản nàng ngay cả một chút thanh âm cũng không phát ra được.

"Đang vui vẻ lại bị hạng người không hiểu quy củ này phá vỡ," Yến Tấn Khâu thầm oán hận, hắn thật vất vả mới dỗ dành vương phi nhà mình vui vẻ, ai ngờ lại bị một nha hoàn phiền phức ngắt lời, thật khiến hắn ấm ức mà, tâm tình hắn có thể tốt mới là lạ, "Đã không thể làm tốt công việc bưng trà nước, vậy chịu phạt hai mươi trượng, cấm thực hai ngày, rồi đến phòng giặt quần áo làm việc đi."

Nha hoàn áo xanh lắc đầu mạnh, dùng ánh mắt mong mỏi nhìn về phía vương phi, hy vọng nàng có thể cầu tình thay mình. Thế nhưng nàng chỉ thấy vương phi tươi cười, thẳng đến khi nàng bị bà tử lôi đi, cũng không thấy vương phi nói một chữ.

"Nếu trong vương phủ còn có người như thế, trực tiếp đánh hai mươi trượng rồi đuổi ra ngoài, bản vương thấy thật bực mình," Yến Tấn Khâu nói với Mộc Thông bên cạnh, "Loại chuyện nhỏ này không cần phiền đến vương phi, tự giải quyết cho tốt đi."

"Dạ." Mộc thông cúi đầu, thái độ thập phần cung kính.

Chờ sau khi mấy người không phận sự lui đi hết, Hoa Tịch Uyển mới chậm rãi mở miệng nói: "Quản sự phòng trà nước kia rất có năng lực, ngẫm lại lần này là do hạ nhân lợi dụng sơ hở, trực tiếp cắt chức của hắn có hơi nặng, không bằng để hắn làm phó quản sự đi." Nàng giúp nâng cây trâm Thanh Loan ngậm châu trên tóc lên, cười dịu dàng nói, "Vừa hay phòng giặt quần áo cũng thiếu một phó quản sự, hay là để hắn đến đó đi.

Đồ đạc của mình, sao có thể để người khác nhìn trộm chứ? Đã dám đưa tay, vậy phải dự đoán được việc bị chặt tay.

Yến Tấn Khâu nghe vậy lại cười nói: "Nàng nói đúng, cứ như vậy đi." Vương phi nhà hắn quả nhiên rất quan tâm đến hắn, trong lòng hắn lập tức vô cùng vui sướng.

Mộc Thông yên lặng cúi đầu thấp hơn, chiêu này của vương phi thật độc ác. Quản sự kia vì ả tỳ nữ đó mà mất chức, bây giờ lại bị điều đến phòng giặt quần áo làm phó quản sự, vậy ả tỳ nữ đó còn có thể sống yên ở phòng giặt quần áo sao?

Có thể thấy được tuy thường ngày vương phi ôn hòa thân thiện, nhưng lại là người không thể đắc tội đến, nha hoàn áo xanh này chính là tấm gương.

Hắn thấy, những suy nghĩ không yên phận của nha hoàn kia thực sự là tự tìm đường chết, cũng không nghĩ tới vương phi là ai, các nàng là cái thứ gì, luận tướng mạo, luận tính tình, luận thân phận, các nàng có cái gì sánh được chứ. Càng không nói tới chủ tử nhà mình chỉ thích mỗi mình vương phi, những người khác có thể so sánh được sao?

Dù sao ở trong mặt Vương gia, khi vương phi đá vỡ núi giả, thì gọi là tư thế oai hùng hào sảng; vương phi thích ngủ nướng, thì gọi là thanh nhàn; vương phi thích nghe chuyện bát quái trong kinh thành, thì gọi là giết thời gian; vương phi thích ăn thức ăn ngon, thì gọi là biết sống hưởng thụ. Còn nếu những nữ nhân khác làm vậy, thì đó chính là thô lỗ, lười nhác, thích xen vào việc của người khác, hết ăn lại nằm.

Cho dù Vương phi có vô số khuyết điểm, thế nhưng có thể khiến Vương gia luôn luôn yêu thích, lúc nào cũng che chở, mọi chuyện đều nghe theo, đó chính là bản lĩnh.

Dù sao ngay cả thói quen sinh hoạt Vương gia cũng sửa theo vương phi rồi, những người khác vẫn là đừng nên có suy nghĩ không yên phận nữa. Đến lúc đó chỉ sợ người tức giận chẳng phải vương phi, mà là Vương gia.

81. Chương 80: Xa Gần

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Bởi vì trò hay của nha hoàn áo xanh, mà cả vương phủ an phận lại rất nhiều, hơn nữa sau đó thái hậu lại ban tặng không ít món quý hiếm đến, cũng truyền khẩu dụ tán thưởng vương phi hiền đức thông tuệ, cứ như thời gian trước bà làm những chuyện ám chỉ vương phi nên sớm sinh con chẳng hề tồn tại.

Hành động này của thái hậu, không thể nghi ngờ chính là lấy lòng Hoa Tịch Uyển, đồng thời tỏ ý bà cũng không hề ép buộc Hiển vương nạp thiếp, Hiển vương phi rất tốt, bà rất hài lòng, đừng ai suy đoán lung tung.

Mọi người ồn ào không hiểu thái hậu làm vậy là có ý đồ gì, có người bỗng nhiên nhớ tới một ngày trước Hiển vương có đến tẩm cung thái hậu, hơn nữa còn ở lại một lúc lâu, nên lập tức bừng tỉnh, việc này chỉ sợ không phải thái hậu tự nghĩ thông, mà là Hiển vương cầu xin thái hậu.

Việc làm này của Hiển vương ngay lập tức được các nữ nhân trong kinh thành ca ngợi, ngay cả những nữ quyến vốn cảm thấy hắn chỉ có dung mạo cũng thay đổi suy nghĩ. Đa số nữ nhân trong thiên hạ đều đặc biệt thích những nam nhân yêu thương thê tử của mình, cho nên vô tình, Yến Tấn Khâu được nhiều nữ nhân ca tụng là nam nhân tốt.

Chứng kiến nhiều nam nhân ngu hiếu chỉ biết hy sinh thê tử mình, nam nhân như Hiển vương thật sự rất hiếm, có nữ quyến tán thưởng Yến Tấn Khâu, đương nhiên cũng có nữ quyến ngưỡng mộ Hoa Tịch Uyển, cũng vì vậy mà một số nam nhân cảm thấy dường như những ngày gần đây họ sống không được yên ổn, nguyên nhân là vì bọn họ chẳng hiểu tại sao mình lại bị đem ra so sánh.

Quý phủ Hoa tam gia, hôn kỳ của Hoa Sở Vũ cùng công tử Lâm gia được định vào cuối thu, tuy rằng còn hơn nửa năm, trong phủ cũng đã chuẩn bị cho nàng nhiều đồ cưới, thế nhưng Diêu thị ngày ngày vẫn phân phó hạ nhân tìm kiếm thêm nhiều món mới mẻ, hận không thể đem tất cả những món đồ tốt nhất làm của hồi môn cho Hoa Sở Vũ.

Gia đình Hoa tam gia ở kinh thành tuy không phải là đại nhân vật danh tiếng, nhưng là phía sau bọn họ có Hầu phủ làm chỗ dựa, bề ngoài còn có một cô cháu gái được Hiển vương hết mực sủng ái, cho nên mặc dù Hoa tam gia không có bao nhiêu thực quyền, thế nhưng khi đến các cửa hàng đều rất được nể mặt.

Ngày hôm đó trong phủ định mua một hộp trân châu, ngay cả tiền đặt cọc đều đưa rồi, kết quả lại bị người của phủ Đoan Hoà công chúa giành mất, Hoa tam gia không thể làm gì hơn, đành tay không trở về báo cáo kết quả lại với Diêu thị.

Diêu thị nghe xong đầu đuôi câu chuyện, tức giận mắng: "Một quả phụ mất trượng phu, đệ đệ cũng đã chết rồi còn ngông cuồng như thế, ta xem nàng ta có thể như ý được bao lâu."

"Mẫu thân," Hoa Sở Vũ vội vàng ngắt lời Diêu thị, khuyên nhủ, "Chỉ là mấy viên trân châu thôi mà, cũng không phải vật hiếm lạ gì, có hay không cũng không sao cả."

"Cô nương ngốc à, ta đây đang muốn làm một bộ váy kết trân châu làm đồ cưới cho con, ai biết Đoan Hoà công chúa còn có thể làm như thế, giữa ban ngày ban mặt lại cướp đồ của chúng ta," Tuy rằng Diêu thị không cam lòng, nhưng bà cũng hiểu rõ, xưa nay tính cách của Đoan Hoà công chúa rất ngang ngược,

người bình thường cũng chỉ có thể chắp tay nhường nhịn mà thôi. Mấy ngày nay nhà bọn họ có thể thuận lợi mua sắm như vậy, phần lớn là nhờ danh tiếng của Hầu phủ và Hiển vương phủ, bằng không thì cho dù nhà bọn họ có nhiều tiền hơn nữa cũng không mua được nhiều thứ tốt như vậy.

Nghĩ đến Hoa Tịch Uyển, Diêu thị có chút mất tự nhiên hỏi: "Hiện tại con có qua lại với vị kia của vương phủ không? Mấy ngày trước bên ngoài đồn rằng thái hậu bất mãn với nàng ta, là thật sao?"

"Hiển vương dành cho muội muội cả tấm chân tình, chỉ cần Hiển vương không có tâm tư khác, tam muội sẽ không sao." Hoa Sở Vũ nhớ tới lời đồn nghe được hôm qua, nói là một tỳ nữ trong Hiển vương phủ cố ý dụ dỗ Hiển vương, kết quả bị Hiển vương đày đến phòng giặt quần áo, ngay cả quản sự cũng bị liên lụy, nên nói, "Mẹ không cần lo lắng cho tam muội, bây giờ muội ấy ở vương phủ rất tốt."

"Ai quan tâm nó chứ," Diêu thị không được tự nhiên ho khan một tiếng, "Người ta là đại tiểu thư Hầu phủ, lại là vương phi, nào cần những người như chúng ta quan tâm chứ?"

Hoa Sở Vũ cười một cái, biết bà là người khẩu xà tâm phật, nên nói sang chuyện khác: "Nghe nói phủ nhị bá đang ầm ĩ vì mâu thuẫn nhỏ, lần trước gặp ở chỗ tổ mẫu, con thấy đại tỷ mặt mày tiều tụy, có nên mời tỷ ấy đến phủ chúng ta chơi mấy ngày không…"

Nàng còn chưa nói hết câu, đã bị Diêu thị ngắt lời. Diêu thị trầm mặt nói, "Con là nữ nhân sắp xuất giá, mời nàng ta đến phủ ở sẽ không may." Diêu thị ngừng một chút, lo lắng lời này của mình quá mức vô tình, thở dài nói, "Không phải ta vô tình, chỉ là ta thật sự không thích tính cách đại cô nương, gần đây tính cách nàng ta càng trở nên quái dị thâm trầm, ta sợ có ngày nàng ta làm chuyện điên rồ làm tổn thương con. Tính tình ca ca con giống thế tử của đại phòng, ngày thường không cần ta bận tâm, chỉ có con, nhìn trông rất thông minh lanh lẹ, nhưng lại quá coi trọng tình cảm, bảo ta làm sao không lo lắng chứ?"

Hoa Sở Vũ trầm mặc, nàng vốn chỉ thuận miệng nói, thật không ngờ mẫu thân lại nói đến nhiều chuyện như thế. Trên thực tế trong ba tỷ muội các nàng, tình cảm của nàng và Hoa Tịch Uyển thân thiết hơn, từ nhỏ nàng đã cảm thấy tính tình đại tỷ hơi hướng nội và mẫn cảm, cũng rất hiếu thắng. Chơi chung với đại tỷ, không bằng tìm tam muội chơi sẽ thú vị thoải mái hơn nhiều, cũng không phải nàng quá coi trọng tình cảm, chỉ là thấy đại tỷ tiều tụy như vậy, nên lo lắng tỷ ấy có chuyện mà thôi.

"Mẫu thân, lời này của người…" Hoa Sở Vũ hơi do dự, "Tính cách đại tỷ tuy hơi nhạy cảm, nhưng không đến mức… cực đoan như vậy đâu."

"Con biết cái gì?" Diêu thị khẽ cười một tiếng, "Người như đại cô nương, ta đã gặp qua rồi. Không chỉ có ta, ngay cả con cọp mẹ của đại phòng cũng không thích nàng ta. Con không thấy mấy lần gần đây khi tam cô nương về nhà mẹ đẻ chơi, con cọp mẹ kia có gọi đại cô nương đến trò chuyện cùng tam cô nương không? Mỗi lần rủ con đến Hầu phủ, bà ta có nói gì thêm không?"

Lúc này Hoa Sở Vũ mới nhớ tới, mấy lần gần đây tam muội trở về Hầu phủ thăm nhà, nàng có đến tâm sự với tam muội vài lần, nhưng chưa bao giờ thấy đại tỷ xuất hiện. Lúc này nàng mới bừng tỉnh, đại bá mẫu không thích đại tỷ đến thế sao, thế nhưng mùa đông năm ngoái khi tam muội về Hầu phủ, còn rất tốt mà.

Thấy sắc mặt nghi hoặc của nàng, Diêu thị không thể làm gì khác hơn là nói rõ ràng mọi chuyện: "Tuy rằng con cọp mẹ không có ưu điểm gì, nhưng cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi, chỉ cần không đụng tới con của bà ta, thì mấy việc nhỏ khác bà ta đều mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng nếu mà dám có ý đồ gì với ba đứa con của bà ta, bà ta sẽ liều mạng chống lại."

Hoa Sở Vũ nghe thế, trong lòng thầm nghĩ, thường ngày mẫu thân thích tranh cãi với đại bá mẫu, chắc không phải là vì hiểu tính cách này của đại bá mẫu chứ?

"Mùa đông năm ngoái khi tam cô nương hồi phủ, con có chú ý tới ánh mắt của đại cô nương nhìn tam cô gia Hiển vương không?" Diêu thị hạ giọng thần thần bí bí nói, "Nha đầu chết tiệt kia tâm tư rất bất chính."

Hoa Sở Vũ lạnh cả sống lưng, trên trán lại toát mồ hôi hột, lẽ nào đại tỷ lại nảy sinh tâm tư kia với Hiển vương? Nhưng Hiển vương là phu quân của tam muội, sao tỷ ấy có thể nảy sinh tâm tư không có khả năng này vậy?

"Nếu chỉ như vậy cũng không sao, hồi cuối năm khi tam cô nương về phủ, con xem đại cô nương mặc kiểu gì, chậc chậc chậc, thực sự khiến ta kinh tởm, con nói coi, sửa soạn như vậy là để dụ dỗ ai chứ?" Diêu thị khinh thường cười chế nhạo một tiếng, "Trương thị kia còn nói mình là con cháu thư hương, nhưng nhìn xem bà ta đã dạy dỗ nữ nhi thế nào. Ngay cả muội phu của mình cũng nhớ thương được, ta thực sợ hãi thay bà ta."

Tuy rằng Diêu thị tự nhận mình không phải người hiền lương thục đức, nhưng vẫn còn hơn hạng người tỏ vẻ thanh cao mà lòng dạ thì lại độc ác như Trương thị, chí ít bà không làm được loại chuyện bán nữ cầu vinh, nữ nhi của bà càng không làm ra loại chuyện như nhớ thương muội phu.

"Với dáng vẻ đó của nàng ta, còn không biết xấu hổ đi dụ dỗ Hiển vương, cũng không tự soi gương xem nàng ta có chỗ nào so được với Tam cô nương."

Mặc dù lời nói của Diêu thị hơi thô lỗ, nhưng lại hết sức có đạo lý, Hoa Sở Vũ cũng không phải là người không phân biệt đúng sai, nên sau khi nghe xong những lời này, liền quyết định sẽ cách xa Hoa Y Liễu một chút, không vì điều gì khác, chỉ vì Hoa Y Liễu thật sự không nên nảy sinh những tâm tư sai trái như vậy.

Không nói đến việc tam muội cùng và Hiển vương phu thê ân ái sâu sắc, chỉ nói đến chuyện tam muội đã từng giúp đại tỷ thoát khỏi bể khổ, thì đại tỷ càng không nên có những tâm tư như thế. Nàng coi khinh những người như vậy, đạo bất đồng bất tương vi mưu*, chính là như thế.

(*)Đạo bất đồng bất tương vi mưu: Không cùng chí hướng, quan niệm thì không thể hợp tác, bàn luận.

Trong Hiển vương phủ, Hoa Tịch Uyển lấy các loại bảo thạch phỉ thúy có màu sắc tươi đẹp trong tư kho ra để cho Bạch Hạ, Hồng Anh sắp xếp phân loại, sau đó lựa chọn vài món từ trong đó ra.

"Bảo ma ma mang mấy món này đưa đến phủ tam thúc đi, cuối thu nhị tỷ sẽ xuất giá, mấy thứ này cho nàng làm đồ cưới rất thích hợp, trễ nữa sẽ không kịp." Trước đây lúc Hoa Y Liễu xuất giá, nàng cũng tặng

trang sức, cho nên bây giờ Hoa Sở Vũ xuất giá, ngoài mặt nàng cũng chỉ có thể tặng quà giống Hoa Y Liễu. Nhưng nàng thân thiết với Hoa Sở Vũ hơn, nên kín đáo tặng thêm mấy món là chuyện thường tình.

Giữa người với người, vốn phân chia thân sơ, hợp hay không là tùy duyên, nàng đối với Hoa Y Liễu là tình cảm đường tỷ muội, còn với Hoa Sở Vũ là tỷ muội tốt.

"Vương phi yên tâm, mọi thứ đã được chuẩn bị tốt, đợi lát nữa nô tỳ sẽ đi cùng hai vị ma ma mang đi tặng cho nhị cô nương," Bạch Hạ mỉm cười đem một hộp hồng ngọc để vào chung với chỗ lễ vật, sau đó đưa danh mục quà tặng tới trước mặt Hoa Tịch Uyển, "Ngài xem một chút xem còn gì sơ xuất không ạ?"

Sau khi Hoa Tịch Uyển xem kỹ một lần, suy nghĩ một chút rồi nói: "Vài ngày trước chẳng phải Mộc Thông mới đưa tới một hộp trân châu sao, ta thấy chất lượng rất tốt, cũng tặng cho nhị tỷ đi. Cất lâu, màu sắc sẽ không đẹp nữa, làn da nhị tỷ mịn màng, đeo trân châu là đẹp nhất."

Hồng Anh lại đi tư kho lấy một hộp trân châu đầy tràn vừa cất vào ra, cuối cùng Hoa Tịch Uyển cũng hài lòng.

Lúc Yến Tấn Khâu đi vào phòng, thấy trên bàn bày đầy các loại bảo thạch trân châu mã não, liền cười nói: "Đây là đang làm gì vậy, chuẩn bị làm nữ trang mới sao?" Mấy ngày trước còn nói đồ trang sức nhiều quá, nhìn thật chói mắt, sao hôm nay lại hào hứng lấy mấy món này ra ngắm vậy?

Hoa Tịch Uyển kéo chàng ngồi xuống bên cạnh, kể rõ nguyên nhân với chàng, rồi chỉ vào danh mục quà tặng nói: "Nếu nhị bá mẫu biết, có thể làm ầm lên hay không?"

"Lúc trước nàng giúp nữ nhi bà ta thoát khỏi bể khổ, bà ta có cảm ơn nàng một câu nào chưa?" Tổng kết nhiều chuyện lại, làm Yến Tấn Khâu không có chút hảo cảm nào với Trương thị, cho nên việc Hoa Tịch Uyển xa cách với Trương thị, hắn rất vui lòng. Hắn vốn còn lo lắng bởi vì nhạc phụ cùng Hoa nhị gia là huynh đệ ruột, Hoa Tịch Uyển sẽ thân thiết với người nhị thẩm là Trương thị, hiện tại xem ra chỉ là lo lắng vô ích thôi.

"Bà ta thích ầm ỹ thì ầm ỹ, đồ là của nàng, cho ai hay không cho ai cũng là quyền của nàng," Yến Tấn Khâu không chút lo lắng, "Việc này nàng không cần lo lắng, sau khi chuẩn bị quà tặng xong, ta sẽ bảo Mộc Thông ngày mai đưa qua, xem ai dám lắm miệng."

Hoa Tịch Uyển:…

Nam nhân có đa mưu túc trí, thì đối với chuyện phía sau hậu trạch, cũng đa phần đều dùng phương thức đơn giản thô bạo để giải quyết.

Có điều, nàng rất thích điểm này.

82. Chương 81: Thực Hư

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Sáng sớm hôm sau Mộc Thông liền đem quà tặng đưa đến phủ Hoa tam gia, còn nhận được một tràng cảm ơn và đôi giày thêu do Hoa nhị cô nương tự tay làm tặng vương phi. Bề mặt của đôi giày thêu này được làm từ gấm thượng hạng, mặt trên thêu mấy hoa văn rất xinh đẹp, Mộc Thông từng gặp qua không ít quý nhân, cũng phải tán thưởng đôi giày này một tiếng rất đẹp, có thể thấy được người làm giày hết sức dụng tâm.

Sau khi trở lại vương phủ, Mộc Thông đem đầu đuôi sự việc ở Hoa tam gia quý phủ kể lại, đồng thời dâng lên đôi giày thêu Hoa Sở Vũ làm cho Hoa Tịch Uyển.

"Đôi giày thật xinh đẹp," Hoa Tịch Uyển mở hộp xem, cười nói, "Đến giờ mà nhị tỷ vẫn còn nhớ làm cho ta đôi giày xinh đẹp thế này."

Yến Tấn Khâu nghe vậy cũng cười nói: "Nghe nàng nói thế, chắc đây không phải là lần đầu tiên nhị đường tỷ làm giày cho nàng hả?"

"Nhị tỷ thêu thùa rất tốt, mà ta từ lúc nhỏ đã không có hứng thú với mấy trò thêu thùa may vá này, cho nên trước đây mỗi lúc rảnh rỗi, nhị tỷ sẽ may cho ta y phục giày vớ các thứ, hôm nay tỷ ấy sắp xuất giá mà còn thương nhớ đến ta." Hoa Tịch Uyển cầm đôi giày thêu, nhớ tới năm đó sau khi nàng cứu Hoa Sở Vũ từ trong ao ra, Hoa Sở Vũ liền đối với nàng không khác gì muội muội ruột thịt, đã mấy năm qua rồi mà Hoa Sở Vũ vẫn như vậy.

Yến Tấn Khâu gật đầu, hắn không tiện đánh giá nhiều về nữ quyến Hoa gia, nhưng ai đối với Hoa Tịch Uyển thật tình hay giả ý, hắn vẫn ghi tạc trong lòng: "Nàng ta tốt với nàng như vậy, cũng không uổng nàng một lòng mong nhớ nàng ta."

Hoa Tịch Uyển bật cười, lời này của Yến Tấn Khâu có chút bất công, mỗi câu đều có ý thiên vị nàng, nhưng nàng hiểu rõ, đối với Yến Tấn Khâu mà nói, nàng là vương phi của chàng, những người khác có tốt hay không, tự nhiên chàng sẽ đứng ở góc độ của chàng để nhận xét.

Đây đại khái là thiên tính của con người, nàng cũng sẽ không cảm thấy Yến Tấn Khâu không tốt với người nhà mẹ đẻ mình hay gì, nàng bất đắc dĩ cười nói: "Tình cảm tỷ muội vốn cần thật lòng giữ gìn, có ai muốn đổi một tấm chân tình của mình lấy một mảnh giả ý bao giờ, tình cảm tỷ muội của ta và nhị tỷ đã nhiều năm, đương nhiên sẽ không kìm lòng được mà đối xử tốt với nhau hơn vài phần."

"Nghe nói nhị đường tỷ sẽ thành thân với thế tử Lâm gia Lâm Văn Hậu?" Dường như Yến Tấn Khâu đột nhiên nhớ tới chuyện này, thuận miệng nói, "Thế tử Lâm gia Lâm Văn Hậu ở kinh thành cũng được xem là quân tử, gả cho hắn là lựa chọn tốt.

Hoa Tịch Uyển vô cùng hoài nghi nhìn sang Yến Tấn Khâu, lời này là thật tâm hay giả ý đây, Lâm gia Lâm Văn Hậu là người nhà mẹ đẻ của thái tử phi, Hoa Sở Vũ gả đến Lâm gia, Yến Tấn Khâu không lo lắng gì sao?

Ánh mắt của nàng quá trắng trợn, Yến Tấn Khâu liếc mắt một cái đã thấy được suy nghĩ của nàng, đưa ngón trỏ ra nhẹ nhàng điểm một cái lên trán nàng: "Mấy đời Lâm gia luôn chính trực ngay thẳng, quan tâm bách tính, rất được bách tính kính trọng. Lâm Văn Hậu tuổi trẻ tài cao, tâm tư đứng đắn, cũng không phải là người tham hoan háo sắc, người như vậy rất xứng với nhị tỷ nhà muội."

Thái độ chính trực ngay thẳng, quan tâm bách tính.

Tuổi trẻ tài cao, tâm tư đứng đắn.

Hoa Tịch Uyển lại nhớ tới thái độ trước đây của hoàng hậu đối với thái tử phi, mơ hồ suy đoán một khả năng, đó chính là trong lòng người Lâm gia có hơi bất mãn với việc làm của thái tử, sau khi thái tử phi gả đến hoàng gia, Lâm gia vẫn vô cùng bất hòa với phe thái tử, cho nên hoàng hậu mới có thái độ như vậy với thái tử phi.

Nàng vốn còn lo lắng Lâm gia sẽ đối xử không tốt với Hoa Sở Vũ, thế nhưng hiện tại suy nghĩ kỹ một chút, Lâm gia mấy đời giữ chức hầu tước, thế tử Lâm gia đính hôn với Hoa Sở Vũ, cũng đã coi là cưới thấp rồi. Lâm gia cầu cưới Hoa Sở Vũ, ngoại trừ coi trọng Hoa Sở Vũ, có lẽ còn có nguyên nhân khác.

Ví dụ như, bọn họ cảm thấy Yến Tấn Khâu không phải là người có dã tâm, nên cho dù làm thông gia với Hoa gia cũng không sao. Lại ví vụ như đơn giản vì bọn họ cảm thấy người của Hoa gia không tệ, Hoa Sở Vũ lại càng tốt, cho nên muốn cầu cưới. Còn có một khả năng nữa chính là… Lâm gia muốn được ràng buộc với Yến Tấn Khâu.

Càng nghĩ càng phức tạp, Hoa Tịch Uyển lười nghĩ tiếp nữa, vì vậy xoa xoa trán nói: "Chàng đã nói người này không tệ, ta đây tạm thời tin hắn không tệ, sau này nếu hắn dám đối xử không tốt với nhị tỷ, ta sẽ ỷ vào uy thế của chàng, dẫn người đánh tới cửa nhà hắn."

"Được." Yến Tấn Khâu cười đáp ứng, sau đó truyền hạ nhân dọn cơm, hai người liền rửa tay chuẩn bị dùng cơm trưa.

Nhưng đồ ăn mới vừa dọn lên bàn, hai người vẫn chưa động đũa, đã nghe thấy một tin tức khiến người ta khiếp sợ, đó chính là gia tộc nhà mẹ đẻ hoàng hậu – Phương thị bị cấm vệ quân bao vây.

Từ sau khi thái tử mất, người của Phương gia đã khiêm tốn hơn rất nhiều, hiện tại đột nhiên lại bị cấm vệ quân vây bắt, không biết là đã phạm phải đại tội gì? Cấm vệ quân tương đương với thân vệ của hoàng thượng, hầu như chỉ truy bắt những đại thần phạm tội, còn cơ bản đều do người của vệ úy tự truy bắt, hoặc do Lại bộ thẩm án, hiện tại đột nhiên cấm vệ quân lại làm nhiệm vụ thay vệ úy tự, làm sao không suy nghĩ nhiều được.

Hoa Tịch Uyển cũng không phải nghi hoặc bao lâu, vì nửa khắc sau, trong cung lại truyền ra một tin tức.

"Hoàng hậu đầu độc thái tử phi bất thành?" Hoa Tịch Uyển khiếp sợ nhìn người truyền tin – Mộc Thông, có chút không dám tin tưởng, hoàng hậu là một nữ nhân vô cùng giỏi mưu mô ẩn nhẫn, sao lại đột nhiên làm ra chuyện vọng động như vậy?

Yến Tấn Khâu cũng có chút ngoài ý muốn, hắn hơi ngẩn ra, sau đó lập tức hỏi: "Tin tức chính xác không?"

Mộc Thông trả lời: "Người của chúng ta ở trong cung nói, hoàng thượng vô cùng tức giận vì chuyện này, có ý muốn phế hậu, đế hậu ở trong phòng to tiếng một trận, một lúc sau hoàng thượng hạ lệnh cho cấm vệ quân bao vây Phương gia, với lý do là hoài nghi Phương gia hợp mưu cùng hoàng hậu đầu độc thái tử phi và đứa bé trong bụng thái tử phi."

"Hoàng thượng muốn dùng Phương gia uy hiếp hoàng hậu sao?" Hoa Tịch Uyển nhớ tới đứa bé trong bụng thái tử phi, và cả cái chết của thái tử. Đã không có nhi tử, hoàng hậu cũng đã không còn hy vọng gì nữa, sự lý trí bình tĩnh của ngày xưa có lẽ cũng chỉ còn lại ba phần, đa phần chính là sự điên cuồng. Hoàng đế sai cấm vệ quân bao vây Phương gia, cũng chỉ để bịt miệng hoàng hậu, không thể nói những chuyện không nên nói mà thôi.

Nghĩ vậy, Hoa Tịch Uyển đột nhiên cảm thấy trong lòng thật ghê tởm, nàng vốn cảm thấy thái tử chẳng ra gì cả, nhưng bây giờ xem ra, hoàng đế mới là kẻ cặn bã nhất, thái tử cũng chỉ thừa kế tính cách của ông thôi, nhưng còn chưa đủ cặn bã, cho nên mới mất mạng.

Hoa Tịch Uyển có thể nghĩ ra, thì Yến Tấn Khâu cũng rất nhanh đã hiểu rõ ngọn nguồn, nhưng hắn càng nghĩ nhiều hơn Hoa Tịch Uyển: "Người của chúng ta đừng hành động gì cả, quan sát trước rồi tính tiếp." Ai biết việc này có phải là sự thật không, hay là vở kịch của đế hậu hợp diễn để dụ cá cắn câu không chừng?

Nữ nhân như hoàng hậu, thà rằng giữ con bỏ mẹ, nuôi dưỡng đứa bé của thái tử phi trưởng thành, sau đó trở thành hoàng thái hậu cao quý, cũng sẽ không làm chuyện vọng động như vậy. Huống chi tin tức này chỉ là do người trong cung nghe ngóng được, rất nhiều người ngoài cung còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, càng không đoán được lý do hoàng hậu muốn giết hại đứa bé trong bụng thái tử phi.

Ở trong mắt người đời, chắc hẳn hoàng hậu còn mong chờ đứa bé này hơn cả hoàng thượng, cho nên người khác chỉ nghĩ là Phương gia đã phạm vào tội gì, chứ không nghĩ tới hoàng hậu đã làm điều gì, dù sao ở trong mắt người dân kinh thành, Phương gia chính là đám ngoại thích ngang ngược tàn ác, có gây ra chuyện khiến hoàng thượng mất hứng cũng là chuyện rất bình thường.

Như vậy, người có thể đoán được hoàng hậu hạ độc mưu hại thái tử phi chỉ là ba loại người, một là loại người có dã tâm dòm ngó hậu cung; hai là loại người biết thái tử không thể có con, loại người thứ hai lại được chia làm hai loại, một loại là người quá hiểu biết chuyện hậu cung, còn lại có lẽ là người đã từng ám hại thái tử, khiến hắn không thể có con nối dõi; loại thứ ba chính là người biết rõ đứa bé trong bụng thái tử phi chẳng phải con nối dõi của thái tử, mà là con nối dõi của hoàng đế.

Bất kể kẻ mắc câu là ai trong ba loại người này, thì hoàng đế đều sẽ không dễ dàng tha mạng cho hắn, lý

do là vì trên thế giới này, chỉ có người chết mới có thể giữ chặt cái miệng mình.

Hoa Tịch Uyển thấy vẻ mặt Yến Tấn Khâu có chút sai sai, đoán rằng sự tình có lẽ càng phức tạp hơn mình nghĩ rất nhiều, nhất thời liền cảm thấy… cơn buồn ngủ kéo tới, cho nên miễn cưỡng uống một chén canh, đi lại trong phòng vài vòng, sau đó ném vẻ mặt thâm trầm của Yến Tấn Khâu lại, bản thân trở về phòng đi ngủ.

Cuộc sống quá phức tạp không thích hợp với nàng, nàng không muốn động não quá độ, sẽ mau già, vẫn là đi ngủ trưa để bao dưỡng nhan sắc thì hơn.

"Vương gia, ý của ngài là hoài nghi việc này có cạm bẫy sao?" Mộc Thông hơi kinh ngạc, hắn thật không ngờ tới trường hợp này.

"Mặc kệ việc này thật giả thế nào, trên thực tế cũng chẳng liên quan gì tới chúng ta," Yến Tấn Khâu tự tiếu phi tiếu nói, "Ta chỉ là một vương gia nhàn tản mà thôi."

Mộc Thông lập tức bừng tỉnh, chắp tay nói: "Vương gia anh minh."

Hoàng hậu hờ hững nhìn nam nhân ngồi ở bên cạnh mình, sau khi uống gần hết một chén trà mới nhàn nhạt mở miệng nói: "Hoàng thượng chắc chắn cứ để vậy sẽ có người nhảy ra sao?"

"Người có dã tâm, làm sao có thể đành lòng bỏ qua trận này?" Gần đây, Khải Long đế và hoàng hậu bỗng dưng không có gì để nói với nhau, thế nhưng thấy vẻ mặt hoàng hậu tiều tụy, dường như chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi đã già đi mấy tuổi, trong lòng hắn cũng thấy hơi hổ thẹn, "Đợi sau khi đứa bé được sinh ra, sẽ được nuôi dưỡng bên cạnh nàng, thái tử phi sẽ đến đạo quán ở ngoại thành cầu phúc cho thái tử, sau này không có chuyện gì thì không cần hồi cung."

"Hoàng thượng đành lòng sao?" Hoàng hậu ngước mắt nhìn hoàng đế, ánh mắt không chút cảm xúc.

"Có cái gì đành với không đành chứ, đó là cháu trai của nàng, nuôi dưỡng bên cạnh nàng, trẫm cũng yên tâm." Khải Long đế bình tĩnh nói, "Coi như ngôi vị hoàng đế này không thể truyền cho nhi tử, thì vẫn có thể truyền cho tôn tử."

Nét mặt hoàng hậu khẽ động, cầm chén trà trầm mặc một lúc: "Thiếp hiểu, chỉ là nữ nhân lúc sinh con, chính là một lần đi qua quỷ môn quan, sinh tử khó biết trước được."

Nghe thế, vẻ mặt hoàng đế phức tạp nhìn hoàng hậu, ngừng lại một lúc sau nói: "Việc này cứ để trời định đi."

"Chỉ cần sau này hoàng thượng đừng đau lòng là được." Hoàng hậu để chén trà xuống, vẻ mặt mệt mỏi nói, "Xin hoàng thượng yên tâm, thiếp chắc chắn sẽ chăm sóc thái tử phi thật tốt, cho đến khi… hoàng thái tôn ra đời."

Khải Long đế nhìn bà thật sâu một cái, đặt chén trà xuống đứng lên nói: "Đã như vậy, trẫm rất yên tâm."

Thấy hắn muốn đi, hoàng hậu đứng dậy làm một lễ vạn phúc: "Hoàng thượng đi thong thả."

Hoàng đế vừa chuẩn bị mở miệng định nói gì lại thôi, hắn nhìn hoàng hậu cúi đầu, xoay người đi ra khỏi đại môn.

Hoàng hậu ngẩng đầu nhìn bóng lưng của hắn, trong ánh mắt không chút tình cảm, dường như nam nhân vừa đi ra chỉ là một người xa lạ, không có bất cứ quan hệ gì với bà vậy.

83. Chương 82: Lễ Vật

Edit: Hoa Tuyết

"Quận vương gia..." Hầu thị đứng ở cửa thuỳ hoa, nhìn Yến Bá Ích đang mỉm cười với một thiếp thất, nàng cố nén chua xót trong lòng xuống, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Thị thiếp bên cạnh Yến Bá Ích thấy thế quỳ gối hành lễ với nàng, cúi đầu lui qua một bên, có vẻ rất nhu thuận hiểu chuyện, thế nhưng một thiếp thất dù có nhu thuận hiểu chuyện, thì ở trong mặt Hầu thị, cũng chỉ là nữ nhân khoác lớp vỏ nhu thuận để tranh đoạt nam nhân với nàng mà thôi. Nhưng Hầu thị rất giỏi nhẫn nại, trong lòng dù có không cam lòng hơn nữa, trên mặt vẫn sẽ không để lộ nửa phần, nàng không nhanh không chậm bước đến trước mặt Yến Bá Ích, ngữ khí ôn hòa nói, "Quấy rầy nhã hứng của ngài rồi."

Nhìn thấy Hầu thị, Yến Bá Ích thu hồi nụ cười trên mặt, để cho thiếp thất lui ra, sau đó nói: "Ta thấy mấy ngày nay sắc mặt của nàng không tốt lắm, thái y kê thuốc thế nào mà lại không thấy hiệu quả gì."

"Bệnh đi như kéo tơ, nào có nhanh như vậy đã bình phục," Hầu thị cười cười, nhắc tới bệnh của mình mà lại hoàn toàn không thèm để ý, "Qua một thời gian nữa là đến sinh nhật hoàng hậu nương nương, năm nay nên tặng lễ mừng thọ gì tiến cung, thiếp thật sự không dám làm chủ, chẳng biết quận vương có ý kiến gì không?"

Nhắc tới hoàng hậu, sắc mặt Yến Bá Ích không tốt đẹp gì, nhớ tới quyết định của chính mình, bèn nói: "Nặng hơn năm rồi hai phần, chỉ là tránh những thứ có liên quan đến cây lựu cây nho, để hoàng hậu khỏi tức cảnh sinh tình."

Cây lựu cây nho ngụ ý có nhiều con cháu, hiện tại hoàng hậu không có nhi tử, đứa bé trong bụng thái tử phi cũng không phải của thái tử, tặng mấy thứ này chẳng phải sẽ khiến hoàng hậu khó chịu sao? Hắn có thể đoán được đứa bé trong bụng thái tử phi là của hoàng đế, tất nhiên hoàng hậu cũng có thể đoán được, nếu có thể liên hợp với hoàng hậu, với hắn mà nói cũng là chuyện tốt. Nếu như không thể, chí ít cũng nên để cho hoàng hậu có hảo cảm với mình.

"Thiếp hiểu," Hầu thị đồng ý, hai người nói xong việc này, lại chỉ biết nhìn nhau không nói gì.

Lúc bầu không khí dần dần lạnh xuống, Yến Bá Ích đột nhiên mở miệng nói: "Nghe nói Hiển vương phi không thích làm việc vặt, vậy chắc sẽ không biết phải tặng món gì làm lễ mừng thọ cho hoàng hậu, nếu nàng rảnh rỗi, chi bằng đến đó trò chuyện với nàng ta vài câu, có lẽ sẽ giúp ích được cho nàng ta."

"Ý của ngài là..." Hầu thị hơi biến sắc, trầm tư một lúc lâu mới nói, "Tuy rằng Hiển vương phi không thích làm việc vặt, nhưng cũng không phải là người ngu xuẩn, thiếp sợ nàng sẽ không tin lời nói của thiếp."

"Nàng ta không tin thì nàng dùng biện pháp khiến nàng ta tin," Giọng nói Yến Bá Ích vô thức mang theo chút khinh miệt, "Nàng ta chỉ là một nữ nhân, lại "bị" Yến Tấn khâu che chở cưng chiều, có thể làm được chuyện gì chứ."

Hầu thị nghe ra sự giễu cợt trong lời nói của Yến Bá Ích, ánh mắt có chút phức tạp, nhẹ giọng đồng ý.

Hai ngày sau, lúc Hầu thị đang sao chép "Đạo Đức Kinh", thì thấy nha hoàn thiếp thân của mình đi đến, nàng gác cây bút lông trong tay xuống, bình thản hỏi: "Sự tình thế nào rồi?"

"Chủ tử yên tâm, hôm nay Hiển vương phủ đã mua một bức tượng ngọc tiên nữ dâng lựu vào phủ, nghe nói Hiển vương phi rất hài lòng với bức tượng ngọc đó, đã thêm nó vào danh mục quà tặng."

Hầu thị gật đầu, thở dài một hơi, tuy rằng Hoa thị nhanh nhạy, nhưng chung quy vẫn bị Hiển vương chiều hư.

Trong Hiển vương phủ, Hoa Tịch Uyển đang ngắm nhìn bức tượng ngọc tiên nữ dâng lưu trong miệng Hầu thị, thở dài nói: "Chạm khắc đẹp quá, ngay cả hoa văn trên y phục của tiên nữ cũng có thể nhìn rõ ràng, không biết sau khi mang vào cung tặng hoàng hậu, có bị bà đập vỡ không, thật sự hơi đáng tiếc."

"Nếu nàng thích thì giữ lại đi, chúng ta tìm một thứ khác có ngụ ý như thế thay vào," Yến Tấn khâu cười nói, "Trong tư kho của ta còn một bức tượng ngọc tiên nữ rải hoa, để ta sai người đem đến cho nàng thưởng thức."

"Ta chỉ thấy mấy thứ này mới mẻ thôi, thưởng thức gì đó thì miễn đi." Hoa Tịch Uyển bỏ tượng ngọc xuống, chống tay nâng má nhìn Yến Tấn khâu nói, "Đã muốn làm cho đối phương tin tưởng chúng ta mắc câu, thì chúng ta phải làm chuyên nghiệp một chút."

Chiêu này của Yến Bá Ích thật nham hiểm, thế nhưng hắn không nghĩ đến một chuyện, đó là theo cách suy nghĩ bình thường, nếu một nữ nhân không còn nhi tử, mà tôn nhi sắp ra đời, nghĩa là huyết mạch của con mình vẫn còn lưu lại, thì chắc hẳn nữ nhân đó sẽ mỗi ngày đều bái phật niệm kinh cầu xin tôn tử bình an, khỏe mạnh. Hiển vương phủ bọn họ tặng lễ vật này, có lẽ sẽ làm hoàng hậu khó chịu, nhưng cũng sẽ làm đế hậu tin tưởng, bọn họ không hề biết đứa bé trong bụng thái tử phi không phải của thái tử, lại càng không biết hoàng hậu không muốn giữ mạng thái tử phi lại nhưng phải nhẫn nhịn vì đứa bé trong bụng.

Nếu hoàng hậu biết rõ đứa bé trong bụng thái tử phi không phải con của thái tử, thì vì sao còn phải nhẫn nhịn? Trừ khi bà không thể đắc tội nổi với phụ thân của đứa bé này.

Hoàng hậu dưới một người trên vạn người, là mẫu nghi thiên hạ, kẻ nào dám cắm sừng nhi tử bà mà bà còn không dám lên tiếng?

Những vấn đề khó nghĩ này, một người chỉ thích làm thơ vẽ tranh như Hiển vương làm sao biết được, một người không thích làm việc nhà như Hiển vương phi lại càng không thể biết được, như vậy tặng lễ vật ngụ ý chúc phúc cho đứa bé trong bụng thái tử phi, đó chỉ là chuyện rất bình thường.

Bị người khác ghét vẫn tốt hơn bị người khác hận.

Một năm gần đây, trong hoàng thất đã có mấy cái đám tang, mặc dù không có đạo lý trưởng bối giữ đạo hiếu cho vãn bối, thế nhưng sinh nhật năm nay của hoàng hậu vẫn khiêm tốn hơn năm rồi không ít, mà Phương gia – gia tộc bị cấm vệ quân bao vây mấy ngày trước cũng có thể rời phủ tiến cung chúc thọ hoàng hậu, thế nhưng cấm vệ quân canh giữ ngoài phủ đệ bọn họ vẫn chưa giải tán.

Danh mục quà tặng từ nhiều nhà cuồn cuộn không ngừng đưa vào tẩm cung hoàng hậu, đa số những danh mục quà tặng đều mỏng hơn năm rồi một hai phần, trong lòng hoàng hậu cười nhạt, ném những danh mục quà tặng mỏng hơn năm rồi sang một bên, sau đó cầm mấy danh mục quà tặng khác lên tỉ mỉ nhìn.

Khi thấy trong danh mục quà tặng của Hiển vương phủ có một bức tượng ngọc tên "Cửu Thiên Huyền Nữ phụng thích phúc thạch lựu", thì sắc mặt bà lập tức trầm xuống, hít thở sâu mấy hơi, mới vỗ mạnh danh mục quà tặng của Hiển vương lên bàn, cười lạnh nói: "Tốt cho một Hiển vương phủ, họ đang cười nhạo bổn cung không có nhi tử sao?"

Ma ma hầu hạ bà nhiều năm liếc nhìn những cung nữ thái giám hoảng sợ quỳ xung quanh, do dự mở miệng nói: "Nương nương, nô tỳ cho rằng Hiển vương phủ không to gan lớn mật như vậy đâu, bức tượng ngọc này ngụ ý cát tường, có lẽ là… có lẽ là để chúc phúc cho hoàng tôn."

"Hoàng tôn…" Hoàng hậu ngây người, đáy mắt mang theo sự phẫn hận, sau một lúc lâu mới thở dài một hơi: "Mà thôi đi, chuyện của bổn cung, một tiểu cô nương như Hiển vương phi làm sao hiểu được."

Ma ma phụ họa: "Hiển vương phi này bị Hiển vương cưng chiều đến chẳng biết phương hướng nữa rồi, ngay cả nương nương thích gì cũng không biết, thật là to gan lớn mật."

"Thôi đi, thôi đi, nàng ta đang trong tuổi mới lớn, lúc bổn cung cỡ tuổi nàng ta, cũng từng ngây thơ như vậy." Quả thật bà đã từng rất đơn thuần, thế nhưng sống trong hoàn cảnh này khiến bà hiểu rõ, thiện lương ngây thơ là thứ không thể có nhất ở trong cung này. Có thể hạnh phúc thiện lương cả đời, đó là may mắn của nữ nhân, còn nếu không thể như thế được, thì phải khiến mình bách độc bất xâm, không thì cuối cùng người bị thương chỉ có bản thân mình.

Ma ma nghe vậy, lại thấy hoàng hậu đưa tay lấy danh mục quà tặng của Thịnh quận vương phủ, nên thức

thời không lên tiếng nữa.

Thịnh quận vương phủ cùng Hiển vương phủ đều giống nhau, lễ vật năm nay còn dầy hơn năm rồi vài phần, quà tặng đều chuẩn bị rất tận tâm, còn cố ý tránh những thứ hoàng hậu nương nương cấm kỵ. Thảo nào Thịnh quận vương phi lại có danh hiền đức, quả thật làm việc chu đáo hơn Hiển vương phi nhiều. Phải nói rằng, Hiển vương phi ngoại trừ xuất thân và tướng mạo hơn Thịnh quận vương phi ra, thì những điểm khác đều thua xa Thịnh quận vương phi.

Chỉ tiếc nam nhân trên đời này đều yêu thích cái đẹp, một mỹ nhân khuynh thành dù có ngu xuẩn, thì ở trong mắt nam nhân, đó cũng là bảo bối vô giá. Thịnh quận vương phi đảm đang hiền lương thục đức như vậy, không phải Thịnh quận vương vẫn nạp mấy tiểu thiếp vào phủ đó sao?

"Người của Thịnh quận vương phủ quả thực suy nghĩ chu đáo," Hoàng hậu siết chặt danh mục quà tặng trong tay, ánh mắt mang theo sát ý nói, "Bổn cung đã quá xem thường bọn họ."

Hoàng hậu không có tâm trạng xem mấy danh mục quà tặng này nữa, xoa xoa thái dương nói: "Đỡ bổn cung quay về nội thất nghỉ ngơi, bổn cung mệt mỏi rồi."

Ma ma không biết vì sao tâm trạng của hoàng hậu nương nương lại tệ như vậy, nhưng thấy sắc mặt bà trở nên trắng bệch, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ cẩn thận đỡ hoàng hậu đi vào nội thất.

Đợi sau khi hoàng hậu ngủ say, ma ma mới rón rén rời khỏi, có chút căm hận mấy thế gia coi thường hoàng hậu, ngay cả thể hiện ngoài mặt cũng không muốn làm, tặng lễ vật mừng thọ không dụng tâm bằng năm rồi thì thôi đi, nhưng đến cả số lượng cũng ít hơn xưa.

Mặc dù nương nương đã không còn thái tử, nhưng bà vẫn là chính cung hoàng hậu, sao những người này lại dám làm như vậy?!

Sinh thần năm nay của hoàng hậu, Lễ bộ và Trung Tỉnh điện tổ chức dựa theo quy cách năm rồi nhưng giảm bớt ba phần, thiết yến tại Triều Dương điện, từ việc lớn như bài biện bàn ghế như thế nào, đến việc nhỏ như cây đèn cho buổi tiệc tối ra sao, đều làm theo quy củ nghiêm ngặt.

Trước lúc bắt đầu buổi tiệc sinh thần nửa canh giờ, những vương công quý tộc có thể tham gia yến tiệc đã tốp năm tốp ba xuất hiện, đến trước tiên là một số tôn thất có thân phận nhưng cũng không có bao nhiêu địa vị hoặc các thế gia không mấy lớn, người càng quyền cao chức trọng thì càng xuất hiện sau.

Thời điểm Hoa Tịch Uyển cùng Yến Tấn Khâu đến không tính là sớm, nhưng cũng không quá muộn, gần như là cùng một nhà Trữ vương chân trước chân sau đến.

Từ sau khi thái tử mất, thì Trữ vương đã cáo ốm không vào triều nữa, lại càng không tiếp khách, có vẻ vô cùng khiêm tốn, bề ngoài bảo là vì cái chết của thái tử mà đau buồn quá độ, làm thương tổn thân thể. Nhưng Hoa Tịch Uyển xem ra, lão ngoan đồng này chẳng qua là hy vọng sau này tân đế đăng cơ sẽ không ghi hận ông mà thôi, còn về chuyện vì cái chết của thái tử mà khổ sở… Có lẽ ông nên khổ sở thật, nâng đỡ

một người không có chí cầu tiến hơn hai mươi năm, kết quả lại không bằng những đấu đá của nữ nhân hậu cung. Cái này quả thật y như vào một phụ bản quan trọng, dù có dẫn theo một đồng đội ngu như heo, nhưng chắc cũng sẽ đánh chết boss được, kết quả vào lúc quan trọng nhất, đứa đồng đội heo đó logout mất, ngươi liền bị đá ra khỏi phụ bản…. Nghĩ như vậy, nàng cũng cảm thấy lo lắng thay Trữ vương, không biết ngày xưa Trữ vương nghĩ thế nào, mà lại hãm vào một vũng bùn như thái tử, để bây giờ phải rơi vào tình cảnh này.

"Gần đây khí trời hay thay đổi, xin thúc phụ bảo trọng sức khỏe hơn." Yến Tấn Khâu phong thái nhẹ nhàng hành lễ với Trữ vương, ngôn hành cử chỉ thể hiện sự tôn kính của một vãn bối đối với trưởng bối.

"Hiền chất đa lễ," Trữ vương đưa tay đỡ lại, sau đó nắm tay thành quyền che miệng ho khan, "Gần đây sức khỏe ta quả thực không tốt lắm, khiến hiền chất lo lắng rồi."

"Chỉ cần thân thể thúc phụ khoẻ mạnh, thì đối với cháu mà nói còn gì vui hơn."

Hoa Tịch Uyển nghe hai thúc cháu này diễn trò đến buồn nôn, yên lặng dời tầm mắt đi.

Hai vị này đều là ảnh đế xuất sắc cả.

84. Chương 83: Thủ Đoạn

Edit: Hoa Tuyết

Sau khi Trữ vương cùng Yến Tấn Khâu khách khí với nhau vài câu, thì một trước một sau bước vào Triều Dương điện, bên trong đã có khá nhiều người, thấy tình cảnh này, họ không kìm lòng được nghĩ thầm, đừng nói là Trữ vương muốn phò tá Hiển vương lên ngôi nhé? Bất quá nhìn cái dáng vẻ kia của Hiển vương, tựa hồ cũng không mấy nhiệt tình với Trữ vương?

Có người nhiều chuyện cố ý nhìn về phía Thịnh quận vương, thấy vị này vẫn trưng ra khuôn mặt nghiêm túc như thường, lập tức cảm thấy chán ngấy. Đặc biệt những người thường bị trưởng bối trong nhà quản giáo nghiêm, chỉ cần thấy gương mặt nghiêm túc của Yến Bá Ích, là đã cảm thấy sợ hãi rồi.

Cũng có vài người thích làm "con nhà người ta" trong miệng của mấy bậc trưởng bối, nhưng trong lòng bọn họ chỉ muốn nói là, tên Yến Bá Ích kia chính là một ngụy quân tử, ra vẻ nghiêm trang đứng đắn. Cái gì mà tôn trọng chính thê chứ, thị thiếp trong quận vương phủ cũng đâu có ít, vậy mà còn không biết xấu hổ nhận những lời khen ngợi như vậy nữa.

Mọi người ngồi xuống, rất nhanh sau đó đã có thái giám đi tới vỗ tay mở đường, mọi người lại đứng dậy lần nữa để nghênh tiếp đế hậu đến.

Hoàng hậu mặc bộ cung trang bách điểu triều phượng đi bên cạnh hoàng đế, lướt qua các quần thần, Hoa Tịch Uyển thấy mỗi bước chân của bà đều vô cùng vững vàng, bộ trâm vàng phượng hoàng trên trong tóc cũng nhẹ nhàng lay động theo nhịp điệu.

"Miễn lễ."

Đợi sau khi đế hậu ngồi xuống, mọi người mới đứng dậy, tiếp theo Hoa Tịch Uyển lại nghe quan viên lễ bộ đọc một bài chúc mừng sinh thần do hoàng đế đặc biệt viết riêng cho hoàng hậu, đại ý là hoàng hậu tốt đẹp, hoàng hậu giỏi giang, hoàng hậu hiền lành không chê vào đâu được.

Lời chúc mừng vừa được đọc xong, đế hậu tế trời đất ba chén rượu, đối ẩm một chén, rồi mọi người lại nâng chén mời rượu hoàng hậu, sau khi bị giày vò theo quy củ một phen, mọi người mới có thể hơi tự do ngồi xuống chỗ mình uống rượu và xem ca múa, thỉnh thoảng phải chú ý đến dáng vẻ chính mình.

Hoa Tịch Uyển lấy khăn tay che miệng, nhỏ giọng nói bên tai Yến Tấn Khâu: "Sao hôm nay thái hậu lại không xuất hiện vậy?"

Yến Tấn Khâu bình thản gắp cho nàng một miếng thịt ướp rượu: "Thái hậu không khỏe, cho nên ở trong tẩm cung nghỉ ngơi."

Hoa Tịch Uyển nghe vậy lại trầm mặc, sinh thần năm rồi của hoàng hậu, dù sức khỏe của thái hậu không tốt, cũng lộ mặt một lúc rồi mới trở về, thật không ngờ lần này ngay cả mặt cũng không lộ, trước đó cũng không nghe gì về việc thái hậu không khỏe, hành động này của thái hậu coi như là cố ý không cho hoàng hậu thể diện rồi. Mà vài ngày trước hoàng đế sai cấm vệ quân bao vây Phương gia, bây giờ lại viết bài chúc mừng sinh thần hoàng hậu, còn cho đọc trước mặt nhiều người như vậy, bộ dạng ân ái này thật không hàm súc.

Nhưng đế hậu làm như không có gì, còn có ý tỏ vẻ ân ái như vậy là cho ai xem chứ?

Một buổi tiệc sinh thần không có ý nghĩa gì cả, Hoa Tịch Uyển lười xem đế hậu diễn trò, ngồi khuất sau người Yến Tấn Khâu, cũng tiết kiệm được không ít sức miệng, đến lúc buổi tiệc sắp kết thúc, lại xảy ra chút hỗn loạn.

Tuy rằng buổi tiệc vốn không náo nhiệt thú vị lắm, nhưng ít ra bề ngoài vẫn rất tốt đẹp, chỉ là trong buổi tiệc đột nhiên có một tên thái giám lăn ra chết, như vậy thật không phải là chuyện tốt lành gì.

Tuy rằng thi thể của tên thái giám này rất nhanh được mang ra ngoài, thế nhưng trong mắt của mọi người, trên buổi tiệc sinh thần của hoàng hậu mà lại xuất hiện loại việc này thì không phải là điềm lành, hơn nữa nào có ai không bệnh tật gì mà lại đột nhiên lăn ra chết, đây có phải là trời cao cảnh cáo không?

Kiếp trước Hoa Tịch Uyển cũng đã nghe qua loại tình huống này, bác sĩ nói đây là do xuất huyết não, thế nhưng bây giờ mọi người không biết, cho nên hay đổ lỗi việc này là do quỷ thần làm ra.

Người cảm thấy xui xẻo nhất trong việc này có lẽ là hoàng hậu, mặc dù Hoa Tịch Uyển nhìn qua thì không thấy hoàng hậu có biểu cảm gì, thế nhưng làm nữ nhân, nàng có thể khẳng định, hiện tại hoàng hậu nhất định vô cùng hoảng hốt.

Đoan Hoà công chúa trầm mặt ra khỏi Triều Dương điện, bởi vì kẻ vừa chết chính là thái giám hầu hạ bên cạnh nàng, hắn đột nhiên ngã lăn xuống đất chết, dù là ai ở trong trường hợp này đều rất khó mà tâm bình khí hòa được. Mấy hạ nhân đi ở sau lưng nàng đều cúi đầu thấp tránh né, sợ công chúa sẽ rút giận lên người họ.

"Ngươi nói chuyện này có kỳ hoặc không, vì sao thái giám hầu hạ bên người công chúa lại chết bất đắc kỳ tử?"

"Không phải là báo ứng chứ, các ngươi có nghe qua lời đồn đãi kia chưa?"

"Lời đồn nào?"

"Chính là cái chết bất minh của Đoan Hoà phò mã đó, có thể là do bị Đoan Hoà công chúa…"

Hôm sau, sau khi buổi tiệc kết thúc, bên ngoài liền truyền ra một lời đồn, đại ý chính là Đoan Hoà phò mã bị chết oan, bây giờ trở về tìm Đoan Hoà công chúa để báo thù.

Sau khi Hoa Tịch Uyển nghe thấy mấy lời đồn đãi này, trong lòng thật không biết nói gì, trước tiên không nói đến chuyện Đoan Hoà phò mã có phải bị công chúa hại chết hay không, coi như thật sự là bị công chúa hại chết đi, thì đối tượng hắn báo thù nên là Đoan Hoà công chúa, hại chết một tiểu thái giám có ích lợi gì chứ?

Không quá hai ngày, lời đồn đãi lại thay đổi, đại ý là việc này chính là điềm báo của trời cao, ông trời không hài lòng về hoàng hậu, cho nên mới có chuyện xui xẻo như vậy xuất hiện trên buổi tiệc sinh thần của bà.

Tiếp theo có quan viên dâng tấu lên, nói người nhà mẹ đẻ hoàng hậu làm nhiều điều xằng bậy, lại có điềm báo, hoàng hậu không có phẩm hạnh làm quốc mẫu, không thể làm hoàng hậu nữa.

Chỉ ngắn ngủi trong mấy ngày, vốn từ một chuyện rất đơn giản, kết quả lại liên quan đến chuyện phế hậu, Hoa Tịch Uyển cảm thấy nếu phía sau việc này không có người động tay, làm sao có thể phát triển đến bước này chứ?

Không chỉ nàng, ngay cả Yến Tấn Khâu cũng không ngờ sự tình lại thành ra như vậy, hắn đã cùng môn khách của mình thương nghị qua, tuy rằng chưa có kết quả, nhưng vẫn lựa chọn phương pháp án binh bất động.

Với hắn mà nói, một hoàng hậu không con vẫn tốt hơn một người tương lai có thể có hài tử và được sủng ái. Nếu Phương hậu bị phế, hoàng thượng chắc chắn sẽ lập tân hậu, đây cũng không phải là chuyện gì tốt.

Buổi tối hắn và Hoa Tịch Uyển cùng nhau dùng bữa xong, sau đó hai người thoải mái ngồi trong chăn nói chuyện phiếm, Hoa Tịch Uyển nói: "Nghe nói trên triều có nhiều quan viên dâng tấu xin phế hậu, là thật sao?"

Yến Tấn Khâu gật đầu.

"Hoàng thượng sẽ không phế hậu thật chứ?" Hoa Tịch Uyển cau mày, "Nếu như hoàng thượng không có ý định này, thì lúc người quan viên đầu tiên mở miệng đã đè chuyện này xuống rồi, chứ sao lại để mặc sự tình phát triển như vậy?"

Yến Tấn Khâu khẽ cười một tiếng: "Ai biết, có lẽ là thế."

Trong Chu Tước cung, thái tử phi và hoàng hậu ngồi đối mặt với nhau, bởi vì đã mang thai mấy tháng, nên bụng thái tử phi cũng lộ rõ. Chỉ là thái tử phi trước kia luôn thận trọng trước mặt hoàng hậu, hiện tại đã trở nên tùy ý.

"Chẳng biết mẫu hậu tìm nhi thần có chuyện gì?" Trong tay thái tử phi cầm một bộ y phục nhỏ, mỉm cười hỏi hoàng hậu, "Ngài xem bộ y phục này thế nào?"

Hoàng hậu cười lạnh một tiếng nói: "Rốt cuộc ngươi đã dùng thủ đoạn gì?"

"Mẫu hậu ngài đang nói cái gì vậy, thủ đoạn gì chứ?" Thái tử phi thản nhiên cười, ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt y phục, "Ngài nói gì nhi thần không hiểu."

"Có hiểu hay không trong lòng người rõ ràng," Hoàng hậu cười lạnh nói, "Người muốn đấu với ta sao, còn non lắm!"

"Ha ha," Thái tử phi che miệng cười không ngừng, cười đến mức trên mặt hoàng hậu tỏ ra mất kiên nhẫn mới ngừng lại, "Thật là ngạc nhiên, ngươi muốn bỏ mẹ giữ con, lẽ nào ta lại không thể phản kháng sao?"

Ở trong mắt người khác, đế hậu chính là đôi phu thể tôn quý nhất trên đời này, thế nhưng ở trong mắt nàng, hai người này chỉ là đôi nam nữ độc ác nhất. Một người thừa dịp nàng say rượu chiếm đoạt sự trong sạch của nàng, một người xem nàng như tượng đất mà nhào nặn, dù nàng có thật sự là tượng đất, cũng sẽ có ba phần tính khí.

Nàng còn chưa sống đủ, nàng không muốn chết.

"Tốt, tốt," Hoàng hậu nghe vậy, trầm giọng nói, "Ta muốn nhìn xem, ngươi có thủ đoạn gì!" Sau khi nói xong những lời này, hoàng hậu liền xoay người rời đi.

Thái tử phi ôm bụng của mình, đột nhiên kêu đau thành tiếng, "Người đâu, người đâu!"

Để đối phó với hoàng hậu, căn bản nàng không cần dùng thủ đoạn cao minh gì cả.

85. Chương 84: Đục Nước Béo Cò

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Sau khi hoàng hậu rời khỏi cung Chu Tước, thái tử phi liền băng huyết, may mắn là thái y cứu trị kịp thời, thai nhi có thể giữ được, thế nhưng thái tử phi cần nằm trên giường tĩnh dưỡng một khoảng thời gian, để tránh bị băng huyết lần nữa.

Trong kinh thành, những lời đồn có liên quan đến hoàng hậu cũng đã sôi sùng sục, bây giờ lại xuất hiện chuyện thái tử phi bị băng huyết, ngay lập tức mọi người bàn tán càng thêm sôi nổi. Trên đời này làm gì có nhiều chuyện trùng hợp như vậy, hoàng hậu mới vừa đi ra từ chỗ thái tử phi, thái tử phi liền băng huyết?

Ai biết hoàng hậu có làm chuyện gì hay không, mới khiến cho thái tử phi băng huyết?

Có người nói, đứa bé trong bụng thái tử phi là huyết mạch duy nhất của thái tử, hoàng hậu nên cẩn thận đối đãi mới phải, làm sao lại có thể làm khó thái tử phi chứ?

Vừa nói ra lời này, không ít nữ nhân lấy chính bản thân mình để thuyết phục mọi người, trên thế gian này quan hệ giữa mẹ chồng nàng dâu vốn là vấn đề nan giải nhất, có những cặp mẹ chồng nàng dâu thương nhau như mẹ con, cũng có những cặp mẹ chồng nàng dâu ngoài mặt tỏ ra hòa thuận, nhưng bên trong như nước với lửa, mặc dù cố nhẫn nhịn, nhưng vẫn xảy ra mâu thuẫn.

Hơn nữa trước kia hoàng hậu bất mãn với thái tử phi, cũng không phải chuyện bí mật gì, không ít mệnh phụ đều từng tận mắt chứng kiến hoàng hậu làm khó thái tử phi, điều này chứng tỏ hoàng hậu là một người mẹ chồng vô cùng khắt khe với thái tử phi, nay nhi tử bà đã mất, khó chắc trong lòng bà không vì bi phẫn mà trút giận lên thái tử phi.

Người bên ngoài đồn đại rất có bài bản, hoàng hậu quả thực là nhân vật đại diện người mẹ chồng ác độc, còn thái tử phi chính là hoa sen trắng đáng thương vô tội chịu nhiều ngược đãi.

Sau khi Hoa Tịch Uyển nghe mấy phiên bản đồn đại này, chỉ biết ngẩn tò te ra, cuối cùng nàng đã cảm nhận được cái gì gọi là miệng đời đáng sợ. Tuy rằng nàng không tiếp xúc nhiều với hoàng hậu, thế nhưng hoàng hậu tuyệt đối không phải là người không có đầu óc như thế, coi như bà thực sự không vừa mắt với cái thai trong bụng thái tử phi, muốn tiêu diệt cái thai này cũng sẽ không nôn nóng tới nỗi vừa mới rời đi đã hạ thủ, đầu óc hoàng hậu còn không ngu xuẩn đến thế.

Thế nhưng người đời thường giỏi nhất là phỏng đoán ác ý, chỉ khi nói xấu người khác bọn họ mới nhiệt tình như vậy, còn khi người ta làm việc tốt thì sao không tụ tập bàn luận đi?

Sở dĩ những tin đồn bát quái rất được quan tâm, là bởi vì nó thỏa mãn lòng hiếu kỳ của con người, nên thường thường các vụ bê bối cũng rất được đại chúng săn đón. Cho nên mặc kệ chân tướng sự thật thế nào, danh tiếng hiền huệ mấy chục năm của hoàng hậu cuối cùng cũng đã bị hủy hoại trong miệng lưỡi thiên hạ.

"Sự việc đã ồn ào như thế rồi, không bằng chúng ta cũng châm thêm miếng lửa đi?" Yến Tấn Khâu ung dung uống một ngụm trà, nói với Hoa Tịch Uyển, "Việc này thái tử phi cũng thật cá tính." Trong ngoài cung không biết có bao nhiêu người nhìn chằm chằm vào đứa bé trong bụng thái tử phi, thế mà đến nay nàng ta vẫn có thể che chở cái thai vững vàng như thế, qua điều này cũng đủ thấy nàng ta không thể nào ngây thơ thiện lương vô tội như trong lời đồn được.

"Chàng muốn làm gì?" Hoa Tịch Uyển dùng ánh mắt hoài nghi nhìn chằm chằm Yến Tấn Khâu, cảm thấy nếu để Yến Tấn Khâu nhúng tay vào việc này, thì nhất định mức độ đả kích sẽ tăng lên theo số bội.

Hai ngày sau, nội dung trọng điểm tám chuyện của mọi người bị dời đi, đó chính là cho dù hoàng hậu là mẹ chồng độc ác, muốn hành hạ con dâu, nhưng cũng không đến nỗi muốn hại chết cả tôn tử của mình, vậy thì tại sao hoàng hậu vẫn đối xử với thái tử phi như thế?

Lẽ nào, đứa bé trong bụng thái tử phi căn bản không phải là của thái tử phi, cho nên hoàng hậu mới có thể hành sự như vậy?

Ngay lập tức liền có người nói, trước lúc thái tử phi chưa xuất giá, đã từng có tư tình với Thịnh quận vương, thậm chí còn đến đạo quán cầu phúc cho Thịnh quận vương, chỉ tiếc thiên ý trêu người, đôi tình nhân này một người phải lấy Hầu thị, một người phải gả thái tử, có thể nói là chuyện tình này đã trở thành hồi ức, chẳng qua lúc đó đã rất đau buồn.

Cái gì, Thịnh quận vương và thái tử phi đã từng có tư tình, còn thiếu chút nữa trở thành một đôi?

Ban đầu mọi người cho rằng đây chỉ là lời đồn nhảm, thế nhưng càng suy xét, càng cảm thấy bất thường, hình như năm đó quan hệ của mẫu thân Thịnh quận vương cùng Lâm gia phu nhân rất tốt, hai người từ nhỏ đã là bạn khuê phòng. Sau khi lão vương phi qua đời, Lâm gia phu nhân còn thương tâm ngã bệnh một trận.

Năm đó, có thể hai nhà đã thầm đính ước cho hai đứa bé, có ai ngờ tới phu thê Thịnh vương mất sớm như vậy, mà bệ hạ lại thích làm mai cho con cháu nữa chứ?

Mọi người nhanh chóng tự thêu dệt ra mấy câu chuyện ân oán tình thù, lâm li bi đát, đến cuối cùng còn không quên đưa ra một kết luận là, đứa bé trong bụng thái tử phi có thể là của Thịnh quận vương, bằng không thì hoàng hậu sẽ không thể nào đối đãi với nàng như thế.

Về phần tại sao không ai suy đoán đứa bé là của Yến Tấn Khâu thì lý do rất rõ ràng, đó chính là mọi người

trong thiên hạ đều biết Hiển vương cùng Hiển vương phi cầm sắt hòa minh phu thê ân ái, sao Hiển vương lại có thể tư thông với thái tử phi được. Thế nhưng Thịnh quận vương thì lại khác, cảm tình của hắn với Hầu thị không mặn không nhạt, cũng không đặc biệt thiên vị thị thiếp nào trong phủ, tại sao hắn lại lãnh đạm như vậy, chẳng lẽ do hắn không háo sắc?

Nam nhân có ai không háo sắc chứ, chẳng qua là trong lòng có người khác mà thôi, mà cái người khác này chính là thái tử phi rồi.

Như vậy có thể chứng minh, mối tình đầu quan trọng đến cỡ nào, Thịnh quận vương và thái tử phi cứ như vậy bị đeo cái mũ si tình trên đầu.

Hoa Tịch Uyển bị mấy lời đồn đầy cẩu huyết bên ngoài gợi lên sự hiếu kỳ, cuối cùng lôi tay áo Yến Tấn Khâu hỏi: "Thái tử phi cùng Thịnh quận vương… thật có tư tình sao?"

"Nàng đoán xem?" Yến Tấn Khâu nhếch miệng cười, đưa tay ôm eo nàng, trộm hôn lên môi nàng một cái.

"Chi bằng ta cho chàng đoán thử tháng sau chàng sẽ ngủ ở thư phòng hay ở chính viện?" Hoa Tịch Uyển nhếch mày nhìn Yến Tấn Khâu, "Vương gia thông minh như vậy, nhất định có thể đoán đúng mà, phải không?"

Yến Tấn Khâu: "…"

"Năm đó mẫu thân hai người bọn họ từng nhắc qua việc này, có điều vì lão vương phi mất, nên việc này bị gác lại," Yến Tấn Khâu không chút do dự lựa chọn ngủ ở chính viện, "Còn hai người bọn họ có tư tình hay không ta không dám chắc, thế nhưng ta hoài nghi trong việc thái tử không thể có con nói dối, có thủ đoạn của thái tử phi."

"Ta cho rằng…" Hoa Tịch Uyển nhìn Yến Tấn Khâu, hàm nghĩa trong ánh mắt đó không cần nói cũng biết.

"Người hạ thủ không phải chỉ có một mình ta, hậu cung tiền triều, những thái tử không thể sinh con đếm hai bàn tay nàng cũng không đếm đủ, thái tử lại hành sự bừa bãi không cố kỵ gì, ai biết đã gặp xui xẻo từ lúc nào chứ," Yến Tấn Khâu nhếch mày, hắn chỉ là thuận tay giật dây giúp người khác mà thôi.

Nói xong lời này, hai vợ chồng bèn nhìn nhau cười, thuần lương không ai sánh được.

"Ý của chàng là, thái tử phi thật sự có thể có quan hệ không minh bạch với Thịnh quận vương sao?" Hoa Tịch Uyển cẩn thận nhớ, thật không nhớ ra là hai người họ đã từng xuất hiện cùng nhau lúc nào, có điều từ trước đến nay thái tử phi có thái độ không mấy thân thiết với Hầu thị nàng có phát giác ra, thế nhưng khi đó nàng cứ tưởng vì lập trường của hai người họ khác nhau, chứ thật không nghĩ tới phương diện nữ nhi tình trường.

"Việc đó cũng chỉ có bọn họ tự biết, có tư tình hay không chẳng liên quan gì tới chúng ta," Yến Tấn Khâu

không mấy để ý nói, "Chúng ta có tin hay không không quan trọng, điều quan trọng là vị kia có tin hay không."

Hoa Tịch Uyển sâu sắc đồng ý, có lẽ Khải Long đế mới là người quan tâm đến việc này nhất, kỳ thực cho dù đứa bé này là của ông, thì chỉ sợ ông cũng sẽ có vướng mắc trong lòng.

Chiêu này của Yến Tấn Khâu đúng là thật độc ác, việc khống chế dư luận, không phải ai cũng có thể làm được. Nếu như kiếp trước nàng có khả năng như Yến Tấn Khâu vậy, thì nhất định sẽ là một nhân tài ở bộ phận truyền thông rồi.

Nghĩ đến việc thái tử phi từng đưa dạ minh châu cho Hầu thị, cùng với ánh mắt lãnh đạm của của Hầu thị khi nhìn thái tử phi, lại suy nghĩ một chút về chuyện thái tử không thể có con. Hoa Tịch Uyển vốn không biết gì, nhưng dường như hiện tại đã có thể từ từ xâu chuỗi mọi chuyện lại.

Nàng vốn luôn cảm thấy việc thái tử phi tặng món quà trang trí kia cho Hầu thị có chút quái dị, bởi vì theo tính cách của thái tử phi mà nói, thì nàng ta là một nữ nhân rất khao khát có con, đồng thời tính tình cũng vô cùng ôn nhu. Hơn nữa với thái độ của hoàng hậu và thái tử đối với nàng ta, thì sao nàng ta lại không chút do dự hạ thủ với Hầu thị?

Chuyện này giống như một người bình thường rất ôn nhu, đột nhiên lại sát hại một người không liên quan đến mình, làm như vậy thì có lợi ích gì chứ, nhưng trên thực tế suy nghĩ kỹ một chút thì sẽ thấy chỗ sơ hở rành rành.

Mà nếu thái tử phi thật sự thích Yến Bá Ích thì sao? Nàng ta vì Yến Bá Ích, mà cho thái tử uống thuốc để hắn khó có con, thì sau này nàng ta cũng sẽ khó có thể có con, nhưng lúc đó Hầu thị lại có thai với người nàng ta yêu, trước ranh giới sụp đổ tình cảm đó thái tử phi đã chọn làm theo ý hoàng hậu, tính kế hại đứa bé của Hầu thị.

Không biết sau chuyện này Yến Bá Ích có cảm nghĩ gì, là mâu thuẫn, khổ sở hay phẫn nộ.

Sắc mặt Khải Long đế âm trầm nhìn nữ nhân trẻ tuổi khóc lê hoa đái vũ trước mặt mình, đến khi nàng khóc đến mức thở không nổi nữa, vẻ mặt ông mới hơi ôn hòa hơn một ít: "Ngươi thật sự không có tư tình với Thịnh quận vương sao?"

"Hoàng thượng, năm đó khi Thịnh vương phi qua đời, thiếp chỉ mới mười hai mười ba tuổi, nào hiểu được tư tình nhi nữ là gì, không lâu sau ngài lại ban hôn cho thiếp, từ đó về sau thiếp vẫn ở trong phủ chờ ngày xuất giá, ngày thường không ra khỏi cửa, cổng trong cũng không bước khỏi, làm sao thiếp có thể nhìn thấy một ngoại nam như Thịnh quận vương?"

Khải Long đế nhìn thái tử phi, tầm mắt dừng trên cái bụng đã lộ ra của nàng, cuối cùng mỉm cười nói: "Trẫm biết lời đồn đại bên ngoài chỉ là người khác gièm pha lung tung, ngươi ở trong cung dưỡng thai cho tốt, đừng sầu lo quá nhiều."

Chờ sau khi Khải Long đế rời đi, thái tử phi âm trầm nói: "Hoàng hậu!" Ngoại trừ hoàng hậu ra, còn ai có thể truyền ra lời đồn như vậy nữa, bởi vì chỉ có như vậy mới khiến mọi người chuyển lực chú ý từ lời đồn hoàng hậu không hiền đức sang chuyện của nàng và Thịnh quận vương, do đó rất có thể chính hoàng hậu đã truyền lời đồn này ra ngoài.

"Đi điều tra xem ai đã truyền lời đồn này," Sau khi Khải Long đế trở lại tẩm cung, vẻ mặt vẫn không khá hơn, phân phó xong những chuyện này, ông do dự chốc lát rồi lại nói: "Còn nữa, đi tra xem năm xưa thái tử phi và Thịnh quận vương có tư tình hay không."

Ông muốn tin tưởng thái tử phi, nhưng có một số việc, chỉ có tự chứng thực ông mới có thể yên tâm. Còn một điều là, việc này phải chăng có liên quan đến hoàng hậu?

Nhưng mặc kệ lời đồn này là thật hay giả, đứa cháu dã tâm bừng bừng như Yến Bá Ích, giữ lại quá lâu nhất định sẽ thành hậu hoạ.

86. Chương 85: Vì Yêu Sinh Hận

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Thái tử phi làm quả phụ, trong bụng hoài thai đứa con duy nhất của thái tử, vốn nàng ta phải là vị quý nhân được mọi người trong cung nịnh bợ, nhưng vì những lời đồn kia càng truyền càng hăng, đến cả hạ nhân trong cung Chu Tước cũng không nhịn được bàn tán sau lưng vài câu, sau đó len lén dùng ánh mắt hoài nghi nhìn cái bụng của thái tử phi.

Thái tử phi sao lại không biết bọn họ đã nói xấu sau lưng nàng, thế nhưng nàng hiểu rõ, việc này nhất định nàng không thể có phản ứng mạnh, bởi vì chỉ cần nàng có phản ứng, ở trong mắt hoàng thượng, đó chính là chột dạ.

Hai ngày sau, cuối cùng Khải Long đế cũng đến cung Chu Tước thăm thái tử phi, thấy nàng đang dịu dàng dựa vào cửa sổ làm y phục trẻ con đáy mắt ôn nhu không gì sánh bằng, sự hoài nghi trong lòng Khải Long đế vô thanh vô thức rơi xuống phân nửa, "Sao ngươi lại tự làm những thứ này, coi chừng tổn thương mắt."

"Hoàng thượng," Thái tử phi nhìn thấy ông, muốn đứng dậy hành lễ thì bị Khải Long đế nhẹ nhàng đè bả vai nàng lại, ôn nhu nói: "Giữa chúng ta không cần làm những hư lễ kia."

Lâm thị hơi biến sắc, lập tức cười khổ nói: "Thật không ngờ hoàng thượng còn nguyện ý đến đây."

"Có ngươi và hài tử của trẫm ở đây, làm sao trẫm lại không đến?" Khải Long đế cười ngồi xuống bên cạnh

Lâm thị, cầm lấy bộ áo lót mà Lâm thị đang may dở nhìn một chút, "Lời đồn đãi bên ngoài không ngươi cần để ý tới, ngươi chỉ cần an tâm dưỡng thai là được."

Viền mắt Lâm thị ửng đỏ nói: "Chẳng biết ai muốn gây khó dễ thiếp, lại truyền ra lời ác độc như vậy, họ muốn bức tử thiếp mới cam tâm sao?"

"Có trẫm ở đây, ngươi sợ cái gì," Khải Long đế nhẹ nhàng ôm vai nàng, ôn nhu an ủi, "Yên tâm, trẫm chắc chắn sẽ không để mặc lời đồn này truyền đi."

"Hoàng thượng, ngài đối với thiếp thật tốt." Lâm thị nín khóc mỉm cười, thuận thế tựa đầu vào vai Khải Long đế, thế nhưng trong mắt lại không có chút ý cười.

Một ngày sau, trong hậu cung có hơn mười một cung thị vì lắm mồm mà bị đánh chết, sau khi tin tức này truyền ra ngoài cung, đã khiến không ít người ngậm miệng lại, coi như đáy lòng còn vô cùng hoài nghi, thế nhưng cũng không có ai dám nói cái gì nữa.

Hầu thị nghe tin hoàng đế vì Lâm thị mà đánh chết hơn mười một cung thị, cười lạnh nói với Yến Bá Ích: "Đây mới gọi là thâm tình một mảnh đấy."

Yến Bá Ích trầm mặt không nói gì, mấy ngày nay bởi vì lời đồn đãi bên ngoài, khiến hắn ảnh hưởng rất lớn ở trong triều, chỉ sợ trong lòng lão hoàng đế đã hết sức không vừa lòng với hắn rồi.

Hầu thị thấy bộ dáng này của hắn, không thể che giấu nghi vấn trong lòng nữa, lên tiếng hỏi: "Chàng nói cho ta biết, đứa bé trong bụng thái tử phi rốt cuộc là của ai?"

"Nàng chớ suy nghĩ lung tung," Yến Bá Ích có chút không vui đứng lên, lạnh lùng nói, "Nghỉ ngơi cho tốt đi, đừng suốt ngày suy nghĩ vớ vẩn."

Hầu thị thấy hắn rời đi không hề quay đầu lại, nghi hoặc trong lòng không giảm mà còn tăng lên, nàng nhớ tới thái độ lãnh đạm của thái tử phi đối với nàng và việc mấy thị thiếp trong phủ dường như có đôi lông mày rất giống thái tử phi, trong lòng như có một tảng đá lớn đè lên, đau đến không thở nổi.

Khó trách hắn dùng đủ mọi cách khiến thái tử vô sinh, lại tìm đủ biện pháp hại chết thái tử, thì ra là vì nữ nhân kia. Nàng còn vốn cho rằng hắn trời sinh đã lãnh đạm, thì ra là vì trong lòng hắn chỉ có Lâm thị, mà nàng cùng lắm chỉ là một chính thê đáng thương mà thôi.

Hắn muốn có được ngôi vị hoàng đế như vậy, không phải là vì sau này sẽ không cần kiêng nể gì mà giành lấy Lâm thị chứ?

Gắt gao siết chặt cái khăn lụa trong tay, Hầu thị trầm tư một lúc lâu, sau đó chậm rãi lau khóe mắt, sắc mặt bình tĩnh tới cực điểm nói: "Người đâu, mang bái thiếp đưa đến Hiển vương phủ."

Khi Hoa Tịch Uyển nhận được bái thiếp của Hầu thị, có hơi bất ngờ: "Vào thời điểm này mà Hầu thị còn có tâm tình xuất môn, nàng ta đúng là một nữ nhân biết ẩn nhẫn."

"Thịnh quận vương phi cũng thật khổ," Bạch Hạ vấn tóc cho Hoa Tịch Uyển, rồi chỉnh lại cây trâm cài đầu cho nàng, "Chủ tử muốn gặp không?"

"Nếu không tiếp thì có vẻ quá vô tình," Hoa Tịch Uyển bỏ bái thiếp xuống, cười híp mắt nói, "Ta cũng muốn nhìn một chút, đến tột cùng phu thê bọn họ muốn làm gì."

Sau khi Yến Tấn Khâu nghe chuyện Hoa Tịch Uyển đồng ý gặp Hầu thị, cũng không nói lời nào, chỉ là phân phó Mộc Thông, bảo hạ nhân hầu hạ cẩn thận.

Hắn tin tưởng thủ đoạn của Tịch Uyển, giống như Tịch Uyển tin tưởng hắn, chưa bao giờ hỏi hắn chuyện không cần thiết.

Ngày hôm sau, Hầu thị tới Hiển vương phủ chơi, Hoa Tịch Uyển mời nàng ta ra đình ở giữa hồ thưởng trà, Hầu thị không cự tuyệt.

Cái đình giữa hồ này Hầu thị đã tới một lần, đó là lần Hầu thị ám chỉ đồng ý trợ giúp Hiển vương đăng cơ, kết quả bị Hoa Tịch Uyển giả ngu lờ đi, hôm nay lại đến đây, Hầu thị mới cảm thấy mình đã vì nam nhân kia suy tính vô số, thậm chí ngay cả bản thân mình nhìn lại cũng thấy buồn cười.

Dù cho nàng có liều mạng vì Yến Bá Ích, thì trong lòng hắn, mình cũng không bằng nửa ngón tay của Lâm thị.

Hoa Tịch Uyển cảm thấy bây giờ Hầu thị càng u ám thâm trầm hơn xưa, nàng không biết Hầu thị tìm nàng để làm gì cho nên chỉ nói mấy chuyện nhàm chán, thế nhưng nàng thật không ngờ Hầu thị lại trực tiếp mở miệng nói rõ ý đồ.

"Muội muội, giúp ta."

Bàn tay cầm chén trà của Hoa Tịch Uyển kẽ ngừng lại, lập tức cười nói: "Lời này của đường tẩu là có ý gì?"

"Muội muội thông tuệ như vậy, sao lại không biết ta nói gì?" Hai mắt Hầu thị sáng quắc nhìn Hoa Tịch Uyển, "Ta không cam lòng."

Nụ cười trên mặt Hoa Tịch Uyển nhạt dần, khó xử nói: "Đường tẩu cũng là một nữ nhân thông tuệ không ai sánh bằng, sao lại không biết có rất nhiều chuyện ta cũng không thể làm chủ được?"

Hầu thị sững sờ: "Đúng vậy, nam nhân trong thiên hạ này đều như nhau, đều như nhau." Nàng vốn tưởng rằng Hiển vương sẽ đối xử đặc biệt với Hoa Tịch Uyển, nhưng bọn họ đều là người hoàng thất, làm sao

tránh khỏi sự vô tình lạnh lùng của người hoàng thất?

Nhưng trừ Hiển vương ra, nàng không tìm được ai có thể đối phó với Yến Bá Ích được, nàng muốn nhìn thấy cả đời này hắn không thể thực hiện được ý nghĩ trong lòng, không thể có được Lâm thị!

Nàng đã trao trọn tấm chân tình cho sai người, vậy thì Yến Bá Ích cũng đừng mong được sống hạnh phúc.

"Chỉ cần các ngươi đồng ý giúp ta, ta có thể nói cho các ngươi biết những thế lực riêng của Yến Bá Ích." Hầu thị lãnh đạm nói, "Hắn có giao hảo với người nào, có sản nghiệp riêng tư nào, an bài thám tử ở đâu, thậm chí có kế hoạch gì, ta đều có thể nói cho các ngươi biết."

Hoa Tịch Uyển tỉ mỉ quan sát Hầu thị, trừ khi đối phương là diễn viên giỏi nhất trên đời này, bằng không thì không thể dùng vẻ mặt và giọng nói như thế để nói ra những lời này, thế nhưng nàng vẫn không hoàn toàn tin tưởng đối phương: "Tẩu tẩu nói đùa, những chuyện đường huynh an bài có quan hệ gì tới ta đâu, ta biết thì có ích gì chứ?"

"Ha," Hầu thị cười lạnh nói, "Nếu không phải vì Hiển vương là uy hiếp duy nhất của hắn, ngươi nghĩ ta sẽ nguyện ý làm điều này sao?"

Hoa Tịch Uyển nghe vậy cười nói: "Đã như vậy, tẩu hà tất cưỡng cầu bản thân?"

"Nhưng có một số việc, phải cưỡng cầu bản thân," Hầu thị mở to mắt, "Ta muốn thấy nguyện vọng của hắn tan biến như thế nào!"

Có đôi khi yêu và hận chỉ là cảm xúc nhất thời, Hoa Tịch Uyển nhìn thấy Hầu thị như vậy, không nhịn được thầm nghĩ, có khi nào trước đây Yến Tấn Khâu cho truyền tin kia ra là vì khiến cho Hầu thị hết hy vọng hoặc sinh lòng thù hận Yến Bá Ích chứ mục đích thật sự không phải là hoàng đế.

"Tẩu tẩu, lời đồn đãi bên ngoài làm sao có thể tin được chứ, tẩu hà tất để ý những lời đồn linh tinh ấy chứ," Hoa Tịch Uyển thở dài, "Bây giờ tâm trạng tẩu rất kích động, chờ sau khi tẩu tỉnh táo lại sẽ không nghĩ như vậy nữa."

"Trước đây ta vì một nam nhân mới làm ra những chuyện xung động kia, ngược lại hiện tại ta vô cùng tỉnh táo," Hầu thị bình tĩnh uống một ngụm trà, "Ta nguyện ý giúp các ngươi, cũng không có yêu cầu gì khác, chỉ hy vọng khi Hiển vương đăng cơ, có thể bảo đảm cho Hầu gia ta bình an. Ta biết rõ nhà mẹ đẻ ta, bọn họ đều là người nhát gan sợ phiền phức không muốn xen vào cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị, nếu không phải vì ta thì căn bản bọn họ cũng chẳng muốn dính dáng tới những chuyện này, là ta đã liên lụy tới bọn họ."

Hoa Tịch Uyển trầm mặc không nói, nhưng trong lòng lại có cái nhìn khác về Hầu thị.

"Thân là nữ nhân, lẽ nào ngay cả người bên gối mình nghĩ như thế nào cũng không hiểu rõ sao?" Hầu thị cười giễu một tiếng, "Trái tim hắn không đặt trên người ta, cũng không đặt trên người của những nữ nhân

khác trong vương phủ, trước đây ta muốn có tấm chân tình của hắn, nhưng bây giờ ta không cần nữa."

Hoa Tịch Uyển tự tay rót thêm trà cho Hầu thị, quan điểm của nàng và Hầu thị không giống nhau, có thể trong lòng Yến Bá Ích quả thực không có Hầu thị, thế nhưng nói hắn thật lòng yêu thương thái tử phi Lâm thị thì chỉ sợ cũng không có khả năng. Nữ nhân ở trong mắt Yến Bá Ích có lẽ không khác một món đồ chơi lắm, hắn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế là do dã tâm của hắn chứ không phải vì muốn có tình cảm của một nữ nhân.

"Đó là tất cả những gì ta muốn nói, ba ngày sau ta sẽ cho các ngươi thấy thành ý của ta." Trước khi Hầu thị rời đi đã nói một câu như vậy, sau đó cũng không quay đầu lại, rời khỏi Hiển vương phủ.

Hoa Tịch Uyển ngồi ở trong đình giữa hồ, nhớ lại vẻ mặt của Hầu thị khi nói về nhà mẹ đẻ của mình, nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhấp một hớp nước trà ấm.

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Yến Tấn Khâu lấy chén trà trong tay nàng uống một ngụm, sau đó ngồi xuống bên cạnh nàng, "Hầu thị nói gì khiến nàng khó xử sao?"

Hoa Tịch Uyển đem những lời Hầu thị đã nói thuật lại một lần, sau đó nói: "Chàng tin nàng ta không?"

Yến Tấn Khâu nhíu mày, tư thái nhàn nhã nói: "Chờ sau khi nàng ta mang thành ý đến thì ta sẽ biết có nên tin hay không thôi." Hắn đưa tay sờ sờ gò má nàng, "Đừng quá để tâm những chuyện nhỏ nhặt này, lời nói của Hầu thị là thật hay giả cũng không quan trọng đến vậy."

Hoa Tịch Uyển ghét bỏ đẩy tay chàng ra, đoạt lại chén trà của mình: "Muốn uống trà thì tự mình rót đi, đừng lúc nào cũng cướp chén trà của ta."

Hạ nhân trong đình: Mỗi ngày đều chứng kiến vương gia và vương phi ân ân ái ái, cuộc sống thật là gian nan mà.

Ba ngày sau, Yến Tấn Khâu nhận được một quyển sổ, bên trong viết rõ những chi tiêu của Yến Bá Ích, trong đó đa phần đều là thu mua lòng người.

"Xem ra Hầu thị này thật sự ly tâm với Yến Bá Ích rồi," Mộc Thông thấy tâm tình Yến Tấn Khâu tốt, lại cẩn thận từng li từng tí mở miệng nói, "Vương gia, chúng ta có cần thêm một ngọn lửa nữa hay không?"

"Hăng quá hoá dở," Yến Tấn Khâu ném sổ sách qua một bên, "Trước tiên chờ một chút rồi hãy nói."

"Vậy..."

"Sắp tới giờ vương phi dùng cơm trưa rồi." Yến Tấn Khâu xắn tay áo, "Dùng cơm xong rồi bàn sau."

Mộc Thông: Luôn cảm thấy từ sau khi vương gia ở cùng với vương phi thì thay đổi càng lúc càng lớn, đây nhất định là ảo giác của hắn…

Trong Thịnh quận vương phủ, Yến Bá Ích sắc mặt khó coi nói: "Mấy ngày nay nàng cứ đến Hiển vương phủ, ta thật không biết từ lúc nào mà tình cảm của nàng và Hiển vương phi lại tốt như vậy."

"Trước đó vài ngày chẳng phải chàng bảo thiếp tiếp cận Hiển vương phi sao?" Hầu thị tỏ ra khó hiểu nói, "Hiển vương phi là người lười nhác, bình thường không thích tiếp khách, hiếm lắm nàng ta mới bằng lòng gặp ta, nếu ta không đi, chẳng phải là lãng phí cơ hội tốt như thế sao?"

Yến Bá Ích nghe vậy cau mày, chỉ là không nói gì nữa.

87. Chương 86: Cảnh Báo

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Trong triều, một quan viên đang dõng dạc buộc tội Đại lý tự khanh, hắn tỉ mỉ kể hơn mười tội trạng, cũng đưa ra một đống bằng chứng, người này mang tư thế không quay đầu lại lên giọng liệt kê nhiều tội trạng.

Biểu tình của các vị quan viên có hơi vi diệu, ai cũng biết đại lý tự khanh và Thịnh quận vương có quan hệ rất tốt, đồng thời còn hết sức tôn sùng Thịnh quận vương, hiện tại người này buộc tội Đại lý tự khanh, không thể nghi ngờ là đang đối nghịch cùng Thịnh quận vương.

Một quan ngự sử nho nhỏ mà dám làm như thế, rốt cuộc là ai đã cho hắn cái can đảm này? Hoặc là nói… Ai là người xúi giục sau lưng hắn?

Mà quả nhiên hoàng đế cũng không bỏ qua cơ hội này, ngay lập tức tước bỏ mũ quan của Đại lý tự khanh, đồng thời giam giữ hắn vào đại lao chờ xét xử.

Hầu như tất cả mọi người đều nhận ra được một tín hiệu, đó chính là hoàng thượng sẽ ra tay với Thịnh quận vương! Trong triều chia làm mấy phe phái, một phái là đảng bảo vệ hoàng đế, hoàng thượng nói cái gì chính là cái đó; một phái là đảng bảo vệ hoàng thất, bọn họ cảm thấy hoàng thượng dưới gối không con, nên chọn một người cháu trong hoàng thất làm con thừa tự rồi phong làm thái tử, rất nhiều người trong phái này ủng hộ Thịnh quận vương; còn một phái là đảng trung lập, bọn họ thường hay lựa chọn những điều đúng hoặc có lợi cho mình, mà không câu nệ đó là ý của phái nào.

Người của đảng trung lập thấy quyết định của hoàng thượng không phải là quyết định đúng đắn, mà Thịnh quận vương cũng không phải là lựa chọn tốt nhất, thế nên bọn họ không vội tìm chỗ đứng, tránh đắc tội

với người kế vị tiếp theo hoặc đương kim hoàng thượng. Bọn họ thà rằng không có công lao gì, còn hơn là trở thành cái đinh trong mắt đế vương tương lai.

Thái độ của Khải Long đế vô cùng kiên quyết, khiến người của phe Thịnh quận vương muốn cầu tình nhưng không có cách nào mở miệng được, chỉ có thể trơ mắt nhìn cấm vệ quân lôi Đại lý tự khanh đi.

"Trẫm thấy Trương Hậu rất được, chức Đại lý tự khanh cứ tạm giao cho hắn đi." Để tỏ ra mình là người công bằng chính trực, hoàng đế cố ý chọn một người mà ông từng bất mãn – Đại lý tự thiếu khanh Trương Hậu đảm nhiệm chức vụ Đại lý tự khanh.

Các quan viên có chút bất ngờ, tên Trương Hậu này chẳng phải là người trước kia vì điều tra vụ án của thái tử mà khiến hoàng thượng giận dữ – Đại lý tự thiếu khanh đó sao? Sao hoàng thượng lại rộng lượng đề cử hắn như vậy, bọn họ còn tưởng rằng hoàng thượng sẽ vì cái chết của thái tử mà giận chó đánh mèo lên người hắn chứ.

Khải Long đế dĩ nhiên không phải là người rộng lượng, ông đề bạt Trương Hậu chẳng qua là làm cho người khác thấy thôi. Ông muốn người trong thiên hạ biết, ngay cả người như Trương Hậu ông cũng có thể trọng dụng, thì việc ông cắt chức Đại lý tự khanh không phải do tư tình, mà là vì người này thật sự phạm phải đại tội ngập trời.

Nói ra, cũng chỉ là tìm cho mình một tấm màn che mà thôi.

Yến Tấn Khâu cúi đầu tỏ ra chuyện này không liên quan đến mình, bộ dáng này rơi vào trong mắt những người khác họ liền cảm thấy không hổ là Hiển vương, khí chất thật vân đạm phong khinh. Phải biết rằng, nếu như Thịnh quận vương thất thế, như vậy khả năng kế vị của Hiển vương sẽ càng lớn hơn.

Đáng tiếc vị này cứ một mực không thích quyền thế, thật sự phí phạm một nhân tài như thế.

Tất cả mọi người đều cho là vị ngự sử buộc tội Đại lý tự khanh này là do hoàng thượng an bài, ngay cả Yến Bá Ích cũng cho là như vậy. Sau khi tan triều, hắn lạnh lùng nhìn thoáng qua vị quan ngự sử kia, rồi xoay người chuẩn bị rời đi.

"Thịnh quận vương," Trữ vương cười híp mắt đi tới trước mặt hắn, giọng điệu cảm khái nói, "Bây giờ thật nhiều kẻ to gan lớn mật, ngươi nói có phải không?"

"Chẳng phải gần đây sức khỏe Trữ vương không tốt sao, đã vậy chi bằng bớt lo chuyện của người khác, ở nhà nghỉ ngơi cho nhiều thì hơn," Thịnh quận vương lạnh lùng chắp tay, "Đi trước một bước, cáo từ."

"Hừ," Trữ vương vuốt cằm, nhìn Yến Bá Ích nhanh chóng đi xa, nghiêng đầu liếc nhìn Yến Tấn Khâu cách đó không xa đang từ tốn bước về hướng này, ông trừng mắt nhìn, có lẽ đã đến lúc nên đưa ra quyết định rồi.

Mấy tháng sau, triều đình có nhiều biến đổi lớn, thay đổi một vài quan viên quyền cao chức trọng, mà đa số những người này đều có một đặc điểm đó chính là có lui tới mật thiết với Thịnh quận vương, hoặc có thể nói là những người cực kỳ tôn sùng Thịnh quận vương.

Người dân chỉ cho rằng hoàng đế bởi vì mất con mà phát điên, mà không biết rằng đây là cuộc tranh chấp triều chính.

Ở trong chăn mới biết chăn có rận, mấy quan viên trước đây có quan hệ thân cận với Yến Bá Ích thì gần đây đều như đi bên mép vực, thậm chí có người còn cắt đứt qua lại với Thịnh quận vương phủ, tỏ rõ lập trường của mình.

"Rốt cuộc là ai đã để lộ cơ mật?!" Yến Bá Ích trầm mặt nhìn những mưu sĩ trong phòng, những người này đều là tâm phúc của hắn, thế nhưng lúc này hắn lại có chút hoài nghi trong số họ có người bán đứng hắn.

Những quan viên bị thanh trừ kia, nhìn bề ngoài có vẻ chẳng chút liên quan nào đến hắn, nhưng những hành động của hoàng đế như thể hiện ông ta biết rõ hắn và những quan viên kia có liên hệ riêng.

Thế nhưng làm thế nào mà hoàng đế lại biết được?

"Quận vương gia," Mấy mưu sĩ hai mắt nhìn nhau, bọn họ cũng không ngờ sự tình lại đột nhiên phát triển thành thế này, thậm chí cũng bắt đầu hoài nghi đến chuyện có nội gián.

Thấy dáng vẻ này của bọn họ, Yến Bá Ích cũng không nói gì thêm, chỉ mệt mỏi xoa thái dương nói; "Các ngươi nói thử xem chuyện này nên giải quyết thế nào đây?"

"Hoàng thượng đã quyết định muốn làm khó dễ quận vương gia ngài rồi thì chi bằng chúng ta..." Một người trong số đó nói không hết lời, đã bị Yến Bá Ích trừng mắt một cái, nên không dám nói tiếp nữa.

"Lui ra hết đi." Yến Bá Ích đã có lòng hoài nghi những mưu sĩ này, đương nhiên sẽ không thật sự thương nghị vấn đề quan trọng với bọn họ, cho nên sau khi đuổi hết mọi người khỏi thư phòng, hắn mới thở dài bất đắc dĩ.

Vốn mọi chuyện đã đủ, chỉ thiếu gió đông*, ai ngờ tình thế lại đột ngột chuyển biến, đẩy hắn vào đường cùng thế này.

(*) Kế "mượn gió đông" để dụng hỏa công trong trận Xích Bích của Gia Cát Lượng

Hôm nay mọi việc đã phát triển đến bước này, chỉ có thể hoặc là tàn nhẫn, hoặc là chết.

Hắn nắm tay thật chặt, đứng dậy đi đến chính viện.

Trong Hiển vương phủ, Hoa Tịch Uyển lấy khăn lụa lau mặt, phe phẩy quạt nói: "Bây giờ mới tháng năm, sao thời tiết lại nóng đến như vậy?"

"Nô tỳ cũng thấy năm nay đặc biệt nóng," Bạch Hạ quạt cho Hoa Tịch Uyển, nhẹ cười ra tiếng nói, "Ngài đừng bực, nô tỳ quạt cho ngài một chút sẽ không nóng nữa."

"Hơi oi bức, chắc là trời sắp mưa," Hoa Tịch Uyển nặng nề thở ra một cái, "Mang đến cho ta một chén ngân nhĩ ướp lạnh nữa đi, nóng đến phát hoảng rồi."

"Vương phi, ngài không thể ăn nhiều đồ lạnh, sáng sớm hôm nay ngài đã dùng một chén rồi," Bạch Hạ tiếp tục quạt cho nàng, "Nếu không thì nô tỳ pha cho ngài một chén trà lạnh nhé."

Hoa Tịch Uyển không phải người không biết suy xét, nên khi nghe vậy chỉ thở dài nói: "Đi đi, các em cũng đi uống một chén đi." Kéo kéo bộ y phục bằng voan mỏng trên người, ỉu xìu gục xuống bàn, thấy Yến Tấn Khâu đi vào cũng không chút động đậy.

"Làm sao vậy?" Yến Tấn Khâu y phục chỉnh tề bước vào, thấy Hoa Tịch Uyển nóng đến mặt đỏ bừng, lập tức nói, "Băng trong phòng không có tác dụng à?"

"Bây giờ mới tháng năm mà đã dùng băng, thì đến tháng sáu tháng bảy dùng gì?" Hoa Tịch Uyển uể oải liếc nhìn hắn, thấy hắn còn mặc áo bào ở bên ngoài, liền nói, "Sao chàng còn mặc dày như vậy?"

Yến Tấn Khâu cởi áo bào bên ngoài ra, lập tức thấy thoải mái không ít. Lại thấy Hoa Tịch Uyển còn nằm úp trên bàn nên tiến lên phía trước nói: "Chúng ta đi ra ngoài đình giữa hồ ngồi một chút, chỗ đó thoáng mát nhất định rất mát mẻ."

Hoa Tịch Uyển nhận chén trà Bạch Hạ dâng lên uống một ngụm, nước trà chạy trong cổ họng, quả thật mát mẻ nói không nên lời, khiến nàng cuối cùng cũng có chút tinh thần: "Đi thôi."

Hoa sen trong hồ đã ra nụ, Hoa Tịch Uyển nằm dài trên bàn đá trong đình, miễn cưỡng nói: "Ta thấy hôm nay sắc mặt chàng rất tốt, có chuyện tốt gì à?"

"Từ khi cưới nàng, mỗi ngày ta đều có chuyện tốt," Yến Tấn Khâu rót cho nàng một chén nước, "Lẽ nào trước đây tâm tình ta không tốt sao?"

"Đừng nói ngon ngọt nữa," Hoa Tịch Uyển ngẩng đầu nhìn hắn một cái, sau đó nói: "Có được mấy khi chàng vui vẻ chứ?"

Yến Tấn Khâu nghe vậy trong lòng khẽ động, sau đó lại cười vang nói: "Có thê như vậy, phu còn mong gì."

Hoa Tịch Uyển lười phản ứng với việc tự dưng hắn bày tỏ tình cảm, nhận lấy chén trà hắn đưa tới uống

một ngụm, gió thổi thanh mát cảnh sắc tươi đẹp, nàng cảm thấy những phiền não trong lòng cũng bị thổi đi mất.

Hai phu thê vừa được mát mẻ không tới nửa khắc, trong cung lại truyền ra một tin tức, thái tử phi sắp sinh.

"Sắp sinh?" Hoa Tịch Uyển ngẩn người, giờ hình như còn chưa đủ tháng?

Mộc Thông nói: "Trong cung truyền tin ra, nói thái tử phi đã vào phòng sinh, nhưng hơn hai canh giờ rồi mà tiểu hoàng tôn còn chưa có động tĩnh gì."

Hoa Tịch Uyển cùng Yến Tấn Khâu liếc mắt nhìn nhau, Yến Tấn Khâu nói: "Đã như vậy thì trước hết cứ chờ một chút, hiện giờ chúng ta vội vã tiến cung cũng không hợp lắm."

Thái tử phi sinh con thuận lợi thì tốt, ngộ nhỡ không thuận lợi, bọn họ lại tiến cung sớm như vậy, không phải sẽ thành chỗ trút giận của hoàng đế sao?

Lại qua một canh giờ nữa, trong cung truyền ra tin tiểu hoàng tôn vẫn chưa chào đời.

Sau đó, hai vợ chồng dùng cơm trưa, ngủ một giấc tỉnh dậy, trong cung lại truyền tin ra tiếp, tiểu hoàng tôn vẫn chưa chào đời.

Lúc này bỗng dưng trời lại chuyển mưa, chỉ thấy bầu trời mây đen cuồn cuộn, cuồng phong gào thét, báo hiệu một trận mưa lớn sắp tới.

Lúc tiếng sét đầu tiên vang lên, trận mưa to rốt cuộc cũng ào ào đổ xuống, Hoa Tịch Uyển thấy mấy đóa hoa nhỏ trong viện bị đánh ngã xiêu vẹo, không hiểu sao trong lòng lại có một trực giác, đứa bé này của thái tử phi chắc chắn sẽ chào đời, chỉ là sau khi ra đời, có được chào đón hay không thôi.

Khi màn đêm buông xuống, đột nhiên có một trận sấm vang lên, cây tùng bên cạnh hoàng lăng ở ngoại thành bị sấm sét đánh ngã, liên lụy đến toà nhà trông giữ lăng mộ bên cạnh. Tuy rằng mưa rơi rất lớn, thế nhưng cả tòa nhà vẫn bị cháy sạch không còn một mảnh.

"Sinh rồi!"

"Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng hậu, thái tử phi đã hạ sinh một tiểu hoàng tôn."

"Báo, hoàng thượng, cây tùng cạnh hoàng lăng đã bị sét đánh ngã, phòng thủ lăng cũng bị lửa thiêu cháy sạch không còn một mảnh."

“Báo, hoàng thượng, ở ngoại thành xuất hiện hỏa hoạn, đốt cháy hơn mười hộ dân!”

Tiếng trẻ con khóc hòa trong tiếng sấm vang lên không ngừng, thế nhưng bầu không khí ở hiện trường lại như bị đóng băng.

Vào thời khắc hoàng tôn ra đời, lại đột nhiên xảy ra nhiều chuyện kì quái như vậy, ngay cả cây tùng bên cạnh hoàng lăng cũng bị sét đánh, điều này thể hiện điều gì?

Thể hiện việc tiểu hoàng tôn sinh ra đã mang tới điềm xấu.

Khải Long đế nhìn đứa bé trong tã lót, một lúc lâu sau mới cố nén tức giận trong đáy lòng nói: “Chuẩn bị đàn tế, trẫm sẽ thắp hương cho tổ tiên.”

Thế gian làm gì có chuyện trùng hợp như thế, nhưng cho dù hắn không ngại đứa bé này, thì trong mắt những người khác, đứa bé này chỉ đại biểu cho điều xui xẻo mà thôi.

Đã rất lâu Khải Long đế không nếm trải mùi vị bị người khác bức bách, thế nhưng hôm nay, mặc kệ ông có tin vào thiên mệnh hay không, thì cũng phải tạ lỗi với tổ tiên, bằng không đó chính là bất hiếu.

Hoặc giả, đây không phải do con người gây ra, mà là tổ tiên thật sự bất mãn với những chuyện xấu xa ông đã làm?

Càng nghĩ càng thấy đáng sợ, ông quay đầu lại nhìn thoáng qua phòng sinh, cái thánh chỉ vốn đã chuẩn bị xong cuối cùng cũng không thể ban ra ngoài.

Ông không muốn sau khi chết sẽ mang danh hôn quân, chờ một chút đi, ngày sau lại nghĩ biện pháp.

88. Chương 87: Hạ Độc

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Gần đây kinh thành có chuyện gì là lớn nhất?

Đó chính là lúc thái tử phi sinh con, cây tùng bên cạnh hoàng lăng bị sét đánh ngã, vùng phụ cận kinh thành còn bị hoả hoạn. Loại chuyện thần kỳ này khi người bình thường ra đời đâu được đãi ngộ như vậy, thế nhưng chi bằng không có chuyện thần kỳ như vậy còn hơn.

Có người nói, vị tiểu hoàng tôn này là hoạ tinh đến thế gian, sẽ mang đến tai hoạ cho cả quốc gia. Cũng có người nói, đây là tổ tiên Yến gia trên trời cảnh báo, bởi vì vị tiểu hoàng tôn này căn bản không phải là con của thái tử, mà là con của thái tử phi cùng Thịnh quận vương thông dâm sinh ra.

Mà vĩnh viễn mặt tiêu cực của lời đồn luôn được người ta quan tâm đón nhận hơn, tốc độ lan truyền cũng nhanh nhất, nên rất nhanh sau đó tin tức thái tử phi thông dâm với người khác sinh ra họa tinh đã lan truyền khắp nơi trên cả nước, thậm chí ở một vài chỗ xa xôi, lời đồn đã biến thành thái tử phi có quan hệ bất chính với một dã nam nhân, sinh ra một quái vật không giống con người mang đến tai họa.

Tuy rằng con người chẳng hoàn toàn tin tưởng mấy chuyện thần tiên ma quái, nhưng nhất định vẫn mang lòng kính sợ, huống chi lời đồn về tiểu hoàng tôn lan truyền rộng rãi như vậy, khiến cho những người vốn không tin tưởng cũng bắt đầu bán tính bán nghi.

"Cho nên, bên ngoài đồn đãi vị hoàng tôn này có ba con mắt, sáu cái tay, da đen thùi, răng nanh dày đặc sao?" Hoa Tịch Uyển uống trà, phe phẩy cây quạt che miệng cười nói, "Thật là nhảm nhí."

Hồng Anh cười híp mắt nói: "Ở bên ngoài, ai cũng chưa từng thấy qua tiểu hoàng tôn, lời đồn này càng truyền càng quá đáng, chẳng phải cũng là chuyện rất bình thường sao ạ?"

Hoa Tịch Uyển cười cười, quay đầu lại nghĩ, việc này thật quá trùng hợp, cơn mưa dông vừa đến thái tử phi lại vừa sinh con, trận sấm sét này không đánh ở đâu lại chỉ đánh trúng cái cây bên hoàng lăng, phòng ốc còn bị cháy sạch, tuy rằng chỉ thiêu hủy một ít tài sản, thế nhưng lại không có ai bị thương, thật giống như có người biết trước sẽ có hỏa hoạn, nên đã sớm cứu người ra.

"Bạch Hạ, lúc xảy ra hoả hoạn, những người trong phòng kia là ai cứu được vậy?" Nàng nhẹ nhàng ôm bụng dưới, hôm nay kinh nguyệt tới, nên chẳng những không thể ăn nước đá mà thậm chí trong phòng cũng không thể đặt băng, bây giờ vừa nóng lại vừa bực bội, thực sự là toàn thân đều khó chịu.

"Nghe nói đội tuần tra của vệ úy tự trùng hợp đi ngang qua nên đã cứu người ra, chỉ tiếc trận lửa quá lớn tuy rằng người được cứu thoát thế nhưng phòng ốc đều bị thiêu hủy," Bạch Hạ biết Hoa Tịch Uyển có bệnh mùa hè giảm cân nên lấy nước nóng tới cho nàng lau tay lau mặt hạ nhiệt, nàng vắt ráo khăn tay đưa tới cho Hoa Tịch Uyển lau tay, rồi tiếp tục nói, "Nhắc tới cũng vừa khéo, đội tuần tra của vệ úy tự đó trước kia là do Trương Hậu Trương đại nhân quản lý, sau này Trương đại nhân đến đại lý tự, trợ thủ của ngài ấy lại lên thay thế ví trí đó."

"Trương Hậu?" Nhắc tới người này, điều đầu tiên Hoa Tịch Uyển nghĩ đến chính là khuôn mặt trung thực cùng dáng người cao ngất của hắn, "Nghe nói hắn ở Đại lý tự chịu không ít ấm ức, không biết hiện tại thế nào rồi?"

"Mấy ngày trước có người buộc tội Đại lý tự khanh, sau khi Đại lý tự khanh bị cách chức thì Trương đại nhân được đề bạt lên vị trí đó, hiện tại ngài ấy đã là Đại lý tự khanh," Bạch Hạ nhận lại cái khăn Hoa Tịch Uyển đã dùng, "Người bên ngoài đều nói Trương đại nhân là ngốc nhân có ngốc phúc, đã hoàn toàn quên không lâu trước đó bọn họ còn cười nhạo Trương đại nhân quá quật cường, không biết cân nhắc đấy."

“Người đời đều như vậy cả,” Lau cổ và cánh tay xong, cuối cùng Hoa Tịch Uyển mới cảm thấy trên người mình không còn dính dáp nữa, tâm tình lại tốt lên nói, “Ta thấy vận khí của Trương Hậu này vô cùng tốt.”

Nàng ngẩng đầu nhìn ngoài cửa một chút, bất chợt bên ngoài cuồng phong gào thét, dường như lại sắp có mưa to.

“Vương gia có trở về phủ không?” Nàng bỗng nhiên nhớ tới hình như gần đây Yến Tấn Khâu vô cùng bận bịu, tuy rằng mỗi ngày vẫn cố gắng dành thời gian bên nàng, nhưng ban đêm hắn ngủ rất nhanh, nhất định là do dạo này hắn tiêu hao tinh lực nhiều hơn bình thường rất nhiều.

“Nô tỳ không rõ lắm, không thì để nô tỳ đi hỏi một chút nhé.” Bạch Hạ liếc nhìn cây sơn trà bên ngoài bị gió to quật nghiêng ngả xiêu vẹo, đưa chậu rửa mặt cho Hồng Anh ở bên cạnh rồi chuẩn bị đi ra ngoài.

“Trời sắp mưa rồi, em đừng đi ra ngoài,” Hoa Tịch Uyển đi ra cửa, đón nhận cơn giận dữ của thiên nhiên, sau đó lại thấy tà áo bào của Yến Tấn Khâu phấp phới cách đó không xa, “Không phải là trở về thật chứ?”

Bạch Hạ quay đầu nhìn thoáng qua, thấy Vương gia đang mang theo mấy tùy tùng đi tới đây, liền mỉm cười lui sang bên cạnh đứng yên.

“Gió lớn như vậy, đứng ở cửa làm gì?” Yến Tấn Khâu vào cửa sờ sờ ngón tay Hoa Tịch Uyển, phát hiện trên tay nàng có một lớp mồ hôi lạnh, có chút lo lắng hỏi, “Sao trời nóng thế này mà lại đổ mồ hôi lạnh, thân thể khó chịu sao?”

“Vì thấy nóng nên mới ra cửa hóng gió,” Hoa Tịch Uyển ghé sát vào tai hắn nhỏ giọng nói một câu, thấy sắc mặt hắn vẫn không tốt lên, mới vỗ về bụng dưới nói, “Chàng biết chuyện gì xảy ra mà?”

Yến Tấn Khâu ho khan một tiếng, liếc nhìn hạ nhân bốn phía, phất tay để cho bọn họ lui ra mới ôm Hoa Tịch Uyển đặt lên giường, sau đó đưa tay nhẹ nhàng xoa bụng nàng, “Nếu nàng khó chịu, thì trước hết ngủ một giấc đi, đến bữa tối ta sẽ gọi nàng dậy.”

Có lẽ là vì đây là lần đầu làm chuyện này, nên động tác của Yến Tấn Khâu hết sức cứng ngắc, đồng thời cũng không dám mạnh tay xoa nhẹ một lúc lâu cũng chỉ xoa xoa có một chỗ, khiến Hoa Tịch Uyển bất mãn oán trách: “Chàng đang xoa bụng hay đang cù ta đấy?”

Yến Tấn Khâu tăng thêm lực một chút nữa, lại xoa nhẹ một hồi, thấy người trên giường hô hấp đều đều, chờ sau khi nàng ngủ say mới khe khẽ rút tay về, đắp kín chăn lạnh làm bằng sợi tằm cho nàng.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng rầm rầm vang dội, giống như trên trời bỗng trút không ít nước mưa xuống, hắn đi tới bên cửa sổ, thấy cây chuối tây bị gió mưa táp ngã trái ngã phải, tâm tình vô cùng tốt híp mắt nhìn.

Đột nhiên một tiếng sét vang lên, hắn chợt quay đầu lại nhìn Hoa Tịch Uyển trên giường, thấy nàng vẫn

không bị tiếng sấm làm giật mình tỉnh giấc. Hắn bước nhanh tới ngồi xuống bên mép giường, đưa tay vỗ nhẹ góc chăn bị nhô lên, lắng nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, đáy mắt dịu dàng như có thể hóa thành nước.

Tiếng mưa rơi lộp bộp ngoài cửa chẳng phải quá ồn mà càng giống một sự yên tĩnh khoan thai hơn.

Lúc Hoa Tịch Uyển tỉnh lại, phát hiện có người ngồi bên cạnh mình, quay đầu sang thấy Yến Tấn Khâu đang tựa ở đầu giường cầm sách đọc, nàng che miệng ngáp một cái: "Trong phòng tối như vậy, sao lại đọc sách ở đây?"

"Không sao cả, ở đây rất yên tĩnh," Yến Tấn Khâu ném quyển sách qua một bên, đứng dậy đi tới bên cửa sổ đóng kín cửa lại, sau đó mới quay lại ngồi bên cạnh Hoa Tịch Uyển, "Chờ một chút nữa sẽ có bữa tối, trước tiên nàng đứng lên rửa mặt đi." Nói xong hắn vỗ tay một cái, hạ nhân chờ bên ngoài liền nối đuôi nhau tiến vào.

"Sao chàng lại đóng cửa sổ lại, nóng quá." Hoa Tịch Uyển bước xuống giường, giang tay cho bọn nha hoàn hầu hạ mình mặc quần áo.

"Nàng mới ra khỏi chăn, bị lạnh sẽ dễ sinh bệnh, mặc y phục vào rồi tính sau," Yến Tấn Khâu bất đắc dĩ thở dài một tiếng, "Bữa tối ta đã phân phó phòng bếp làm những món thanh đạm rồi."

"A," Biết đối phương là muốn tốt cho mình, Hoa Tịch Uyển cũng không phải người không biết suy xét, cho nên chỉ có thể ngoan ngoãn mặc quần áo tử tế chải đầu trang điểm xong mới bảo người mở cửa sổ ra.

Nàng vui vẻ tựa vào cửa sổ đón gió, còn không quên kéo Yến Tấn Khâu qua nằm cùng mình: "Mưa đã tạnh lâu chưa?"

"Nàng ngủ không lâu đã bắt đầu tạnh," Yến Tấn Khâu đưa tay vén mấy sợi tóc trên gò má nàng ra sau tai, sau đó nói, "Mấy ngày nay nàng chỉ ở trong phủ, không cảm thấy buồn chán sao?" Bởi vì tình hình gần đây khá căng thẳng, các phủ đều giảm bớt những hoạt động tiêu khiển, hắn lo lắng Tịch Uyển ngày nào cũng ở trong phòng sẽ buồn bực sinh bệnh.

Hoa Tịch Uyển lắc đầu cười híp mắt nói: "Mục tiêu cuộc đời này của ta là muốn ăn thì ăn muốn ngủ thì ngủ, cũng không muốn ai rủ ta ra ngoài. Ra ngoài rất mệt mỏi, lúc nào cũng phải cẩn thận thì cũng thôi đi, gặp phải người có địa vị cao còn phải hành lễ nịnh bợ họ, chàng nói xem có phiền phức không?"

"Lười biếng như thế, thật không biết sao lại nuôi nàng thành thế này nữa," Yến Tấn Khâu nhẹ cười ra tiếng, "Không thích ra ngoài thì không ra, sau này một ngày nào đó, nàng sẽ không bao giờ… cần hành lễ với bất kỳ ai nữa."

Hoa Tịch Uyển: Ha ha, coi như một ngày nào đó hắn trở thành hoàng đế, cho dù hắn không cho nàng hành lễ, thì trên đầu nàng còn có một thái hậu đấy, nàng có thể không hành lễ sao?

“Báo! Thái hậu bệnh tình nguy kịch!”

Hoa Tịch Uyển xin thề, nàng tuyệt đối không có ý nguyền rủa thái hậu!

“Xảy ra chuyện gì?” Yến Tấn Khâu phản ứng bình tĩnh ngoài dự liệu của Hoa Tịch Uyển, nàng trầm mặc không nói gì, nhìn Mộc Thông tiến vào cửa bẩm báo, sau đó chợt kinh ngạc, hình như mỗi lần xảy ra chuyện lớn, thì đều là Mộc Thông báo cáo cho Yến Tấn Khâu biết.

Ánh mắt nàng đảo qua người Mộc Thông cùng Yến Tấn Khâu một vòng, xem ra Mộc Thông vô cùng được Yến Tấn Khâu tín nhiệm?

“Nghe nói sau bữa cơm chiều, hoàng hậu nương nương có đưa đến chỗ thái hậu mấy món điểm tâm, thái hậu dùng không lâu sau thì liền cảm thấy không khỏe, kết quả thái y còn chưa tới, ngài ấy đã phun ra một ngụm máu, đến khi thái y tới thì phát hiện thái hậu trúng độc, loại độc này giống y như loại độc trong điểm tâm hoàng hậu đưa tới.”

Hoàng hậu tự dâng điểm tâm có độc cho thái hậu? Hoàng hậu cũng không phải là kẻ não tàn, bà sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như thế!

Xem ra hoàng hậu đã bị người ta mưu hại.

“Hoàng hậu sao rồi?” Hoa Tịch Uyển mở miệng hỏi, “Hoàng hậu đã bị nhốt lại rồi sao?”

“Người của đại lý tự đã áp giải hoàng hậu vào thiên lao do trọng binh trông coi,” Mộc Thông hơi sửng sốt, “Chỉ là hiện tại còn chưa phán án tử, thái hậu cũng còn hôn mê ạ.”

“Chuẩn bị xe ngựa, ta và vương phi muốn vào cung thăm hoàng tổ mẫu.” Yến Tấn Khâu kéo tay Hoa Tịch Uyển nói, “Đi thôi.”

Mộc Thông vừa định nhắc nhở Vương gia là áo choàng trên người ngài hơi nhăn, có muốn thay cái khác hay không, thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui biết đâu không đổi thì tốt hơn.

Trong thiên lao, hoàng hậu đầu tóc rối bù ngồi trên giường, mặc dù bà là phạm nhân đầu độc thái hậu, nhưng dù sao cũng là mẫu nghi một nước, cho nên cũng không ai dám thất lễ với bà, trong ngục không thiếu vật gì, chỉ duy nhất không thể tự do ra ngoài mà thôi.

Thái tử phi đứng ở ngoài cửa lao nhìn hoàng hậu, cười lạnh nói: “Mẫu hậu, ngài có khỏe không, con dâu tới thăm ngài đây.”

Hoàng hậu lạnh lùng nhìn nàng một cái, không nói gì.

“Ngài cho là mua chuộc bà đỡ thì có thể bỏ mẹ giữ con?” Thái tử phi cười nhạo nói, “Đâu có dễ như vậy.”

“Sinh ra một hoạ tinh, thì có cái gì mà đắc ý chứ,” Hoàng hậu châm chọc nói, “Ngươi cho là một tiểu hoàng tôn từ khi sinh ra đã mang cái danh như vậy còn có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế sao?”

Thái tử phi chỉ trầm mặc chốc lát, rồi đột nhiên nói: “Ta căn bản không nghĩ tới sẽ để đứa bé này tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Năm đó ta giữ khuôn phép gả cho thái tử, cũng chưa từng nghĩ phải đi đến bước này, năm đó bà đay nghiến ta, thái tử thì lạnh nhạt với ta, thậm chí hắn còn ở trước mặt ta liếc mắt đưa tình với thị thiếp, ta có oán hận câu nào không?”

“Thế nhưng dù vậy, bà vẫn cảm thấy ta không có điểm nào tốt cả,” Thái tử phi nói đến đây, lại đột nhiên cười lớn, “Bà rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay, đó là do trời cao có mắt. Mấy năm qua, vì khiến những phi tần khác không thể có con, bà làm chuyện ác còn ít sao?”

89. Chương 88: Phượng Thệ

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

“Lẽ nào ngươi chưa từng giết hại ai sao?” Hoàng hậu thờ ơ cười, “Hôm nay ngươi chiếm thế thượng phong, mua chuộc người bên cạnh ta hạ độc thái hậu, hại ta rơi vào cảnh lao tù, ta thừa nhận về mặt này ta không đấu lại ngươi. Nhưng ngươi đừng vội bày ra bộ dạng thương hại ta, cười người hôm trước hôm sau người cười, ngươi cũng sẽ không tốt hơn ta bao nhiêu đâu ”

Nụ cười trên mặt Lâm thị hơi cứng lại, nhưng ngay sau đó lại nói: “Bây giờ bà cũng chỉ có thể khua môi múa mép thôi, ta sẽ cho bà xem cả Phương gia sẽ sụp đổ thế nào!”

Vẻ mặt thờ ơ của hoàng hậu rốt cuộc cũng đại biến: “Lời này của người là có ý gì?”

“Không có ý gì cả,” Lâm thị nghe tiếng sấm sét bên ngoài, cười khanh khách nói, “Tiếng sấm bên ngoài thật dễ nghe, hoàng hậu nương nương, tốt nhất bà nên ở trong ngục hưởng thụ những ngày cuối cùng được làm hoàng hậu đi, có lẽ qua không lâu sau, bà chỉ còn là một tội phi chứ không phải hoàng hậu đâu.”

Hoàng hậu thò tay qua rào chắn nhà lao, níu lấy góc áo Lâm thị: “Ngươi muốn làm gì Phương gia hả?!”

Lâm thị kéo chéo quần của mình ra, giẫm mạnh lên tay của hoàng hậu dưới lòng bàn chân: “Trước đây lúc bà hành hạ ta, bà nên nghĩ đến sẽ có ngày bị báo ứng chứ!”

“A!” Cơn đau tận xương khiến hoàng hậu không kìm lòng được kêu lên thảm thiết, “Lâm thị, ngươi sẽ không được chết tử tế!”

“Người đã sống trong địa ngục, thì còn sợ chết gì nữa chứ,” Lâm thị cười ha ha, cơ hồ cười ra nước mắt, “Chỉ đáng thương cho đứa con vô tội của ta, vừa ra đời đã bị hủy hoại thanh danh, trở thành họa tinh gây hoạ cho đời trong mắt người khác. Trẻ con có tội gì chứ, khi ngươi cho người tung tin đồn đó ra bên ngoài, cũng có chừa cho mẹ con ta một con đường sống nào đâu.”

Hoàng hậu ngẩn ra, bà kinh ngạc nhìn Lâm thị: “Ngươi cho rằng những chuyện kia là ta làm sao?”

“Ngươi không cần diễn trò như vậy nữa,” Lâm thị cười nhạt, “Ngươi hủy hoại cuộc đời con ta, ta sẽ khiến cả Phương gia của ngươi phải trả giá!”

Lâm thị nhấc chân mình lên, chỉnh cây trâm trên tóc. Tuy rằng trên mặt nàng ta không chút phấn son, thế nhưng da dẻ lại tươi tắn mịn màng.

Nàng đi ra khỏi đại lao, nhìn cơn mưa to ngoài trời, không chút do dự bước vào trong màn mưa.

“Chủ tử, ngài vừa sinh con chưa quá một tháng, gặp gió to đã không tốt, sao còn có thể để mắc mưa, sẽ để lại mầm bệnh về sau đó.” Nha hoàn sau lưng nàng vội vàng che dù cho nàng, thế nhưng mưa quá lớn, mặc dù che dù, nhưng vẫn có không ít nước mưa bắn lên mặt Lâm thị.

Lâm thị không chút để ý cười cười, tiếp tục sải bước đi về phía trước.

Hiện tại nàng đang ở giữa tình thế quyền lực bấp bênh, làm gì có ngày sau.

Trong cung thái hậu, một đám ngự y đang chen lấn ở trong điện, bên ngoài có rất nhiều người của bộ tộc Yến thị đang đứng, thời gian thái hậu hôn mê càng lâu, sắc mặt của mấy người hoàng thất bên ngoài điện càng khó coi hơn.

Hoàng thất Yến thị bọn họ chưa từng có chuyện hoàng hậu đầu độc thái hậu, bây giờ vụ bê bối này đã không thể che giấu được, nhất định sẽ bị lưu vào sử sách.

Nghĩ vậy, sắc mặt của đám người hoàng thất Yến thị càng thêm khó coi, chỉ sợ ngàn năm sau, khi người khác nhắc tới hoàng triều Yến thị, vẫn sẽ không quên việc bê bối này.

Con dâu giết mẹ chồng bằng thuốc độc, đó là bất hiếu, hoàng hậu giết thái hậu bằng thuốc độc, đó là bất trung. Bất trung bất hiếu không đáng làm người, thế nhưng hoàng hậu này lại là người mà năm đó hoàng thượng kiên trì sắc phong.

Ở bên ngoài, sắc mặt của Khải Long đế là khó coi nhất, ông diễn vai hiếu tử nhiều năm như vậy, hôm nay

hoàng hậu của ông lại hạ độc thái hậu, không chỉ khiến những nỗ lực trước kia của ông giờ như kiếm củi ba năm thiêu một giờ, mà còn khiến đời này của ông phải mang vết nhơ khó mà xóa được.

Người đời đều biết thái hậu không phải mẹ đẻ của ông, nên cho dù ông có dùng hết mọi lý do, thì e là bọn họ cũng sẽ không tin lời ông nói. Không biết sau này bọn thư sinh sẽ đánh giá thế nào về việc này, đánh giá thế nào về ông nữa đây?

Chẳng có mấy đế vương không quan tâm tới việc trên sách sử sẽ ghi chép như thế nào về mình cả, Khải Long đế cũng vậy. Nghĩ đến có thể hậu thế sẽ hiểu lầm mình làm chuyện như vậy, Khải Long đế liền cảm thấy có một ngọn lửa đang thiêu đốt trong lòng ông không có cách nào dập tắt được.

"Hoàng thượng, Hiển vương cùng Hiển vương phi đến."

Khải Long đế nhìn ra cửa, Yến Tấn Khâu và Hoa thị đang vội vã đến, vạt áo choàng của Yến Tấn Khâu bị dính nước mưa đến ướt đẫm, y phục trên người còn có nếp nhăn. Mà Hoa thị thì mặc thường phục, tóc cũng chỉ đơn giản xõa xuống, đôi giày thêu xinh đẹp vì dính nước bẩn mà trở nên lem luốc.

Nếu bình thường hai người họ mang bộ dạng này đi gặp vua, nhất định sẽ bị coi là thất nghi trước ngự tiền. Nhưng hôm nay tình trạng thái hậu nguy cấp, mà Hiển vương lại lớn lên bên cạnh thái hậu, cho nên phu thê họ có không màng đến chuyện thay quần áo đã chạy đến hoàng cung, thì dù là người khắt khe cũng chỉ cho rằng hai người họ mang một tấm lòng son, khiến người khác cảm động thôi.

Có ai trong kinh thành không biết Hiển vương phong thái nhẹ nhàng, còn Hiển vương phi xinh đẹp đến động lòng người, chưa bao giờ thấy hai người họ chật vật như lúc này, có thể thấy trên đường đến đây hai người họ đã lo lắng thế nào.

Yến Tấn Khâu và Hoa Tịch Uyển quỳ xuống song song trước mặt Khải Long đế, Yến Tấn Khâu cũng không biện giải, trực tiếp nhận tội: "Thần cùng nội tử thất nghi trước ngự tiền, xin hoàng thượng trách phạt."

"Cháu và cháu dâu mau đứng lên, tấm lòng của hai người trẫm hiểu rõ, chắc chắn thái hậu cũng sẽ cảm động trước sự hiếu thuận của hai người," Viền mắt Khải Long đế ửng đỏ, tự tay nâng Yến Tấn Khâu dậy, nghẹn ngào nói, "Hôm nay trẫm… trẫm thật hổ thẹn." Nói xong, lại dùng tay áo che mặt, không chút hình tượng khóc nấc lên.

Hoa Tịch Uyển yên lặng cúi đầu, Khải Long đế vì muốn tẩy trắng mình cũng rất biết phối hợp. Trò gào khóc trước mặt mọi người là một chiêu phổ biến, cũng không biết ở trong mắt người khác là thật lòng đau khổ hay là cố ý diễn trò nữa.

"Xin hoàng thượng đừng như vậy, hoàng tổ mẫu thường nói với thần ngài rất hiếu thuận quan tâm bà, hôm nay xảy ra chuyện này, là điều không ai ngờ tới," Viền mắt Yến Tấn Khâu đỏ lên, sau đó liền khóc không thành tiếng, "Thần… ước muốn duy nhất của thần là hoàng tổ mẫu thân thể an khang, ngoài ra không mong gì nữa."

Thấy Yến Tấn Khâu bật khóc ngang ngửa ảnh đế Oscar, Hoa Tịch Uyển thở dài một hơi, thật không ngờ sống lại một đời, nàng còn phải dùng lại nghề cũ, đây thật là một chuyện bi thương

"Vương gia, ngài đừng như vậy, " Hoa Tịch Uyển nắm chặt góc khăn tay không chút hình tượng xoa khóe mắt, rất nhanh đã khóc đến thở không nổi, nhuần nhuyễn diễn tròn vai diễn một nữ nhân vừa sợ hãi lại vừa lo lắng cho trượng phu, "Nếu hoàng tổ mẫu biết chàng tổn hại thân thể, sau khi hoàng tổ mẫu tỉnh lại, chẳng phải sẽ lại đau lòng vì chàng sao, chàng… chàng đừng quá đau buồn nữa." Miệng thì khuyên Yến Tấn Khâu không nên khổ sở, nhưng nàng lại khóc đến vô cùng bi thương.

Yến Tấn Khâu ôm Hoa Tịch Uyển, cũng không quan tâm những người hoàng thất khác đang nhìn, khóc lóc thảm thiết nói: "Hôm nay ta nguyện quỳ ở nơi đây cầu phúc cho hoàng tổ mẫu, cầu mong hoàng tổ mẫu chuyển nguy thành an, thân thể an khang."

"Vương gia, thiếp quỳ cùng chàng."

"Sức khỏe nàng yếu, không được…"

"Phu thê vốn là một thể, chàng lo lắng đau buồn vì hoàng tổ mẫu, lẽ nào thiếp lại nhẫn tâm nhìn chàng như vậy sao?"

Không ít nữ quyến bị cảnh tượng này làm cảm động, không kìm lòng được vành mắt cũng ửng đỏ.

Hiển vương thật là một đứa cháu hiếu thuận, Hiển vương phi cũng là một người vợ hiền lành hiếu thuận, trước đây sao các nàng lại cảm thấy nếu Hiển vương phi không có khuôn mặt xinh đẹp, thì sẽ không đáng được Hiển vương sủng ái vậy. Điều này thật quá bất công, Hiển vương phi là một nữ nhân rất tốt đó.

Trữ vương kính phục nhìn hoàng đế và phu thê Hiển vương khóc càng lúc càng thương tâm, yên lặng lau mặt một cái, quay đầu lại liếc nhìn trận sấm sét ở bên ngoài, trong lòng mơ hồ thấy cảm phục diễn xuất của ba người này.

Không đúng, chắc là hai người, trong ba người này, e rằng chỉ có Hiển vương phi là khóc thật lòng thôi. Nữ nhân bao giờ cũng hướng về nam nhân, lúc này thấy Hiển vương thương tâm, nàng tự nhiên cũng khó chịu theo. Chỉ tiếc nàng lại không biết, thật sự trong lòng nam nhân này không hề đau buồn, mà là đang đóng kịch.

"Hoàng thượng, thái hậu nương nương tỉnh rồi!"

Mọi người khiếp sợ nhìn sang phu thê Hiển vương, chẳng lẽ thật sự lòng hiếu thảo của hai người này đã làm cảm động trời đất, khiến cho thái hậu đã hôn mê mấy canh giờ tỉnh lại?.

Ngay cả Trữ vương cũng hơi kinh ngạc, thì ra trên đời này vẫn còn có chuyện trùng hợp như thế thật?

Thái hậu tỉnh lại, không có nghĩa là thái hậu không sao cả, khi mọi người vào nội điện, thấy thái hậu đang ngồi dựa vào đầu giường, tinh thần sáng láng, trong lòng liền hồi hộp lo lắng, đây là... hồi quang phản chiếu sao?

Thế nhưng không ai dám nói ra lời như vậy cả, chỉ ngay ngắn nghiêm chỉnh quỳ xuống, chờ thái hậu lên tiếng.

"Các ngươi đều tới rồi à?" Tầm mắt thái hậu đảo qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Yến Tấn Khâu, bà mỉm cười vẫy vẫy tay với Yến Tấn Khâu, "Tử Lăng, đến đây với hoàng tổ mẫu."

"Hoàng tổ mẫu," Yến Tấn Khâu vội dùng tay áo dụi mắt một cái, cố gắng để cho giọng của mình trở nên tự nhiên, "Ngài cảm thấy thân thể khá hơn chút nào không?"

"Ổn rồi," Thái hậu nhìn ra cửa đại điện, thở dài một tiếng, "Ai gia ở trong cung điện này đã hơn hai mươi năm, cũng nên nghỉ ngơi một chút."

Yến Tấn Khâu cầm bàn tay ấm áp của bà không nói lời nào.

"Con là một đứa bé ngoan, trong tất cả tôn nhi của ai gia, chỉ có con là hiếu thuận nhất, hôm nay trước khi đi có thể nhìn thấy con, ai gia cũng có thể yên lòng," Thái hậu đột nhiên nhìn sang hoàng đế, "Năm đó mẹ ngươi xuất thân ti tiện, tiên đế để ta nuôi dưỡng người, ai gia tự nhận chưa từng bạc đãi ngươi, thế nhưng ai gia không ngờ rằng mình sẽ chết trong tay hoàng hậu của ngươi."

Thân thể của Khải Long đế đang quỳ trên mặt đất hơi chao đảo, ông không ngờ rằng thái hậu lại ở trước mặt nhiều người như vậy nói mẹ đẻ ông xuất thân ti tiện. Ông ngẩng đầu nhìn thoáng qua sử quan đang múa bút thành văn trong góc phòng, sắc mặt trầm xuống, cố chịu đựng.

"Thôi, thôi, ai gia già rồi, từ lâu đã không quản được các ngươi nữa." Thái hậu đột nhiên nhìn ra phía sau hoàng đế, "Tiên đế tới?"

Khải Long đế lạnh toát sống lưng, ông không kìm lòng được quay đầu nhìn thoáng ra sau, phía sau trống không không có ai.

Thái hậu đột nhiên lạnh lùng nói: "Hoàng thượng!"

Cả đời bà dành hết cho hoàng gia Yến thị, trước khi chết, mới chợt phát hiện, nàng vô cùng căm hận tiên đế.

Cuối cùng tầm mắt của bà lại đảo qua Yến Tấn Khâu, bà đã hại chết mẹ ruột của đứa bé này, ly gián tình cảm của nó cùng phụ thân nó, thôi thì trước khi chết giúp nó một chút vậy.

“Hoàng thượng, phải đối xử thật tốt với Tử Lăng của ai gia, nó là một đứa trẻ hiếu thuận.”

Bà nói những lời này ở trước mặt nhiều người như vậy, thì cho dù sau này hoàng đế có tâm nghi kỵ, cũng không có cách nào lấy mạng đứa trẻ này.

Duy nguyện…

Trong đầu bà bỗng hiện lên cảnh tượng năm đó khi ngồi lên phượng tọa, khóe miệng hiện lên nụ cười, rồi trút ra hơi thở cuối cùng.

Yến Tấn Khâu cảm thấy bàn tay của mình đột nhiên run lên một cái, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Hắn ngẩn người, ngón trỏ run rẩy kiểm tra hơi thở của thái hậu, tầm mắt dần trở nên bi thương: “Hoàng tổ mẫu!”

Hoa Tịch Uyển kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía nữ nhân nằm trên giường, nữ nhân cao quý nhất hoàng triều Yến thị này cứ thế ra đi sao?

90. Chương 89: Tang Lễ

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

“Boong.”

“Boong.”

Trong hoàng cung vang lên một hồi chuông tang, đủ bảy tiếng mới dừng lại.

Hoàng hậu trong thiên lao chán nản ngồi xuống đất, một lát sau mới vừa khóc vừa cười nói: “Xong rồi, xong hết rồi.”

Sau khi bà cập kê thì gả cho hoàng đế, kế tiếp trở thành hoàng hậu dưới một người trên vạn người, rồi lại thành công sinh ra người thừa kế cho hoàng thượng, số phận của bà vốn đã định trước có thể sống trong vinh hoa cả đời, tại sao trong chớp mắt lại trở thành tù nhân?

Nếu thái hậu khỏe lại, thì Phương gia bọn họ còn có một con đường sống, hiện tại thái hậu mất rồi, tất cả mọi người trong thiên hạ đều cho rằng bà là người hãm hại thái hậu, toàn bộ Phương gia bọn họ…

Trước khi chết thái hậu còn không quên khen ngợi Hiển vương hiếu thuận, vì vậy dưới ngòi bút của sử quan, Yến Tấn Khâu lại được lưu vào trong sách sử.

Thái hậu trước khi lâm chung có nói: Tử Lăng là người hiếu thuận, ai gia không con, chỉ lo lắng cho nó, hy vọng hoàng đế đối đãi tốt với nó.

Toàn bộ kinh thành đều treo vải trắng, Khải Long đế vì thể hiện lòng hiếu thuận của mình, cũng không quan tâm đến thân phận mà đội khăn tang cho thái hậu, còn ăn chay hằng ngày, mỗi khi nhắc tới thái hậu đều nói ngày xưa bà đối xử rất tốt với ông, còn không kìm lòng được khóc sướt mướt.

Hành động lần này của Khải Long đế cuối cùng cũng vãn hồi lại được một ít tiếng hiếu, tuy rằng vẫn có rất nhiều người cho là ông đang diễn trò, thế nhưng nhìn chung cũng không có trở ngại gì.

Những lời đồn về việc hoàng hậu độc chết thái hậu đã sớm lan truyền ra bên ngoài, không cứu vãn được. Có lẽ do bản tính, mọi người thường sẽ dành một sự tôn trọng với người đã khuất, cho nên đa phần những lời đồn đều nói về việc làm của hoàng hậu ác độc đến thế nào, thái hậu cô đơn trong hoàng cung buồn khổ bao nhiêu.

Có người còn đồn rằng hoàng hậu đã từng cố ý phân cho thái hậu ăn tổ yến bị hư hỏng, ngày thường rất vô lễ với thái hậu.

Danh tiếng hoàng hậu xuống dốc không phanh, quả thực không khác gì độc phụ hại nước, thậm chí không ít tiên sinh thuyết thư còn miêu tả hoàng hậu thành một người chỉ biết âm mưu quỷ kế, hoàn toàn không có chút thiện tâm, nếu không thì sao thái tử lại hư hỏng đến vậy, nhất định là do hoàng hậu không dạy dỗ thái tử tốt.

“Người đời luôn có thói quen không tốt là kết tội con hư là tại mẹ, còn nếu con cái có tiền đồ thì chính là hổ phụ sinh hổ tử,” Hoa Tịch Uyển ngắm nhìn cây trâm trong tay, sau đó chậm rãi cắm vào tóc mình rồi lau hết phấn son trên mặt đi, “Tuy rằng hoàng hậu không phải là người tốt lành gì, nhưng cũng không xấu xa như đồn đại, bà chỉ là…”

Hoa Tịch Uyển đột nhiên dừng câu chuyện lại, nhìn Yến Tấn Khâu đang khoác trên người bộ áo bào bằng vải bố ngồi cạnh mình, “Lời đồn bên ngoài…”

“Không liên quan gì tới ta cả,” Yến Tấn Khâu chọn một chiếc vòng bạc trong hộp trang sức đeo vào tay nàng, sau đó liếc nhìn cây trâm bạc duy nhất trên búi tóc nàng, “Hoàng hậu rơi đài đến mức này rồi, không đáng để ta phí sức vào bà ta nữa.”

Hoa Tịch Uyển nghe vậy cười một tiếng, “Ta không hỏi về lời đồn này, mà là lời đồn về tiểu hoàng tôn kìa.”

“Đây là trời cao cảnh cáo,” Yến Tấn Khâu sửa sang ngoại bào lại một chút, ngoại bào bằng vải bố rất thô ráp, thế nhưng bên trong hắn lại mặc áo lót tơ tằm rất thoải mái, vì vậy cũng không thấy khó chịu, “Người đời chỉ thích tin tưởng vào những điều họ muốn, nên việc này không mấy liên quan đến ta.”

“Ha ha,” Hoa Tịch Uyển mỉm cười, tháo chiếc vòng bạc Yến Tấn Khâu đeo cho mình ra, “Đang trong kì đại tang, đeo cái này làm gì.”

Nhìn gương mặt thuần khiết của Hoa Tịch Uyển, Yến Tấn Khâu thở dài một hơi: “Ta vẫn là không đành lòng để nàng chịu chút thiệt thòi nào cả.”

Hoa Tịch Uyển cười cười, đưa tay nhéo nhéo tai của hắn: “Miệng lưỡi trơn tru.”

Yến Tấn Khâu bắt lấy tay Hoa Tịch Uyển, trộm hôn trên má nàng một cái: “Đây chính là lời thật lòng của ta.”

“Chàng có nghe nói câu này chưa?”

“Câu nào?”

Hoa Tịch Uyển cười ha ha nói: “Tin vào miệng lưỡi nam nhân, chi bằng tin ban ngày có quỷ.”

“Hồ ngôn loạn ngữ,” Yến Tấn Khâu cười bất đắc dĩ, hắn thật không ngờ Hoa Tịch Uyển lại dám nói lời kinh thế hãi tục thế này, đưa tay kéo nàng ôm vào lòng, “Lời này không thể để cho người khác nghe thấy được.”

“Chàng có phải là người khác đâu, ” Hoa Tịch Uyển vứt cho đối phương một ánh mắt quyến rũ, lại thấy ánh mắt Yến Tấn Khâu ngày càng nóng bỏng, mới trở tay đẩy hắn ra, đứng dậy sửa y phục của mình lại một chút, “Hay vương gia chuẩn bị tiến cung đi nhé, bây giờ đang là kì đại tang đấy.”

Yến Tấn Khâu bất đắc dĩ cười khổ, nói: “Ta hiểu rồi.”

Ban ngày hai người vào cung khóc tang cho thái hậu, vì khí trời quá oi bức, cho nên sau khi khâm thiên giám tính toán thì đã quyết định chôn cất thái hậu vào ngày mười, đó đã là ngày lành gần đây nhất rồi.

Xung quanh kim quan của thái hậu đặt vô số bồn băng, băng vừa tan phân nửa sẽ thay băng mới, để tránh việc thi thể thái hậu bị hư hỏng, nhưng mặc dù như vậy thì khi Hoa Tịch Uyển tiến vào linh đường vẫn ngửi thấy hương gỗ tử đàn lẫn với các loại hương nến, khiến nàng hết sức khó chịu.

Nàng quỳ gối trên nệm hương bồ, lắng nghe tiếng khóc tang nức nở của mọi người, ném từng xấp tiền giấy vào trong chậu lửa, xuyên qua ánh lửa nàng nhìn thoáng qua linh cữu của thái hậu, trong lòng có một loại cảm giác phức tạp không nói ra được. Một người đứng đầu hậu cung như thái hậu, coi như đã là nhân vật cười đến cuối cùng rồi, có ai lại nghĩ tới bà sẽ chết vì loại thủ đoạn kia chứ.

Nàng hoàn toàn không tin việc này là do hoàng hậu gây ra, có lẽ là trong lòng hoàng đế cũng không tin, thế nhưng chuyện này chứng cứ thực sự quá rõ ràng xác thực, nếu như hoàng đế bằng lòng đứng ra nói giúp cho hoàng hậu nhưng không thành công lật lại bản án, thì trong mắt người đời chỉ cho rằng hoàng đế vì muốn bao che cho hoàng hậu, mà cố ý kéo dài thời gian thôi.

Hoàng hậu bầu bạn nhiều năm bên cạnh hoàng đế, thế nhưng hôm nay khi bà bị người khác ám toán, chỉ sợ nam nhân của bà sẽ không dám mạo hiểm thanh danh của mình mà minh oan cho bà đâu.

Những bóng trắng bên cạnh nàng đồng loạt quỳ xuống, nàng quay lại nhìn người vừa đến, hơi cúi đầu nói: "Thái tử phi."

"Chào Hiển vương phi," Thái tử phi cũng ném mấy tờ tiền giấy vào trong chậu lửa, rồi dùng khăn lụa xoa xoa viền mắt ửng đỏ nhưng không có tí nước mắt nào của mình, "Thoạt nhìn vương phi có vẻ gầy đi nhiều, xin hãy giữ gìn sức khỏe nhiều hơn."

"Chỉ là do mấy ngày gần đây ngủ không ngon giấc mà thôi," Hoa Tịch Uyển thuận theo nói, "Thái tử phi vừa mới hạ sinh hoàng tôn không lâu, sao có thể tới chỗ này được chứ?" Nếu như nàng tính không lầm, thì thái tử phi vẫn chưa ở cữ đủ một tháng?

"Ta muốn nhìn thái hậu một lần trước khi chôn cất bà," Lâm thị nói xong lời này, lại ném một xấp tiền giấy vào chậu, thấy lửa trong chậu càng lúc càng lớn, nàng mặt không chút thay đổi nói, "Với lại nghe nói vương phi ở chỗ này nên ta càng muốn tới đây xem một chút."

Hoa Tịch Uyển không hiểu ẩn ý trong lời nói của nàng ta cho nên không nói gì.

"Nghe nói đường tỷ của vương phi cùng huynh trưởng của ta đã định ngày thành thân rồi?" Lâm thị cũng không thèm để ý chuyện Hoa Tịch Uyển không nói gì, "Huynh trưởng của ta là một nam nhân đáng tin cậy, cô nương Hoa gia các người gả cho hắn thì không cần lo lắng sẽ chịu ấm ức."

Hoa Tịch Uyển tiếp tục đốt vàng mã, để lửa trong chậu không tắt: "Đang trên linh đường, ta nghĩ không nên bàn luận mấy vấn đề này."

"Ngươi nói đúng," Lâm thị quay sang dập đầu ba cái trước linh cữu của thái hậu, rồi bỏ toàn bộ giấy tiền trong tay vào chậu lửa, "Mấy chuyện vui vẻ này, nói ở chỗ này thật không thích hợp."

Hoa Tịch Uyển nhận thấy Lâm thị có gì đó không đúng bèn cau mày do dự chốc lát lại mở miệng nói: "Xin thái tử phi giữ gìn sức khỏe nhiều hơn, hoàng tôn điện hạ vẫn cần ngài chăm sóc đấy."

Lâm thị cười cười, mỉm cười ở linh đường thật quá thất đức, thế nhưng Hoa Tịch Uyển lại thấy trong nụ cười này chứa vô vàn chua xót và khổ sở.

"Ta đã từng nghĩ, nếu ta không gả đến hoàng gia thì ta sẽ rất vui vẻ nếu được làm bạn với một nữ nhân

như ngươi," Lâm thị nhẹ nhàng cầm tay Hoa Tịch Uyển một lát, "Đáng tiếc thế gian này không có cái gọi là "nếu như", Hiển vương phi, hy vọng ngươi sẽ không giống như ta."

Nói xong câu này, nàng ta liền đứng lên, cúi chào thật sâu trước linh cữu của thái hậu, rồi xoay người nhanh chóng rời khỏi linh đường.

"Thái tử phi," Hoa Tịch Uyển mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó không đúng, vội vàng quay đầu nhìn theo, nhưng chỉ thấy Lâm thị rất dứt khoát và đĩnh đạc bước đi.

Nàng sửng sốt một lúc mới lấy lại tinh thần, sau đó thấy lửa trong chậu sắp tắt, bèn vội vàng ném thêm mấy xấp tiền giấy vào, nhưng chân mày vẫn không tự chủ được mà nhíu chặt lại.

Đúng lúc này, bên cạnh nàng lại có thêm một người quỳ xuống, là thế tử phi Từ vương, hai người bọn họ gật đầu chào nhau, sau đó cùng trầm mặc đến buồn chán quỳ ở đó không nói gì.

Nửa canh giờ sau, thế tử phi Trữ vương cùng Thịnh quận vương phi đến thế chỗ cho hai người họ, các nàng xoa xoa đôi chân đã quỳ đến tê dại chậm rãi rời khỏi linh đường, bên ngoài linh đường còn nhiều tộc nhân hoàng thất trông coi, bọn họ đều mang vẻ mặt bi thương, dường như ở trong lòng bọn họ thái hậu là người mà bọn bọ tôn sùng nhất vậy.

Yến Tấn Khâu nhìn thấy Hoa Tịch Uyển đi ra, tư thế đi hơi lạ, biết là do nàng phải quỳ quá lâu nên đầu gối bị đau, hắn không kìm lòng được đi đến đỡ lấy nàng ngồi xuống ghế gỗ bên cạnh, thế nhưng trước mặt nhiều người hắn lại không tiện làm việc khác, nên không thể làm gì hơn là nhẹ nhàng bóp bóp bàn tay của nàng một cái.

Thế tử phi Từ vương ngồi xuống ở bên kia, nàng và Hoa Tịch Uyển liếc nhau, lại gật đầu với nhau lần nữa.

Thế tử phi Từ vương nghĩ thầm, nếu ở đây không phải là linh đường của thái hậu, chắc chắn Hiển vương đã không kìm lòng được xoa bóp đầu gối cho Hiển vương phi rồi. Nàng vốn cho rằng Hiển vương đối với Hiển vương phi chỉ là hư tình giả ý, nhưng bây giờ lại cảm thấy, nếu như tất cả điều này đều không phải tình cảm thật lòng, vậy thì Hiển vương thật đáng sợ, bởi vì một người có thể giả vờ đến trình độ như vậy, thì không biết còn tàn nhẫn với mình đến thế nào nữa?

Mỗi ngày đều có vãn bối hoàng thất thay phiên nhau quỳ bên linh cữu thái hậu, rồi ngồi xe ngựa treo đèn lồng trắng về phủ mình vào ngày hôm sau. Ngày hạ táng thái hậu, bầu trời đặc biệt quang đãng, ánh mặt trời sáng sớm cũng nóng đến cháy da.

Hoa Tịch Uyển và Yến Tấn Khâu ngồi xe ngựa đi về phía trước, mỗi khi đội ngũ dừng lại, bọn họ sẽ xuống xe ngựa quỳ xuống làm lễ, cho đến khi lễ quan nói đứng lên, mới có thể đứng dậy lên xe ngựa đi tiếp.

Cứ bị giày vò như vậy đến nửa đường, Hoa Tịch Uyển cảm giác mình sắp thành "người quay" rồi, sau khi vụng trộm uống mấy chén trà lạnh ở trong xe ngựa, mới thấy dễ chịu hơn một chút.

Linh cữu được đưa vào hoàng lăng, thái hậu lấy danh hào là Từ Hoà thái hậu hợp táng cùng tiên đế, khi cánh cửa đế lăng đóng lại, tất cả những người đưa tiễn linh cữu đều đồng loạt quỳ xuống lạy ba cái dập đầu chính cái. Sau khi hoàng đế đích thân đọc một bài điếu văn do tự tay ông viết xong, mọi người mới được đứng dậy.

Trước khi lên xe ngựa, Hoa Tịch Uyển không kìm lòng được quay đầu nhìn lại đế lăng ở sau lưng, trong lòng có một cảm giác hiu quạnh không nói nên lời.

"Cẩn thận phía dưới," Yến Tấn Khâu nhẹ nhàng nâng tay nàng, ôn nhu nói, "Bên ngoài nóng, mau đi vào thôi."

Quay đầu lại nhìn nam nhân đứng bên cạnh mình, Hoa Tịch Uyển cười cười, rồi giẫm lên ghế đẩu vào xe ngựa.

Yến Tấn Khâu cũng bước lên xe ngựa, sau khi tiến vào thấy Hoa Tịch Uyển cả người đầy mồ hôi, liền lấy chiếc khăn gấm trong tay áo ra, cẩn thận lau mồ hôi trên mặt giúp nàng, "Trở về hãy ngủ một giấc thật ngon."

Hoa Tịch Uyển trở tay nắm lấy tay hắn, cười nói: "Tốt."

91. Chương 90: Nữ Nhi Hoa Gia

Edit: Hoa Tuyết

Sau khi hạ táng thái hậu được hai mươi mốt ngày, Khải Long đế mới "miễn cưỡng thoát khỏi đau buồn". Trước mặt các quần thần, ông lại một lần nữa truy phong Từ Hoà thái hậu thành Từ Nhân thái hậu, nhắc chuyện ngày xưa thái hậu đối xử rất tốt với ông, lại không kìm lòng được rơi lệ lã chã.

"Mẫu thân trẫm mất sớm, may mắn được mẫu hậu dưỡng dục, cả đời mẫu hậu cần kiệm từ ái, không thích xa hoa, tận tâm cố sức nuôi dạy hoàng tử hoàng tôn, hôm nay vốn nên an dưỡng tuổi già, nhưng..." Nói đến đây, Khải Long đế lại nghẹn ngào khôn kể, phất phất tay, để cho thái giám sau lưng thay ông tuyên chỉ.

"Trẫm cùng Phương thị kết tóc đã gần ba mươi năm, Phương thị làm nhiều việc vì trẫm, trẫm luôn cho rằng Phương thị là người hiền đức, là một hoàng hậu mẫu mực. Không ngờ trong lòng lại che giấu ác ý, tính tình ác độc, đã độc chết thái hậu, trẫm quá mức bi thương quá mức đau lòng..."

Đạo thánh chỉ rất phong phú, không ít chữ, cuối cùng mọi người cũng hiểu rõ ý tứ của đạo thánh chỉ này, đó chính là trẫm vô tội, trẫm cũng bị hoàng hậu lừa, hiện tại trong lòng trẫm rất hối hận, nhưng dù sao Phương thị và trẫm cũng có tình cảm phu thê nhiều năm, cho nên trẫm quyết định cách chức hoàng hậu làm dân thường, đồng thời đày đến hoán y cục làm hạ nhân. Mà trẫm cũng nguyện ý chia sẻ tội nghiệt với Phương thị, sau này mỗi ngày sẽ chép kinh lạy phật vì thái hậu, hy vọng kiếp sau thái hậu sẽ phúc thọ

song toàn. Còn Phương gia đã giúp đỡ hoàng hậu làm chuyện xấu, nên kẻ cần xử trảm thì xử trảm, kẻ phải sung quân thì sung quân, còn lại đều bị bán làm quan kỹ, mọi người không cần cầu tình.

Đạo thánh chỉ này của hoàng đế không chỉ để tẩy trắng cho ông, mà còn xây dựng lại hình tượng đế vương không quyết đoán khi xưa. Mặc kệ chiêu này có tác dụng với đám người hoàng thất hay không, chí ít một số bách tính vẫn bị lừa gạt, mọi phê phán bên ngoài đều tập trung vào Phương thị.

Hoàng hậu độc chết thái hậu vốn là một đại án động trời, cho nên Khải Long đế vừa ban ra đạo thánh chỉ này, liền chiêu cáo thiên hạ, để cho mọi người trong thiên hạ đều thấy được lòng quyết tâm và nỗi khó xử của ông.

Phương gia thất thế, thái tử không còn, hoàng hậu bị cách chức làm thứ dân đến hoán y cục làm cung nữ, Đoan Hòa công chúa ngày xưa ở kinh thành không ai dám đắc tội, nay lập tức trở nên hết sức khiêm tốn. Những gã sai vặt tuấn tú trong phủ công chúa cũng bị cho thôi việc, còn nàng ta cũng cáo ốm không tiếp khách nữa.

Thế nhưng mặc dù hiện tại nàng ta đã học cách khiêm tốn, nhưng với những người từng bị nàng ta ức hiếp, thì Đoan Hoà công chúa vẫn là cái gai trong mắt bọn họ. Hôm nay không ai động đến nàng ta, chỉ vì không muốn mang danh bỏ đá xuống giếng mà thôi. Đợi sau khi sự việc này lắng xuống, những thế gia quý tộc này có thể kiềm chế được như vậy nữa hay không, thì không ai biết được.

Đoan Hoà công chúa là nữ nhi hoàng thất có thân phận rất tôn quý, nên tạm thời vẫn chưa có người nào động tới nàng ta, thế nhưng hiện tại Mẫn Huệ quận chúa lại bị rơi vào tình cảnh khó khăn. Tất cả mọi người trong kinh thành đều biết hoàng hậu và Đoan Hoà công chúa là chỗ dựa của nàng ta, mà nay hoàng hậu đã rơi đài, Đoan Hoà công chúa cũng trốn ở trong phủ công chúa không ra, vì vậy nàng ta bị không ít thiên kim thế gia cười nhạo.

Một quận chúa thất thế, một quận chúa không có người chống lưng, bất quá chỉ là hữu danh vô thực mà thôi. Thỉnh thoảng nàng ta có xuất hiện ở các buổi yến hội thơ họa, các nữ quyến từng bị Đoan Hoà công chúa làm khó dễ ngoài mặt thì khách khí lễ độ, nhưng kì thực bên trong luôn tìm cách hoạch họe nàng ta, mà nàng ta chỉ có thể nhẫn nhịn. Hơn nữa do một số nữ quyến có địa vị cao, nếu nàng ta từ chối tham dự, sẽ cho tạo cơ hội để người khác oán giận.

Thân phận lúng túng khiến nàng ta càng ngày càng nhát gan, cũng may mắn là dạo này vì phải chịu tang cho thái hậu, không thể tổ chức yến tiệc hoang phí, nên nàng ta mới không phải thường xuyên xuất hiện ở các trường hợp như vậy.

Trăm ngày đại tang qua đi, các thế gia quý tộc bị bó buộc trong kinh thành rốt cục cũng bắt đầu sôi nổi trở lại, tuy rằng không thể quá huyên náo, thế nhưng các loại hoạt động văn nhã như tiệc trà xã giao ngâm thơ vẽ tranh, hay các hoạt động cưới gả, đều có thể tổ chức.

Người ngày xưa được mọi người tán thưởng là tài hoa – Mẫn Huệ quận chúa, nay không chơi trội nữa, thơ ca viết ra cũng phải thật bình thường, cố gắng hết sức không tranh giành danh tiếng với người khác, thế nhưng mặc dù vậy, cũng sẽ có người làm khó dễ nàng ta.

Kết thúc một buổi thơ ca lúng túng, Mẫn Huệ quận chúa ngồi xe ngựa hồi phủ, đi nửa đường thì xe ngựa của nàng ta đột nhiên dừng lại, sau đó chợt nghe hạ nhân đánh xe nói là phía trước có xe ngựa của thân vương đi đến, xe của nàng ta phải nhường đường.

Nàng ta nhấc màn xe lên, thấy một chiếc xe ngựa chóp màu vàng đỏ, trên vách thêu hoa văn móng vuốt kim long, được sáu con tuấn mã kéo đi, khi nàng thấy rõ trên xe ngựa có treo ngọc bài chữ "Hiển", thì vẻ mặt hơi sợ hãi.

Thì ra là xe ngựa của Hiển vương phủ.

Bỗng trong nháy mắt, màn cửa sổ xe ngựa đối diện bị xốc lên, lộ ra một nữ nhân mà dáng vẻ nàng có thể khiến vô số nam nhân mất hồn, Mẫn Huệ quận chúa căng thẳng nắm chặt tấm màn, Hoa Tịch Uyển?

Hoa Tịch Uyển cũng không ngờ lại gặp Viên Thư Di dưới tình huống này, nàng lễ độ gật đầu, khẽ mỉm cười với đối phương một cái.

"Nhìn gì vậy?" Yến Tấn Khâu tới gần nàng, nhìn thoáng ra bên ngoài, thấy phía trước là xe ngựa của một nữ quyến nào đó, lập tức thu hồi tầm mắt nói, "Mới vừa rồi trong Hầu phủ, ta không cẩn thận gặp phải cô nương nhà Hoa thị lang."

Hoa Tịch Uyển sửng sốt lát sau mới phản ứng được, người Yến Tấn Khâu nói chính là đại đường tỷ Hoa Y Liễu của mình. Nhận thấy vẻ mặt chàng có gì đó không đúng, nàng cau mày hỏi, "Tỷ ấy làm sao?" Nàng không hợp tính với đại đường tỷ, cho nên quan hệ hơi bất hòa một tí, vì gần đây không hay lui tới, cho nên cũng không biết đại đường tỷ đã làm chuyện gì khiến Yến Tấn Khâu không vui.

"Nếu Hoa thị lang thương yêu nữ nhi, thì tốt nhất nên dạy dỗ cho tốt," Yến Tấn Khâu vì nể mặt Hoa Tịch Uyển mới không nói thẳng ra, "Dù sao cũng là nữ nhân đã hòa ly, ở yên trong phòng mình là được rồi."

Hôm nay hắn đưa Hoa Tịch Uyển về nhà mẹ đẻ chơi, vì để Tịch Uyển có không gian riêng tư tâm sự với người nhà, hắn đã cố ý ra sân đi dạo, nào ngờ lại vô tình gặp gỡ đại cô nương Hoa gia, đối phương còn nói vài lời không minh bạch với mình.

Nghĩ đến vương phi nhà mình đã vì nữ nhân này mà đặc biệt đi đến Chu gia đóng vai kẻ xấu, kết quả nữ nhân này lại trở mặt nhớ thương nam nhân của vương phi nhà mình, Yến Tấn Khâu liền cảm thấy ghê tởm. Có dạng nữ nhân gì hắn chưa gặp qua, có loại chuyện nào hắn chưa nghe thấy, suy nghĩ trong lòng Hoa Y Liễu, ít nhiều gì hắn cũng hiểu được.

Hắn cảm thấy không đáng cho Hoa Tịch Uyển, thế nhưng lại không muốn nói cho nàng nghe loại chuyện này, tránh làm ô uế tai nàng.

Mặc dù Yến Tấn Khâu nói năng rất uyển chuyển, thế nhưng với sự thông tuệ của Hoa Tịch Uyển, nàng chỉ cần ngẫm lại một chút, đã có thể hiểu được ám hiệu của chàng.

Bỏ xuống màn, Hoa Tịch Uyển nhíu mày, cảm thấy hơi bất đắc dĩ, nàng thật không ngờ Hoa Y Liễu lại sinh ra tâm tư như thế. Nghiêng đầu liếc nhìn nam nhân bên người, mày kiếm mắt sáng, mặt như quan ngọc, phong thái nhẹ nhàng, đúng là một kẻ gây hoạ rất dễ trêu chọc nữ nhân.

Nghĩ vậy, nàng thở dài một hơi, hôn sự của nhị đường tỷ Hoa Sở Vũ vốn đã định được ngày lành rồi, nhưng vì hoàng gia lại xảy ra chuyện, nên làm liên lụy đến hôn sự của Hoa Sở Vũ cùng Lâm Văn Hợp lại phải kéo dài, cuối cùng dời đến ngày mùng một tháng sau.

Chỉ mong trong tháng này, hoàng gia đừng… có người nào chết nữa, không thì chuyện hôn sự này còn phải kéo dài.

Xem ra hôn sự của các nữ nhi Hoa gia đều bị biến đổi bất ngờ, chỉ mong hôn sự của nhị tỷ là "việc tốt thường hay gặp trắc trở", cuối cùng có thể vĩnh kết đồng tâm, bách niên giai lão.

Đưa mắt nhìn xe ngựa Hiển vương phủ càng lúc càng đi xa, Mẫn Huệ quận chúa thất vọng bỏ màn xuống, một lát sau mới nói: "Đi thôi."

Ngày Hoa Sở Vũ xuất giá, bầu trời trong xanh không một gợn mây, Hoa Tịch Uyển tự tay cài cây trâm long phượng trình tường lên tóc nàng, sau đó nhận chiếc khăn voan hỉ nương đưa tới, từ từ đội lên cho nàng: "Mặc dù hôm nay nhị tỷ đã gả tới Lâm gia, nhưng tỷ vĩnh viễn là nữ nhi Hoa gia, vĩnh viễn là tỷ tỷ của ta. Không cần sợ gì cả, chúng ta đều đứng sau lưng tỷ."

Khăn voan hơi đung đưa, Hoa Sở Vũ nắm chặt tay Hoa Tịch Uyển, một lát sau mới nói: "Muội muội, muội yên tâm."

Trong lòng Hoa Tịch Uyển khẽ động, trở tay nắm lấy tay Hoa Sở Vũ, lúc này ngoài cửa lớn vang lên tiếng pháo, nàng quay đầu lại nhìn Diêu thị đang gạt lệ, vỗ vỗ mu bàn tay Hoa Sở Vũ: "Chăm sóc bản thân cho thật tốt nhé."

"Được." Giọng nói của Hoa Sở Vũ có chút nghẹn ngào, tiếng bước chân bên ngoài càng ngày càng gần, nàng chậm rãi buông ra tay Hoa Tịch Uyển ra, đến khi tiếng pháo ngoài cửa phòng vang lên, nàng đã ngồi đoan trang trên giường.

Thân là nữ nhi Hoa gia, thì dù xuất giá, cũng nên mang theo phong thái và khí phách Hoa gia, nàng không chỉ là nàng, mà còn đại diện cho cả Hoa gia. Mà Hoa gia lại đứng sau lưng nàng, vậy nàng còn sợ gì nữa chứ?

Ngay khi cửa phòng mở ra, Hoa Tịch Uyển thấy rõ dung mạo Lâm Văn Hợp, lưng dài eo thon, môi đỏ răng trắng, cả người mặc hồng bào tân lang, thế nhưng ngũ quan và thân thể cũng rất mạnh mẽ, khiến người khác cảm thấy rất nghiêm chỉnh đáng tin.

Đệ đệ Hoa Sở Vũ – Hoa Tùng Bồ khom lưng cõng Hoa Sở Vũ lên, trong tiếng pháo rộn vang, đưa nàng vào kiệu hoa.

Sau khi Lâm Văn Hợp làm lễ nạp thái* với các vị trưởng bối Hoa gia, mới phóng người lên ngựa, vui vẻ mang kiệu hoa rời đi.

(*) lễ nạp thái: lễ nghi trong hôn lễ thời xưa.

Nhìn kiệu hoa càng lúc càng đi xa, Diêu thị vẫn cố nén nước mắt rốt cục cũng không kìm lòng được che mặt khóc lên, Hoa Tịch Uyển an ủi bà vài câu, quay đầu lại thì thấy Hoa Y Liễu vô cảm nhìn theo kiệu hoa của Hoa Sở Vũ, không biết đang suy nghĩ gì.

Dường như cảm nhận được Hoa Tịch Uyển nhìn mình, Hoa Y Liễu chợt quay đầu lại, vẻ mặt cổ quái liếc nhìn Hoa Tịch Uyển, rồi xoay người vào cửa lớn.

Bạch Hạ và Hồng Anh đứng ở sau lưng Hoa Tịch Uyển chú ý tới ánh mắt kia của Hoa Y Liễu, đồng loạt nhíu mày, đại cô nương có ý gì đây?

"Tiểu thư..." Nha hoàn sau lưng Hoa Y Liễu thận trọng quan sát vẻ mặt âm u của nàng ta, "Vương phi vừa..."

Hoa Y Liễu chợt dừng bước lại, quay đầu trừng mắt với nha hoàn, đáy mắt ngập tràn tức giận: "Câm miệng, vương phi thì sao, chẳng lẽ ta phải như tỳ nữ hầu hạ nàng ta sao?"

Tiểu nha hoàn ngạc nhiên, tiểu thư sao vậy, rõ ràng vừa rồi vương phi không có ý gì khác, lời này của tiểu thư thật quá đáng.

"Ta đương nhiên không thể so với Hoa Sở Vũ có thể gả cho thế tử Hầu phủ làm phu nhân Hầu gia tương lai," Hoa Y Liễu lạnh lùng cười, "Người ta là vương phi và phu nhân hầu gia nên mới đi chung một đường, còn ta chỉ là một nữ nhân đã hòa ly thì tính là cái gì chứ?"

"Tiểu thư của ta ơi, đây chính là quý phủ tam gia đó," Nha hoàn nghe thấy mấy lời hồ đồ này, sợ đến biến sắc, vội vàng quay đầu liếc nhìn bốn phía, "Ngài chớ nói nữa."

Hoa Y Liễu cong miệng cười cười, nhìn cả phủ ngập tràn trong sắc đỏ tươi vui, chậm rãi rũ mắt xuống, khôi phục lại dáng vẻ điềm đạm thường ngày.

"Vương gia?" Mộc Thông cung kính khom lưng, thận trọng nói, "Vương phi còn ở phía trước chờ ngài đấy."

"Biết rồi,"Yến Tấn Khâu thờ ơ liếc nhìn bóng lưng Hoa Y Liễu, giọng điệu nhẹ bỗng nói với Mộc Thông, "Sau khi trở về đem việc này nói cho vương phi biết, không cần gạt nàng nữa."

Xử lý Hoa Y Liễu là một việc rất đơn giản với hắn. Thế nhưng hắn lại không muốn có hiểu lầm không cần thiết cùng Hoa Tịch Uyển, mấy chuyện thế này vẫn là nên nói rõ ràng để Tịch Uyển tự xử lý thì sẽ tốt hơn.

Nếu chỉ vì một kẻ không quan trọng thế này mà khiến cho phu thê bọn họ bất hòa, vậy thật không đáng giá.

92. Chương 91: Tự Vẫn

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Sau khi Hoa Tịch Uyển nghe chuyện về Hoa Y Liễu, lại không hề cảm thấy ngoài ý muốn, nàng thậm chí còn có cảm giác rốt cuộc cũng có ngày này. Từ nhỏ tính cách và sở thích của nàng cùng Hoa Y Liễu đã không giống nhau, nếu không phải vì nhị thúc chính là em ruột của cha mình, nàng đã không qua lại nhiều với loại người như Hoa Y Liễu rồi.

Hôm nay Hoa Y Liễu sinh lòng oán hận, nàng không thất vọng hay phẫn nộ gì cả, xét cho cùng, có lẽ bởi vì căn bản nàng cũng không thật lòng với Hoa Y Liễu.

Trong lòng Hoa Y Liễu ganh tỵ với nàng cùng nhị tỷ, mà nàng cũng không thật lòng đối xử tốt với Hoa Y Liễu, cho nên ba đường tỷ muội bọn họ đi đến nước này, cũng không trách ai được.

Khoan nói đến ngọn nguồn sự việc này là ai đúng ai sai, Hoa Y Liễu cũng vậy, nàng và Hoa Sở Vũ cũng vậy, không ai có lỗi với ai cả, chỉ vì lựa chọn khác nhau, hướng đi khác nhau, nên cuối cùng mỗi người có một cuộc sống riêng mà thôi.

"Để tỷ ấy đến đạo quán tĩnh tâm hai năm đi," Hoa Tịch Uyển biết, Yến Tấn Khâu giao việc này cho mình xử lý, coi như đã chừa cho Hoa Y Liễu một đường sống rồi, nếu để chàng tự ra tay xử lý, Hoa Y Liễu sẽ giữ được mạng sao?

"Vương phi," Bạch Hạ lo lắng nói, "Đại cô nương ôm tâm tư như thế, ngộ nhỡ..."

"Có cái gì mà ngộ nhỡ chứ?" Hoa Tịch Uyển nhếch mày nói, "Lẽ nào ta vì đoạt nam nhân mà giết hại tỷ muội nhà mình sao?"

Bạch Hạ ngẩn ra, có chút bối rối.

"Để có được tình cảm của nam nhân, căn bản không cần phải dùng thủ đoạn," Hoa Tịch Uyển nhìn mình trong gương, "Tính kế cả trong chuyện tình cảm bất quá chỉ là hoa trong gương, trăng dưới nước, lừa gạt được người khác nhưng không lừa được trái tim mình. Một nam nhân thật sự đáng để mình phó thác cả đời, thì không nên để mặc nữ nhân của mình tranh đấu với những nữ nhân khác, mà nên tự bảo vệ nữ nhân của mình cho thật tốt."

"Là nô tỳ suy nghĩ không chu toàn, vương phi chớ để bụng," Bạch Hạ hầu hạ bên cạnh Hoa Tịch Uyển đã nhiều năm nên hiểu rõ tính tình của nàng, biết nàng đã nói như vậy thì việc này sẽ không thay đổi, liền nói, "Nô tỳ hiểu ý của ngài, chắc hẳn vương gia cũng không phải là nam nhân thay đổi thất thường. Nô tỳ chỉ lo lắng sau khi đại cô nương đi tới đạo quán, lỡ làm ra việc gì bất lợi cho ngài thì làm sao bây giờ?"

"Tỷ ấy sẽ không có cơ hội," Lấy một cây trâm trong hộp trang sức ra cài vào tóc, Hoa Tịch Uyển buồn bã nói, "Chỉ cần vào cái đạo quán đó, thì dù tỷ ấy không nghĩ thông được, cũng không thể làm được chuyện dại dột gì."

Nàng không lấy mạng Hoa Y Liễu, không có nghĩa là nàng thực sự thánh mẫu để mặc Hoa Y Liễu muốn làm gì thì làm, một toà đạo quán không tiếp khách lạ do người của vương phủ canh gác rất thích hợp để Hoa Y Liễu sinh sống.

Ba ngày sau, trưởng nữ nhà Hoa thị lang chuyển đến một toà đạo quán ở ngoại ô để tu thân dưỡng tính, ngoại trừ hai tỳ nữ theo nàng ta đến đạo quán thì không còn có người khác.

Hoa Thanh Mậu ngồi trên lưng ngựa, nhìn cánh cửa đạo quán trước mặt mình đóng lại, tâm tình vừa sa sút vừa phức tạp, hắn quay đầu lại liếc nhìn chiếc xe ngựa mang huy hiệu Nghĩa An hầu phủ phía sau, mím môi giục ngựa đến đó rồi nói: "Đại ca, tỷ tỷ đã vào trong rồi."

Hắn không rõ tỷ tỷ mình đã làm chuyện gì, mà lại khiến cho phụ thân cùng mẫu thân đều bất mãn, ngay cả đại bá và tam bá từ trước đến nay chưa từng nhúng tay vào chuyện nhà bọn họ cũng tán thành việc này. Mặc dù hắn còn trẻ, nhưng không phải là người không biết suy nghĩ, có thể khiến cả gia tộc Hoa thị đưa ra quyết định này, thì chứng minh tỷ tỷ chắc chắn đã phạm phải điều đại kị thậm chí làm ảnh hưởng đến toàn bộ Hoa gia.

"Bởi vì trong cung có chuyện nên đã dời kì thi mùa xuân năm nay sang năm sau, bây giờ đệ còn nhỏ tuổi, nên ở nhà đọc sách ôn tập, hy vọng kì thi sang năm Hoa gia chúng ta sẽ có thêm một tiến sĩ nữa," Hoa Trường Bảo vén rèm lên, hắn là thế tử Hầu phủ, lại là trưởng tử dòng chính của Hoa thị, cho nên rất để tâm đến tiền đồ sau này của Hoa Thanh Mậu, "Đại cô nương ở đạo quán sẽ không chịu thiệt thòi gì, đệ cứ yên tâm đi."

Bất luận thế gia vọng tộc nào cũng đều không thể chỉ dựa vào một nữ nhân chống đỡ được, cho nên Hoa gia có thêm một hậu bối có năng lực cũng là một chuyện tốt. Hoa Thanh Mậu có tài đọc sách, nếu vì chuyện của mẫu thân hắn và Hoa Y Liễu mà ảnh hưởng đến khoa cử năm sau thì đó chính là mất nhiều hơn được.

"Đa tạ đại ca nhắc nhở, đệ đệ nhớ kỹ." Hoa Thanh Mậu nghe vậy, gánh nặng trong lòng liền được trút bỏ, đại đường ca đã nói như thế, thì đương nhiên tỷ tỷ của hắn ở đạo quán này sẽ không phải chịu ủy khuất.

"Ừ," Hoa Trường Bảo thấy hắn biết suy nghĩ, vì vậy lại nói thêm một câu, "Chúng ta làm vậy cũng chỉ vì muốn tốt cho nàng ta, đắc tội với quý nhân thì mạng cũng có thể mất, có thể sống trong đạo quán để tịnh tâm mấy ngày cũng là điều tốt."

Hoa Thanh Mậu giật mình hoảng sợ, thấy Hoa Trường Bảo không muốn nói thêm, trong lòng hắn chợt loé

lên một ý nghĩ, cũng biết việc này không thể hỏi tiếp nữa nên yên lặng ghi nhớ, lại quyết định chọn giấu việc này vào đáy lòng, để tránh mang đến tai hoạ cho Hoa gia.

Thấy hắn như vậy, Hoa Trường Bảo càng hài lòng, thảo nào muội muội từng nhiều lần đề cập trong thư bảo hắn hãy bồi dưỡng người đường đệ này nhiều hơn, hôm nay xem ra muội muội nói rất có lý.

Nghĩ đến Hoa Tịch Uyển, trong lòng Hoa Trường Bảo thầm thở dài, mặc dù Hiển vương đối xử rất tốt với muội muội, nhưng hắn vẫn không dám chắc, hôm nay nội bộ hoàng thất sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, với thân phận của muội muội muốn không dính vào quả thật là nói chuyện viển vông.

"Vương gia, Hoa gia đã đưa Hoa đại cô nương đến đạo quán ở ngoài thành để tĩnh tâm, vậy người của chúng ta còn cần hành động không ạ?" Mộc Thông đưa bảng báo cáo cấp dưới đã ghi nhận lên, cẩn thận liếc nhìn quyển sách trên bàn trước mặt Yến Tấn Khâu, "Hình như tình cảm của vương phi cùng vị đại cô nương này cũng chẳng thân thiết gì."

"Người của Hoa gia rất thông minh, người của chúng ta không cần động thủ nữa," Yến Tấn Khâu bỗng ngẩng đầu liếc nhìn Mộc Thông, "Có một số việc chủ tử không nói đến, ngươi cũng không cần phải nghĩ nhiều."

"Tiểu nhân quá phận, xin vương gia thứ tội," Mộc Thông đổ mồ hôi lạnh, quỳ xuống trước mặt Yến Tấn Khâu. Bởi vì gần đây thực hiện các kế hoạch quá thuận lợi, khiến hắn có chút sao nhãng, bây giờ bị vương gia nhắc nhở, hắn mới giật mình nhận ra, lời nói vừa rồi của mình thật quá phận: "Sau này tiểu nhân nhất định sẽ thận trọng từ lời nói đến việc làm, không tái phạm sai lầm như hôm nay nữa."

"Đứng lên đi, " Yến Tấn Khâu bình thản nói, "Vương phi rất coi trọng năng lực làm việc của ngươi, bản vương sẽ cho ngươi một cơ hội nữa, nếu sau này lại tái phạm loại sai lầm này, ta sẽ không giữ ngươi bên cạnh nữa."

"Tiểu nhân nhớ kỹ." Mộc Thông đi ra khỏi thư phòng, mới phát hiện sau lưng mình đã toát ra một tầng mồ hôi, nghĩ đến lời nói vừa rồi của vương gia, hắn không tự chủ được nhìn về hướng chính viện, may mà thường ngày mình làm việc tận tâm cho vương phi, được vương phi coi trọng, không thì hôm nay chỉ sợ việc này sẽ không qua dễ như vậy.

"Ông trời phù hộ," Mộc Thông không kìm lòng được cúi lạy trời xanh, sau đó không nhẹ không nặng tát lên mặt mình một cái, cho mình nhớ lâu hơn.

Lúc ngủ trưa, Hoa Tịch Uyển mơ hồ cảm thấy mình đã mơ một giấc mơ kỳ lạ, đang lúc nửa tỉnh nửa mê, nàng nhìn thấy một con phượng hoàng màu xanh đột nhiên rớt từ trên cây ngô đồng xuống, mà cây ngô đồng này lại cao đến nỗi làm nàng không thấy được điểm cuối của ngọn cây, nàng mờ mịt nhìn xung quanh, đột nhiên cuồng phong nổi lên, sau đó nàng bị cơn gió này thổi bay lên trên cành cây.

Trong nháy mắt khi vươn tay ra, nàng hoảng sợ phát hiện tay của mình đã biến thành đôi cánh vàng rực, nàng im lặng nhìn sương mù xung quanh, nàng đã biến thành người chim sao?

“Vương phi, mau tỉnh lại.”

“Vương phi, thái tử phi đã treo cổ tự tử ở cung Chu Tước!”

Trong nháy mắt Hoa Tịch Uyển bừng tỉnh lại từ trong giấc mộng, nàng mở mắt ra nhìn Bạch Hạ và Hồng Anh chẳng biết đã đến bên giường lúc nào, nhất thời đầu óc còn không phản ứng kịp: “Cái gì?”

“Mộc tổng quản vừa đến thông báo, thái tử phi đã treo cổ tự tử chết rồi.”

Treo cổ tự tử?

Hoa Tịch Uyển kinh ngạc ngồi dậy, xoa xoa huyệt thái dương của mình: “Ta muốn thức dậy, gọi người vào hầu hạ ta thay y phục đi.”

Thay một bộ cung trang màu xanh nhạt ra, Hoa Tịch Uyển ngồi thất thần trước gương, Lâm thị là tự tử thật hay chỉ là một màn kịch?

Nàng bỗng nhớ tới ngày ấy ở trước linh đường của thái hậu, những lời Lâm thị nói với mình khi đó nàng đã thấy có cái gì đó không đúng, vì những lời đó giống như đang trăng trối vậy.

Lẽ nào Lâm thị thật sự tự sát? Nàng đợi đến hôm nay, là để Lâm Văn Hợp và nhị tỷ thành thân sao?

“Còn tiểu hoàng tôn thì sao?” Hoa Tịch Uyển nhớ tới Lâm thị còn có một đứa con chưa được nửa tuổi, mọi người đều nói khi làm mẹ rồi sẽ trở nên rất mạnh mẽ, vậy mà Lâm thị lại chọn cách tự tử, chắc chắn còn có nguyên nhân khác.

Đang suy nghĩ đến xuất thần, đột nhiên nghe Hồng Anh nói tóc nàng búi xong rồi, Hoa Tịch Uyển ngẩng đầu nhìn kiểu tóc của mình trong gương một chút, rồi đứng dậy hỏi: “Vương gia có ở trong phủ không?”

“Hôm nay vương gia vẫn chưa ra phủ ạ,” Bạch Hạ nhỏ giọng nói, “Lúc Mộc tổng quản đến có nói, nếu vương phi muốn tìm vương gia, thì có thể đến bất cứ lúc nào.”

Hoa Tịch Uyển không thường đến thư phòng trong vương phủ, lúc này ở trước cửa thư phòng, nàng chỉ chú ý tới gã sai vặt nhìn thì như người thường, nhưng kì thực hết sức cảnh giác, bởi vì khi nàng vừa bước đến, những người này liền đồng loạt hành lễ với nàng, không chút chậm trễ.

Cũng bởi vì quá trật tự, mới khiến Hoa Tịch Uyển kinh ngạc, người thường có phản ứng nhanh hoặc chậm, hơn nữa những người này làm những việc khác nhau, trừ khi lúc nàng vẫn chưa đi đến thì những người này đã biết nàng sẽ đến, nếu không thì không thể phản ứng đồng loạt như vậy được.

Đi thẳng về phía trước, tới trước thư phòng thì nàng liếc nhìn Mộc Thông đang mở cửa cho mình, khẽ gật đầu rồi đi vào.

"Nàng đến rồi à?" Thấy nàng tiến vào, Yến Tấn Khâu liền mỉm cười đứng dậy, kéo nàng ngồi xuống cạnh mình, chú ý tới trang phục vô cùng thanh lịch trên người nàng, hắn thu nụ cười lại vài phần: "Nàng lo lắng cho thái tử phi sao?"

Hoa Tịch Uyển rũ mắt xuống, che giấu sự thương tiếc trong đáy mắt mình: "Ta chỉ thấy hơi đáng tiếc cho nàng ta, nàng ta cũng không lớn hơn ta mấy tuổi…"

"Nàng khác với nàng ta, đừng so sánh lung tung," Yến Tấn Khâu nhéo nhéo vành tai nàng, không cho nàng so sánh mình với người đã chết, "Lâm thị tự tử, cũng chỉ là hành động bất đắc dĩ, nếu nàng ta không chết, chỉ sợ ngay cả con của nàng ta cũng không giữ được."

"Cái chết của thái hậu có liên quan tới nàng ta sao?" Hoa Tịch Uyển nắm bắt mấu chốt rất nhanh, "Bên ngoài đồn đãi về tiểu hoàng tôn rất rầm rộ, thậm chí có người còn nói nàng ta và Yến Bá Ích dây dưa với nhau, nếu nàng ta sống, không chỉ lo sợ chuyện mưu hại thái hậu bị bại lộ sẽ liên lụy tới Lâm gia, mà ngay cả hoàng tôn sau này cũng không thể ngóc đầu lên được. Cho nên nàng ta lấy cái chết để chứng minh mình trong sạch, coi như không thể hoàn toàn rửa sạch hiềm nghi, chí ít cũng có thể lưu lại mỹ danh cương liệt sao?"

Yến Tấn Khâu ôm nàng một cái: "Nàng đã hiểu rõ thì đừng để chuyện này ảnh hưởng đến tâm tình của mình, nghe nói nữ nhân thường không vui sẽ không xinh đẹp."

Hoa Tịch Uyển liếc mắt nhìn hắn: "Thì ra cái chàng xem trọng chính là gương mặt này của ta ư?"

Yến Tấn Khâu:…

Vì sao trọng tâm câu chuyện lại thay đổi thành như vậy?

93. Chương 92: Túc Trực Bên Linh Cữu

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Tuy rằng thời điểm chết, danh tiếng thái tử phi không tốt, nhưng vì thái tử phi đã hạ sinh cho hoàng thất một nhi tử, cho nên mặc dù nàng ta mang danh phận thái tử phi, nhưng việc nàng ta tự tử cũng không mấy ảnh hưởng với kinh thành.

Gần một năm nay hoàng thất tựa như bị nguyền rủa vậy, đã có liên tiếp ba người chết, có người lén lút nói là bởi vì thái tử chết lúc canh giờ không tốt, ngay lúc bốn khắc, cho nên sau khi hắn chết, hoàng thất sẽ phải có vài người chết theo.

Yến Tấn Khâu thay một bộ áo vải, ngồi cạnh Hoa Tịch Uyển chờ hoàng thất truyền chỉ đến. Tuy rằng thái tử phi ngang hàng với bọn họ, bọn họ không cần đeo tang, nhưng dù sao nàng ta cũng là thái tử phi, nên cẩn thận tỉ mỉ không thể có nửa điểm sơ suất.

Theo lý thuyết, thái tử phi hoăng thệ thì những người trong hoàng thất như bọn họ nên nhanh chóng tiến cung chịu tang. Thế nhưng tình huống hiện tại hơi đặc biệt, phương thức thái tử phi chết không tốt lắm, hơn nữa thời gian trước bên ngoài còn có lời đồn không hay về thái tử phi. Người trong hoàng thất ai cũng luôn cẩn trọng không muốn gặp xui xẻo, cho nên dứt khoát chờ ý chỉ của hoàng thượng thì hơn.

Dù sao người chết cũng là con dâu hoàng đế, bọn họ đau buồn thật sự cũng được, lo lắng giả dối cũng không sao, đều không cần phải giành vị trí đầu tiên.

Tin thái tử phi treo cổ tự tử cũng không lan truyền tới tai người dân, nếu không thì thể diện hoàng thất đều mất sạch. Cho nên một canh giờ sau, dân chúng kinh thành nghe được tin thái tử phi ốm chết cũng không có ai bất ngờ.

Trong Chu Tước cung, hoàng đế nhìn linh đường trắng thuần, trầm tư một lúc lâu rồi đột nhiên lảo đảo một bước, cuối cùng khóe miệng phun ra một ngụm máu.

“Hoàng thượng!” Mã công công đại biến, lập tức tiến lên cẩn thận đỡ lấy Khải Long đế.

“Câm miệng!” Hoàng đế im lặng lau sạch vết máu ở khóe miệng, sau đó nhét cái khăn dính máu vào tay áo: “Truyền ý chỉ của trẫm, lệnh các mệnh phụ tam phẩm trở lên trong kinh thành vào cung túc trực bên linh cữu thái tử phi.”

Mã công công buông cánh tay đang đỡ Khải Long đế ra, lui về sau một bước khom người nói: “Vương phi, quận vương phi trong kinh phải chăng cũng…”

“Thái tử phi chính là hoàng hậu tương lai, thân phận tôn quý không gì sánh được. Hôm nay thái tử phi qua đời sớm, các nàng nên đến túc trực bên linh cữu.”

Mã công công càng cúi đầu thấp hơn: “Nô tài lập tức đi truyền chỉ.”

Hoàng đế khoát tay một cái, xoay người chậm rãi rời khỏi cung Chu Tước, càng đi xa vẻ mặt ông càng bình tĩnh, đến khi đi tới trước Thừa Chương cung, ông ngẩng đầu nhìn con rồng khắc trên cây cột trước cửa, thân rồng uy phong lẫm liệt, vảy rồng vàng óng rực rỡ, móng rồng sắc bén vô cùng, một lúc sau ông cúi đầu trào phúng cười một tiếng, che giấu nỗi cô đơn trong đáy mắt mình.

Năm đó ông đã dùng mọi thủ đoạn để đoạt được cái đế vị này, loại bỏ mọi kẻ thù, phong cảnh vô hạn. Nhưng đến bây giờ lại trở thành người cô đơn nhất, không biết có phải là do năm đó ông đã sát hại huynh đệ nên giờ bị báo ứng hay không.

Trong thoáng chốc, dường như ông nghe thấy tiếng trẻ con khóc, ông chợt giật mình một cái, xoay người nói với cung nữ sau lưng: "Hoàng tôn đâu, bảo Tiểu Mã Tử ôm đứa bé đến Quảng Dương điện đi."

Cung nữ hơi sững sờ, nơm nớp lo sợ nói: "Hoàng thượng, Mã công công đã dẫn người ra cung tuyên chỉ rồi ạ."

Nghe vậy, hoàng đế mới nhớ ra vừa rồi ông đã sai Tiểu Mã Tử xuất cung.

"Vậy phái người ôm hoàng tôn tới đây, cẩn thận một chút, đừng đụng trúng đầu nó." Ông chậm rãi hít một hơi, bất luận thế nào, chí ít dưới gối ông còn có đứa bé này.

"Cái gì, phụ hoàng thế mà lại bắt mấy thân vương phi đi túc trực linh cữu à?" Đoan Hoà công chúa cười lạnh nói, "Bất quá chỉ là một thái tử phi mất chồng, lấy đâu ra mặt mũi lớn như vậy chứ?

Vừa dứt lời, nàng liền nghe hạ nhân vào nói, tổng quản Thừa Chương cung Mã công công đến tuyên chỉ.

Sắc mặt Đoan Hoà công chúa lập tức trở nên cực kỳ khó coi, thế nhưng nàng ta là người biết quan sát thời thế, thấy dạo gần đây mình bị đối xử lạnh nhạt, cho nên cố hít sâu mấy hơi, che giấu nỗi căm hận trên mặt rồi bước ra ngoài.Trong cung hạ chỉ bảo các mệnh phụ tam phẩm trở lên túc trực linh cữu là chuyện rất bình thường, thế nhưng bảo cả các công chúa và thân vương phi cũng phải túc trực bên linh cữu, thì có chút không thích hợp. Không đề cập tới chuyện thái tử đã sớm hoăng thệ, cho dù thái tử còn sống, thì thái tử phi cũng không có tư cách để cho tất cả các nữ quyến hoàng thất phải túc trực bên linh cữu, nàng ta có phải thái hậu hay hoàng hậu gì đâu chứ.

Huống chi trước khi chết thái tử phi đã bị đồn đãi không hay, thái tử lại có tiếng xấu, một thái tử phi như vậy có gì đáng để vương phi công chúa tôn quý phải đi túc trực linh cữu chứ, nàng ta chịu nổi sao?

Sau khi thánh chỉ này truyền ra, có vài hoàng thất cao tuổi tức giận đến thiếu chút nữa không thở nổi, thậm chí có vài lão thái phi lấy lý do "bệnh nặng" không thể đứng dậy, nên sai tiểu bối trong nhà vào trong cung túc trực bên linh cữu, cầu phúc cho thái tử phi.

Hành động của Khải Long đế khiến cho nhiều người trong hoàng thất thầm bất mãn, thế nhưng nhớ tới một năm này hoàng đế thực sự quá xui xẻo, sau khi nhi tử chết thì dưỡng mẫu chết, sau khi dưỡng mẫu chết thì con dâu lại chết, đến lão bà nhà ông cũng không chịu tĩnh tâm. Mọi người nghiến răng nghiến lợi, cũng chỉ có thể nhịn cơn giận này xuống, dù sao người sống cũng không cần phải tính toán với kẻ đã mất làm gì.

Hiển vương phủ đương nhiên cũng nhận được ý chỉ này, sau khi Mã công công đi rồi, Hoa Tịch Uyển thấy sắc mặt Yến Tấn Khâu không đúng lắm, biết hắn bất mãn với ý chỉ này, liền nói: "Tuy ta không qua lại

với thái tử phi nhiều, thế nhưng Lâm gia cùng Hoa gia cũng có quan hệ thông gia, ta cùng nàng ta cũng coi như là thân hơn người lạ, thắp cho nàng ta thêm mấy nén hương cũng là chuyện nên làm."

"Trong lòng ta hiểu rõ," Yến Tấn Khâu mỉm cười chỉnh cây trâm trên tóc nàng, căn dặn Bạch Hạ phải chăm sóc tốt cho Hoa Tịch Uyển, sau đó cùng Hoa Tịch Uyển ngồi xe ngựa tiến cung.

Trước tiên phu thê hai người đến linh đường thắp hương cho thái tử phi, rồi mới đến Thừa Chương cung bái kiến hoàng thượng, chỉ là thái giám nói thân thể hoàng thượng không khỏe nên không thể gặp bọn họ, bọn họ cũng không kiên trì, sau khi hành lễ ở bên ngoài cửa cung thì rời đi.

"Vừa rồi là ai đến vậy?" Khải Long đế ngồi tựa người trong căn phòng hơi mờ tối, nghe bên ngoài có động tĩnh, mặt không thay đổi hỏi

"Hồi bẩm hoàng thượng, mới vừa rồi là phu thê Hiển vương tới thỉnh an ngài đấy ạ." Mã công công biết tâm tình hoàng thượng không tốt, nên giọng nói cũng nhỏ đi nhiều "Bọn họ nghe nói ngài không khỏe, liền hành lễ bên ngoài cửa cung rồi rời đi rồi."

"Trẫm nhớ dáng vẻ Hiển vương phi rất xinh đẹp kiều diễm, cảm tình phu thê họ thế nào?" Khải Long đế híp mắt nhìn cây cung treo trên tường, bộ cung tên màu đen có hoa văn tường vân, nhưng do trong phòng quá tối, không thể thấy rõ hoa văn trên đó.

Mã công công không ngờ rằng hoàng thượng lại hỏi vấn đề này, hơi sửng sốt một lát mới cẩn thận mở miệng: "Bên ngoài đều nói Hiển vương phi bề ngoài xinh đẹp bên trong thông tuệ, Hiển vương vô cùng yêu thương, trong phủ ngay cả một thị thiếp cũng không có, chắc là tình cảm phu thê của họ rất sâu nặng."

"Tình cảm sâu nặng…" Giọng nói của Khải Long đế mệt mỏi, khi nói ra bốn chữ này còn mang ý giễu cợt, làm Mã công công hoảng sợ đến toát cả mồ hôi.

Sao hoàng thượng lại đột nhiên hỏi tới Hiển vương và Hiển vương phi?

"Trước kia trẫm cũng có nghe thấy, vốn tưởng rằng chỉ là lời đồn nhảm bên ngoài, hôm nay suy nghĩ kỹ lại, thấy những lời đồn đó cũng có phần đúng," Khải Long đế khẽ rũ mắt xuống, "Ngươi nói xem, hắn cùng với Yến Bá Ích, ai thích hợp làm thái tử hơn?"

Đây đúng là sấm sét giữa trời quang, Mã công công sợ đến mức vội quỳ xuống, run rẩy nói: "Xin bệ hạ thứ tội, xin bệ hạ thứ tội."

Thấy hắn nhát gan như vậy, Khải Long đế cảm thấy rất hài lòng, giơ tay lên bảo hắn đứng dậy rồi nói: "Đi ra ngoài đi, bên cung Chu Tước có ngươi trông coi trẫm mới yên tâm."

Mã công công rũ mắt xuống, yên lặng lui ra.

Trong linh đường, bầu không khí rất nặng nề, sau khi các nữ quyến thắp hương xong, lại đến một bên ngồi nghỉ. Thái tử phi chết quá đột ngột, nhưng dù các vị nữ quyến có hàng vạn nghi vấn trong lòng, thì trường hợp này cũng không có ai dám liều lĩnh mở miệng hỏi.

Hôm nay thái tử phi đã qua đời, mà khi nhi tử của nàng ta ra đời lại xuất hiện hoả hoạn, sét đánh ở hoàng lăng, đó chính là số mệnh đại hung. Nên cho dù mọi người không quan tâm đến lời đồn tiểu hoàng tôn không phải là con của thái tử, thì với thân phận như vậy, đứa bé kia cũng không phù hợp kế thừa đế vị.

Hoàng tôn không thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, mà hoàng thượng lại không có con nối dõi, như vậy chỉ có thể chọn một người trong đám con cháu hoàng thất để làm hoàng đế tương lai. Về mặt huyết thống, Thịnh quận vương và Hiển vương là hai người tôn quý và thích hợp nhất, chỉ là trước đó có tin đồn là Thịnh quận vương có quan hệ không minh bạch với thái tử phi, vì vậy Thịnh quận vương cũng không thích hợp tham gia vào chuyện chính sự, đã bị miễn chức vị trong triều.

Vừa so sánh hai người này với nhau đã thấy…

Mọi người đưa mắt nhìn về phía Hoa Tịch Uyển cùng Hầu thị, hai người cư xử tự nhiên, không chút ngại ngùng, mà ngược lại rất bình tĩnh.

Làm sao Hầu thị không biết những nữ nhân xung quanh đang nghĩ thế nào, nàng cúi đầu lạnh lùng cười, nghiêng đầu liếc nhìn vẻ mặt đau buồn của Hoa Tịch Uyển, “Hiển vương phi hơi gầy đi thì phải.”

“Chắc là do dạo này quá nóng, ăn uống không ngon,” Hoa Tịch Uyển buồn rầu nói, “Hôm qua ta cứ gặp ác mộng liên miên, không nghĩ tới là do thái tử phi qua đời.” Nói đến đây, viền mắt nàng đỏ lên, “Dù sao Hoa gia chúng tôi cùng Lâm gia cũng có quan hệ thông gia.”

Mọi người chung quanh nghe thế, mới chợt nhớ tới vài ngày trước đường tỷ Hiển vương phi đã gả vào nhà mẹ thái tử phi, như vậy tính ra bọn họ có quan hệ thông gia thật.

Bất quá việc Thịnh quận vương phi chủ động thân cận với Hiển vương phi như vậy, thật làm cho mọi người có chút ngoài ý muốn, lẽ nào ngay cả Thịnh quận vương phi cũng cho rằng Hiển vương có khả năng kế vị lớn hơn sao?

Vì vậy mọi người lại nhìn phu nhân Nghĩa An hầu đang ngồi một bên, đáng tiếc vị phu nhân Nghĩa An hầu này quá lão luyện, dù mọi người có dò hỏi bà, bà cũng không để lộ chút tin tức gì.

Tuy rằng Lô thị không muốn ứng phó với những mệnh phụ đầu toàn mưu tính này, thế nhưng trong lòng bà hiểu rõ, từ khi nữ nhi gả cho Hiển vương, đã không thoát khỏi chuyện tranh đoạt quyền lợi, Hoa gia bọn họ xem thường chuyện bán nữ cầu vinh, đương nhiên cũng không nỡ làm nữ nhi vướng bận.

Nếu có thể lựa chọn, bà thà gả nữ nhi cho thế gia bình thường, mặc dù sau này Hiển vương có khả năng sẽ làm hoàng đế, bà vẫn không cảm thấy gả đến hoàng thất là lựa chọn tốt.

Nghĩ vậy, Lô thị lo lắng thoáng nhìn về phía Hoa Tịch Uyển, đúng lúc Hoa Tịch Uyển cũng nhìn về phía này, hai mẹ con kín đáo liếc nhau rồi lại bình tĩnh thu hồi tầm mắt mình.

Làm mẹ, bà không nỡ để nữ nhi chịu khổ. Với bản tính nữ nhi, làm sao nỡ để phụ mẫu huynh đệ vì mình mà rơi vào vũng bùn.

Nhưng cũng chỉ có thể luyến tiếc nhìn nhau mà thôi.

Khi Mã công công đi tới trắc điện, các mệnh phụ, nữ quyến nên có mặt đều đã có mặt, hắn nhanh chóng quét mắt nhìn qua mọi người một lượt, ngẫu nhiên đi tới trước mặt Hoa Tịch Uyển khom mình hành lễ: "Bái kiến Hiển vương phi, nô tài phụng mệnh bệ hạ đến xử lý một số chuyện lặt vặt ở linh đường thái tử phi."

Tuy rằng nghi thức tang lễ của thái tử phi đều do lễ bộ chịu trách nhiệm, thế nhưng nếu hoàng đế coi trọng người nào đó, sẽ phái người đến hỗ trợ, cũng coi như là một loại thể diện.

Mã công công là tổng quản Thừa Chương cung, cũng chính là thái giám có địa vị cao nhất cả triều đình, hoàng đế phái hắn tự mình đến xử lý, thật sự đã là hết lòng quan tâm lo lắng.

Ở trong mắt người khác, có lẽ hành động này của hoàng đế là xuất phát từ lòng nhân hậu, bởi vì rốt cuộc cái chết của thái tử phi vẫn không minh bạch, trên người vẫn mang tiếng xấu chưa được rửa sạch. Thế nhưng đối với người hiểu rõ sự việc như Hoa Tịch Uyển và Hầu thị mà nói, hành động này của Khải Long đế có chút buồn cười.

Thật không biết Khải Long đế đã mang tâm tình gì khi phái Mã công công tới đây nhỉ?

Lấy thân phận cha chồng, hay là lấy thân phận… một nam nhân?

94. Chương 93: Âm Mưu Trùng Trùng

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Tuy trong lòng Hoa Tịch Uyển biết những chuyện bẩn thỉu giữa hoàng đế và thái tử phi, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra thương xót, lấy khăn lụa chấm khoé mắt ửng đỏ, buồn bã nói: "Vậy làm phiền Mã công công, thái tử phi đã ra đi, thật là làm người khác đau lòng."

"Xin vương phi nén bi thương, nếu thái tử phi trên trời có linh thiêng biết ngài đau buồn như thế, thì làm

sao an tâm được," Mã công công cũng tỏ ra tiếc nuối, thế nhưng thấy Hoa Tịch Uyển bi thương đến vậy, vẫn cố gắng an ủi mấy câu.

"Ngươi nói đúng," Hoa Tịch Uyển miễn cưỡng cười cười, "Những ngày này ngươi vất vả nhiều rồi."

"Nô tài không dám," Mã công công vẫn rất cung kính, nhưng nội tâm lại thầm kinh hãi, hắn vốn cho là từ nhỏ Hiển vương phi đã được phụ huynh sủng ái, sau khi xuất giá lại được Hiển vương vô cùng săn sóc, chắc hẳn phải là một người tâm tư đơn giản, nào ngờ lời nói và hành động của nàng lại không có nửa điểm bất ổn.

Quả nhiên, có thể ngồi vững trên cái ghế Hiển vương phi khiến cả vương phủ không có một thiếp thất nữ nhân nào thì làm sao lại không có bản lĩnh được, bất quá là vì sau khi người ngoài nhìn thấy dung mạo của nàng, liền theo bản năng "trông mặt mà bắt hình dong" mà thôi.

Đoan Hoà công chúa vẫn đang im lặng buồn bực ngồi bên cạnh góc phòng, lạnh mặt nhìn thái độ của Mã công công khi nói chuyện cùng Hoa Tịch Uyển, đuôi mày hơi nhíu lại. Nữ quyến trên trắc điện đông như vậy, cũng không chỉ có một mình Hoa Tịch Uyển là thân vương phi, vì sao Mã công lại chỉ đến chào hỏi nàng ta?

Càng suy nghĩ, sắc mặt Đoan Hoà công chúa lại càng khó coi hơn, không kìm lòng được quay đầu liếc nhìn Mẫn Huệ quận chúa ngồi trong góc phòng, bên tóc mai cài một đoá hoa trắng tinh, trong lòng ngầm mưu tính.

Bây giờ hoàng hậu đã bị phế, thái hậu đã qua đời, hậu cung vô chủ, các phi tần khác lại không có con cái, nên cũng lười quản chuyện lục cung. Vì vậy sau khi thái tử phi vừa mất thì một vài cung thị không có đầu óc trong cung lại nổi lên tâm tư, các lời đồn đãi về hậu cung lan truyền không ngừng, thậm chí có người còn dám tung tin vịt là thái tử phi và hoàng thượng dan díu với nhau, khiến cho hoàng đế giận dữ, đánh chết nhiều người.

Bên này vẫn chưa hạ táng thái tử phi, ở bên kia lời đồn đã bay đầy trời, ngay cả dân chúng cũng bàn tán ồn ào, có người đã lớn mật tưởng tượng về chuyện của hoàng đế và thái tử phi, sau đó rầm rầm rộ rộ viết ra "Thường tư ca", khiến không ít người vỗ tay tán thưởng.

Người của vệ úy tự muốn thu hồi, nhưng lại không tiện ra tay, những tiểu thuyết dung tục như thế này đã có từ lâu, huống chi câu chuyện này không chỉ đề cập đến tình yêu, mà còn có tình tiết trung quân ái quốc, bọn họ lấy lý do gì mà cấm người ta truyền bá truyện chứ, nói quyển sách này ám chỉ hoàng thất sao? Hay là nói nó có ảnh hưởng không tốt?

Đây không phải là không đánh mà khai, giấu đầu lòi đuôi sao?

Có một vài lời đồn không có ai tin, nhưng nếu bị ngăn cấm, sẽ chỉ làm lời đồn này càng lan rộng, thậm chí những người vốn không tin vào nó cũng có thể bị thuyết phục.

Đáng thương cho danh tiếng cả đời của Khải Long đế, đến lúc tuổi già lại tuột dốc như vậy. Khải Long đế cũng biết mình không thể quang minh chính đại cấm đoán người dân đồn đãi được, cuối cùng ông dứt khoát mặc kệ nó, quay đầu đi cưới trưởng nữ của một chi trong Trương gia vốn nổi danh là thế gia thư hương làm hoàng hậu.

Rất nhanh sau đó trong dân gian lại có lời đồn, khi hoàng đế di phục xuất tuần từng ghé Trương gia, lúc nhìn thấy nữ nhi Trương gia, còn cho rằng là tiên nữ hạ trần, trong lòng chấn động, lúc này liền xin cưới nữ nhi Trương gia làm hoàng hậu.

Về phần vì sao hoàng đế đến Trương gia lại gặp được cô nương của chi khác, cô nương bình thường sao lại có thể xuất hiện trước long nhan dưới tầng tầng lớp lớp thị vệ được, chắc hẳn dân chúng sẽ chẳng quan tâm đến làm gì, nhưng dù sao cũng có không ít người mạnh miệng thề rằng, vị nữ nhi Trương gia này dung mạo khuynh quốc khuynh thành, ngay cả Hiển vương phi cũng kém xa nàng.

Hoa Tịch Uyển vô tội tự dưng bị mọi người đem ra so sánh, sau khi nghe được lời đồn này lại không biết nói gì cho phải, nữ nhi nhà khác có xinh đẹp hay không thì liên quan gì đến nàng chứ?

Hôm nay vừa qua ngày cúng tuần của thái tử phi xong, nàng vốn nghĩ rằng có thể thở phào nhẹ nhõm rồi, kết quả lão hoàng đế lại muốn thành thân, còn đi cưới một cô nương trong chi của nhà mẹ đẻ nhị bá mẫu nữa, chuyện này thật thú vị.

Nhan sắc của vị khuê nữ Trương gia hai tháng sau sẽ làm hoàng hậu như thế nào Hoa Tịch Uyển chưa từng nhìn thấy, nhưng trước khi xuất giá, nàng từng nghe nhị bá mẫu khen cô nương kia rất xinh đẹp, mấy chuyện khác thì nàng không rõ.

Với tuổi tác hiện tại của Khải Long đế, cũng chẳng còn là loại người thấy mỹ nhân sẽ động lòng nữa, nhưng bây giờ dân chúng cứ đồn rằng hoàng đế lần đầu gặp đã yêu Trương Thanh Nhan, lần thứ hai gặp đã cảm mến, chẳng lẽ là Khải Long đế muốn tẩy trắng tiếng xấu trước kia sao?

Còn có chuyện gì khiến người khác hiếu kì hơn chuyện nam nhân tôn quý nhất thiên hạ nhất kiến chung tình với một mỹ nữ khuynh thành chứ?

Cho nên mặc kệ hoàng đế có động tâm thật hay không, vì danh tiếng của mình, ông chỉ có thể động tâm.

Nếu như hoàng đế thực sự dan díu với thái tử phi, thì làm sao ông lại dễ dàng động tâm với người khác như vậy chứ, cho nên việc dan díu này nhất định chỉ là lời đồn nhảm, là có người cố ý bôi nhọ hoàng thượng cùng thái tử phi quá cố.

Ngay cả người chết cũng không buông tha, đây là chuyện thất đức đến cỡ nào chứ, người như thế nên bị phỉ nhổ khinh thường.

Phần đông dân chúng đều thích ngồi lê đôi mách, với bọn họ mà nói, chân tướng ra sao chẳng hề quan trọng, điều quan trọng là nói cho vui miệng vui tai, vậy là đủ rồi.

“Yến Bá Ích có thể dồn ép hoàng đế đến nước này, coi như cũng có bản lĩnh,” Yến Tấn Khâu tự tiếu phi tiếu xem xong chỗ tư liệu do thủ hạ thu thập được từ trong dân chúng, rồi ném chúng qua một bên, đột nhiên trầm mặt nói: “Nhưng Trương Thanh Nhan là thứ gì chứ, nàng ta có tư cách gì để so với vương phi chứ?”

Mộc Thông yên lặng cúi đầu.

“Cốp!”

Một xấp tư liệu bị ném xuống bên chân hắn, hắn lại cúi người thấp hơn.

“Nhìn chằm chằm vào Yến Bá Ích cho ta, nếu hắn động thủ, thì chúng ta liền trợ giúp hắn một tay.” Yến Tấn Khâu hít sâu một hơi, đứng lên, “Đi đến chỗ vương phi.”

Hoa Tịch Uyển không hề biết nam nhân nhà mình vì lời đồn bên ngoài mà lòng dạ hẹp hòi, bởi vì nàng cảm thấy ngay cả bản thân nàng còn chẳng để việc vặt này ở trong lòng, thì Yến Tấn Khâu sẽ càng không quan tâm đến. Cho nên mãi đến khi họ dùng cơm trưa xong, chỉ còn có phu thê hai người trong phòng, lời nói của Yến Tấn Khâu luôn tỏ ra bất mãn với nữ nhi Trương gia, nàng mới nhận thấy không thích hợp.

Chẳng lẽ là vì trước đây nhà mẹ đẻ nhị bá mẫu từng đắc tội với Yến Tấn Khâu, cho nên hắn vẫn thấy người của Trương gia không vừa mắt, liên luỵ Trương Thanh Nhan của chi bên cũng không lọt nổi mắt xanh của hắn?

“Làm sao chàng biết Trương cô nương kia không đẹp, chẳng lẽ chàng từng gặp nàng ta rồi sao?” Hoa Tịch Uyển lười biếng tựa vào vai hắn, dùng ánh mắt hoài nghi liếc hắn một cái, “Không thì tại sao chàng lại hiểu biết về nàng ta như thế?” Hoa gia bọn họ và Trương gia là thông gia mà nàng còn không biết cô nương kia như thế nào đâu.

“Nàng nghĩ đi đâu vậy?” Yến Tấn Khâu bất đắc dĩ cười, “Ta chỉ thấy chi bên của Trương gia thật không thức thời, bất quá chỉ tiến cung làm một hoàng hậu cho có lệ, mà lại không biết xấu hổ so bì với nàng, thật sự coi Hiển vương phủ ta không biết tâm tư này của bọn họ sao?”

Mặc dù Trương gia có thanh danh mấy trăm năm, thế nhưng bây giờ cũng chỉ còn vài người miễn cưỡng mang vài phần khí khái của tổ tiên thôi, mọi người cũng không mấy quan tâm đến những chi khác, nếu không phải do hoàng đế đã lớn tuổi, thì ngôi vị hoàng hậu này sao có thể đến phiên người nhà bọn họ hưởng?

Huống chi bên trong người của Trương gia và hoàng đế…

Bởi vì không có thế gia chân chính nào là không nhìn thấu thủ đoạn của hoàng đế cả, ai lại cam lòng để khuê nữ nhà mình vào cung làm một bồ tát sống không thể nói năng hành động tuỳ tiện chứ.

“Tâm tư gì?” Hoa Tịch Uyển nghi ngờ hỏi.

Yến Tấn Khâu lạnh lùng cười, vỗ vỗ lưng nàng, thở dài nói: “Chi bên của nhà mẹ đẻ nhị bá mẫu nhà nàng thật không biết an phận, nàng nghĩ mấy lời đồn đãi so sánh nàng ta với nàng là từ đâu ra chứ?”

Hoa Tịch Uyển lập tức bừng tỉnh: “Nhà bọn họ kéo ta vào việc này để làm gì?”

Yến Tấn Khâu thở dài, rốt cuộc thẳm thoả hiệp, một lúc lâu sau mới nói: “Ta vốn không định nói cho nàng biết, là vì lo nàng sẽ suy nghĩ nhiều, bây giờ đến mức này rồi, ta không nói cũng không được.”

Hoa Tịch Uyển thấy nét mặt hắn nghiêm túc, lại ngồi thẳng người, chuẩn bị chăm chú nghe Yến Tấn Khâu kể bí mật của Trương gia.

“Tuy ngoài mặt Trương gia được nhiều người đọc sách sùng bái, thế nhưng nàng nghĩ lại xem, người của Trương gia thật sự có cao quý như lời đồn bên ngoài không?”

Hoa Tịch Uyển nghĩ đến nhị bá mẫu nhà mình, lại nghĩ đến những câu chuyện vĩ đại về Trương gia qua các triều đại, chợt phát hiện, Trương gia đã nổi danh mấy thập niên qua, nhưng hoàng thất chưa bao giờ “hiềm nghi” Trương gia.

“Thay vì nói hiện tại Trương gia là một thế gia thư hương nổi danh, chi bằng nói Trương gia chính là con chó trung thành của hoàng thất, bề ngoài bọn họ tỏ ra không màng thế sự, nhưng trên thực tế chính là tai mắt của hoàng đế, không chỉ mượn sức người đọc sách trong thiên hạ, còn giúp hoàng đế nắm giữ không ít cơ mật của các thế gia khác,” Yến Tấn Khâu cười nhạt, “Nếu là Trương gia của trăm năm trước, quả thực đáng để người khác tôn sùng, nhưng bây giờ thì…”

“Sai, nếu thật sự như vậy, khi xưa sao hoàng đế lại cho rằng ta là cô gái xấu xí,” Hoa Tịch Uyển lắc đầu nói, ” Nhị bá mẫu biết dáng vẻ của ta thế nào mà.”

“Nàng cho rằng chỉ cần là người của Trương gia đều có thể làm việc cho hoàng đế sao?” Yến Tấn Khâu thở dài nói, “Nhị bá mẫu kia của nàng chẳng ưa thích gì nàng, còn ước gì bên ngoài nói xấu nàng nhiều hơn, làm sao lại về nhà mẹ đẻ thanh minh cho nàng được, chỉ sợ lời đồn năm đó, còn có một phần công lao của bà ta nữa.” Hắn giải thích rõ với Hoa Tịch Uyển như vậy, với tâm tư như nhị bá mẫu Hoa gia, thì Trương gia sao có thể để bà ta làm những việc cần có đầu óc được?

Nếu Trương thị không kiêu căng, thì hắn vẫn nể tình nhạc phụ nhạc mẫu, giữ chút thể diện cho bà ta.

Hoa Tịch Uyển không biết nói gì, lẽ nào nàng còn phải cảm ơn nhị bá mẫu âm thầm giúp đỡ sao?

“May là bà ta đố kỵ với nàng, nếu không ta làm sao có thể cưới nàng được,” Yến Tấn Khâu cười nói, “Xem ra ngay cả ông trời cũng đang giúp ta, ông trời nói cho chúng ta biết, chúng ta là trời sinh một đôi.”

Thay vì nói là do thiên ý, còn không bằng nói là do trời xui đất khiến, nếu như năm đó nhị bá mẫu không sinh lòng ganh tỵ, tam bá mẫu không bất mãn với Hầu phủ, mà đại đường tỷ cũng không vì ghen ghét nàng mà nói bóng gió với Mẫn Huệ quận chúa, khiến Mẫn Huệ quận chúa cho là nàng xấu xí, thì nàng và Yến Tấn Khâu cũng sẽ không thể thuận lợi thành thân như thế được.

Hoặc giả phụ mẫu huynh đệ nàng không bảo vệ nàng kĩ như vậy, để nàng tự lực cánh sinh, thì nàng và Yến Tấn Khâu cũng sẽ không thể đi được đến bước này.

Chẳng lẽ thật sự có cái gọi là nhân duyên trời định?

Nàng vốn là người theo chủ nghĩa duy vật, khi xuyên không lại gặp tình huống thế này, thật là có chút mất mặt.

"Thảo nào sau khi đệ đệ nhị bá mẫu mất, hoàng đế còn đặc biệt ban cho Trương lão gia một tước vị, còn chọn một đứa bé từ chi bên cho họ làm con thừa tự, lúc đó ta còn tưởng rằng là vì cái chết của Trương công tử có liên quan đến thái tử, thật không ngờ còn có chuyện như thế," Hoa Tịch Uyển cảm khái "Ta đã biết là vị kia không có tốt như vậy mà."

Nghe Hoa Tịch Uyển nhắc tới Trương công tử, mí mắt Yến Tấn Khâu khẽ chuyển động, rồi lại lập tức cười nói: "Quan tâm Trương gia kia có mưu tính gì làm chi, năm đó bọn họ đã lựa chọn con đường đó, thì phải lường trước sẽ có mạo hiểm, Trương công tử tráng niên mất sớm, cũng chỉ có thể trách Trương gia bọn họ chưa đủ tâm tư thôi."

Hoa Tịch Uyển gãi gãi cằm, trong lòng thầm thở dài, khó trách người trong hoàng thất hay chết sớm, sử dụng não quá độ rất mau già đó!

95. Chương 94: Nói Ra

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Tuy Trương Thanh Nhan chỉ là kế hoàng hậu, lại không phải là dòng chính, nhưng dù sao vẫn là huyết mạch của Trương gia. Với danh tiếng của Trương gia trong giới tri thức, thì Trương Thanh Nhan còn chưa tiến cung, đã có người đọc sách làm thơ viết văn về nàng ta, trắng trợn tán dương cuộc hôn nhân này của nàng ta và Khải Long đế.

Đáng tiếc dù từ ngữ trau chuốt hoa mỹ, ca ngợi đủ điều, nhưng không che giấu được sự thật là Khải Long đế đã già. Một nữ tử như hoa mười sáu mười bảy tuổi, gả cho một nam nhân còn lớn tuổi hơn cha nàng ta, ngoại trừ được cái phượng vị tôn quý đó, thì còn có thể được cái gì chứ.

Thế nhưng Trương Thanh Nhan không quan tâm, đối với nàng mà nói, dáng vẻ hoàng đế ra sao, già thế nào, đều không quan trọng, điều quan trọng là nàng sẽ nhanh chóng trở thành hoàng hậu được lưu vào sách sử, đây là cơ hội tốt mà biết bao nữ nhân trong thiên hạ nằm mơ cũng không có được.

Nàng đọc những bài thơ ca ngợi mình, nghe những lời khen tặng mình, đến chính nàng cũng cho rằng mình là nữ nhân xuất chúng nhất thiên hạ, cái gì mà Mẫn Huệ quận chúa tài đức vẹn toàn, cái gì mà Thịnh quận vương phi đoan trang khí chất, cái gì mà Hiển vương phi khuynh quốc khuynh thành, so với nàng thì họ có là cái gì chứ?

Nàng là hoàng hậu, là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ, những quý phụ cao cao tại thượng từng được mọi người khen ngợi tán thưởng, tất cả đều phải quỳ dưới chân nàng, đây là chuyện sảng khoái đến mức nào chứ.

"Cô nương, Trương lão phu nhân tới, phu nhân bảo ngài đến phòng khách gặp lão phu nhân." Một nha hoàn từ phòng khách đi đến, thấy Trương Thanh Nhan đang đọc sách, lại nhỏ giọng nói, "Phu nhân nói, lão phu nhân đã từng gặp nhiều quý nhân, nghe bà chỉ điểm một chút, sẽ có lợi cho ngài sau này."

Trương Thanh Nhan nghe vậy cau mày, nhớ tới Trương lão phu nhân đoan chính cao ngạo, liền nói: "Trước đây khi ta đến nhà chính thỉnh an bà, bà lúc nào chẳng tỏ vẻ cao cao tại thượng, hiện tại thấy nhà chúng ta có quyền có thế, thì muốn dựa hơi à, thực buồn cười."

Nha hoàn cảm thấy lời nói này thực sự quá mức vô lễ, hận không thể che lỗ tai của mình lại để không nghe thấy gì, thế nhưng tiểu thư là hoàng hậu tương lai, một chút cử chỉ bất kính nàng cũng không dám để lộ ra.

Trong phòng khách, Trương lão phu nhân bình tĩnh để tách trà trong tay xuống, thong thả lau khoé miệng một cái: "Xem ra cô nương nhà các người không có thời gian gặp mặt lão bà ta đây. Thôi đi, canh giờ không còn sớm nữa, ta cũng nên trở về."

"Lão phu nhân!" Sắc mặt Trương mẫu đỏ lên, thế nhưng bà tính tình chất phác, không biết ăn nói, thấy lão phu nhân bị nữ nhi nhà mình làm tức giận, chỉ vội vàng đứng dậy đỡ tay Trương lão phu nhân.

Trương lão phu nhân trải qua nỗi đau mất con, hôm nay tâm tính đã vô cùng bình thản, thấy Trương mẫu hoảng hốt, liền vỗ vỗ lưng nàng ta, thở dài một hơi rồi đi ra cửa.

Bên ngoài đều cho rằng từ nay về sau Trương gia sẽ thăng tiến rất nhanh, nhưng bà lại cảm thấy hôm nay Trương gia đã lâm vào cảnh không thể bò ra khỏi vũng bùn. Hoàng đế đã cao tuổi, dưới gối không con, hoàng tôn tuổi nhỏ vừa sinh ra đã mang đến điềm xấu, một cô nương chẳng hiểu thế sự như Trương Thanh Nhan tiến vào chỗ ăn thịt người như hoàng cung, có thể có bản lĩnh hạ sinh hoàng tử sao?

Những phi tần lòng dạ thâm trầm trong cung còn không thể làm nên chuyện, thì Trương Thanh Nhan có tư cách gì mà kiêu ngạo?

Huống chi hôm nay trong triều gió nổi mây vần, với bản tính như Trương Thanh Nhan, có thể giữ được

tính mạng đã là tích đức mấy đời rồi, còn muốn sinh con sao?

Trương lão phu nhân cười trào phúng, nghĩ đến cái chết không minh bạch của nhi tử mình, lại nghĩ đến những chuyện bẩn thỉu trong hoàng thất, đáy mắt bà lộ ra một nỗi căm thù mãnh liệt.

Khi đang vịn tay nha hoàn chuẩn bị lên xe ngựa, bà đột nhiên thấy ngoài ngõ xuất hiện đội nghi trượng của thân vương phi, không kìm lòng được nhìn lại mấy lần, rồi quay đầu hỏi nha hoàn bên người: "Hiển vương phi đang đi ở bên kia phải không?"

Nha hoàn thận trọng nhìn rồi đáp lời: "Hình như là xe ngựa của Hiển vương phi đi đến."

Trương lão phu nhân gật đầu, sau khi bước vào xe ngựa mới bất đắc dĩ thở dài một tiếng, con trai bà mất sớm, con gái lớn cũng không để bà bớt lo, hay đố kỵ với người khác thì không nói, lại còn thiển cận, nếu không phải do con rể là đệ đệ ruột của Nghĩa An hầu, thì chỉ sợ đã sớm đắc tội với cả nhà Nghĩa An hầu rồi.

Còn ngoại tôn nữ đã bị đưa đến đạo quán của bà nữa, không biết là nàng phạm phải lỗi gì, mà làm cho hậu bối dòng chính vốn rộng lượng của Hoa gia cũng phải làm ra hành động như vậy, ngẫm lại chắc chắn chẳng phải là việc nhỏ.

Điều duy nhất khiến bà có thể tự an ủi là ngoại tôn tử có chí cầu tiến, có quan hệ với những thanh niên có triển vọng, nghe nói ngay cả Hiển vương phi cũng có chút thân cận với hắn, mấy ngày trước còn sai người mang đề thi năm rồi đến cho ngoại tôn tử của bà, hành động này cho thấy, Hoa gia rất xem trọng hắn.

Con cháu thế gia không thể thiếu sự ủng hộ của gia tộc, nếu ngay cả gia tộc đều không quan tâm, thì trừ khi toàn bộ triều đình thay trời đổi đất, còn không thì cả đời này người đó đừng mong có ngày nổi danh.

Hiện nay mắt nhìn người của thánh thượng ngày càng tệ, Thịnh quận vương thì tuy rằng nhìn như có danh tiếng tốt, nhưng kì thực nếu so với Hiển vương người rất được các danh nhân sĩ tử yêu thích, thì còn thua kém một bậc.

Nếu Hiển vương…

Trương lão phu nhân không dám nghĩ tiếp nữa, bắt đầu dựa vào vách xe nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chỉ mong Trương Thanh Nhan đừng đụng đến Hiển vương phi, nếu không thì với địa vị của Hoa thị trong lòng Hiển vương, đợi sau này thánh thượng trăm tuổi, sợ rằng cả gia tộc Trương thị đều sẽ bị liên lụy.

Hoa Tịch Uyển bên này cũng không biết Trương lão phu nhân đang dè chừng mình, hôm nay nàng ra ngoài không phải vì ai khác, mà chính là vì đi gặp Hoa Y Liễu.

Mấy ngày trước Hoa Y Liễu ầm ĩ muốn gặp nàng, nàng không để ý đến, ai ngờ hai ngày nay nàng ta bắt nổi điên lên, không chỉ có đập bể đồ đạc, làm hai đạo cô bị thương, còn giày vò hai nha hoàn hầu hạ bên cạnh nàng ta, nàng không thể làm gì hơn là phải đến đó một chuyến.

Trong trí nhớ của nàng, tuy Hoa Y Liễu trầm tính, nhưng chưa từng ngược đãi người khác, bây giờ lại làm ầm ĩ như vậy, coi như nể mặt nhị thúc, nên nàng đi chuyến này.

"Vương phi, đến rồi."

Hoa Tịch Uyển vịn tay Hồng Anh bước xuống xe ngựa, sau khi làm một lễ đạo gia với chân nhân ở đạo quán này, nàng mới cười nói: "Gia tỷ gần đây thân thể khó chịu, quấy rầy chư vị đạo trưởng rồi."

"Vô lượng thọ phúc, tu hành từ bi, làm sao lại nói làm phiền," Nữ đạo sĩ dẫn Hoa Tịch Uyển vào đạo quán, sau khi đi một đoạn đường, mọi người đến một tiểu viện yên tĩnh phía sau, nữ đạo sĩ dừng bước lại nói, "Thí chủ, phía trước là nơi Hoa cư sĩ ở, mời."

"Đa tạ đạo trưởng," Hoa Tịch Uyển mang theo một đám nha hoàn thái giám đến gần viện, còn chưa tiến vào chính phòng, đã nghe âm thanh đồ đạc bị đập vỡ trong phòng, đuôi lông mày nàng hơi nhíu lại.

Hồng Anh thấy thế, tiến lên vài bước cất giọng nói: "Nô tỳ Hồng Anh, bái kiến đường tiểu thư."

Trong chính phòng bỗng yên lặng lại, một lát sau, cửa chính mới từ từ mở ra, người mở cửa là một tiểu nha hoàn hơi khúm núm, mặc trên người một bộ y phục nửa cũ nửa mới, sau khi nàng thấy rõ người tới là Hoa Tịch Uyển, lại như một chú chim nhỏ núp sau cánh cửa.

Hồng Anh nhìn thấy bộ dáng này của tiểu nha hoàn, đuôi mày hơi nhíu lại, ngẩng đầu nhìn vào trong cửa, liền thấy Hoa Y Liễu đang ngồi bên bàn gỗ. Trên người Hoa Y Liễu mặc một bộ váy tím, tóc búi kiểu bách hợp kế trên tóc cài một cây trâm khảm hồng ngọc, tạo cảm giác huênh hoang không nói nên lời.

"Cuối cùng ngươi cũng tới rồi," Hoa Y Liễu bưng chén trà trên bàn lên khẽ nhấp một ngụm, sau đó từ từ đặt chén trà xuống, móc khăn tay ra nhẹ nhàng lau khóe miệng, "Tỷ tỷ ta đây muốn gặp mặt ngươi một chút, cũng thật là không dễ dàng."

Chân mày Hồng Anh càng nhíu chặt hơn, giọng nói và thái độ của đại tiểu thư dường như có vài phần giống vương phi, nàng ta muốn làm gì đây?

Ánh mắt Hoa Tịch Uyển chậm rãi đảo qua chiếc vòng vàng khảm ngọc trên cổ tay Hoa Y Liễu, nhẹ nhàng cười nói: "Hôm nay trời nóng, đeo vòng vàng sẽ không quá dễ chịu, chỗ muội có hai chiếc vòng lưu ly, nếu tỷ tỷ không chê, thì cứ lấy dùng xem." Làm sao nàng lại không nhìn ra thái độ của Hoa Y Liễu đối với mình không thích hợp, nàng không phải là người lấy ơn báo oán, người khác không nể mặt nàng, nàng cũng không tội gì phải đưa mặt cho người ta đánh.

“Bây giờ muội muội là vương phi, có thứ gì mà không có, tỷ tỷ ta bạc phước, không xứng với những thứ quý giá kia!” Hoa Y Liễu đột nhiên cười lạnh ném mạnh chén trà trên bàn xuống mặt đất, chén trà bằng sứ thượng hạng lập tức bể tung toé, tiểu nha hoàn vốn đứng ở góc cửa sợ hãi đến run rẩy cả người, dường như vô cùng hoảng sợ trước hành động này của Hoa Y Liễu.

Thấy Hoa Y Liễu vui buồn thất thường như vậy, Hoa Tịch Uyển cũng không tức giận, trái lại bước đến ngồi xuống ghế, chậm rãi phe phẩy cây quạt trong tay, tự tiếu phi tiếu nhìn Hoa Y Liễu: “Tỷ tỷ gọi ta đến, chẳng biết vì chuyện gì?”

“Thả ta ra ngoài!” Đôi mắt Hoa Y Liễu sáng quắc nhìn nàng, “Ta biết ngươi nhất định có thể thả ta ra ngoài!”

Hoa Tịch Uyển ngừng quạt, ngẩng đầu lên nhìn cách trang trí lịch sự tao nhã trong phòng, thở dài nói: “Yêu cầu này của tỷ tỷ, thứ cho muội muội không thể đáp ứng.”

“Vì sao?!”

“Vì sao các người có thể làm chủ cuộc đời của ta?”

“Cho dù ngươi là vương phi thì sao, lẽ nào chỉ có ngươi mới là nữ nhi Hoa gia sao?!”

Hoa Y Liễu trừng mắt nhìn Hoa Tịch Uyển, nếu không phải là có hai ma ma mạnh mẽ ngăn lại, chỉ sợ nàng ta đã nhào tới trước mặt Hoa Tịch Uyển rồi.

Hoa Tịch Uyển thấy dáng vẻ phẫn hận điên cuồng của Hoa Y Liễu, trong lòng bỗng có một cảm xúc phức tạp không thể nói nên lời: “Ta vốn cho rằng tỷ rời khỏi nhà người nọ, thì có thể có lại cuộc sống yên tĩnh, thật không ngờ lại đi tới bước này.”

Hoa Y Liễu vốn đang nổi điên, nghe vậy, cả người sửng sốt như bị sét đánh, một lúc sau mới che mặt khóc ròng: “Ngươi có tư cách gì mà cho rằng sẽ như vậy, bây giờ ngươi là thân vương phi địa vị cao quý, trở thành nữ nhân được mọi người trong kinh thành này hâm mộ, có bao giờ nghĩ đến sự khổ sở của ta?”

Hồng Anh từ trước đến nay luôn nhanh mồm nhanh miệng không nhịn được nói: “Đại tiểu thư, hôn sự của ngài là do nhị phu nhân làm chủ, hơn nữa sự bất hạnh của ngài thì có liên quan gì đến vương phi nhà tôi đâu, trước đây khi ngài rơi vào vũng bùn, một nữ nhân đã có gia đình như vương phi đã đến nhà chồng ngài làm chỗ dựa cho ngài, vương phi của chúng tôi chưa từng làm gì có lỗi với ngài. Ngược lại là ngài, năm đó ngài cố ý gạt Mẫn Huệ quận chúa, làm hoàng thất cho rằng vương phi thật sự là một nữ nhân xấu xí, nếu không phải vì ngài…”

“Nếu không phải vì tỷ, ta cũng sẽ không được như ngày hôm nay,” Hoa Tịch Uyển không muốn để Hồng Anh nói quá nhiều, nàng nhìn Hoa Y Liễu đang ngập tràn oán hận, lập tức có chút hứng thú nói, “Ta tự cảm thấy mình chưa từng làm gì có lỗi với tỷ, tỷ có căm hận ta, ta cũng không biết nói gì hơn.”

“Từ nhỏ đến lớn lúc nào ngươi cũng sung sướng hơn ta, phụ thân là Hầu gia, phụ mẫu huynh đệ đều thương yêu ngươi, che chở ngươi, ngay cả chuyện thưởng hoa, ẩm thực, ngươi đều lười nhác không muốn học. So về mặt nữ công gia chánh, chưởng quản việc nhà, ta có chỗ nào không bằng ngươi, ngươi không phải chỉ hơn ta mỗi việc có gương mặt dễ nhìn hơn thôi sao?” Hoa Y Liễu cười nhạt, “Nếu ngươi không có dung mạo xinh đẹp, thì Hiển vương có còn ái mộ ngươi không.”

Sau khi Hoa Tịch Uyển nghe xong những lời đó, liền cười tít mắt nói: “Thì sao chứ, lẽ nào để khảo nghiệm lòng dạ của nam nhân, ta còn phải huỷ hoại gương mặt mình sao?”

Hoa Y Liễu ghét nhất chính là cái dáng vẻ thờ ơ này của Hoa Tịch Uyển, dường như chỉ cần nàng ta lên tiếng, thì sẽ có người tự động dâng mọi thứ nàng ta mong muốn đến trước mặt nàng ta vậy. Đều là nữ nhi Hoa gia, vì sao có người thì tốt số, còn có người lúc nào cũng phải chịu bất hạnh?

Ngay cả bản thân Hoa Y Liễu cũng không biết mình bắt đầu đố kị với Hoa Tịch Uyển từ lúc nào, có lẽ là từ khi người tổ mẫu vốn lạnh lùng luôn đặc biệt đối xử ôn hoà với tam muội, có lẽ là khi tam muội vốn bị người ngoài đồn đãi là xấu xí nhưng lại được gả cho Hiển vương, hoặc là khi cuộc hôn nhân của bản thân bị thất bại, mà nàng ta lại trở thành Hiển vương phi được mọi người ngưỡng mộ, hoặc là khi mình thích… Nàng cũng đã từng hy vọng Hoa Tịch Uyển có cuộc sống tốt, nhưng khi Hoa Tịch Uyển sống tốt, thì nàng lại chỉ có thể sống trong hao mòn, cho nên dần dần nàng đã sinh ra lòng căm hận.

Nàng không thể hận phụ mẫu, vì vậy Hoa Tịch Uyển phong quang vô hạn trở thành người để nàng trút giận.

“Tỷ dám ăn nói với ta như vậy, cũng chỉ ỷ vào việc ta luôn khoan dung cho người nhà mẹ đẻ mà thôi,” Nụ cười trên môi của Hoa Tịch Uyển tắt dần, “Chúng ta là đường tỷ muội đã vài chục năm, tỷ đương nhiên biết ta sẽ không vì một nam nhân mà lấy mạng tỷ. Thế nhưng tỷ lại không nghĩ đến, người đàn ông tỷ thầm thương trộm nhớ lại không thèm nhìn đến tỷ một lần nào, thậm chí chàng có thể còn muốn lấy mạng của tỷ nữa.”

Hoa Tịch Uyển không muốn lằng nhằng với Hoa Y Liễu nữa, dứt khoát nói thẳng ra: “Hoa gia đưa tỷ tới đạo quán, chỉ vì để giữ lại cái mạng này cho tỷ, nếu tỷ thật sự muốn rời khỏi, ta cũng không cản tỷ nữa. Hoa gia chỉ có thể bảo vệ tỷ trong nhất thời, chẳng lẽ còn phải bảo vệ tỷ cả đời?”

Hoa Y Liễu liền giật mình, nàng muốn nói Hiển vương nho nhã uy danh không thể nào là người lãnh huyết vô tình như vậy, thế nhưng khi mở tiếng lại nói không nên lời.

Một lát sau nàng ra mới che miệng, mệt mỏi ngồi trên ghế.

Thấy bộ dáng này của nàng ta, Hoa Tịch Uyển đứng lên, bình thản nói: “Nếu tỷ muốn sống yên, thì nên suy nghĩ thật kỹ con đường sau này đi, đạo quán là nơi tôn nghiêm thanh tịnh, nếu tỷ lại gây chuyện ồn ào, quấy nhiễu đến thần linh, thì sẽ không tốt lắm.”

Nói xong câu này, nàng liền bước ra ngoài, vừa đi tới cửa, đã bị Hoa Y Liễu gọi lại, nàng quay đầu nhìn lại, Hoa Y Liễu đang ngồi thẳng người trên ghế, nét mặt mang vẻ kì lạ hỏi.

“Những lời muội vừa nói đều là thật sao?”

Hoa Tịch Uyển thở dài: “Sao ta phải gạt tỷ mấy chuyện này làm gì chứ?”

“Ta hiểu rồi.” Hoa Y Liễu cúi đầu che giấu tâm tình của mình, một lát sau mới ngẩng đầu lên nói với Hoa Tịch Uyển: “Muội muội đi thong thả, tỷ tỷ sẽ không tiễn muội.”

Hoa Tịch Uyển gật đầu bước đi ra cửa.

“Đi đường cẩn thận.”

Hoa Tịch Uyển quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt Hoa Y Liễu ẩn hiện trong bóng tối, khóe miệng mím lại thật chặt.

96. Chương 95: Kim Dưới Đáy Biển

Edit: Hoa Tuyết

Vận mệnh và thời gian là con dao vô tình nhất, năm đó khi ba tỷ muội bọn họ chưa xuất giá, mặc dù cũng có lúc ganh ghét nhau, nhưng không ầm ĩ đến nông nỗi như hôm nay. Nàng và Hoa Y Liễu là tỷ muội, vốn nên giúp đỡ lẫn nhau, kết quả lại trở nên chán ghét nhau thế này.

Hoa Tịch Uyển dựa vào vách xe chợp mắt dưỡng thần, đột nhiên xe ngựa dừng lại, nàng cau mày, ở đây là ngoại ô, vì sao hộ vệ vương phủ lại vô cớ ngừng lại ở đây?

Thị vệ trưởng hộ tống Hoa Tịch Uyển cảnh giác nhìn đôi phu phụ lớn tuổi nằm giữa đường, phất tay cho thủ hạ bảo vệ phía sau xe ngựa, rồi liếc mắt quan sát hoàn cảnh xung quanh. Cây cỏ hai bên đường rất tươi tốt, nếu có người ẩn núp bên trong sẽ rất khó bị phát hiện.

“Ngươi đi xem đi.” Hắn sai một người thường ngày làm việc ổn thỏa tiến đến, bàn tay thị vệ trưởng đã đặt trên cán đao.

“Lão phu phụ” đang nằm dưới đất thấy người của vương phủ không trúng kế, đột nhiên mạnh mẽ đâm vào người thị vệ đang đi tới, không ngờ người thị vệ này đã chuẩn bị trước, nhanh chóng phóng ám tiễn ra, làm một người trong số “lão phu phụ” chết tại chỗ.

“Bày trận!” Thị vệ trưởng nghe thấy âm thanh vun vút từ đám cây cỏ xung quanh, trong lòng cảm thấy không ổn, đợi khi đội hộ vệ vừa tiến lên, quả nhiên liền có hơn mười mũi tên bay về phía này, hắn quay đầu lại liếc nhìn xe ngựa không chút sứt mẻ phía sau, xoay người nhảy lên càng xe ngựa, cố hết sức bảo vệ

trước cửa xe, không cho bất cứ kẻ địch nào tới gần cửa xe ngựa.

"Thủ lĩnh, thân vệ của Hiển vương phủ quá dũng mãnh, thế tấn công của chúng ta không có tác dụng với công bọn họ!"

"Dùng hỏa công, ta không tin trận địa lớn như vậy, lại không làm cho một nữ nhân như Hiển vương phi thất kinh, chỉ cần nàng rối loạn, thì thị vệ của Hiển vương phủ có lợi hại hơn nữa cũng không phát huy được."

Xe ngựa của thân vương phi được làm bằng ngọc bích tinh luyện, đỉnh làm bằng thép tốt nhất, mũi tên thông thường căn bản không thể nào xuyên qua xe ngựa được, nhưng nếu dùng hỏa công, sẽ có thể ép người trong xe ngựa đi ra, đến lúc đó ra tay cũng không trễ.

Giữa lúc thị vệ của vương phủ cho rằng kẻ địch tiến công không được sẽ lui, thì không ngờ trong bụi cỏ lại có mấy người bay vọt ra, hất một loại chất lỏng về phía xe ngựa và thị vệ, có thị vệ bị giội ướt cả người, khi ngửi mới thấy khác thường, đây là dầu sao?!

"Mọi người cẩn thận, bọn họ muốn phóng hỏa!"

Bạch Hạ và Hồng Anh cùng theo Hoa Tịch Uyển ra phủ biến sắc, khom lưng rút đoản kiếm giấu ở cẳng chân ra, vẻ mặt vô cùng căng thẳng. Lúc này Bạch Hạ chú ý thấy một gã thị vệ của vương phủ vừa đánh vừa lui, cách xe ngựa càng ngày càng gần, nàng hơi nhíu mày, lập tức không chút do dự đá văng tên thị vệ này ra, tên thị vệ bất ngờ không kịp đề phòng ngã sấp xuống, đồ đánh lửa trên người hắn cũng vì vậy mà văng ra.

Thị vệ trưởng đứng trên càng xe hơi biến sắc, còn chưa kịp hành động, thì tên thị vệ đó đã bị Bạch Hạ một đao cắt đứt cổ họng, động tác lưu loát làm cho thị vệ trưởng nửa câu cũng nói không nên lời.

"Cẩn thận một chút, nếu không phải là người tâm phúc, thì không thể để bọn họ tới gần vương phi." Bạch Hạ liếc nhìn thị vệ trưởng, móc khăn tay ra lau máu trên đoản kiếm, rồi lại lui vào bên trong.

Mẹ của ta ơi, vương phi dưỡng bên cạnh dạng nha hoàn gì thế, thủ đoạn này, tâm tính này, cũng quá ngoan độc rồi. Tuy thị vệ trưởng vẫn bất động thanh sắc nhưng trong lòng đang rất kinh ngạc.

Bỗng nhiên hắn nghe phía sau truyền đến âm thanh mở cửa xe ngựa, nên vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đôi chân mang giầy thêu đính ngọc trai đưa ra ngoài, hắn sửng sốt chốc lát, rồi vội nói: "Vương phi, xin…"

"Thích khách muốn lợi dụng hỏa công bức ta đi ra, sao ta lại có thể phụ lòng bọn họ được," Hoa Tịch Uyển nắm chặt thanh bảo kiếm nhỏ trong tay, linh hoạt nhảy xuống xe ngựa, sau đó nói: "Trên người thị vệ nào dính dầu thì nhanh chóng cởi ngoại bào ra, không thể liều mạng với lửa được, né tránh là thượng sách."

Mấy thị vệ lập tức đỏ mặt, bọn họ đều là người thô lỗ, nhưng ở trước mặt vương phi cùng mấy tỳ nữ mà

lại cởi ngoại bào, như vậy thì thật ngại ngùng.

"Tình huống cấp bách, đại địch trước mặt, chư vị không cần để ý tục lễ," Hoa Tịch Uyển rút kiếm ra, ném vỏ kiếm qua một bên, cười nhạt, lời đồn đãi về nàng trong kinh thành không ít, thật thật giả giả khó có thể phận biệt được, đáng tiếc điều duy nhất bọn họ không biết là những năm qua nàng đều đến nhà ngoại luyện Lô gia kiếm pháp tổ truyền, mặc dù không đến mức thiên hạ vô địch, thế nhưng vẫn đủ để đối đầu với kẻ địch.

"Vương phi." Bạch Hạ và Hồng Anh lui về bên cạnh Hoa Tịch Uyển,

Bạch Hạ lạnh mặt nói, "Những người này rõ ràng đã có mưu kế trước, nô tì hoài nghi Đại tiểu thư có liên quan đến việc này."

Hoa Tịch Uyển thở dài một hơi, liếc nhìn hộ vệ bốn phía, đây là những hộ vệ sáng nay nàng cố ý đưa theo, mỗi người đều được chọn lựa kỹ càng, chính là vì phòng ngừa trường hợp này xảy ra.

Hôm nay trong kinh thành, các thế lực vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, mà sóng ngầm mãnh liệt, làm sao nàng có thể hoàn toàn không chuẩn bị gì khi ra ngoài được chứ, đừng nói là đi gặp Hoa Y Liễu vốn có hiềm khích với nàng, cho dù là về nhà mẹ đẻ nàng cũng phải mang theo hộ vệ.

Lúc này những kẻ núp trong bóng tối cũng không kìm lòng được xuất thủ, nàng nhớ tới lúc rời khỏi đạo quán, Hoa Y Liễu đã nói "đi đường cẩn thận", cùng với biểu tình không thấy rõ được, lại thở dài.

Không ai ngờ rằng Hiển vương phi khuynh quốc khuynh thành trong lời đồn vậy mà lại biết sử dụng kiếm, khi tên thích khách đầu tiên ngã xuống dưới lưỡi kiếm của Hiển vương phi, thì không chỉ có thích khách ngoài ý muốn, mà ngay cả thị vệ vương phủ cũng vô cùng ngạc nhiên.

Qua vẻ mặt kinh ngạc của thích khách, có thể thấy được những người này không biết việc Hoa Tịch Uyển biết dùng kiếm, nếu Hoa Y Liễu thực sự hận nàng, thì sao lại không đem chuyện này nói cho người giật dây?

Hoa Tịch Uyển như nghĩ tới điều gì đó, thở dài, rồi quay đầu lại liếc nhìn về phía đạo quán, sau đó nắm chặt thanh kiếm trong tay: "Bọn họ đã dám đến, đương nhiên chúng ta phải làm cho bọn họ có đến mà không có về."

Trong đạo quán, Hoa Y Liễu ngồi trong bóng tối, nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, vén mấy sợi tóc mai lên, sau đó hỏi nha hoàn ở sau lưng: "Giờ nào rồi?"

Nha hoàn lo lắng nhìn nàng, nhỏ giọng nói: "Đã đến buổi trưa rồi ạ."

"Vậy chắc nàng ta đã trở về vương phủ rồi," Hoa Y Liễu đứng dậy đi tới trước gương đồng ngồi xuống, tỉ mỉ trang điểm cho mình, vẽ trên giữa trán một đóa hoa đào diễm lệ, sau đó cẩn thận quay đầu lại hỏi nha

hoàn, “Đẹp không?”

Nha hoàn kinh ngạc gật đầu.

Hoa Y Liễu cười khổ, cài một cây trâm hồ điệp lên tóc, nhìn mình trong gương nói: “Đời này ta chưa bao giờ được tự làm chủ bản thân mình, thật vất vả mới tự quyết định làm một chuyện, kết quả tất cả mọi người đều cho là ta sai, đến cuối cùng ngay cả bản thân ta cũng chột dạ. Ngày xưa ta thừa nhận là tam muội hiền thục dịu dàng, nàng từ nhỏ đến lớn đều được cả nhà đại bá nuông chiều, ngoại trừ gương mặt thì không có chỗ nào bằng ta. Nhưng đến bây giờ ta mới biết được, nàng mạnh mẽ hơn ta nhiều lắm, nữ nhân chẳng phải là đồ vật, chỉ cần dịu dàng đáng yêu thì đã là người thắng, điều mà nàng hơn ta chính là tính cách.”

Trước đây bị đưa đến đạo quán, nàng thực sự hận không thể lập tức giết chết Hoa Tịch Uyển, thế nhưng khi có người tới tìm nàng, muốn liên thủ với nàng ngầm mưu hại Hoa Tịch Uyển, thì nàng lại phát hiện kỳ thực mình không hề muốn Hoa Tịch Uyển phải chết thật.

Nàng có thể làm được những gì họ muốn nhưng nàng lại không muốn làm, nàng có thể có được những thứ mình không dám nghĩ tới, nàng có thể có được cuộc sống hạnh phúc mà đến trong mơ nàng cũng không dám mơ đến. Nàng đố kị với Hoa Tịch Uyển, đố kị đến phát điên, thế nhưng làm thế nào nàng cũng không quên được ngày hôm đó, nàng đã cảm động đến mức nào khi nghe thấy Hoa Tịch Uyển đến trước cửa nhà chồng nàng.

Cho dù nàng có oán hận thế nào, nhưng cũng không quên được trước đây Hoa Tịch Uyển đã đưa tay ra cứu giúp nàng, cho nên trong thời khắc mấu chốt đó, nàng đã nói dối những người đó, chỉ nói Hoa Tịch Uyển bị người nhà nuông chiều nên vô cùng kiêu căng, không có bản lĩnh gì đặc biệt cả.

Không thể xấu xa triệt để, mà bản tính lại hẹp hòi, cả đời này của nàng từ khi vừa sinh ra, có thể đã là một trò cười rồi.

“Kẽo kẹt.”

Cửa phòng đột nhiên bị ai đó đẩy ra, ánh mặt trời chói chang lập tức rọi vào phòng, Hoa Y Liễu không nhịn được híp mắt lại mới có thể thấy rõ người đứng ngoài cửa là ai.

Một thanh niên trẻ tuổi đầu đội mão ngọc, cả người mặc cẩm bào tím, phía sau là mấy hộ vệ uy vũ, không giận mà uy, đó chẳng phải là Yến Tấn Khâu sao?

Hoa Y Liễu sửng sốt, một lát sau mới bất chợt cười nói: “Thật không ngờ, ta lại có thể gặp được chàng lần nữa.”

Yến Tấn Khâu thấy Hoa Y Liễu bắt chước cách trang điểm của Tịch Uyển, mặt không thay đổi đứng ngoài cửa không đi vào, phất tay một cái ra lệnh cho hộ vệ phía sau.

Hai gã hộ vệ im hơi lặng tiếng đi vào phòng, trên tay hai người họ còn bưng một cái khay, chẳng qua là những thứ trên khay thoạt nhìn có chút đáng sợ.

Hoa Y Liễu nhìn hai cái khay được bưng đến trước mặt mình, một khay bày một ly rượu độc và một con dao nhỏ, khay kia bày ba thước lụa trắng và một viên thuốc độc, sắc mặt nàng không đổi ngẩng đầu nhìn về phía Yến Tấn Khâu: "Một phụ nhân tầm thường như ta, mà lại được vương gia đích thân đến đây chuyến này, thật là một vinh hạnh lớn."

"Ngươi là tộc tỷ của Tịch Uyển, bản vương đồng ý cho ngươi phần thể diện này," Yến Tấn Khâu hờ hững chắp tay sau lưng, quay đầu đi không muốn nhìn Hoa Y Liễu thêm nữa, "Ta vốn nể mặt Tịch Uyển, sẵn lòng lưu lại tính mệnh của ngươi, thế nhưng ngươi lại nảy ra ý nghĩ không nên có, ta không thể giữ mạng ngươi lại được nữa."

"Ý nghĩ không nên có?!" Hoa y Liễu cười khổ, "Việc làm này của ngài, là để cho vị muội muội tốt của ta xem, hay là xuất phát từ trái tim?"

Yến Tấn Khâu thản nhiên nói: "Tâm tư ta như thế nào, không cần phải nói cho ngươi biết."

"Hôm nay ngươi muốn ta chết, ta nhận," Hoa y Liễu cầm lấy bình rượu độc ở giữa khay, chợt mở to mắt, nhìn chằm chằm Yến Tấn Khâu: "Nếu sau này ngươi dám làm chuyện gì có lỗi với muội muội ta, thì kiếp sau ngươi sẽ không được làm người, đời đời kiếp kiếp chết không tử tế."

Nàng không tin lời ngon tiếng ngọt của nam nhân, càng không tin trong hoàng thất sẽ có nam nhân chung tình, nếu một ngày nào đó Yến Tấn Khâu thực sự đăng cơ, lẽ nào hắn còn có thể toàn tâm toàn ý được hay sao?

"Láo xược!" Mộc Thông không ngờ Hoa y Liễu lại dám nguyền rủa vương gia, lập tức nổi giận nói, "Một nữ nhân như ngươi thì có tư cách gì để nói vậy."

Hắn thật không hiểu nổi loại sinh vật như nữ nhân, rõ ràng Hoa Y Liễu này vô cùng ghen ghét vương phi, thế nhưng đến trước khi chết còn nói ra những lời bảo vệ vương phi, tâm tư thế này thật sự khiến hắn đoán không ra.

Người xưa có câu, lòng dạ nữ nhân như kim dưới đáy biển, xem ra cũng đạo lý.

Hoa Y Liễu cười châm biếm một tiếng, xem ra nàng nói mến mộ Yến Tấn Khâu, cũng chỉ là bị vẻ bề ngoài của hắn lừa thôi, ngay cả chút hiểu biết cơ bản nhất về người này nàng cũng không rõ, thì làm sao gọi là ái mộ được?

Nàng cùng lắm là bị danh tiếng của hắn khơi lại tâm tình thiếu nữ mà thôi, Bây giờ nàng đã nhìn rõ mọi chuyện, mới giật mình hiểu ra, nàng thật nông cạn tầm thường, cũng khó trách lại đi tới bước này.

Nàng cười giễu một tiếng, rồi mở nắp bình rượu ra, ngửa đầu định uống vào, nhưng bình rượu vẫn chưa chạm đến môi, thì đột nhiên bên ngoài truyền tới tiếng bước chân rất vội.

"Chờ một chút!"

Không ai nghĩ tới Hoa Tịch Uyển sẽ xuất hiện ở đây, vẻ mặt Yến Tấn Khâu ảo não, sau đó đưa tay đỡ lấy Hoa Tịch Uyển đang thở gấp: "Tại sao nàng lại trở lại đây?" Hắn thấy trâm cài của Hoa Tịch Uyển hơi lệch, rõ ràng là vừa vội vã chạy tới.

"Hôm nay ta bị tập kích, giữa chừng đội hộ vệ của vương phủ chạy đến đánh bại thích khách, đáng thương cho ta hoảng sợ trở về vương phủ, vậy mà vương gia lại không có ở quý phủ, ta chỉ đành đi tìm chàng thôi," Hoa Tịch Uyển tựa như không thấy được tình hình trong phòng, dùng đôi mắt xinh đẹp trừng Yến Tấn Khâu, "Ta tự mình đến đón chàng, chàng có theo ta trở về không?"

Yến Tấn Khâu bất đắc dĩ đỡ trán, cười nói: "Là ta không đúng, giờ sẽ theo nàng trở về ngay."

Mấy hạ nhân ở đây hai mắt nhìn nhau, nhìn thấy hai vị chủ tử xoay người bỏ đi, bọn họ lại liếc nhìn Hoa Y Liễu trong phòng, nhất thời không biết nên làm gì cho phải.

"Mộc tổng quản, ngài xem còn cần đưa rượu cho vị tiểu thư này uống không?" Một tên thái giám thận trọng hỏi, giờ vương phi đã tới đây, tuy rằng chưa từng nói gì cả, nhưng hắn vẫn cảm thấy nếu thật sự bắt người nữ nhân trong phòng này uống rượu độc, e là bọn họ sẽ gặp phải rắc rối lớn.

"Còn dùng rượu gì nữa," Mộc Thông nhíu mày, "Cho người chiếu cố vị tiểu thư này tĩnh tu, dù sao thì cũng là đường tỷ của vương phi nhà chúng ta." Nói xong câu này, hắn liền phất tay áo rời đi, cũng không nhìn sắc mặt những người khác.

Vương phi đã đích thân trở lại, tuy không hề mở miệng cầu tình giúp Hoa Y Liễu, nhưng thực tế lời cần nói đều nói hết rồi, vương gia đã không ra lệnh lấy mạng nữ nhân này nữa, thì chứng tỏ là mạng của nàng ta có thể được lưu lại.

Đủ thấy được rằng vạn vật trên thế gian này đều có sự tương sinh tương khắc, tuy vương gia vô cùng mưu mô và lạnh lùng, thế nhưng vương phi lại có thể khắc chế.

Những người khác nghe vậy, lập tức nhanh chóng thu những thứ vừa rồi lại, rồi nhanh chóng biến mất khỏi đạo quán, phẳng phất như bọn họ chưa từng tới đây.

Hoa Y Liễu đứng trong căn phòng tịch mịch, cười khổ một tiếng, ngơ ngẩn ngồi xuống ghế.

"Tiểu thư!" Tiểu nha hoàn sợ đến mặt không còn chút máu chạy ùa vào trong phòng, sau khi thấy Hoa Y Liễu không sao mới thả lỏng, rồi lập tức xụi lơ quỳ xuống, "May mà tam tiểu thư tới, may mà…"

Nàng bỗng ngừng lại, nếu tam tiểu thư quay lại, thì chẳng phải tam tiểu thư đã biết những chuyện tiểu thư đã làm sao? Nghĩ vậy, nàng vội vàng nhìn sang Hoa Y Liễu, nhưng chỉ thấy nét mặt hoảng hốt của nàng ta.

Tam tiểu thư… thật sự không truy cứu sao?

Khi Mộc Thông ra khỏi đạo quán, thì thấy vương gia và vương phi lên xe ngựa rồi, hắn đi tới bên cạnh người thị vệ trưởng hôm nay đã hộ tống Hoa Tịch Uyển, nhỏ giọng hỏi: "Nghe người dẫn đầu viện binh nói, lúc bọn họ đến nơi, thì toàn bộ thích khách đã bị đánh gục rồi, rốt cuộc lúc đó đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Thị vệ trưởng nghe thế, vẻ mặt cục mịch lập tức biến đổi liên tục, hết sức vi diệu.

Mộc Thông nghi ngờ cau mày, chuyện gì có thể khiến vị thị vệ trưởng đi theo Vương gia đã nhiều năm này lộ ra biểu tình quỷ dị như thế, đừng nói là gặp quỷ nhé?

97. Chương 96: Sợ Vợ?

Edit: Hoa Tuyết

Đáng thương cho Triệu Tân Hồng, thân là đội trưởng đội thị vệ, cũng coi như là đã từng thấy máu tươi vô số, nhưng khi nhìn thấy vương phi và mấy nha hoàn yểu điệu xinh đẹp động lòng người kia, mới hiểu đạo lý không thể đắc tội với nữ nhân là từ đâu mà có.

"Vương phi và mấy nha hoàn của ngài ấy, thật sự là thế này," Triệu Tân Hồng duỗi một ngón tay cái với Mộc Thông, rồi lại run đùi đắc ý nói, "Không thể trông mặt mà bắt hình dong, quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong."

Vương gia là người văn nhã như vậy, ở trước mặt người lợi hại như vương phi, chỉ sợ cũng phải nhường nhịn vài phần, nữ nhân vừa xinh đẹp lại có võ nghệ cao cường, nam nhân đa phần đều không chịu nổi.

"Vương gia của chúng ta cũng thật thế này!" Triệu Tân Hồng lại giơ ngón tay cái ra, khuôn mặt vô cùng sùng bái.

Mộc Thông: "…"

Võ phu chính là võ phu, đầu óc đúng là có bệnh!

Sau khi Yến Tấn Khâu cùng Hoa Tịch Uyển trở về vương phủ, lại tỏ ra tức giận xoay người vọt vào hoàng cung.

Từ sau khi thái tử phi tự tử, Khải Long đế càng ngày càng dễ nóng giận, hạ nhân trong cung đều không dám tuỳ tiện đến trước mặt ông. Mặc dù như vậy, nhưng chỉ ngắn ngủi mấy tháng, Khải Long đế đã già cỗi đi rất nhiều.

Ông nghe tin Hiển vương phi bị ám sát ở ngoại thành, vừa sợ vừa giận, một lúc lâu sau mới thở gấp nói: "Tuyên Hiển vương tiến cung."

"Hoàng thượng," Yến Tấn Khâu vừa vào nội điện, còn chưa mở miệng thì mắt đã đỏ lên, hắn quỳ gối trong điện, nghẹn ngào cầu xin, "Hoàng thượng, thần chất và vương phi là phu thê kết tóc, tình cảm sâu nặng, thời gian trước cũng không thể tra ra ai đã sai thích khách vào phủ làm nàng trọng thương, thần chất đã tiếc hận không thôi, nào ngờ hôm nay thích khách lại ra tay giữa thanh thiên bạch nhật. May mà thị vệ liều chết bảo vệ nàng, nếu không…"

Yến Tấn Khâu dường như nói không được nữa, một người từ trước đến nay luôn phong độ nhã nhặn mà bây giờ lại hoảng loạn vô cùng: "Nếu vương phi mất, thần chất chỉ muốn đi theo nàng thôi."

"Nói bậy, khanh đường đường là nam nhi, sao lại có thể tỏ ra như vậy được," Khải Long đế muốn trách cứ Yến Tấn Khâu, thế nhưng thấy hắn hồn bay phách lạc như vậy, cũng không tiện nói gì nữa, chỉ đành khuyên nhủ: "Trẫm đã nghe việc này rồi, vương phi nhà khanh vẫn ổn chứ?"

"May mà khi chuyết kinh còn bé có học vài chiêu phòng thân của nhà ngoại nàng, nên lúc thích khách kéo tới có thể miễn cưỡng chống đỡ mấy chiêu, mới không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là nàng bị hoảng sợ quá độ, còn chưa về tới phủ thì đã hôn mê." Đôi mắt Yến Tấn Khâu sáng quắc nhìn sang Khải Long đế, "Xin hoàng thượng làm chủ thay thần chất."

Trong lòng Khải Long đế cũng vô cùng bất mãn, đương nhiên sự bất mãn này không nhắm vào Yến Tấn Khâu, mà là nhắm vào người khác. Sau khi xảy ra việc này, người đầu tiên ông hoài nghi chính là Yến Bá Ích.

Bởi vì gần đây, lời đồn ông định truyền ngôi cho Yến Tấn Khâu đã lan truyền rất mạnh mẽ, người có dã tâm bừng bừng như Yến Bá Ích làm sao có thể ngồi yên? Trong kinh ai chẳng biết Hiển vương vô cùng yêu thương Hiển vương phi, nếu Hiển vương phi mất, Hiển vương tự nhiên cũng sẽ rối loạn trận tuyến, đến lúc đó làm ra chuyện gì hoang đường cũng chưa biết chừng.

"Trẫm biết rồi," Khải Long đế vuốt cằm nói, "Khanh trở về chăm sóc vương phi nhà mình đi, trẫm sẽ lập tức cho người điều tra việc này."

Loại chuyện này, muốn tra ra chủ mưu cũng không dễ, đa số đều tìm một con cừu nhỏ thế tội. Yến Tấn Khâu và Khải Long đế hiểu rõ điều này, thế nhưng hai người cũng không làm rõ ra.

Yến Tấn Khâu chỉ để cho hoàng đế thấy sự ấm ức của mình, mà hoàng đế cũng chỉ mượn việc này để chém đứt mấy trợ thủ của Yến Bá Ích mà thôi, đợi khi cắt đứt toàn bộ trợ thủ của Yến Bá Ích, chính là lúc ông thu lưới.

Chờ sau khi Yến Tấn Khâu rời đi, Khải Long đế mới đập mạnh chén trà lên ngự án, sau đó trầm mặt gọi thống lĩnh ngự lâm quân tới, việc này liên lụy đến người của hoàng thất, sao ông có thể không nhân cơ hội này làm lớn chuyện ra được chứ.

Ngôi vị hoàng đế này của ông dù không thể truyền cho huyết mạch ruột thịt của mình, cũng nhất định không thể để cho Yến Bá Ích được hời.

Trong phủ Thịnh quận vương, Hầu thị đứng trên hành lang gấp khúc, nhìn mấy người áo lam vội vã đi về phía thư phòng của Yến Bá Ích, nét mặt lộ ra nụ cười giễu cợt, cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng của bọn họ nữa nàng mới xoay người trở về.

Vẻ mặt Yến Bá Ích âm trầm nghe thủ hạ báo cáo xong, cắn răng nói: "Các ngươi phái nhiều người đi như vậy, mà ngay cả một nữ nhân cũng bắt không được?!"

Người áo lam đứng đầu mặt mày đau khổ nói: "Thuộc hạ cũng không ngờ Hiển vương phủ lại có tâm đề phòng mạnh như vậy, ngay cả thị nữ bên cạnh vương phi cũng là cao thủ."

"Hừ," Yến Bá Ích cười nhạt, "Sao ngươi không nói ngay cả Hiển vương phi cũng là cao thủ võ lâm?"

Người áo lam trầm mặc trong chốc lát rồi nói: "Quả thực Hiển vương phi võ nghệ không phải tầm thường."

Yến Bá Ích kìm ném nói: "Sao bản vương lại không biết một nữ nhân như Hoa thị mà lại biết võ vậy?!"

Đám người áo lam đồng loạt trầm mặc, bọn họ cũng không ngờ rằng Nghĩa An hầu lại xuất chúng như vậy, hai đứa con trai văn võ song toàn, phong thái văn nhã, ngay cả nữ nhi cũng luyện võ nghệ, đây quả thực đem nữ nhi nuôi thành hán tử, có người lại nuôi dạy con gái như vậy sao?

Thấy vẻ mặt của mấy người áo lam hết sức quỷ dị, Yến Bá Ích cũng không muốn tìm hiểu nguyên do, chỉ nói: "Đem dấu vết chuyện này xóa sạch sẽ đi, đừng để hoàng đế và Yến Tấn Khâu bắt được cái chuôi, bằng không sẽ lớn chuyện."

"Thuộc hạ tuân lệnh," Người áo lam đứng đầu do dự một chút, rồi lấy hết dũng khí nói, "Vương gia, Hiển vương phi kia, thân thủ vô cùng tốt, thuộc hạ hoài nghi lời đồn Hiển vương không nạp thiếp vì yêu thương vương phi là sai lầm."

"Ý của ngươi là... Hiển vương sợ vợ?" Từ trước đến nay Yến Bá Ích vốn không có biểu cảm dư thừa giờ cũng lộ ra vẻ mặt phức tạp, dường như không có cách nào tin được vị đường đệ tốt của mình vậy mà lại sợ vợ, "Lời này của ngươi có bằng chứng gì không?"

Người áo lam rầu rĩ nói: "Thuộc hạ của ngài nói, chỉ cần nam nhân nhìn thấy bộ dáng đằng đằng sát khí của Hiển vương phi, khí thế đều sẽ giảm đi vài phần."

Yến Bá Ích: "…"

Hắn vô lực xua tay, "Các ngươi lui xuống đi."

Thế giới này quá phức tạp, hắn cần động não nhiều hơn.

Người bị kẻ khác nói xấu sau lưng – Hoa Tịch Uyển – lúc này đang vô cùng nhàn nhã ăn dưa hấu ướp lạnh, xem tiểu thuyết phổ biến nhất trên phố, nghe cầm cơ đánh đàn, hết sức thoải mái, Yến Tấn Khâu cả người đầy khí nóng trở về thấy vậy kích động đoạt lấy nửa chén dưa hấu ướp lạnh trong tay nàng.

"Chàng muốn ăn thì gọi hạ nhân làm một chén nữa không được sao?" Hoa Tịch Uyển thấy hắn mồ hôi đầy người, vội vàng đoạt chén dưa hấu lại, "Trên người nóng như vậy mà đòi ăn dưa hấu lạnh, cơ thể sao chịu được?" Nói xong, nàng vẫy vẫy tay với Bạch Hạ, "Đem chén trà lạnh ta vừa bảo em pha tới đây."

Bạch Hạ mỉm cười dâng chén trà lạnh đến tay Hoa Tịch Uyển, Hoa Tịch Uyển nhét chén trà vào tay Yến Tấn Khâu: "Uống cái này đi, nghỉ ngơi một lát lại ăn dưa hấu."

Yến Tấn Khâu nghe lời uống vài hớp, mới mở miệng nói: "Vừa nãy ta đã phái người đến Hầu phủ báo tin, để bọn họ không cần lo lắng cho nàng."

Hoa Tịch Uyển nhếch mày: "Ta đang chuẩn bị sai người đến Hầu phủ một chuyến đây, thật không ngờ chàng lại giành trước, xem ra không lâu nữa, mẹ ta chỉ biết có con rể là chàng, mà không nhận ra nữ nhi nữa rồi." Sau khi nói xong, nàng lại tự cười, "May là chàng suy nghĩ chu đáo, bằng không người nhà mẹ đẻ ta sẽ lo lắng một trận rồi."

"Người nhà mẹ đẻ nàng cũng là người nhà mẹ ta…" Yến Tấn Khâu hơi sửng sốt, cảm thấy câu này có gì đó không đúng, lập tức sửa lời lại, "Cha mẹ của nàng cũng là cha mẹ ta, làm bọn họ yên tâm chẳng phải là điều ta nên làm sao?"

Hoa Tịch Uyển che miệng cười thật lâu, đợi sau khi hơi nóng trên người Yến Tấn Khâu tản đi gần hết, nàng mới cho hắn đi thay một cái áo khoác thoải mái ra, sau đó hai người chọn một chỗ mát mẻ ngồi dựa vào nhau đọc sách tiêu khiển.

"Việc của đường tỷ hôm nay, cảm ơn chàng."

Yến Tấn Khâu quay đầu lại nhìn Hoa Tịch Uyển, thấy vẻ mặt nàng vẫn như thường, chỉ là vành tai hơi hồng hồng, liền nói: "Ta vốn chỉ cảm thấy không đáng thay nàng, mới muốn lấy mạng nàng ta, nhưng nàng đã coi trọng tình nghĩa tỷ muội như thế, ta làm sao đành lòng để nàng khó chịu."

Bàn tay đang lật sách của Hoa Tịch Uyển ngừng lại, sau đó liền thở dài, "Hy vọng sau việc này, đại tỷ có thể sống thật tốt."

Nàng không phải người lấy ơn báo oán, chẳng qua là nghĩ tới phần tình cảm với Hoa Y Liễu, cùng giao tình ngày sau của đám thanh niên Hoa gia, nên đã cho Hoa Y Liễu cơ hội cuối cùng.

Hiện tại nàng bảo vệ Hoa Y Liễu, nhị thúc và đường đệ Hoa Thanh Mậu nhất định sẽ nhớ ân tình này của nàng, sau này Hoa Thanh Mậu cũng sẽ tận tâm ủng hộ đại ca hơn.

Thế gia có thể trở thành thế gia, chính là vì bọn họ hiểu được đạo lý mọi chuyện trên đời này đều phải chừa lại đường lui.

98. Chương 97: Chúng Ta Sinh Con Nhé

Edit: Hoa Tuyết

Sau khi người của Hoa gia nghe tin Hoa Tịch Uyển bị ám sát, Lô thị hoảng sợ đến cơ hồ không thở nổi, đến khi người của Hiển vương phủ đến báo vương phi vô sự, Lô thị mới chậm rãi thở ra một hơi.

Thăm dò tiền căn hậu quả sự việc xong, Lô thị liền đập nát một bộ gốm sứ, xoay người dẫn theo mấy nha hoàn bà tử khỏe mạnh, nhanh chóng đến phủ Hoa thị lang.

"Nha đầu kia thật tốt số, gặp chuyện như vậy còn có thể an toàn trở về." Trương thị nghe hạ nhân hồi báo quá trình Hiển vương phi bị tập kích xong, hơi tiếc nuối oán giận một tiếng, lập tức phát hiện sắc mặt của mấy hạ nhân không đúng lắm, bà mới chợt giật mình tỉnh lại, mặc dù bà rất bất mãn với Hoa Tịch Uyển, thế nhưng trước mặt hạ nhân mà nói ra những lời này, có lẽ hơi quá đáng, nếu truyền đến tai lão gia thì thật không ổn.

"Khuê nữ nhà tôi tốt số, đây là chuyện mà người khác có ước ao cũng không được đấy," Cửa phòng chợt bị người ở bên ngoài đá văng ra, khiến Trương thị giật mình hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn mới thấy rõ người tới là đại tẩu, nhớ tới lời nói vừa rồi của mình, bà liền có chút chột dạ, thế nhưng thấy Lô thị đạp cửa phòng mình như thế, nét mặt bà lại rất khó coi, không thể làm gì khác hơn là ngoài mạnh trong yếu nói: "Đại tẩu có ý gì?"

"Có ý gì?" Lô thị lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không để ý tới quan hệ thân thích gì nữa, cứ mang theo hạ nhân xông vào đập phá gian phòng của Trương thị một trận, chẳng quản kim ngân gốm sứ gì, toàn bộ đều đập bể hết rồi tính sau.

Trương thị tức giận đến không thở nổi, hận không thể tiến lên đánh mắng Lô thị, thế nhưng thấy khí thế Lô thị mạnh mẽ như vậy lại hơi sợ hãi, bà đã sớm nghe nói gia tộc Lô thị cả trai lẫn gái đều hết sức hung hãn, thế nhưng mấy năm qua tuy rằng Lô thị trông không dễ bắt nạt, nhưng chưa từng tỏ ra hung hãn thô lỗ đến vậy, hiện tại hành động lần này, thật sự làm Trương thị hoảng sợ.

Đập nát tất cả mọi thứ xong, Lô thị cũng không quan tâm đến những hạ nhân đang lén nhìn về phía này,

nói thẳng: “Trương thị, bà hãy nhớ cho kỹ, đại phòng chúng tôi không nợ bà cái gì. Nếu ngày sau khuê nữ nhà bà hay bà còn dám mưu tính hãm hại nữ nhi của ta, ta có liều cái mạng này, cũng sẽ không bỏ qua cho các người.”

Hạ nhân xung quanh nghe thấy những lời Hầu phu nhân vừa nói, đầu óc lập tức xoay chuyển mấy vòng, liền nghe ra ý tứ trong đó, dường như chuyện Hiển vương phi bị ám sát có liên quan đến phu nhân và đại tiểu thư?

“Đại tẩu nói vậy là có ý gì, nghe tin tam nha đầu bị ám sát nhị thẩm ta đây cũng rất lo lắng, sao tẩu lại nói như vậy, cơm có thể tùy tiện ăn, nhưng lời này không thể tùy tiện nói,” Trương thị thầm cả kinh, nhưng nét mặt lại không mảy may biểu lộ, “Chi thứ hai của chúng tôi dù chưa có tước vị, thế nhưng cũng không thể để cho người khác ức hiếp như vậy.”

Lô thị xuy cười một tiếng, lạnh lùng nhìn sang Trương thị: “Bà cho là ta không biết mẹ con bà đã lén làm ra những chuyện gì sao, ta không nói không có nghĩa là ta không có biện pháp trị các người.”

Nghe thấy lời này của Lô thị, mặt Trương thị trắng bệch, trong lòng bà có quỷ, nên sợ trong tay Trương thị thật sự có chứng cứ, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng nói: “Đại tẩu, sao tẩu lại nói vậy…”

“Đây là cảnh cáo, không có lần nữa,” Lô thị đá văng mảnh sứ bên chân ra, vẻ mặt châm chọc nói, “Bà tự giải quyết cho tốt đi.”

Trương thị lảo đảo mấy bước, cũng không dám nói thêm cái gì, chỉ có thể chán nản nhìn Lô thị từ phòng mình đi ra ngoài.

Mới vừa ra cửa, thì Lô thị thấy Hoa Trị Minh từ cửa viện đi đến, Lô thị dừng bước lại, nét mặt không thay đổi nhìn Hoa Trị Minh.

Hoa Trị Minh liếc nhìn căn phòng hỗn loạn phía sau Lô thị, nghiêm chỉnh hành lễ với bà: “Đại tẩu tốt lành.”

“Nhị thúc khách khí,” Lô thị cũng nhàn nhạt trả lời Hoa Trị Minh, tuy đây là em ruột của tướng công nhà mình, thế nhưng theo nàng thấy, Trương thị và Hoa Y Liễu có thể lén lút làm ra nhiều chuyện như vậy, thì không thể không có chút quan hệ tới Hoa Trị Minh.

Lẽ nào trước kia Hoa Y Liễu phải gả cho một trượng phu như vậy, chẳng phải Hoa Trị Minh đã ngầm thỏa thuận sao? Hành vi của Trương thị quá đáng như vậy, Hoa Trị Minh không nghĩ tới sẽ khuyên can đôi chút sao?

Ai động tới nữ nhi của bà, người đó chính là kẻ thù của bà, mặc kệ kẻ đó là ai, quan hệ thế nào với bà, cho dù người đó là em ruột của tướng công mình, thì giờ khắc này ở trong lòng bà, cũng chỉ là một ngụy quân tử mà thôi.

Hoa Trị Minh thấy sắc mặt Lô thị rất khó coi, lại thấy Trương thị né tránh ánh mắt mình, nghĩ đến chuyện Hoa Tịch Uyển bị ám sát, ông lập tức giật mình trong lòng, còn chưa kịp mở miệng, thì đã bị Lô thị cướp lời.

"Tề gia mới có thể trị quốc, nhị thúc thấy sao?" Lô thị khẽ gật đầu với Hoa Trị Minh, cũng không quản Hoa Trị Minh phản ứng thế nào, liền mang người rời khỏi phủ Hoa thị lang.

Khi Hoa Hoà Thịnh nghe nói Lô thị dẫn người đi đập phá phủ nhị đệ muội, thì thở dài một hơi, chỉ bảo hạ nhân không được truyền chuyện này ra ngoài, rồi không nói gì thêm. Ông và Lô thị là phu thê nhiều năm, biết điểm mấu chốt của Lô thị ở đâu, mà thân làm phụ thân, ông cũng rất yêu thương nữ nhi mình, mặc dù là nam nhân nên không thể ra mặt, thế nhưng lúc này cũng mơ hồ cảm thấy được hả giận.

"Hồ đồ, nếu để người ngoài biết thì còn ra thể thống gì nữa," Hoa Hoà Thịnh không nặng không nhẹ nói một câu với hạ nhân, rồi quay đầu sai quản gia chuẩn bị mấy loại thuốc bổ huyết, thuốc an thần tốt nhất trong phủ, mang đến Hiển vương phủ.

Bây giờ khố phòng của Hiển vương phủ gần như đã ngập tràn các loại thuốc bổ, Mộc Thông vì ứng phó với đám quản gia từ các phủ khác tới, mà mệt đến mồ hôi đầy đầu, ngay cả mấy quản sự phía dưới cũng bận rộn chân không chạm đất, hận không thể mọc thêm hai tay hai chân nữa.

Cũng khó trách các thế gia trong kinh thành lại nhiệt tình như vậy, hiện tại ai cũng biết Hiển vương và Thịnh quận vương là hai ứng cử viên lớn nhất cho ngôi vị hoàng đế. Tuy rằng có vẻ Hiển vương không quá mưu cầu ngôi vị hoàng đế, nhưng tri nhân tri diện bất tri tâm, ai biết được trong lòng Hiển vương suy nghĩ điều gì chứ, huống chi hình như hoàng thượng cũng không mấy thưởng thức Thịnh quận vương. Cho nên mặc kệ sau này Hiển vương có thể đăng cơ hay không, thì bọn họ cũng không nên đắc tội, dù sao chỉ là một phần hậu lễ, có đáng gì đâu?

Không nói đến ai khác, ngay cả phủ Đoan Hoà công chúa cũng phái quản sự đến, nói năng so với ngày xưa khách khí rất nhiều, lễ vật cũng rất dày, nếu ai không biết rõ sự tình, chắc đã cho rằng Hiển vương phi và Đoan Hoà công chúa có giao tình rất sâu đậm nữa.

Hoa Tịch Uyển xem mấy danh mục lễ vật Mộc Thông trình lên xong, lấy tay khăn che miệng ngáp một cái: "Danh sách tổng kết rất rõ ràng, Mộc tổng quản cực khổ rồi."

"Đây là việc thuộc hạ nên làm, không khổ cực ạ," Mộc Thông vội vàng khiêm tốn trả lời, "Nhưng những món này cũng chỉ là mấy thứ quý báu mà thôi, rốt cuộc vẫn không bằng lễ vật Hầu phủ đưa tới."

Nghe Mộc Thông nhắc tới nhà mẹ đẻ, Hoa Tịch Uyển liền nhớ sáng nay đại ca đã cho người đưa các loại thuốc bổ tới, lập tức bất đắc dĩ đỡ trán cười nói: "Lần này đã khiến bọn họ bị một trận hoảng sợ lớn, vốn là ta không đúng, bọn họ còn tặng nhiều đồ đến như vậy, thật làm ta xấu hổ."

"Làm phụ mẫu, lúc nào cũng muốn đối xử tốt với con cái nhiều hơn nữa, bọn họ đưa quà tới, nàng nhận thì bọn họ mới có thể an tâm, nếu chối từ không nhận, đó mới là làm tổn thương tình cảm họ," Yến Tấn Khâu từ bên ngoài đi vào, trong tay cầm một cây quạt giấy, thoạt nhìn rất nhẹ nhàng phong độ, nếu ra ngoài,

chẳng biết sẽ lại câu đi bao nhiêu linh hồn nhỏ bé của các thiếu nữ ngây thơ nữa đây.

Thấy chàng tiến vào, Hoa Tịch Uyển bỏ mấy danh mục xuống, híp mắt cười nói: "Đó là chàng nói vậy thôi." Nghĩ đến tấm lòng của người nhà mình, nàng bất đắc dĩ cười nói, "Mặc kệ phụ mẫu làm sao, khiến bọn họ lo lắng, thì chính là ta không đúng."

"Là ta không tốt," Yến Tấn Khâu đi tới ngồi xuống bên cạnh nàng, nhẹ nhàng cầm tay nàng nói, "Nếu ta có thể che chở cho nàng thật tốt, thì làm sao nàng lại gặp việc này được."

"Vậy nếu một ngày nào đó ta không cẩn thận té một cái, chẳng lẽ cũng trách chàng, trách chàng không bảo người khác dọn đường cho sạch sao?" Hoa Tịch Uyển thở dài, "Chuyện này là ngoài ý muốn, không ai muốn cả."

Yến Tấn Khâu cười cười, che giấu tâm tình trong đáy mắt, khẽ vuốt ve bàn tay của nàng nói: "Nghe nói hôm nay nhạc mẫu đến phủ Hoa thị lang náo loạn một trận, Trương thị trong lòng có quỷ, nên không dám cãi lại, cho nên việc này người bên ngoài không có ai biết cả."

"Tính tình của mẫu thân ta là như vậy đó," Trong lòng Hoa Tịch Uyển dâng lên một nỗi cảm động, "Từ nhỏ bà đã vô cùng che chở huynh muội bọn ta, nếu ai dám đụng đến bọn ta, bà nhất định sẽ không bỏ qua cho họ."

"Mẫu thân đã từng nói, con cái là điểm yếu lớn nhất của nữ nhân, đồng thời cũng vũ khí mạnh nhất của nữ nhân, động tới con cái của bà, cũng như động tới tính mạng của bà," Nàng khẽ cười một tiếng, đáy mắt có vô vàn tình cảm ấm áp.

Yến Tấn Khâu nhớ tới mẫu thân của mình, khi bệnh tình đã rất nghiêm trọng, còn cố gắng tìm đường lui cho hắn. Vị trắc phi kia ở vương phủ hống hách hung hăng như vậy, cũng không qua được bà.

Sau khi phụ thân hắn chết, hắn cũng không để hai người họ hợp táng. Sinh tiền mẫu thân đã sống quá khổ cực rồi, sau khi chết hà tất còn để cho nam nhân kia quấy rối sự thanh tịnh của bà?

Về phần người trắc phi kia, ngay cả tư cách được chôn ở mộ phần gia tộc Yến thị cũng không có, còn chuyện phụ thân từng hứa với bà ta sau khi chết bà ta sẽ được an táng bên cạnh mộ của ông… ai chứng minh chứ?

Hắn nói không có, thì dĩ nhiên là không có.

"Nhạc mẫu nói đúng," Yến Tấn Khâu ôn nhu cười, "Mẫu thân đúng là người lợi hại nhất thế gian."

Bọn Mộc Thông thấy hai chủ tử tình tứ thắm thiết, nên dâng trà xong thì rón rén lui ra ngoài. Ra tới chính viện, Mộc Thông thấy một tâm phúc của mình vội vội vàng vàng đi tới, trong lòng biết chắc là có chuyện gì xảy ra rồi, nên nhỏ giọng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

“Mộc tổng quản, phủ Thịnh quận vương xảy ra chuyện lớn!”

“Chuyện gì?”

“Thịnh quận vương phi quần áo tả tơi từ phủ quận vương chạy ra, còn không ngừng hô cứu mạng, hiện tại người đã vào cung, tránh nạn ở chỗ Thục phi.”

Thục phi là hiện là phi tần nắm giữ phượng ấn quản lý hậu cung, tuy dưới gối không con, nhưng vì xuất thân thế gia, phụ huynh lại là người có uy vọng trên triều, nên dù chẳng phải là phi tần được nhiều người kính nể nhất cung, nhưng cũng coi như là lựa chọn tốt nhất để tạm giữ phượng ấn.

Mộc Thông cau mày, phủ Thịnh quận vương này lại giở trò gì đây?

“Bây giờ ngươi chờ ngoài này, ta vào báo cáo cho Vương gia, nếu Vương gia triệu kiến, ngươi nhớ đem đầu đuôi ngọn ngành sự việc đã xảy ra kể rõ lại.”

Hoa Tịch Uyển và Yến Tấn Khâu đang lúc nhu tình mật ý thì nghe tin Thịnh quận vương phủ có chuyện lớn, lập tức liền sinh ra tinh thần bát quái, cho gọi người truyền tin tiến vào.

Hầu thị chạy trốn từ phủ quận vương ra kinh hô cứu mạng.

Sao cảnh tượng này giống vở tuồng kinh điển – trượng phu máu lạnh đánh giết thê tử kết tóc quá vậy?

Đuôi mày Hoa Tịch Uyển không kìm được nhướng lên, nếu thật vậy, thì Thịnh quận vương đúng là đồ cặn bã; còn nếu Hầu thị giở trò, thì thủ đoạn này của Hầu thị cũng thật quá tàn nhẫn.

“Nam nữ trên đời đều là như vậy, lúc ban đầu thì thề non hẹn biển, sinh tử không rời; đến cuối cùng lại cảm thấy đối phương điểm nào cũng tệ, hận không thể cả đời không qua lại với nhau mới tốt.” Hoa Tịch Uyển thở dài một hơi, “Nếu cả hai đều cố gắng vun đắp cảm tình thì tốt, còn nếu chỉ có một người luôn đơn phương cố gắng, thì sau cùng chỉ có thể trở mặt thành thù, thật không biết nhớ lại sẽ có tư vị gì nữa.”

“Bọn họ ầm ĩ đến như vậy, chí ít còn có một chuyện may mắn, đó chính là Hầu thị không có con,” Hoa Tịch Uyển chợt cảm thấy việc này chả thú vị gì nữa, đứng lên nói, “Nếu có con, có thể nàng ta sẽ vững lòng mà không làm tới bước này.”

…

“Chúng ta sinh con nhé.”

Yến Tấn Khâu nói như vậy.

99. Chương 98: Lập Trường

Edit: Hoa Tuyết

Bầu không khí trong cung của Thục phi có chút căng thẳng, ngoại trừ Hầu thị đang ngồi bên cạnh Thục phi, còn có Đức phi, Dung phi và mấy thân vương phi và nữ quyến hoàng thất có mặt.

Quận vương ngược đãi quận vương phi, loại chuyện này ầm ĩ ra ngoài là bê bối lớn của hoàng thất. Tuy Khải Long đế bất mãn đủ điều với Thịnh quận vương, thế nhưng cũng vô cùng bất mãn với hành động này của Hầu thị. Theo ông, Hầu thị có thể gả vào hoàng gia chính là vinh hạnh của cả nhà Hầu thị, bây giờ lại dám gây ra sự việc này, thật không để hoàng thất vào mắt mà.

Còn Yến Bá Ích thì quá vô dụng, ngay cả nữ nhân của mình cũng quản không được, để nàng làm lớn việc khiến cả thành đều biết, dù cho trong lòng ông hoàn toàn bất mãn, cũng chỉ có thể cho người chăm sóc Hầu thị thật tốt, không thể để nàng chịu chút ấm ức nào, bằng không hoàng thất sẽ càng không mặt mũi gì nữa.

Hoàng thất bất mãn, trong lòng các thế gia cũng khó chịu như vậy, tuy rằng Hầu thị chẳng phải vọng tộc nổi danh nhất, nhưng cũng là đại thế gia, giáo dưỡng nữ nhi thật tốt rồi gả đến hoàng thất, kết quả con cũng không thể giữ được thì thôi đi, trượng phu còn bị đồn đãi không minh bạch với nữ nhân khác, hiện tại lại bị trượng phu hành hạ thành bộ dáng chật vật như vậy, đây quả thật là không xem thế gia ra gì mà.

Tuy rằng trong lòng thế gia chửi thầm, thế nhưng ngoài mặt lại bất động thanh sắc, chính là chờ phản ứng hoàng thất, về phần Thịnh quận vương ngược đãi chính thê, danh tiếng trong lòng thế gia và bách tính đã xuống dốc không phanh.

Nhìn Hầu thị khóc không thành tiếng, Thục phi vô cùng khó xử, bà cũng là nữ tử xuất thân từ thế gia, nên dĩ nhiên sâu trong nội tâm nàng hướng về Hầu thị, thế nhưng bà cũng biết rõ hoàng thượng rất bất mãn với chuyện này, cho nên việc này phải xử lý thế nào cho tốt, bà nhất thời không thể quyết định được.

Tục ngữ có câu thà rằng phá mười ngôi miếu, chứ không hủy một cọc hôn nhân, thế nhưng nhìn thấy Hầu thị khô gầy như que củi, cả người đều chật vật, Thục phi làm sao cũng không mở miệng nói gì được. Bà cũng không dám để cho hai người họ hòa ly, hôn sự của họ là do hoàng thượng tứ hôn, nếu bà nói hai người không hợp, chẳng phải là nói hoàng thượng không có mắt nhìn sao?

Ai cũng nói hôn sự chính là chuyện tốt của hai nhà, nhưng như Hầu thị và Yến Bá Ích, thì thật là tạo nghiệp. Khi Hầu thị gả đi, là một giai nhân mượt mà thế nào chứ, bây giờ chỉ mới vài năm, mà một thiên kim xinh đẹp quyến rũ đã bị giày vò thành một nữ nhân khô gầy trầm lặng như vậy, chẳng biết đã phải chịu đau khổ đến mức nào.

Có mặt ở đây đều là nữ nhân, mặc dù cũng có người đến xem náo nhiệt, nhưng nhưng đa phần đều thương cảm, cùng là nữ nhân, làm sao không biết nổi khổ của nữ nhân được?

Nhìn thấy Hầu thị dung nhan tiều tụy, ngay cả khóc cũng khóc không ra hơi, Thục phi thở dài nói: "Ngươi hãy thả lỏng đi, hoàng gia chắc chắn sẽ cho ngươi công đạo."

Khi Hầu thị tiến cung thì quần áo tả tơi, tóc tai tán loạn, tuy hiện tại đã rửa mặt chải đầu qua, thế nhưng khoác chiếc váy sam hoa lệ lên người, lại có phần trống rỗng, tự dưng khiến người khác thấy đáng thương.

Hầu thị vô thần ngơ ngác ngồi trong chốc lát, rồi đứng dậy hành lễ với Thục phi: "Đa tạ Thục phi nương nương."

"Mau ngồi xuống đi, không cần đa lễ như vậy." Thục phi không kìm lòng được lại thở dài lần nữa, một người ngày xưa thông minh biết bao, hiện nay lại ngu ngơ đáng thương đến nỗi này.

Đức phi cùng Dung phi trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó bất đắc dĩ cùng lắc đầu, các nàng cũng giống Thục phi, là những phi tần không được sủng ái trong cung này, bởi vì dưới gối không con, đã định trước phải chết già trong hậu cung, cho nên cũng không muốn rước thị phi vào người.

Hiện tại người ủng hộ Thịnh quận vương rất đông đảo, nếu ngày sau hắn thật sự trở thành hoàng đế, các nàng vì việc này mà đắc tội với hắn, thì làm sao vượt qua quãng đời còn lại được?

Mấy phi tần trong cung không dám tùy tiện mở miệng, đương nhiên Trữ vương phi cùng Từ vương phi cũng sẽ không phát biểu ý kiến lung tung, cho nên những người có mặt ở đây đều ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, cuối cùng đều dừng mắt trên người Thục phi.

Thục phi thầm kêu khổ trong lòng, nhưng nét mặt chẳng mảy may để lộ, bà ôn hòa nhìn Hầu thị: "Tạm thời ngươi cứ ở trong cung của ta, việc này không phải chuyện đùa, nếu không thì mời các nữ quyến hoàng thất vào cũng để cùng nhau bàn bạc tìm cách giải quyết vấn đề này?"

"Đa tạ nương nương," Hầu thị đứng dậy đi ra giữa điện quỳ xuống, "Chỉ là kiếp này thiếp không cầu gì hơn, chỉ mong quãng đời còn được an bình, không muốn gặp gỡ Thịnh quận vương một lần nào nữa."

Thục phi hơi nhíu mày, nhưng lập tức lại khôi phục vẻ ôn hòa: "Lời này của ngươi là…"

"Thiếp chỉ mong có thể hòa ly cùng Thịnh quận vương, thiếp nguyện đến đạo quán cầu phúc cho hoàng thượng và gia tộc Yến thị, không lộ diện nữa." Hầu thị dập mạnh đầu với Thục phi một cái, dường như gửi gắm một quyết tâm rất lớn vào đó, "Lòng thiếp đã chết, cầu nương nương thành toàn."

"Không… bổn cung không muốn thành toàn, chỉ là…" Thục phi nhận ra lời nói của mình không ổn, vội vàng sửa lời lại, "Việc này chẳng phải chuyện đùa, bổn cung cần bẩm với bệ hạ."

"Tạ nương nương." Hầu thị lại mạnh mẽ dập đầu lần nữa, Thục phi nhìn cũng cảm thấy đau thay nàng, thế nhưng vẻ mặt Hầu thị lại không chút thay đổi, dường như cái trán sưng đỏ đến đáng sợ kia chẳng phải của nàng ta, mà là của người khác vậy.

Đúng vào lúc này, thái giám vào báo lại, Hiển vương phi cầu kiến.

Thục phi cho người đỡ Hầu thị đến bên cạnh ngồi mình ngồi xuống, sau đó tuyên Hiển vương phi vào.

Hoa Tịch Uyển vừa vào cung Thục phi, đã nhận thấy bầu không khí bên trong bất thường, nàng nhìn thẳng vào chính điện, nghiêm chỉnh hành lễ với mọi người ở đây, rồi tới gần chỗ Hầu thị ngồi xuống.

"Tỷ tỷ vẫn ổn chứ?" Hoa Tịch Uyển nhẹ vỗ lên mu bàn tay Hầu thị, khẽ vuốt ve lên mặt vết thương bầm xanh của nàng ta, thở dài.

"Không tồi," Hầu thị ngẩng đầu nhìn Hoa Tịch Uyển một cái, rồi nhanh chóng thu hồi tầm mắt, dường như không cố ý làm vậy, "Làm phiền muội muội phải đến đây chuyến này vì ta."

Những người khác kinh ngạc nhìn chằm chằm hai người họ, nghe giọng điệu này, hình như giao tình của hai người họ cũng không tệ lắm?

Theo lý mà nói, với lập trường hiện tại của Thịnh quận vương và Hiển vương, thì Hiển vương phi và Thịnh quận vương phi phải không thể có giao tình tốt mới đúng.

"Nghe tin tỷ tỷ chịu khổ, ta làm sao ngồi yên được," Hoa Tịch Uyển nhìn thấy ngón trỏ ở mép bàn của Hầu thị vô ý thức vẽ một vòng tròn, giọng nói mang vài phần tức giận và nghiêm nghị hỏi, "Tỷ tỷ có tính toán gì không?"

Hiển vương phi, ngài còn nhớ thân phận của mình không?

Mọi người xung quanh cảm thấy cục diện này có chút quỷ dị, khiến người đứng đầu là Thục phi không thể làm gì khác hơn là phải lên tiếng lần nữa: "Tình cảm của Hiển vương phi và Thịnh quận vương phi thật không tệ."

"Thiếp thất lễ," Hoa Tịch Uyển đứng dậy quỳ gối thi lễ với Thục phi, sau đó liền nói, "Nghe tỷ tỷ phải chịu nhiều khổ sở như vậy, nhất thời trong lòng thiếp phẫn nộ không kiềm chế được, xin nương nương thứ lỗi."

Thục phi nghe vậy lập tức hiểu được, xem ra Hiển vương phi đứng về phía Hầu thị, chẳng biết đây là ý của Hiển vương hay là chủ ý của Hiển vương phi nữa?

Hoa Tịch Uyển mặc kệ Thục phi nghĩ thế nào, hiện tại nàng đứng ra nói giúp Hầu thị, coi như là giúp Hầu thị tìm một con đường rút lui, bởi vì chắc chắn Thịnh quận vương không thể bước lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn được nữa, nếu như bây giờ Hầu thị hòa ly với Thịnh quận vương, thì ngày sau sẽ có thể phân rõ ranh giới, không phải chịu liên lụy vì Thịnh quận vương.

Nghĩ đến việc Yến Tấn Khâu vì chuyện của Hầu thị và Yến Bá Ích mà muốn có con, nàng liền cảm giác

đau đầu. Sinh con lúc quá nhỏ tuổi, sẽ không tốt cho cả mẹ lẫn con, nàng phải làm thế nào để trình bày và chứng minh cho đối phương về vấn đề khoa học này đây?

"Tình cảm các ngươi sâu nặng, nên quan tâm lẫn nhau là phải, bổn cung có thể lý giải được," Thục phi nhìn sang Hầu thị, ý tứ trong lời nói lại thay đổi không ít, "Quyết định vừa rồi của ngươi là thật tâm sao?"

Hầu thị gật đầu: "Lòng thiếp đã quyết."

Thục phi thở dài nói: "Bổn cung hiểu rồi, chút nữa bổn cung sẽ cầu kiến bệ hạ, có điều bổn cung cũng không dám cam đoan có thể được hay không, chỉ có làm hết sức mình thôi."

Cuối cùng, bà vẫn lựa chọn ủng hộ Hiển vương. Thịnh quận vương này là loại nam nhân ngay cả chính thê của mình còn có thể ra tay tàn nhẫn như vậy, nếu hắn đăng cơ, những nữ nhân của tiên đế như các bà còn có thể sống tốt được sao, chi bằng sớm quy phục Hiển vương, chí ít có thể bảo đảm sẽ được trải qua tuổi già an ổn

Đức phi cùng Dung phi thấy thế, cũng mở miệng khuyên giải an ủi Hầu thị vài câu, nhân tiện bày tỏ các nàng cũng sẵn lòng cầu tình với hoàng đế giúp Hầu thị

"Đa tạ các vị nương nương," Hoa Tịch Uyển một lời hai ý nghĩa đứng dậy hành lễ với ba vị phi tần này, nàng đưa mắt nhìn những cung thị trong cung Thục phi đỡ Hầu thị vào trong nghỉ ngơi rồi mới đứng dậy nói, "Canh giờ không còn sớm, thiếp không tiện quấy rầy nữa, thiếp xin cáo lui."

Thục phi nghe vậy giữ nàng lại một phen, thấy Hoa Tịch Uyển kiên trì muốn đi, thì phái ma ma có địa vị nhất bên cạnh mình tiễn nàng ra tẩm cung, tỏ vẻ bản thân đối rất coi trọng nàng.

"Hiển vương phi đi thong thả," Ma ma đưa Hoa Tịch Uyển đến cửa cung, thấy Hiển vương vậy mà đang đứng bên cạnh xem ngựa, trong lòng thầm kinh ngạc, thật không ngờ Hiển vương lại coi trọng Hiển vương phi đến vậy, lại đứng chờ nàng ở cửa cung để cùng hồi phủ.

Đưa mắt nhìn hai người cùng nhau lên xe ngựa rời đi, ma ma mới trở lại cung Thục phi, đem đầu đuôi ngọn ngành sự việc vừa chứng kiến được báo lại, rồi nói: "Nương nương, nô tỳ đoán, nếu sau này… Nên có quan hệ thân thiết với Hiển vương phi, như vậy sẽ vô cùng có lợi cho chúng ta."

"Sao bổn cung không hiểu chứ," Thục phi uống một ngụm trà, mấy ngày nữa tân hậu sẽ vào cung, nhìn thì như vinh quang lắm. Nhưng thực tế bệ hạ đã cao tuổi, e là có rất nhiều chuyện có lòng mà không đủ lực, Trương thị vào cung cũng để làm tấm bình phong cho những lời đồn trước kia mà thôi.

Còn về việc thái tử phi và bệ hạ có làm ra chuyện bẩn thỉu gì không…

Thục phi cười nhạt, thế gian này nơi hoa lệ nhất là hoàng gia, bẩn thỉu nhất cũng chính là hoàng gia. Bà tiến cung đã vài chục năm, có hạng người nào chưa thấy, loại chuyện gì chưa trải qua. Hiện tại gia tộc

Trương thị huênh hoang như vậy, thậm chí dám đạp lên Hiển vương phi, để nâng cái danh xinh đẹp của nàng ta, chắc chắn sau này nàng ta sẽ phải nếm mùi đau khổ.

"Gọi người hầu hạ Hầu thị chu đáo vào," Thục phi đặt tách trà xuống "Chuyện hôm nay, chỉ sợ bên trong có nhiều ẩn tình."

Trong xe ngựa, Yến Tấn Khâu và Hoa Tịch Uyển ngồi sánh vai bên nhau, Yến Tấn Khâu cẩn thận quan sát biểu tình trên mặt Hoa Tịch Uyển, sau đó nói, "Chuyện trước đó ta nói với nàng, nàng nghĩ thế nào?"

Hoa Tịch Uyển nhướng mày một cái, thong thả ung dung nói: "Đương nhiên là ta sẽ từ từ suy nghĩ."

Yến Tấn Khâu trầm mặc chốc lát: "Ta… chỉ là có chút không nỡ mà thôi."

Bởi vì xe ngựa di chuyển hơi loạng choạng, Hoa Tịch Uyển vén một góc màn lên, nhìn sạp hàng buôn bán nhỏ xe ngựa vừa né tránh bên ngoài, rồi bỏ màn xuống nói: "Ta cho rằng bây giờ chàng phải kiên định nhiều hơn."

Yến Tấn Khâu nghi hoặc nhìn nàng.

Hoa Tịch Uyển nghiêng đầu quay sang nhìn Yến Tấn Khâu, mỉm cười nói: "Ta biết dã tâm của chàng, chàng hiểu tính tình ta, chẳng lẽ trên đời này còn có người xứng đôi hơn chúng ta sao?"

Yến Tấn Khâu ngây người một lúc, rồi lập tức cười nói: "Nàng nói đúng, là do ta nghĩ quá nhiều."

Hoa Tịch Uyển lắc đầu: "Nghĩ nhiều quá hao tâm tổn sức, không tốt cho sức khỏe."

Yến Tấn Khâu đỡ trán: "Là ta không đúng."

Hoa Tịch Uyển nhếch miệng cười, thấy dáng vẻ Yến Tấn Khâu như vậy, lại nhấc màn cửa sổ lên, trông thấy một cặp vợ chồng già đang dắt tay nhau chầm chậm đi bộ bên góc đường, nụ cười tươi tắn trên bờ môi nàng càng rạng rỡ hơn, "Yên tâm đi, chúng ta sẽ có con."

Đứa bé được phụ mẫu mong đợi ra đời, mới có thể có được tình yêu hoàn mỹ nhất thế gian.

100. Chương 99: Ai Tính Kế Ai?

Editor: Hoa Tuyết

Yến Bá Ích sứt đầu mẻ trán nhìn đám thủ hạ truyền tin lên, hiện tại danh tiếng của hắn ngoài dân gian cực kỳ kém, còn đắc tội với một vài thế gia, càng miễn bàn đến Hầu gia và những gia tộc thân thiết với Hầu gia.

Hắn vốn hoài nghi Hầu thị lén truyền tin tức ra ngoài, nên đã cho người tạm thời giam lỏng nàng, thế nhưng hắn thật không ngờ Hầu thị lại rút củi dưới đáy nồi*, làm sự sự tình ầm ĩ ra ngoài. Với thế lực của một mình Hầu thị ở vương phủ, căn bản nàng không thể nào làm đến bước này được, vậy đến tột cùng là ai đang âm thầm tiếp ứng nàng?

(*) rút củi dưới đáy nồi là một kế sách trong binh pháp tôn tử

Là người của lão hoàng đế hay là… Yến Tấn Khâu, nghĩ đến Yến Tấn Khâu, hắn không tự chủ được nhíu mày lại, từ nhỏ hắn đã không vừa mắt loại người ngoài mặt nhã nhặn, nội tâm âm hiểm như Yến Tấn Khâu rồi, thế nhưng hiện nay cũng phải bội phục kẻ này, có thể diễn đến bước này.

Hầu thị!

Hắn trầm mặt khép tư liệu trong tay lại, áp chế cơn giận dữ trong lòng nói: "Phái người tặng hậu lễ đến quý phủ Hầu gia, ta sẽ đích thân vào cung đón quận vương phi hồi phủ."

Hạ nhân thấy sắc mặt quận vương gia khó coi, cũng không dám nhiều lời, vội vàng chuẩn bị xe ngựa hộ tống quận vương gia vào cung.

Thân là nam nhân hoàng thất, Yến Bá Ích không tiện đi thẳng đến tẩm cung của Thục phi, cho nên không thể làm gì khác hơn là đến gặp hoàng đế, nhưng thật không khéo là khi hắn tiến vào đại điện, trong điện ngoại trừ hoàng đế còn có Từ vương, Trữ vương cùng với Yến Tấn Khâu có mặt.

Mấy vương gia hoàng thất thấy Yến Bá Ích đến, tuy nét mặt có chút không đồng tình, thế nhưng khi Yến Bá Ích ngồi xuống, cũng không nói gì.

"Hôm nay các khanh đều có mặt ở đây, trẫm cũng muốn hỏi một chút, đến tột cùng khanh có ý gì," Khải Long đế không vui nhìn Yến Bá Ích, "Khanh bất mãn với Hầu thị, hay là bất mãn với trẫm?"

Hôn sự này là do ông ban ra, Thịnh quận vương đối đãi như vậy với Hầu thị, thì chẳng phải là khiêu khích ông sao?

"Bệ hạ, thần chất không có ý này, thần nghĩ trong việc này nhất định có hiểu lầm gì rồi," Yến Bá Ích mới vừa đặt mông ngồi xuống lại không thể làm gì khác là đứng lên lần nữa, hắn đi ra giữa điện quỳ xuống, khẩn thiết nói: "Xin cho thần chất một cơ hội, thần chất nhất định sẽ đối xử thật tốt với nàng." Yến Bá Ích không định giải thích nhiều, sự tình đã ồn ào đến mức này, căn bản chẳng ai quan tâm đến chân tướng nữa. Đối với dân chúng mà nói, bọn họ thích nhất là nghe chuyện lang quân bạc tình vứt bỏ thê tử kết tóc, mà những người trong hoàng thất cũng chỉ lo việc này ảnh hưởng xấu tới họ, còn rốt cuộc ai đúng ai sai, căn bản chẳng mấy quan trọng.

Yến Tấn Khâu nhíu mày, nhìn Yến Bá Ích đang tỏ ra kiên cường chính trực cầu xin trong điện, đuôi mày khẽ động, loại người mang vẻ mặt chính nghĩa nghiêm cẩn này mà lại làm chuyện ngược đãi chính thê, thật thú vị.

"Bây giờ ngươi nói những lời này với trẫm thì có ý nghĩa gì," Khải Long đế mặt không thay đổi đứng trên chính điện, dùng giọng điệu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, "Hôm qua sau khi Thịnh quận vương phi tiến cung, đã cầu xin Thục phi, hy vọng hòa ly với ngươi. Lời nói lúc đó, nhiều phi tần trong cung đều nghe thấy, ngươi muốn trẫm cứu vãn giúp ngươi thế nào đây?"

Yến Bá Ích hơi biến sắc, Hầu thị thế mà lại dám nói vậy, nhưng việc này phát sinh hôm qua, vì sao không có ai truyền tin cho hắn? Nghĩ vậy, tâm tình hắn đại biến, hẳn là có người đã cố chặn tin lại.

Hắn theo bản năng ngẩng đầu lên quay sang nhìn Yến Tấn Khâu đang im lặng ngồi một bên, nhưng chỉ thấy dáng vẻ bình tĩnh đạm mạc của đối phương.

"Trẫm đang nói chuyện với ngươi, ngươi nhìn Tử Lăng làm chi?" Khải Long đế lạnh mặt nói, "Sự tình ồn ào đến như vậy, toàn bộ bách tính trong kinh thành đều đang chờ xem kết quả, chẳng lẽ ngươi muốn trẫm bức ép Thịnh quận vương phi cho ngươi áp giải về?"

Yến Bá Ích biết lần này mình đã bị ám hại, mà người hãm hại hắn còn là nữ nhân cạnh mình, thế nhưng lúc này chỉ có thể cắn răng nuốt hận, hắn đè nén tức giận trong lòng xuống, quỳ lê đến trước mặt Khải Long: "Xin bệ hạ giúp thần chất một tay."

Khải Long đế nhìn Yến Bá Ích quỳ trước mặt mình, đáy mắt lộ ra vẻ hài lòng, trầm ngâm một lúc lâu mới nói: "Việc này trẫm không tiện xen vào, ngươi đi khuyên nhủ Hầu thị đi, kết quả việc này ra sao, hoàn toàn tùy thuộc vào tâm ý của nàng." Nói đến đây, sắc mặt ông đột nhiên biến đổi, "Nhưng bất kể cuối cùng sự việc ra làm sao, ngươi cũng không thể vì vậy mà giận chó đánh mèo lên Hầu gia."

Hôn sự này là do ông ban ra, nên ông cũng không muốn đến cuối cùng hai thế gia này đều oán giận ông.

Yến Bá Ích dùng ngón trỏ bấm mạnh vào lòng bàn tay, sau đo mới chậm rãi nói: "Thần chất nhớ kỹ."

Trữ vương mập mạp ngồi một bên đột nhiên không âm không dương mở miệng nói: "Sớm biết có ngày hôm nay, thì trước đây hiền chất cần gì phải gây ra những việc này, thể diện của hoàng thất chúng ta đều đã đánh mất rồi."

Yến Bá Ích trầm mặc không nói.

Từ vương nhìn Trữ vương bỏ đá xuống giếng, lại nhìn Hiển vương im lặng không lên tiếng, suy tư chốc lát lại nói: "Bệ hạ, dù sao chuyện này cũng là chuyện riêng của phu thê bọn họ, chúng ta không tiện xem vào, thần xin được cáo lui trước."

Trữ vương trừng Từ vương, lão vương bát đản, loại thời điểm này còn không quên đào hố cho ông nhảy, thật thiếu đạo đức!

Lúc này Yến Tấn Khâu mới không nhanh không chậm mở miệng nói: "Bệ hạ, thần chất cho rằng, ngài tứ hôn vốn là ý tốt, chỉ là loại chuyện như hôn nhân này, không ai có thể biết trước kết quả, có lẽ duyên phận của họ mỏng mới tạo ra kết quả hôm nay."

"Khanh nói đúng, chẳng phải tình cảm của khanh và vương phi nhà khanh rất tốt đó sao," Khải Long đế dường như đã tìm thấy một cái cớ cho mình, lập tức lại phất phất tay, "Các khanh đều lui ra đi, việc này trẫm không định xen vào nữa. Việc hôn sự của người trẻ tuổi các khanh, thì tự mình quyết định đi."

Đám người rời khỏi chính điện, Yến Tấn Khâu cười híp mắt nhìn sắc mặt đen như mực của Yến Bá Ích: "Đường huynh, hay là đệ đệ đi cùng huynh đến tẩm cung Thục phi nương nương một chuyến nhé?"

Yến Bá Ích một mình đến cung Thục phi không thích hợp lắm, hai người bọn họ cùng đến đó sẽ ổn hơn là một người đi

"Không dám làm phiền đường đệ, đa tạ," Yến Bá Ích lạnh lùng nhìn Yến Tấn Khâu, "Có một số việc không có người ngoài xen vào sẽ tốt hơn."

Yến Tấn Khâu nghe vậy cười một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Trữ vương và Từ vương cùng nhau xuất cung, Trữ vương liếc nhìn Từ vương: "Thật không ngờ, ông và Hiển vương lại có quan hệ thân cận như vậy."

Từ vương bình thản nói: "Quan tâm tới hậu bối là điều trưởng bối chúng ta cần làm, Từ vương có lo nghĩ gì sao?"

"Hừ," Trữ vương hàm xúc không rõ, lạnh lùng hừ một tiếng, chờ sau khi hai người đi ra ngoài một đoạn rồi mới nói, "Vậy sao ông không quan tâm Thịnh quận vương nhiều hơn?"

Từ vương dừng bước lại, mắt liếc nhìn Trữ vương: "Làm trưởng bối, có chút thiên vị chẳng phải là chuyện rất bình thường sao?"

Trữ vương: "..."

Ha ha.

Yến Bá Ích cuối cùng vẫn lấy danh nghĩa đi thăm hỏi trưởng bối đến cung Thục phi một chuyến, tiếc là căn bản Hầu thị chẳng chịu gặp hắn, chỉ nói tổn thương thấu tim, không muốn gặp lại hắn nữa.

"Quận vương gia, chủ tử nói, xin vương gia giữ gìn sức khỏe, nàng không muốn về lại quận vương phủ thương tâm kia nữa," Nha hoàn thiếp thân bên cạnh Hầu thị nơm nớp lo sợ nhìn vẻ mặt không thay đổi của Yến Bá Ích, tiếp tục nói, "Xin quận vương gia thành toàn."

"Thành toàn?" Yến Bá Ích nhìn thoáng vào nội điện, ánh mắt như sương, "Hy vọng sau này nàng không hối hận."

Tiểu nha hoàn cúi đầu không dám nói lời nào.

Yến Bá Ích xoay người đi ra cửa, không chút lưu luyến. Mới vừa ra khỏi cửa cung Thục phi, thì hắn nhìn thấy ở phía xa có một nữ tử mặc cung trang mang theo một đám nha hoàn thái giám đi về phía này.

Hắn hơi híp mắt, đây là Hoa thị? Lui qua một bên nửa bước, hắn hơi cúi đầu nhìn về chỗ khác, tỏ vẻ giữ khoảng cách.

Hoa Tịch Uyển cũng nhìn thấy Yến Bá Ích, đối phương mặt một bộ cẩm bào đen tuyền, thoạt nhìn phong độ hiên ngang, nhìn bề ngoài, bất cứ ai cũng không đoán được hắn là một người dã tâm tàn ác.

Yến Bá Ích chắp tay chào hỏi nàng, nàng cũng trả về một lễ vạn phúc, tuy rằng nhìn như hai người vừa lướt qua nhau, nhưng thật sự cách nhau ít nhất cũng ba bước chân.

Khi đi được năm sáu bước, Yến Bá Ích đột nhiên nhớ tới lời nói của một vị môn khách.

Nếu như chẳng phải tiểu thư phủ Nghĩa An hầu quá xấu xí, thì quận vương gia có thể cầu cưới nàng, như vậy là một lựa chọn rất có lợi cho ngài.

Khi đó hắn trả lời thế nào nhỉ?

Hình như hắn đã nói, không cần để cả đời mình thua thiệt chỉ vì một nhạc gia không biết mạnh yếu ra sao.

Quỷ thần xui khiến thế nào mà Yến Bá Ích dừng chân lại, quay đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy ở cuối đường, nữ nhân mặc cung trang kia gót sen nhẹ bước, tựa như những ngôi sao ôm ánh trăng sáng*, bước lên từng bậc thang trước cửa cung Thục phi.

(*) Nguyên văn: – Chúng tinh phủng nguyệt

Đối phương bỗng xoay đầu lại, dường như không ngờ rằng hắn cũng đang quay đầu nhìn mình, sau khi hơi sửng sốt, liền lễ phép cười nhạt với hắn, rồi lại bước nhanh vào cửa cung Thục phi.

Rực rỡ, lại tươi đẹp.

Ánh mắt Yến Bá Ích thâm thúy, chậm rãi đi thẳng ra cung.

Hầu thị quyết tâm muốn tính kế Yến Bá Ích, đồng thời dư luận cũng rất quan tâm đến việc này, nên Yến Bá Ích không thể làm gì hơn là yên lặng nuốt bồ hòn làm ngọt, đồng ý hòa ly với Hầu thị.

Để vãn hồi một ít danh dự, hắn hào phóng trả lại tất cả đồ cưới cho Hầu thị, đồng thời còn tặng thêm một vài thứ. Đáng tiếc những việc làm đó ở trong mắt người khác đều chỉ là che giấu sai lầm.

Hoa Tịch Uyển lắc đầu, nếu ở thời đại kiếp trước của nàng, chỉ sợ Hầu thị không dễ dàng tính kế thành công như vậy. Bởi vì ở đó có một thủ đoạn gọi là đổi trắng thay đen, người như Yến Bá Ích và Hầu thị có lẽ đại chiến ba trăm hiệp cũng không thể phân chia thắng bại được.

Hai ngày sau, Khải Long đế tự mình hạ chỉ, ân chuẩn cho Hầu thị cùng Yến Bá Ích hòa ly, Hầu thị đến đạo quán ở kinh giao tĩnh tu cầu phúc.

Việc này nhìn như đã hạ màn, thế nhưng có không ít bách tính thầm cho rằng, ngày xưa Thịnh quận vương và thái tử phi chắc chắc có quan hệ không minh bạch, bị Hầu thị biết nên Thịnh quận vương mới giam lỏng Hầu thị. May mà Hầu thị trốn thoát, mới thà vào đạo quán cũng muốn hòa ly với Thịnh quận vương.

Thế nên mấu chốt hiện tại là, tiểu hoàng tôn đang được hoàng thượng đích thân nuôi nấng thật sự là tôn tử của hoàng thượng sao?

Bách tính suy diễn rất nhiều, nhưng không phải tất cả bách tính miệng đều kín tiếng. Vì vậy sau tất cả, lời đồn lại một lần nữa bị lan truyền.

Cũng không biết lão hoàng đế nghĩ thế nào khi nghe những lời đồn đãi này nhỉ?

"Vương phi, hai ngày trước ở trước cửa cung của Thục phi nương nương, chúng ta có gặp phải Thịnh quận vương, không biết hắn có đoán được ngài đã ủng hộ quận vương phi… à, Hầu thị hòa ly không nữa?" Hồng Anh nghe lời đồn bên ngoài, lại nhớ tới chuyện hai ngày trước, không kìm lòng được thấy hơi bận tâm, ngộ nhỡ chủ tử nhà mình bị Thịnh quận vương ghi hận thì làm sao bây giờ?

"Hiện tại chúng ta và Thịnh quận vương phủ đã trở mặt rồi, hắn có biết hay không cũng chẳng quan trọng," Hoa Tịch Uyển lắc đầu, "Cũng giống như chúng ta đều biết vụ ám sát lần trước có liên quan đến Thịnh quận vương, nhưng lại không có chứng cứ. Cho nên dù Thịnh quận vương có hoài nghi việc này không thích hợp, cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt mà thôi."

Hồng Anh bừng tỉnh: "Ý của ngài là, việc này…"

Hoa Tịch Uyển liếc mắt nhìn Hồng Anh, Hồng Anh lập tức im lặng, sau đó liền cười nói: "Có thể thấy được nhân quả tuần hoàn."

Thảo nào nàng cứ thấy chuyện này càng nghĩ thì càng có cái gì đó không đúng, thì ra phía sau còn có ẩn tình, chỉ là không biết hành động này của vương gia là trút giận thay vương phi, hay vẫn là vì chèn ép Thịnh quận vương?

Hay là cả hai đều có?

Hồng Anh cười híp mắt nhìn sắc mặt hồng hào của Hoa Tịch Uyển, mặc kệ thế nào, mưu kế này cũng có lợi cho chủ tử nhà mình, trả đũa được là tốt rồi.

101. Chương 100: Kế Hậu

Editor: Hoa Tuyết

Ba ngày sau, Khải Long đế dùng nghi lễ cưới kế hậu rước Trương Thanh Nhan vào cung làm hoàng hậu, cả nước cùng chúc mừng.

Tân hậu vào cung ngày thứ ba, các mệnh phụ tông phụ tam phẩm trở lên trong kinh thành đều phải tiến cung yết kiến. Hoa Tịch Uyển là tôn thất cấp phẩm thân vương phi, nằm trong độ ngũ đầu tiên vào bái kiến hoàng hậu, đi cùng nàng vào cung còn có mấy vị thân vương phi khác, chỉ là trong đó tuổi của nàng là nhỏ nhất.

"Hiển vương phi, xin cẩn thận bậc thang," Thái giám dẫn đường ân cần dẫn đường phía trước, tuy thái độ với Hoa Tịch Uyển không thấy có chút nịnh nọt nào, thế nhưng mỗi cử chỉ đều thể hiện sự kính trọng.

"Đa tạ," Hoa Tịch Uyển vào cửa cung, nhìn thấy đã có hai vị lão vương phi ngồi trong cung, nàng liền tiến lên làm một lễ vãn bối với hai vị thân vương phi.

"Mau mau ngồi xuống đi," Từ vương phi cười đến hòa ái bảo Hoa Tịch Uyển ngồi xuống bên cạnh mình, mượn động tác uống trà cười nói với Hoa Tịch Uyển, "Hôm nay có lẽ hoàng hậu nương nương sẽ dậy hơi trễ."

Hoa Tịch Uyển thấy lời này không đúng lắm, chưa tới một khắc sau, tất cả thân vương phi đã có mặt trong cung, thế nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Trương hậu đâu cả. Nhưng mấy thân vương phi ở đây lại không tỏ ra chút bất mãn nào, ngôn ngữ thần thái vẫn như thường.

Mới vừa vào cung đã có tác phong như thế, Trương hậu hành xử thật không thỏa đáng. Tuy hoàng hậu là quốc mẫu, thế nhưng ở đây đều là nhất phẩm tông phụ, về tình về lý, Trương hậu cũng không nên để cho nhiều tông phụ chờ đợi lâu như vậy. Lẽ nào nàng tưởng đây là đấu đá ở gia đình bình thường chắc, để đối phương chờ lâu một chút là có thể ra oai phủ đầu sao?

Thứ mà nữ nhân Hoàng thất không thiếu nhất chính là diễn xuất và dũng khí, chút thủ đoạn nho nhỏ này chỉ có thể khiến các tông phụ bất mãn, chứ căn bản chẳng có chút uy nghiêm gì cả.

Ước chừng lại qua một khắc nữa, rốt cuộc Trương hậu mới trong bộ phượng bào được một đám thái giám cung nữ tiền hô hậu ủng xuất hiện, Hoa Tịch Uyển và các thân vương phi khác đồng loạt đứng dậy hành đại lễ với Trương hậu.

Trương Thanh Nhan ngồi trên phượng tọa, tỉ mỉ đánh giá các tông phụ dưới bậc thềm ngọc, cuối cùng ánh mắt rơi trên người một cô gái trẻ tóc đen như mực, da trắng như tuyết. Bởi vì đối phương cúi đầu, nên nàng không thấy rõ khuôn mặt đối phương, nhưng chỉ với dáng vẻ xinh xắn cùng với đôi tay lộ ra từ tay áo bào, cũng đủ để người khác không kìm lòng được xao động tâm hồn rồi.

Đây chính là Hiển vương phi xinh đẹp khuynh thành trong lời đồn đó sao?

Đợi các nhất phẩm tông phụ làm đại lễ xong, mấy nữ quan đứng nghiêm chỉnh một bên liền vội vàng nâng những quý nhân này lên, Trương Thanh Nhan cho những người này ngồi xuống, thừa cơ hội liếc mắt nhìn Hiển vương phi một cái. Chân mày lá liễu, đôi mắt long lanh, cánh môi như hoa, quả thật có vài phần quyến rũ. Thế nhưng như vậy thì thế nào, nàng vẫn phải thành thật quỳ gối trước mặt mình.

"Phiền chư vị mệt nhọc vì bổn cung như vậy, bổn cung thực áy náy, mời chư vị dùng trà bánh nghỉ tạm một chút," Trương Thanh Nhan hơi cong môi, lộ ra nụ cười vừa phải, sau đó khách sáo trò chuyện vài câu với mấy thân vương phi lớn tuổi, cuối cùng nàng chuyển hướng câu chuyện sang Hoa Tịch Uyển.

"Thế nhân đều nói Hiển vương phi dung mạo khuynh thành, bổn cung vẫn vô duyên nhìn thấy, hôm nay rốt cuộc đã được như mong muốn, quả nhiên là trăm nghe không bằng một thấy, tư sắc của Hiển vương phi có thể nói khuynh quốc khuynh thành," Trương Thanh Nhan cong miệng nói, "Ngay cả bổn cung nhìn thấy cũng không nhịn được yêu thích vài phần."

Mấy lão vương phi khẽ nhíu mày, Trương hậu chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, thế nhưng lời nói cũng thật… trước mặt nhiều người trong hoàng thất lại nói Hiển vương phi khuynh quốc khuynh thành, thật không biết là khích lệ hay có dụng ý khác nữa. Mọi người không ngu ngốc, nhớ tới lời đồn mấy trước đó về dung mạo của Trương hậu hơn hẳn so với Hiển vương phi, ngay lập tức đều hiểu ra, Trương hậu muốn gây khó dễ cho Hiển vương phi đây mà.

Luận dung mạo, mặc dù Trương hậu quả thực xuất sắc, nhưng không linh động bằng Hiển vương phi. Luận khí thế, Trương hậu chỉ là nữ nhi của một chi bên của Trương gia, làm sao so với được với Hiển vương phi phụ tộc mẫu tộc đều là đại tộc thế gia. Cho nên Trương hậu có hơn Hiển vương phi, thì cũng chỉ hơn cái phượng bào trên người mà thôi.

Huống chi, chút ưu thế này ngày sau…

Trữ vương phi vội ho một tiếng, cười nói: "Hiển vương phi dĩ nhiên là hiền lương mỹ huệ." Trong câu này, lại có ý cường điệu từ hiền lương, chứ không phải từ mỹ huệ.

Trương Thanh Nhan nhận ra Trữ vương phi có ý giải vây cho Hoa Tịch Uyển, không kìm lòng được cau mày. Chẳng phải bên ngoài đồn rằng Trữ vương và Hiển vương không mấy thân cận sao, thế nào Trữ vương phi lại nói thay Hiển vương phi?

Chú ý tới sự thay đổi biểu cảm của Trương Thanh Nhan, đáy lòng Trữ vương phi xuy cười một tiếng, quả nhiên là xuất thân từ cửa nhỏ nhà nghèo, ngay cả chút tư duy cũng không có, ngày sau làm sao có thể lăn lộn trong cung chứ.

Từ vương phi cũng thầm lắc đầu, Trương hậu này thật lỗ mãng, ngay cả thế cục hiện tại của triều đình ra sao cũng không biết, vậy mà dám hành xử tùy tiện, thật không biết nên khen nàng lớn gan hay ngu ngốc nữa.

Trữ vương phi liên tiếp bênh vực Hiển vương như thế, người khác không hiểu, nhưng nàng hiểu rõ. Hiện tại thế cục nhìn như rất yên ổn, nhưng thực tế thì hết sức căng thẳng. Thái tử chết bất đắc kỳ tử, hoàng tôn vì những lời đồn bên ngoài và điềm xấu khi chào đời mà đã định trước vô duyên với ngôi vị hoàng đế. Hoàng thượng lại rõ ràng không thích Thịnh quận vương, tuy rằng đối với vị Hiển vương này cũng cũng vậy, thế nhưng hiện tại Hiển vương rất được lòng dân, tỷ lệ giành được ngôi vị hoàng đế rất cao.

Trước đây Trữ vương ủng hộ thái tử, nên có quan hệ rất bế tắc với Thịnh quận vương, hiện tại thái tử qua đời, thì dù ông ủng có hộ ai cũng chẳng thể ủng hộ Thịnh quận vương, cho nên hiện nghiêng về phía Hiển vương chỉ là chuyện rất bình thường.

Ngay cả điểm này mà Trương hậu cũng không nhìn thấu, còn tưởng tông phụ hoàng thất đều đem ý nghĩ trong lòng thể hiện trên mặt, thật sự quá kiêu căng.

Hoa Tịch Uyển phát giác hình như Trương Thanh Nhan chỉa mũi dùi vào mình, nhưng ngoài mặt vẫn không biểu hiện gì, đứng dậy hơi quỳ gối với Trương Thanh Nhan, cười dịu dàng nói: “Hoàng hậu nương nương khen nhầm rồi, thiếp chỉ là bồ liễu chi tư*, thực sự không kham nổi mỹ danh như vậy.”

(*)Bồ Liễu còn tỷ dụ cho người có thân thể suy nhược, yếu mềm hay địa vị thấp hèn. Như trong Thế Thuyết Tân Ngữ ( ) của Lưu Nghĩa Khánh (, 403-444) thời Nam Triều nhà Tống có câu: ”Bồ Liễu chi tư, vọng thu nhi lạc, tùng bách chi chất, kinh sương di mậu (dáng cây Bồ Liễu, thu về rơi rụng, chất loại tùng bách, sương thấm càng tươi).

“Hiển vương phi không cần khiêm tốn,” Trương Thanh Nhan ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Đây là chuyện toàn bộ kinh thành đều biết.”

Nụ cười trên mặt của Hoa Tịch Uyển vẫn không đổi: “Trong kinh thành có mấy người gặp qua thiếp đâu, bất quá chỉ là đồn thổi. Huống chi dung mạo chỉ là vật ngoài thân, xinh đẹp đến mấy, thì trăm năm sau cũng trở về với đất mẹ mà thôi.”

“Hiển vương phi thật tốt bụng,” Trương Thanh Nhan cười châm biếm một tiếng, “Thảo nào Hiển vương lại yêu thương như vậy.”

Hoa Tịch Uyển ngẩng đầu liếc nhìn Trương Thanh Nhan, không nặng không nhẹ nói: "Vốn là phu thể kết tóc, đương nhiên nên ân ái không rời. Bệ hạ đã se duyên cho thiếp thân và vương gia, trong lòng thiếp và vương gia vạn phần cảm kích, làm sao lại không yêu thương nhau cho được."

Thấy Hoa Tịch Uyển đề cập đến hoàng đế, Trương Thanh Nhan cũng không dám tùy tiện nói thêm, không thể làm gì khác hơn là nâng chén trà lên lạnh nhạt nói: "Canh giờ không còn sớm, bổn cung cũng không tiện giữ chư vị lại, chư vị đi thong thả."

Hoa Tịch Uyển vẫn tươi cười, cùng mấy vị thân vương phi khác làm một lễ với Trương hậu, rồi đồng loạt lui xuống.

Chờ sau khi đám người Hoa Tịch Uyển rời đi, Trương Thanh Nhan mới buồn bực ném mạnh chén trà xuống, cắn răng mắng: "Đồ nông cạn."

Cung nữ thái giám trong điện nín thở cúi đầu, yên lặng đứng một bên, dường như không nghe thấy những lời mắng chửi của Trương Thanh Nhan.

Một canh giờ sau, lời nói và việc làm của Trương Thanh Nhan truyền đến tai Khải Long đế. Khải Long đế nghe cung nhân báo xong, có chút bất mãn cau mày, một lát sau mới không mặn không nhạt nói: "Xuất thân hàn vi, không cần quá miễn cưỡng."

Lời này nghe như không trách cứ gì, nhưng lại là đập nát thể diện của Trương hậu. Trương gia vốn cũng được coi là đại thế gia, mặc dù Trương hậu chẳng phải là dòng chính, nhưng cũng là chi bên, hoàng thượng nói như vậy, là khinh thường xuất thân Trương thị.

Chi bên chính là chi bên, làm sao sánh được với dòng chính?

"Vài ngày trước chẳng phải có một tiểu quốc đã trình lên mấy món đồ chơi mới mẻ sao, cho người tặng vài món đến phủ Hiển vương đi," Khải Long đế không kiên nhẫn khép bức họa trong tay lại, "Hiện tại kế hậu còn nhỏ tuổi, trẫm không đành lòng để nàng chịu mệt nhọc, sự vụ trong cung vẫn nên để Thục phi chưởng quản. Nàng là lão nhân trong cung, tính tình lại ôn hòa, nhất định có thể làm tốt những việc vặt này." Hắn suy nghĩ một chút, lại bổ sung, "Phượng ấn cũng để ở chỗ Thục phi đi, làm việc sẽ tiện hơn."

Một hoàng hậu không thể chưởng quản hậu cung, không thể nắm giữ phượng ấn, thì ở trong cung phải lúng túng đến thế nào chứ?

Lúc Thục phi nhận được ý chỉ của Khải Long đế thì sửng sốt một lúc lâu. Đợi đến khi thái giám truyền chỉ đi rồi, bà liền cho người đi nghe ngóng, mới biết được sáng nay đã xảy ra chuyện gì. Trương hậu vậy mà lại giở trò trước mặt tông phụ, ngôn từ không đúng mực?

Đây là đang tự tìm đường chết hay là đầu óc không tốt vậy?

Mới vừa vào cung mà đã không dịu dàng rộng lượng, trái lại còn bày ra dáng vẻ hoàng hậu ngông nghênh, thật sự xem những người trong hoàng thất là đồ chơi sao? Phu thê Hiển vương và Hiển vương phi cảm tình thế nào, một hoàng hậu không quyền thế như nàng ta có thể nói sao?

Cho dù là phế hậu Phương thị ngày trước khi tiếp kiến các tông phụ hoàng thất, cũng phải hết sức khách khí, nào có lỗ mãng như Trương hậu vậy?

Thảo nào hoàng thượng không muốn cho Trương sau nắm quyền, để một hoàng hậu như vậy chưởng quản hậu cung, không biết sẽ còn gây ra chuyện hỗn loạn gì nữa.

"Hiển vương phi bị ủy khuất, bổn cung làm trưởng bối, cũng không thể làm ngơ," Thục phi hiểu rõ mấu chốt sự việc, liền sai người vào tư kho của mình chọn một ít đồ tốt mượn cớ tặng đến Hiển vương phủ. Mặc dù không nói rõ chuyện gì đã xảy ra, thế nhưng những người biết chuyện ban sáng đều hiểu rõ, cử chỉ này của Thục phi cũng là ý tứ của hoàng thượng.

Điều này cũng chứng minh suy đoán của họ là chính xác, hoàng thượng thật sự coi trọng Hiển vương hơn.

Không ít người nhiều chuyện cảm thấy rất sôi sục trong lòng, nhưng người không thể ngồi yên nhất chính là Yến Bá Ích của Thịnh quận vương phủ. Vì chuyện Hầu thị, nên có nhiều đại thế gia bất hòa cùng hắn, thêm chuyện hoàng đế luôn kiếm cớ chèn ép các thế lực hắn âm thầm an bài, nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn sẽ hoàn toàn không có cơ hội chiến thắng.

Nhìn về phương hướng hoàng cung, Yến Bá Ích trầm tư một lúc lâu, rồi quay đầu nói với người ở phía sau: "Sau khi thái tử bệnh chết, tâm tình của hoàng thượng vẫn không tốt, có lẽ không lâu sau sẽ bệnh nặng không thể gượng dậy nổi, ngươi thấy thế nào?"

Người phía sau trầm mặc trong chốc lát, rồi chậm rãi miệng nói: "Sức khỏe của bệ hạ đã sớm suy yếu, đột nhiên bệnh nặng cũng là chuyện bình thường."

Yến Bá Ích gật đầu: "Vậy cứ thuận thế mà làm đi."

Hắn không thể đóng kịch như Yến Tấn Khâu, càng không có vận khí tốt như hắn ta, gặp được một nhạc gia bề thế, thế nhưng hắn lại quyết đoán hơn Yến Tấn Khâu rất nhiều. Nam nhân muốn thành đại sự, phải có đủ tàn nhẫn.

Lúc này Yến Tấn Khâu "thiếu tàn nhẫn, thích đóng kịch, vận khí tốt gặp được một nhạc gia bề thế" vừa tức giận đập vỡ một chén trà.

"Trương thị kia là thứ gì chứ, lại còn dám làm khó dễ Tịch Uyển?!"

Mộc Thông yên lặng lui về sau một bước, nuốt mấy câu nói kế tiếp xuống.

Hắn còn chưa kịp nói cho vương gia biết, sau đó vương phi đã dùng thủ đoạn mềm dẻo đối phó với hoàng hậu.

"Nô tỳ Bạch Hạ tham kiến vương gia. Vương gia, vương phi mời ngài về phòng." Giọng nói Bạch Hạ vang lên ở bên ngoài.

Yến Tấn Khâu đang đang định bưng một chén trà khác nghe vậy thì dừng tay lại, sau đó giọng điệu như thường bình tĩnh trả lời: "Ngươi trở về nói với vương phi, ta lập tức đi qua ngay."

Tiếng bước chân của Bạch Hạ dần dần biến mất, Mộc Thông nhìn sắc mặt vẫn giăng đầy mây đen của vương gia, đáy lòng thầm thở dài một tiếng.

102. Chương 101: Tội Nô

Edit: Hoa Tuyết

Sau khi Yến Tấn Khâu đi vào nội thất, liền bảo hạ nhân trong phòng lui ra ngoài hết. Cũng không biết từ lúc nào đã trở thành thói quen, hắn phát hiện khi mình ở bên cạnh Hoa Tịch Uyển, thì hoàn toàn không có chút phòng bị, dường như chỉ ở bên cạnh nàng, hắn mới có thể thả lỏng.

Có lẽ tính lười biếng của đối phương đã lây sang hắn?

Thấy chàng vào phòng, Hoa Tịch Uyển cũng lười đứng dậy, chỉ vẫy vẫy tay với chàng, ý bảo chàng ngồi xuống ở bên cạnh mình.

Thấy vẻ mặt Hoa Tịch Uyển khác thường, Yến Tấn Khâu liền hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Chàng còn nhớ Mẫn Huệ quận chúa không?" Hoa Tịch Uyển nhìn thẳng Yến Tấn Khâu, chờ đợi phản ứng của chàng.

Yến Tấn Khâu nhíu mày: "Nàng ta gây phiền toái cho nàng sao?"

Hoa Tịch Uyển lắc đầu, sau đó nói: "Không phải, mấy ngày trước ta đến cung của Thục phi nương nương, trong lúc vô tình nghe Thục phi nương nương nhắc tới nàng ta, ta vốn cũng không quan tâm lắm. Thế nhưng vừa rồi ta nghĩ đến một chuyện có chút khả nghi, Mẫn Huệ quận chúa thực sự là người bên cạnh Đoan Hoà công chúa sao?"

Không ngờ Hoa Tịch Uyển lại nghĩ đến loại chuyện này, Yến Tấn Khâu ngây người, rồi lập tức lạnh lùng nói: "Nàng ta là người bên cạnh ai không quan trọng, hiện tại thái tử đã sớm rơi đài, con cờ như nàng ta

cũng không còn nơi dụng võ nữa. Người phía sau đồng ý lưu lại cái mạng cho nàng ta, chưa chắc là do nhân từ, chỉ là không muốn khiến cái kinh thành hỗn loạn này càng trở nên hỗn loạn mà thôi."

Nghe sao bạc tình thế, Hoa Tịch Uyển cười phức tạp, nàng tin Mẫn Huệ quận chúa có chút tình cảm với Yến Tấn Khâu, nhưng phần tình cảm này vẫn chưa đủ để nàng ta thay đổi lập trường. Mà loại người thông minh như Yến Tấn Khâu, chắc chắn cũng biết Mẫn Huệ quận chúa có tình cảm với chàng, thế nhưng chút ái mộ đó cũng không đủ chàng động lòng trắc ẩn.

Sống trong hoàn cảnh này, người trong hoàng thất từ nhỏ đã cao cao tại thượng, không biết là may mắn hay bất hạ nữa?

Nàng đã sớm hoài nghi Mẫn Huệ quận chúa, thậm chí còn có trực giác rằng thái tử trúng độc có liên quan tới nàng ta.

Trong khoảng thời gian thái tử từ thiên lao ra ngoài, cả cung Chu Tước đều kín như thùng sắt, ngay cả tổ tông tám đời của những cung nhân bên cạnh phục vụ ở đó đều được điều tra rõ ràng, phàm người nào có điểm khả nghi, cũng đừng mong có thể đến gần thái tử. Thế nhưng cuối cùng thái tử vẫn chết bất đắc kỳ tử, vậy người đã hạ thủ chỉ có thể là người theo phe thái tử, đồng thời còn được hoàng hậu tín nhiệm.

Ban đầu nàng hoài nghi thái tử phi, thế nhưng lúc đó thái tử phi đang mang thai, hoàng hậu vô cùng lưu tâm với chuyện của nàng ta và hoàng đế, há lại không đề phòng nàng ta?

Cho nên người có khả năng hạ thủ nhất chính là người được hoàng hậu tín nhiệm nhất – Đoan Hoà công chúa và Mẫn Huệ quận chúa. Đoan Hoà công chúa thì không có khả năng giết hại thái tử, trừ khi nàng ta muốn đăng cơ trở thành nữ đế, nhưng rõ ràng một công chúa chỉ biết sống xa hoa và thích trai lơ như vị này thì chẳng có chí hướng cao như vậy, cho nên việc thái tử đăng cơ, tuyệt đối là chọn đầu của nàng ta, chị em họ làm sao so với được với chị em ruột.

Như vậy chỉ còn một người có khả năng hạ thủ, đó chính là Mẫn Huệ quận chúa, nàng ta có cả năng lực và động cơ.

Có một số việc càng nghĩ nhiều sẽ càng cảm thấy mỗi người bên cạnh mình đều cao thủ thâm tàng bất lộ, Hoa Tịch Uyển tự nhận mình là một người lười biếng, cho nên không muốn nhúng tay cũng không muốn suy nghĩ nhiều. Những chuyện đoán được đều đã nói cho Yến Tấn Khâu nghe, còn tiếp theo chàng dự định xử lý như thế nào, thì đó là chuyện của chàng.

Đương nhiên Yến Tấn Khâu cũng hiểu rõ, với tính tình của Hoa Tịch Uyển, thì nàng cực kỳ không thích quan tâm đến những chuyện này. Hắn tự tay rót một chén trà đưa đến trước mặt nàng, cười nói: "Khổ cực phu nhân đã suy nghĩ thay vi phu, vi phu không có gì để trả ơn, chỉ có thể lấy thân báo đáp."

"Chàng cũng đã thành thân với ta rồi, chẳng lẽ còn có thể thành thân lần nữa?" Hoa Tịch Uyển nâng chén trà lên khẽ nhấp một cái, hơi nâng cằm nói, "Chẳng lẽ trước đây ở trong lòng chàng, ta với chàng chẳng có quan hệ gì cả?"

Về phương diện cãi bướng này, Yến Tấn Khâu tự nhận chẳng phải là đối thủ của Hoa Tịch Uyển, nên dứt khoát nghiêng người qua, ôm nàng vào trong lòng rồi hôn lên môi nàng một cái: "Phu nhân đã nói như vậy, vi phu chỉ có thể dốc sức báo đáp nàng thôi."

Màn trướng nhẹ buông, che giấu cảnh kiều diễm trong căn phòng.

Ở phòng bên cạnh, Bạch Hạ và Hồng Anh đang cùng nhau ngồi thêu may. Hồng Anh nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, nhỏ giọng nói: "Hình như vương gia vào phòng đã hơn nửa canh giờ rồi."

Bạch Hạ cũng chẳng ngẩng đầu lên, nói: "Nếu vương gia vương phi cần người hầu hạ, thì cũng không thiếu người đâu, muội hỏi nhiều làm gì."

"Không phải tại muội lo lắng sao," Hồng Anh thở dài nói, "Mấy ngày trước nghe Thục phi nương nương nói hình như Mẫn Huệ quận chúa mắc bệnh nặng, tỷ cũng biết tâm tư của Mẫn Huệ quận chúa đối với Vương gia rồi đó. Muội sợ vương gia sẽ thương hại hoặc đồng tình với nàng ta, làm ảnh hưởng đến tình cảm của vương gia và vương phi."

"Lúc nên thông minh thì không thông minh, lúc nên ngu ngốc lại không đủ ngốc," Bạch Hạ đè thấp âm lượng, "Thục phi nương nương nói như vậy, là để nhắc nhở vương phi nhà ta, chúng ta làm nha hoàn, chỉ cần làm nhiều nói ít là được, việc này là việc muội nên quan tâm sao?"

Ngày ấy trong tẩm cung của Thục phi, đầu tiên bọn họ đã gặp Thịnh quận vương ở bên ngoài, lúc sắp rời đi, Thục phi nương nương cứ hết lần này tới lần khác nhắc đến chuyện Mẫn Huệ quận chúa đang triền miên trên giường bệnh.

Lời nói của các quý nhân trong cung, đa phần đều không thể hiểu theo nghĩa đen. Mẫn Huệ quận chúa sinh bệnh có liên quan gì tới vương phi chứ, sao Thục phi lại cố ý nói như vậy? Chẳng qua chỉ đang nhắc nhở vương phi phải cẩn thận Mẫn Huệ quận chúa, đề phòng đối phương sẽ làm gì mờ ám thôi.

"Mẫn Huệ quận chúa này cũng thật là, đường đường là một quận chúa mà lại đi nhớ thương một nam nhân đã có gia đình, chẳng lẽ còn muốn vào vương phủ làm trắc phi sao?" Hồng Anh bất mãn lải nhải, trên dưới triều đình chưa từng có một nữ tử tôn thất có phong hào nào lại đi làm tiểu thiếp cho thân vương, đó là một chuyện rất mất mặt.

Tuy trắc phi gọi có vẻ êm tai do có một chữ phi, nhưng thực tế cũng chỉ là một thị thiếp mà thôi. Trừ khi có công lớn với hoàng thất, nếu không thì ngay cả gia phả cũng không được vào.

"Muội đang suy nghĩ cái gì," Bạch Hạ bất đắc dĩ thở dài, "Tuy bây giờ Mẫn Huệ quận chúa không có quyền thế, nhưng cũng không thể gả cho Vương gia làm tiểu thiếp được, trừ khi cả nhà nàng ta phạm tội lớn, bị cách chức làm tội dân, rồi dùng thân phận tội nô đến vương phủ làm hạ nhân, nếu không thì cho dù nàng ta có tự nguyện làm thiếp, thì những người khác cũng sẽ không đồng ý."

Lễ pháp không cho phép, gia tộc Yến thị không cho phép, mà ngay cả vương gia nhà mình cũng sẽ không

đồng ý.

Bạch Hạ vốn chỉ phân tích chơi cho Hồng Anh nghe, ai ngờ mấy câu kia lại trở thành sự thật. Vào ngày thứ bảy kế hoàng hậu tiến cung, Viên gia bị hạch tội bán quan bán tước, cậy quyền cậy thế đánh chết bách tính, chiếm đoạt đất đai, tham ô… tổng cộng hơn mười tội danh, làm Khải Long đế tức giận đến nổi hộc máu.

Hai ngày sau toàn bộ Viên gia bị cách chức làm tội dân, nhưng nể tình Thuận Nghi công chúa vừa bệnh chết, hoàng đế miễn tội chết cho bọn họ, thế nhưng nên sung quân vẫn phải sung quân, nên làm nô thì phải làm nô, xử phạt không chút nương tay.

Ở trong lòng hoàng đế, chỉ bằng chuyện Thuận Nghi công chúa cùng Viên gia theo phe hoàng hậu, trước kia đã giúp hoàng hậu đã làm nhiều như vậy, hắn đã sớm bất mãn với Viên gia, hiện tại lại bị tra ra phạm nhiều tội như vậy, sao còn có thể lưu tình được chứ?

Cũng trong đêm đó, những gia tộc vốn có quan hệ thân thiết với phế hậu và Phương gia cũng cảm thấy vô cùng bất an, trốn ở nhà không dám tuỳ tiện ra ngoài, càng không có ai đứng ra cầu tình thay Viên gia.

Viên Thư Di vốn là Mẫn Huệ quận chúa thiên kiều bách sủng, hiện tại lại phải rủ bỏ những bộ váy áo tơ lụa mặc vào bộ y phục bằng vải thô, cùng những nữ nhân của Viên gia chờ Trung Tỉnh điện an bài, đón nhận kiếp số làm tôi tớ.

Nàng ngồi trong căn phòng đơn sơ, nhìn làn da bị y phục vải thô cọ đến đỏ ửng của mình, trong ánh mắt hiện lên sự tức giận, hối hận và không cam lòng.

Ý chỉ hoàng thượng đã viết rõ, nữ nhân đã xuất giá của Viên gia không phải là người Viên gia nữa, cho nên không cần chịu tội chung với Viên gia. Nếu như một năm trước nàng xuất giá, thì hôm nay làm sao lại rơi vào kết cục này?

Nếu như nàng xuất giá, bằng tài hoa và thủ đoạn của mình, nhất định có thể làm trượng phu động lòng, trở thành một phu nhân được nhiều người ngưỡng mộ, nào giống như hôm nay, hộ tịch bị đổi thành tội tịch, còn sẽ phải hầu hạ người khác?

Liếc nhìn đường muội đang ngủ say sưa ở sau lưng, nàng sờ sờ chiếc vòng vàng giấu bên hông, đáy mắt loé sáng, giống như một người bị rơi xuống nước bắt được một khúc gỗ nổi cuối cùng.

Bởi vì một năm gần đây liên tiếp phát sinh đại sự, người dân trong kinh thành đã sớm thờ ơ rồi, một Viên gia bị bắt do phạm tội so với những sự kiện bê bối trước đây, thì quả thực không đáng nhắc tới.

Viên gia tốt xấu gì cũng là vọng tộc, cho nên tất cả nữ quyến Viên gia được Trung Tỉnh điện bố trí đến các gia tộc tôn thất khác làm nô bộc, cơ bản là đều được sắp xếp đến các tông tộc hoàng thất.

Hiển vương phủ là nhất phẩm thân vương phủ, đương nhiên cũng được chia vài phần "tinh hoa", chỉ tiếc tổng quản Mộc Thông của vương phủ khi nhìn thấy mấy "tinh hoa" này thì cái cổ lại thấy đau.

Quản sự Trung Tỉnh điện nghĩ thế nào mà lại phân Mẫn Huệ quận chúa đến đây vậy, đây chẳng phải là muốn kiếm chuyện sao? Hắn liếc nhìn Viên Thư Di ngoan ngoãn đứng một bên, lạnh nhạt mở miệng nói: "Ngày xưa các người là tiểu thư khuê các, nhưng nay không như xưa nữa, đã vào vương phủ thì phải tuân thủ theo quy củ của vương phủ. Chớ có nhắc lại chuyện ngày xưa, nếu đắc tội với quý nhân, ta sẽ nghiêm phạt các ngươi."

Tuy có ít người trong kinh thành biết Viên Thư Di có tình ý với Vương gia, nhưng đây cũng không phải là chuyện bí mật gì. Xem ra có người đã cố ý nhét Viên Thư Di vào vương phủ của họ. Thủ đoạn này dù hơi tầm thường, nhưng nếu là nữ nhân khác, chỉ sợ đã ồn ào với Vương gia.

Nhưng vương phi nhà bọn hắn… Ngài ấy thật sự không phải nữ nhân như vậy.

Nghĩ vậy, Mộc Thông thương hại liếc mắt nhìn Viên Thư Di: "Được rồi, nói đến đây thôi, trước tiên ba người các ngươi theo ma ma học quy củ, chờ sau khi học xong quy củ, sẽ được hầu hạ chủ."

Việc này vẫn phải bẩm báo cho vương gia và vương phi biết mới được. Cũng hy vọng vị Mẫn Huệ quận chúa này thức thời một chút, bằng không chỉ sợ đến lúc đó vương phi còn chưa động thủ, thì vương gia đã xử nàng ta rồi.

"Ngài nói cái gì, Mẫn Huệ quận chúa thực sự đến vương phủ?" Hồng Anh trợn to hai mắt, nhận ra giọng mình hơi lớn, vội vàng hạ giọng nói với Mộc Thông, "Mộc công công, sao lại xảy ra chuyện này vậy?"

Mộc Thông cười khổ nói: "Hồng Anh cô nương, ta cũng đang buồn bực đây, cho nên mới đặc biệt đến xin chỉ thị của vương phi, chẳng biết nên an bài Viên cô nương thế nào ta mới hợp đây."

"Thật không đúng lúc, lúc này vương gia và vương phi đang đọc sách ở trong phòng, vương gia bảo chúng ta lui ra ngoài, không có chuyện gì lớn thì không được vào quấy rầy, ngài xem…" Nghe xong chuyện này, Bạch Hạ áy náy nhìn sang Mộc Thông, đáy mắt tràn đầy khó xử.

"Bạch Hạ cô nương nói quá lời, Viên Thư Di đó bất quá chỉ là một tội nô, đâu đáng vì chuyện của nàng ta mà quấy rầy vương gia và vương phi," Mộc Thông mỉm cười nói, "Chẳng qua tại hạ còn có chuyện khác, cho nên làm phiền Bạch Hạ cô nương thông truyền việc này thay tại hạ."

"Mộc công công khách khí," Bạch Hạ ôn hòa cười, "Nô tỳ nhất định sẽ báo lại việc này, Mộc công công đi thong thả."

"Đa tạ." Mộc Thông chắp tay với Bạch Hạ, rồi xoay người bỏ đi, không chút dây dưa.

103. Chương 102: Không Có Tác Dụng

Edit: Hoa Tuyết

Bởi vì hiện tại Viên gia mang thân phận tội dân, cho nên người của Viên gia bị phân đi làm hạ nhân cũng không được ai có đãi ngộ tốt. Nhà phúc hậu một chút thì cho bọn họ làm hạ nhân sai vặt, nhà nào chua ngoan muốn lấy lòng hoàng đế, còn cố ý làm khó dễ bọn họ, cho nên không tới một tháng, đã có mấy hậu bối vốn được cưng chiều của Viên gia tự sát.

Sau khi Viên Thư Di nghe thấy mấy đường muội ngày xưa thân thiết với mình treo cổ tự tử, đã sợ hãi trốn trong căn phòng nhỏ khóc lóc đến nửa đêm, thế nhưng đến ngày hôm sau vẫn phải đi theo quản sự vương phủ học quy củ.

Quy củ của Hiển trong vương phủ rất nghiêm ngặt, bình thường hạ nhân rất ít xảy ra việc đấu đá với nhau, cho nên sau khi Viên Thư Di vào phủ cũng không bị ai làm khó dễ gì, trong mắt những người ở đâu, nàng và những hạ nhân thô sử khác không có bất kỳ khác biệt nào.

Nhưng do sự không khác biệt này, lại khiến nàng cảm thấy xấu hổ và khó chịu không nói ra được, thậm chí nàng có thể đoán được những hạ nhân kia ngoài mặt thì không có biểu tình gì, nhưng trong lòng lại châm biếm nàng. Một quận chúa cao cao tại thượng bị biếm thành tội nô, so với bọn họ còn không bằng, mỉa mai cỡ nào chứ, rốt cục những khi nhàn rỗi bọn họ cũng có đề tài để tám chuyện rồi, là chuyện vui đến cỡ nào chứ?

"Người mới các ngươi vào vương phủ cũng gần một tháng rồi, tuy rằng chân tay vẫn còn vụng về, nhưng miễn cưỡng cũng có thể sai vặt được, hiện tại ta sẽ sắp xếp các ngươi đến các phòng, quản sự ở đó sẽ bố trí công việc cho các ngươi làm." Quản sự liếc nhìn mười mấy nam nữ trước mặt, trong đây ngoại trừ ba người có thân phận tương đối đặc thù, còn lại đều được vương phủ lựa chọn nghiêm ngặt rồi mới mua về, đầu óc rất linh hoạt, kín miệng nhanh tay, gia cảnh trong sạch, miễn cưỡng có thể an bài đến một vị trí trọng yếu một chút

Còn ba cô nương Viên gia này…

Quản sự nhớ tới mấy lời Mộc tổng quản dặn dò, mặt không đổi sắc nói: "Ta đọc đến tên ai thì người đó tự đến chỗ quản sự của mình nhận việc."

Viên Thư Di bị quản sự phân công chuyên chăm sóc hoa kiểng, công việc này không quá mệt mỏi, tính chất cũng giản đơn, nhưng lại không thể tuỳ tiện tiến đến hậu viện. Người có tư cách mang hoa kiểng đến cổng trong, đều là những hạ nhân vào phủ ba năm trở lên, người như Viên Thư Di thì ngay cả cánh cửa cổng trong cũng sờ không được.

Sau gần hai tháng ở phòng hoa kiểng, rốt cuộc Viên Thư Di cũng từ bỏ ý định mượn cớ mang hoa kiểng để tiếp cận Hiển vương, nét mặt nàng ta càng ngày càng khó coi, nhưng khát vọng ở sâu trong nội tâm lại càng mãnh liệt hơn.

Nếu sau khi nàng vào phủ bị người khác làm khó làm dễ, nàng còn có thể mượn cớ bị bắt nạt đi gặp biểu ca, thế nhưng chẳng có bất cứ ai gây khó dễ nàng cả, người bên cạnh Hoa Tịch Uyển lại càng không thấy bóng đâu, dường như sự tồn tại của mình đối với Hoa Tịch Uyển mà nói, hoàn toàn không quan trọng vậy

Nàng không tin Hoa Tịch Uyển không hề biết chuyện nàng mến mộ biểu ca, thế nhưng mình vào vương phủ đã lâu mà nàng ta cũng không chút quan tâm tới, lẽ nào Hoa thị lại bình thản như vậy?

Đang lúc nàng sầu lo vì chuyện thì ngày hôm sau một quản sự phía trên tới, thuận tiện căn dặn bọn họ.

"Mấy người các ngươi ra sân xem kĩ lại, xem có cỏ dại gì không, mấy ngày nữa vương phi sẽ mở tiệc cua, chiêu đãi khách quý là Nghĩa An Hầu phủ và Lô tướng quân quý phủ ở tại vương phủ, không thể có chút sơ suất nào," Quản sự quét mắt liếc đám người mình quản lý, chắp tay ở sau lưng nói, "Vương phi gả vào vương phủ cũng một thời gian rồi, đây là lần đầu tiên ngài mở tiệc long trọng như vậy, nếu có nào chỗ không ổn thoả, khiến khách quý không vui, thì các ngươi lo mà chịu phạt đi."

Viên Thư Di ngoan ngoãn cúi đầu, nhưng trong lòng lại thầm cười nhạt, khách quý gì chứ, Lô gia là nhà ngoại Hoa Tịch Uyển, Hoa gia lại chính là nhà mẹ nàng ta, chỉ là vài người trong nhà mẹ đẻ, đáng để toàn bộ vương phủ chuẩn bị trịnh trọng như vậy sao?

Mặc dù trong lòng nàng có chút xem thường, nhưng sâu trong nội tâm lại phải thừa nhận, với sự sủng ái của Hiển vương đối với Hoa Tịch Uyển, thì địa vị của người nhà mẹ đẻ Hoa Tịch Uyển trong vương phủ cũng như lớn thuyền lớn sóng*.

(*) nước lên thì thuyền lên; sự vật phát triển thì những gì tuỳ thuộc vào nó cũng phát triển theo.

Cua mùa thu vô cùng béo chắc thơm ngon, sau khi Hoa Tịch Uyển được người khác tặng cho, vốn chỉ định sai người mang sang nhà mẹ đẻ vài con, thế nhưng Yến Tấn Khâu lại cứ khăng khăng nói rằng chàng chưa từng chiêu đãi người nhà mẹ nàng lần nào, cho nên muốn mượn tiệc cua này, để gần gũi với người nhà nàng một chút.

Hoa Tịch Uyển không cự tuyệt, tuy không biết Yến Tấn Khâu thật sự đơn thuần muốn thân cận, hay còn có dụng ý khác, nhưng nàng cũng có ý để người nhà mình và Yến Tấn Khâu trò chuyện với nhau nhiều hơn. Với thế cục kinh thành bây giờ, coi như Hoa gia và Lô gia chỉ lo thân mình, thì ở trong mắt người khác cũng vẫn là phe phái của Hiển vương.

Sự tình đã như vậy rồi, nàng cũng sẽ không đơn thuần cho rằng, Hoa gia và tộc nhân Lô gia không có bất kỳ ý nghĩ gì nữa, cho nên thà dứt khoát để cho hai bên gặp mặt một lần, về phần kết quả thế nào, nàng cũng sẽ không nhúng tay vào.

Yến Tấn Khâu đã lên tiếng, nên trên dưới vương phủ đều rất bận rộn, Hoa Tịch Uyển chỉ là ngủ trưa một giấc, tỉnh dậy đã thấy khắp nơi trong vương phủ trưng bày đủ loại hoa cúc, khoe màu đua sắc vô cùng tươi đẹp.

Trong danh sách các loài hoa bị huỷ diệt kiếp trước, thì hoa cúc xếp hàng thứ nhất, rõ ràng có hình tượng rất xinh đẹp cao quý, vậy mà lại bị vặn vẹo thành cái từ chỉ cua đồng.

"Vương phi, hoa cúc bên ngoài rất tươi đẹp, ngài có muốn đi ngắm nhìn một chút hay không ạ?" Từ trước đến nay Hoa Tịch Uyển luôn lười nhác, đến buổi chiều càng thích là ổ trên nhuyễn tháp không muốn nhúc nhích, cho nên mấy tỳ nữ bên cạnh luôn nghĩ mọi cách để khiến nàng vận động nhiều hơn.

Hoa Tịch Uyển nhìn vầng thái dương đang dần buông xuống phía tây, lại nhìn ánh mắt mong đợi của đám nha hoàn tâm phúc, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ gật đầu, rồi mang theo mấy nha hoàn bà tử bước ra khỏi phòng.

Cảnh trí trong nội viện tất nhiên xa hoa khỏi phải nói, ba bước một cảnh sắc. Những chậu hoa cúc được trưng bày ở đây đều là những giống cây quý được nuôi trồng rất công phu, có thể thể hiện sự tôn quý của vương phủ.

Đi tới cổng trong, Hoa Tịch Uyển không có ý định đi ra ngoài, chỉ là nàng nhìn thấy một thân ảnh có chút quen thuộc ngoài cổng trong. Nàng híp mắt tỉ mỉ quan sát người này, bỗng nghe phía bên ngoài truyền đến tiếng động nhẹ, không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía xa, Yến Tấn Khâu đang mang theo hai gã đầy tớ đi về phía cổng trong, khiến cho hạ nhân hai bên đường đều rối rít hành lễ.

Yến Tấn Khâu đang sãi bước về phía nội viện, thấy Hoa Tịch Uyển đứng sau cổng trong, thì vội đi nhanh hơn, ba bước thành hai đi tới trước mặt Hoa Tịch Uyển, cực kỳ tự nhiên cầm lấy tay nàng, hỏi: "Tại sao lại đứng ở chỗ này vậy?"

"Mấy nha đầu này dụ dỗ ta đi ra ngắm hoa cúc, ta không chống cự được sự cầu xin của các nàng nên ra xem một chút, kết quả bất tri bất giác đã đi tới đây," Hoa Tịch Uyển cười với Yến Tấn Khâu một cái, "Sao hôm nay chàng về trễ thế, làm ta bảo nhà bếp nấu canh hơi lâu rồi."

"Canh hầm nhiều một chút mới ngon miệng," Yến Tấn Khâu cười nói, "Mấy ngày nay trong triều bận rộn nhiều việc, đợi rảnh rỗi, ta sẽ dẫn nàng đến điền trang ngâm suối nước nóng." Nói xong, hắn nắm tay Hoa Tịch Uyển chuẩn bị đi vào trong.

"Loảng xoảng!" Âm thanh của chậu hoa rơi xuống đất truyền đến

Yến Tấn Khâu quay đầu lại, liếc nhìn chậu hoa bể tan nát và cây hoa cúc lấm lem bùn đất dưới đất, cất giọng lạnh nhạt nói: "Làm việc thất trách, phạt một tháng lương."

Viên Thư Di đen mặt nhìn chậu hoa vỡ nát trước mặt mình, nhớ tới ánh mắt xa lạ vừa rồi của biểu ca khi nhìn mình, sắc mặt lại càng khó coi hơn.

Ánh mắt lạnh băng bốn phía đâm vào người nàng, không ai mở miệng châm chọc nàng, thế nhưng tình cảnh lúng túng không nói nên lời này, càng khiến lòng tự ái của nàng như bị chà đạp mạnh hơn.

Không nên như vậy, biểu ca là người ấm áp, mà nàng lại người tài hoa, coi như biểu ca không có tình cảm với mình, chí ít cũng nên có chút thương tiếc chứ. Tại sao hắn lại dùng ánh mắt như vậy mình mình, giống như đang nhìn một hạ nhân thật sự, mà nàng với hắn không có chút quan hệ nào vậy.

Sự không cam tâm gặm nhấm nỗi lòng của nàng, khiến nàng không có cách nào tĩnh táo đối mặt mới mọi chuyện được.

Rốt cuộc thì Hoa Tịch Uyển có cái gì tốt chứ, chẳng phải vẻ ngoài đẹp hơn những nữ nhân khác thôi sao?

Nhưng mặc kệ trong lòng Viên Thư Di khó chịu thế nào, Hoa Tịch Uyển và Yến Tấn Khâu vẫn rất dễ chịu dùng cơm tối, sau đó bọn họ lại thoải mái nghe nhạc công đàn hát.

Trong tiếng đàn du dương, Yến Tấn Khâu tươi cười nhìn Hoa Tịch Uyển: "Ngày mai cả nhà ngoại tổ phụ và nhạc phụ nhạc mẫu sẽ tới phủ của chúng ta chơi, nàng nói cho ta biết một chút, bọn họ có cấm kỵ điều gì không?"

"Ở trước mặt Vương gia, bọn họ nào có cấm kỵ điều gì?" Hoa Tịch Uyển nhếch môi lên, "Điều duy nhất cần phải chú ý có lẽ là nhà ngoại ta đều thích ăn ngay nói thẳng, không biết nói xa nói gần."

"Cả Lô gia đều trung trực thẳng thắn, tính tình cương trực là điều rất bình thường," Yến Tấn Khâu cảm khái nói, "Nếu quan viên trong thiên hạ này đều độ lượng như nhà ngoại vậy, thì đó là chuyện may mắn của bách tính."

Hoa Tịch Uyển lắc đầu: "Câu này của vương gia sai rồi, quả thực ưu điểm của nhà ngoại là cương trực, nhưng nếu tất cả quan viên đều như vậy, thì việc xử lý công việc chung sẽ không thuận lợi."

Chẳng hạn những bộ phận như hộ bộ lễ bộ hàn lâm, nếu mọi quan viên đều hành sự như nhà ngoài nàng, chỉ sợ ngày nào cũng có mâu thuẫn không ngừng, ầm ĩ đến những bộ phận khác cũng không yên theo.

Yến Tấn Khâu không ngờ Hoa Tịch Uyển lại nói như vậy, bất đắc dĩ cười, "Nàng nói đúng, là do ta nghĩ quá đơn giản."

Hoa Tịch Uyển cười cười, từ chối cho ý kiến. Người như Yến Tấn Khâu thì làm sao có thể nghĩ không ra điểm này được chứ, bất quá chỉ là cố tình đề cao nhà ngoại nàng trước mặt nàng mà thôi. Thế nhưng Yến Tấn Khâu nâng hơi quá, nàng lại không muốn để Yến Tấn Khâu thực hiện được.

Hai người lại bàn về mấy chuyện bát quái linh tinh trong kinh thành, Hoa Tịch Uyển đột nhiên nói: "Buổi chiều chàng có thấy Viên Thư Di không?"

Yến Tấn Khâu lơ đãng đổi một chén trà nóng cho Hoa Tịch Uyển: "Sao vậy, nàng ta làm việc không theo quy củ sao?"

"Tàm tạm," Hoa Tịch Uyển hơi dời tầm mắt, "Chẳng qua ta thấy nàng ta cũng thật khổ."

Yến Tấn Khâu nhếch môi cười, giọng điệu dường như mang theo chút trào phúng: "Nàng ta có thể được phân đến quý phủ chúng ta, thì làm sao lại là người không có bản lãnh được?"

Hoàng đế không muốn gặp phế hậu, Viên gia từng thân cận với phế hậu cũng bị ghét lây, làm sao ông nguyện ý để Viên Thư Di đến quý phủ của hắn được, đó căn bản không phải là cách hành sự của hoàng đế.

Cho nên khả năng duy nhất chính là có người âm thầm giúp đỡ Viên Thư Di, để nàng ta thuận lợi vào Hiển vương phủ.

Đáng tiếc hắn ghét nhất là bị người khác gài bẫy, đừng nói Viên Thư Di chỉ là một biểu muội chẳng chút thân thiết với hắn, cho dù có là tỷ muội ruột của hắn, hắn cũng không cho phép đối phương tính toán sau lưng hắn.

104. Chương 103: Không Đánh Mà Thắng

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Hoa Tịch Uyển rất bất ngờ với phản ứng này của Yến Tấn Khâu, mấy nha hoàn thiếp thân bên cạnh nàng cũng vì vậy mà thở phào một hơi, vương gia đã có thái độ này, chứng tỏ ngài ấy không để Viên Thư Di vào mắt.

Trên thế gian này, nam nữ có chút quan hệ là đáng phiền nhất, chẳng hạn như biểu ca biểu muội, nghĩa huynh nghĩa muội hoặc mấy thể loại như tri kỷ này nọ, ai biết được khi nào quan hệ nam nữ thuần khiết kia sẽ trở nên không thuần khiết nữa đây?

Buổi tối hôm đó, phu thê hai người đã có một đêm trên cả tuyệt vời. Đến hôm sau, sau khi Yến Tấn Khâu đã vào triều, Hoa Tịch Uyển lại nghe hạ nhân báo lại, Viên Thư Di muốn cầu kiến nàng.

"Viên Thư Di muốn gặp ta?" Hoa Tịch Uyển quay sang nhìn gương đồng chỉnh trâm phượng trên đầu, vẽ một đoá hoa vàng giữa trán, rồi mới nói, "Nàng ta chỉ là một hạ nhân thô sử, có chuyện gì cần cầu kiến ta chứ?"

Ma ma truyền lời thận trọng ngước lên một chút, sau khi nhìn thấy hoa văn đẹp đẽ quý phái trên làn váy Hoa Tịch Uyển, lại nhanh chóng gục đầu xuống, giọng nói có chút thấp thỏm: "Nàng ta nói có chuyện bí mật quan trọng muốn nói cho ngài nghe, còn là chuyện liên quan đến vương phủ nữa, cho nên nô tỳ không dám trì hoãn, liền tới bẩm báo việc này với ngài ạ."

“Hả?” Hoa Tịch Uyển nhíu mày, vịn tay Bạch Hạ chậm rãi đứng lên: “Bảo nàng ta chờ ở bên ngoài đi.”

“Dạ.” Thấy vương phi không giận chó đánh mèo với mình, ma ma âm thầm thở phào, hành lễ xong rồi lui xuống ngay. Bà đi ra nội viện, liếc nhìn Viên Thư Di đã trở thành hạ nhân thô sử rồi mà còn tô son trét phấn, sắc mặt khó coi nói: “Vương phi bảo ngươi chờ, lát nữa người sẽ gọi ngươi vào.” Nói xong, cũng không quan tâm Viên Thư Di có nghe hay không, mắng một câu xui xẻo rồi vội vã rời đi.

Sắc mặt Viên Thư Di có chút khó coi, thế nhưng khi nàng nhìn xuyên qua cửa vòm vào nội viện xa hoa, sự bất mãn trên mặt liền bị nàng nén xuống, biến thành dáng vẻ an phận kính cẩn.

Nàng đứng bên ngoài chờ khoảng chừng thời gian hai chén trà thì rốt cuộc cũng có một nha hoàn áo lục dẫn nàng đi vào. Với thân phận hiện tại, nàng không có tư cách gặp vương phi ở chính phòng, cho nên sau khi nha hoàn dẫn nàng đến phòng bên, liền lui xuống.

Nàng đã từng tới Hiển vương phủ, tuy rằng khi đó nàng cũng cảm thấy cảnh trí ở Hiển vương phủ rất đẹp, nhưng còn không kinh ngạc thán phục đến mức này. Nàng phát hiện hiện tại, mọi bàn ghế bên trong đều làm bằng những loại gỗ quý báu, tùy tiện mang một cái ghế đi bán cũng đủ để một gia đình thông thường chi tiêu nhiều năm.

Nghe thấy phía sau có tiếng bước chân truyền đến, nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hoa Tịch Uyển như được ngàn tinh tú vây quanh đi về phía này, tơ lụa trên người lung linh lấp lánh, thoạt nhìn cực kỳ đẹp đẽ quý phái, hoạ tiết thêu trên làn váy trông rất sống động, đủ khiến mọi nữ nhân hâm mộ không thôi, bộ trâm phượng hoàng ngậm ngọc càng vô cùng quý giá, kết hợp với dung mạo nghiêng nước nghiêng thành kia, chẳng biết có bao nhiêu thiếu nữ ao ước được thế chỗ nàng nữa?

Nhìn thấy Hoa Tịch Uyển đi đến gần, nàng không kìm lòng được rụt bàn tay thô ráp của mình vào trong tay áo, nghiêm chỉnh phúc thân hành lễ: “Nô tỳ gặp qua vương phi.”

Hoa Tịch Uyển dừng bước liếc mắt nhìn Viên Thư Di, sau đó vịn tay Bạch Hạ ngồi xuống ghế trên.

Viên Thư Di vốn cho rằng nàng sẽ làm bộ thân thiết không để mình hành lễ, khóe miệng mất tự nhiên căng cứng, thế nhưng Hoa Tịch Uyển vẫn không mở miệng, nàng cũng chỉ có thể khuỵ gối không thể đứng dậy.

Sớm đã nhìn quen mấy trò này, Hoa Tịch Uyển chẳng hơi đâu để bản thân chịu thiệt mà giả bộ rộng lượng ôn nhu, nàng tiếp nhận chén trà ấm Hồng Anh đưa tới uống một ngụm, mới mở miệng nói: “Miễn lễ, nghe nói ngươi có chuyện tìm ta?”

Đường đường là Hiển vương phi lại chẳng biết nói chuyện uyển chuyển một chút sao?

Viên Thư Di hơi sửng sốt, sau đó liếc nhìn bốn phía, vẻ mặt thần bí nói: “Xin vương phi hãy để những người không phận sự xung quanh lui ra.”

Hoa Tịch Uyển gật đầu, hạ nhân trong phòng lui xuống hết, nhưng Bạch Hạ cùng Hồng Anh vẫn đứng sau lưng nàng không hề động.

Viên Thư Di liếc nhìn Bạch Hạ và Hồng Anh, sự kính cẩn nhu thuận trên mặt lại biến mất không tăm hơi, mở miệng nói: "Việc này không tầm thường, có lẽ ngươi sẽ không thể tin nổi, thế nhưng những gì ta sắp nói đều là sự thật."

Hoa Tịch Uyển nhìn nàng ta không nói lời nào, chờ nàng ta nói ra "bí mật động trời".

"Xác của Trương thiếu gia được phát hiện ở vùng ngoại ô vào năm ngoái, thi thể vô cùng thê thảm, ngươi biết ai là hung thủ phía sau không?"

Hoa Tịch Uyển lấy tay nâng má, vẫn không lên tiếng.

Thấy vẻ mặt Hoa Tịch Uyển vẫn bình tĩnh, Viên Thư Di nghiến răng nghiến lợi: "Người chủ mưu phía sau chính là phu quân ngươi – Hiển vương."

"Vì sao ta phải tin ngươi?" Hoa Tịch Uyển tự tiếu phi tiếu hỏi ngược lại, "Sao ta không tin tưởng người chung chăn gối với mình, mà lại đi tin tưởng một kẻ nhớ thương người chung chăn gối với ta, ngươi cảm thấy ta khờ lắm sao?"

"Ngươi có khờ hay không ta không biết, nhưng ta thấy ngươi chẳng nhìn ra tâm cơ của phu quân mình," Viên Thư Di cắn răng nói, "Còn tỷ phu của hắn nữa, ngươi thật sự cho là do thái tử và tỷ tỷ hắn hạ thủ sao?"

"Ừ, đó là một suy đoán rất to gan," Hoa Tịch Uyển dùng ngón tay trỏ vuốt ve cằm, "Không nói đến việc đó là thật hay giả, coi như là thật, thì với ta mà nói cũng chỉ là chuyện râu ria mà thôi."

Viên Thư Di hơi biến sắc, nàng ta ngạc nhiên nhìn Hoa Tịch Uyển, thân là nữ nhân, phát hiện người chung chăn gối với mình là một hung thủ giết người lãnh huyết vô tình, lẽ nào lại không có chút phản ứng nào sao?

"Không bằng để ta nói cho ngươi nghe một chút đi," Hoa Tịch Uyển đứng dậy đi tới trước mặt Viên Thư Di, mỉm cười nói, "Ngươi đã biết chàng là một người như vậy, vì sao trong lòng còn nhớ thương chàng? Hay là, chỉ là do bản thân ngươi tự nghĩ ra một câu chuyện không thể tưởng tượng nổi như thế nhằm ly gián tình cảm của ta và Tử Lăng, sau đó thừa dịp mà chen vào?"

Viên Thư Di hừ lạnh nói: "Ngươi không tin thì thôi." Nàng ta quả thật có một chút suy nghĩ như thế, nhưng Hoa Tịch Uyển lại tỏ thái độ một chút cũng không tin, khiến nàng ta không biết phải làm sao.

Thấy bộ dạng này của nàng ta, Hoa Tịch Uyển cười châm biếm một tiếng, "Ngươi nói là chuyện của ngươi, còn tin hay không đó là ở ta."

Nhìn thấy dáng vẻ của Hoa Tịch Uyển, không hiểu sao Viên Thư Di bỗng thấy kích động muốn tát nàng một cái, thế nhưng đối phương có lợi thế hơn, nên nàng ta chỉ có thể nhịn xuống.

"Ngươi còn có chuyện gì muốn nói sao? Nếu như không thì lui ra đi." Hoa Tịch Uyển thu lại nụ cười trên mặt, "Có điều ta muốn nói trước một câu, đã vào cái vương phủ này rồi, thì chớ có nhắc lại chuyện quá khứ."

Sắc mặt Viên Thư Di trong nháy mắt có chút khó coi, lúc này nàng ta nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, nhất thời trong đầu liền nảy ra một ý niệm.

"Vương phi, nô tỳ không có ý này, xin ngài tha cho ta!"

Yến Tấn Khâu mới bước vào sân, đã nghe thấy trong trắc phòng vang lên một giọng nói vừa bén nhọn vừa hơi quen tai, sau đó lại truyền ra âm thanh vật gì đó va chạm vào bàn.

Sắc mặt hắn trầm xuống, liếc nhìn hạ nhân đứng bên ngoài, sau đó bước nhanh về phía trước, một cước đá văng cửa trắc phòng ra, chỉ thấy Viên Thư Di đang nằm ngã bên mép bàn, trên trán rướm máu, y phục ẩm ướt, như vừa bị người khác hất nước trà vào. Mà Hoa Tịch Uyển đang vịn tay thị nữ đứng ở bên cạnh, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Viên Thư Di.

"Biểu ca…" Viên Thư Di ôm trán muốn đứng dậy, sau khi cố dùng sức đứng lên, lại bủn rủn tay chân ngã xuống, thoạt nhìn vô cùng yếu đuối vô cùng đáng thương.

Xung quanh không ít người, thế nhưng không ai dám nhìn ngó lung tung, chỉ nín thở trầm mắt đứng một bên, dường như không nghe không thấy điều gì cả.

Thấy rõ tình hình trong phòng, sắc mặt Yến Tấn Khâu càng khó coi hơn, cuối cùng trầm giọng nói: "Người đâu!"

Viên Thư Di nhìn xuyên qua khe hở rơi trên người Hoa Tịch Uyển, nở nụ cười giễu cợt.

"Lôi ả tiện tỳ này xuống!" Yến Tấn Khâu lạnh lùng nói, "Kinh động đến sự yên tĩnh của vương phi, tội này không thể tha thứ, phạt mười trượng."

Viên Thư Di tái mặt nhìn sang Yến Tấn Khâu, không ngờ hắn lại làm như vậy. Nàng ta quay đầu nhìn sang Hoa Tịch Uyển, chỉ thấy nàng đang mỉm cười, cứ như đã sớm biết Yến Tấn Khâu sẽ phản ứng như vậy.

Rất nhanh có thái giám đi đến bịt miệng Viên Thư Di, lôi nàng ta xuống, từ đầu tới cuối ngay cả cơ hội mở miệng cũng không có.

Viên Thư Di bị thái giám đặt lên một cái băng rộng, rồi bị đánh từng gậy thật mạnh, nàng ta đau đến sắp

không đứng dậy nổi, khi ngẩng đầu lên nhìn biểu tình lạnh lùng của những hạ nhân xung quanh, nàng ta thiếu chút nữa ngất xỉu.

Nàng ta sờ sờ trán mình, máu đã ngừng chảy, nhớ tới khi nãy bản thân đã lấy hết dũng khí cụng mạnh vào bàn, trong lòng không khỏi căm hận, nàng ta đã mưu tính hết thảy, chẳng lẽ còn không bằng Hoa Tịch Uyển tỏ ra xinh đẹp một chút sao?

Trong nội viện, Hoa Tịch Uyển cười nói: "Sao hôm nay hạ triều sớm vậy?"

"Hôm nay phải mở tiệc chiêu đãi khách quý, ta đương nhiên phải nghĩ cách hồi phủ sớm rồi," Yến Tấn Khâu thay vương bào thêu hình rồng trên người ra, đổi sang cẩm bào như thường ngày, "Giờ này chắc bọn họ sắp đến rồi?"

"Nào có nhanh như vậy, chàng vừa hạ triều, ngoại tổ phụ và phụ thân ta cũng vậy mà." Hoa Tịch Uyển cười cười, "Vừa rồi ta vốn nghĩ là chàng sẽ thương tiếc biểu muội đáng thương của chàng đấy."

"Nàng đường đường là vương phi, muốn làm khó nàng ta còn rất nhiều cách, đâu cần phải tự mình động thủ?" Yến Tấn Khâu giễu cợt nói, "Viên Thư Di thật sự cho rằng ta là nam nhân không có đầu óc sao."

Hoa Tịch Uyển chỉ khẽ cười chứ không nói gì, trên thực tế cũng không phải là Viên Thư Di coi thường Yến Tấn Khâu, chỉ là nàng ta đã quên một điều, khổ nhục kế chỉ có tác dụng với người thương tiếc nàng ta, còn đối với một nam nhân chưa từng để mắt tới nàng ta, thì cho dù có cố gắng dùng thủ đoạn gì cũng đều trở nên vô dụng.

Viên Thư Di tính toán rất khéo léo, nhưng lại không tính được lòng người. Đừng nói là Yến Tấn Khâu biết rõ nàng sẽ không dùng mấy thủ đoạn thế này thương tổn một nữ nhân, cho dù nàng thực sự thương tổn Viên Thư Di, thì với Yến Tấn Khâu đó cũng chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi.

Trong mắt một nam nhân không quan tâm tới nàng ta, thì nàng ta chả là cái quái gì cả.

Hoa Tịch Uyển đưa tay chỉnh sửa lại vạt áo của Yến Tấn Khâu một chút, Yến Tấn Khâu cầm tay nàng, mỉm cười với nàng.

Bạch Hạ đứng bên cạnh thấy một màn như vậy, không biết tại sao lại nghĩ đến một câu.

Quân tử vô song, mỹ nhân như ngọc.

Hồng Anh nhẹ nhàng kéo vạt áo của nàng, sau đó nhỏ giọng nói: "Chúng ta đi ra ngoại viện nghênh tiếp phu nhân cùng lão phu nhân đi, chắc lúc này mọi người cũng sắp đến rồi."

Bạch Hạ gật đầu, hai người rón rén rời khỏi nội viện, sau đó Hồng Anh mới nói: "Viên Thư Di bị đưa đến

hình phòng chịu hình sao?"

Bạch Hạ cau mày: "Vị Viên cô nương này tâm cơ quá thâm trầm, cũng thật tàn nhẫn với bản thân."

Chỉ tiếc nàng ta gặp phải một nam nhân như vương gia, và một nữ nhân như vương phi.

"Nữ nhân này thật không biết xấu hổ," Hồng Anh bất mãn nói, "Thật không biết tại sao điện Trung Tỉnh lại phân nàng ta qua đây nữa, bộ thấy lời đồn đãi trước đây còn chưa đủ ồn ào sao?"

Biết rõ Viên Thư Di có tình ý với vương gia, mà điện Trung Tỉnh còn phân công nàng ta đến vương phủ, đây không phải là muốn gây khó khăn cho vương phi sao?

Thật là hiếp người quá đáng.

"Trong điện Trung Tỉnh có nhiều người như vậy, ai biết bọn họ nghĩ cái gì đâu?" Bạch Hạ cười nhạt quay đầu liếc nhìn về phía chủ viện, "Chỉ cần trong lòng vương phi không mất lòng tin, thì không cần sợ hãi bất cứ điều gì."

Chính xác là một nữ nhân mạnh mẽ, sao có thể bị những vấn đề nhỏ bé này làm khó được?

"Tỷ nói đúng, vương phi thông minh như vậy, thủ đoạn nhỏ này của Viên Thư Di làm sao có thể làm khó vương phi được chứ?"

Bạch Hạ cười cười.

Chuyện vừa rồi có vẻ như là Viên Thư Di tính kế vương phi thất bại, nhưng e rằng đó là do vương phi cố ý dụ dỗ Viên Thư Di làm tới bước này thôi?

105. Chương 104: Lại Nổi Phong Ba

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Tôn thị đi xuống xe ngựa, Lô thị bước nhanh theo sau, rồi đưa tay đỡ lấy bà: "Mẫu thân, cẩn thận bậc thang trước mặt."

“Khách quý đến,” Mộc Thông đích thân ra cửa nghênh đón, nhìn thấy người nhà mẹ đẻ vương phi tới, vội vàng tươi cười tiến lên, chắp tay thi lễ với mọi người: “Tiểu nhân gặp qua lão thái thái, Hầu gia, phu nhân, gặp qua chư vị công tử và thiếu phu nhân. Mời mọi người vào.”

“Công công khách khí,” Hoa Hoà Thịnh nhận ra Mộc Thông là thái giám đắc dụng nhất bên cạnh Yến Tấn Khâu, khách khí gật đầu với hắn mới đi theo một đám hạ nhân dẫn đường bước vào cửa lớn vương phủ.

Dọc đường đi, lời nói và việc làm của đám hạ nhân đều rất cung kính, lễ nghi phép tắc không chút sai lầm, có thể thấy Hiển vương phủ vô cùng quy củ. Mọi người đi vào trong, vẫn chưa tới cổng trong thì đã thấy Yến Tấn Khâu tự mình tiến lên đón tiếp, “Tử Lăng gặp qua nhạc phụ, nhạc mẫu, lão thái thái.”

Lão thái thái cười hiền hòa đưa tay đỡ Yến Tấn Khâu, bà chỉ là nội tổ mẫu trên danh phận của Hoa Tịch Uyển, đâu thể nhận cái lễ này? Đừng nói bà, ngay cả phu thê Hoa Hoà Thịnh và Lô thị cũng không thể trực tiếp nhận cái lễ này. Bất cứ ai ở trước mặt người hoàng thất cũng đều thấp hơn nửa phần.

Thiên địa quân thân sư, quân ở phía trước, thân ở phía sau, Hiển vương đối đãi trọng hậu với bọn họ, đó là do hắn cư xử lễ độ, nhưng Hoa gia bọn họ lại không thể thực sự xem hắn là người bình thường mà đối đãi.

Hoa Hoà Thịnh tránh cái lễ này của Yến Tấn Khâu, đồng thời còn đáp lễ lại, bị Yến Tấn Khâu đưa tay đỡ lấy, hai người khách sáo một phen mới cùng nhau vào cổng trong.

Cổng trong là nơi khách nhân không thể tuỳ tiện bước vào, thế nhưng hiện tại Hiển vương phủ chỉ có một nữ chủ nhân là Hoa Tịch Uyển, Hoa gia lại là nhà mẹ đẻ của Hoa Tịch Uyển, cho nên nghênh tiếp bọn họ vào cổng trong sẽ càng thể hiện sự thân thiết và tôn trọng hơn.

Mọi người trong Hoa gia vừa vào cổng trong, đã thấy Hoa Tịch Uyển đứng trước cửa, đám người Lô thị và Tôn thị chưa kịp hành lễ, đã bị Hoa Tịch Uyển đỡ lấy: “Chúng ta là người một nhà, hà tất phải làm những nghi thức xã giao này.”

“Không thể bỏ qua lễ nghi,” Làm sao Lô thị không biết tính tình nữ nhi mình được, thế nhưng nữ nhi đã gả vào hoàng thất, là người hoàng thất, sao có thể không tuân theo quy củ của hoàng thất.

Lô thị hiểu rõ Hoa Tịch Uyển, đương nhiên Hoa Tịch Uyển cũng hiểu được nỗi lo của Lô thị, nàng gắt gao níu tay Lô thị lại: “Mẫu thân, nếu ngài cứ khăng khăng như vậy, làm sao nữ nhi có thể chịu nổi.”

Thấy nàng như vậy, Lô thị khẽ thở dài, đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay nàng, than nhẹ một tiếng, cũng không kiên trì hành lễ nữa: “Nương hiểu rõ.”

Yến Tấn Khâu chú ý tới động tĩnh của mẹ con hai người, quay đầu lại liếc nhìn Hoa Tịch Uyển, trong mắt mang theo chút ý cười.

“Cảnh trí trong vương phủ quả thực không tầm thường, ” Hoa Hoà Thịnh mở miệng cắt đứt ánh nhìn

chăm chú của Yến Tấn Khâu đối với Hoa Tịch Uyển, vẻ mặt tươi cười nói, "Cảnh trí của Hầu phủ mà so với vương phủ, thì cũng thành lều tranh rách nát, thảo nào trước đó vài ngày Tiểu Uyển về nhà, có nói cảnh trí ở vương phủ rất đẹp."

"Nhạc phụ quá khen, cũng chỉ là nơi để ở mà thôi," Hắn liếc nhìn mấy người thanh niên đi theo sau Hoa Hoà Thịnh, hắn chỉ biết Hoa Trường Bảo, Hoa Thanh Mậu, Hoa Định Thần, còn lại một người trông không quá quen mặt.

"Đây là nhi tử của tam đệ ta, tên Hoa Tùng Bồ, mấy ngày trước vương gia có gặp sơ qua một lần, chắc còn chưa quen thuộc," Hoa Hoà Thịnh là người thông minh, nhận ra lực chú ý của Yến Tấn Khâu đang đặt trên người Hoa Tùng Bồ, nên nói giúp cho cháu mình vài câu, "Tùng Bồ trẻ tuổi, còn đọc sách ở thư viện, thường ngày rất chăm chỉ chịu khó, cho nên ít có thời gian nhàn hạ chơi đùa."

Yến Tấn Khâu gật đầu, giọng điệu tán thưởng, nói: "Đường cữu huynh quả là tài giỏi giống phụ thân."

Hoa lão tam rất có tài, chỉ là không hám chức hám vị, cho nên không vào triều làm quan, người đọc sách trong kinh đều gọi ông là "Hoa cử nhân", đủ thấy tài năng của ông đã được người đọc sách trong kinh khẳng định, Yến Tấn Khâu nói Hoa Tùng Bồ tài giỏi giống phụ thân, thật sự là một sự khích lệ lớn.

Câu nói này của hắn không chỉ cho Hoa gia mặt mũi, mà càng làm tăng thể diện cho lão thái thái và Hoa tam gia, nhất thời tâm tình của tất cả mọi người đều rất tốt, cười cười nói nói đi vào nội viện.

Thưởng trà, ngắm hoa, dùng cua, quả thật là khách chủ đều vui vẻ, hoà thuận ấm áp.

Lúc nhập tiệc, Hoa Tịch Uyển không kìm lòng được uống một chén rượu nhạt, tuy rằng thần trí còn thanh tỉnh, nhưng gương mặt lại hơi nóng, nàng sờ sờ gò má ửng đỏ của mình, cười nói với tân nương tử Hoa Sở Vũ bên cạnh: "Giờ tỷ không thể ăn nhiều thịt cua, ta đã bảo nhà bếp làm vài món, tỷ nếm xem có hợp khẩu vị không."

Hoa Sở Vũ hơi ngượng ngùng cười nói: "Có muội ở đây, sao ta có thể ăn không ngon được chứ."

Hiện tại toàn bộ kinh thành có ai không biết Hiển vương phi thích thức ăn ngon, Hiển vương vì nàng mà mời không ít trù sư có tay nghề đến vương phủ. Mấy nữ quyến trong kinh thành nói đến việc này, có ai không hâm mộ chứ?

"Ta muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, không giống ai kia," Hoa Tịch Uyển nhìn thoáng qua bụng dưới của Hoa Sở Vũ, nở nụ cười tinh nghịch, "Không ăn kiêng cũng không được."

Sau khi Hoa Sở Vũ gả cho Lâm Văn Hợp, Lâm Văn Hợp đối xử rất tốt với nàng, bên cạnh cũng không có tiểu thiếp hay thông phòng gì cả, cho nên hai vợ chồng ân ái hoà hợp, khiến người bên cạnh rất ngưỡng mộ, hiện tại Hoa Sở Vũ đã có thai hơn một tháng. Chỉ là vì chuyện của thái tử phi, nên gần đây trên dưới Lâm gia vô cùng khiêm tốn, bình thường cũng không tuỳ tiện ra khỏi cửa tham gia yến tiệc.

Lô thị nghe thấy hai tỷ muội nhỏ giọng cười đùa, không kìm lòng được nhìn thoáng qua bụng Hoa Tịch Uyển, nữ nhi nhà mình gả cho Hiển vương cũng đã hơn một năm, thế nhưng trong bụng lại không có chút động tĩnh nào. Hơn nữa hiện nay… Bà xoa xoa thái dương của mình, con cháu tự có phúc của con cháu, bây giờ bà lo nghĩ quá xa rồi.

Diêu thị từ sau khi bước vào vương phủ, không có chuyện thì không tự tiện mở miệng, thấy Hoa Tịch Uyển thân thiết với nữ nhi nhà mình, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Nhớ tới kết cục của Hoa Y Liễu, bà lại thầm thấy may mắn, may mà nữ nhi nhà mình không hồ đồ giống Hoa Y Liễu, bằng không thì bà khóc không ra nước mắt mất.

Nghĩ vậy, bà nhìn sang Hoa Trị Minh và Hoa Thanh Mậu, chi thứ hai chỉ có hai người kia tới, còn Trương thị không đến, điều này chứng tỏ Hoa Tịch Uyển đã không muốn gặp Trương thị nữa.

Nghĩ đến lời đồn gần đây trong kinh, trong lòng Diêu thị lại thầm niệm Tam Thanh kinh, nếu tam điệt nữ thật sự trở thành hoàng hậu, nhi tử và nữ nhi bà cũng sẽ được thơm lây, làm sao bà có thể gây gổ với Lô thị nữa chứ, vậy thì quá ngu xuẩn rồi.

Tiệc ngắm hoa kết thúc, Yến Tấn Khâu lại chu đáo tạo cơ hội để cho mẹ con Hoa Tịch Uyển và Lô thị ở riêng với nhau, hắn cùng những khách nhân khác đi ra viện ngắm hoa.

Hoa Hoà Thịnh thấy người con rể Yến Tấn Khâu này thật vô cùng chu đáo trầm ổn, nếu không phải lo lắng về thủ đoạn và dã tâm của đối phương, thì người như Yến Tấn Khâu quả thật là người con rể tốt hiếm thấy.

“Vương gia, nghe nói có vài tội nhân trong bộ tộc Tưởng thị được phân đến vương phủ?” Hoa Hoà Thịnh ngắm một chậu hoa cúc, như vô tình mở miệng hỏi, “Ngày xưa Tưởng công và ta cũng có chút giao tình, nếu vương gia không thấy phiền, có thể chiếu cố họ đôi chút hay không?”

“Xin nhạc phụ yên tâm, ta nhất định sẽ cho người chiếu cố nhi tử độc nhất của Tưởng công nhiều hơn,” Yến Tấn Khâu cười nói, “Phân đến bỉ phủ chỉ là hai nha hoàn thô sử, mấy canh giờ trước có một nha hoàn vì không hiểu quy củ nên vừa bị ta phạt trượng.”

Hoa Hoà Thịnh cười ha ha: “Vậy làm phiền vương gia, dù sao đứa bé kia cũng là độc đinh của Tưởng công, có thể bảo vệ tính mạng của hắn, coi như giải quyết xong hết tình nghĩa đồng môn năm xưa.”

Hai người không nói tới người nha hoàn bị phạt đó, Hoa Hoà Thịnh cũng không nhắc tới người nhà Tưởng gia nữa, dường như tình nghĩa đồng môn kia cũng chỉ là tình nghĩa ngoài mặt mà thôi.

Bên ngoài cha vợ – con rể trò chuyện với nhau rất vui vẻ, bên trong Hoa Tịch Uyển và Lô thị thì tâm sự về mấy việc vặt vãnh trong nhà.

“Nếu tạm thời con còn chưa muốn có con thì thôi,” Lô thị dò hỏi suy nghĩ của Hoa Tịch Uyển xong, có chút bất đắc dĩ nói, “Chỉ là hiện nay thế cục bất ổn, nếu…” Bà chỉ chỉ lên trời, “Con phải bảo đảm đứa con đầu tiên của vương gia là con của con.”

Hoa Tịch Uyển biết Lô thị lo lắng điều gì, nàng gật đầu nói: "Mẫu thân, ta hiểu rõ suy nghĩ của người, chỉ là hiện tại quả thực không phải thời cơ thích hợp." Loại thời điểm này mà sinh con, thì chẳng khác nào làm bia ngắm cho người khác bắn, nàng không nỡ, cũng không dám đánh cuộc. Huống chi, nàng cũng không muốn bản thân sinh con khi còn nhỏ tuổi thế này.

Nghĩ đến tình hình tranh đấu gay gắt hiện tại, Lô thị thở dài một hơi: "Nếu…" Nếu như không gả vào hoàng gia, thì nữ nhi của bà sao phải lo lắng những chuyện này, ngay cả sinh con cũng không dám tùy tâm sở dục.

Lô thị nói chưa dứt lời, Hoa Tịch Uyển đã hiểu rõ, cho nên cũng chỉ cười cười: "Mẫu thân, đừng nói những lời đó nữa, hôm nay đã thế này rồi, còn suy nghĩ gì nữa. Huống chi… chàng đối với con vô cùng tốt, người không cần lo lắng cho con."

Lô thị miễn cưỡng cười cười, bà không thể nói với nữ nhi, lòng người rất dễ thay đổi, chẳng phải ai trên đời này cũng có thể bên nhau suốt đời như bà và Hầu gia. Huống chi nếu ngày sau Hiển vương có phúc phận lớn hơn, thì tương lai nữ nhi và hắn sẽ thế nào đây?

Tiền triều không phải không có hoàng đế chỉ cưới một mình hoàng hậu, nhưng cũng chỉ là lông phượng sừng lân, đa phần hoàng đế nào cũng có hậu cung ba nghìn mỹ nữ, bà làm sao đành lòng để nữ nhi đi tới bước đường kia.

"Người đừng lo lắng," Hoa Tịch Uyển nhẹ nhàng cầm tay bà, "Tin tưởng con, con nhất định sẽ sống thật tốt."

Lô thị nhìn đôi mắt kiên định của nữ nhi, trong lòng dần an tâm hơn nhiều.

Diêu thị, Tôn thị, lão phu nhân cùng Hoa Sở Vũ ở bên ngoài ngồi một lúc, thấy Hoa Tịch Uyển và Lô thị từ nội thất đi ra, viền mắt Lô thị hơi đỏ ửng, cũng làm như không nhìn thấy, chỉ nói sang chuyện khác, không ai nhắc đến những chuyện không vui cả.

Buổi chiều lúc người của Hoa gia rời đi, Hoa Tịch Uyển tiễn bọn họ đến cửa chính, thẳng đến khi xe ngựa của Hoa gia biến mất ở góc đường, nàng mới xoay người đi vào vương phủ.

Yến Tấn Khâu đi bên cạnh nàng, thấy vẻ mặt nàng có chút mất mát, lại đưa tay nhéo nhéo lòng bàn tay nàng, còn chưa mở miệng nói gì, đã thấy mấy thái giám mặc y phục trong cung cưỡi ngựa chạy như tên bay đến.

"Hiển vương gia," Thái giám đứng đầu quen biết Yến Tấn Khâu, đây là tâm phúc bên cạnh hoàng đế.

"Vương gia, hoàng thượng lâm bệnh nặng, hạ chỉ mời ngài vào cung." Thái giám dẫn đầu giơ một đạo thánh chỉ lên trên đầu, trình đến trước mặt Yến Tấn Khâu.

Yến Tấn Khâu nhìn tên thái giám này một chút, rồi lại liếc nhìn thánh chỉ trong tay hắn, chậm rãi mở miệng nói: "Đi thôi."

Hắn sửa sang lại áo bào trên người, liếc nhìn mấy tên tuỳ tùng bình thường sau lưng mình, cười cười với Hoa Tịch Uyển: "Nàng về phòng nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ nhanh chóng trở về."

Hoa Tịch Uyển cau mày, há miệng, nhưng cuối cùng chỉ nhẹ nhàng gật đầu: "Được, nhớ về sớm."

Nàng nhìn Yến Tấn Khâu cưỡi con ngựa đỏ thẫm cao to đi về phía hoàng cung, xoay người nói nhỏ bên tai Bạch Hạ vài câu, đợi sau khi Bạch Hạ lui xuống, mới lạnh lùng nói: "Bắt đầu từ bây giờ, đóng chặt cửa lớn vương phủ, không có lệnh của ta, bất cứ ai cũng không được tùy ý ra vào phủ, nếu có người trái lệnh…"

Ánh mắt nàng đảo qua mọi người ở đây, giọng nói lạnh lẽo: "Nghiêm trị không tha!"

Đây là lần đầu hạ nhân vương phủ nhìn thấy bộ dạng sắc bén này của vương phi, cũng là lần đầu tiên biết, thì ra vương phi lười biếng nhà họ cũng có mặt lãnh khốc như vậy.

106. Chương 105: Đêm Loạn Lạc

Edit: Hoa Tuyết

"Vương gia, xin cẩn thận bậc thang," Thái giám dẫn đường cúi thấp đầu, cẩn thận từng li từng tí dẫn Yến Tấn Khâu vào trong điện, Yến Tấn Khâu bước vào trong điện rồi dừng lại, sau đó nhìn tên thái giám này nói, "Chưa thông truyền, quần thần sao lại có thể hoàng thượng đi vào tẩm cung."

Tiểu thái giám lui sang bên cạnh một bước, giải thích: "Bẩm Vương gia, trước khi nô tài ra cung bệ hạ đã hạ chỉ, nếu vương gia đến thì cứ tiến thẳng vào nội điện, không cần thông truyền."

"Thì ra là thế," Yến Tấn Khâu liếc nhìn ngự tiền thị vệ đang đứng trang nghiêm ngoài điện, đưa tay chỉnh sửa lại vạt áo một chút rồi nói: "Vậy thì mời dẫn đường." Tôn thất gặp mặt hoàng đế, hạ nhân bên cạnh không có tư cách vào điện, mấy tuỳ tùng Yến Tấn Khâu mang tới trầm mặc lui qua một bên đứng yên, đưa mắt nhìn Yến Tấn khâu đi vào nội điện.

Đợi Yến Tấn Khâu vừa bước vào cửa điện, bọn họ lại trơ mắt nhìn cánh cửa đỏ thẩm sáng rực chậm rãi đóng lại, phát sinh âm thanh nặng nề.

Cánh tay cầm đao của thị vệ trước cửa điện hơi giật giật, biên độ rất nhỏ, dường như không mấy thoải mái với âm thanh nặng nề kia.

Trong phủ Nghĩa an hầu, ba huynh đệ Hoa Hoà Thịnh đều ngồi trong nội viện, ngay cả lão thái thái cũng được mời đến Hầu phủ, mấy thanh niên như Hoa Trường Bảo cũng nghiêm túc trang trọng ngồi một bên.

"Không biết tình hình trong cung thế nào rồi, mấy ngày này phiền nhị đệ cùng tam đệ chịu khó ở đây," Đáy mắt Hoa Hoà Thịnh khó giấu nổi vẻ buồn rầu, thế nhưng ở trước mắt hai đệ đệ và vãn bối, vẫn cố gắng trấn an đại cục, "Chắc hẳn… rất nhanh sẽ có tin tức thôi."

Trong lòng Hoa Trị Minh và Hoa Chi Tuấn hiểu rõ, đại ca mình đang lo lắng cho Hoa Tịch Uyển, chỉ là tình thế hiện tại hết sức phức tạp, những người bọn họ có thể sai sử không nhiều lắm, cho dù có lòng muốn giúp đỡ đôi điều, cũng hữu tâm vô lực.

"Hầu gia, Hồng Anh cô nương cầu kiến." Quản gia Hầu phủ vội vã đi vào, sau lưng hắn còn dẫn theo Hồng Anh ăn mặc như thường dân.

"Hồng Anh, tình hình ở vương phủ thế nào rồi?" Hoa Định Thần thấy Hồng Anh ăn mặc thế này, trong lòng lại hồi hộp lo lắng, không đoái hoài đến những trưởng bối có mặt ở đây, cũng không đợi Hồng Anh hành lễ, lập tức hỏi ngay, "Bên cạnh muội muội có người đáng tin không?"

Hồng Anh phúc thân với mọi người tại đây, mới nói: "Xin lão gia phu nhân và thiếu gia yên tâm, chỗ vương phi tất cả đều tốt, vừa rồi vương gia đã bị tuyên vào cung, hiện tại trên dưới vương phủ đều do vương phi định đoạt."

Nghe vậy Hoa Định Thần mới yên tâm một chút, thế nhưng nghĩ đến thế cục hỗn loạn trong cung, Yến Tấn Khâu lại bị tuyên triệu nhập cung, lại không kìm lòng được cau mày. Hắn quay đầu lại nhìn vẻ mặt trầm tư của phụ huynh, cũng không dám tùy tiện mở miệng nữa, sợ sẽ cắt đứt mạch suy nghĩ của phụ huynh.

Hoa Hoà Thịnh nghe ra ý tứ trong lời nói Hồng Anh có phần không đúng, ông thấp giọng hỏi: "Vương gia vào cung sao?"

Hồng Anh gật đầu: "Vương phi lo cho hầu phủ, nên phái nô tỳ đến thăm. Trước khi đi, vương phi còn nói, xin chư vị chớ hoảng hốt, cũng không nên tiếp khách lạ."

"Khách lạ…"

"Tất cả những người không thuộc Hoa gia đều là khách lạ." Hồng Anh liếc nhìn khắp phòng, tầm mắt rơi xuống người Hoa Trị Minh, "Nhị lão gia, chẳng biết nhị phu nhân ở đâu rồi?"

Hoa Trị Minh đáp: "Bây giờ bà ấy đang ở nội viện."

"Bên ngoài rất hỗn loạn, vương phi nói, nhị phu nhân không nên ra cửa sẽ tốt hơn." Giọng nói của Hồng Anh rất trong trẻo, thế nhưng lời nói lại làm cho mặt Hoa Trị Minh nóng rần lên, Hoa Thanh Mậu đứng bên cạnh cũng loáng thoáng nghe ra điều gì đó, nhưng cũng chỉ có thể cúi đầu làm bộ như không biết.

“Nhị phu nhân bị bệnh, triền miên giường bệnh, làm sao ra ngoài được,” Vẻ mặt Hoa Trị Minh có chút u ám, “Ta sẽ phái người chăm sóc bà ấy thật tốt.”

“Quả thật nhị phu nhân nên dưỡng bệnh mới được,” Hồng Anh nói đến đó thì ngừng lại, không muốn khiến Hoa Trị Minh tiếp tục khó xử, nàng nói mấy lời đó xong, thì được hạ nhân Hầu phủ dẫn đến sương phòng nghỉ ngơi.

Hồng Anh vừa đi khỏi, Hoa Hoà Thịnh liền mở miệng nói: “Hôm nay e là biến động, Hầu phủ chúng ta thế lực đơn bạc, nên cứ đàng hoàng thành thật chờ đợi đi.”

Trong ba huynh đệ bọn họ, người lo lắng nhất là Hoa Hoà Thịnh, hắn khoát tay với hai người đệ đệ nói: “Các ngươi đi vào trong nghỉ ngơi đi.”

Nói xong câu này, thì một gã sai vặt từ bên ngoài tiến đến, trong tay cầm một phong thơ.

“Lão gia, có người đưa tới cho ngài một phong thơ.”

Hoa Hoà Thịnh tiếp nhận thư tín, nhìn dòng chữ và hình vẽ trên phong thư, nét mặt ông khẽ biến.

“Phụ thân?” Hoa Trường Bảo nhận nhận thấy vẻ mặt Hoa Hoà Thịnh hơi bất thường, không kìm lòng được mở miệng hỏi: “Phong thư này có vấn đề gì sao ạ?”

Hoa Hoà Thịnh trầm mặc lắc đầu, “Đi xuống đi.”

Hoa Trường Bảo liếc nhìn bức thư chưa mở ra trong tay ông, có điều muốn hỏi, nhưng thấy vẻ mặt phụ thân như vậy, cũng không thể làm gì hơn là cùng những người khác yên lặng đi ra cửa.

Hiện tại các thế gia quý tộc trong kinh thành đều đứng ngồi không yên, muốn đến Hiển vương phủ hỏi thăm tin tức, kết quả cửa lớn Hiển vương phủ đóng chặt, từ chối không tiếp khách, ngay cả nhà mẹ đẻ của vương phi cũng y như vậy, bộ dáng kia thật sự giống như sợ người khác ăn thịt bọn họ vậy.

Tuy rằng mọi người không cam lòng, nhưng không có ai dám thể hiện ra mặt cả, chỉ mắng thầm ở trong lòng vài câu mà thôi. Có ai dám chắc rằng hôm nay đắc tội tới Hiển vương phi và nhà mẹ đẻ nàng, thì ngày sau sẽ không chịu trả thù?!

“Vương phi, những người tới thăm hỏi đều bị quản sự đuổi đi cả rồi,” Bạch Hạ đi vào phòng, thấy Hoa Tịch Uyển đã thay bộ cung trang hoa lệ ra, đang mặc bộ váy nhu thanh lệ, không kìm lòng được nói, “Vương phi, ngài không cần lo lắng, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.”

Hoa Tịch Uyển nhìn về phía hoàng cung, cười nhẹ nói: “Ta biết.”

Khoé môi Bạch Hạ mấp máy, không biết khuyên nhủ thế nào, đành đi đổi cho Hoa Tịch Uyển một chén trà nóng: "Vừa rồi nô tỳ đã bảo phòng bếp hầm một chén canh gà cách thuỷ, ngài có muốn dùng một chút không?"

Hoa Tịch Uyển vốn không muốn ăn uống gì cả, nhưng thấy Hồng Anh và Tử Sam đều lo lắng nhìn mình, nên miễn cưỡng gật đầu nói: "Ta nếm thử một chút vậy."

"Nô tỳ sẽ bưng tới cho ngài ngay." Bạch Hạ thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng lui xuống.

Đợi sau khi Bạch Hạ lui ra, Hoa Tịch Uyển đi tới bên cửa sổ, nhìn hàng cây đã vàng lá ngoài sân, khẽ thở dài. Tên thái giám đến tuyên chỉ hôm nay có điều bất thường, nàng có thể nhìn ra, vì vậy Yến Tấn Khâu nhất định cũng có thể nhìn ra, thế nhưng chàng vẫn tiến cung, chứng tỏ trong lòng Yến Tấn Khâu đã có tính toán trước.

Thế nhưng trên đời không có kế hoạch nào là hoàn hảo trăm phần trăm cả, sao nàng có thể không lo lắng chứ?

Nếu thất bại, toàn bộ Hiển vương phủ cũng sẽ không có kết cục tốt, sợ rằng ngay cả nhà mẹ đẻ nàng cũng bị liên lụy.

Dùng chén canh gà xong, trong cung vẫn không có tin tức nào truyền đến, nét mặt Hoa Tịch Uyển càng ngày nặng nề, đến khi trời tối hẳn, nàng bỗng loáng thoáng nghe bên ngoài truyền đến tiếng la hét ầm ĩ.

Nét mặt nàng khẽ biến, lập tức đứng dậy lấy thanh bảo kiếm treo trên tường xuống, tháo hết dây chuyền vòng tay chuỗi ngọc trên người ném qua một bên, sau đó nói với mấy thị nữ thiếp thân bên người: "Đi ra xem một chút."

Bạch Hạ tiên phong nắm chặt thanh đoản kiếm trong tay, theo sau Hoa Tịch Uyển sãi bước ra ngoài.

Ra đến nội viện, Hoa Tịch Uyển thấy tuy rằng nét mặt của mấy hạ nhân vương phủ khá khẩn trương, nhưng không hề hoảng loạn, nàng hài lòng gật đầu, rồi nhìn thị vệ trưởng của vương phủ đang nửa quỳ trước mặt mình, hỏi: "Tình huống bên ngoài thế nào rồi?"

"Bẩm vương phi, người của Thịnh quận vương đã bao vây nhiều phủ đệ của các quý tộc thế gia," Thị vệ trưởng nghiêm túc nói, "Ngoài cửa vương phủ chúng ta còn có một đội binh lính đang bày trận."

Hoa Tịch Uyển yên lặng tập trung lắng nghe, nghe thấy tiếng châm biếm chửi rủa của đám binh lính bên ngoài phủ.

"Con quỷ nhỏ đó đang trốn bên trong không dám ra ngoài."

“Nghe nói dáng vẻ của vị Hiển vương phi này khuynh quốc khuynh thành, không biết mấy ca ca chúng ta có thể…”

Đám binh lính lập tức cười to, tiếng cười nói tục tĩu truyền vào vương phủ, tất cả hạ nhân trong vương phủ đều tức đến đỏ mặt, hận không thể lập tức xông ra cùng chém chết lũ binh sĩ ngoài đó.

Hoa Tịch Uyển cười lạnh một tiếng, sau đó nói: “Người đâu, tìm một người có giọng nói tốt đến đây!”

Ngay lúc đám binh lính ngoài cửa phủ Hiển vương đang mắng chửi đến cao hứng, lại nghe thấy bên trong cánh cửa đột nhiên vọng ra một thanh âm vang dội.

“Ta còn tưởng là đám chó nào hoang đang làm loạn ở ngoài cửa, thì ra là một đám phản tặc. Nếu là chính nhân quân tử thì cũng được đi, đằng này lại là đám loạn đảng ăn nói thô bỉ không biết xấu hổ, nếu tương lai bọn ngươi tạo phản thành công, vậy tất cả bách tính trong kinh thành còn có thể sống tốt được sao?”

Đám binh lính đang cười hả hê không khỏi dừng lại, ngu ngơ nhìn nhau, trong nhất thời không ai hiểu được mấy lời kia là ý gì.

Sắc mặt tướng lĩnh cầm đầu có hơi khó coi, hắn vốn cho rằng Hiển vương phi chỉ là một cô gái yếu đuối được Hiển Vương yêu thương che chở, bị những binh lính của hắn cười nhạo chắc chắn sẽ không dám ra mặt, ai người nàng không chỉ không sợ hãi, mà lại còn muốn kích động dân tâm.

Không đợi đám loạn đảng mở miệng, giọng nói oang oang bên trong lại vang lên: “Một đám ô hợp, lại dám vọng tưởng cướp đoạt đế vị, vương phi nhà ta nói, Hiển vương phủ bọn ta chỉ trung với hoàng thượng, trung với hoàng triều, đám loạn đảng các người nhanh chóng cút đi, đừng có mà làm ô uế Hiển vương phủ bọn ta.”

“Đi cmm, con đàn bà này thật là độc miệng, để lão tử chém nát cửa vương phủ, xem ả còn bày ra trò gì nữa.” Một tên to con trong đám loạn đảng chửi mấy câu thô tục, rồi tựa như muốn xông về phía trước.

“Đứng lại,” Tên tướng lĩnh lạnh lùng nói, “Không được manh động.”

Hắn vốn cho là Hiển vương phủ chỉ còn lại một mình vương phi, muốn bắt người cũng sẽ rất giản đơn, thế nhưng hiện tại thấy thái độ của đối phương hoàn toàn không sợ hãi, hắn liền thấy hơi do dự, chẳng lẽ đối phương đang cố ý làm chọc giận bọn họ, để bọn họ rơi vào bẫy sao?

“Chờ một chút,” hắn nhìn thoáng về phía hoàng cung, “Trước bao vây Hiển vương phủ lại, chỉ cần đại sự thành công, thì một Hiển vương phủ nho nhỏ có đáng là gì.”

Hơn nữa Hiển vương đã bị vây trong hoàng cung, cho dù hiện tại Hiển vương phi có muôn vàn thủ đoạn, đợi khi quận vương gia đăng cơ, thì cũng đều vô dụng thôi.

Hoa Tịch Uyển nghe đám phản quân bên ngoài đàng hoàng hơn, ánh mắt đảo qua hạ nhân bốn phía, sau đó trầm giọng nói: "Hôm nay là thời khắc sinh tồn của Hiển vương phủ chúng ta, bất cứ kẻ nào cũng không được tự ý hành động, nếu có người khả nghi, toàn bộ đánh chết không tha." Nàng rút bảo kiếm trong tay ra, cắm mạnh vào vườn hoa bên cạnh, "Tối nay, ta sẽ thủ ở chỗ này."

Đám người Bạch Hạ im lặng đứng phía sau Hoa Tịch Uyển, hai mắt sáng quắc nhìn ánh lửa đỏ rực cả bầu trời bên ngoài.

107. Chương 106: Bình Định

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Đến canh tư, vốn là lúc con người mệt mỏi nhất, thế nhưng Hiển vương phủ lại không có người nào dám đi vào giấc ngủ, mặc kệ là nam hay nữ, toàn bộ đều cầm gậy gộc đao kiếm sắc bén trong tay, khẩn trương nhìn cánh cửa vương phủ đang đóng chặt, lo sợ nếu không cẩn thận thì loạn đảng bên ngoài sẽ vọt vào.

"Vương phi, có một tỳ nữ muốn chạy trốn từ cửa sau, bị chúng ta bắt được." Hai bà tử lôi một nha hoàn mặc y phục phụ nhân đi tới, trên mặt tràn đầy phẫn hận. Tình thế nguy cấp thế này mà lại muốn trốn ra ngoài, nếu loạn đảng thừa cơ xông vào vương phủ, thì phải làm sao đây?

Bạch Hạ liếc nhìn kẻ bị bà tử áp giải đến, nhỏ giọng nói với Hoa Tịch Uyển: "Vương phi, là Viên Thư Di."

"Mang xuống," Hoa Tịch Uyển hơi phiền chán, nàng mặc kệ hiện tại Viên Thư Di có mưu tính gì không, lúc này tâm tình nàng vô cùng xấu, "Bảo người trông chừng cho thật kỹ, đừng để nàng ta đi loạn."

Nàng nhìn vầng trăng phía chân trời, phát hiện đám loạn đảng đang vây quanh bên ngoài vương phủ đã càng lúc càng thiếu kiên nhẫn, trong lòng hơi căng thẳng. Nàng không biết chính xác trước khi tiến cung Yến Tấn Khâu đã an bài thế nào, nhưng đặt niềm tin vào người khác thì chi bằng tự mình chuẩn bị.

"Cung thủ chuẩn bị sẵn sàng!" Nàng giơ tay, "Nhanh chóng vào vị trí."

Loạn đảng bên ngoài Hiển vương phủ đã sớm không nén được tức giận nữa, nếu không phải thống lĩnh còn có điều chần chừ, thì làm sao bọn họ còn chờ lâu như vậy, hiện tại rốt cuộc cũng nhịn không nổi nữa, một tiểu đội trưởng nói với lên: "Thống lĩnh, mạt tướng nguyện tiên phong."

Thủ lĩnh phản quân thấy mãi mà Hiển vương phủ vẫn không có động tĩnh gì cuối cùng cũng gật đầu.

Khi hắn vừa gật đầu, bỗng xuất hiện một âm thanh xé gió vút đến, tiểu đội trưởng đang quỳ gối trước ngựa hắn đột nhiên ngã xuống, trước ngực còn cắm một mũi tên bạc.

Hắn còn chưa kịp phản ứng lại, thì đã phát hiện vô số hoả tiễn từ trong Hiển vương phủ bắn ra, đáng sợ nhất là một số mũi tên còn mang theo bình gốm, những bình gốm này chỉ vừa rơi xuống đất, thì lửa đã bùng lên, đạp cũng dập không tắt nổi?

Thứ đang bốc cháy đó là rượu sao?

Lúc này thống lĩnh phản quân cũng không còn lòng dạ nào mà suy nghĩ loại rượu gì mà có thể châm ngòi lửa mạnh như vậy, hắn nhìn những thủ hạ đang hoảng hốt vì hoả hoạn của mình, bị rối loạn trận địa, trong lòng hắn thầm hồi hộp.

Rốt cuộc trong Hiển vương phủ có bao nhiêu cung thủ?

Hơn nữa tuy rằng theo quy định thì phủ thân vương có thể cất giữ một ít binh khí, nhưng phải đúng quy chế, thế nhưng trong nội bộ Hiển vương phủ có thật sự làm theo quy chế không?

Nghĩ đến chủ công nhà mình tuy chỉ là quận vương, nhưng lại lén lút cất giấu không ít đồ tốt, trong lòng hắn lại càng mơ hồ hơn, chỉ e là Hiển vương phủ này không dễ đụng tới.

Trong lúc hắn đang do dự, bỗng thấy trong con hẻm bên cạnh đột nhiên lao ra một đội thân vệ đang đánh chém về phía bọn họ, trong miệng còn không ngừng gào thét mấy câu như giết chết loạn đảng, bảo hộ hoàng thượng,… Tuy rằng nhân số không nhiều, nhưng đủ để cho đám thủ hạ vốn đã bắt đầu hoảng loạn của hắn càng thêm luống cuống sợ hãi.

Đây là…

Đây là thân vệ của Trữ vương phủ sao? Chẳng phải Trữ vương từ trước đến nay luôn bỉ ổi gian xảo sao, sao lại dám ra mặt thế này?

Hắn còn chưa nghĩ ra nguyên nhân của việc này, lại thấy một đội nhân mã từ nơi khác lao đến, lần này là thân vệ Đoan vương phủ.

Phía sau bọn họ cũng lập tức ùa đến một đám người mặc quần áo gia đinh, dẫn đầu lại là nhị công tử Nghĩa An hầu phủ – Hoa Định Thần.

"Nghịch tặc, ta nhất định sẽ không để các ngươi uy hiếp hoàng thượng, làm ra tội ác ngập trời, còn không mau bỏ vũ khí xuống, nhanh chóng chịu trói!" Hoa Định Thần xoay người nhảy xuống ngựa, trong tay là giáo dài, uy phong lẫm liệt, "Nếu các ngươi bỏ vũ khí xuống đầu hàng ta sẽ nói giúp trước mặt hoàng thượng vài câu, để hoàng thượng tha cho các ngươi một con đường sống."

Lần này thống lĩnh phản quân thật sự hoảng hốt, Đoan vương phủ, Trữ vương phủ, Nghĩa An hầu phủ, những người này vậy mà lại mạo hiểm đến đây bảo vệ cho Hiển vương phủ, Nghĩa An hầu phủ và Hiển vương phủ là thông gia thì không nói, thế nhưng từ lúc nào mà Đoan vương cùng Trữ vương lại đứng về phía Hiển vương?

Còn những đội quân khác mà quận vương gia đã an bài ở kinh thành đâu rồi? Tại sao không có ai ngăn cản những người này, lẽ nào… Trong lòng hắn cảm thấy vô cùng bất ổn, quận vương gia vì ngày hôm nay, đã lên kế hoạch từ rất lâu, thế nhưng sao sự tình lại phát triển thế này?

Trong vương phủ, Hoa Tịch Uyển lắng nghe đội trưởng đội thân vệ hồi báo những chuyện xảy ra bên ngoài, kinh ngạc hỏi: "Ngươi nói nhị ca của ta cũng tới?" Trước đó nàng đã phái Hồng Anh đến Hầu phủ nói rõ tình huống nguy hiểm thế nào rồi, với tính cách của phụ thân, thì sẽ không để cho nhị ca tuỳ tiện mạo hiểm mới đúng, lẽ nào có biến?

Nghe thấy Đoan vương và Trữ vương đều đã được mời vào cung, nhưng hiện tại đội thân vệ của hai vương phủ này lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ thật sự đã có sắp xếp từ trước?

Tình huống không rõ ràng, Hoa Tịch Uyển cũng không thể nghĩ nhiều, nàng trầm ngâm nói: "Tiếp tục quan sát."

Tuy bề ngoài Đoan vương và Trữ vương như đang giúp đỡ Hiển vương phủ, thế nhưng ai biết bọn họ đang giúp thật hay là đang đóng kịch? Vào thời điểm này, không thể tính toán vấn đề thất lễ hay không nữa.

Phản quân vốn chột dạ, hiện tại thấy phe mình bị vây khốn, lại nghĩ đến người thân của mình, khí thế đột nhiên giảm hơn phân nửa, còn có thể có bao nhiêu quyết tâm liều mạng nữa chứ?

Tâm tình là thứ dễ lây truyền, vừa có vài người trong đám phản quân do dự, liền ảnh hưởng đến mấy người khác. Bị những thân vệ của vương phủ và hầu phủ vây khốn một lúc, bọn họ đã mất hết ý chí chiến đấu, chỉ mong có thể giữ được tính mạng, không liên lụy người nhà.

Bọn họ cũng không ngốc, vừa nhìn tình huống này thì đã biết những người này ủng hộ ai. Những quý tộc này dám ra mặt vào lúc này chỉ có thể chứng tỏ một việc, đó chính là ra tay giúp Hiển vương phủ sẽ có lợi.

Đều là vương gia, giúp Hiển vương phủ thì bọn họ có bao nhiêu lợi ích chứ?

Hàm nghĩa trong đó không cần nói cũng biết, chỉ sợ đại sự của chủ công bọn họ lần này thất bại rồi.

"Boong!"

Tiếng chuông tang nặng nề từ phía hoàng cung truyền đến, đầu tiên mọi người rất sửng sốt, sau đó đều lập tức quỳ xuống. Ngay cả đám phản quân cũng chỉ do dự trong chốc lát rồi quỳ xuống theo. Mà cái quỳ này, cũng đại biểu rằng bọn họ đã đầu hàng.

Chuông tang liên tục vang lên chín tiếng, toàn bộ kinh thành đều chìm trong sự trang nghiêm.

"Vương phi…" Bạch Hạ do dự nhìn Hoa Tịch Uyển, trong lòng hơi lo lắng.

Lão hoàng đế đã chết, như vậy tân đế là ai?

Hoa Tịch Uyển nhìn về phía hoàng cung, hít sâu một hơi: "Mở cửa vương phủ, treo cờ trắng, dẹp hết những đồ vật tươi sáng đi."

"Thế nhưng bên ngoài…"

"Mở cửa đi." Hoa Tịch Uyển lắc đầu, trong cung đã dám đánh chuông tang, thì chứng minh rằng ở đó đã được bình định, hiện tại Hiển vương phủ mở cửa lớn, đã không có vấn đề gì nữa.

Bên trong tẩm cung hoàng đế, Yến Bá Ích đang bị ngự lâm quân hung hăng áp trên mặt đất, nhưng ánh mắt hắn ta lại căm hận trừng Yến Tấn Khâu, dường như hận không thể cắt thịt, uống máu của hắn.

Những người khác trong điện dường như không nhìn thấy ánh mắt của hắn ta, đồng loạt quỳ xuống trước mặt Yến Tấn Khâu, cúi đầu hành đại lễ: "Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

"Hoàng thượng, đất nước không thể một ngày không có vua, xin hoàng thượng lập tức kế vị." Đoan vương quỳ nói, "Trong kinh phản quân loạn đảng đang hoành hành, nhiều người dân vì vậy mà hoảng sợ, chỉ có ngài lập tức kế vị, mới có thể trấn an dân tâm."

Yến Tấn Khâu vẻ mặt bi ai nói: "Hôm nay hoàng thượng vừa mất, ta cũng không có khả năng trị quốc, lại đang đau thương, thật sự không thể gánh nổi trọng trách này."

"Sao hoàng thượng lại tự xem nhẹ mình như vậy, ngài từ nhỏ đã tài hoa, lớn lên trong hoàng cung, rất được tiên đế coi trọng, hơn nữa hôm nay trong di chiếu của tiên đế còn nói truyền ngôi cho ngài, ngài kế vị, chính là hy vọng của mọi người," Trữ vương lời lẽ khẩn thiết nói, "Vi thần cho rằng, chi bằng hoàng thượng đăng cơ trước, rồi bổ sung đại điển* kế vị sau, như vậy sẽ trọn vẹn đôi đường, người xem như vậy có được không?"

(*) đại điển: lễ lớn/ lễ mừng/ lễ

Người bên cạnh không kìm lòng được liếc nhìn Trữ vương, cái gì hay cái gì tốt thì hắn đều đã nói xong, bọn họ còn nói cái gì đây? Trong lòng tuy rằng khinh bỉ Trữ vương giả tạo, thế nhưng mọi người tại đây, đều hiểu Trữ vương nói đúng, hoàng thượng ngài đăng cơ là hy vọng của mọi người, lê dân bách tính cần người, chư vị đại thần tín nhiệm người, cả quốc gia tương lai càng thêm cần người, người đăng cơ nhé.

Cứ khuyên nhủ ba lần bảy lượt như vậy, Yến Tấn Khâu cũng hết lần này đến lần khác chối từ, cuối cùng

thuyết phục đến hừng đông, rốt cuộc Yến Tấn Khâu mới đỏ mắt đáp ứng, chúng đại thần đều thở dài nhẹ nhõm, vở kịch này cuối cùng cũng hạ màn.

Yến Bá Ích lạnh lùng nhìn đám người kia diễn trò và dáng vẻ đó của Yến Tấn Khâu, có được lợi ích còn muốn danh tiếng, dường như là do người khác khóc xin hắn, hắn mới miễn cưỡng đồng ý, thật làm người khác buồn nôn.

Chờ vở kịch diễn xong, mọi người mới bắt đầu tính sổ tên nghịch tặc Yến Bá Ích. Nhưng dù sao Yến Bá Ích cũng là người trong hoàng thất, cho nên mấy đại thần bình thường không tiện mở miệng, mà tôn thất cũng không dám tự tiện nói gì, không thể làm gì khác hơn là đều quan sát biểu tình của tân đế để phỏng đoán ý nghĩ của người.

Yến Tấn Khâu hiểu rõ ý nghĩ của những người này, nhưng không để lộ ra nửa điểm, hắn nhìn Yến Bá Ích đang quỳ trên mặt đất, nặng nề nói: "Đường huynh, ta thật không ngờ ngươi sẽ đi tới bước này."

Yến Bá Ích nghe vậy, lập tức cười châm biếm một tiếng: "Còn có cái gì mà người không nghĩ ra, không đoán được chứ?"

Bị hắn khiêu khích như, Yến Tấn Khâu cũng không tức giận, trái lại bình tĩnh nhìn hắn, giống như đang nhìn một đứa bé không hiểu chuyện: "Việc đã đến nước này, đường huynh còn không ăn năn hối cải sao? Ngươi thừa lúc tiên đế bệnh nặng mang binh tới bức vua thoái vị, khiến tiên đế tức giận nôn ra máu mà qua đời, tội ác bực này, ngươi có hối hận hay không?"

"Ta chỉ hối hận không đoán được mưu tính của ngươi, để bản thân rơi vào thế hạ phong thôi," Yến Bá Ích hiểu rõ, mình đã không còn đường sống nữa, cho nên không hề có ý định ăn nói khép nép để kéo dài chút hơi tàn mà sống, "Mặc dù ngươi muốn động thủ, nhưng ta lười nhìn ngươi đóng kịch."

Yến Tấn Khâu nghe thế, đuôi mày khẽ động, đi tới trước mặt Yến Bá Ích, từ trên cao nhìn hắn, chậm rãi mở miệng nói: "Sao đường huynh có thể hiểu lầm ta như vậy." Nói xong, cũng không đợi Yến Bá Ích mở miệng nữa, cất giọng nói, "Thịnh quận vương bị người khác xúi giục, phạm phải đại tội, thật sự không thể tha thứ, thế nhưng nể tình hắn từng có công, trẫm tha cho hắn tội chết, tước bỏ họ "Yến" của hắn, ban cho chữ "Hình", cả đời bị giam trong Dưỡng Thân trai, không được bước ra ngoài một bước."

(*) Hình trong hình phạt

Dưỡng Thân trai là nơi giam giữ những tôn thất hoặc quan viên phạm trọng tội của tiền triều, đã nhiều năm không có người ở, hiện tại Yến Tấn Khâu hạ lệnh giam Yến Bá Ích ở đó, thì trong mắt của những người khác đã coi như là nhân từ rồi.

"Nghe nói trong phủ của đường huynh còn một thị thiếp đang mang thai, đường huynh cứ an tâm giữ gìn sức khoẻ để nhìn hài tử bình an lớn lên." Sau khi Yến Tấn Khâu nhẹ nhàng nói với Yến Bá Ích một câu như vậy, thì sai người mang Yến Bá Ích xuống.

Trữ vương nhìn Yến Bá Ích đàng hoàng thành thật bị mang xuống, không kìm lòng được thầm thở dài, nhìn như tân đế có vẻ rộng lượng, nhưng kì thực là người sắc bén tàn nhẫn giết người không thấy máu. Hắn rõ ràng rất hận Yến Bá Ích, thế nhưng hết lần này tới lần khác không lấy mạng của hắn, mà là muốn cho hắn sống không bằng chết, muốn chết nhưng lại cam tâm tình nguyện sống.

Chữ hình, là chữ khắc ở trên trán phạm nhân, đồng thời tước đoạt họ của đối phương, nhốt hắn vào một nơi trăm năm không có người ở, đây không phải là nhân từ, mà thật sự là dùng đao cùn chém người, chết không được, sống không xong.

Chỉ là không biết từ khi nào mà tân đế và Yến Bá Ích lại có thù hận sâu đậm đến vậy?

108. Chương 107:

Edit: Hoa Tuyết

Beta: Linh Xốp

Trong căn phòng u tối, Yến Bá Ích mặt không đổi sắc ngồi bên cạnh bàn lạnh lùng nhìn Yến Tấn Khâu ngồi ở bên kia: "Hôm nay là ngày đầu tiên hoàng đế bệ hạ chấp chính, còn không quên đến chê cười ta à?" Trán hắn bây giờ đang đau đớn như hỏa thiêu, một canh giờ trước, chỗ đó đã có thêm một chữ "Hình".

"Trẫm hạ một đạo thánh chỉ, cho những thị thiếp không có con cái của ngươi có thể tự ý rời đi," Yến Tấn Khâu thong thả ung dung nói, "Hiện tại các nàng đều đã thu thập hành lý xong, ngươi có muốn đi đưa tiễn các nàng hay không?"

"Chỉ là một đám thấy lợi quên nghĩa, có là gì chứ?" Yến Bá Ích cười lạnh nói, "Loại sinh vật như nữ nhân, ngoại trừ sinh con, còn có tác dụng gì?"

Yến Tấn Khâu hơi nhíu mày, nhớ tới mình và Tịch Uyển đã hai ngày rồi chưa gặp mặt, thì không có tâm trạng nhìn bộ dạng này của Yến Bá Ích nữa: "Ngươi rơi vào kết cục hôm nay, quả thật là không thể trách ai được." Hắn đứng dậy đi ra ngoài ngay, không bao giờ muốn nhìn thấy Yến Bá Ích nữa.

"Ngươi cũng có hơn ta đâu, ngay cả tỷ phu của mình cũng có thể hạ thủ, thì có tư cách gì mà nói người khác," Yến Bá Ích cười nhạo nói, "Còn vương phi của ngươi nữa, cũng chỉ bị sự ôn nhu thâm tình của ngươi mê hoặc, hoàn toàn chẳng biết dưới dáng vẻ nho nhã này của ngươi là một tâm địa ác độc đến cỡ nào."

Yến Tấn Khâu nghe vậy quay đầu lại liếc hắn một cái, chẳng ừ hử gì cả chỉ cười cười, sau đó cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Nhìn cánh cửa trước mặt mình từ từ đóng lại, cả căn phòng vốn mờ tối lập tức rơi vào một mảnh tối mịt.

Yến Bá Ích ngẩng đầu lên khẽ sờ vào cái trán của mình, tức giận đập vỡ bộ trà tách trên bàn.

Trong Hiển vương phủ cửa lớn mở rộng, ngoài cửa ngự lâm quân dẫn đường, hăng hái khí thế, ngự giá xuất hành, những người không phận sự đều phải tránh đường.

Bày ra thế trận lớn như vậy chỉ vì tân đế muốn nghênh đón hoàng hậu vào cung, vốn có vài cựu thần phản đối hành động này, nhưng ở trước mặt văn võ bá quan tân đế đã nói: "Hoa thị là thê tử kết tóc của trẫm, đã là phu thê, tất nhiên phải nhất thể không rời. Dân gian chú trọng phu thê ân ái, giúp đỡ lẫn nhau, trẫm tuy là thiên tử, không giống dân thường, nhưng vẫn muốn phu thê bạc đầu không xa rời. "

Chúng thần cười giễu cợt, bọn họ có thể nói gì nữa, bản thân hoàng thượng đã nguyện ý, bọn họ làm thần tử chẳng lẽ còn muốn hoàng thượng không tôn trọng hoàng hậu, nạp thêm phi tần? Lại nói đây bất quá chỉ là hình thức, huống chi tân đế mới kế vị, có ai lại muốn không có việc gì tự tìm xui xẻo?

Được rồi, người ta đường đường là đế vương cũng đã nguyện ý khom lưng đi đón nữ nhân của mình, bọn họ quản nhiều như vậy làm chi, đàng hoàng thành thật xem náo nhiệt là được rồi.

"Nương nương, hoàng thượng đích thân đến nghênh đón ngài tiến cung." Bạch Hạ từ trước đến nay vốn luôn trầm ổn lúc này trên mặt tràn đầy vui mừng, bước vào nhà, nhìn trang phục Hoa Tịch Uyển đang mặc, thận trọng chỉnh lại trâm cài cho nàng, "Chắc lúc này đã vào đến cổng trong rồi."

Hoa Tịch Uyển cũng không ngờ tới Yến Tấn Khâu sẽ đích thân đến đây, sau khi sững sờ một chút lại chậm rãi mỉm cười, vịn tay Bạch Hạ khoan thai đứng lên: "Đi thôi."

Đối phương đã bước chín mươi chín bước, nàng cũng không thể ngay cả một bước cũng không đi. Đời người phải cố kỵ nhiều điều, nhưng đôi khi cũng phải có dũng khí.

"Hoàng thượng?" Mộc Thông khó hiểu nhìn hoàng đế, không rõ vì sao sau khi vào cổng trong ngài liền muốn xuống long liễn, thế nhưng hắn vừa thốt ra những lời kia, lại nhận ra bản thân đã lỡ lời, vội vàng ngậm miệng lại, khom người lui về phía sau một bước. Những người khác thấy người đã theo hoàng thượng nhiều năm như Mộc tổng quản cũng không dám nói nhiều, tất cả đều nín thở ngưng thần, yên lặng theo sau hoàng đế, nhìn ngài từng bước từng bước đi về phía nội viện.

Lúc vừa xuống long liễn, Yến Tấn Khâu còn không nhanh không chậm bước đi, thế nhưng khi hắn tiến vào cửa trong, bước chân của hắn càng lúc càng lớn hơn. Có lẽ người khác không nhận thấy được, thế nhưng Mộc Thông lại thu hết thần thái của hoàng thượng vào mắt.

Hắn bỗng ngẩng đầu, nhìn thấy hoàng hậu đang đứng ở cửa trong, đột nhiên hiểu ra, đây chính là nguyên nhân khiến hoàng thượng cởi bỏ phong độ mấy ngày nay, trở nên vội vàng hấp tấp như thế.

Nữ nhân đang đứng ở cửa trong chỉ mới mười chín tuổi xuân, tuy tướng mạo đoạt hồn nhiếp phách, thế nhưng nét cuốn hút nhất chính là nụ cười dịu dàng nơi khóe miệng nàng, nụ cười này đủ để mê đảo tâm hồn mọi nam nhân.

Yến Tấn Khâu thật không ngờ Hoa Tịch Uyển nguyện ý chờ hắn ngoài cửa thế này, nhìn thấy nụ cười nhẹ nhàng nơi khóe miệng nàng trong lòng hắn chợt bừng tỉnh, ngay sau đó liền không thể tả được niềm vui sướng đang xông lên trong đầu.

Ba bước cũng thành hai, tiến nhanh đến nắm tay Hoa Tịch Uyển, ngăn cản động tác hành lễ của nàng, hai mắt Yến Tấn Khâu dừng trên gương mặt nàng, nói: "Ta tới đón nàng tiến cung."

Hoa Tịch Uyển ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt hắn, nở nụ cười dịu dàng.

Tầm mắt hai người giao nhau, rõ ràng không nói điều gì, nhưng lại chẳng cần nhiều lời.

"Chúng ta đi."

Hoa Tịch Uyển nhìn bàn tay mình đang được Yến Tấn Khâu nắm chặt, để mặc chàng dắt mình đi thẳng ra cửa lớn vương phủ.

Khoảng cách từ cửa trong ra cửa lớn vương phủ cũng không gần, thế nhưng Yến Tấn Khâu vẫn nắm tay Hoa Tịch Uyển đi bộ chứ không dùng long liễn, hai người không nhanh không chậm đi qua cầu vòm trên hồ sen, đi qua hành lang gấp khúc xinh đẹp tinh xảo, đi qua từng cánh cửa trong vương phủ, giống như đôi tình nhân bình thường đang tản bộ dạo chơi, mà không phải đế vương cùng đế hậu.

Hai người cách cửa lớn vương phủ càng ngày càng gần, Yến Tấn Khâu nhìn cánh cửa vương phủ đang mở rộng, dừng bước lại nói: "Ta đã từng nói, nhất định sẽ không để nàng chịu ấm ức nữa, hôm nay và về sau, nếu nàng không thích thì không phải quỳ lạy bất kỳ ai nữa cả."

Hoa Tịch Uyển nhìn bàn tay đang được nắm chặt của mình, dùng tay kia nhẹ nhàng phủ lên mu bàn tay Yến Tấn Khâu: "Lời nói của chàng, ta đều nhớ cả."

Nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng, Yến Tấn Khâu cười nói: "Nàng nhớ hay không cũng không quan trọng, ta sẽ nhớ kỹ thay nàng." Nói xong, không đợi Hoa Tịch Uyển mở miệng, lại kéo tay nàng ra cửa. Sau đó dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, đỡ Hoa Tịch Uyển vào xa giá của mình.

Lễ quan đi theo mí mắt run lên, nhưng cũng không có bất cứ người nào đứng ra nói gì, hai người cứ thế cùng nhau bước lên xa giá.

Hôm qua người của Công bộ Lễ bộ và điện Trung Tỉnh đã làm việc suốt đêm không ngủ nghỉ, làm ra chiếc long phượng trình tường liễn này, chỉ vì hoàng thượng nói, phu thê chính là âm dương điều hòa, cùng nhau xuất hành thì không nên phân chia thứ bậc, lại càng không nên phân ta – ngươi. Đế vương là rồng, đế hậu là phượng, ngày sau người cùng hoàng hậu xuất hành, sẽ chỉ ngồi chung một liễn.

(*) liễn: xe kéo, xe vua ngồi (người kéo)

Hoàng thượng và hoàng hậu ngồi chung một xa giá, hoàng thượng không có ý kiến, bọn họ làm thần tử cũng không nên nhiều lời, thế nhưng việc hoàng hậu ngồi long liễn ít nhiều gì cũng không hợp quy củ, hoàng thượng lại kiên trì muốn cùng hoàng hậu ngồi chung, vậy bọn họ chỉ có thể nghĩ cách.

Hoàng thượng đã nói đế hậu vốn là nhất thể, vậy bọn họ cứ dứt khoát chế tạo gấp một chiếc long phượng trình tường liễn, thích hợp cho cả hoàng thượng và hoàng hậu, lại không trái quy củ, nên chung quy việc này đã không thành vấn đề nữa.

Đế hậu tình thâm, hoàng hậu lại xuất thân từ danh môn thế gia, nhà mẹ đẻ cùng nhà ngoại đều là trung thần nhiều đời, bọn họ cũng không lo lắng yêu nữ họa quốc gì đó, việc này chính là niềm vui lớn, điều duy nhất không được hoàn mỹ đó là hoàng thượng và hoàng hậu đều còn quá trẻ, thành hôn cũng chưa tới hai năm, dưới gối không có con trai con gái gì cả.

Bất quá vì hai người đều còn trẻ tuổi, nên chuyện con cái cũng không phải là vấn đề lớn lao.

Năm ngày sau, Yến Tấn Khâu chính thức đăng cơ, đổi niên hiệu là Thịnh Khôn. Sau khi hắn khoác áo tang tròn hai mươi bảy ngày, thì ngoại trừ ban phát một vài ý chỉ phong thưởng theo lệ, còn truyền một khẩu dụ khiến cả triều đình khiếp sợ.

“Hậu cung của trẫm, sẽ chỉ có một người là Hoa thị mà thôi.”

Tuy rằng có không ít đại thần ngoài miệng tán thưởng hoàng thượng trọng tình trọng nghĩa, nhưng trong lòng lại thầm thở dài, hoàng thượng vẫn còn quá trẻ tuổi, chỉ sợ ngày sau sẽ vì khẩu dụ này mà tự vả lên mặt mình thôi.

Hoàng hậu có đẹp, nhưng mỹ nhân cũng có ngày đến tuổi xế chiều, mà trên đời này có nam nhân nào lại không ham mê sắc đẹp? Vợ chồng son ân ái mặn nồng, thế nhưng đến tuổi trung niên, thì tình cảm sâu đậm ngày xưa cũng hóa thành nhạt nhẽo nhàm chán, tình yêu cũng hóa thành tuổi trẻ bồng bột, lời thề cũng sẽ biến thành một phút xung động, đến lúc đó phải giải quyết thế nào đây?

Ba tháng sau, Thịnh Khôn đế cử hành đại điển phong hậu vô cùng long trọng cho Hoa hậu, không chỉ để Hoa hậu nhận lễ quỳ bái của bách quan và mệnh phụ, còn đích thân trao kim bài, kim sách, kim ấn đại biểu cho thân phận hoàng hậu cho Hoa hậu.

“Từ hôm nay, nàng và ta sẽ dắt tay nhau sinh sống trong chốn hoàng cung này, trẫm nhất định sẽ không phụ nàng.” Yến Tấn Khâu đứng ở bậc thềm ngọc trên cao, nhìn những quần thần đang quỳ lạy phía dưới, nghiêng đầu nói với Hoa Tịch Uyển, “Ta biết nàng không thích cuộc sống trong hoàng thất, thế nhưng kiếp này nàng sẽ không thể rời khỏi nơi này được, là ta có lỗi với nàng.”

“Chẳng phải chàng đã từng nói chúng ta ở bên nhau, là lương duyên trời định sao?” Hoa Tịch Uyển nhẹ nhàng cười, “Trước đây chàng không ép buộc cưỡng đoạt ta, cũng không phải do ta khóc nháo muốn gả cho chàng. Chàng không thể cho ta cuộc sống lười biếng, nhưng cũng đã cố gắng để cho ta không phải lo nghĩ nhiều, những điều chàng làm đã quá đủ rồi.”

Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh không một gợn mây, thoải mái nở nụ cười: "Có lẽ, ông trời đã định trước tất cả, để cho ta gặp chàng, cho chàng gặp ta, đây chính là duyên phận."

Nàng không tin lời hứa, không tin lời thề, nhưng lại tin tưởng chính mình.

Con đường có gập ghềnh cũng sẽ có điểm dừng, không đến phút cuối cùng, thì có ai biết được đời mình là tốt đẹp hay bất hạnh.

Có lẽ nàng không tin tưởng hoàn toàn lời thề của nam nhân, nhưng sẽ không vì điều đó mà hoài nghi hay phủ nhận toàn bộ tình cảm của đối phương.

Cũng chỉ là một đời, nàng dám cược, cũng cược thắng.

"Nữ nhi Lô gia trước khi xuất giá, mẫu thân nàng đã đích thân tặng nàng một hộp nữ trang, bên trong chứa tám bộ trâm cài, cho nên nữ nhi Lô gia xưng danh Bát Bảo Trang."

Hoa Tịch Uyển từ trong khay lấy ra một hộp gỗ đàn hương tinh xảo, đưa tới tay Yến Tấn Khâu.

"Kim ngân- bát bảo, mỗi người bốn món, ngụ ý tay trong tay vượt qua sóng gió, ân ái mãi không rời."

(*) Bát bảo: ngọc ấn, ngự ấn, ngọc tỉ.

Yến Tấn Khâu mở hộp gỗ đàn hương ra, bên trong là một miếng ngọc bội đồng tâm, một chiếc nhẫn ngọc có chữ phúc, một cây trâm tường vân và một mão ngọc tinh xảo.

Hắn chợt ngẩng đầu nhìn về phía Hoa Tịch Uyển, chỉ thấy nàng sóng mắt long lanh, nét mặt tươi cười như hoa như ngọc.

Các bạn có hiểu ẩn ý sau nụ cười của Tịch Uyển khi Tấn Khâu tới đón nàng vào cung không, điều đó đã thể hiện nàng đã mở rộng tấm lòng với Tấn Khâu. Và chàng đã nhận ra điều đó!!!

HOÀN CHÍNH VĂN

109. Chương 108: Phiên Ngoại

Edit: Hoa Tuyết

Mùa xuân Thịnh Khôn năm thứ ba, đó là một năm thời tiết tươi đẹp, Hoa hậu mở tiệc chiêu đãi các nữ quyến tôn thất và cáo mệnh nhất phẩm ở ngự hoa viên, những người được mời đến ai cũng vui mừng khôn xiết, chuẩn bị cẩn thận đến dự tiệc.

Sau khi tân đế đăng cơ, đột nhiên trái ngược với tính cách ôn hòa trước kia, tiến hành chấn chỉnh triều đình đến long trời lỡ đất. Nếu sau khi tân đế đăng cơ có nền tảng không vững chắc, thì còn có điều đáng lo, thế nhưng phía sau tân đế luôn có nhiều người ủng hộ, nên nhanh chóng nắm chặt toàn bộ triều đình, vì vậy chưa tới hai năm, đã chỉnh lý mọi thứ cần thiết, khiến trên dưới cả triều càng thêm kính nể tân đế.

Thịnh Khôn đế ngoại trừ được bách tính ủng hộ về mặt chính trị, thì chuyện tình cảm của hắn cũng rất được mọi người quan tâm thích thú, vì sao ư?

Bởi vì tân đế đăng cơ đã hơn ba năm, nhưng hậu cung ngoài Hoa hậu, thì không có một nữ nhân nào khác, ngay cả nữ quan thị tẩm cũng không có, nam nhân như vậy thật sự vô cùng hiếm thấy.

Đa số nam nhân trên thế gian này đều có xu hướng hướng thú với những nữ nhân tươi mới, Hoa hậu tuy đẹp, nhưng nhìn lâu cũng sẽ chán, hoàng đế có thể trông giữ nửa thân dưới của hắn được sao?

Mọi người không ngờ, Hoa hậu lại mở tiệc chiêu đãi nữ quyến, trong kinh thành có ai không biết Hoa hậu tính tình lười nhác, không thích quan tâm đến mấy việc không đâu, điều này cũng làm cho mấy triều thần rất hài lòng, hoàng đế sủng ái Hoa hậu như thế, nếu Hoa hậu còn nhúng tay vào chính sự thì đó mới thật sự là tai họa lớn.

Kết quả vị này quả thật là một người đại lười, vì vậy mọi người đều rất vui mừng. Hoa hậu được sủng ái, địa vị của nhà mẹ đẻ nàng cũng như cá gặp nước, Nghĩa An hầu vì có công với nước, trưởng tử làm thế tử quốc công phủ, còn trẻ tuổi đã được phong tước vị Hầu. Nhưng vị quốc công gia này là một người rất thức thời, sau khi trợ giúp tân hoàng chỉnh đốn triều chính xong, ông đã từ quan, mặc cho tân đế giữ lại thế nào cũng không đổi ý, cuối cùng từ quốc công gia trở thành một thái sư nhàn tản về nhà hưởng thụ cuộc sống thanh nhàn.

Về phần người con trai thứ của ông, hiện tại còn trẻ, giữ một chức vụ không cao không thấp trong triều, lại là phe cánh kiên trung với hoàng đế, ngày thường khiêm tốn lễ độ, nên không ai có thể nói nhà mẹ đẻ hoàng hậu ỷ thế hiếp người. Đây thật sự là bỏ xa phế hậu của tiên đế mười tám con phố mà.

Nghĩ như vậy, cũng khó trách hoàng đế sủng ái nàng như thế, vạn vật trên thế gian luôn luôn có quy luật.

Lúc này trong ngự hoa viên dáng hoa áo ngọc, thái giám cung nữ qua lại không ngớt, cầm bình bưng đèn, vô cùng náo nhiệt.

"Công chúa, chúng ta đến rồi."

Nghe thấy tỳ nữ thiếp thân nhẹ giọng nhắc nhở, Đoan Hoà công chúa mới chợt hoàn hồn, thấy lúc này trong ngự hoa viên đã có không ít nữ quyến, nàng chỉ im lặng không lên tiếng chọn một vị trí ngồi xuống,

không muốn nói chuyện với bất cứ ai.

Mùa đông năm ngoái Man Di xâm lấn, có triều thần đưa ra kế sách hòa thân, ý bảo gả một công chúa là nàng cho một đại vương Man Di đã gần bảy mươi tuổi, nàng trốn trong phủ công chúa hoảng sợ không thôi. Thế nhưng năm xưa nàng hành sự phách lối, nên không thân thiết với ai, hiện tại phụ huynh đều không còn, nhà mẫu thân cũng bị cách chức làm thứ dân, đến một người nguyện ý đứng ra nói giúp nàng cũng không tìm được.

Tuy nàng thích mỹ nam, thế nhưng cũng rất thương yêu con cái, nếu hòa thân đến Man Di, thì sau này hai đứa con của nàng ở lại kinh thành còn có thể sống tốt sao?

Trong lúc nàng tuyệt vọng sợ hãi nhất, lại nghe thấy Yến Tấn Khâu nói trước mặt văn võ bá quan trong triều rằng cự tuyệt đề nghị hòa thân này.

"Đất nước ta mênh mông rộng lớn, nam nhi thà chiến đấu quên thân, cũng không thể cúi đầu khom lưng. Man Di lòng muông dạ thú, lẽ nào chúng ta phải hi sinh cả cuộc đời của một nữ nhân vô tội để đổi lấy sự an bình sao?!"

Từ trước đến nay nàng luôn cảm thấy Yến Tấn Khâu đạo đức giả, thế nhưng sau khi nghe hắn nói những lời này, lại có chút ngơ ngẩn, không khỏi nghĩ đến nếu đệ đệ mình chưa qua đời, và được đăng cơ làm hoàng đế, lúc này hắn có nói những lời như thế không?

E rằng… vì sự an ổn của hắn, người tỷ tỷ này sẽ nhanh chóng bị mang đi hòa thân.

Buồn cười thay cho nàng, gần nửa đời sống tùy tiện bừa bãi, kết quả nửa đời sau lại được một người từng bị nàng tính kế bảo hộ.

Thực sự là người tính không bằng trời định, tính tới tính lui, cũng chỉ là trò cười mà thôi. Sau đó, nàng lại nghe chuyện bách tính trong kinh thành khen ngợi ca tụng Yến Tấn Khâu, còn có nhiều đại gia tộc bị Yến Tấn Khâu áp chế đến ngoan ngoãn, thì nàng đã dần dần thoải mái hơn, Yến Tấn Khâu quả là người thích hợp làm đế vương nhất.

Đệ đệ của nàng hay Thịnh quận vương, lòng dạ tầm nhìn tài đức đều không bằng hắn. Bây giờ nàng vẫn là trưởng công chúa, có cuộc sống an bình, nhi tử cũng được phong làm thế tử, rất tốt.

Ai cũng biết đương kim thánh thượng có một tỷ tỷ, đáng tiếc thánh thượng chưa từng nhắc tới tỷ tỷ mình, hoàng hậu cũng chưa từng triệu kiến người chị chồng đó, ngược lại Đoan Hoà công chúa vẫn giữ phong hào trưởng công chúa, chuyện này quả khiến người đời mở mang tầm mắt, thì ra đương kim hoàng thượng không muốn gặp tỷ tỷ của hắn.

Hoàng thượng không muốn thấy ai, tự nhiên sẽ chẳng có ai không thức thời nhắc tới, cho nên trên yến hội lần này không có mặt của tỷ tỷ ruột thánh thượng, cũng không bất kỳ người nào tỏ ra hiếu kỳ hay bất ngờ.

Đoan Hoà công chúa vừa nâng chén trà lên hớp một cái, chợt nghe âm thanh vỗ tay không nhẹ không nặng của thái giám, nàng vội vàng đặt chén trà xuống, chỉnh sửa y phục lại một chút rồi đứng lên cùng những người xung quanh.

Tuy rằng hiện tại Hoa Tịch Uyển đã hai mươi hai tuổi, thế nhưng Đoan Hoà công chúa xem ra, vị hoàng hậu này so với năm xưa khi vừa gả cho Yến Tấn Khâu vẫn không khác là bao, phải thêm trang phục hoa lệ phức tạp trên người nàng mới ổn thỏa hơn, khiến người khác không thể xem nhẹ nàng.

Làm đại lễ xong, Đoan Hoà công chúa ngồi vào chỗ mình, lặng lẽ nhìn nữ quyến xung quanh cẩn thận lấy lòng hoàng hậu, nàng cong khóe miệng, đáy mắt thản nhiên.

Bầu không khí của buổi yến hội rất náo nhiệt, các món ăn được bưng lên đều hết sức cầu kỳ tinh tế, đầy đủ sắc hương vị. Phải nói từ sau khi Thịnh Khôn đế đăng cơ, tài nghệ của ngự trù trong cung càng bộc phát cao siêu hơn, đồng thời khẩu vị phong cách cũng ngày càng đa dạng hơn, quả nhiên là các loại thức ăn ngon đều tụ hợp vào hoàng cung.

Thói quen nhỏ thích ăn ngon của hoàng hậu, các tầng lớp quý tộc đều biết, bọn họ còn biết Thịnh Khôn đế rất vui lòng chiều theo sở thích đó của hoàng hậu, một người thích đánh một người nguyện chịu, nên cũng không ai có thể nói là điều không tốt, chỉ là… điều đó đã khiến không ít nữ tử thầm hâm mộ Hoa hậu một phen.

Hoa Tịch Uyển được cung nữ hầu hạ súc miệng, lau mặt, rửa tay xong, mới cười nói với những nữ quyến ngồi quanh: “Cơm no rượu say, hôm nay phong cảnh rất đẹp, nếu chư vị không ghét bỏ, thì cùng bổn cung đi dạo một chút nhé?”

Mọi người đều nói thật vinh hạnh, thật thú vị, đi theo sau hoàng hậu, mồm năm miệng mười khen hoa kiểng trong ngự hoa viên, hận không thể khen từng phiến đá ngọn cỏ.

Trong lòng mọi người hiểu rõ, chưa chắc hoàng hậu để tâm đến những lời khen ngợi này, nhưng bọn họ lại không thể không khen, không thể không nịnh. Ai cũng biết địa vị của hoàng hậu trong lòng hoàng đế, nên có ai dám khiến hoàng hậu có nửa điểm bất mãn chứ?

Nghe nói hôm qua có cung nữ to gan muốn giành thánh sủng, kết quả chọc giận hoàng thượng, cuối cùng số phận thế nào không ai biết được, nhưng cũng đủ để một số người có dã tâm khác lặng lẽ thu quân, không dám tái phạm.

Hoàng hậu đột nhiên mở tiệc chiêu đãi nữ quyến, Đoan Hoà công chúa có chút bất ngờ, với tính tình của Hoa hậu, từ trước đến nay luôn không thích tổ chức yến hội, hiện tại bỗng mở yến hộ ngắm hoa, nói không có mục đích khác, làm sao nàng cũng không tin được.

“Những bông hoa này là do bổn cung cho người trồng vài ngày trước,” Giọng nói của Hoa Tịch Uyển vĩnh viễn luôn ôn nhu thế này, “Bổn cung thích nhất là những thứ xinh đẹp.” Nói xong, nàng bỗng nhìn thấy một nhánh hoa chìa ra đường đi, không kìm lòng được cau mày, “Sao cành hoa này lại ở đây, người đâu, đem cắt đi.”

Sau đó các nữ quyến liền thấy mấy tên thái giám đến cắt phanh cả cành hoa đi, các nàng nhìn những bông hoa rơi trên mặt đất, vẻ mặt như có điều trầm tư.

"Đáng tiếc," Hoa Tịch Uyển liếc nhìn cành hoa trên mặt đất, sau đó quay đầu nhìn mấy nữ quyến nói, "Chúng ta tiếp tục xem đi."

Đoan Hoà công chúa nhìn cành hoa vốn rất tươi đẹp bị mọi người đạp lên, chậm rãi thở ra một hơi.

Đồ có đẹp mấy, nhưng nếu không nghe lời, thì cũng không cần giữ lại.

Tựa như sau khi tân đế đăng cơ, vị Trương gia tiểu thái hậu kia lại bày ra dáng vẻ mẹ chồng với Hoa hậu, kết quả không quá trăm ngày, đã lâm bệnh qua đời.

Có đôi khi lòng tham của con người chính là thứ cắn nuốt họ.

Tuy rằng hoàng hậu không nói gì cả, thế nhưng người thông minh đều hiểu rõ, hoàng hậu cũng không yếu đuối mỏng manh như vẻ bề ngoài, chỉ là lười quản sự mà thôi, nếu chạm đến điểm mấu chốt của nàng, vậy thì thủ đoạn của nàng sẽ đủ khiến người đó nhớ kỹ cả đời.

Như vậy, cũng vô cùng tốt.

Ngắm hoa được một lúc, thì Đoan Hoà công chúa bỗng nghe thấy phía trước truyền đến tiếng vỗ tay, nàng hơi ngước nhìn, liền thấy hoàng liễn đang đi về phía này, chư vị nữ quyến thấy vậy, đều cúi đầu lui về phía sau, không dám nhìn thẳng long liễn.

Có điều khi hoàng liễn cách bọn họ hơn mười chân thì ngừng lại, hiển nhiên là do hoàng đế cố kỵ ở đâu có nhiều nữ quyến, nên không định tiến lên.

Rất nhanh đã có một tên thái giám tiến lên hành lễ với Hoa hậu, đó chính là người được nhiều người bên cạnh hoàng đế phải kính nể vài phần – Mộc tổng quản.

Không biết Mộc tổng quản nói với hoàng hậu điều gì đó, hoàng hậu liền mỉm cười bước đến gần hoàng liễn.

Khi hoàng hậu vừa mới đặt chân lên ghế nhỏ, thì trong hoàng liễn đã có một cánh tay mặc áo bào hoa văn kim long vươn ra, hoàng hậu đưa tay cho đối phương, liền được bàn tay kia kéo vào hoàng liễn.

Đoan Hoà công chúa thấy cảnh tượng này, bỗng nhiên cười một tiếng, xoay người nhìn nữ quan đang chuẩn bị mời mình rời cung, chỉ hơi thấp cúi đầu, cũng không quay đầu lại rời khỏi chốn cung điện hoa lệ này.

Có vài người đã được định trước sẽ trở thành nữ nhân trong truyền thuyết được nhiều người hâm mộ, mặc

dù nàng không thể trở thành một nhân vật trong đó, nhưng ít nhất được vinh hạnh nhìn thấy đôi nam nữ trong truyền thuyết này.

Sinh ra trong phú quý, quãng đời còn lại sống giàu sang, nam nữ song toàn, nàng cũng không có gì tiếc nuối nữa.

Nghìn năm sau, có vô số vở kịch và tiểu thuyết viết về Thịnh Khôn đế cùng Thánh Đức hoàng hậu, có chuyện chủ yếu kể về sự bất phàm của Thịnh Khôn đế, có vài câu chuyện lại thiên về nhan sắc khuynh quốc khuynh thành của Thánh Đức hoàng hậu, có thể làm vô số nam nhân ái mộ, khiến Thịnh Khôn đế cả đời không nạp phi, đồng thời suốt đời chỉ một nữ nhân là nàng.

Có người nói Thánh Đức hoàng hậu là một nữ nhân thành công, cũng có người nói Thịnh Khôn đế là một đế vương vĩ đại, thế nhưng duy nhất điều không thể phủ nhận là, trong lịch sử quả thật hai người họ đã bên nhau suốt quãng đời còn, ân ái không chia lìa.

Sách sử ghi lại rằng, Thịnh Khôn đế đã từng tuyên bố trước mặt mọi người, muốn cùng hoàng hậu ân ái không rời, và thực tế ông thật sự đã làm được.

Thịnh Khôn đế tại vị bốn mươi lăm năm, vào năm sáu mươi tám tuổi thì truyền ngôi cho thái tử, rồi làm một thái thượng hoàng nhàn nhã. Ông cùng với Thánh Đức hoàng hậu ân ái suốt đời, dưới gối có ba trai một gái, chuộng chiêu nạp hiền tài, bình định Man Di, cải cách nông nghiệp, còn phát triển mạnh hải quân, làm cho các quốc gia xung quanh đều kính nể, được các nhà lịch sử học gọi là minh quân hiếm thấy, chí ít thì vào các kì thi hàng năm ở các trường cao đẳng, Thịnh Khôn đế vẫn có mặt trong đề thi, khiến năm nào như năm nấy, các sinh viên cao đẳng đều chết đi sống lại vì ông.

Thậm chí có người còn bày tỏ trên diễn đàn rằng, nếu vị Thịnh Khôn đế này không phải là người xuyên không, thì làm sao lại lợi hại như vậy, còn có tư tưởng một chồng một vợ nữa chứ.

Có điều, chẳng ai xem giả thuyết này là thật, ngay cả chủ bài viết này cũng chỉ nói đùa mà thôi.

Xuyên không sao?

Ai tin chứ!

=HOÀN=

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/bat-bao-trang